LEIGH

BARDUGO

YOUNG

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER
#1 USA TODAY BESTSELLER

DE LA AUTOAREA CELEBREI TRILOGII GRISHA

RĂZBUNAREA CIORILOR

URMAREA VOLUMULUI BANDA CELOR ȘASE CIORI (NOMINALIZAT LA CARNEGIE MEDAL 2017) ESTE UN AMESTEC DE URZEALA TRONURILOR ȘI OCEAN'S ELEVEN

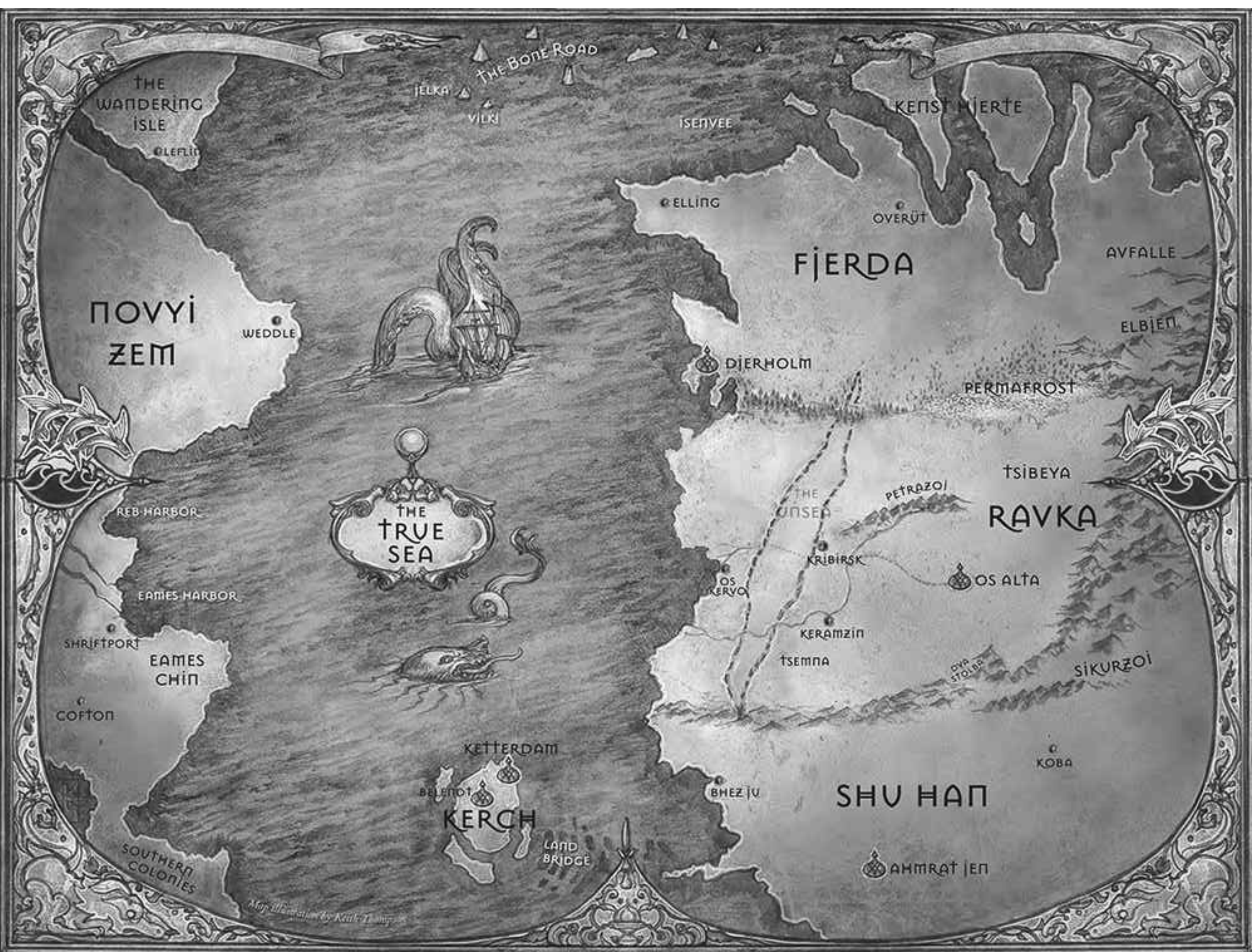
TREI

FICTION CONNECTION

LEIGH BARDUGO

RAZBUNAREA CIORILOR

The Bone Road
Jelka
Vilki
Isenvee
Kenst Hjerte
The Wandering Isle
Leflin
Elling
Overüt
Fjerda
Avfalle
Elbjen
Novyi Zem
Weddle
Djerholm
Permafrost
Tsibeya
Petrazoi
The Unsea
Ravka
Reb Harbor
The True Sea
Kribirsk
Os Kervo
Os Alta
Eames Harbor
Keramzin
Tsemna
Shriftport
Eames Chin
Dva Stolba
Sikurzoi
Cofton
Ketterdam
Koba
Belendt
Bhez Ju
Shu Han
Kerch
Land Bridge
Southern Colonies
Ahmrat Jen

KETTERDAM
Hanraat Bay
1st Harbor
2nd Harbor
3rd Harbor
4th Harbor
5th Harbor
6th Harbor
Sweet Reef
Stadhall
Government District
Zelver District
Warehouse District
The Lid
East Stave
West Stave
The Barrel
Geldin District
Financial District
University District
Council of Tides Watchtower
Anvil
White Rose
Kaelish Prince
The Slat
Hellgate
The Emerald Palace
Menagerie
The Crow Club
Black Veil Island
Van Eck Mansion
The Exchange
Geldrenner Hotel

Partea întâi

Abandonați

Pentru Holly și Sarah, care m-au ajutat să construiesc
Pentru Noa, care a avut grijă ca zidurile să rămână în picioare
Pentru Jo, care m-a ajutat să rămân și eu în picioare

Retvenko s-a sprijinit de bar, vârându-și nasul în păhărelul murdar. Whisky-ul nu-l încălzise. Nimic nu te putea încălzi în orașul acela blestemat. Și nici nu aveai cum să scapi de duhoarea lui înecăcioasă - apă de santină, scoici, piatră umedă - care părea să se fi impregnat în porii lui Retvenko, de parcă s-ar fi scufundat în esența orașului, asemănătoare celei mai proaste cești de ceai din lume.

Duhoarea se simțea cel mai tare în Butoi, mai ales într-o speluncă precum aceea, o tavernă înghesuită la parterul uneia dintre cele mai jalnice clădiri cu apartamente, cu tavanul curbat de vreme și din pricina construcției de mântuială, cu grinzile înnegrite de funinginea de la un șemineu care nu mai mergea de mult, pentru că i se înfundase coșul. Podeaua era acoperită cu rumeguș, ca să absoarbă berea vărsată pe jos, voma și alte lichide asupra cărora mușteriii localului ar fi putut scăpa controlul. Retvenko s-a întrebat de câtă vreme nu mai fuseseră curățate dușumelele. Și-a vârât nasul și mai adânc în pahar, inhalând aroma dulce a whisky-ului prost. I s-au umezit ochii.

— Se bea, nu se trage pe nas, i-a zis barmanul râzând.

Retvenko și-a pus paharul jos și s-a uitat la el cu privirea încețoșată. Avea gâtul gros și pieptul bombat - bătăuș în toată regula. Retvenko îl văzuse de mai multe ori aruncând în stradă

câte un mușteriu gălăgios, dar îți era greu să-l iei în serios văzându-l îmbrăcat după moda caraghioasă adoptată de tinerii din Butoi - o cămașă roz cu mâneci atât de strânse pe bicepși, încât păreau gata să pocnească și o vestă stridentă, cu carouri portocalii și roșii. Semăna cu un crab transformat în dandy.

— Zi-mi o chestie, i-a răspuns Retvenko, care vorbea prost kerchiana, mai ales după câteva pahare. De ce pute orașul ăsta? Ca o supă râncedă. Ca o chiuvetă plină cu vase murdare.

Barmanul a izbucnit în râs:

— Așa-i Ketterdamul. O să te obișnuiești.

Retvenko a clătinat din cap. Nu voia să se obișnuiască cu orașul și nici cu duhoarea lui. Slujba lui la consilierul Hoede fusese plicticoasă, dar măcar încăperile casei lui erau mereu uscate și călduroase. Ca Grisha angajat cu contract, Retvenko era foarte apreciat în casa consilierului, care îl ținea în puf, mereu cu burta plină. Pe vremea aceea, îl blestema pe Hoede, pentru că se săturase să tot însoțească navele care transportau mărfuri scumpe peste mare și nu-i conveneau deloc termenii contractului pe care îl semnase prostește ca să scape din Ravka după războiul civil. Dar acum? Acum, se gândea întruna la atelierul Grisha din casa lui Hoede, la focul care ardea voios în șemineu, la pâinea neagră cu unt și la feliile groase de șuncă. După moartea lui Hoede, Consiliul Comercial kerchian îi permisese lui Retvenko să plece în voiaj pe mare ca să-și poată răscumpăra contractul. Era plătit foarte prost, dar ce alte variante avea? Era un Furtunos Grisha într-un oraș ostil și nu avea alte talente decât cele cu care se născuse.

— Încă unul? a întrebat barmanul, făcând semn spre paharul gol al lui Retvenko.

Dar Retvenko șovăia. Nu trebuia să-și irosească banii.

Mai trebuia să-și închirieze serviciile pentru încă un voiaj, poate două, ca să completeze suma necesară pentru răscumpărarea contractului și pentru o cabină la clasa a treia pe o navă care să-l ducă înapoi în Ravka. Era tot ce-i trebuia. Trebuia să ajungă la docuri într-o oră. Fuseseră anunțate furtuni, așa că echipajul avea nevoie ca Retvenko să controleze curenții de aer și să ghideze nava spre portul în care voiau să ajungă. Retvenko nu știa care era destinația și nici nu-l interesa. Căpitanul avea să-i dea coordonatele, iar el avea să umfle pânzele sau să domolească furtuna. Apoi avea să-și încaseze

plata. Dar deocamdată nu bătea vântul. Poate reușea să doarmă în prima parte a călătoriei. Retvenko a bătut cu palma în bar și a încuviințat din cap. Ce era să facă? Merita și el un pic de alinare pe lumea asta.

— Nu-s curier, a mormăit el.

— Ce-ai zis? a întrebat barmanul, turnându-i încă un pahar.

Retvenko a dat plictisit din mână.

Bădăranul din fața lui n-ar fi avut cum să înțeleagă. Își ducea viața în obscuritate. Sperând să obțină ce? Încă un sfanț în buzunar? O privire caldă din partea unei fete drăguțe? Habar n-avea ce înseamnă gloria în luptă, ce înseamnă să fii venerat.

— Ești ravkan?

Deși mintea îi era învăluită de pâcla băuturii, Retvenko a devenit brusc atent:

— De ce?

Fără un motiv anume. Dar vorbești ca un ravkan. Retvenko și-a impus să se calmeze. Veneau mulți ravkani la Ketterdam în căutare de lucru. Nimic din înfățișarea lui nu-l trăda că era Grisha. Propria-i lașitate l-a umplut de scârbă - față de sine, față de barman, față de orașul ăsta. Tot ce voia era să-și savureze băutura în liniște. În tavernă nu era nimeni care să-i poată face necazuri și Retvenko știa că, deși barmanul era musculos, ar fi putut să-l pună la pământ fără probleme. Dar dacă erai Grisha, puteai da de necaz chiar și când stăteai liniștit. În ultima vreme, prin Ketterdam circulau zvonuri despre niște dispariții - Grisha care dispăreau de pe stradă sau din casele lor, răpiți, probabil, de negustorii de sclavi și vânduți la licitație. Însă Retvenko va avea grijă să nu cadă în mâna lor, mai ales acum, când mai avea puțin și își putea cumpăra bilet de întoarcere în Ravka.

A dat de dușcă păhărelul de whisky, a trântit o monedă pe tejghea și s-a ridicat de pe taburetul de la bar. N-a lăsat bacșiș. Cine voia bani n-avea decât să muncească.

Retvenko a simțit că se clatină ușor când a ieșit pe ușă, iar duhoarea umedă nu făcea decât să-i întețească amețeala. A plecat capul și a pornit spre Portul Patru, așteptând ca mersul să-i limpezească mintea. Încă două călătorii, și-a repetat el. Alte câteva săptămâni pe mare, alte câteva luni în acest oraș. Va reuși să le îndure. Se întrebă dacă îl aștepta în Ravka vreunul dintre vechii lui prieteni. Se zvonea că tânărul rege era foarte generos cu grațierile, întrucât își dorea să reconstruiască

Armata a Doua, alcătuită din militari Grisha, care fusese decimată de război.

— Încă două călătorii, a zis el cu voce tare, bătând din picioare ca să și le dezmorțească.

Cum de era atât de frig și de umed, deși venise primăvara? Cine trăia în Ketterdam se simțea ca și când ar fi fost prins la subsuoara rece a unui uriaș de gheață.

Retvenko mergea tremurând de-a lungul Grafcanalului, la cotul căruia se zărea Insula Vălul Negru. Pe vremuri, acolo își înmormântau morții bogătașii kerchieni, în căsuțe de piatră deasupra nivelului apei. O ciudățenie a climei făcea ca insulița să fie învăluită în cețuri mișcătoare, și umbla zvonul că ar fi fost bântuită. Retvenko a iuțit pasul. Nu era superstițios - când erai înzestrat cu o putere ca a lui, nu aveai niciun motiv să te temi de ce ar putea să se ascundă în întuneric, dar cui îi plăcea să treacă pe lângă un cimitir?

S-a înfășurat mai bine în palton și a pornit în grabă pe Havenstraat, fiind atent la mișcările din pasajele întortocheate. În scurtă vreme, urma să se întoarcă în Ravka, unde avea să umble pe străzi fără teamă. Presupunând că ar fi fost grațiat.

Retvenko s-a zgribulit stânjenit în palton. Războiul îi învrăjbise pe Grisha, împărțindu-i în două tabere, iar tabăra lui fusese foarte brutală. Retvenko omorâse foști camarazi, civili, chiar și copii. Dar trecutul nu mai putea fi schimbat. Regele Nikolai avea nevoie de soldați și Retvenko era un soldat foarte bun.

Retvenko a salutat din cap garda înghesuită în cabina strâmtă de la intrarea în Portul Patru și a aruncat o privire peste umăr, să se asigure că nu fusese urmărit. Și-a croit drum pe lângă containerele de marfă până la docuri, s-a dus la cheiul unde era ancorată nava lui și s-a așezat la rând ca să-l treacă ofițerul secund în registru. Retvenko l-a recunoscut din alte voiajuri, mereu preocupat și prost dispus, cu gâtul subțire înălțându-i-se din gulerul paltonului. Ținea în mână un teanc gros de documente, iar Retvenko a zărit printre ele și sigiliul purpuriu al unui membru în Consiliul Comercial kerchian. În Ketterdam, aceste sigilii erau mai valoroase decât aurul, întrucât asigurau cele mai bune locuri de ancorare din port și acces preferențial la docuri. Și de ce aveau parte consilierii de un asemenea respect, de astfel de privilegii? Mulțumită banilor.

Căci misiunile lor aduceau profit orașului. Puterea însemna ceva mai mult în Ravka, unde natura se supunea puterii Grisha, iar țara era condusă de un rege adevărat, nu de o mână de comercianți parveniți. E drept că Retvenko încercase să-l detroneze pe tatăl actualului rege, dar observația rămânea în picioare.

— Deocamdată nu îmbarcăm restul echipajului, a spus secundul când Retvenko i-a spus cum îl cheamă. Poți să stai la căldură în biroul șefului de port. Așteptăm semnalul de la Consiliul Mareelor.

— Vasăzică așa, a răspuns Retvenko cu un aer indiferent.

A aruncat o privire spre unul dintre turnurile negre, în formă de obelisc, care se înălțau deasupra portului.

Dacă ar fi existat o șansă ca membrii din Consiliul Mareelor să-l poată vedea din turnurile lor de veghere, le-ar fi arătat ce credea despre ei cu ajutorul câtorva gesturi edificatoare. Cică erau Grisha, dar ridicaseră vreodată măcar un deget ca să-i ajute pe ceilalți Grisha din oraș?

Ca să-i ajute pe cei mai puțin norocoși, cărora le-ar fi prins bine puțină generozitate? Nu, n-au ridicat niciun deget, și-a răspuns el cu voce tare.

Secundul s-a încruntat:

— Ghezen, Retvenko. Ai băut?

— Nu.

— Duhnești a whisky.

— Doar un pic de whisky.

— Să nu mai pui gura pe băutură. Fă rost de niște cafea sau de niște jurda tare. Bumbacul ăsta trebuie să ajungă la Djerholm în două săptămâni, iar noi nu te plătim ca să stai sub punte să-ți dregi mahmurelile. Ai înțeles?

— Da, da, i-a răspuns Retvenko, dând plictisit din mână, după care a pornit spre biroul șefului de port.

Dar după câțiva pași, și-a răsucit scurt încheietura mâinii și un vârtej ușor a smuls hârtiile pe care le ținea secundul în mână, împrăștiindu-le pe chei.

— La naiba! a strigat el, aplecându-se să le strângă de pe scândurile cheiului, înainte să ajungă în mare.

Retvenko a zâmbit malițios, dar apoi s-a simțit copleșit de tristețe. Era un uriaș printre oameni, un Furtunos înzestrat, un soldat viteaz, dar aici era doar un angajat, un ravkan bătrân și

trist care vorbea prost kerchiana și bea prea mult. Acasă, și-a spus în sinea lui. În curând o să mă întorc acasă. Avea să obțină grațierea și să arate încă o dată de ce era în stare. Avea să lupte pentru țara lui. Avea să doarmă sub un acoperiș fără spărturi și avea să poarte o kefta de lână albastră, căptușită cu blană de vulpe argintie. Avea să fie din nou Emil Retvenko, nu umbra jalnică de acum.

— Avem cafea, a spus un funcționar, făcând semn spre un vas de aramă, când Retvenko a intrat în biroul șefului de port.

— Ceai?

— Avem cafea.

Ce țară! Retvenko și-a umplut o cană cu zeama aceea neagră, mai mult ca să-și încălzească mâinile. Nu-i suporta gustul, cu siguranță nu fără o doză sănătoasă de zahăr, cu care șeful de port uitase să se aprovizioneze.

Începe să bată vântul, a spus funcționarul, auzind de afară bătăile unui clopot scuturat de o briză tot mai puternică.

— Am și eu urechi, a mormăit Retvenko.

— Aici n-o să bată cine știe ce, dar după ce ieși din port...

— Taci, l-a întrerupt brusc Retvenko, care rămăsese în picioare, ascultând cu atenție.

— Ce-i? a întrebat funcționarul. Ce s-a...?

Retvenko a dus un deget la buze:

— Strigă cineva.

Zgomotul se auzise dinspre locul în care era ancorată nava.

— Sunt doar niște pescăruși. Soarele o să răsară în cu-rând și...

Retvenko a ridicat o mână și o rafală de vânt l-a izbit pe funcționar de perete:

— Ți-am zis să taci.

Tânărul a rămas cu gura căscată, atârnând tintuit de scânduri:

— Tu ești Furtunosul echipajului?

Pe toți sfinții, oare Retvenko chiar trebuia să-i scoată tot aerul din plămâni și să-l sufoce ca să tacă?

Prin geamurile murdare, Retvenko a văzut că deja se crăpase de ziuă, iar cerul începuse să se albăstrească. A auzit țipetele pescărușilor care își căutau micul dejun în valuri. Poate că băutura îi încețoșase mintea.

Retvenko și-a retras mâna, lăsându-l pe funcționar să se prăbușească pe podea. Își vărsase cafeaua, dar nu s-a sinchisit să-și umple altă cană.

— Ți-am zis că nu-i nimic, a bâiguit tânărul, ridicându-se cu greu în picioare. Te-ai înfierbântat degeaba.

Apoi s-a scuturat de praf și s-a așezat la loc pe scaunul din spatele biroului.

— E prima oară când văd un Grisha.

Retvenko a pufnit –funcționarul probabil mai văzuse, dar nu-și dăduse seama.

— Ești plătit bine pentru voiajurile astea?

— Nu suficient de bine.

— Eu...

Dar orice ar fi vrut tânărul să spună nu s-a mai auzit, pentru că ușa biroului a explodat într-o ploaie de așchii.

Retvenko a ridicat mâinile, ca să-și protejeze fața. S-a aruncat pe podea și s-a rostogolit în spatele biroului la care stătea funcționarul. În birou a intrat o femeie cu păr negru și ochi aurii. O shuhană.

Tânărul a întins mâna după o pușcă prinsă sub birou.

— Au venit să fure banii de salarii! a strigat el. Nu ne fură nimeni banii.

Retvenko se uita șocat la funcționarul deșirat care s-a ridicat în picioare ca un luptător răzbunător și a deschis focul. Zău că nimic nu-i motiva pe kerchieni ca banii.

Retvenko a aruncat o privire pe după birou și a apucat să vadă alicele împroșcate de pușcă lovind-o pe femeie în piept.

Shuhana a fost azvârlită în spate și s-a izbit de tocul ușii, prăbușindu-se pe podea. În aer se simțea mirosul înțepător al prafului de pușcă și izul metalic al sângelui. Spre rușinea lui, Retvenko a simțit un gol în stomac. Trecuse multă vreme de când nu mai văzuse pe cineva împușcat în fața lui - și asta se întâmpla în timpul războiului.

— Nu ne fură nimeni banii, a repetat tânărul cu satisfacție.

Dar înainte ca Retvenko să-i poată răspunde, shuhana a apucat tocul ușii cu mâna însângerată și s-a ridicat în picioare.

Retvenko a clipit. Oare cât whisky băuse?

Femeia a pășit spre ei. Prin găurile bluzei zdrențuite, Retvenko a văzut sânge, carne sfârtecată de alice și strălucirea a ceea ce părea să fie metal.

Funcționarul a dat să reîncarce pușca, dar shuhana era prea rapidă. I-a smuls pușca din mâini și l-a izbit zdravăn cu ea dintr-o parte, doborându-l la pământ. Apoi a aruncat pușca și s-a întors spre Retvenko, fixându-l cu ochii ei aurii.

— Ia banii! a strigat Retvenko, târându- se cu spatele, apoi și-a vârât mâna în buzunar și i-a aruncat portofelul aproape gol. Ia tot ce vrei.

Femeia a zâmbit ușor. Oare din milă? Sau era amuzată? Retvenko nu-și putea da seama. Dar a înțeles că nu venise după bani. Venise după el. Dar nu conta dacă era negustoreasă de sclavi, mercenară sau cu totul altceva.

Pentru că Retvenko era soldat, nu un slăbănog laș.

A sărit în picioare, mușchii răspunzând cu greu la comenzile lui, și a luat poziție de luptă. Și-a arcuit brațele în față și un vânt șuierător a năvălit în cameră, azvârlind spre femeie un scaun, apoi biroul funcționarului și vasul cu cafea. Shuhana le-a respins pe toate cu un aer plictisit, ca și când ar fi dat la o parte niște pânze de păianjen.

Retvenko și-a concentrat puterea și a întins ambele mâini în față, simțind cum îi pocnesc urechile din pricina temperaturii scăzute. Vântul s-a întețit și în încăpere s-a format un nor întunecat. Poate că shuhana nu putea fi oprită de gloanțe, dar să vedem dacă putea ține piept furiei unei furtuni.

Femeia a icnit când a înșfăcat-o vijelia, împingând-o spre ușă, și s-a apucat cu mâinile de toc, încercând să reziste.

Retvenko a izbucnit în râs. Uitase cât de bine era să lupte. Dar apoi, din spatele lui s-a auzit un trosnet puternic, scârțâitul cuielor smulse din grinzi și pârâit de lemn.

A aruncat o privire peste umăr și a zărit pentru o clipă lumina zorilor și cheiul. Peretele dispăruse.

L-au înhățat niște mâini puternice și i-au lipit brațele de corp, ca să nu-și mai poată folosi puterea. Apoi a simțit că se ridică spre cer, în timp ce portul se vedea tot mai mic sub el. A văzut acoperișul biroului în care se aflase cu câteva clipe în urmă, cadavrul secundului prăvălit pe chei și nava pe care ar fi trebuit să se îmbarce - scândurile punții erau sfărâmate, iar lângă catargele rupte se vedeau grămezi de cadavre. Atacatorii fuseseră mai întâi acolo.

Retvenko simțea aerul rece pe față și bătăile neregulate ale inimii în urechi.

— Te rog, a implorat el în timp ce se înălțau, neștiind ce anume cerea.

Temându-se ca nu cumva să se miște prea brusc sau prea mult, și-a răsucit capul spre cel care îl capturase.

Retvenko a scos un geamăt îngrozit, ceva între un scâncet și urletul speriat al unui animal prins în cursă.

Bărbatul care îl ținea era un shuhan cu părul negru prins într-un coc strâns, cu ochii aurii mijiți în bătaia vântului - iar din spatele lui ieșeau două aripi mari ce băteau ritmic pe fundalul cerului, două aripi cu articulații și nervuri fine de argint, acoperite cu pânze bine întinse. Oare era un înger? Un demon? O mașinărie ciudată care prinsese viață? Sau oare Retvenko își pierduse mințile?

Zburând în brațele shuhanului, Emil Retvenko vedea umbra pe care o proiectau pe suprafața strălucitoare a mării: două capete, două aripi, patru picioare. Retvenko se transformase într-o bestie, și totuși bestia avea să-l devoreze. Rugămințile lui s-au transformat în țipete, dar tot n-a primit niciun răspuns.

Ce caut eu aici?

De când îl cunoscuse pe Kaz Brekker, întrebarea îi trecea prin minte de cel puțin șase ori pe zi. Dar într-o noapte ca aceasta, o noapte în care „lucrau“, întrebarea se ridica și cobora în mintea lui ca vocea unui tenor emoționat care își exersează gamele: Cecauteuaicicecauteuaicicecauteuaici?

Wylan a tras de tivul hainei azurii - uniforma purtată de chelnerii Clubului Cumulus - și s-a străduit să-și ia un aer relaxat. Închipuie-ți că ești la un dineu, și-a zis în sinea lui. Îndurase nenumărate mese festive în casa tatălui său. Iar cea de acum nu era cu nimic diferită. Ba chiar era mai ușoară. Nicio conversație stânjenitoare despre studiile lui sau despre când avea să se înscrie la universitate. Tot ce trebuia să facă acum era să stea liniștit, să urmeze instrucțiunile lui Kaz și să-și dea seama ce să facă cu mâinile. Să le țină împreunate în față? Prea ar fi semănat cu un cântăreț la un recital. La spate? Prea militărește. A încercat să le țină întinse pe lângă corp, dar nici

așa nu părea bine. De ce nu fusese mai atent la ținuta chelnerilor? În ciuda asigurărilor lui Kaz că salonul de la etajul întâi era al lor în noaptea aceea, Wylan era sigur că din clipă în clipă avea să apară un chelner adevărat care l-ar fi arătat cu degetul și ar fi strigat: „Impostorule!“

Dar, oricum, Wylan se simțea mai mereu ca un impostor.

Trecuse mai puțin de o săptămână de când ajunseseră în Ketterdam și aproape o lună de când plecaseră din Djerholm. Wylan purtase trăsăturile lui Kuwei cea mai mare parte a timpului, dar ori de câte ori își surprindea chipul în oglindă sau în vitrina vreunui magazin, îi lua o clipă să-și dea seama că nu se uita la un străin. Aceasta era fața lui acum - ochi aurii, frunte lată, păr negru.

Vechea lui identitate fusese îndepărtată, iar Wylan nu era sigur că îl cunoștea pe tânărul în care se transformase - tânărul care stătea într-un salon privat al unuia dintre cele mai luxoase cluburi de jocuri din Capac, prins într-o nouă stratagemă a lui Kaz Brekker.

Un jucător de la masă și-a ridicat paharul de șampanie ca să-i fie umplut din nou, iar Wylan s-a dezlipit de perete și s-a apropiat cu pași iuți de el. Îi tremurau mâinile când a luat sticla din frapiera de argint, dar avea avantajul de a fi învățat câte ceva în anii cât mersese cu taică-su la dineuri. Știa măcar cum să toarne ca lumea un pahar de șampanie, fără să dea spumă pe afară. Wylan aproape că auzea vocea batjocoritoare a lui Jesper: Calități prețioase, pui de negustor.

I-a aruncat o privire lui Jesper. Trăgătorul era așezat la masă, aplecat deasupra cărților de joc. Purta o vestă bleumarin, brodată cu steluțe aurii, iar cămașa albă și boțită contrasta puternic cu pielea lui cafeniu-închis.

Jesper și-a trecut mâna peste față cu un aer obosit. Jucau cărți de mai bine de două ore. Wylan nu-și dădea seama dacă oboseala lui Jesper era reală sau parte din rolul pe care îl juca.

Wylan a umplut încă un pahar, amintindu-și instrucțiunile lui Kaz: „Servește-i pe jucători și trage cu urechea la ce vorbește Smeet. E o sarcină simplă, Wylan. Du-o la capăt“.

De ce îi spuneau cu toții că era „o sarcină simplă“?

Lui nu i se părea deloc simplă. Se simțea ca și când ar fi ratat o treaptă și ar fi căzut în gol. Era înspăimântat.

Așa că Wylan trecea în revistă detaliile camerei - era un șiretlic pe care îl folosea ca să se liniștească de câte ori ajungea într-un loc nou sau când taică-su era foarte prost dispus. A studiat parchetul lustruit, cu model în formă de stele îmbucate, ornamentele în formă de scoică ale candelabrului din sticlă suflată, tapetul de mătase albastră împodobit cu nori argintii. Nu era nicio fereastră pe care să intre lumină naturală. Kaz i-a explicat că niciun club de jocuri nu avea geamuri, întrucât proprietarii voiau ca jucătorii să piardă noțiunea timpului.

Wylan se uita la Kaz, care împărțea o nouă mână de cărți lui Smeet, lui Jesper și celorlalți jucători de la masa rotundă. La fel ca Wylan, purta haina azurie de angajat al localului, și avea mâinile goale. Wylan făcea eforturi să nu se holbeze la ele. Nu doar pentru că părea ciudat, anormal să-l vadă pe Kaz fără mănuși, ci și pentru că mâinile lui păreau animate de o mașinărie secretă, pe care Wylan nu o înțelegea. Când se apucase să deseneze după model, Wylan studiase ilustrațiile din atlasele de anatomie. Cunoștea foarte bine musculatura umană, modul în care se îmbinau oasele, articulațiile și ligamentele.

Dar mâinile lui Kaz păreau să fi fost concepute doar ca să manevreze cărți de joc: degetele lungi și albe se în-doiau într-un ritm relaxat, bătând cărțile cu precizie și împărțindu-le cu gesturi eficiente. Kaz susținea că putea controla jocul de la orice masă. Atunci de ce pierdea Jesper atât de mult?

Când Kaz îi prezentase această parte a planului în ascunzătoarea din Insula Vălul Negru, lui Wylan nu-i venise a crede și, de data asta, nu fusese singurul care să pună planul la îndoială.

— Spune-mi dacă am înțeles bine, intervenise Nina.

Planul tău măreț e să-i pui la dispoziție lui Jesper o linie de credit și să-l pui să joace cu Cornelis Smeet?

— Lui Smeet îi place să joace mărăcine în trei pe sume mari și îi plac blondele, i-a răspuns Kaz. Așa că o să-i oferim și una, și alta. Eu o să fiu crupier în prima jumătate a nopții, după care o să-mi ia locul Specht.

Wylan nu-l cunoștea bine pe Specht. Știa că lucrase în marină, iar acum era membru al Scursurilor și pilotase nava cu care se duseseră și se întorseseră de la Curtea de Gheață. Părerea cinstită a lui Wylan era că barba grizonantă și tatuajele care-i urcau până la jumătatea gâtului îi dădeau lui Specht o

înfățișare cam înfricoșătoare. Dar până și Specht a părut îngrijorat când a zis:

— Kaz, știu să împart cărți, dar nu pot să controlez jocul.

— Nici nu trebuie. Din clipa în care o să-mi iei locul, o să fie un joc cinstit. Tot ce contează e să-l ținem pe Smeet la masă până la miezul nopții. Riscăm să-l pierdem când se schimbă tura. Când o să mă ridic de la masă, o să-i treacă prin minte să joace altceva sau poate chiar să meargă acasă, așa că trebuie să faceți tot ce vă stă în putință ca să rămână la masă.

— De asta mă ocup eu, a spus Jesper.

Nina s-a încruntat:

— Da, sigur, iar pentru cealaltă parte a planului, aș putea să mă deghizez eu în negustoreasă de jurda parem.

Ce-ar putea să iasă prost?

În locul Ninei, Wylan și-ar fi formulat altfel obiecția, însă era întru totul de acord cu ea. Pe Jesper trebuia să-l țină departe de cluburile de jocuri, nu să-i încurajeze apetitul pentru risc. Dar Kaz nu s-a arătat impresionat.

— Faceți-vă treaba și distrați-l pe Smeet până la miezul nopții, le-a cerut el. Știți cu toții ce e în joc.

Știau cu toții. Viața lui Inej. Și cum ar fi putut Wylan să se opună salvării ei? Se simțea vinovat de câte ori se gândea la asta. Van Eck spusese că au la dispoziție șapte zile ca să-l predea pe Kuwei Yul-Bo - altminteri, avea s-o tortureze pe Inej. Iar cele șapte zile aproape că se terminaseră. Wylan știa că n-ar fi avut cum să-l împiedice pe tatăl lui să păcălească echipajul și s-o răpească pe Inej.

Știa asta, dar tot se simțea responsabil.

— Și ce trebuie să fac cu Cornelis Smeet după miezul nopții? a întrebat Nina.

— Încearcă să-l convingi să petreacă noaptea cu tine.

— Ce? a sărit Matthias, înroșindu-se până la urechi.

— N-o să accepte, a continuat Kaz.

— Cum să nu accepte? a pufnit Nina.

— Nina..., a mormăit Matthias.

— Smeet nu trișează niciodată la cărți și nu-și înșală

niciodată nevasta, a spus Kaz. E la fel ca jumătate din amatorii care umblă țanțoș prin Butoi. În cea mai mare parte a timpului e un tip respectabil și scrupulos

face economie la fiecare bănuț și nu bea decât jumate de pahar de vin la cină. Dar o dată pe săptămână îi place să se simtă ca și când ar fi un interlop care stă la glume cu marii cartofori de pe Doaga de Est și îi place să facă chestia asta cu o blondă la braț.

Nina și-a țuguiat buzele:

— Păi și dacă e atât de principial, de ce vrei să încerc să...?

— Pentru că Smeet e un individ putred de bogat, și orice fată de pe Doaga de Vest care se respectă sigur ar încerca să-l agațe.

— Nu-mi place povestea asta, a spus Matthias.

Jesper i-a răspuns cu zâmbetul lui de pistolar nesăbuit:

— La drept vorbind, Matthias, ție nu-ți plac multe.

— Țineți-l pe Smeet la Club Cumulus de la opt până la miezul nopții, a spus Kaz. Sunt patru ore de joc, așa că faceți tot ce vă stă în putință.

Și Nina chiar își dădea toată silința, iar Wylan nu știa dacă trebuie să fie impresionat sau îngrijorat. Era îmbrăcată într-o rochie violet diafană, prevăzută cu un fel de corset care îi înălța sânii până la o înălțime alarmantă, și, cu toate că pierduse în greutate de când luptase să scape de jurda parem, încă avea pe ea suficientă carne pentru mâinile pofticioase ale lui Smeet. Nina i se așezase pe un genunchi, petrecându-și un braț pe după umerii lui, și îi gângurea drăgăstos la ureche, mâinile ei mângâindu-i pieptul și strecurându-se din când în când sub haină, ca un copoi care caută ceva bun de mâncare. Se oprea doar ca să comande stridii sau încă o sticlă de șampanie.

Wylan știa că Nina se descurca cu orice bărbat și în orice situație, dar i se părea că n-ar fi trebuit să stea pe jumătate dezbrăcată într-un salon de jocuri în care trăgea curentul, cocoțată în poala unui avocat libidinos. Avea să se aleagă cel puțin cu o răceală.

Jesper s-a aplecat din nou deasupra cărților și a scos un oftat de exasperare. Pierduse constant în ultimele două ore.

Jucase pe sume rezonabile, dar nici norocul, nici Kaz nu păreau să fie de partea lui în seara aceea.

Cum să-l țină pe Smeet la masă, dacă Jesper rămânea fără fonduri? Oare ceilalți jucători pe sume mari aveau să fie o momeală suficientă? Erau câțiva în salon, stând pe lângă pereți, urmărind jocul, fiecare sperând să prindă un loc la masă dacă

cineva rămânea lefter. Dar niciunul dintre ei nu știa care era jocul lui Kaz.

Când Wylan s-a aplecat să umple din nou paharul Ninei, l-a auzit pe Smeet șoptindu-i:

— Un joc de cărți e ca un duel. Micile înțepături și tăieturi pregătesc terenul pentru lovitura mortală. Tipul ăla, a aruncat el o privire spre Jesper, sângerează pe toată masa.

— Nu înțeleg cum de reții toate regulile, a chicotit Nina.

Smeet a zâmbit cu un aer vădit satisfăcut:

— Asta e nimic pe lângă administrarea unei afaceri.

— Nu-mi imaginez nici cum reușești să faci asta.

— Uneori nu știu nici eu, a spus Smeet cu un oftat. A fost o săptămână grea. Unul dintre funcționarii mei încă nu s-a întors din vacanță și a fost greu să fac față cu un personal redus.

Lui Wylan i-a alunecat sticla din mână și a vărsat niște șampanie pe podea.

— O plătesc ca s-o beau, băiete, nu ca s-o verși pe mine! l-a mustrat Smeet, după care și-a șters pantalonii, bombănind ca pentru sine: Așa se întâmplă când angajezi străini.

Se referă la mine, și-a dat seama Wylan, îndepăr-tându-se în grabă. Nu știa cum să-și întipărească în minte realitatea noilor lui trăsături shuhane. Nici măcar nu vorbea shuhana, ceea ce nu-l îngrijorase până în clipa în care a fost abordat pe Doaga de Est de doi turiști shuhani cu o hartă în mână. Wylan a intrat în panică, a ridicat teatral din umeri și a luat-o la fugă spre intrarea servitorilor de la Club Cumulus.

— Bietul de tine, i-a spus Nina lui Smeet, trecându-și degetele prin părul rărit și aranjându-și una dintre florile din pletele blonde și mătăsoase.

Wylan nu știa dacă Nina îi spusese că era de la Casa Irisului Albastru, dar Smeet sigur presupunea asta.

Jesper s-a lăsat pe spetează, lovindu-și cu degetele mânerele revolverelor, gest care i-a atras atenția lui Smeet.

Sunt niște arme remarcabile. Mânerele sunt placate cu sidef adevărat, dacă nu mă înșel, a spus Smeet pe tonul unui om care se înșela rareori. Am o frumoasă colecție de arme de foc, dar niciuna nu se compară cu aceste revolvere cu repetiție zemenite.

Oh, mi-ar plăcea să-ți văd pistoalele, a gângurit Nina, iar Wylan și-a ridicat privire spre tavan, ca să nu-și dea ochii peste cap. Ce facem, stăm aici toată noaptea?

Wylan a încercat să-și ascundă nedumerirea. Planul era să-l păstreze la masă, nu? Dar probabil Nina știa mai bine ce făcea, pentru că fața lui Smeet a căpătat o expresie vag încăpățânată:

— Șșș. Dacă o să câștig mult, s-ar putea să-ți cumpăr ceva frumos.

— Aș mai vrea niște stridii.

— Dar nu le-ai terminat nici pe astea.

Wylan a văzut că Ninei i-au fremătat nările și s-a gândit că poate a oftat de oboseală. Nu avusese poftă de mâncare după ce își revenise din lupta cuparem -ul, așa că Wylan nu înțelegea cum de reușise să mănânce aproape douăsprezece stridii.

Nina a înghițit-o pe ultima cu o ușoară grimasă.

— Delicioasă, a reușit ea să spună, aruncându-i o privire lui Wylan. Mai adu-ne.

Acesta era semnalul. Wylan s-a apropiat de masă și a luat platoul cu gheață și cochilii goale.

— Doamna e pofticioasă, a spus Smeet.

— Stridii, doamnă? a întrebat Wylan, dar i s-ă părut că avea vocea prea stridentă.

— Creveți cu unt? Acum i s-a părut prea gravă.

— Și una, și alta, a spus Smeet cu îngăduință. Și încă o șampanie.

— Nemaipomenit, a spus Nina, un pic verde la față.

Wylan a dat fuga pe ușile batante în camera ospătarilor. Era plină cu platouri, pahare, șervete și o cuvă plină cu gheață. Liftul pentru mâncare ocupa o porțiune semnificativă din zidul îndepărtat, iar lângă el era montat un tub în formă de pâlnie care le permitea ospătarilor să comunice cu bucătăria. Wylan a pus pe masă platoul cu gheață și cochilii goale, apoi a cerut prin tub stridii și creveți cu unt.

— A, și încă o sticlă de șampanie.

— Din ce an?

— Ăă... ca până acuma.

Wylan îi auzise pe prietenii lui taică-su discutând despre vinurile în care era bine să investești, dar nu avea curaj să aleagă sigur un an.

Când s-a întors în salon cu ce comandase Nina, Kaz s-a ridicat de la masă, frecându-și palmele ca și când s-ar fi scuturat de praf - gestul prin care un crupier arăta că și-a încheiat tura. Specht a luat loc, având la gât o cravată de mătase albastră care îi ascundea tatuajele. Și-a scuturat manșetele și le-a cerut jucătorilor să mărească miza sau să încheie jocul.

Kaz i-a aruncat o privire lui Wylan și a intrat în camera ospătarilor.

Acesta era momentul. Potrivit lui Kaz și Jesper, deseori un jucător își închipuia că norocul său era legat de un crupier și înceta să mai joace la schimbul de tură.

Wylan se uita încorda la Smeet, care s-a întins și i-a dat Ninei o palmă peste fund.

— Am câștigat destul, a spus el, uitându-se la Jesper, care își privea deprimat micul teanc de jetoane rămase. S-ar putea să găsim un joc mai bun în altă parte.

— Dar abia mi-a venit mâncarea, s-a bosumflat Nina.

Wylan a făcut un pas în față, neștiind ce să spună, ci doar că trebuia să-l mai țină pe Smeet la masă.

— Totul în regulă, domnule? Vă mai pot oferi ceva dumneavoastră și doamnei?

Smeet nu l-a luat în seamă, ci s-a uitat la Nina, fără să-și ia mâna de pe fundul ei:

— Găsim mâncare mai gustoasă și servire mai bună oriunde în Capac, draga mea.

Un bărbat robust cu un costum cu dungușe s-a apropiat de Smeet, dornic să se așeze în locul lui:

— Închei jocul?

Smeet a făcut un semn amical cu capul în direcția lui Jesper:

Se pare că îl încheiem amândoi, nu-i așa, tinere?

Poate data viitoare o să-ți surâdă norocul.

Jesper nu i-a întors zâmbetul:

— Încă n-am terminat.

Smeet a făcut un semn spre micul teanc de jetoane al lui Jesper:

— Ba cam așa pare.

Jesper s-a ridicat și a dus mâinile la revolvere.

Wylan a strâns sticla de șampanie în brațe, în timp ce restul jucătorilor s-au îndepărtat de masă, gata să pună mâna pe propriile arme sau să se ferească de gloanțe.

Dar Jesper n-a făcut decât să-și desfacă centura cu revolvere. Le-a pus cu grijă pe masă, mângâindu-le muchiile lucioase.

— Cât oferi pentru astea? a întrebat el.

Wylan a încercat să-i surprindă privirea lui Jesper.

Oare era parte din plan? Și chiar de-ar fi fost, ce era în capul lui Jesper? Își iubea revolverele. Era ca și când și-ar fi tăiat o mână.

Specht și-a dres glasul și a zis:

— Cumulus nu e casă de amanet. Acceptăm bani gheață și credit numai de la Gemensbank.

— Ți le cumpăr eu, dacă așa se repune jocul în mișcare, a spus Smeet, mimând dezinteresul. O mie de kruge pentru ambele revolvere?

— Valorează de zece ori mai mult.

— Cinci mii de kruge.

— Șapte.

— Șase, și asta pentru că sunt generos în seara asta.

— Nu! a intervenit Wylan, și s-a lăsat liniștea în salon.

— Nu-mi amintesc să-ți fi cerut sfatul, i-a răspuns Jesper cu răceală.

— Ce impertinență! a spus Smeet. De ce se amestecă ospătarii în jocuri?

Nina s-a încruntat la Wylan, iar Specht a zis pe un ton furios:

— Domnilor, punem din nou jocul în mișcare? Stabiliți miza.

Jesper i-a împins revolverele lui Smeet peste masă, iar Smeet i-a dat la schimb un teanc de jetoane.

În regulă, a spus Jesper, cu o expresie mohorâtă în ochii săi cenușii. Merg și eu mai departe.

Wylan s-a îndepărtat de masă și a intrat cu pași iuți în camera ospătarilor. Platoul cu gheață și cochilii goale dispăruse, iar Kaz aștepta. Își pusese o pelerină lungă de culoare portocalie peste haina albastră. Și deja își pusese mănușile la loc.

— Kaz, a spus Wylan cu disperare, Jesper tocmai și-a vândut pistoalele.

— Și cât a luat pe ele?

— Ce contează? Și-a vândut..

— Cinci mii de kruge?

— Șase.

— Bine. Nici măcar Jesper nu poate pierde atâția bani în mai puțin de două ore, a spus Kaz, apoi i-a aruncat lui Wylan o

pelerină și o mască de Drăcușor Cenușiu, unul dintre personajele din Komedie Brute. Să mergem.

— Cine, eu?

— Nu, idiotul din spatele tău, i-a răspuns Kaz, apoi s-a apropiat de trompeta din perete și a zis: Trimeți un alt ospătar. Ăsta a reușit să verse șampanie pe pantofii unui client.

Cineva din bucătărie a râs și a zis:

— Imediat.

Câteva clipe mai târziu, deja coborâseră treptele și ieșiseră pe ușa de serviciu, costumele permițându-le să traverseze anonim mulțimile de pe Doaga de Est.

— Știai că Jesper o să piardă. Ba chiar ai avut grijă să piardă, l-a acuzat Wylan.

Kaz își folosea rareori bastonul când umblau prin părți ale orașului unde putea fi recunoscut. Dar în ciuda mersului șchiopătat, Wylan aproape că trebuia să alerge ca să țină pasul cu el.

— Bineînțeles, Wylan. Fie controlez jocul, fie nu joc. Aș fi putut face în așa fel încât Jesper să câștige fiecare mână.

— Atunci de ce...?

— Nu eram acolo ca să câștigăm la cărți. Aveam nevoie ca Smeet să rămână la masă. Îi sorbea revolverele din priviri aproape cu aceeași poftă ca decolteul Ninei. Acum e încrezător, simte că e o noapte norocoasă, deci și dacă o să piardă, o să continue să joace. Cine știe, poate că Jesper o să-și recâștige pistoalele.

— Așa sper și eu, a spus Wylan, apoi au sărit amândoi într-o barcă plină cu turiști care cobora spre sud.

— Speri degeaba.

— Cum adică?

— Când cineva ca Jesper câștigă două mâini la rând, își închipuie că i-a surâs norocul. Dar apoi pierde, ceea ce-l face să-și dorească și mai mult să aibă din nou noroc. Pe asta se și bazează cluburile de jocuri.

Atunci de ce să-l pui pe Jesper să joace cărți? ar fi vrut Wylan să-l întrebe, dar s-a abținut. Și de ce să-l faci să piardă ceva care înseamnă atât de mult pentru el? Sigur existau și alte mijloace prin care Smeet putea fi păstrat la masă. Dar nu acestea erau întrebările potrivite. Adevărata întrebare era de ce acceptase Jesper totul fără ezitare.

Poate că încă se străduia să reintre în grațiile lui Kaz, după ce, din pricina greșelii lui, fuseseră prinși în ambuscada de pe docuri în care Inej aproape că își pierduse viața. Sau poate că Jesper voia ceva mai mult decât iertarea lui Kaz.

Ce caut eu aici? s-a întrebat din nou Wylan. S-a trezit că își rodea unghia de la degetul mare și s-a oprit. Era aici pentru Inej. Le salvase viețile de mai multe ori, iar Wylan nu avea de gând să uite asta. Era aici pentru că avea nevoie disperată de bani. Și dacă mai avea și un alt motiv - un motiv înalt, deșirat, cu patima jocurilor de noroc -, nu voia să se gândească la asta acum. Când au ajuns la marginea Butoiului, Wylan și Kaz și-au dat jos pelerinele și hainele albastre, după care și-au croit drum prin cartierul Zelver.

Matthias îi aștepta pe Handelcanal, în pragul unei uși învăluite în întuneric.

— Totul în regulă? a întrebat Kaz.

— Totul în regulă, a răspuns fjerdanul cel robust. La etajul casei lui Smeet s-au stins luminile acum mai bine de o oră, dar nu știu dacă servitorii încă sunt treji.

Nu are decât o menajeră pe timp de zi și un bucătar, a spus Kaz. E prea zgârcit ca să angajeze servitori permanenți.

— Cum se simte...?

— Nina se simte bine. La fel și Jesper. Toată lumea se simte bine, în afară de mine, pentru că am lângă mine niște dădace sperioase. Stai de pază.

Wylan a ridicat din umeri, uitându-se cu un aer vinovat la Matthias, care părea că avea de gând să-l izbească pe Kaz cu capul de un perete, apoi a luat-o din loc în urma lui Kaz pe strada pavată. Casa lui Smeet era în același timp și biroul lui, fiind amplasată pe o stradă întunecată și puțin umblată. Felinarele erau aprinse de-a lungul canalului, iar la ferestrele câtorva case din jur se vedeau lumânări aprinse, dar fiind trecut de zece ceasuri, cei mai mulți dintre cetățenii respectabili ai cartierului se duseseră la culcare.

— Intrăm pe ușa din față?

— Cască ochii și închide gura, i-a răspuns Kaz, în a cărui mână înmănușată deja străluceau șperaclele.

— Asta și fac, și-a spus Wylan în sinea lui.

Dar nu era tocmai adevărat. E drept că se uitase la proporțiile casei, la acoperișul cu fronton înalt, la trandafirii îmbobociți în

ghivecele de la ferestre. Dar nu se uitase la casă ca la o problemă care trebuia rezolvată. Cu oarecare frustrare, Wylan a recunoscut că era ușor de rezolvat. Zelver era un cartier prosper, dar nu cu adevărat înstărit - acolo locuiau artizani de succes, contabili și avocați. Deși casele erau bine construite și îngrijite, cu vedere spre canalul larg, erau înghesuite unele într-altele și nu aveau grădini spațioase sau cheiuri private. Ca să ajungă la etajele superioare, Wylan și Kaz ar fi trebuit să intre într-o casă învecinată și să treacă de două uși încuiate, în loc de una.

Era mai bine să riște și să intre direct pe ușa din față, purtându-se ca și când ar fi avut tot dreptul să fie acolo - deși Kaz avea în mână șperacle în loc de chei.

Folosește-ți ochii. Dar lui Wylan nu-i plăcea să se uite la lume așa cum o făcea Kaz. Iar după ce puneau mâna pe bani, nici n-ar mai fi trebuit s-o facă vreodată.

O clipă mai târziu, Kaz a apăsat pe clanță și ușa s-a deschis. Imediat după aceea, Wylan a auzit răpăit de labe și zgârieturi de gheare pe podele - erau câinii de vânătoare ai lui Smeet, care dăduseră buzna la ușă, dezvelindu-și colții și mârâind din adâncul pieptului. Înainte ca dulăii să-și dea seama că nu era stăpânul lor, Kaz și-a pus între buze fluierul lui Smeet și a suflat. Nina reușise să-l fure de pe lănțișorul pe care avocatul îl purta mereu la gât, apoi l-a ascuns sub o cochile de stridie din platoul pe care Wylan l-a dus în bucătărie.

Fluierul n-a scos niciun sunet - sau cel puțin nu unul pe care să-l poată auzi Wylan. N-o să meargă, și-a spus în sinea lui, închipuindu-și deja fălcile uriașe sfârtecându-i gâtul. Dar câinii s-au oprit brusc, alunecând pe podea și lovindu-se unul de altul.

Kaz a suflat încă o dată, țuguindu-și buzele în ritmul unei noi comenzi. Câinii s-au liniștit și s-au întins pe podea, schelălăind nedumeriți. Ba unul chiar s-a întors cu labele în sus.

— Oare de ce nu pot fi dresați și oamenii la fel de ușor? a mormăit Kaz, și s-a lăsat pe vine să scarpine dulăul pe burtă, mâna înmănușată netezindu-i blana scurtă.

— Închide ușa în urma ta.

Wylan a închis-o și s-a lipit cu spatele de ea, uitându-se precaut la grămada de ogari care salivau pe podea. Toată casa mirosea a câini - blană umedă, piele transpirată, respirație caldă în care încă se simțea duhoarea de carne crudă.

— Nu-ți plac animalele? a întrebat Kaz.

— Îmi plac câinii, a spus Wylan. Nu și când sunt de mărimea unor urși.

Wylan știa că adevărata dificultate pe care o punea casa lui Smeet îi dăduse mari bătăi de cap lui Kaz. Lui Kaz îi era ușor să spargă orice încuietoare și să evite orice sistem de alarmă, dar nu reușise să găsească o soluție simplă pentru a-i împiedica pe dulăii lui Smeet să le dea planul în vileag. Pe timpul zilei, câinii erau ținuți într-o cușcă, dar noaptea li se dădea drumul în casă, în timp ce familia lui Smeet dormea liniștită în dormitoarele luxoase de la etajul trei, iar scara care ducea la ele era încuiată cu un grilaj de fier. Smeet avea obiceiul să plimbe el însuși dulăii pe Handelcanal, mergând cu pași iuți în urma lor, ca o sanie dolofană cu pălărie scumpă.

Nina sugerase să sedeze câinii. Smeet se ducea în fiecare dimineață la măcelărie să aleagă carnea pentru dulăi și ar fi fost ușor să schimbe pachetele. Dar Smeet voia să-i țină înfometați pe timpul nopții, așa că le dădea de mâncare dimineața. Ar fi observat dacă prețioasele sale animale de companie ar fi fost amețite toată ziua, deci nu putea să riște ca Smeet să rămână acasă să-și îngrijească dulăii. Avocatul trebuia să-și petreacă seara pe Doaga de Est, iar la întoarcerea acasă, nu trebuia să găsească nimic suspect. Viața lui Inej depindea de asta.

Kaz rezervase salonul de la Cumulus, Nina șterpelise fluierul de sub cămașa lui Smeet și, pas cu pas, planul fusese dus la îndeplinire. Wylan nu voia să se gândească la ce făcuseră ca să afle ce comenzi trebuiau suflate în fluier. L-au trecut fiori când Smeet a zis: Unul dintre funcționarii mei încă nu s-a întors din vacanță. Nu avea să se mai întoarcă niciodată. Lui Wylan încă îi răsunau în minte țipetele funcționarului, în timp ce Kaz îl ținea de glezne, cu capul în jos, în vârful Farului Hanraat. Sunt un om bun, strigase el. Sunt un om bun. Au fost ultimele cuvinte pe care le rostise. Dacă ar fi vorbit mai puțin, poate ar fi scăpat cu viață.

Acum, Kaz a scărpinat în spatele urechilor dulăul cu bale la gură și s-a ridicat:

— Să mergem. Ai grijă pe unde calci.

Au ocolit grămada de câini din hol și au pornit fără zgomot pe trepte. Wylan era familiarizat cu structura casei lui Smeet. Casele celor mai mulți avocați și negustori din oraș respectau

același plan: la parter, o bucătărie și încăperi pentru întâlniri cu clienții, la etajul întâi, birouri și spații de depozitare, iar la etajul al doilea, dormitoare pentru membrii familiei. Casele celor foarte înstăriți aveau și un al treilea etaj pentru locuințele servitorilor. Pe când era copil, Wylan își petrecuse multe ore ascunzându-se de tatăl său în camerele de la etajele superioare ale casei lui.

— Nici măcar nu e încuiat, a șoptit Kaz când au intrat în biroul lui Smeet. Dulăii l-au făcut să se lenevească.

Kaz a închis ușa și a aprins o lampă, micșorându-i flacăra.

În încăpere erau trei birouri mici, așezate lângă ferestre, ca să profite de lumina naturală - unul pentru Smeet, două pentru funcționarii lui. Sunt un om bun.

Wylan a alungat amintirea și s-a uitat la rafturile care se înălțau până la tavan. Erau pline cu registre și cutii pline cu documente, toate având etichete pe care Wylan a presupus că erau trecute numele clienților și companiilor.

— Deci mulți guguștiuci, a spus Kaz cu glas scăzut, uitându-se pe etichetele cutiilor. Naten Boreg, fraierul ăla de Karl Dryden. Smeet reprezintă jumătate din Consiliul Comercial.

Inclusiv pe tatăl lui Wylan. Smeet era avocatul și administratorul proprietăților lui Jan Van Eck de când se știa Wylan.

— De unde începem? a întrebat el.

Iar Kaz a scos un registru gros de pe un raft:

— Mai întâi, ne asigurăm că taică-tu nu a făcut nicio nouă achiziție pe numele lui. Apoi ne uităm să vedem dacă e vreo achiziție pe numele mamei tale vitrege sau pe al tău.

— Nu-i zice așa. Alys e doar cu puțin mai în vârstă decât mine. Iar tata n-ar fi pus nicio proprietate pe numele meu.

— Ai fi surprins să afli de ce sunt în stare să facă oamenii numai ca să nu plătească taxe.

Și-au petrecut aproape o oră răscolind prin dosarele lui Smeet. Știau tot despre proprietățile publice ale lui Van Eck - fabricile, hotelurile, centrele de manufactură, șantierul naval, conacul și ferma din sudul Kerchului. Dar Kaz credea că tatăl lui Wylan trebuia să aibă și proprietăți secrete, care nu figurau în registrele publice, locuri în care putea ascunde lucruri sau persoane pe care nu voia să le găsească nimeni.

Kaz citea nume și date din registru, punându-i lui Wylan întrebări prin care voia să găsească legături cu proprietăți sau companii pe care încă nu le descoperiseră.

Wylan știa că nu-i datora nimic lui taică-su, dar tot se simțea ca și când l-ar fi trădat.

— Geldspin? a întrebat Kaz.

— O moară de bumbac. Cred că e în Ziefoort.

— Prea departe. Nu cred că o ține pe Inej acolo. Dar Frima Allerbest?

Wylan a stat câteva clipe pe gânduri:

— Cred că e o fabrică de conserve.

— Amândouă sunt adevărate fabrici de bani și sunt trecute pe numele lui Alys. Dar Van Eck și-a trecut afacerile cele mai profitabile pe numele lui - șantierul naval, silozurile din Reciful Dulce.

— Doar ți-am zis, a spus Wylan, mâzgălind cu un toc pe o sugativă. Tata are cea mai mare încredere în el însuși, în Alys doar în mică măsură. Însă n-ar trece nimic pe numele meu.

Următorul registru, s-a mulțumit Kaz să răspundă. Să ne uităm și la proprietățile comerciale.

Wylan s-a oprit din mâzgălit:

— Dar spune-mi, ai găsit ceva pe numele meu?

Kaz s-a îndreptat de spate, fixându-l cu o privire aproape sfidătoare:

— O tipografie.

Aceeași glumă răsuflată. Dar oare de ce îl deranja chiar și acum? Wylan a pus tocul jos.

— Nu e un om tocmai subtil. Și Eil Komedie e tot pe numele tău.

— Normal, a răspuns Wylan, dorindu-și să fi avut un ton mai puțin ofensat.

O altă glumă cu care se amuza tatăl lui o insulă abandonată pe care nu se afla decât un parc de distracții dărăpănat, o proprietate inutilă pentru fiul lui inutil și analfabet. N-ar fi trebuit să întrebe.

Pe măsură ce minutele se scurgeau, iar Kaz continua să citească cu voce tare, Wylan devenea din ce în ce mai neliniștit. Dacă ar fi știut și el să citească, ar fi parcurs documentele de două ori mai repede. De fapt, Wylan deja ar fi știut pe de rost afacerile lui taică-su.

— Te țin din treabă, a spus el.
Kaz a deschis încă un dosar:
— Știam exact cât timp o să ne ia. Ce nume de fată avea maică-ta?
— Nu e nimic pe numele ei.
— Fă-mi un hatâr și spune-mi.
— Hendricks.
Kaz s-a apropiat de rafturi și a luat un alt registru:
— Când a murit?
— Când aveam opt ani, a spus Wylan, luând din nou tocul în mână. Tata a început să se poarte și mai urât după aceea.
Sau cel puțin așa își amintea Wylan.
Lunile de după moartea mamei lui erau o perioadă confuză, plină de tristețe și tăcere.
— Nu m-a lăsat să merg la înmormântare. Nici măcar nu știu unde e înmormântată. Chiar, de ce vă urâți între voi: „Fără bocitoare, fără înmormântări? De ce nu vă spuneți: „Succes“ sau „Ai grijă“?
— Ne place să n-avem mari așteptări.
Degetul înmănușat al lui Kaz a coborât pe o coloană cu numere și s-a oprit. Și-a plimbat privirea de la un registru la altul, apoi a închis coperțile învelite în piele și a zis:
— Să mergem.
— Ai găsit ceva?
Kaz a dat din cap o singură dată:
— Știu unde e Inej.
Wylan și-a dat seama că încordarea din vocea hârâită a lui Kaz nu era o simplă iluzie. Kaz nu țipa niciodată ca tatăl lui, dar Wylan învățase să distingă în nota gravă fărâma de armonie întunecată care se strecura în glasul lui Kaz când situația urma să devină periculoasă. O auzise după lupta de la docuri, când Inej zăcea înjunghiată de cuțitul lui Oomen, apoi când aflase că cel care organizase ambuscada era Pekka Rollins, precum și când fuseseră trași pe sfoară de tatăl lui Wylan. Și o auzise limpede în vârful farului, când funcționarul îl implora să-i cruțe viața.
Wylan s-a uitat la Kaz în timp ce punea lucrurile la locul lor. A mutat un plic puțin mai la stânga, a tras un pic mai mult un sertar al fișierului masiv și a împins scaunul câțiva centimetri.

După ce a terminat, a aruncat o privire în jur, apoi a smuls tocul din mâinile lui Wylan și l-a pus cu grijă la locul lui pe birou.

— Un hoț adevărat e ca o otravă bună, pui de negustor. Nu lasă urme.

Apoi a stins lampa și a întrebat:

— Taică-tu obișnuiește să facă acte de caritate?

— Nu. Plătește dări pentru cultul lui Ghezen, dar consideră că actele de caritate le răpesc oamenilor șansa de a munci cinstit.

— Ei bine, află că în ultimii doi ani a făcut donații pentru Biserica Sfânta Hilde. Dacă vrei să-i aduci un omagiu mamei tale, probabil de acolo ar trebui să-ți începi căutările.

Wylan se uita nedumerit la Kaz în biroul întunecat.

Era prima oară când auzea de Biserica Sfânta Hilde. Și știa că Mâini-Murdare nu oferea niciodată informații decât dacă avea un interes.

— Ce... ? a dat Wylan să întrebe.

— Dacă Nina și Jesper și-au făcut treaba cum trebuie, Smeet o să se întorcă acasă curând. Nu trebuie să ne găsească aici, altfel planul se duce de râpă. Haide.

Wylan se simțea de parcă ar fi fost lovit în cap cu un registru, după care i se ceruse să se poarte ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Kaz a crăpat ușa, și amândoi au rămas țintuiți locului.

Peste umărul lui Kaz, Wylan a văzut pe palier o fetiță, sprijinindu-se de gâtul unuia dintre dulăii cenușii. Să fi avut vreo cinci ani, iar degetele de la picioare abia i se vedeau de sub poalele cămășii de noapte din flanel.

— Oh, Ghezen, a șoptit Wylan.

Kaz a ieșit pe hol, împingând ușa în urma lui, fără s-o închidă. Wylan a rămas nemișcat în biroul întunecat, neștiind ce să facă, temându-se de ce ar putea face Mâini- Murdare.

Fata s-a uitat cu ochi mari la Kaz, apoi și-a scos degetul mare din gură:

— Lucrezi pentru tati?

— Nu.

Amintirea a revenit brusc în mintea lui Wylan. Sunt un om bun. Îl atacaseră pe funcționar după ce ieșise din Menajerie și îl târâseră până la far. Kaz îl ținuse atârnat de glezne, iar funcționarul se scăpase pe el, țipând și implorând îndurare, iar în cele din urmă divulgase comenzile pe care le fluiera Smeet.

Kaz era pe punctul să-l tragă înapoi pe platforma farului, dar funcționarul a început să-i ofere tot felul de lucruri: bani, conturile bancare ale lui Smeet, iar la sfârșit: Am informații despre una dintre fetele de la Menajerie, despre zemenită.

Kaz a făcut o pauză, apoi l-a întrebat: Ce știi despre ea?

În clipa aceea, Wylan a auzit în glasul lui acea notă gravă, amenințătoare. Dar funcționarul nu-l cunoștea pe Kaz, așa că n-a recunoscut schimbarea din vocea lui hârâită.

Și-a închipuit că a găsit un punct slab, ceva ce Kaz își dorea.

Unul dintre clienții ei îi oferă daruri scumpe. Și păstrează bani pentru ea. Știi ce i-a făcut Păunul ultimei fete pe care a prins-o că tăinuiește bani?

Știu, a spus Kaz, și ochii i-au scânteiat ca muchia unui brici. Tante Heleen a omorât-o în bătaie.

Kaz..., a încercat Wylan să intervină, dar funcționarul continua să vorbească.

Chiar acolo, în salon. Fata știe că e pierdută dacă o părăsc. Se vede cu mine gratis, ca să-mi țin gura. Mă bagă pe furiș în Menajerie. O să facă la fel și pentru tine, pentru prietenii tăi. Tot ce vrei.

Dacă ar afla Tante Heleen, ar omorî-o pe zemenită, a spus Kaz. Ca să le dea un exemplu celorlalte fete.

Da, a încuviințat funcționarul cu glas sugrumat. O să facă tot ce-i ceri, orice.

Puțin câte puțin, mâinile lui Kaz și-au slăbit strânsoarea.

Îngrozitor, nu-i așa? a spus Kaz. Să știi că viața ta depinde de bunăvoința cuiva.

Dându-și seama ce greșeală făcuse, funcționarul a ridicat vocea cu încă o octavă.

E o simplă angajată, a țipat el. Știe cum merg lucrurile!

Sunt un om bun. Sunt un om bun!

Nu există oameni buni în Ketterdam, a spus Kaz. Nu le priește clima.

Apoi pur și simplu i-a dat drumul.

Pe Wylan l-au trecut fiori. Prin crăpătura ușii, l-a văzut pe Kaz lăsându-se pe vine ca s-o poată privi pe fetiță în ochi.

— Cum îl cheamă? a întrebat-o Kaz, mângâind grumazul încrețit al câinelui.

— Maestro Spots.

— Serios?

Are un urlet foarte frumos. Tati mă lasă să aleg nume pentru toți cățelușii.

— Maestrul Pătat e preferatul tău? a întrebat Kaz.

Fetița a stat pe gânduri o clipă, apoi a clătinat din cap:

— Cel mai mult îmi place Ducele Addam de Coapsă-Argintie, apoi Bot- Pufos și abia apoi Maestrul Pătat.

— Bine că mi-ai zis, Hanna.

Gura fetiței s-a deschis în forma unui mic „O“.

— De unde știi cum mă cheamă? a întrebat ea.

— Știu toate numele copiilor.

— Serios?

— Da. Albert locuiește în casa de alături, iar Gertrude pe Ammberstraat. Locuiesc sub paturile copiilor și în șifoniere.

— Știam eu, a șoptit ea, în vocea ei amestecându-se frica și triumful. Mama zice că nu e nimeni sub pat, dar eram sigură că n-are dreptate.

Apoi a înclinat capul într-o parte:

— Da nu arăți cu un monstru.

— Îți spun un secret, Hanna. Monștri cei mai răi nu arată ca niște monștri.

Buza fetiței a început să tremure:

— Ai venit să mă mănânci? Tati spune că monștrii îi mănâncă pe copiii care nu se duc la culcare când li se spune.

— Așa e. Dar eu n-am să te mănânc. Nu în noaptea asta. Dar numai dacă faci două lucruri pentru mine.

Vocea lui era calmă, aproape hipnotică, și hârâia precum coarda unui arcuș frecat cu prea mult sacâz.

— În primul rând, trebuie să te duci la culcare. Iar în al doilea rând, nu trebuie să spui niciodată nimănui că ne-ai văzut, mai ales lui tati.

Kaz s-a aplecat în față și a tras-o în joacă de coadă:

— Pentru că dacă o să spui, am să-i tai gâtul mamei tale, apoi tatălui tău, după care o să le scot inimile din piept tuturor acestor dulăi cu boturile băloase. Și o să-l las la urmă pe Ducele de Coapsă-Argintie, ca să știi că e numai vina ta.

Fața Hannei se făcuse albă ca dantela de la gulerul cămășii ei de noapte, iar ochii îi erau mari și strălucitori ca două luni pline.

— Ai înțeles? a întrebat-o Kaz, iar ea a dat frenetic din cap, cu bărbia tremurândă. Ei, fără lacrimi. Când monștrii văd lacrimi, le

se întețește pofta de mâncare. Du-te la culcare și ia-l cu tine și pe puturosul ăsta de Maestru Pătat.

Fetița a făcut câțiva pași cu spatele, apoi a zbughit-o pe trepte. Când a ajuns la jumătatea scării, a aruncat o privire îngrozită spre Kaz, care și-a dus un deget înmănușat la buze.

După ce a dispărut Hanna, Wylan a ieșit cu grijă de după ușă și a coborât treptele în urma lui Kaz:

— Cum ai putut să-i spui așa ceva? E doar un copil.

— Cu toții am fost doar niște copii cândva.

— Dar...

— Wylan, sau îi spuneam povestea asta, sau îi rupeam gâtul și o așezam în așa fel încât să pară că a căzut pe scări. Cred că am dat dovadă de o remarcabilă stăpânire de sine. Mișcă.

Și-au croit drum pe lângă dulăii care încă stăteau întinși în hol.

— Incredibil, a spus Kaz. Probabil ar rămâne așa toată noaptea.

A suflat în fluier și au sărit toți în picioare, cu urechile ciulite, gata să apere casa de intruși. Smeet avea să găsească totul așa cum trebuia să fie: dulăii patrulând la parter, biroul de la etajul întâi intact, soția dormind dusă la etajul al doilea și fiica prefăcându-se că doarme și ea.

Kaz s-a uitat în lungul străzii și i-a făcut semn lui Wylan să iasă, apoi s-a oprit câteva clipe să încuie ușa.

Au pornit în grabă pe caldarâm, iar Wylan a aruncat o privire peste umăr, nevenindu-i să creadă că o scoseseră la capăt.

— Nu te mai uita în jur ca și când te-ar urmări cineva, i-a zis Kaz. Și nu alerga.N-ai părea mai vinovat nici dacă ai juca rolul Hoțului Numărul Trei într-o piesă ieftină pe Doaga de Est. Data viitoare să mergi normal. Să te porți ca și când ai fi din partea locului.

— N-o să fie nicio dată viitoare.

— Bineînțeles că nu. Ridică-ți gulerul.

Wylan nu a ripostat. Până aveau s-o salveze pe Inej, până aveau să primească banii care li se promiseseră, nu-i putea da niciun ultimatum lui Kaz. Dar totul avea să se termine într-o bună zi. Trebuia să se termine, nu?

În capătul străzii, l-au auzit pe Matthias imitând țipătul strident al unei păsări. Kaz s-a uitat la ceas, după care și-a trecut o mână prin păr, ciufulindu-l:

— La țanc.

Apoi au dat colțul și Kaz s-a izbit de Cornelis Smeet.

Matthias a rămas ascuns în întuneric, urmărind din pragul unei case scena ciudată care se desfășura în fața lui.

Cornelis Smeet s-a clătinat pe picioare și pălăria i-a căzut de pe capul aproape chel. Tânărul care se izbise de el a făcut un pas în față, oferindu-se să-l ajute.

Tânărul era Kaz. Și totuși, nu era Kaz. Părul negru îi era foarte ciufulit, iar gesturile precipitate. Privea în jos, cu bărbia adâncită în gulerul paltonului, ca și când ar fi fost foarte stânjenit - un tânăr respectuos față de cei mai în vârstă. Wylan stătea în spatele lui, atât de adâncit în palton, încât Matthias s-a gândit că avea să dispară înăuntrul lui.

— Ai grijă pe unde mergi! a pufnit Smeet indignat, punându-și pălăria pe cap.

— Îmi pare foarte rău, a spus Kaz, scuturând umerii hainei lui Smeet. Fir-ar să fie de neatenție!

Apoi s-a aplecat spre caldarâm:

— O, cred că v-a căzut portofelul.

— Așa-i! a spus Smeet surprins. Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult.

După care, spre uimirea lui Matthias, Smeet și-a deschis portofelul și a scos o bancnotă nouă de cinci kruge:

Poftim, tinere. Onestitatea se răsplătește.

Fără să ridice privirea, Kaz a răspuns cu o voce în care se amestecau recunoștință și modestia:

— Sunteți prea darnic, domnule. La fel de generos să fie și Ghezen cu domnia voastră.

Iar avocatul cel corpolent și-a văzut de drum, cu pălăria strâmbă, fredonând o melodie, fără să-și dea seama că tocmai dăduse peste crupierul care stătuse în fața lui timp de două ore la Club Cumulus. Smeet a ajuns la ușa casei lui, și-a scos lănțișorul de sub cămașă, iar apoi și-a pipăit frenetic vesta, căutându-și fluierul.

— Nu l-ai pus la loc pe lănțișor? a întrebat Matthias, când Kaz și Wylan au ajuns lângă el.

Matthias știa că Mâini-Murdare era perfect capabil de astfel de scamatorii.

— Nu m-am obosit.

Smeet și-a băgat mâna în cămașă, iar în cele din urmă a găsit fluierul în sân și a descuiat ușa, fredonând din nou. Matthias nu-și dădea seama cum făcuse Kaz.

Îi urmărise mâinile înmănușate în timp ce îl atingea pe Smeet, dar deși știa că Mâini-Murdare urma să-i înapoieze fluierul, Matthias nu reușise să surprindă momentul când i-l strecurase în cămașă. Era tentat să-l târască pe Smeet înapoi și să-l pună pe Kaz să facă încă o dată scamatoria.

Kaz și-a netezit părul cu mâna și i-a întins lui Wylan bancnota de cinci kruge:

— Să nu-i cheltui pe toți odată. Să mergem.

Matthias i-a condus pe canalul secundar unde legase barca cu vâsle. I-a aruncat bastonul lui Kaz și au coborât cu toții în barcă. Kaz avusese înțelepciunea ca, în noaptea aceea, să nu-și folosească bastonul cu mâner sculptat în formă de cap de cioară. Dacă cineva ar fi văzut un tânăr cu un asemenea baston dând târcoale casei lui Cornelis Smeet la o oră târzie din noapte și dacă informația ajungea cumva la urechile lui Van Eck, toate strădaniile lor de până atunci ar fi fost zădărnicite. Ca s-o elibereze pe Inej, trebuia ca planul lor să rămână secret, iar demjin-ul era genul care nu lăsa nimic la voia întâmplării.

— Ei bine? a întrebat Matthias, în timp ce barca aluneca pe apele întunecate ale canalului îngust.

— Ține-ți gura, Helvar. Vorbelor le place să plutească pe ape. Fă bine și vâslește.

Matthias și-a înfrânt impulsul de a rupe vâslele în două. De ce nu era Kaz în stare să vorbească politicos? Dădea ordine ca și când s-ar fi așteptat ca toată lumea să le urmeze, iar de când Van Eck pusese mâna pe Inej, Mâini-Murdare devenise și mai nesuferit. Dar Matthias voia să se întoarcă la Vălul Negru și la Nina cât mai repede cu putință, așa că a făcut ce i s-a spus, simțind cum i se încordează umerii în timp ce barca înainta împotriva curentului.

A hotărât să se concentreze asupra clădirilor importante pe lângă care treceau, încercând să rețină numele străzilor și

podurilor. Deși Matthias studia harta orașului în fiecare seară, nodurile de pasaje și canale i se păreau aproape imposibil de descâlcit.

Întotdeauna se mândrise cu simțul lui de orientare, dar Ketterdamul îi dădea mari bătăi de cap și se trezea deseori blestemându-l pe nesăbuitul care considerase înțelept să ridice un oraș într-o mlaștină și îl proiectase fără nicio logică.

După ce au trecut pe sub Havenbridge, s-a simțit ușurat văzând că împrejurimile redevin familiare. Kaz și-a înclinat vâslele și a cârmit spre apele tulburi din Cotul Cerșetorilor, unde canalul se lățea, îndreptând barca spre apele puțin adânci din jurul Vălului Negru. Și - au croit drum printre mormintele presărate pe bancul povârnit.

Vălul Negru era un loc sinistru, un oraș în miniatură alcătuit din mausolee de marmură albă, multe sculptate în formă de navă, cu galioane de piatră îndurerate ce păreau să traverseze o mare invizibilă. Pe unele erau sculptate Monedele Bunăvoinței, simbolul lui Ghezen, pe altele, cei trei pești zburători ai Kerchului care, le explicase Nina, arătau că un membru al familiei respective lucrase pentru guvern. Câteva erau străjuite de sfinți ravkani în mantii de marmură. Însă nu apăreau pe nicăieri nici Djel, nici frasinul său. Fjerdanii nu voiau să fie înmormântați deasupra pământului, unde nu puteau prinde rădăcini.

Aproape toate mausoleele erau dărăpănate și multe se transformaseră în grămezi de pietre năpădite de ierburi și mănunchiuri de flori primăvăratice. Matthias fusese îngrozit de ideea de a folosi un cimitir drept ascunzătoare, chiar dacă fusese abandonat de multă vreme. Dar bineînțeles că nimic nu era sacru pentru Kaz Brekker.

— De ce nu mai e folosit cimitirul ăsta? întrebase Matthias când își aleseseră ca ascunzătoare un cavou impunător din mijlocul insulei.

— Din cauza ciumei, i-a răspuns Kaz. Prima epidemie gravă a izbucnit acum mai bine de un secol, iar Consiliul Comercial a interzis înmormântările în incinta orașului. Acum, cadavrele trebuie incinerate.

— Nu și dacă ești bogat, a adăugat Jesper. Caz în care ești dus la un cimitir de la țară, unde cadavrul tău se poate bucura de aerul curat.

Matthias detesta Vălul Negru, dar știa că era o ascunzătoare bună. Zvonurile că insula era bântuită țineau vagabonzii la distanță, iar ceața care învăluia răchitele con-torsionate și catargele de piatră ale mausoleelor ascundea lumina felinarelor pe care le aprindeau din când în când.

Desigur, nimic din toate astea n-ar mai fi contat dacă lumea i-ar fi auzit pe Nina și Jesper certându-se în gura mare. Probabil se întorseseră pe insulă cu gondela lor, lăsând-o pe malul dinspre nord. Vocea enervată a Ninei plutea pe deasupra mormintelor, iar Matthias s-a simțit ușurat când a auzit-o și a iuțit pasul, nerăbdător s-o revadă.

Cred că nu apreciezi cum se cuvine efortul pe care l-am făcut, a spus Jesper, în timp ce mergea cu pas apăsat prin cimitir.

Ai petrecut o noapte la masa de joc, pierzând banii altcuiva, a ripostat Nina. Ceea ce pentru tine e o sărbătoare, nu?

Kaz a lovit cu bastonul o piatră funerară, iar Nina și Jesper au tăcut brusc, luând poziții de luptă.

Nina s-a destins când i-a văzut pe cei trei printre morminte:

— A, voi sunteți.

— Da, noi suntem, a spus Kaz, îndrumându-i cu bastonul spre mijlocul insulei. Și ați fi putut să ne auziți, dacă n-ați fi urlat unul la altul. Iar tu, Matthias, nu te mai holba ca și când n-ai mai fi văzut o femeie în rochie până acuma.

— Nu mă holbam, a spus Matthias, cu toată demnitatea de care era în stare.

Dar, pentru numele lui Djel, cum să nu se uite la Nina, când avea iriși înfipți... peste tot.

— Taci din gură, Brekker, a spus Nina. Îmi place când se holbează la mine.

Cum a mers misiunea? a întrebat Matthias, încercând să se uite doar la fața Ninei, ceea ce i-a fost ușor după ce și-a dat seama cât de obosită era de fapt sub stra-tul de fard.

Nina chiar s-a sprijinit ușor de brațul oferit de Matthias și au pornit împreună pe terenul denivelat. Se vedea că fusese o noapte obositoare pentru ea. Nina n-ar fi trebuit să hoinărească prin Butoi în fâșii de mătase, ci să se odihnească. Dar nu mai erau multe zile până la termenul dat de Van Eck, iar Matthias știa că Nina nu-și va cruța eforturile până la eliberarea lui Inej.

— N-a fost o misiune, ci o sarcină, l-a corectat Nina. Și a mers de minune.

— Mda, a intervenit Jesper. De minune. Atâta că în clipa aceea pe revolverele mele se pune praful în seiful de la Club Cumulus. Grăsanul de Smeet s-a temut să plece cu ele acasă. Numai când mă gândesc la copilașii mei în mâinile lui transpirate...

— Nu ți-a zis nimeni să le pui la bătaie, l-a întrerupt Kaz.

— Cât ai stat la masă, ai făcut în așa fel încât să pierd întruna. Cum naiba era să- l țin pe Smeet la masă?

Kuwei a scos capul din uriașul mormânt de piatră spre care se îndreptau.

— Ce ți-am zis eu? a spus Kaz printre dinți, îndreptându-și bastonul spre el.

— Nu știu așa bine kerchiana, a protestat Kuwei.

— Nu mă lua cu jocuri din astea, puștiule. O știi suficient de bine. Stai în mormânt.

Kuwei și-a tras capul înăuntru.

— Stai în mormânt, a repetat el supărat pe vorbele lui Kaz.

Și au intrat cu toții în cavou. Matthias îl detesta. De ce să construiești asemenea monumente închinate morții? Cavoul avea forma unei vechi nave de mărfuri, iar interiorul era sculptat în forma unei vaste cale de piatră.

Avea până și hublouri cu vitralii, care proiectau curcubeie pe podeaua criptei la asfințit. Potrivit Ninei, palmierii și șerpii sculptați pe pereți indicau că era cavoul unor comercianți de mirodenii.

Dar probabil că se ruinaseră sau pur și simplu hotărâseră să-și îngroape morții în altă parte, pentru că pe podea era o singură lespede de mormânt, iar locașurile înguste din pereții laterali ai calei erau goale.

Nina și-a scos agrafele din păr, și-a dat jos peruca blondă și a aruncat-o pe masa pe care o așezaseră în mijlocul cavoului. S-a trântit pe un scaun, masându-și capul, și a zis cu un oftat de ușurare:

— Mult mai bine.

Dar Matthias nu avea cum să nu observe că Nina avea o paloare verzuie. Arăta mai rău în noaptea aceea.

Fie dăduse de necaz cu Smeet, fie pur și simplu făcuse un efort prea mare. Și totuși, uitându-se la ea, Matthias a simțit că

ceva dinăuntrul lui se destinde. Măcar acum, cu buclele castanii transpirate și cu ochii întredeschiși, Nina semăna din nou cu ea însăși. Oare era normal să fii fascinat de felul în care stătea cineva tolănit?

— Ce credeți că am văzut când am plecat din Capac? a întrebat ea.

Jesper a început să cotrobăie prin rezervele de hrană:

— Două nave de război shuhane ancorate în port.

Nina a aruncat în el cu o agrafă:

— Vroiam să ghicească ei.

— Shuhane? s-a mirat Kuwei, întorcându-se la carnetele pe care le împrăștiase pe masă.

Nina a încuviințat din cap:

— Cu tunurile scoase și cu drapelele roșii arborate.

— Am vorbit cu Specht mai devreme, a spus Kaz. Ambasadele sunt ticsite cu diplomați și soldați. Zemeniți, kaelish, ravkani.

— Crezi că au aflat de Kuwei? a întrebat Jesper.

— Cred că au aflat de parem, a răspuns Kaz. Sau cel puțin au auzit zvonuri. Iar la Curtea de Gheață erau mulți oameni interesați de zvonurile despre... eliberarea lui Kuwei.

Apoi și-a întors privirea spre Matthias:

— Au venit și oficialități fjerdane. Sunt însoțite de un contingent de druskelle.

Kuwei a oftat necăjit, iar Jesper s-a așezat lângă el, înghiontindu-l cu umărul:

— Nu-i plăcut să fii dorit?

Matthias n-a zis nimic. Nu-i plăcea să se gândească la faptul că vechii lui prieteni, vechii lui tovarăși de arme, ar putea fi la doar câțiva kilometri de el. Nu regreta lucrurile pe care le făcuse la Curtea de Gheață, dar asta nu însemna că se împăcase cu ele.

Wylan a întins mâna după unul dintre biscuiții vărsați de Jesper pe masă. Pentru Matthias încă era derutant să-i vadă în aceeași cameră pe Wylan și Kuwei. Retușurile Ninei erau atât de izbutite, încât lui Matthias îi era de multe ori greu să-i distingă dacă nu deschideau gura. Și-ar fi dorit ca unul dintre ei să-i facă un hatâr și să poarte o pălărie.

— E o situație care ne convine, a spus Kaz. Shuhanii și fjerdanii nu știu de unde să pornească în căutarea lui Kuwei, iar

toți diplomații ăia care fac tărăboi în Stadhall o să-i distragă atenția lui Van Eck.

— Cum a fost acasă la Smeet? a întrebat Nina. Ați aflat unde o ține Van Eck pe Inej?

— Mi-am făcut o idee destul de clară. Dăm lovitura mâine la miezul nopții.

— Avem suficient timp să ne pregătim? a întrebat Wylan.

— Doar atâta timp avem la dispoziție. N-o să așteptăm o invitație oficială. Cum stai cu gărgărița?

Jesper a ridicat din sprâncene:

— Gărgărița?

Wylan a scos un mic flacon din haină și l-a pus pe masă, iar Matthias s-a aplecat să-l vadă de aproape. Părea să fie o grămăjoară de pietricele.

— Asta e o gărgăriță?

El știa că gărgărițele erau gândacii care rodeau grânele din hambare.

— Nu-i o gărgărița adevărată, a spus Wylan, ci o gărgăriță chimică. Încă nu i-am găsit un nume.

— Trebuie să-i dai un nume, a spus Jesper. Altfel cum ai s-o chemi la masă?

— Nu contează numele, a spus Kaz. Ce contează e că acest flaconaș o să roadă conturile bancare și reputația lui Van Eck.

Wylan și-a dres glasul:

— Posibil. E un proces chimic complicat. Sper să-mi dea și Kuwei o mână de ajutor.

Nina i-a spus lui Kuwei ceva în shuhană, iar Kuwei a ridicat din umeri și s-a uitat în altă parte, scoțând ușor buza în afară. Fie pentru că tatăl lui murise de curând, fie pentru că era blocat într-un cimitir cu o bandă de hoți, băiatul devenise tot mai posac în ultima vreme.

— Ei, ce zici? l-a întrebat Jesper.

— Am alte interese, a răspuns Kuwei.

Ochii negri ai lui Kaz l-au țintuit precum vârful unui pumnal:

— Îți sugerez să-ți reevaluezi prioritățile.

Jesper l-a înghiontit din nou pe Kuwei.

— E felul lui Kaz de a spune: „Ajută-l pe Wylan, că altfel te închid într-un cavou de pe insulă și atunci o să vedem care-ți mai sunt interesele“.

Matthias nu-și putea da seama cât înțelesese băiatul shuhan, dar părea că prinsese mesajul. Kuwei a înghițit în sec și a încuviințat din cap fără tragere de inimă.

Puterea negocierii, a spus Jesper, aruncându-și un biscuit în gură.

— Wylan și amabilul Kuwei o să facă gărgărița să meargă, a continuat Kaz. După ce o salvăm pe Inej, putem să atacăm silozurile lui Van Eck.

Nina și-a dat ochii peste cap:

— Ce bine că e vorba doar despre cum punem mâna pe banii noștri, nu despre salvarea lui Inej - pentru că sigur nu despre asta e vorba.

— Nina dragă, a răspuns Kaz, dacă nu-ți plac banii, n-ai decât să le spui altcumva.

— Kruge? Mălai? Adevărata iubire a lui Kaz?

— Libertate, siguranță, răzbunare. Lucrurile astea nu pot fi prețuite în bani.

— Nu? Sunt sigur că Jesper ar putea. Banii o să-l ajute să ridice ipoteca de pe ferma lui taică-su, a spus Kaz, iar trăgătorul și-a coborât privirea spre vârful cizmelor. Dar tu, Wylan? Cam de cât ai avea nevoie ca să pleci din Ketterdam și să-ți trăiești viața așa cum vrei? Cât despre tine, Nina, bănuiesc că, pentru a supraviețui, tu și fjerdanul tău aveți nevoie nu doar de patriotism și priviri drăgăstoase. Și s-ar putea ca Inej să aibă și ea o sumă în minte. Viitorul fiecăruia dintre noi are un preț și e rândul lui Van Eck să plătească.

Matthias nu s-a lăsat păcălit. Kaz întotdeauna vorbea logic, dar asta nu însemna că spunea întotdeauna adevărul.

Viața Fantomei valorează mai mult de atât, a spus Matthias. Pentru noi toți. O eliberăm pe Inej și ne luăm banii. Simplu ca bună ziua.

— Da, simplu ca bună ziua, a comentat Nina. Apropo, știați că eu sunt moștenitoarea tronului fjerdan? Mi se spune Prințesa Ilse de Engelsberg.

— Nu există nicio prințesă de Engelsberg, a spus Matthias. E un orășel pescăresc.

Nina a ridicat din umeri:

— Pai dacă tot ne amăgim, măcar s-o facem în stil mare.

Dar Kaz nu a luat-o în seamă, ci a întins pe masă o hartă a orașului, iar Matthias l-a auzit pe Wylan șoptindu-i lui Jesper:

— De ce nu zice pur și simplu că o vrea pe Inej înapoi?
— Doar știi cum e Kaz.
— Dar Inej e una dintre noi.
Jesper a ridicat iarăși din sprâncene:
— Una dintre noi? Asta înseamnă că Inej știe strângerea de mână secretă? Sau că ești pregătit să-ți faci și tu tatuajul?
Și-a plimbat un deget pe antebrațul lui Wylan, care s-a făcut roșu la față. Matthias îl înțelegea foarte bine pe băiat. Știa cum era să te simți dezorientat, iar uneori se gândea că poate ar fi fost mai simplu ca banda să nu mai urmeze toate planurile lui Kaz, ci să-i lase pur și simplu pe Jesper și Nina să supună întregul Ketterdam doar cu șarmul lor.
Wylan și-a tras mâneca în jos cu un aer stânjenit:
— Inej face parte din bandă.
— Nu insista.
— De ce nu?
— Pentru că, în clipa asta, cel mai simplu pentru Kaz ar fi să-l vândă pe Kuwei celui care oferă mai mult și să uite complet de Inej.
— N-ar fi în stare...
Dar Wylan s-a întrerupt brusc, pe fața lui citindu-se îndoiala.
Niciunul dintre ei nu știa cu adevărat ce era Kaz în stare să facă și ce nu. Uneori Matthias se gândea că poate nici Kaz nu știa cu adevărat.
— Bine, Kaz, a spus Nina, scoțându-și pantofii și dezmorțindu-și degetele. Din moment ce ai pus la cale un plan formidabil, ce-ar fi să nu mai meditezi deasupra hărții și să ne spui și nouă ce ne așteaptă?
— Vreau să vă concentrați pe ce avem de făcut mâine noapte. După aceea, o să primiți toate informațiile pe care le vreți.
Serios? a întrebat Nina, trăgându-și de corset.
Polenul unuia dintre iriși i se împrăștiase pe umărul gol. Matthias a fost copleșit brusc de impulsul de a i-l șterge cu buzele. Probabil e otrăvitor, și-a spus ferm în sinea lui. Poate ar fi fost bine să iasă la o plimbare.
Van Eck ne-a promis treizeci de milioane de kruge, a spus Kaz. Exact asta e suma pe care o s-o luăm. Plus un milion pentru întârzierea plății, pentru cheltuieli și pentru că putem.
Wylan a rupt un biscuit în două:

— Tata n-are treizeci de milioane de kruge. Nici dacă punem la socoteală toate proprietățile lui.

— Atunci ar trebui să pleci, a spus Jesper. Noi nu ne asociem decât cu fiii dezmoșteniți ai celor mai mari bogătași.

Kaz și-a întins piciorul beteag să și-l dezmorțească:

— Dacă Van Eck ar fi avut la dispoziție o astfel de sumă, pur și simplu l-am fi jefuit, nu ne-am mai fi dus până la Curtea de Gheață. Nu ne-a putut oferi o recompensă atât de mare decât pretinzând că Consiliul Comercial ne va oferi banii din fondurile orașului.

— Atunci cum îți explici cufărul plin cu bancnote pe care l-a adus pe insula Vellgeluk? a întrebat Jesper.

— O cacealma, a spus Kaz cu scârbă. Probabil erau falsuri de bună calitate.

— Și atunci cum ne luăm banii? Jefuim vistieria orașului? Jefuim Consiliul Comercial? a întrebat Jesper, îndreptându-se de spate și bătând nerăbdător darabana pe masă cu ambele mâini. Spargem doăsprezece seifuri într-o noapte?

Wylan s-a răsucit în scaun, iar Matthias a văzut că pe fața lui se citea îngrijorarea. Măcar mai era cineva în banda aceea de tâlhari care nu voia să continue șirul de fărădelegi.

— Nu, a spus Kaz. O să procedăm la fel ca negustorii și o să lăsam piața să lucreze pentru noi.

S-a lăsat pe spetează, sprijinindu-și mâinile înmănușate pe bastonul cu cap de cioară:

— O să-i luăm banii lui Van Eck, apoi o să-i luăm și reputația. O să avem grijă să nu mai poată face niciodată afaceri nici în Ketterdam, nici altundeva în Kerch.

— Și ce o să se întâmple cu Kuwei? a întrebat Nina.

— După ce ducem planul la bun sfârșit, Kuwei - și toți ceilalți condamnați, Grisha și tineri dezmoșteniți care au sau n-au un preț pe capul lor, se pot duce să se ascundă în Coloniile Sudice.

Jesper s-a încruntat:

— Și tu ce o să faci?

— O să rămân aici. Mai am multe treburi de care trebuie să mă ocup.

Deși tonul lui Kaz era relaxat, Matthias a simțit în glasul lui anticiparea unor vremuri tulburi. Se întrebase deseori cum reușeau oamenii să supraviețuiască în acel oraș, dar poate că de fapt Ketterdamul n-ar fi putut supraviețui fără Kaz Brekker.

— Stai un pic, a spus Nina. Am crezut că Kuwei o să meargă în Ravka.

— Ce te-a făcut să crezi asta?

— Când i-ai vândut lui Pekka Rollins acțiunile pe care le dețineai la Clubul Ciorii, i-ai cerut să trimită un mesaj în capitala Ravkăi. Am auzit cu toții. Am crezut că le-ai trimis un mesaj de ajutor, nu o invitație la negocieri, a spus Matthias.

Nu fusese niciodată vorba să-l predea pe Kuwei ravkanilor.

Kaz s-a uitat la ea vag amuzat:

— N-a fost nici una, nici alta. Să sperăm că Rollins e la fel de naiv ca voi doi.

— A fost o stratagemă, a mormăit Nina. Ai vrut doar să-i dai de lucru lui Rollins.

— Am vrut ca Pekka Rollins să fie preocupat. Sper să-și fi pus oamenii să caute oamenii noștri de legătură din Ravka. O să fie greu de găsit, dat fiind că nu există.

Kuwei și-a dres glasul:

— Aș prefera să mă duc în Ravka.

— Iar eu aș prefera un slip căptușit cu blană de samur, a spus Jesper. Dar nu putem să avem tot ce ne dorim

Între sprâncenele lui Kuwei a apărut o încruntătură.

Kerchiana lui era complet depășită de replica lui Jesper.

— Aș prefera să merg în Ravka, a repetat el, mai ferm de data asta.

Kaz l-a fixat cu ochii lui negri și insondabili, iar Kuwei s-a răsucit stânjenit în scaun:

— De ce se uită așa la mine?

— Kaz se întreabă dacă e cazul să te țină în viață, i-a răspuns Jesper. E foarte solicitant pentru nervi. În astfel de situații e recomandat să respiri adânc. Poate un tonic.

— Încetează, Jesper, a intervenit Wylan.

— Și tu, și Kuwei trebuie să vă relaxați, i-a răspuns Jesper, bătându-l pe Kuwei pe mână. Nu o să-l lăsăm să vă îngroape.

Kaz a ridicat o sprânceană:

— Deocamdată să nu facem nicio promisiune.

— Haide, Kaz. Doar nu ne-am chinuit atâta să-l salvăm pe Kuwei numai ca să facem din el mâncare pentru viermi.

— De ce vrei să mergi în Ravka? a întrebat Nina, neputând să-și ascundă nerăbdarea.

— N-am stabilit nimic în privința asta, a spus Matthias.

Nu voia să intre într-o dispută pe această temă și, mai ales, nu cu Nina. Planul era să-l lase pe Kuwei să-și ducă viața într-ascuns în Novyi Zem, nu să-l predea celui mai mare dușman al Fjerdei.

Nina a ridicat din umeri:

— Poate ar trebui să ne reevaluăm opțiunile.

Kuwei a vorbit rar, alegându-și vorbele cu grijă:

— E mai sigur acolo. Pentru Grisha. Pentru mine. Nu vreau să mă ascund. Vreau să mă antrenez.

Kuwei a pus mâna pe carnetele din fața lui:

— Cercetările tatei pot ajuta la descoperirea...

A ezitat și a schimbat câteva vorbe cu Nina:

— Unui antidot pentru parem.

Jesper s-a lăsat și mai mult pe speteaza scaunului:

— Cred că Nina mai are un pic și începe să cânte de bucurie.

Un antidot. Oare despre asta erau însemnările din carnetele lui Kuwei? Perspectiva unui mijloc de a neutraliza puterile conferite de parem era atrăgătoare, dar Matthias nu avea cum să nu-și facă griji.

— Să pui toată cunoașterea asta în mâinile unei națiuni..., a început el.

Dar Kuwei l-a întrerupt:

— Tata a adus acest drog pe lume. Parem poate fi creat din nou chiar și fără mine, fără cunoștințele mele.

— Vrei să spui că va dezlega și altcineva enigma parem-ului? a întrebat Matthias.

Oare chiar nu era nicio speranță ca această monstruozitate să fie ținută în frâu?

— Așa se întâmplă uneori cu descoperirile științifice, a spus Wylan. Odată ce lumea află că un lucru e posibil, ritmul noilor descoperiri crește. Iar după aceea, e ca și când ai încerca să bagi un roi de viespi înapoi în cuib.

— Chiar crezi că e posibil să creezi un antidot? a întrebat Nina.

— Nu știu, a spus Kuwei. Tata era Fabrikator. Eu sunt doar Inferni.

— Tu ești chimist, Wylan, a spus Nina cu speranță în glas. Ce crezi?

Wylan a ridicat din umeri:

— E posibil. Dar nu toate otrăvurile au antidot.

Jesper a pufnit:
— De-aia îi spunem Wylan Rază-de- Soare.
— În Ravka sunt mulți Fabrikatori, a spus Kuwei. Ar putea să ne ajute.
Nina a dat din cap cu un aer plin de înțelegere:
— E adevărat. Genya Safin se pricepe la otrăvuri ca nimeni altul, iar David Kostyk a inventat tot felul de arme noi pentru Regele Nikolai.
I-a aruncat o privire lui Matthias și a adăugat:
— Dar și alte lucruri! Lucruri frumoase. Foarte pașnice.
Matthias a clătinat din cap:
— E o decizie care nu trebuie luată în pripă.
Kuwei și-a încordat fălcile:
— Aș prefera să merg în Ravka.
— Vedeți? a spus Nina.
— Nu sunt de acord, a spus Matthias. Nu putem pur și simplu să predăm Ravkăi o asemenea pradă.
— E o persoană, nu o pradă. Iar el vrea să meargă acolo.
— Păi și putem să facem cu toții ce vrem? a întrebat Jesper. Pentru că am și eu o listă.
A urmat o pauză lungă și încordată, apoi Kaz și-a trecut un deget înmănușat peste dunga pantalonilor și a zis:
— Nina, draga mea, vrei să traduci pentru mine? Vreau să mă asigur că Kuwei și cu mine ne înțelegem unul pe altul.
— Kaz..., a încercat ea să-l prevină.
Kaz s-a aplecat în față, sprijinindu-și palmele pe genunchi, ca un frate mai vârstnic binevoitor care se pregătește să dea un sfat prietenesc:
— Cred că e important să înțelegi în ce situație te afli acum. Van Eck știe că primul loc în care ai vrea să te refugiezi e Ravka, așa că toate navele care pornesc într-acolo vor fi percheziționate temeinic. Singurii Croitori suficient de puternici cât să-ți schimbe înfățișarea se află în Ravka - asta dacă nu cumva Nina vrea să ia încă o doză de parem.
Matthias a mormăit dezaprobator.
— Ceea ce e puțin probabil, a continuat Kaz. Și presupun că n-ai vrea să te duc înapoi în Fjerda sau în Shu Han, nu?
— Nu! a scâncit Kuwei după ce Nina a terminat de tradus.
— Atunci ai de ales între Novyi Zem și Coloniile de Sud. Dar în Colonii prezența kerchiană e mult mai scăzută. În plus, vremea

e mai bună, presupunând că te interesează astfel de detalii. Ești ca un tablou furat, Kuwei. Ești prea ușor de recunoscut ca să poți fi vândut la licitație și prea valoros ca să fii lăsat de izbeliște. Deci ești inutil pentru mine.

— Nu traduc asta, a pufnit Nina.

— Atunci tradu-i asta: singura mea grijă e să te țin departe de Jan Van Eck, iar dacă vrei să mă apuc să analizez soluții mai concrete, un glonț e mult mai ieftin decât să te pun pe o navă către Coloniile de Sud.

Nina a tradus, dar cu ezitări.

Kuwei a răspuns în shuhană, iar Nina a ezitat din nou:

— Spune că ești crud.

— Sunt pragmatic. Dacă aș fi crud, i-aș ține un discurs funerar, n-aș purta o conversație cu el. Deci, Kuwei, o să te duci în Coloniile de Sud, iar când lucrurile se mai liniștesc, n-ai decât să te duci în Ravka sau acasă la bunica lui Matthias, mi-e totuna.

— N-o amesteca pe bunică-mea în povestea asta, a spus Matthias.

Nina a tradus, iar în cele din urmă, Kuwei a încuviințat scurt din cap. Deși lui Matthias îi convenea decizia la care se ajunsese, i s-a strâns inima când a văzut descurajarea care se citea pe chipul Ninei.

Kaz s-a uitat la ceas:

— Acum, că am căzut de acord, știți cu toții care vă sunt responsabilitățile. Multe lucruri ar putea să meargă prost începând de acum și până mâine noapte, așa că recapitulați planul în detaliu și apoi recapitulați-l din nou. Nu avem la dispoziție decât o încercare.

— Van Eck sigur a încercuit perimetrul și îl păzește foarte bine, a spus Matthias.

— Exact. Are mai multe arme, mai mulți oameni și mai multe resurse. Nu avem de partea noastră decât elementul surprizei, așa că să nu-l compromitem.

De afară s-a auzit un scrâșnet. Brusc, sau ridicat toți în picioare, gata de atac, până și Kuwei.

Dar o clipă mai târziu în cavou și-au făcut apariția Rotty și Specht.

Matthias a răsuflat ușurat și a coborât pușca, păstrând-o totuși la îndemână.

— Care-i treaba? a întrebat Kaz.

— Shuhanii s-au instalat în ambasada lor, a spus Specht. În Capac toată lumea vorbește despre asta.

— Câți sunt?

— Vreo patruzeci, a spus Rotty, scuturându-și noroiul de pe cizme. Sunt bine înarmați, dar încă arborează stindarde diplomatice. Nimeni nu știe ce vor de fapt.

— Noi știm, a spus Jesper.

— Nu m-am apropiat prea mult de Stinghie, a continuat Rotty, dar Per Haskell e agitat și nu face un secret din asta. Fără ajutorul tău, bătrânul nu mai poate administra afacerile cum trebuie. Și au început să umble zvonuri cum că te-ai fi întors în oraș și că ai avut o dispută cu un comerciant. Iar acum câteva zile a fost atacat unul dintre porturi. Au murit mulți marinari, iar biroul șefului de port a fost făcut țăndări, însă nu știe nimeni detalii.

Matthias a văzut că Mâini-Murdare s-a întunecat la față. Voia mai multe informații. Matthias știa că demjin-ul voia s-o elibereze pe Inej din alte motive, dar adevărul era că, fără ea, capacitatea lor de a strânge informații fusese grav compromisă.

— În regulă, a spus Kaz. Dar se zvonește cumva că am avea vreo legătura cuparem-ul sau cu raidul de la Curtea de Gheață?

— Din câte am auzit, nu, a spus Rotty.

— Nu, a întărit Specht.

Wylan s-a arătat surprins:

— Asta înseamnă că Pekka Rollins și-a ținut gura.

— Dar o să vorbească în cele din urmă, a spus Kaz. Știe că îl ținem pe Kuwei ascuns undeva. Iar scrisoarea către Ravka o să-l facă să se învârtă în jurul cozii doar o scurtă vreme.

Jesper a început să bată darabana cu degetele pe coapse:

— Ați observat că tot orașul ăsta ne caută, e supărat pe noi sau vrea să ne omoare?

— Așa, și? a întrebat Kaz.

— Păi, de obicei aveam împotriva noastră doar jumătate de oraș.

Poate că Jesper glumea, dar Matthias se întreba dacă vreunul dintre ei înțelegea cu adevărat ce forțe se ridicaseră împotriva lor. Fjerdanii, shuhanii, zemeniții, kaelishii, kerchienii. Toate aceste națiuni voiau să se apere, să-și asigure viitorul.

— Și încă ceva, a spus Specht. Matthias, ești mort.

— Poftim? a întrebat Matthias, care știa bine kerchiana, dar probabil încă avea lacune.

— Ai fost omorât în infirmeria de la Poarta Iadului.

În încăpere s-a făcut liniște. Jesper s-a trântit pe scaun:

— A murit Muzzen?

— Muzzen? a întrebat Matthias, care nu știa unde mai auzise numele.

— El ți-a luat locul la Poarta Iadului, a spus Jesper. Ca să poți merge cu noi la Curtea de Gheață.

Matthias și-a amintit totul: lupta cu lupii, Nina venind în celula lui, evadarea din închisoare. Nina îl acoperise cu vânătăi false pe un membru al Scursurilor și îi provocase febră, ca să fie pus în carantină, să nu intre în contact cu ceilalți prizonieri. Muzzen. Matthias n- ar fi trebuit să-i uite numele.

— Parcă ziceai că ai un om de nădejde la infirmerie, a intervenit Nina.

— Care să-l păstreze bolnav, nu să-l și protejeze, a spus Kaz cu o mină încruntată. A fost asasinat.

— Mâna fjerdanilor, a spus Nina.

Matthias și-a pus mâinile în sân:

— Imposibil.

— De ce? a întrebat Nina. Știm că sunt și druskelle în Ketterdam. Dacă au venit aici după tine și au făcut scandal în Stadhall, probabil li s-a spus că ești la Poarta Iadului.

— Nu, a spus Matthias. N-ar recurge la o asemenea stratagemă josnică. Să angajeze un criminal plătit? Să omoare pe cineva care zace la pat?

Dar chiar în timp ce vorbea, Matthias și-a dat seama că nici el nu era întru totul convins de ele. Jarl Brum și ofițerii lui făcuseră lucruri și mai rele fără nicio mustrare de conștiință.

— Mare, blond și orb, a spus Jesper. Ca toți fjerdanii.

A murit în locul meu, și-a spus Matthias în sinea lui.

Iar eu nici măcar nu i-am recunoscut numele.

— Muzzen avea familie? a întrebat Matthias în cele din urmă.

— Doar Scursurile, a răspuns Kaz.

— Fără bocitoare, a șoptit Nina.

— Fără înmormântări, au răspuns toți cu glas scăzut.

— Cum e să fii mort? a întrebat Jesper, dar ochii lui își pierduseră expresia jucăușă.

Matthias nu știa ce să răspundă. Cuțitul care îl omorâse pe Muzzen îi era destinat lui, iar cei care plănuiseră asasinatul puteau foarte bine să fi fost fjerdani. Druskelle.

Frații lui. Își doriseră ca Matthias să moară fără onoare, ucis pe un pat de infirmerie. Era o moarte potrivită pentru un trădător. Era moartea pe care o merita. Acum, Matthias avea o datorie de sânge față de el, dar cum s-o onoreze?

— Ce o să facă cu cadavrul lui? a întrebat el.

— Probabil deja e cenușă pe Barja Morții, a spus Kaz.

— Și încă ceva, a intervenit Rotty. Cineva îl caută pe Jesper.

— Creditorii lui vor trebui să aștepte, a spus Kaz, iar Jesper a tresărit.

— Nu, a clătinat Rotty din cap. A venit cineva la universitate după tine, Jesper. Zice că e taică-tu.

Inej stătea pe burtă, cu brațele întinse în față, răsucindu-se ca un vierme în întuneric. Deși se înfometase, canalul de ventilație încă era strâmt. Nu vedea nimic, ci doar continua să se târască, agățându-se de pereți cu vârfurile degetelor.

Se trezise după lupta de pe insula Vellgeluk, fără să știe cât timp fusese inconștientă și nici unde se afla. Își amintea că picase de la mare înălțime după ce unul dintre Furtunoșii lui Van Eck îi dăduse drumul, iar apoi fusese înhățată de un altul - brațele lui o strângeau ca niște cercuri de oțel, aerul îi lovea fața, de jur împrejur se vedea doar cerul albastru, iar apoi durerea care i-a explodat în craniu. Când și-a recăpătat cunoștința, era întuneric în jur și îi zvâcnea capul. Era legată la mâini, la picioare și la ochi. O clipă, s-a simțit din nou ca la paisprezece ani, când fusese aruncată în cala unei corăbii cu sclavi - singură și speriată. S-a străduit să respire. Oriunde s-ar fi aflat, Inej nu simțea legănarea unei nave, nici n-a auzit trosnet de vele. Era pe pământ ferm.

Oare unde o adusese Van Eck? Putea fi într-un depozit sau acasă la cineva. Poate că nici nu mai era în Kerch. Dar nu conta. Era Inej Ghafa și nu avea de gând să tremure ca un iepure prins în cursă. Oriunde aș fi, trebuie să scap.

Reușise să-și dea jos legătura de la ochi frecându-și fața de perete. Era beznă în încăpere și nu se auzea decât respirația ei precipitată - o cuprinsese din nou spaima.

Reușise s-o țină în frâu controlându-și respirația, inspirând pe nas, expirând pe gură, spunând rugăciuni în gând, în timp ce Sfinții se adunau în jurul ei. Și i-a imaginat pipăind la funiile cu care îi erau legate încheieturile, frecându-i mâinile ca să i le încălzească. Nu și-a spus că nu-i era frică. Cu mult timp în urmă, după o căzătură gravă, tatăl ei i-a spus că doar nebunii nu cunoșteau frica.

Ne întâlnim cu frica, îi spusese el. Îl salutăm pe musafirul neașteptat și ascultăm ce are să ne spună. Când vine frica, ceva urmează să se întâmple.

Inej voia să facă să se întâmple ceva. N-a luat în seamă durerea din cap și s-a târât prin cameră, estimându-i dimensiunile. Apoi s-a folosit de perete ca să se ridice în picioare și a bâjbâit de-a lungul lui, sărind și târșindu-și picioarele, căutând o ușă sau o fereastră. Când a auzit pași apropiindu- se, s-a trântit la podea, dar n-a avut timp să-și pună la loc legătura de la ochi. După aceea, gardienii i-au legat-o și mai strâns. Dar nu conta, pentru că găsise gura de aerisire. Mai trebuia doar să găsească un mijloc să-și dezlege funiile. Kaz ar fi reușit și în întuneric, poate chiar și sub apă.

Nu văzuse încăperea în care era ținută decât atunci când îi aduceau mâncarea, pentru că veneau cu un felinar. Auzise chei învârtindu-se în câteva încuietori, uși deschizându-se, zgomotul unei tăvi așezate pe masă. O clipă mai târziu, legătura de la ochi îi era data la o parte cu grijă - Bajan nu era niciodată brutal. Nu-i stătea în fire. De fapt, Inej bănuia că mâinile lui manichiurate de muzician nici nu erau în stare de să comită ceva violent.

Pe tavă nu erau niciodată tacâmuri, bineînțeles. Van Eck era suficient de înțelept cât să nu-i lase pe mână nici măcar o lingură, dar Inej profitase de fiecare clipă când nu era legată la ochi ca să studieze fiecare bucățică a încăperii goale, căutând indicii care ar fi putut-o ajuta să-și dea seama unde se afla și să întocmească un plan de evadare. Dar nu avea multe indicii - o podea de ciment pe care erau doar câteva pături în care își putea face culcuș noaptea, pereți cu rafturi goale, masa cu scaun la care mânca. Încăperea nu avea nicio fereastră și

singurul indiciu că încă se aflau aproape de Ketterdam era izul sărat și umed din aer.

Bajan îi dezlega mâinile, apoi i le lega din nou în față, ca să poată mânca - deși, după ce descoperise gura de aerisire, Inej doar ciugulea din mâncare, suficient cât să-și păstreze forțele, nu mai mult. Și totuși, în noaptea aceea, când Bajan și gărzile îi aduseseră tava, îi ghiorțăise stomacul simțind miros de cârnați și terci de ovăz. Era amețită de foame, iar când a încercat să ia loc pe scaun, a răsturnat tava fără să vrea. Cana și bolul de ceramică s-au făcut țăndări, mâncarea împrăștiindu-se pe podea - o grămăjoară aburindă de terci apetisant și cioburi -, iar ea s-a prăbușit chiar alături, evitând în ultima clipa să cadă cu fața în ea.

Bajan a clătinat din cap, legănându-și pletele negre și mătăsoase:

— Ești slăbită pentru că nu mănânci. Domnul Van Eck mi-a zis să te hrănesc cu forța, dacă e nevoie.

— Încearcă, a spus ea rânjind, uitându- se la el de pe podea, cu dinții dezveliți. O să-ți fie greu să predai lecții de pian cu câteva degete lipsă.

Dar Bajan s-a mulțumit să râdă, dându- și la iveală dinții albi. Împreună cu o gardă, a ajutat-o să se așeze pe scaun, după care a cerut să i se aducă o nouă tavă.

Van Eck n-ar fi putut alege un temnicer mai bun pentru ea. Bajan era suli, avea doar cu câțiva ani mai mult decât Inej. Pletele negre i se răsuceau în jurul gulerului, iar ochii ca niște nestemate întunecate erau încadrați de gene suficient de lungi cât să alunge muște cu ele. Îi spusese lui Inej că Van Eck îl angajase ca profesor de muzică, iar ea s-a minunat că negustorul adusese un astfel de tânăr în casă, dat fiind că își luase soție de două ori mai tânără decât el. Van Eck era sau foarte încrezător, sau foarte prost. L-a tras în piept pe Kaz, și-a amintit ea.

Deci foarte probabil e prost.

După ce mâncarea a fost strânsă de pe podea - de către o gardă, căci Bajan nu se înjosea cu astfel de lucruri -, Bajan s-a sprijinit de perete ca să se uite la ea cum mănâncă. A luat o mână de terci și a înghițit doar câteva guri.

— Trebuie să mănânci mai mult de atât, a mustrat-o Bajan. Dacă ai fi un pic mai binevoitoare, dacă i-ai răspunde la întrebări, ai descoperi că Van Eck e un om rezonabil.

— Un mincinos, un trișor și un răpitor rezonabil, a spus ea, apoi s-a blestemat în gând că răspunsese.

Bajan nu și-a putut ascunde satisfacția. Deja aveau o rutină în timpul meselor: ea ciugulea din mâncare, iar el încerca să stea de vorbă cu ea, presărându-și vorbăria cu întrebări incisive despre Kaz și Scursuri. Pentru Bajan, orice răspuns din partea ei era o victorie. Din păcate, cu cât Inej mânca mai puțin, cu atât era mai slăbită și cu atât îi era mai greu să-și păstreze cumpătul.

— Dat fiind anturajul tău, aș zice că minciuna și trișatul ar putea fi puncte în favoarea domnului Van Eck. Shevrati, a spus Inej.

Ignorantule. Îi spusese așa și lui Kaz de mai multe ori.

S-a gândit la Jesper jucându-se cu revolverele lui, la Nina storcând viața dintr-un om cu o mișcare a încheieturii, la Kaz spărgând o încuietoare cu mănușile lui negre. Bătăuși. Hoți. Criminali. Dar toți valorau mai mult decât o mie de alde Jan Van Eck.

Și atunci unde sunt? Era o întrebare care trăgea de zăvorul unei uși dinăuntrul ei pe care o ferecase în grabă.

Unde e Kaz? Nu voia să se gândească prea mult la asta.

Mai presus de orice, Kaz era un om practic. De ce ar fi venit după ea, când putea să fugă de Van Eck cu cel mai prețios ostatic din lume?

Bajan a strâmbat din nas:

— Să nu vorbim în suli. Mă face melancolic.

Era îmbrăcat cu pantaloni de mătase strânși pe picior și o haină cu croială elegantă. La rever avea prinsă o liră aurită, cu flori de laur și un mic rubin, care indica atât profesia lui, cât și casa în care era angajat. Inej știa că n-ar fi trebuit să continue discuția cu el, dar încă era o strângătoare de secrete:

— Ce instrument predai? a întrebat ea. Harpă? Pian?

— Și flaut. De asemenea, canto pentru femei.

— Și cum cântă Alys Van Eck?

Bajan a zâmbit ușor:

— Foarte frumos sub îndrumarea mea. Aș putea să te învăț și pe tine să scoți tot felul de sunete plăcute.

Inej a dat ochii peste cap. Era exact ca băieții cu care crescuse - capul plin de aiureli și gura plină de galanterii răsuflate.

— Sunt legată și mă așteaptă tortura sau chiar ceva mai rău, iar tu flirtezi cu mine?

— Tț-tț. Domnul Van Eck și al tău domn Brekker o să ajungă la o înțelegere. Van Eck e om de afaceri. Din câte înțeleg, nu face decât să-și apere interesele. Nu mi-l imaginez recurgând la tortură.

— Dacă ai fi și tu legat la mâini, la picioare și la ochi, imaginația ta n-ar mai fi atât de limitată.

Iar dacă Bajan l-ar fi cunoscut vreun pic pe Kaz, n-ar mai fi fost așa de sigur că avea să facă un schimb cu Van Eck.

În orele lungi în care era lăsată singură, Inej încerca să se odihnească și să se gândească la evadare, dar inevitabil gândul îi zbura la Kaz și la ceilalți. Van Eck voia s-o dea pe Inej la schimb pentru Kuwei Yul-Bo, băiatul shuhan pe care îl răpiseră din cea mai periculoasă fortăreață din lume. Era singura persoană care putea spera să reproducă eforturile tatălui său, care crease jurda parem, iar răscumpărarea pe care ar fi primit-o pentru el i-ar fi oferit lui Kaz ce-și dorise dintotdeauna - toți banii și prestigiul de care avea nevoie ca să intre în rândul mahărilor din Butoi, precum și șansa de a se răzbuna pe Pekka Rollins pentru moartea fratelui său. Faptele erau copleșitoare și o armată de dubii se strângea împotriva speranței pe care căuta s-o țină vie în adâncul ei.

Opțiunea lui Kaz era evidentă: să i-l dea pe Kuwei lui Van Eck, să încaseze banii și să-și găsească un alt păianjen care să se cațere pe casele din Butoi și să fure secrete pentru el. Și oare nu-i spusese ea că plănuia să plece din Ketterdam imediat ce își primeau plata? Rămâi cu mine. Oare vorbise serios? Ce valoare avea viața ei în comparație cu răscumpărarea pe care ar fi putut s-o primească pentru Kuwei? Nina nu l-ar fi lăsat niciodată s-o abandoneze pe Inej. Avea să lupte cu toate puterile ca s-o elibereze, chiar dacă încă era subjugată de parem.

Matthias avea să-i susțină și el cauza, cu inima lui mare, plină de onoare. Iar Jesper... ei bine, Jesper nu i-ar fi făcut niciodată rău lui Inej, dar avea mare nevoie de bani, altfel tatăl lui și-ar fi pierdut ferma. Avea să facă tot ce era mai bine, dar nu neapărat ce era mai bine pentru ea. În plus, fără Kaz, putea vreunul dintre

ei să țină piept brutalității și resurselor lui Van Eck? Eu pot, și-a spus Inej în sinea ei.

N-am mintea vicleană a lui Kaz, dar sunt o fată periculoasă.

Van Eck îl trimitea zilnic la ea pe Bajan, care era amabil și plăcut chiar și când încerca să afla unde erau ascunzătorile lui Kaz. Inej bănuia că Van Eck nu venea el însuși s-o vadă întrucât știa că Mâini- Murdare îi urmărea mișcările. Sau poate se gândea că Inej ar fi cedat mai ușor în fața unui băiat suli decât în fața unui comerciant șiret.

De obicei, Bajan pleca atunci când Inej îi dădea de înțeles că nu avea să mai mănânce - un zâmbet de rămas bun, o mică plecăciune, și mai venea abia a doua zi dimineață. Dar în noaptea aceea, stătuse mai mult.

În loc să plece când Inej a împins mâncarea cu mâinile legate, a întrebat-o:

— Când ți-ai văzut ultima oară familia?

O nouă abordare.

— Van Eck ți-a promis vreo recompensă dacă obții informații de la mine?

— A fost doar o întrebare.

— Iar eu sunt doar o prizonieră. Te-a amenințat cu vreo pedeapsă?

Bajan a aruncat o privire spre gărzi și a spus calm:

Van Eck te-ar putea duce înapoi la familia ta. Ți-ar putea răscumpăra contractul cu Per Haskell. Are mijloacele să facă asta.

A fost ideea ta sau a stăpânului tău?

Contează? a întrebat Bajan.

În vocea lui se simțea o nerăbdare care a neliniștit-o pe Inej. Când vine frica, ceva urmează să se întâmple. Dar oare lui Bajan îi era teamă de Van Eck sau se temea pentru ea?

Poți să scapi de Scursuri, de Per Haskell și de înfiorătorul Kaz Brekker. Van Eck îți poate oferi transportul până în Ravka, precum și bani.

O ofertă sau o amenințare? Oare Van Eck îi găsise părinții? Suli erau greu de găsit și ar fi fost suspicioși față de străini care pun întrebări. Dar dacă Van Eck trimisese oameni care susțineau că știu unde se află o fată dispărută? O fată care dispăruse într-o dimineață răcoroasă, ca și când marea s-ar fi întins spre țărm și ar fi răpit-o?

— Ce știe Van Eck despre familia mea? a întrebat ea, simțind că se înfurie.

— Știe că ești departe de casă. Și știe care au fost termenii contractului tău cu Menajeria.

— Atunci știe că am fost sclavă. O să ceară ca Tante Heleen să fie arestată?

— Nu cred...

Bineînțeles că nu. Lui Van Eck nu-i pasă că am fost cumpărată și vândută ca un vălătuc de bumbac. Vrea doar să-mi forțeze mâna.

Dar următoarea întrebare a lui Bajan a luat-o prin surprindere:

— Mama ta făcea turte la tigaie?

Inej s-a încruntat:

— Bineînțeles.

Ca toți suli, de altfel. Inej ar fi putut să le facă și în somn.

— Cu rozmarin?

— Cu mărar, când aveam.

Inej și-a dat seama că Bajan încerca să-i stârnească dorul de casă. Dar Inej era atât de înfometată, iar amintirea turtelor era atât de puternică, încât tot i-a ghiorțăit stomacul. O și vedea pe mama ei domolind focul și întorcând turtele cu mișcări iuți. Aproape că simțea în nări mirosul aluatului care se cocea pe jar.

— Prietenii tăi n-or să vină după tine, a spus Bajan. A sosit vremea să te gândești la propria ta supraviețuire. La sfârșitul verii, ai putea fi din nou alături de familia ta. Van Eck te poate ajuta, dacă îi dai voie.

Toate sirenele de alarmă răsunau înăuntrul lui Inej.

Jocul era prea evident. Dincolo de șarmul lui Bajan, de ochii lui negri și de promisiunile ademenitoare, se simțea frica. Și totuși, prin hărmălaia suspiciunii, Inej distingea și clinchetul discret al unui clopoțel: dar dacă... ? Dacă

s-ar fi lăsat alinată, dacă nu s-ar mai fi prefăcut că nu era afectată de lucrurile pe care le pierduse? Dacă l-ar fi lăsat pe Van Eck s-o pună pe o navă și s-o trimită acasă? Ar fi putut mânca din nou turte calde, direct din tigaie, ar fi putut-o vedea din nou pe mama ei cu părul negru împletit cu panglici de mătase de culoarea unui kaki copt.

Dar Inej era mai înțeleaptă de atât. Învățase de la cei mai buni. Adevărurile dureroase sunt mai bune decât minciunile

consolatoare. Kaz nu-i promisese niciodată fericirea, și Inej nu avea încredere în bărbații care i-o promiteau acum. Suferința ei nu fusese în zadar. Sfinții ei o aduseseră în Ketterdam cu un motiv - o navă cu care să vâneze negustorii de sclavi, o misiune care să dea un sens încercărilor prin care trecuse. Nu avea să trădeze acest țel și nici pe prietenii ei numai de dragul nostalgiei.

În cele din urmă, Inej i-a răspuns lui Bajan printre dinți, scoțând un șuier ca de animal, care l-a făcut să se dea un pic în spate:

— Spune-i stăpânului tău ca mai întâi să-și onoreze promisiunile vechi, înainte să facă unele noi. Iar acuma, lasă-mă singură.

Bajan a șters-o ca un șobolan bine îmbrăcat ce era, iar Inej a înțeles că sosise timpul să plece. Noile insistențe ale lui Bajan nu prevesteau nimic bun pentru ea. Trebuie să ies din capcana asta, și-a spus în sinea ei, înainte ca această creatură să mă momească cu amintiri și mărinimie.

Poate că Mâini-Murdare și ceilalți aveau să vină după ea, dar Inej nu avea de gând să aștepte.

După ce Bajan și gărzile au plecat, a scos ciobul pe care îl ascunsese sub funia cu care îi erau legate gleznele și s-a apucat de treabă. Deși era într-adevăr slăbită și nesigură pe picioare când Bajan îi adusese bolul cu mâncare îmbietoare, Inej doar se prefăcuse că leșină ca să poată răsturna tava de pe masă. Dacă Van Eck ar fi făcut cercetări, l-ar fi prevenit pe Bajan că Fantoma nu cădea niciodată. Și cu siguranță nu cădea grămadă pe podeaua unde putea să-și ascundă cu ușurință un ciob sub legături.

După ce s-a chinuit îndelung să zgârie și să cresteze funiile, julindu-și degetele cu marginea ascuțită a ciobului, a reușit în cele din urmă să-și elibereze mâinile, apoi și-a dezlegat gleznele și s-a apropiat pipăind de canalul de aerisire. Bajan și gărzile aveau să se întoarcă abia dimineață, ceea ce însemna că avea la dispoziție întreaga noapte să evadeze și să se îndepărteze cât mai mult de locul acela.

Canalul era foarte strâmt, plin de mirosuri greu de identificat și atât de întunecat, încât Inej ar fi putut foarte bine să-și țină legătura la ochi. Habar n-avea unde ducea canalul. Putea să aibă câțiva metri lungime sau jumătate de kilometru. Trebuia să

iasă din el până dimineață, altminteri gărzile ar fi descoperit că grilajul care acoperea gura de aerisire avea balamalele slăbite și ar fi înțeles imediat unde dispăruse Inej.

Să vedem dacă puteți să mă scoateți de aici, și-a spus cu înverșunare în sinea ei. Se îndoia că vreunul dintre oamenii lui Van Eck ar fi putut să se strecoare prin canalul de aerisire. Ar fi trebuit să găsească un băiat de la bucătărie și să-l ungă din cap până-n picioare cu untură.

Inej înainta cu greu. Oare cât mersese? De fiecare dată când inspira adânc, avea impresia că pereții se strângeau în j urul ei. Poate că se afla în vârful unei clădiri.

Poate că, scoțând capul din canal, avea să vadă dedesubt o stradă aglomerată din Ketterdam. Inej s-ar fi descurcat fără probleme în situația asta. Dar dacă galeria îngustă pur și simplu se înfunda? Dacă era zidită la celălalt capăt?

Ar fi trebuit să se târască înapoi și să-și lege funiile la loc, în speranța că gărzile nu aveau să-și dea seama ce făcuse.

Imposibil. În noaptea aceea nu trebuia să dea de nicio fundătură.

Mai repede, și-a spus în sinea ei, cu fruntea îmbrobonată de sudoare. Îi era greu să nu-și imagineze clădirea strângându-se în jurul ei, căci pereții strâmți îi strângeau plămânii, împiedicând-o să respire. Nu-și putea face un plan înainte să ajungă la capătul tunelului, înainte să știe cât avea de mers ca să scape de oamenii lui Van Eck.

Dar în cele din urmă a simțit pe fruntea transpirată o ușoară adiere. A spus în șoaptă o scurtă rugăciune de mulțumire. La capătul tunelului sigur era o deschizătură. A tras aer pe nas, sperând să simtă iz de fum sau mirosul câmpurilor înverzite din jurul unui orășel de provincie.

A înaintat cu grijă, până ce degetele ei au dat de grilajul de la capătul canalului. Nu venea niciun pic de lumină dintr-acolo, ceea ce a presupus că era un semn bun. Probabil camera în care urma să coboare era goală. Pe toți sfinții, dacă se afla în vila lui Van Eck? Dacă ar fi aterizat pe un negustor care dormea? A ascultat cu atenție, încercând să distingă zgomote omenești - sforăituri, respirație grea. Nimic.

Și-ar fi dorit să aibă cuțitele la ea, să le simtă în mâini greutatea liniștitoare. Oare Van Eck le mai avea? Le-a rostit numele cu glas scăzut - Petyr, Marya, Anastasia, Liza-beta,

Sankt Vladimir, Sankta Alina - și fiecare șoaptă i-a dat curaj. Apoi a zgâlțâit grilajul de la capătul canalului și l-a împins, dar în loc să se răsucească în balamale, s-a desprins cu totul. Inej a încercat să-l prindă, dar i-a alunecat pe lângă degete și s-a prăbușit zgomotos pe podea.

Inej a așteptat cu inima duduindu-i în piept. A trecut un minut în tăcere. Încă un minut. N-a venit nimeni.

Camera era goală. Poate că întreaga clădire era goală.

Van Eck n-ar fi lăsat-o nepăzită, așa că oamenii lui stăteau probabil de pază afară. Dacă așa stăteau lucrurile, lui Inej i-ar fi fost ușor să se strecoare neobservată pe lângă ei. Și măcar acum știa cu aproximație cât de departe era podeaua.

Nu exista niciun mod elegant de a face următorul pas. A ieșit din canal până la jumătate, împingându-se în pereții tunelului. Apoi, când a ieșit mai mult de jumătate și trupul a început să-i alunece, a lăsat inerția s-o tragă în jos, facându-se ghem și ducându-și mâinile deasupra capului, să-și protejeze craniul și gâtul de căzătură.

Impactul a fost nedureros. Podeaua era din ciment, la fel ca în celula ei, iar Inej s-a rostogolit și s-a oprit în ceva solid. S-a ridicat în picioare, pipăind în întuneric obiectul de care se lovise. Era capitonat cu catifea. Mergând mai departe, a dat peste un obiect identic. Scaune, și-a dat ea seama. Sunt într-un teatru.

Erau multe teatre și cabarete în Butoi. Să fi fost atât de aproape de casă? Sau poate în una dintre operele respectabile din Capac?

A înaintat cu pași mici, cu mâinile întinse în față, până a ajuns la ceea ce credea că e peretele din spate al teatrului. A bâjbâit de-a lungul lui, căutând o ușă, o fereastră, fie și o altă gură de aerisire. În cele din urmă, degetele ei au dat de cadrul unei uși, iar mâinile i s-au strâns în jurul unui mâner rotund. Nu s-a clintit. Încuiată. A zgâlțâit-o ușor.

Încăperea s-a umplut brusc de lumină, iar Inej s-a lipit cu spatele de ușă, mijind ochii.

— Dacă voiai un tur, domnișoară Ghafa, puteai să spui, s-a auzit vocea lui Jan Van Eck.

Stătea pe scena teatrului dărăpănat îmbrăcat în costumul lui negru și sobru de comerciant. Scaunele capitonate cu catifea verde erau mâncate de molii. Cortina atârna în zdrențe. Și nu se obosise nimeni să demonteze decorul ultimei piese montate

acolo. Semăna cu sala de operație a unui chirurg în viziunea unui copil înfricoșat, cu fierăstraie și ciocane atârnate pe pereți. Inej și-a dat seama că era decorul pentru Nebunul și doctorul, o scurtă piesă de Komedie Brute.

De jur împrejurul sălii erau înșirate gărzi, iar Bajan stătea alături de Van Eck, frecându-și mâinile elegante.

Oare gura de aerisire fusese lăsată deschisă special ca s-o ispitească? Se jucase Van Eck tot timpul cu Inej ?

— Aduceți-o încoace, le-a spus Van Eck gărzilor.

Inej n-a stat pe gânduri. A sărit pe speteaza îngustă a celui mai apropiat scaun și a pornit spre scenă, sărind de pe un rând pe altul, iar gărzile s-au repezit după ea peste scaune. Inej a sărit pe scenă, trecând pe lângă negustorul uluit, apoi a ocolit alte două gărzi, s-a agățat de o funie din culise și s-a cățărat pe ea, rugându-se să nu se rupă înainte să ajungă la capătul ei. Putea să se ascundă în pod, apoi să găsească o ieșire pe acoperiș.

— Dați-o jos! a ordonat calm Van Eck.

Inej a iuțit ritmul, dar câteva secunde mai târziu a văzut o față deasupra ei. Una dintre gărzile lui Van Eck, cu un cuțit în mână. A tăiat imediat funia, iar Inej s-a prăbușit pe scenă, îndoind genunchii ca să amortizeze căzătura. Înainte să se ridice în picioare, s-au repezit spre ea trei gărzi care au imobilizat-o.

— Zău așa, domnișoară Ghafa, a mustrat-o Van Eck. Îți cunoaștem foarte bine abilitățile. Chiar credeai că nu ne-am luat precauții?

Dar a continuat fără să aștepte răspunsul:

— N-o să scapi de aici fără ajutorul meu sau al domnului Brekker. Și întrucât pare că nu o să-și facă apariția, poate ar fi cazul să faci o nouă alianță.

Inej n-a zis nimic.

Van Eck și-a dus mâinile la spate. Lui Inej i se părea ciudat să se uite la el și să vadă fantoma feței lui Wylan.

— În tot orașul circulă zvonuri despre parem. La ambasada fjerdană a venit o delegație alcătuită din druskelle, iar astăzi, shuhanii au venit cu două nave de război în Portul Trei. I-am dat lui Brekker șapte zile ca să ajungem la o înțelegere în schimbul libertății tale, însă toată lumea îl caută pe Kuwei Yul- Bo, și e foarte important să-l scot din oraș înainte să-l găsească altcineva.

Două nave de război shuhane. Deci asta intervenise.

Van Eck nu mai avea timp. Oare o știa și Bajan sau pur și simplu simțise schimbarea din starea stăpânului său?

— Am sperat că Bajan ar putea să facă și altceva decât să cizeleze talentul de pianistă al soției mele, a continuat Van Eck. Dar se pare că a sosit momentul ca tu și cu mine să ajungem la o înțelegere. Unde îl ține Kaz Brekker pe băiat?

— Cum aș putea să știu?

— Sigur cunoști ascunzătorile Scursurilor. Brekker nu face nimic fără pregătiri. Sigur are bârloguri prin tot orașul.

— Dacă tot îl știi atât de bine, atunci îți dai seama că nu l-ar ține pe Kuwei într- o ascunzătoare pe care o cunosc.

— Nu cred.

— Nu e treaba mea ce crezi sau nu crezi. Băiatul probabil a plecat de mult din Ketterdam.

— Aș fi aflat. Am spioni peste tot.

— Se pare că nu chiar peste tot.

Buzele lui Bajan s-au crispat.

Van Eck a clătinat din cap cu un aer plictisit:

— Puneți-o pe masă.

Inej știa că nu avea niciun rost să se opună, dar tot s-a zbătut. Avea de ales între a lupta și a ceda groazei care a copleșit-o când au întins-o pe masă și i-au imobilizat mâinile și picioarele. Inej abia acum a văzut că una dintre mesele de pe scenă era acoperită cu instrumente care nu semănau deloc cu fierăstraiele și ciocanele supradimensionate care atârnau pe pereți. Pe masă erau instrumente chirurgicale adevărate. Scalpele, fierăstraie și clești cu o strălucire sinistră.

— Domnișoară Ghafa, tu ești Fantoma, o adevărată legendă a Butoiului. Ai aflat secretele tuturor, pe ale judecătorilor și negustorilor, pe ale hoților și ucigașilor. Mă îndoiesc că ți-a scăpat ceva din orașul ăsta. Acum o să-mi spui ascunzătorile domnului Brekker.

— Nu pot să-ți spun ce nu știu.

Van Eck a oftat:

— Să nu uiți că am încercat să mă port civilizat cu tine.

Apoi s-a întors spre una dintre gărzi, o matahală cu un nas ca un cuțit:

— Aș prefera să nu dureze prea mult. Fă ce consideri de cuviință.

Mâna gărzii a rămas câteva clipe deasupra mesei cu instrumente, ca și când s-ar fi gândit ce cruzime ar fi mai eficientă. Inej a simțit că o părăsește curajul și a început să respire precipitat. Când vine frica, ceva urmează să se întâmple.

Palid și cu îngrijorare în ochi, Bajan s-a aplecat deasupra ei:

— Spune-i, te rog. Sunt sigur că nu merită să rămâi cu cicatrici sau schilodită pentru Brekker. Spune-i ce știi.

— Tot ce știu e că oamenii ca tine nu merită aerul pe care îl respiră.

Bajan a părut ofensat:

— M-am purtat frumos cu tine. Nu sunt un monstru.

— Nu, ești omul care stă nepăsător pe margine și se felicită că e onest, în timp ce monstrul mănâncă pe săturate. Măcar un monstru are dinți și coloană vertebrală.

— Nu-i corect!

Lui Inej nu-i venea să creadă că era atât de sensibil, că în clipa aceea își dorea aprobarea ei.

— Dacă încă mai crezi în corectitudine, înseamnă că ai dus o viață norocoasă. Dă-te la o parte din calea monstrului, Bajan. Să terminăm odată povestea asta.

Garda cu nas ca un cuțit a făcut un pas spre Inej.Ceva scânteia în mâna lui. Inej s-a refugiat în locul liniștit din adâncul ei, locul care îi permisese să îndure un an în Menajerie, un an de nopți pline de suferință și jigniri, de zile cu bătăi și umilințe și mai mari.

— Haide, l-a îndemnat ea cu glas de oțel.

— Așteaptă, a spus Van Eck.

S-a uitat la Inej ca și când ar fi parcurs un registru, încercând să pună cifrele cap la cap. A înclinat capul într-o parte și a zis:

— Rupe-i picioarele.

Pe Inej iarăși a părăsit-o curajul. A început să se zbată, încercând să scape din strânsoarea gărzilor.

— Ah, a spus Van Eck. Exact ce credeam.

Garda cu nas ca un cuțit a luat de pe masă o țeavă groasă.

— Nu, a intervenit negustorul. Nu vreau să fie o simplă ruptură. Folosește un ciocan. Sfărâmă-i oasele.

Fața lui Van Eck era aplecată deasupra lui Inej, privind-o cu ochi albaștri și limpezi - erau ochii lui Wylan, dar nu aveau nimic din bunătatea lui.

— N-o să ți le mai poată vindeca nimeni, domnișoară Ghafa. Poate o să reușești să-ți achiți contractul cerșind pe Doaga de Est, iar seara o să te târăști înapoi la Stinghie, presupunând că Brekker o să te mai primească acolo.

— Nu, a spus Inej, dar nu știa dacă se ruga de Van Eck sau de ea însăși, căci nu știa pe cine ura mai mult în acel moment.

Garda a pus mâna pe un ciocan de oțel.

Inej s-a zvârcolit pe masă, cu trupul acoperit de sudoare. Simțea mirosul propriei frici.

— Nu, a repetat ea. Nu!

Matahala cu nas ca un cuțit a cântărit ciocanul în mâini. Van Eck a încuviințat din cap, iar garda l-a ridicat deasupra capului.

Inej a urmărit cu privirea ciocanul al cărui cap strălucea în lumină ca suprafața moartă a lunii. A auzit trosnetul focului de tabără, s-a gândit la părul mamei ei, împletit cu panglici de mătase portocalie.

— Dacă îmi rupi picioarele, n-o să mai negocieze cu tine! a strigat ea cu disperare, cuvintele țâșnind de undeva din adâncul ei. N-am să-i mai fiu de niciun folos!

Van Eck a ridicat o mână. Ciocanul a căzut.

Inej l-a simțit atingându-i pantalonii și izbind tăblia foarte aproape de gamba ei. Colțul mesei s-a prăbușit sub forța loviturii.

Piciorul meu, și-a spus în sinea ei, tremurând din toate încheieturile. Ar fi putut să fie piciorul meu. Avea un gust metalic în gură. Își mușcase buza. Sfinții să mă aibă

în pază. Sfinții să mă aibă în pază.

— E un argument interesant, a spus Van Eck cu un aer meditativ, apoi și-a lovit buzele cu un deget și a adăugat: Cântărește-ți bine loialitățile, domnișoară Ghafa. Mâine-noapte s-ar putea să nu mai fiu la fel de îndurător.

Inej nu se putea opri din tremurat. Am să te spintec, și-a jurat în sinea ei. Am să-ți smulg inima aia jalnică din piept. Era un gând rău, un gând josnic. Dar nu se putea abține. Oare sfinții ei aveau s-o pedepsească pentru asta?

Ar fi primit iertarea lor dacă ar fi omorât nu ca să supraviețuiască, ci dintr-o ură de nestăpânit? Nu-mi pasă, și-a spus în gând, tremurând din toate încheieturile, în timp ce gărzile o ridicau de pe masă. Dacă îl omor, o să fac penitențe tot restul vieții.

Au târât-o prin foaierul teatrului dărăpănat, apoi pe un hol și au dus-o înapoi în camera ei - un depozit pentru recuzite, bănuia Inej -, legând-o din nou la mâini și la picioare.

Bajan s-a apropiat să-i pună legătura la ochi.

— Îmi pare rău, i-a șoptit el. Nu știam ce are de gând…

— Kadema mehim.

Bajan a tresărit:

— Nu spune asta.

Suli erau un popor unit și loial. Trebuia să fie, pentru că erau atât de puțini și nu aveau nicio patrie. Inej clănțănea din dinți, dar s-a străduit să continue:

— Ești blestemat. Așa cum mi-ai întors tu spatele, la fel îți vor întoarce și ei spatele.

Era cel mai grav dintre blestemele suli, care îți interzicea să fii primit de strămoși în viața de apoi, osândindu-ți sufletul să rătăcească fără să-și găsească vreodată sălaș.

Bajan s-a făcut palid:

— Nu cred nimic din ce spui.

— O să crezi.

Bajan a legat-o la ochi, apoi s-a auzit ușa închizându-se în urma lui.

Inej stătea întinsă pe o parte, cu șoldul și umărul lipite de podeaua tare, așteptând să se oprească din tremurat. În primele ei zile la Menajerie, sperase că avea să vină cineva după ea. Că avea să fie găsită de familia ei. De un om al legii. Sau de un erou din poveștile pe care i le spunea mama ei. Într-adevăr, veniseră bărbați la ea, dar nu ca s-o elibereze, iar în cele din urmă speranța ei se veștejise, ca frunzele în bătaia unui soare prea puternic, în locul ei rămânând doar un boboc amar de resemnare.

Kaz venise la Menajerie și o salvase din situația disperată în care se afla, și de atunci viețile lor fuseseră o serie de salvări reciproce, cărora le pierduseră de mult șirul - nici nu mai știau care dintre ei rămăsese dator celuilalt. Zăcând în întuneric, Inej și-a dat seama că, în ciuda tuturor îndoielilor, crezuse că avea s-o salveze încă o dată, că avea să-și lase deoparte lăcomia și demonii și avea să vină după ea. Acum nu mai era atât de sigură.

Pentru că nu doar argumentul ei îl făcuse pe Van Eck s-o cruțe, ci și adevărul care se auzise în vocea ei. Dacă îmi rupi

picioarele, n-o să mai negocieze cu tine! Inej n-ar fi putut pretinde că vorbele acelea erau rodul unei strategii sau măcar al unei viclenii instinctive.

Efectul lor magic izvorâse din convingerea ei. O vrajă urâtă.

Mâine-noapte s-ar putea să nu mai fiu la fel de îndurător. Oare totul fusese pus la cale doar ca s-o sperie? Sau Van Eck chiar avea să ducă la îndeplinire amenințările?

Și dacă, până la urmă, Kaz ar fi venit, cât din ea avea să mai rămână?

Jesper avea impresia că hainele îi erau pline de purici.

Ori de câte ori plecau din Insula Vălul Negru și se strecurau în Butoi, purta costume de Komedie Brute - pelerinele, vălurile, măștile și, uneori, coarnele pe care atât turiștii, cât și localnicii le foloseau ca să-și ascundă identitatea când veneau să se bucure de plăcerile Butoiului.

Dar aici, pe bulevardele respectabile din cartierul universitar, Domnul Stacojiu și Drăcușorul Cenușiu ar fi atras multe priviri, așa că Jesper și Wylan și-au aruncat costumele imediat ce au ieșit dintre cele două Doage. Și, sincer vorbind, Jesper n-ar fi vrut să-l întâlnească pe tatăl său pentru prima oară după ani de zile îmbrăcat cu o pelerină de mătase stacojie și mască cu ochi bulbucați, nici măcar cu ținutele stridente pe care le purta în Butoi. Se îmbrăcase cât de respectabil putuse. Wylan îi împrumutase câteva kruge pentru o haină de tweed la mâna a doua și o vestă de un cenușiu-închis. Nu avea o înfățișare tocmai respectabilă, dar oricum studenții nu trebuiau să pară foarte prosperi.

Jesper s-a trezit din nou ducând mâna după revolvere - îi era dor de răceala familiară a mânerelor de sidef. Nemernicul ăla de avocat îi ceruse șefului de sală să le păstreze în seiful de la Cumulus. Kaz l-a asigurat că le vor recupera la momentul potrivit, dar Jesper se îndoia că Mâini-Murdare ar fi fost atât de calm și răbdător dacă i-ar fi furat cineva bastonul. Tu singur le-ai pus pe masă ca un nătărău, și-a amintit Jesper. O făcuse pentru Inej. Și, sincer vorbind, o făcuse și pentru Kaz, să-i arate că era

dispus să facă ce trebuia ca să îndrepte lucrurile. Deși părea că nu prea conta.

În fine, s-a consolat el, oricum n-aș fi putut să le iau azi cu mine. Studenții și profesorii nu umblau prin universitate umplând cartușe cu praf de pușcă. Deși poate ar fi fost mai interesant așa. Și totuși, Jesper avea ascuns sub haină un pistol jalnic. La urma urmelor, erau în Ketterdam, și nu era exclus ca el și Wylan să nimerească într-o cursă. Tocmai de aceea Kaz și Matthias se țineau după ei, deși deocamdată Jesper nu-l zărise pe niciunul dintre ei, ceea ce probabil era un lucru bun. Dar chiar și așa, tot îi era recunoscător lui Wylan că se oferise să vină cu el. Kaz acceptase numai pentru că Wylan spusese că are nevoie de materiale ca să-și poată continua experimentele cu gărgărița.

Au trecut pe lângă cafenele studențești și librării cu vitrine înțesate cu manuale, cerneluri și hârtie. Erau la mai puțin de trei kilometri de gălăgia și animația din Butoi, dar părea că trecuseră podul într-o altă țară. Nu vedeai găști de marinari proaspăt coborâți de pe nave, în căutare de necazuri, nici turiști care să te înghiontească din toate părțile, ci oameni care vorbeau cu glas scăzut și îți făceau loc să treci. Și nu se auzea nici crainici care să strige după clienți din pragul prăvăliilor. Străzile înguste erau pline de legătorii de cărți și farmacii, iar pe la colțuri nu vedeai fete și băieți care, neavând contract cu una dintre casele de pe Doaga de Vest, erau obligați să-și caute clienți pe stradă.

Jesper s-a oprit sub o tendă și a inspirat adânc pe nas.

— Ce-i? a întrebat Wylan.

— Miroase mult mai bine aici.

Tutun scump, caldarâmul încă ud de la ploaia de dimineață, nori albaștri de zambile în glastrele de la ferestre.

Fără urină, fără vomă, fără parfum ieftin sau duhoare de gunoi putrezit. Până și izul de cărbune ars părea mai discret.

— Tragi de timp? a întrebat Wylan.

— Nu, a spus Jesper, apoi a oftat și a plecat umerii. Poate, un pic.

Rotty se dusese la hotelul în care stătea omul care pretindea că e tatăl lui Jesper, să stabilească locul și ora întâlnirii. Jesper voise să se ducă el însuși, dar dacă tatăl lui chiar era în Ketterdam, era posibil să fie folosit drept momeală. Cel mai bine

era să se întâlnească în miezul zilei, pe teren neutru. Universitatea părea varianta cea mai sigură, departe de pericolele Butoiului și de locurile prin care își făcea veacul Jesper. Însă Jesper nu-și putea da seama dacă își dorea sau nu ca tatăl lui să-l aștepte la universitate. Era mult mai plăcută perspectiva unei eventuale încăierări decât rușinea că dăduse greș în toate, dar a vorbi despre asta era ca și când ar fi încercat să se cațăre pe o schelă cu scândurile putrezite. Așa că s-a mulțumit să spună:

— Întotdeauna mi-a plăcut partea asta de oraș.

— Și tatei îi place. Prețuiește mult învățătura.

— Mai mult decât banii?

Wylan a ridicat din umeri, uitându-se la o vitrină plină cu globuri pictate de mână:

— Cunoașterea nu e un semn al grației divine. Prosperitatea, da.

Jesper i-a aruncat o privire. Încă nu se obișnuise cu vocea lui Wylan ieșind din gura lui Kuwei. Întotdeauna îi dădea o senzație ciudată, ca și când ar fi dus la gură o cană de vin, dar ar fi luat o gură de apă.

— Taică-tu chiar e așa de credincios, sau e doar o scuză ca să fie un nenorocit lipsit de scrupule când e vorba de afaceri?

— Când e vorba de orice.

— Dar mai ales de infractori și șobolani de canal din Butoi?

Wylan și-a aranjat breteaua genții de umăr:

— Părerea lui e că Butoiul îi distrage pe oameni de la muncă și perseverență, stricându-le viața.

— S-ar putea să aibă dreptate, a spus Jesper.

Uneori, se întreba cum ar fi fost viața lui dacă n-ar fi ieșit în noaptea aceea cu noii lui prieteni, dacă n-ar fi intrat în acel club de jocuri și dacă n-ar fi învârtit pentru prima oară roata lui Makker. Ar fi trebuit să fie un divertisment inofensiv. Și pentru toți ceilalți chiar fusese. Însă viața lui Jesper se despicase ca un buștean în două părți distincte și inegale: vremea de dinainte să se apropie de acea roată și cea de după.

— Butoiul mănâncă oameni, a spus Jesper.

— Poate, a răspuns Wylan îngândurat. Dar afacerile sunt afaceri. Casele de jocuri și bordelurile răspund unei cereri. Oferă locuri de muncă. Plătesc taxe.

— Ai devenit un adevărat băiat de Butoi. Exact ăsta e textul șefilor de bande.

O dată la câțiva ani, apărea câte un reformator care își punea în cap să curețe Butoiul și să șteargă reputația dezonorantă de pe numele Ketterdamului. Și așa începeau să apară broșurile, parte a războiului de propagandă între proprietarii cluburilor de jocuri și caselor de toleranță, de o parte, și comercianții reformatori în costumele lor negre, de cealaltă parte. În fond, totul se rezuma la bani.

Afacerile de pe Doaga de Est și Doaga de Vest aveau profituri consistente, iar locuitorii Butoiului vărsau taxe foarte bine-venite în vistieria orașului.

Wylan și-a aranjat din nou cureaua genții, care se răsucise în partea de sus.

— Afaceriștii din Butoi, a spus el, seamănă destul de mult cu negustorii care își pun averea la bătaie pentru un transport de mătase sau de jurda. Atâta că negustorii au șanse de câștig mai mari.

— Gata, pui de negustor, mi-ai câștigat atenția, a răspuns Jesper, căci șansele de câștig mai mari întotdeauna îi stârneau interesul. Care-i cea mai mare sumă pe care a pierdut-o taică-tu într-o afacere?

— Zău că nu știu. A încetat de mult să-mi mai spună astfel de lucruri.

Jesper a ezitat. Într-adevăr, Jan Van Eck se purtase ca un mare nătărău cu fiul lui, dar Jesper recunoștea că îl interesa presupusa „nenorocire“ a lui Wylan. Ar fi vrut să afle ce vedea Wylan când încerca să citească, de ce se descurca cu ecuațiile sau prețurile dintr-un meniu, dar nu și cu propozițiile sau cu literele. Dar s-a abținut și a zis:

— Mă întreb dacă apropierea de Butoi îi face pe negustori mai crispați. Hainele alea negre și cumpătarea, carne doar de două ori pe săptămână, bere în loc de coniac.

— Poate că încearcă să compenseze distracțiile noastre.

— Să păstreze balanța în echilibru?

— Sigur. Îți dai seama pe ce culmi ale depravării am ajunge dacă n-ar ține nimeni orașul sub control. Șampanie la micul dejun, orgii în sala Bursei.

Wylan a scos un sunet stânjenit - ceva între un ciripit și un tușit -,luându-și privirea de la Jesper. Se rușina atât de ușor, deși

Jesper era de acord că nu era nevoie de o doză de murdărie în cartierul universitar. Îi plăcea așa cum era - curat și liniștit, mirosind a cărți și flori.

— Știi, nu trebuie să vii cu mine, a simțit Jesper nevoia să-i spună. Ai făcut rost de materialele de care ai nevoie. Ai putea aștepta într-o cafenea, confortabil și în siguranță.

— Asta vrei?

Nu. Nu pot să fac asta singur. Jesper a ridicat din umeri. Nu știa dacă voia ca Wylan să vadă ce avea să se întâmple la universitate. Jesper își văzuse rareori tatăl furios, dar cum ar fi putut să nu fie furios acum? Ce explicație ar fi putut Jesper să-i ofere? Mințise și pusese în pericol traiul pe care tatăl lui se străduise din răsputeri să-l dobândească. Și pentru ce? Pentru absolut nimic.

Dar Jesper nu suporta gândul de a-l vedea de unul singur pe tatăl său. Inej l-ar fi înțeles. Nu că ar fi meritat înțelegerea ei, dar Inej avea o parte fermă care ar fi recunoscut și ar fi domolit fricile lui Jesper. Sperase că se va oferi să-l însoțească însuși Kaz. Însă când s-au despărțit înainte de a se apropia de universitate, Kaz doar i-a aruncat o privire întunecată. Mesajul era simplu: Tu ai săpat mormântul ăsta. Mergi și te întinde în el. Kaz încă îi purta pică pentru ambuscada care fusese cât pe ce să pună capăt misiunii de la Curtea de Gheață încă dinainte să înceapă și, pentru a reintra în grațiile lui, nu era de ajuns că Jesper își sacrificase revolverele. Dar oare era cineva în grațiile lui Mâini-Murdare?

Lui Jesper i-a bătut inima mai tare când au trecut pe sub arcul uriaș de piatră care ducea în curtea bibliotecii universitare - Boeksplein. Universitatea nu era un singur edificiu, ci o serie de clădiri construite pe două loturi paralele despărțite de Boekanal și legate între ele prin Podul Oratorului, unde oamenii se adunau să dezbată sau să bea prietenește o halbă de bere, în funcție de ziua săptămânii. Însă Boeksplein era inima universității - patru biblioteci construite în jurul unei curți în mijlocul căreia se afla Fântâna Savantului.

Trecuseră aproape doi ani de când Jesper nu mai fusese în incinta universității. Încă nu se retrăsese în mod oficial de la studii. Nici măcar nu se putea spune că luase hotărârea de a nu mai frecventa cursurile. Pur și simplu începuse să petreacă tot mai mult timp pe Doaga de Est, până când într-o bună zi își

dăduse seama că Butoiul devenise casa lui. Chiar și așa, în scurta lui studenție, se îndrăgostise de Boeksplein. Jesper nu fusese niciodată un mare cititor. Îi plăceau poveștile, însă nu suporta să stea nemișcat, iar cărțile pe care trebuia să le citească pentru cursuri păreau concepute să-i facă mintea să rătăcească. Când mergea la Boeksplein, oriunde și-ar fi întors privirea, era ceva interesant de văzut: ferestre cu nervuri de plumb și marginile împodobite cu vitralii, porți de fier forjat cu modele în formă de cărți și, apoi, fântâna din centrul curții, cu savantul ei bărbos, și mai ales garguiele - creaturi grotești, cu aripi de liliac și tocă de absolvire, sau dragoni adormiți pe cărți. Lui Jesper îi plăcea să creadă că cine proiectase ansamblul știa că nu toți studenții erau înclinați spre meditație.

Dar când au intrat în curte, Jesper nu s-a uitat în jur ca să admire sculpturile, nici n-a ascultat susurul fântânii.

Și-a concentrat toată atenția asupra bărbatului care stătea lângă peretele dinspre răsărit, uitându-se la ferestrele cu vitralii, cu o pălărie ponosită în mâini. Cu o strângere de inimă, Jesper și-a dat seama că tatăl lui se îmbrăcase cu hainele lui cele mai bune. Părul lui roșcat de kaelish era pieptănat pe spate, iar Jesper a observat fire de păr alb pe care nu le avea când plecase de acasă. Colm Fahey semăna cu un fermier în drum spre biserică. Se vedea de la o poștă că nu avea ce căuta acolo. Dacă l-ar fi văzut Kaz - de fapt, oricine din Butoi -, și-ar fi dat seama pe loc că era o țintă umblătoare și vorbitoare.

Jesper își simțea gâtul aspru ca șmirghelul.

— Tată, a zis el cu glas răgușit.

Tatăl lui a ridicat brusc capul, iar Jesper s-a pregătit sufletește pentru ce urma - orice insulte i-ar fi aruncat în obraz, Jesper le merita. Însă nu se aștepta la zâmbetul ușurat care s-a așternut peste trăsăturile aspre ale tatălui său.

Era ca și când cineva ar fi tras un glonț în inima lui Jesper.

— Jes! a strigat tatăl lui.

Jesper a traversat curtea în grabă și s-a oprit în brațele părintelui său, care l-a strâns atât de tare, încât Jesper a simțit că i se îndoaie coastele.

— Pe toți sfinții, am crezut că ai murit. Mi-au zis că nu mai ești student aici, că ai dispărut, și m-am gândit că te-au răpus tâlharii sau vreun ticălos din orașul ăsta blestemat.

— Sunt în viață, tată, a icnit Jesper. Dar dacă nu-mi dai drumul, n-o mai duc mult.

Tatăl lui a râs și i-a dat drumul, apoi l-a îndepărtat de el, sprijinindu-și brațele pe umerii lui:

— Jur că ești cu un picior mai înalt.

Jesper a plecat capul:

— Doar cu jumătate de picior. El e Wylan, a spus el, trecând de la zemenită la kerchiană.

Acasă le vorbeau pe amândouă, atât limba mamei lui, cât și limba locului. Limba maternă a tatălui, kaelish, era rezervată pentru rarele ocazii în care cânta.

— Mă bucur să te cunosc, Wylan. Vorbești kerchiana? l-a întrebat Colm, aproape țipând, iar Jesper și-a dat seama că o făcuse pentru că Wylan încă arăta ca un shuhan.

Tată, a intervenit Jesper stânjenit, vorbește foarte bine kerchiana.

Încântat de cunoștință, domnule Fahey, a răspuns Wylan - bine că avea maniere de negustor.

— Și eu, tinere. Ești și tu student?

— Eu... mi-am făcut studiile, a răspuns Wylan cu stângăcie.

Jesper habar n-avea cum să umple liniștea care a urmat. Nu știa la ce se așteptase de la această întâlnire cu tatăl său, dar în niciun caz nu la un schimb amical de politețuri.

Wylan și-a dres glasul:

— Vă e foame, domnule Fahey?

— Sunt lihnit, a răspuns recunoscător tatăl lui Jesper.

Wylan l-a înghiontit pe Jesper cu cotul:

— Am putea să luăm prânzul cu tatăl tău.

— Prânzul, a repetat Jesper, ca și când tocmai ar fi învățat cuvântul. Da, prânzul. Cui nu-i place să ia prânzul?

Prânzul părea un miracol. Aveau să mănânce. Să stea de vorbă. Poate să și bea. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să și bea.

— Dar, Jesper, ce s-a întâmplat? l-a întrebat taică-su. Am primit o înștiințare de la Gemensbank. Cică trebuie restituit împrumutul, dar tu mi-ai zis că e doar ceva temporar. Iar studiile tale…

— Tată, a început Jesper. Vezi tu…

Dar în curte s-a auzit o împușcătură, iar Jesper l-a tras imediat pe taică-su în spatele lui, după ce un glonț a ricoșat din

caldarâmul de la picioarele lor, ridicând un norișor de praf. Curtea s-a umplut dintr-odată de împușcături, însă era greu să-ți dai seama de unde veneau din cauza ecoului.

— Ce naiba se întâmplă?

Însă Jesper și-a apucat tatăl de mânecă, pornind cu el spre arcada de piatră a unei uși. S-a uitat în stânga, pregătit să-l înhațe și pe Wylan, dar puiul de negustor deja o luase din loc, tupilându-se destul de bine alături de Jesper. Înveți imediat cum se face dacă trage cineva spre tine de câteva ori, și-a spus Jesper în sinea lui când au ajuns la adăpost. A scos capul de după muchia de piatră, încercând să arunce o privire spre acoperiș, dar l-a retras imediat, căci s-au auzit alte împușcături. A urmat o rafală care venea de deasupra lor, dinspre stânga, ceea ce - spera Jesper însemna că Matthias și Kaz ripostau.

Pe toți sfinții! a icnit taică-su. Orașul ăsta e mai periculos decât scrie în ghiduri!

— Tată, nu despre asta-i vorba, a spus Jesper, scoțându-și pistolul din haină. Mie vor să- mi vină de hac. Sau poate nouă. Greu de zis.

— Cine?

Jesper a schimbat o privire cu Wylan. Jan Van Eck?

O bandă rivală care voia să le plătească o poliță? Pekka Rollins sau altcineva de la care Jesper împrumutase bani?

Lista de potențiali pretendenți e lungă. Trebuie să scăpăm de aici înainte să se prezinte.

— Tâlhari?

Jesper știa că erau mari șanse să fie ciuruit, așa că a încercat să-și înfrâneze zâmbetul:

— Cam așa ceva.

A mai aruncat o privire pe după muchia de piatră, a tras două focuri și s-a retras la adăpost când s-a auzit o nouă împușcătură.

Wylan, spune-mi că ai în geantă și altceva decât tocuri, cerneală și materiale pentru gărgăriță.

Am două grenade luminoase și ceva nou, care bubuie nițel mai tare.

Grenade? a întrebat tatăl lui Jesper, clipind ca și când ar fi vrut să se trezească dintr-un vis urât.

Jesper a ridicat din umeri cu un aer neajutorat:

— Poți să te gândești la ele ca la niște experimente științifice.

— Câți crezi că sunt? a întrebat Wylan.

— Ia uite cum pui tu toate întrebările corecte. Greu de zis. Sunt undeva pe acoperiș, și nu putem ieși de aici decât pe unde am venit. Trebuie să traversăm o bună bucată de curte, în condițiile în care ei trag de sus. Și chiar dacă reușim, presupun că afară ne așteaptă alte rafale, în caz că Matthias și Kaz nu ne eliberează cumva calea.

Știu o altă ieșire, a spus Wylan. Dar trebuie să ajungem la ușa din celălalt capăt al curții, a explicat el, făcând semn spre o ușă deasupra căreia era o arcadă de piatră împodobită cu un monstru încornorat care rodea un creion.

— Sala de lectură? a întrebat Jesper, estimând distanța. În regulă. La trei, porniți într-acolo. Vă acopăr eu. Du-l pe tata la adăpost.

— Jesper...

— Tată, jur că am să-ți explic tot, dar tot ce trebuie să știi acuma e că suntem într-o situație dificilă, iar situațiile dificile se întâmplă să fie specialitatea mea.

Și era adevărat. Jesper simțea că își recapătă vioiciunea, iar grijile care îl împovăraseră după ce aflase de sosirea tatălui său în Ketterdam s-au evaporat. Se simțea liber, periculos, ca un fulger deasupra câmpiei.

— Ai încredere în mine, tată.

— Bine, băiete. Bine.

Jesper era sigur că auzise și un deocamdată nerostit. S-a uitat la Wylan, care se pregătea sufletește să traverseze curtea. Toate astea încă erau noi pentru puiul de negustor. Jesper spera să nu-și piardă toți viața din cauza lui.

— Unu, doi...

Iar la trei, Jesper a început să tragă. A sărit în curte, rostogolindu-se la adăpostul fântânii. Trăgea la nimereală, dar în câteva clipe a zărit siluetele de pe acoperiș, țintind din instinct, simțind mișcările dușmanului și apăsând pe trăgaci înainte să fie sigur că își va nimeri ținta.

Nu avea nevoie să omoare pe nimeni, ci doar să-i sperie bine și să câștige timp pentru Wylan și tatăl lui.

Un glonț a lovit statuia centrală a fântânii, cartea din mâna savantului explodând în fragmente de piatră. Orice muniție ar fi folosit, era limpede că nu glumeau.

Jesper și-a reîncărcat pistolul, s-a ridicat din spatele fântânii și a tras.

— Pe toți sfinții! a strigat el, simțind durerea care i-a săgetat umărul.

Ura să fie împușcat. S-a ghemuit la loc în spatele fântânii. Și-a îndoit mâna, să vadă cât de afectat îi era brațul. Doar o zgârietură, dar îl durea îngrozitor și avea haina de tweed plină de sânge.

De-aia nu rentează să te străduiești să arăți respectabil, a bombănit el.

Deasupra capului, vedea mișcându-se siluetele de pe acoperiș. Dintr-o clipă în alta, aveau să ajungă de cealaltă parte a fântânii, iar Jesper ar fi ajuns în bătaia puștilor.

— Jesper! s-a auzit vocea lui Wylan.

La naiba! Și îi spusese să-și ia tălpășița.

— Jesper, uită-te în față!

Jesper a ridicat privirea și a văzut ceva arcuindu-se pe cer. Fără să stea pe gânduri, a țintit și a tras. Aerul a explodat.

— Sari în apă! i-a strigat Wylan.

Jesper s-a aruncat în bazinul fântânii și, o clipă mai târziu, curtea s-a umplut de lumină. Când a scos capul din apă, Jesper a văzut că pereții curții și grădinile erau ciuruite. Din micile cratere se ridicau firicele de fum, iar cei de pe acoperiș țipau. Ce fel de bombă născocise Wylan?

Jesper spera că Matthias și Kaz se adăpostiseră, dar nu avea timp să se gândească la asta. A luat-o la fugă spre ușa de sub monstrul care rodea un creion. Înăuntru îl așteptau Wylan și tatăl lui, care au închis imediat ușa în urmă.

— Ajută-ne, a spus Jesper, trebuie să baricadăm intrarea.

I se adresase bărbatului din spatele biroului de primire, care purta robă cenușie de cărturar și care, simțindu-se ofensat, își lărgise nările atât de tare, încât lui Jesper îi era teamă că o să fie aspirat de una dintre ele.

— Tinere..., a dat el să spună.

Dar Jesper a ridicat pistolul spre pieptul lui:

— Mișcă.

— Jesper! l-a mustrat taică-su.

— Stai liniștit, tată. În Ketterdam oamenii îndreaptă tot timpul pistolul unii spre alții. E ca și când ai da mâna cu cineva.

— Exact, a întărit Wylan.

— Nu e deloc așa, a spus cărturarul.

Jesper le-a făcut semn s-o ia din loc:

— Depinde de cartier. Să mergem.

Au pornit pe culoarul principal al sălii de lectură, printre mese lungi luminate de lămpi cu gât curbat. Studenții s-au ghemuit lângă pereți sau sub scaune, gândindu-se probabil că o să moară cu toții.

— N-aveți motive de îngrijorare! le-a strigat Jesper. Doar niște exerciții de tragere în curte.

— Pe aici, a spus Wylan, conducându-i pe o ușă acoperită cu decorațiuni alambicate.

— O, nu acolo! a spus cărturarul, alergând în urmă lor, cu roba fluturând. Nu în sala cărților rare!

— Vrei să dăm din nou mâna? l-a întrebat Jesper. Promit că n-o să tragem în lucruri la nimereală.

Apoi l-a înghiontit ușor pe taică-su:

— Pe scări!

— Jesper? s-a auzit o voce de sub masa cea mai apropiată.

Jesper s-a întors și a văzut o blondă drăguță ghemuită pe podea:

— Madeleine? Madeleine Michaud?

— Mi-ai promis că o să luăm micul dejun împreună!

— A trebuit să plec în Fjerda.

— În Fjerda?

Jesper a pornit pe scări în urma lui Wylan, apoi și-a vârât din nou capul în sala de lectură:

— Dacă scap cu viață, îți cumpăr niște gofre.

— N-ai destui bani să-i cumperi gofre, a mormăit Wylan.

— Taci din gură. Suntem într-o bibliotecă.

Cât fusese student, Jesper nu avusese ocazia să intre în sala cărților rare. Înăuntru domnea o liniște atât de adâncă, încât ai fi zis că ești sub apă.

Manuscrisele învăluite în lumina aurie a lămpilor erau expuse în cutii de sticlă, iar pereții erau acoperiți cu hărți rare.

Un Furtunos cu kefta albastră stătea într- un colț, cu brațele ridicate, dar s-a dat în spate când au intrat.

— Shuhani! a strigat Furtunosul când l-a văzut pe Wylan. N-am să merg cu voi. Prefer să-mi pun capăt zilelor!

Tatăl lui Jesper a ridicat mâinile, ca și când ar fi încercat să domolească un cal:

— Ușor, băiete.

— Suntem doar în trecere, l-a liniștit Jesper, înghiontindu-l încă o dată pe taică-su.

— După mine, a spus Wylan.

— Ce caută un Furtunos în camera cărților rare? a întrebat Jesper, în timp ce alergau prin labirintul de biblioteci și cutii, trecând pe lângă câte un cărturar sau student ghemuiți de spaimă deasupra cărților.

— Umiditatea. Păstrează aerul uscat ca să nu se deterioreze manuscrisele.

— Bine că-și permit un Furtunos.

Când au ajuns la peretele cel mai vestic, Wylan s-a oprit în fața unei hărți a Ravkăi. S-a uitat în jur să se asigure că nu se uita nimeni la ei, apoi a apăsat pe simbolul care însemna capitala - Os Alta. Țara s-a sfâșiat de jur împrejurul Nemării, dând la iveală o spărtură îngustă, prin care abia aveai loc să te strecori.

— Duce la etajul unei tipografii, le-a explicat Wylan, în timp ce se furișau prin ieșirea secretă. A fost construită ca să le permită profesorilor să iasă din bibliotecă și să meargă la casele lor fără să dea piept cu studenții furioși.

— Furioși? a întrebat tatăl lui Jesper. Toți studenții au arme?

— Nu, dar avem o lungă tradiție a răzmerițelor din pricina notelor.

Harta s-a închis la loc, apoi și-au continuat drumul pe întuneric, mergând în lateral.

— Nu vreau să fiu cârcotaș, i-a șoptit Jesper lui Wylan, dar nu m-aș fi gândit că ești familiarizat cu sala cărților rare.

— Mă întâlneam aici cu unul dintre tutorii mei, pe vremea când tata încă își închipuia că... Tutorele știa multe povești interesante. Iar mie mi-au plăcut dintotdeauna hărțile. Uneori, când îmi treceam degetele peste literele denumirilor, îmi era mai ușor să... Așa am descoperit pasajul ăsta.

— Știi, Wylan, în curând o să încetez să te mai subestimez.

A urmat o scurtă pauză, iar apoi, de undeva de mai sus, l-a auzit pe Wylan spunând:

— Atunci o să fii mult mai greu de surprins.

Jesper a zâmbit, dar nu se simțea în largul lui. În spatele lor se auzeau strigăte din sala cărților rare. Fuseseră atacați, umărul îi sângera, dar reușiseră să scape ca prin urechile acului - acestea erau clipele pentru care trăia.

Ar fi trebuit să fie exaltat. E drept că sângele îi era încins de febra luptei, dar simțea și o răceală nefamiliară, care părea să-i secătuiască bucuria. Își tot spunea în sinea lui: Da, putea să fie rănit. Putea să moară. Jesper era obișnuit ca lumea să tragă în el. S-ar fi simțit un pic insultat dacă ar fi încetat să tragă în el. Dar acum era ceva diferit. Tatăl lui nu alesese această luptă. Singura lui greșeală era că își pusese nădejdea în fiul lui.

Asta e problema în Ketterdam, și-a spus Jesper în timp ce bâjbâiau prin întuneric. Dacă ai încredere în cine nu trebuie, poți să fii omorât.

Nina nu-și putea lua ochii de la Colm Fahey. Era un pic mai scund decât fiul lui, mai lat în umeri și înfățișarea tipică a unui kaelish - păr roșcat-închis și pielea albă ca sarea, pătată cu mulți pistrui de soarele zemenit. Și deși ochii lui aveau aceeași nuanță de cenușiu - deschis ca ai lui Jesper, în ei se citeau o seriozitate și o căldură diferite de energia scânteietoare a lui Jesper.

Nina nu-și putea lua privirea de la fermier nu doar pentru că era plăcut să-l recunoască pe Jesper în trăsăturile tatălui său, ci și pentru că era foarte ciudat să vezi un om atât de integru în mijlocul unui cavou de piatră gol, înconjurat de lepădături din Ketterdam - între care și ea.

Nina a început să tremure, așa că și-a strâns mai bine în jurul ei pătura de cal în care se înfășurase. De ceva vreme, își socotea viața numărând zilele bune și zilele proaste, iar din cauza nopții petrecute în poala lui Cornelis Smeet, ziua aceea era una foarte proastă. Însă nu-și putea permite să se lase doborâtă, nu acum, când erau la un pas s-o elibereze pe Inej. Rezistă, a îndemnat-o Nina în gând, sperând că gândurile ei vor tăia cumva aerul, vor goni peste apele porturilor din Ketterdam și vor ajunge la prietena ei. Rămâi teafără și în siguranță până venim după tine.

Nina nu era pe insula Vellgeluk când Van Eck o luase ostatică pe Inej. Încă se străduia să-și curețe corpul de parem, zbătându-se în ceața suferinței care o copleșise după ce plecaseră din Djerholm. Își spunea să fie recunoscătoare pentru amintirea acelei încercări, pentru fiecare clipă în care tremurase, se

chinuise, vomitase. Pentru rușinea că Matthias îi fusese martor, o ținuse de cap, îi tamponase fruntea, domolind-o cu blândețe când îl repezea, îl lingușea și țipa la el să-i dea parem. Se forța să-și amintească toate lucrurile îngrozitoare pe care le spusese, toate plăcerile nebunești pe care i le promisese, toate insultele și acuzațiile pe care i le aruncase în obraz. Îți place să mă vezi cum sufăr. Vrei să cerșesc, nu? Cât ai așteptat să mă vezi în halul ăsta? Nu mă mai pedepsi, Matthias. Ajută-mă. Fii bun cu mine și am să fiu și eu bună cu tine.

Dar el îndurase totul cu stoicism. Acum, Nina se străduia să nu uite nimic. Avea nevoie ca aceste amintiri să fie cât mai vii și mai jenante cu putință, ca să poată lupta cu pofta de drog. Nu voia să mai ajungă niciodată așa.

Acum, se uita la Matthias, al cărui păr des și auriu crescuse suficient de mult încât începuse să i se bucleze peste urechi. Îi plăcea să-l vadă, dar îl și detesta. Pentru că nu voia să-i dea ce îi cerea. Pentru că știa cât de mare nevoie avea de parem.

După ce Kaz îi adusese pe Insula Vălul Negru, Nina rezistase două zile înainte să cedeze și să-i ceară lui Kuwei încă o doză de parem. Una mică. Doar o fărâmă, cât să-și domolească pofta neînduplecată. Scăpase de transpirație, de accesele de febră. Putea să meargă și să vorbească, să-i asculte pe Kaz și ceilalți făcând planuri. Dar chiar și când își vedea de treburi, când bea cănile cu supă și ceai foarte îndulcit pe care i le aducea Matthias, pofta era prezentă, ca o fierăstruire continuă a nervilor, înainte și înapoi, clipă de clipă. Când se așezase lângă Kuwei, nu luase o decizie conștientă să-i ceară o porție de parem. Îi vorbise în shuhană, cu glas blând, ascultându-l cum se plânge din cauza umezelii din mormânt. Și dintr-odată vorbele i s-au desprins de pe buze: „Mai ai?“

Kuwei nici măcar nu a întrebat-o la ce se referea, ci i-a spus:

— I l-am dat pe tot lui Matthias.

— Înțeleg. Probabil că așa e cel mai bine.

Ea a zâmbit. El a zâmbit. Deși Nina ar fi vrut să-i sfâșie fața cu unghiile.

Pentru că nu avea cum să-i ceară lui Matthias. Niciodată. Și nu era exclus să fi aruncat în mare tot parem-ul primit de la Kuwei. Gândul a copleșit-o cu o asemenea spaimă, încât a dat fuga afară și a vomitat puținul pe care îl avea în stomac în fața

unui cavou dărăpănat. A acoperit totul cu pământ, apoi s-a așezat sub un spalier cu iederă și a plâns în hohote.

— Toți sunteți niște netrebnici! a zis ea către mormintele tăcute.

Dar celor din morminte nu părea să le pese. Și totuși, liniștea Vălului Negru o liniștea, îi alina suferința.

Nu știa de ce. Înainte, cimitirele nu o consolau. A mai stat o vreme, și-a șters lacrimile, iar când a simțit că nu mai avea obrajii înroșiți, nici ochii umezi, s-a întors la ceilalți.

Ai scăpat de ce era mai greu, și-a spus în sinea ei. Nu ai cum să pui mâna pe parem, așa că nu te mai gândi la el. Și a reușit o vreme.

Dar noaptea dinainte, când se aranjase pentru Cornelis Smeet, făcuse greșeala de a-și folosi puterea. I s-a părut că peruca, florile și rochia cu corset nu o făceau suficient de seducătoare, așa că se dusese la o oglindă din Clubul Cumulus și încercase să-și retușeze cearcănele.

Era prima oara când își folosea puterea după ce se întremase. Efortul a făcut-o să transpire, și, imediat după ce au dispărut cearcănele, foamea de parem s-a întors - o lovitură rapidă și puternică în piept. S-a îndoit de spate, sprijinindu- se de chiuvetă, și mintea i s-a umplut de idei hazardate despre cum ar putea să facă rost, cine ar putea avea niște parem, ce ar putea oferi la schimb. S-a forțat să se gândească la rușinea care o copleșise pe navă și la viitorul pe care îl putea avea alături de Matthias, dar ceea ce a readus-o cu picioarele pe pământ a fost gândul la Inej. Îi datora viața lui Inej și nu avea de gând s-o lase în mâinile lui Van Eck. Nu era o persoană nerecunoscătoare.

Refuza să fie.

Cumva, a reușit să se pună pe picioare. Și-a stropit fața cu apă rece, apoi și-a ciupit obrajii. Încă era un pic palidă, dar și-a luat o mină hotărâtă, și-a ridicat corsetul și a afișat cel mai radios zâmbet de care era în stare. Fă totul cum trebuie și Smeet n-o să se uite la fața ta, și-a spus Nina în sine ei.

Dar după ce se terminase totul, după ce obținuseră informația de care aveau nevoie, și toată lumea se dusese la culcare, Nina a cotrobăit prin puținele lucruri ale lui Matthias, precum și prin buzunarele hainelor, nemulțumirea ei sporind cu fiecare clipă. Îl ura pe Matthias. Îl ura pe Kuwei. Ura orașul ală nenorocit.

Scârbită de ea însăși, s-a strecurat sub păturile lui Matthias, care întotdeauna dormea cu spatele la perete - un obicei dobândit cât stătuse închis la Poarta Iadului. Nina a bâjbâit în întuneric, căutându-l în buzunare, încercând să pipăie cusăturile pantalonilor.

— Nina? a zis el somnoros.

— Mi-e frig, a răspuns ea, mâinile ei continuând să caute.

L-a sărutat pe gât, apoi sub ureche. Nu-l mai sărutase așa până atunci, nu avusese ocazia. Fuseseră prea ocupați să descâlcească ghemul de suspiciune, dorință și loialitate care îi lega, iar după ce luaseparem... nu se mai putea gândi decât la drog, chiar și acum. Tânjea după parem, nu după corpul pe care îl simțea mișcându-se între mâinile ei. Dar nu l-a sărutat și pe gură. Nu avea de gând să lase parem-ul să-i ia și asta.

— Ceilalți..., a îngăimat Matthias.

— Dorm cu toții.

Dar Matthias a înhățat-o de mâini:

— Încetează.

— Matthias.

— Nu e la mine.

Nina s-a eliberat din strânsoarea lui, simțind cum i se întinde rușinea pe piele ca focul în pădure.

— Atunci la cine e? a întrebat ea printre dinți.

— La Kaz, i-a răspuns el, iar Nina a rămas nemișcată. Ai de gând să te strecori în patul lui?

Nina a pufnit iritată:

— Mi-ar tăia gâtul.

Se simțea atât de neputincioasă, încât îi venea să urle. Nu avea cum să se târguiască cu Mâini-Murdare. Nu-l putea intimida așa cum ar fi putut să-l intimideze pe Wylan, și nici nu putea să-l implore așa cum ar fi putut s-o facă cu Jesper.

Oboseala a cuprins-o brusc, ca un jug care i s-a lăsat pe gât, temperându-i dorința frenetică. Și-a sprijinit fruntea de pieptul lui Matthias.

— Urăsc povestea asta, a spus ea. Te urăsc un pic și pe tine, druskelle.

— Sunt obișnuit. Vino încoace.

A strâns-o în brațe și i-a cerut să-i vorbească despre Ravka, despre Inej. I-a distras atenția cu povești, i-a înșirat numele vânturilor care băteau în Fjerda, i-a povestit cum a fost când a

mâncat prima oară în sala de mese pentru druskelle. În cele din urmă, a adormit, iar a doua zi a trezit-o din somnul greu, fără vise, zgomotul ușii de la cavou.

Matthias și Kaz tocmai se întorseseră de la universitate, cu hainele găurite de o bombă născocită de Wylan.

Imediat după ei s-au întors și Jesper și Wylan, speriați și udați până la piele de ploaie. Împreună cu ei era și un fermier robust, care părea să fie kaelish. Nina se simțea ca și când ar fi primit un cadou minunat de la sfinți, o situație ciudată și captivantă, care chiar putea să-i distragă gândurile de la parem.

Deși pofta i se mai domolise după frenezia de noaptea trecută, încă era acolo, și habar n-avea dacă va putea face față misiunii din noaptea aceea. Seducerea lui Smeet fusese doar prima parte a planului lor. Kaz conta pe ea, la fel și Inej. Aveau nevoie ca Nina să fie o Corporalnikă, nu o dependentă cu frisoane, care își pierdea puterile fie și după cel mai mic retuș. Dar Nina nu se putea gândi la nimic din toate astea, căci era absorbită de priveliștea din fața ei:

Colm Fahey, care stătea cu pălăria în mâini, Jesper, care părea că decât să se uite la el mai degrabă ar mânca un morman de gofre presărate cu sticlă pisată, și Kaz... Habar n-avea la ce să se aștepte din partea lui Kaz.

La furie, poate chiar ceva mai rău. Lui Kaz nu-i plăceau surprizele sau potențialele vulnerabilități, iar tată lui Jesper era o vulnerabilitatea foarte robustă și bătută de soare.

Dar după ce Jesper a povestit gâfâind - și pe scurt, a presupus Nina - cum au scăpat din universitate, Kaz doar s-a sprijinit în baston și a întrebat:

— Ați fost urmăriți?

— Nu, a răspuns Jesper, clătinând hotărât din cap.

— Wylan?

— Te îndoiești de cuvântul fiului meu? s-a ofensat Colm

— N-are ceva cu mine, tată, a spus Jesper. Se îndoiește de cuvântul tuturor.

Kaz a rămas impasibil, vocea lui aspră fiind atât de calmă și plăcută, încât Ninei i s-a zbârlit părul pe mâini:

— Scuzele mele, domnul Fahey. E un obicei pe care îl dezvolți în Butoi. Ai încredere, dar verifici.

— Sau n-ai încredere deloc, a bombănit Matthias.

— Wylan? a repetat Kaz.

Wylan și-a pus geanta de umăr pe masă:

— Dacă ar fi știut de pasajul secret, ne-ar fi urmărit sau ar fi pus oameni să ne aștepte la ieșirea din tipografie. E clar că ne-au pierdut urma.

— Am numărat vreo zece pe acoperiș, a spus Kaz, iar Matthias a încuviințat din cap.

— Posibil, a spus Jesper. Dar n-am cum să fiu sigur.

Aveau soarele în spate.

Kaz a luat loc, ațintindu-și ochii negri asupra lui Colm Fahey:

— Dumneata ai fost momeală.

— Cum adică, băiete?

— Banca ți-a cerut să restitui împrumutul?

Colm a clipit cu un aer surprins:

— Ei bine, da. Mai exact, mi-au trimis o scrisoare în care mi-au zis în termen foarte duri că nu mai sunt un debitor de încredere. Și mi-au zis că dacă nu restitui suma integral, vor fi nevoiți să ia măsuri legale.

Apoi s-a întors către fiul lui și i-a zis pe un ton nedumerit, nu acuzator:

— Ți-am scris, Jes.

— Nu... N-am avut cum să-mi ridic scrisorile.

Oare după ce încetase să mai meargă la universitate, Jesper făcuse în așa fel încât să primească în continuare scrisori acolo? Nina s-a întrebat cum de reușise să păstreze șiretlicul atâta timp. Sarcina îi fusese probabil ușurată de faptul că era despărțit de Colm de un ocean - și de dorința acestuia de a-și crede fiul. O țintă ușoară, și-a spus Nina cu tristețe. Oricare ar fi fost motivele lui, Jesper își păcălise propriul tată.

— Jesper..., a spus Colm

— Am încercat să fac rost de bani, tată.

— Au amenințat că-mi iau ferma.

Jesper stătea cu privirea ațintită în podea:

— Mai aveam un pic... Mai am un pic și pun mâna pe ei.

— Pe bani? a întrebat Colm, însă de data asta Nina a simțit nemulțumirea din glasul lui. Suntem într-un cavou. Și tocmai s-a tras în noi.

— Ce te-a făcut să te îmbarci spre Ketterdam?

— Banca a devansat data de restituire a banilor! a spus Colm indignat. Pur și simplu mi-au zis că nu mai am timp. Am încercat

să dau de Jesper, dar când am văzut că nu primesc niciun răspuns, m-am gândit..

— Te-ai gândit să vezi ce face fiul tău strălucit pe străzile întunecate din Ketterdam.

— M-am temut de ce-i mai rău. Orașul ăsta are o reputație proastă.

— Pe deplin meritată, te asigur, a spus Kaz. Și când ai ajuns?

— M-am interesat la universitate, dar mi-au zis că nu mai ești înscris, așa că m-am dus la poliție.

Jesper a făcut o grimasă:

— Of, tată. La stadwatch?

Colm și-a strâns pălăria în mâini cu și mai multă putere:

— Și unde era să mă duc, Jes? Știi cât de periculos e pentru... pentru cineva ca tine...

— Tată, a spus Jesper, uitându-se în sfârșit în ochii tată-lui său. Nu le-ai zis că sunt...

— Bineînțeles că nu!

Grisha. De ce n-o spune niciunul dintre ei?

Colm a aruncat pe jos ghemul de fetru care fusese pălăria lui:

— Nu înțeleg nimic din toate astea. De ce m-ai adus în locul ăsta îngrozitor? De ce s-a tras în noi? Ce s-a ales de studiile tale? Ce s-a ales de tine?

Jesper a deschis gura, apoi a închis-o la loc.

— Tată... a spus el în cele din urmă. Am...

— A fost vina mea, a intervenit Wylan, și toate privirile s-au întors spre el. Jesper. își făcea griji din cauza împrumutului la bancă, așa că și-a întrerupt studiile ca să lucreze pentru.

— Pentru un armurier din oraș, a propus Nina.

— Nina, a mormăit Matthias dezaprobator.

— Are nevoie de ajutorul nostru, i-a răspuns ea în șoaptă.

— Ca să-l mintă pe taică-su?

— E o minciună nevinovată, a spus Nina, care nu-și dădea seama unde voia să ajungă Wylan, însă era limpede că avea nevoie de ajutor.

— Da! a spus Wylan încântat. Pentru un armurier! Apoi i-am povestit... i-am povestit de o afacere.

— Au fost trași pe sfoară, a spus Kaz, care avea vocea la fel de rece și calmă ca de obicei, însă era încordat, ca și când ar fi

pășit pe teren necunoscut. Li s-a propus o afacere prea bună ca să fie adevărată.

Colm s-a prăbușit pe un scaun:

— Dacă pare prea bună, atunci...

— Atunci e bine să fii sceptic, a spus Kaz, și Nina a avut senzația ciudată că era una dintre puținele dăți când vorbise sincer.

— Tu și fratele tău ați pierdut tot? l-a întrebat Colm pe Wylan.

— Fratele meu? a întrebat Wylan cu o mină inexpresivă.

— Fratele tău geamăn, a spus Kaz, aruncându-i o privire lui Kuwei, care urmărea calm discuția. Da. Au pierdut tot.

— Fratele lui Wylan n-a mai scos o vorbă de atunci.

— Da, pare genul tăcut, a spus Colm. Și voi toți sunteți studenți?

— Un fel de studenți, a spus Kaz.

— Care vă petreceți timpul liber într-un cimitir. Putem să mergem la autorități? Să le spunem ce s-a întâmplat? Escrocii ăștia s-ar putea să mai facă și alte victime.

— Păi a început Wylan, Kaz i-a aruncat o privire, așa că s-a oprit imediat.

În cavou s-a lăsat o liniște ciudată. Kaz a luat loc la masă.

— Autoritățile nu te pot ajuta, a spus el. Nu în orașul ăsta.

— De ce nu?

— Pentru că, aici, profitul este legea. Jesper și Wylan au încercat s-o ia pe scurtătură. Stadwatch-ul nici măcar n-o să le șteargă lacrimile. Uneori, trebuie să-ți faci dreptate singur.

— Și asta vreți voi să faceți acuma.

Kaz a dat din cap:

— O să facem rost de bani. N-o să-ți pierzi ferma.

— Dar o să încălcați legea ca să faceți asta, a spus Colm, clătinând îngrijorat din cap. Abia dacă aveți vârsta absolvirii.

— Studiile mele au fost Ketterdamul. Și pot să te asigur de un lucru: Jesper n-ar fi apelat la mine dacă ar fi putut obține ajutor din altă parte.

— Nu se poate să fii chiar atât de rău, l-a contrazis Colm N-ai trăit destul cât să strângi suficiente păcate.

— Învăț repede.

— Pot să am încredere în tine?

— Nu.

Colm și-a luat de jos pălăria boțită:

— Pot să am încredere că ai să-l ajuți pe Jesper s-o scoată la capăt?

— Da.

Colm a oftat și s-a uitat pe rând la ei, iar Nina s-a trezit că se îndreaptă de spate.

— Mă faceți să mă simt foarte bătrân, a spus el.

— Dacă o să petreci mai mult timp în Ketterdam, o să te simți străvechi, i-a răspuns Kaz.

Apoi și-a înclinat capul într-o parte, iar Nina a văzut pe chipul lui expresia distantă pe care și-o lua când evalua pe cineva:

— Ai o față de om cinstit, domnule Fahey.

Colm i-a aruncat lui Jesper o privire nedumerită:

— Păi, eu așa sper. Mulțumesc că ai remarcat.

— Nu e un compliment, a spus Jesper. Și știu la ce te gândești, Kaz. Dar să nu îndrăznești să-ți faci planuri cu el.

Singurul răspuns din partea lui Kaz a fost să clipească lent o singură dată. Orice stratagemă s-ar fi înfiripat în mintea lui diabolică, era prea târziu s-o oprească.

— Unde stai?

— La Struțul.

— Nu e sigur să te întorci acolo. O să te mutăm la hotelul Geldrenner. Și o să te cazăm sub un alt nume.

— Dar de ce? a întrebat nedumerit Colm.

— Pentru că niște oameni îl vor pe Jesper mort și deja te-au folosit o dată ca să-l ademenească. Nu mă îndoiesc că ar vrea să te ia ostatic, și deja suntem sătui de răpiri.

Kaz a mâzgălit câteva instrucțiuni pentru Rotty și i-a dat un teanc gros de kruge.

— Poți să iei mesele în cameră, domnule Fahey, și te-aș ruga să nu ieși la plimbare prin oraș. Rămâi în cameră până luăm noi legătura cu dumneata. Dacă te întreabă cineva cu ce treabă ai venit la Ketterdam, spui că pentru odihnă și relaxare.

Colm s-a uitat cu atenție la Rotty, apoi la Kaz, iar în cele din urmă a oftat cu un aer hotărât:

— Nu. Mulțumesc, dar cred că e o greșeală.

S-a întors spre Jesper:

— O să găsim altă cale să plătim datoria. Sau o să luăm totul de la capăt în altă parte.

— Nu renunți la fermă, a spus Jesper, apoi a coborât glasul și adăugat. Ea e acolo. Nu putem s-o părăsim

— Jes...

— Te rog, tată. Lasă-mă să îndrept lucrurile. Știu...

A înghițit în sec și umerii i s-au încovoiat:

— Știu că te-am dezamăgit. Mai dă-mi o șansă.

Nina bănuia că Jesper nu i se adresa doar tatălui său.

— Locul nostru nu e aici, Jes. Orașul ăsta e prea gălăgios, prea nelegiuit. Nimic nu are noimă.

— Domnule Fahey, a spus Kaz calm. Știi ce se zice că trebuie să faci când mergi pe o pășune pentru vaci?

Ce știa bastardul din Butoi despre pășunile pentru vaci?

— Să ții capul plecat și să ai grijă pe unde calci, a răspuns Colm.

Kaz a încuviințat din cap.

— Gândește-te la Ketterdam ca la o mare pășune pentru vaci, a spus el, și pe buzele lui Colm a fluturat un ușor zâmbet. Dă-ne trei zile ca să facem rost de banii care îți trebuie și să vă scoatem în siguranță din Kerch pe dumneata și pe fiul dumitale.

— Chiar e posibil?

— Orice se poate întâmpla în orașul ăsta.

— E un gând care nu mă umple de încredere.

Apoi Colm s-a ridicat, iar Jesper a sărit în picioare:

— Ce zici, tată?

— Trei zile, Jesper. Apoi mergem acasă. Cu sau fără bani. Și, pe toți sfinții, a adăugat el, punând o mână pe umărul fiului său, ai grijă. Aveți grijă cu toții.

Nina a simțit că i se pune un nod în gât. Matthias își pierduse familia în război. Ea fusese luată de la familia ei ca să se antreneze încă de când era o fetiță. Wylan aproape că fusese dat afară din casa tatălui său. Kuwei își pierduse și tatăl, și țara. Iar Kaz? Nina nici nu voia să se gândească din ce cotlon întunecat reușise el să scape.

Dar Jesper avea unde să se ducă, pe cineva care să se îngrijească de el, cineva care să-i spună: O să fie bine.

Nina și-a imaginat câmpuri aurii sub un cer senin și o casă căptușită cu scânduri, protejată de vânt de un șir de stejari roșii. Un loc sigur. Și-ar fi dorit ca tatăl lui Jesper să se ducă direct în biroul lui Jan Van Eck și să-i ceară s-o elibereze pe Inej, că altfel ar fi încasat un pumn în falcă. Și-ar fi dorit să-i ajute cineva din orașul acela, să nu mai fie atât de singuri. Și-ar fi dorit ca tată lui Jesper să-i poată lua pe toți cu el. Nina nu fusese niciodată în

Novyi Zem, dar dorința de a vedea acele câmpuri aurii semăna cu dorul de casă. Ce idee caraghioasă, și-a spus în sinea ei. De-a dreptul copilăroasă. Ce spusese Kaz era adevărat - dacă voiau dreptate, trebuia să-și facă dreptate singuri. Dar asta nu-i domolea durerea care i se cuibărise în piept.

În cele din urmă, Colm și-a luat rămas-bun de la Jesper și a plecat printre pietrele funerare împreună cu Rotty și Specht. S-a întors să facă cu mâna și a dispărut.

— Ar trebui să merg cu el, a spus Jesper, întârziind în prag.

— Deja i-ai pus o dată viața în pericol, a spus Kaz.

— Știm cine a pus la cale ambuscada de la universitate? a întrebat Wylan.

— Tatăl lui Jesper s-a dus la stadwatch, a spus Matthias. Sunt sigur că mulți dintre ofițerii de acolo pot fi mituiți.

— Adevărat, a spus Nina. Dar n-are cum să fie o coincidență că i-au cerut să returneze împrumutul tocmai acum.

Wylan a luat loc la masă:

— Dacă sunt implicate băncile, s-ar putea ca în spatele lor să fie taică-miu.

— Și Pekka Rollins are influență asupra băncilor, a spus Kaz, iar Nina i-a văzut mâna înmănușată strângând capul de cioară al bastonului.

— E posibil să lucreze împreună? a întrebat ea.

Jesper și-a frecat fața cu palmele:

— Pe toți sfinții și pe mătușa Eva, să sperăm că nu.

— Nu exclud nicio posibilitate, a spus Kaz. Dar nimic din toate astea nu schimbă ce trebuie să se întâmple în noaptea asta. Poftim, a spus el, băgând mâna într-o nișă din perete.

— Revolverele mele! a exclamat Jesper, strângându-le la piept. O, bine v-am regăsit, scumpele mele. Le-ai recuperat! i-a spus el lui Kaz cu un zâmbet strălucitor.

— Seiful de la Cumulus e ușor de spart.

— Mulțumesc, Kaz. Mulțumesc!

Urma de căldură pe care o arătase Kaz față de tatăl lui Jesper dispăruse cu desăvârșire, la fel ca imaginile câmpurilor aurii.

- La ce e bun un trăgător fără pistoalele lui? a întrebat Kaz, făcându-se că nu observă că lui Jesper i-a dispărut zâmbetul de pe buze. Ești datornic de prea mult timp. Cu toții suntem În noaptea asta începem să ne plătim datoriile.

* * *

Acum, se lăsase noaptea și se pregăteau să facă exact asta, învăluiți în lumina strălucitoare a lunii gălbui, care părea să-i urmărească precum un ochi alb și vigilent. Nina și-a scuturat mânecile. Vremea se încălzise, căci deja era primăvară târzie. Ceea ce în Kerch însemna căldura umedă și apăsătoare a gurii unui animal, eliberată doar sub forma unor furtuni scurte și imprevizibile. Matthias și Jesper plecaseră mai devreme spre docuri, să se asigure că gondela era la locul ei. Apoi au plecat cu toții spre punctul de pornire, lăsându-l în cavou doar pe Kuwei, păzit de Rotty și Specht. Barca tăia silențios apa, iar în față se vedea strălucirea luminilor după care se ghidau.

Jesper își pusese revolverele la centură, și atât el, cât și Matthias aveau câte o pușcă pe spate. Kaz își ascunsese un pistol în haină, iar în mână ținea bastonul lui demonic. Nina a văzut că Wylan își ținea o mână lipită de geanta de umăr - era plină cu explozibili, grenade luminoase și cine știe ce alte drăcovenii.

— Sper ca planul nostru să fie bun, a oftat Wylan. Tata o să fie pregătit.

— Pe asta mă și bazez, a spus Kaz.

Nina și-a mângâiat patul pistolului băgat în buzunarul hainei subțiri de primăvară. Nu avusese niciodată nevoie de o armă până acum, nici nu-și dorise vreodată să poarte una cu ea. Pentru că arma eram eu. Însă acum nu mai avea încredere în ea însăși. Avea un slab control asupra propriei sale forțe, ca și când s-ar fi întins după ceva care era un pic mai departe decât își închipuia. Dar în noaptea aceea trebuia să-și controleze forța. Nu putea face nicio greșeală, căci în joc era viața lui Inej. Nina știa că, dacă ar fi fost pe insula Vellgeluk, bătălia s-ar fi încheiat altfel. Inej n-ar fi fost luată prizonieră dacă Nina ar fi fost suficient de puternică încât să-i înfrunte pe oamenii lui Van Eck.

Și dacă ar fi avut niște parem? Nimeni nu i-ar fi putut ține piept.

Dar Nina a clătinat din cap cu un aer hotărât. Dacă ai fi avut parem, acum ai fi fost complet dependentă și în scurtă vreme ai fi ajuns pe Barja Morții.

Când au ajuns pe țărm, au coborât repede cu toții, fără să scoată o vorbă. Kaz le-a făcut semn să-și ocupe pozițiile. El avea

să se apropie dinspre nord, Matthias și Wylan, dinspre est. Nina și Jesper urmau să se ocupe de gărzile de pe partea vestică a perimetrului.

Nina și-a îndoit degetele. Să adoarmă patru gărzi. Ar fi trebuit să fie ușor. Sau cel puțin așa ar fi fost cu câteva săptămâni în urmă. Le-ar fi încetinit pulsul. I-ar fi adormit înainte să strige alarma. Însă acum se întreba dacă hainele i se lipeau de corp într-un mod atât de neplăcut din pricina umezelii sau pentru că transpira de emoție.

Primele două gărzi care stăteau de pază au apărut mult prea repede. Stăteau sprijinite de zidul de piatră scund, cu puștile proptite alături, conversația lor urcând și coborând ca un bâzâit. Ușor.

— Adoarme-i, a spus Jesper.

Nina s-a concentrat asupra gărzilor, lăsându-și corpul să intre în rezonanță cu al lor, căutându-le bătăile inimilor, curgerea cadențată a sângelui. Era ca și când ar fi bâjbâit în întuneric. Pur și simplu nu găsea nimic. Simțea vag siluetele gărzilor, o simplă senzație, atâta tot. Îi vedea cu ochii, îi auzea cu urechile, dar în rest, nimic. Celălalt simț din adâncul ei, darul care o însoțise de când se știa, inima puterii care fusese tovarășul ei de nădejde de când era copil pur și simplu încetase să bată. Nu se putea gândi decât la parem, la ușurătatea și bucuria pe care i le oferise, la senzația că putea controla întregul univers.

— Ce mai aștepți? a întrebat Jesper.

Alertată de vreun zgomot sau pur și simplu de prezența lor, una dintre gărzi s-a uitat în direcția lor, scrutând întunericul. Și-a ridicat pușca și i-a făcut semn tovarășului său să-l urmeze.

— Vin înspre noi, a spus Jesper, ducând mâinile la revolvere.

Pe toți sfinții! Dacă Jesper ar fi fost nevoit să tragă, ar fi alertat și celelalte gărzi. S-ar fi dat alarma și tot planul lor s-ar fi dus naibii.

Nina s-a concentrat din răsputeri. A copleșit-o pofta de parem, făcând-o să tremure din tot corpul, înfigându-i-se în creier ca niște gheare necruțătoare. Dar n-a luat-o în seamă. Una dintre gărzi s-a dezechilibrat și a căzut în genunchi.

— Gillis! a striga tovarășul lui. Ce-ai pățit?

Dar nu era atât de neghiob încât să-și coboare arma.

— Stați pe loc! a strigat garda în direcția lor, încercând să-și sprijine colegul. Spuneți cine sunteți!

— Nina, a șoptit Jesper cu furie. Fă ceva.

Nina și-a încleștat pumnul, încercând să strângă laringele gărzii, ca nu cumva să strige după ajutor.

— Cine sunteți?

Jesper a scos un pistol. Nu, nu, nu. Nina nu avea de gând să fie motivul pentru care planul să dea greș. Parem-ul ar fi trebuit s-o omoare sau s-o lase în pace, nu s-o adâncească în acest nenorocit purgatoriu al neputinței.

A simțit că o cuprinde furia, o furie pură, perfectă, care a ajutat-o să se concentreze. Mintea ei a ieșit în afară și a înhățat ceva, nu un corp - ceva. A surprins o mișcare cu coada ochiului, o formă neclară ieșind din întuneric. Un nor de praf, care s-a repezit spre garda rămasă în picioare.

Bărbatul a dat din mâini, ca și când ar fi încercat să îndepărteze un roi de țânțari, dar norul a început să freamăte tot mai repede, transformându-se într-o pulbere aproape invizibilă. Garda a deschis gura să țipe, însă norul a dispărut, iar bărbatul a icnit și s-a prăbușit pe spate.

Tovarășul lui încă era în genunchi, legănându-se amețit. Nina și Jesper s-au apropiat de el cu pași mari, iar Jesper l-a lovit peste ceafă cu patul revolverului. Bărbatul a căzut inconștient la pământ. Apoi l-au examinat pe celălalt bărbat. Zăcea cu ochii deschiși, ațintiți asupra cerului înstelat. Gura și nările îi erau pline cu un praf alb foarte fin.

— Tu ai făcut asta? a întrebat Jesper.

Oare ea făcuse asta? Nina avea impresia că simțea gustul prafului în propria-i gură. N-ar fi trebuit să fie posibil. Un Corporalnik putea manipula corpul omenesc, nu materia anorganică. La mijloc era mâna unui Fabrikator - unul puternic.

— Nu tu? l-a întrebat ea.

— Apreciez votul tău de încredere, dar a fost mâna ta, scumpa mea.

— N-am vrut să-l omor.

Dar ce voise să facă? Să-l împiedice să strige. S-a uitat încă o dată la el și a văzut că prin colțul gurii i se scurgea un firicel de praf.

— Mai sunt două gărzi, a spus Jesper. Și deja suntem în întârziere.

— Ce-ar fi doar să-i pocnim în cap?

— Sofisticată idee. Îmi place.

Nina simțea furnicături pe tot corpul, însă nu mai era copleșită de pofta de parem. N-am vrut să-l omor. Dar acum nu mai conta. Gărzile erau anihilate, iar planul era în plină desfășurare.

— Haide, a spus ea. Să mergem să ne luăm fata înapoi.

Inej și-a petrecut toată noaptea stând trează în întuneric. Când a început să-i chiorăie stomacul, a bănuit că se făcuse dimineață, însă n-a venit nimeni să-i dea jos legătura de la ochi sau să-i aducă tava cu mâncare.

Probabil lui Van Eck nu i se mai părea necesar s-o răsfețe, pentru că văzuse limpede frica din ochii ei. Aceasta era pârghia pe care avea s-o folosească acum, nu ochii de suli ai lui Bajan, nici dovezile de generozitate.

După ce îi trecuse tremuratul, Inej se târâse până la gura de aerisire, dar descoperise că era încuiată cu lacăt.

Probabil se ocupaseră de asta cât timp fusese în teatru. Nu era surprinsă. Bănuia că Van Eck o lăsase descuiată numai ca să-i dea speranțe, pentru ca apoi să i le spulbere.

În cele din urmă, Inej se liniștise și, stând întinsă pe podea, își făcuse un plan. Avea să vorbească. Erau multe ascunzători pe care Scursurile nu le mai foloseau pentru că fuseseră compromise ori pur și simplu nu mai erau avantajoase. Avea să înceapă cu ele. Apoi erau ascunzătorile care aparțineau altor bande din Butoi. Știa de un container maritim amenajat pentru locuit în Portul Trei, pe care îl foloseau uneori cei din banda Liddie. Pescărușilor Tăioși le plăcea să se ascundă într-un hotel dărăpănat aflat la doar câteva străzi de Stinghie. Îi spuneau Tarta cu Gem, pentru că avea culoarea spălăcită a unei zmeure, iar streșinile ei albe păreau acoperite cu glazură. Lui Van Eck avea să-i ia o bună parte din noapte să caute prin toate camerele. Inej avea să tragă de timp. Avea să-i plimbe pe Van Eck și oamenii lui prin tot Ketterdamul în căutarea lui Kaz. Nu fusese niciodată o mare actriță, dar fusese nevoită să spună destule minciuni la Menajerie și, în plus, petrecuse suficient timp în preajma Ninei cât să învețe niște șiretlicuri.

Când Bajan a venit în cele din urmă să-i dea jos legătura de la ochi, era însoțit de șase gărzi înarmate. Inej nu-și dădea seama cât timp trecuse, dar bănuia că trecuse întreaga zi. Bajan

era palid și îi era greu să se uite în ochii ei. Inej spera că stătuse treaza toată noaptea, apăsat de vorbele ei. Bajan i-a tăiat funia de la picioare și a înlocuit-o cu o pereche de cătușe zornăitoare, apoi gărzile au scos-o pe hol.

De data asta au intrat pe ușa din spate a teatrului și au dus-o pe scenă, trecând pe lângă decoruri și recuzita prăfuită. Cortina verde, mâncată de molii fusese coborâtă, astfel încât nu se mai vedeau balcoanele și zona cavernoasă a scaunelor. Izolat de restul teatrului și încălzit de căldura care radia de la luminile scenei, decorul crea o ciudată atmosferă intimă. Ai fi zis că nu ești pe scenă, ci chiar într-o sală de operații. Inej a întors repede privire în altă parte când a văzut colțul sfărâmat al mesei pe care stătuse întinsă cu o noapte înainte.

Van Eck aștepta alături de garda cu nas ca un cuțit.

Inej și-a făcut o promisiune în gând. Chiar dacă planul ei dădea greș, chiar dacă Van Eck i-ar fi zdrobit picioarele, chiar dacă n-ar mai fi putut merge niciodată, avea să găsească o cale să se răzbune. Nu știa cum, dar avea să reușească. Scăpase cu viață de prea multe ori ca să-l lase pe Van Eck s-o distrugă.

— Ți-e frică, domnișoară Ghafa? a întrebat el.

— Da.

— Câtă sinceritate. Și ești pregătită să-mi spui ce știi?

Inej a inspirat adânc și a plecat capul, sperând să lase impresia că ezită.

— Da, a șoptit ea.

— Te ascult.

— De unde știu că n-o să-mi faci rău după ce îți dau informațiile de care ai nevoie? a întrebat ea cu precauție.

— Dacă informațiile sunt bune, n-ai de ce să te temi, domnișoară Ghafa. Nu sunt o brută. Doar am folosit metodele cu care ești obișnuită - amenințări, violență. Butoiul te-a pregătit să te aștepți la un asemenea tratament.

Vorbea ca Tante Heleen: De ce mă pui să fac lucrurile astea? Mă obligi să te pedepsesc, fată dragă.

— Deci îmi dai cuvântul tău? a întrebat ea.

Era absurd. Van Eck dovedise cât valora cuvântul lui pe insula Vellgeluk, când încălcase înțelegerea pe care o avea cu ei și încercase să-i omoare pe toți.

Însă negustorul a încuviințat solemn din cap:

— Da, a spus el. Ne-am înțeles.

— Iar Kaz nu trebuie să afle niciodată...

— Desigur, desigur, a spus el cu oarecare nerăbdare.

Inej și-a dres glasul:

— Paradisul Albastru e un club nu departe de Stinghie. Kaz a folosit de mai multe ori încăperile de deasupra ca să ascundă lucruri furate.

Era adevărat. Iar încăperile ar fi trebuit să fie goale și acum. Kaz nu le mai folosise ca ascunzătoare după ce descoperise că unul dintre proprietarii clubului era îndatorat Leilor de Duzină și ar fi putut să le dea informații despre mișcările lui.

— Foarte bine. Altceva?

Inej și-a mușcat buza de jos:

— Un apartament de pe Kolstraat. Nu-mi aduc aminte la ce număr. Ferestrele dau spre intrările din spate ale unor cluburi de jocuri de pe Doaga de Est. L-am folosit de câteva ori ca ascunzătoare.

— Serios? Continuă.

— Mai e un container maritim...

— Știi ceva, domnișoară Ghafa? a spus Van Eck, apropiindu-se de ea.

Pe fața lui nu se citea niciun pic de furie. Era aproape vesel.

— Nu cred că vreunul din locurile astea e ascunzătoarea pe care o căutăm, a continuat el.

— Dar nu aș...

— Cred că vrei să mă învârt în jurul cozii în timp ce tu aștepți să fii salvată sau pui la cale încă o evadare sortită eșecului. Dar, domnișoară Ghafa, n-ai de ce să aștepți.

— Domnul Brekker vine să te salveze chiar în clipa asta.

A făcut un semn către gărzi:

— Ridicați cortina.

S-a auzit trosnet de funii și, încet-încet, cortina zdrențuită s-a ridicat. Teatrul era plin de gărzi înșirate pe culoarele dintre scaune. Erau cel puțin treizeci, toți înarmați cu puști și măciuci - o desfășurare impresionantă de forțe. Nu, și-a spus Inej în sinea ei, înțelegând sensul cuvintelor lui Van Eck.

— Exact, domnișoară Ghafa, a spus Van Eck. Eroul tău vine încoace. Domnului Brekker îi place să creadă că e cel mai deștept om din Ketterdam, așa că m-am gândit să-i fac pe plac și să-l las să-și întindă singur o capcană. Mi-am dat seama că, în loc să te ascund, ar fi mai bine să-l las să te găsească.

Inej s-a încruntat. Nu era posibil. Nu era posibil. Oare negustorul chiar îl păcălise pe Kaz? Se folosise de ea ca momeală?

— L-am pus pe Bajan să vină zilnic în Eil Komedie. M-am gândit că un băiat suli care face atâtea drumuri pe o insulă care se presupune că e pustie sigur o să atragă atenția. Până în seara asta, n-am fost convins că Brekker o să muște momeala. Eram tot mai nerăbdător. Dar în cele din urmă, a mușcat. În seara asta, doi dintre oamenii lui au fost zăriți pe chei pregătind o gondelă - fjerdanul masiv și băiatul zemenit. N-am pus să fie interceptați. La fel ca tine, sunt doar pioni. Kuwei e trofeul, iar tu și domnul Brekker o să-mi dați în sfârșit ce mi se cuvine.

— Dacă ai fi fost corect cu noi, l-ai fi avut deja pe Kuwei, a spus ea. Ne-am riscat viața ca să-l scoatem din Curtea de Gheață. Am riscat totul. Ar fi trebuitsă te ții de cuvânt.

— Un patriot s-ar fi oferit să-l elibereze pe Kuwei fără promisiunea unei recompense.

— Un patriot? Ce plănuiești să faci cu jurda parem o să stârnească haos în Kerch.

— Piețele sunt solide. Kerchul o să reziste. Ba chiar s-ar putea să se întărească de pe urma schimbărilor care vor veni. Dar tu și cei de teapa ta s-ar putea să n-o duceți tocmai bine. Cum crezi că o să se descurce paraziții din Butoi când o să fim în război? Când oamenii cinstiți n-or să mai aibă bani de risipit, când n-o să le mai stea mintea la vicii și distracții, ci numai la muncă?

Buza lui Inej s-a arcuit disprețuitor:

— Noi, șobolanii de canal, reușim întotdeauna să supraviețuim, oricât de mult ai încerca să ne distrugi.

Van Eck a zâmbit:

— Cei mai mulți dintre prietenii tăi n-o să supraviețuiască acestei nopți.

Inej s-a gândit la Jesper, Nina și Matthias, la dragul de Wylan, care nu merita să aibă ca tată un asemenea ticălos. Van Eck nu voia doar să câștige, ci avea ceva personal cu ei.

— Ne urăști, a spus Inej.

— Sincer, tu mă interesezi prea puțin - o acrobată, o dansatoare sau ce oi fi fost tu înainte să vii încoace și să devii o pacoste pentru Ketterdam. Dar, într- adevăr, Kaz Brekker mă ofensează. Josnic, nemilos, amoral. Hrănește corupția cu și mai multă corupție. O minte remarcabilă care putea fi întrebuințată

mai bine. Ar fi putut să conducă orașul ăsta, să construiască ceva, să obțină câștiguri care ar fi contribuit la bunăstarea tuturor. În schimb, parazitează munca unor oameni mai buni decât el.

— Oameni mai buni decât el? Tu, de exemplu?

— Știu că te doare s-o auzi, dar e adevărat. Când am să părăsesc această lume, o să rămână în urma mea cel mai mare imperiu maritim din toate timpurile, un izvor de bogăție, un tribut adus lui Ghezen și un semn al binecuvântării lui. Cine o să-și amintească de o fată ca tine, domnișoară Ghafa? Tu și Kaz Brekker o să lăsați cumva în urmă și altceva decât propriile voastre cadavre care o să ardă pe Barja Morții?

Din afara teatrului s-a auzit un strigăt, iar în sală s-a lăsat brusc tăcerea după ce gărzile s-au întors către ușile de la intrare.

Van Eck s-a uitat la ceas:

— Fix miezul nopții. Brekker are simț dramatic.

Inej a auzit încă un strigăt, apoi o scurtă rafală de împușcături. Avea picioarele încătușate, iar în spatele ei erau șase gărzi. Simțea că se sufocă de neputință. Kaz și ceilalți urmau să cadă într-o capcană, iar ea nu avea niciun mijloc să-i avertizeze.

— M-am gândit că e mai bine să nu lăsăm perimetrul complet nepăzit, a spus Van Eck. N-am vrut să le fie prea ușor și să intre la bănuieli.

— N-o să-ți spună niciodată unde e Kuwei.

Van Eck a zâmbit indulgent:

— Mă întreb doar ce ar fi mai eficient, să-l torturez pe domnul Brekker sau să-l pun să se uite în timp ce te torturez pe tine.

Apoi s-a aplecat spre ea și i-a spus pe un ton conspirativ:

— Pot să-ți spun că primul lucru pe care îl voi face va fi să-i scot mănușile și să-i rup pe rând degetele alea de tâlhar.

Inej s-a gândit la mâinile albe de prestidigitator ale lui Kaz, la cicatricea lungă și lucioasă de pe unul dintre degetele de la mâna lui dreaptă. Van Eck putea să-i rupă lui Kaz toate degetele, ba chiar și ambele picioare, că tot nu avea să vorbească, dar dacă gărzile aveau să-i scoată mănușile? Inej încă nu înțelegea de ce avea nevoie de ele sau de ce leșinase în furgonul închisorii în drum spre Curtea de Gheață, dar știa că nu suporta să fie atins piele pe piele. Oare în ce măsură își putea

ascunde slăbiciunea? Cât de repede avea negustorul să-i descopere vulnerabilitatea, s-o exploateze? În cât timp avea Kaz să cedeze? Nu suporta să se gândească la asta. Era bucuroasă că nu știa unde se afla Kuwei. Ea ar fi cedat înaintea lui Kaz.

De pe hol s-a auzit tropăit de cizme. Inej a făcut un pas în față și a deschis gura să-i avertizeze, dar mâna unei gărzi i-a acoperit brutal buzele, în timp ce Inej se zbătea în strânsoarea brațelor lui.

Ușile s-au deschis. Treizeci de gărzi au ridicat treizeci de puși și treizeci de cocoși s-au ridicat. Băiatul a înlemnit în prag, palid la față și cu părul cârlionțat răvășit. Purta livreaua roșie cu auriu a servitorilor lui Van Eck.

— Domnule Van Eck..., a gâfâit el, cu mâinile ridicate.

— Coborâți armele, le-a poruncit Van Eck gărzilor. Ce s-a întâmplat?

Băiatul a înghițit în sec:

— Domnule Van Eck, casa de pe malul lacului... Au venit pe apă.

Van Eck s-a ridicat în picioare, răsturnându-și scaunul:

— Alys...

— Au răpit-o acum o oră.

Alys. Soția frumoasă și însărcinată a lui Van Eck. Inej a simțit o undă de speranță, dar a înăbușit-o, temându-se să creadă.

— Au omorât una dintre gărzi, iar pe celelalte le-au lăsat legate în cămara cu provizii, a continuat băiatul cu respirația întretăiată. Au lăsat un bilet pe masă.

— Adu-l încoace, i-a strigat Van Eck.

Băiatul s-a apropiat cu pași mari pe culoarul dintre scaune, iar Van Eck i-a smuls biletul din mână.

— Ce... ce scrie? a întrebat Bajan cu glas tremurător.

Poate că Inej avea dreptate: poate chiar se înfiripase ceva între Alys și profesorul de muzică.

Van Eck i-a dat un dos de palmă:

— Dacă aflu că ai avut vreo legătură cu povestea asta...

— N-am avut niciun amestec! a strigat Bajan. N-am știut nimic. Ți-am urmat ordinele întocmai!

Van Eck a mototolit biletul în pumn, dar nu înainte ca Inej să descifreze scrisul neregulat, inconfundabil al lui Kaz: Mâine la prânz. Podul Goedmed. Cu tot cu cuțitele ei.

Pe bilet era așezată asta, a adăugat băiatul în livrea, apoi a băgat mâna în buzunar și a scos un ac de cravată - un rubin mare într-o montură de aur, în formă de frunze de laur. Kaz îl furase de la Van Eck la prima întâlnire cu el, când discutaseră despre lovitura de la Curtea de Gheață. Inej nu avusese timp să-l ascundă înainte să plece din Ketterdam, iar Kaz pusese din nou mâna pe el.

— Brekker, a mormăit Van Eck, cu vocea încordată de furie.

Inej nu s-a putut abține și a izbucnit în râs.

Van Eck i-a dat o palmă zdravănă, apoi a înhățat-o de tunică și a zgâlțâit-o cu putere:

— Brekker își închipuie că-i vorba de un joc? Alys e soția mea. Poartă în pântece moștenitorul meu.

Inej a râs și mai tare, simțind cum i se ridică de pe piept toate grozăviile îndurate în urmă cu o săptămână.

Nu era sigură că ar fi putut să se oprească, fie și dacă ar fi vrut.

— Iar tu ai fost suficient de neghiob cât să-i spui toate astea lui Kaz pe Vellgeluk.

— Să-l pun pe Franke să aducă ciocanul ca să-ți arăt cât de serios sunt?

— Domnule Van Eck, a intervenit Bajan pe un ton rugător.

Dar Inej nu se mai temea de Van Eck. Înainte ca negustorul să mai zică ceva, Inej l-a izbit cu capul în nas.

Van Eck a țipat și i-a dat drumul, iar sângele s-a împrăștiat pe costumul lui elegant. Gărzile s-au năpustit spre Inej și au îndepărtat-o de el.

— Nenorocito! a strigat Van Eck, ducându-și batista cu monogramă la nas. Târfo! Iau ciocanul și îți zdrobesc picioarele cu mâna mea...

— Așa, Van Eck, amenință-mă. Și insultă-mă cât vrei. Dar dacă mă atingi fie și cu un deget, Kaz Brekker o să spintece burta frumoasei tale soții, o să scoată copilul și o să-l atârne de un balcon de la Bursă.

Erau vorbe urâte și deja o mustra conștiința că le rostise, dar Van Eck merita din plin imaginile pe care i le descrisese. Deși nu credea că Mâini-Murdare ar fi fost în stare de așa ceva, Inej era recunoscătoare pentru toate faptele mârșave și dezgustătoare pe care chiar le făcuse ca să-și dobândească reputația de om

necruțător - o reputație care avea să-l bântuie pe Van Eck până în clipa eliberării lui Alys.

— Taci! i-a strigat el, împroșcând cu salivă.

— Crezi că n-o va face? l-a întărâtat Inej, deși încă îi ardea obrazul acolo unde o lovise cu palma, iar garda încă avea ciocanul în mână.

Și totuși, Van Eck o înfricoșase, iar acum îi făcea plăcere să-l înfricoșeze și ea.

— Josnic, nemilos, amoral, a continuat Inej. Nu de-aia l-ai angajat? Nu pentru că face lucruri pe care nimeni altcineva nu îndrăznește să le facă? Haide, Van Eck. Rupe-mi picioarele și vezi ce se întâmplă. Provoacă-l.

Oare Inej chiar crezuse că un comerciant îl putea păcăli pe Kaz Brekker? Mâini- Murdare avea s-o elibereze, iar apoi aveau să-i arate lui Van Eck de ce erau în stare târfele și șobolanii de canal.

— Nu fi necăjit, a spus ea, în timp ce Van Eck stătea sprijinit de colțul sfărâmat al mesei. Kaz poate să-i învingă și pe cei mai buni decât el.

Matthias avea să ispășească greșelile făcute în viața asta până târziu în viața de apoi, dar întotdeauna crezuse că, în ciuda fărădelegilor și greșelilor lui, în adâncul lui era un miez de onestitate care nu avea să fie distrus niciodată. Și totuși, era sigur că, dacă era nevoit să mai stea o oră cu Alys Van Eck, avea s-o omoare numai ca să aibă parte de puțină liniște.

Atacul asupra casei de pe lac se desfășurase cu o precizie pe care Matthias nu putea să n-o admire. La doar trei zile după răpirea lui Inej, Rotty îl înștiințase pe Kaz că apăruseră lumini în Eil Komedie și că fuseseră văzute bărci ducându-se și plecând de acolo la tot felul de ore, de multe ori având la bord un tânăr suli.

Tânărul fusese identificat repede drept Adem Bajan, un profesor de muzică angajat de Van Eck cu șase luni în urmă. Se părea că se angajase la Van Eck după ce Wylan plecase de acasă, dar Wylan nu era deloc surprins că tatăl lui apelase la serviciile unui profesor de muzică pentru Alys.

— Are vreun pic de talent? a întrebat Jesper.

Wylan a șovăit o clipă, apoi a zis:

— E foarte entuziastă.

Le-a fost foarte ușor să presupună că Inej era ținută în Eil Komedie, iar Nina propusese să meargă imediat după ea.

— N-au dus-o afară din oraș, spusese ea, îmbujorată pentru prima oară după lupta cu parem. E evident că o țin acolo.

Însă Kaz se uitase în gol, cu expresia aceea ciudată pe chip, și spusese:

— Prea evident.

— Kaz. Ai vrea să pui mâna pe o sută de kruge? Care-i șpilul?

— Exact. Van Eck ne face treaba prea ușoară. Ne tratează ca pe niște ținte. Dar Van Eck nu e născut în Butoi, iar noi nu suntem niște tontălăi gata să ne repezim la prima momeală pe care ne-o aruncă. Van Eck vrea să credem că Inej e pe insula aia. Poate că e chiar acolo. Dar o să ne aștepte cu multe gărzi, poate chiar și cu niște Grisha care folosesc parem.

Lovește întotdeauna acolo unde nu se uită ținta, a spus Wylan cu glas scăzut.

— Pentru numele lui Ghezen, a spus Jesper, te-ai pervertit de tot.

Kaz a lovit o lespede de piatră cu bastonul său cu cap de cioară:

— Știți care e problema lui Van Eck?

— N-are niciun pic de onoare? a spus Matthias.

— E un tată execrabil? a intervenit Nina.

— Că a început să chelească? a propus Jesper.

— Nu, a răspuns Kaz. Că are prea mult de pierdut. Și ne-a dat o hartă care ne spune ce să furăm mai întâi.

S-a ridicat în picioare și a început să facă planuri pentru răpirea lui Alys. În loc s-o scape pe Inej, așa cum se aștepta Van Eck, aveau să-l forțeze s-o dea la schimb pentru soția lui însărcinată. Prima dificultate a fost s-o găsească. Van Eck nu era prost. Kaz bănuia că o scosese pe Alys din oraș imediat ce încheiase acea înțelegere falsă cu ei, iar cercetările pe care le-au făcut i-au confirmat bănuiala. Van Eck nu și-ar fi ținut soția într-un depozit, într-o fabrică sau într-o clădire industrială, iar Alys nu era ascunsă în niciunul dintre hotelurile deținute de negustor, nici în casa lui de la țară, nici la vreuna dintre fermele lui de lângă Elsmeer. Era posibil s-o fi ascuns la vreo fermă sau într-o casă de peste Marea Adevărată, însă Kaz se îndoia că Van

Eck își pusese soția însărcinată să treacă prin chinurile unei călătorii pe mare.

— Van Eck are proprietăți pe care nu le-a trecut în registrele contabile, a spus Kaz. Probabil are și venituri nedeclarate.

Jesper s-a încruntat:

— A evita să-ți plătești taxele nu cumva e... nu știu... un sacrilegiu? Credeam că își dedică viața servirii lui Ghezen.

— Ghezen și Kerch nu sunt unul și același lucru, a spus Wylan.

Desigur, pentru a descoperi acele proprietăți secrete, trebuise să intre prin efracție în biroul lui Cornelis Smeet și să folosească alte câteva șiretlicuri. Lui Matthias nu-i plăcuse planul lor necinstit, dar nu putea nega că informațiile pe care le obținuseră erau valoroase. Cu ajutorul registrelor lui Smeet, Kaz localizase casa de pe lac, o frumoasă proprietate aflată la cincisprezece kilometri de oraș, confortabilă, ușor de apărat și trecută pe numele lui Hendricks.

— Lovește întotdeauna acolo unde nu se uită ținta.

Matthias trebuia să recunoască, era o strategie bună, ba chiar una militară. Când erai depășit de dușman și ca număr, și ca arme, trebuia să cauți țintele mai slab apărate. Van Eck se aștepta ca banda lui Kaz să încerce s-o elibereze pe Inej, așa că își concentrase forțele în jurul ei.

Iar Kaz îi încurajase așteptările, cerându-le lui Matthias și lui Jesper să atragă cât mai mult atenția asupra lor când au adus o gondelă la unul dintre cheiurile private din Portul Cinci. La unsprezece ceasuri, Rotty și Specht îl lăsaseră pe Kuwei singur în cavoul de pe Vălul Negru și, îmbrăcați cu pelerine groase care le ascundeau fețele, au plecat cu gondela, strigând și salutând zgomotos pe presupuși compatrioți care plecau de pe același chei - cei mai mulți erau turiști nedumeriți, care nu înțelegeau de ce niște necunoscuți strigau la ei dintr-o gondelă.

Matthias făcuse mari eforturi ca să nu obiecteze la decizia lui Kaz de a-i pune pe Nina și Jesper să facă echipă în atacul asupra casei de pe lac, deși știa bine că era o decizie întemeiată. Trebuia să anihileze gărzile fără zgomot, ca nu cumva să dea cineva alarma. Matthias și Nina puteau să facă asta, pentru că el avea antrenament de luptă, iar ea, puterea Grisha, așa că fuseseră separați. Jesper și Wylan aveau talente mai gălăgioase, așa că aveau să intervină numai în caz extrem. De asemenea,

Matthias știa că dacă ar fi început să se țină după Nina în misiuni, ca un câine de pază, Nina și-ar fi pus mâinile în șoldurile ei superbe și i-ar fi dovedit că știe să vorbească urât în mai multe limbi. Și totuși, în afară poate de Kuwei, Matthias era singurul care știa cât de mult suferise Nina după ce se întorseseră de la Curtea de Gheață. Așa că îi fusese greu s-o vadă plecând cu Jesper.

Se apropiaseră de casă dinspre lac și neutralizaseră repede cele câteva gărzi care o păzeau. Cele mai multe vile de pe malul lacului erau goale, pentru că vremea încă nu se încălzise suficient. Dar ferestrele casei lui Van Eck - sau, în fine, a lui Hendricks - erau luminate.

Înainte ca Van Eck să calce prima oară acolo, proprietatea aparținea de câteva generații familiei din partea mamei lui Wylan.

Aproape că nici n-a părut o intrare prin efracție - au găsit o gardă dormind în gheretă. Matthias nu și-a dat seama că una dintre gărzi a murit decât în clipa în care le-au numărat, dar nu avusese timp să-i întrebe pe Nina și Jesper ce se întâmplase. Au legat gărzile rămase în viață, le-au dus în cămara cu provizii, alături de slujitori din casă, apoi au urcat în grabă la etaj, purtând măști din Komedie Brute. S-au oprit la ușa salonului de muzică, în care Alys stătea pe băncuța din fața unui pian. Deși se așteptau s-o găsească dormind, soția lui Van Eck se străduia să interpreteze o partitură.

— Pe toți sfinții, ce-i cu gălăgia asta? A șoptit Nina.

— Nu-s sigur, dar cred că e „Stai cuminte, bondărașule“, a răspuns Wylan din spatele măștii cu coarne a Drăcușorului Cenușiu.

Când au intrat în salon, terierul cu păr mătăsos care stătea la picioarele ei a înțeles ce se întâmplă și a mârâit, în schimb biata, frumoasa, însărcinata Alys doar a ridicat privirea din partitură și a întrebat:

— Ce-i asta, o piesă de teatru?

— Da, scumpo, a spus blând Jesper, iar tu ești vedeta.

Au îmbrăcat-o cu un palton călduros, apoi au scos-o din casă și au urcat-o în barcă. A fost atât de docilă, încât Nina a început să-și facă griji.

— Oare nu-i ajunge suficient sânge la creier? l-a întrebat ea în șoaptă pe Matthias.

Dar Matthias n-a știut cum să-și explice purtarea lui Alys. Și-a amintit că, atunci când era însărcinată cu sora lui mai mică, și maică-sa avea momente când se încurca și la cele mai simple lucruri. Pleca din căsuța lor spre sat și abia când ajungea acolo își dădea seama că își pusese cizmele invers.

Dar la întoarcere, cam pe la jumătatea drumului, după ce Nina i-a legat mâinile și i-a acoperit ochii cu o pânză, pe care i-a legat-o strâns peste cozile răsucite și prinse cu agrafe în creștetul capului, Alys probabil a înțeles în ce situație se afla de fapt. A început să se smiorcăie, ștergându-și nasul cu mâneca de catifea. Apoi smiorcăitul a făcut loc gâfâitului, iar după ce au aranjat-o confortabil în cavou, ba chiar i-au găsit o pernuță pentru picioare, Alys a scos un vaiet prelung.

— Vreau acaaaaaaaaaasă! a strigat ea. Unde mi-e câinele?

De atunci înainte, a plâns întruna. În cele din urmă, Kaz a ridicat mâinile exasperat și au ieșit cu toții din cavou ca să aibă parte de puțină liniște.

— Așa sunt toate gravidele? s-a plâns Nina.

Matthias a aruncat o privire spre carena de piatră:

— Doar cele răpite.

— Nu pot să-mi aud gândurile, a spus ea.

— Poate o să se mai liniștească dacă îi dăm jos legătura de la ochi, a sugerat Wylan. Am putea să ne acoperim fețele cu măștile din Komedie Brute.

Kaz a clătinat din cap:

— Nu putem risca, s-ar putea ca apoi să-l conducă pe Van Eck aici.

— O să i se facă rău, a spus Matthias.

— Suntem în mijlocul unei lovituri, a spus Kaz. Mai avem multe de făcut până la schimbul de mâine. S-o facă cineva să tacă, altfel mă ocup eu de ea.

— E o fată speriată..., a protestat Wylan.

— N-am cerut o descriere.

Dar Wylan a continuat:

— Kaz, promite-mi că n-o să...

— Înainte să-ți termini fraza, vreau să te gândești la cât costă o promisiune din partea mea și dacă ești dispus să plătești pentru ea.

— N-are nicio vină că părinții ei au obligat-o să se mărite cu taică-miu. Alys nu e în mâinile noastre pentru că a făcut ceva

greșit, ci pentru că e o monedă de schimb. E doar o fată însărcinată...

— A rămâne însărcinată nu e un talent special. Întreabă pe oricare fată ghinionistă din Butoi.

— Inej n-ar vrea să...

Kaz n-a avut nevoie de mai mult de o clipă ca să-l izbească pe Wylan de perete cu antebrațul, băgându-i sub bărbie capul de cioară al bastonului.

— Mai zi-mi o dată cum să-mi fac treaba, a spus Kaz, iar Wylan a înghițit în sec, depărtându-și buzele. Haide, zi. Și am să-ți tai limba și am s-o dau primei pisici care îmi iese în cale.

— Kaz..., a intervenit Jesper precaut.

Dar Kaz nu l-a luat în seamă. Buzele lui Wylan s-au strâns sub forma unei linii subțiri și încăpățânate. Wylan chiar nu- și vedea interesul, iar Matthias s-a întrebat dacă va trebui să intervină pentru el, dar Kaz i-a dat drumul în cele din urmă.

— Să-i astupe cineva gura fetei până mă întorc, a spus el, apoi a luat-o din loc printre morminte.

Matthias a ridicat ochii spre cer.

Nebunii ăștia aveau nevoie de șase luni într-o tabără militară și, poate, de o bătaie zdravănă.

— Cel mai bine ar fi să n-o mai pomenești pe Inej, i-a spus Jesper lui Wylan, în timp ce acesta se scutura de praf. Dacă vrei să rămâi în viață, desigur.

Wylan a clătinat din cap:

— Dar toate astea nu sunt pentru Inej ?

— Nu, sunt parte din planul cel măreț, ai uitat? a pufnit Nina. Eliberarea lui Inej din mâinile lui Van Eck e doar prima etapă.

S-au întors cu toții în cavou și, la lumina felinarului, Matthias a văzut că Nina era rumenă la față. Poate că peripețiile răpirii lui Alys avuseseră efecte benefice asupra ei, deși Matthias nu putea uita că murise o gardă în timpul unei misiuni care n-ar fi trebuit să facă victime.

Alys se potolise și stătea cu mâinile împreunate pe burtă, sughițând ușor. Încercase cu stângăcie să-și scoată legătura de la ochi, dar Nina făcuse nodurile cu grijă.

Matthias i-a aruncat o privire lui Kuwei, care stătea la masă în fața ei, tolănit pe un scaun.

Nina a luat loc lângă Alys:

— Ai vrea... niște ceai?

— Cu miere? a întrebat Alys.
— Ăăă... S-ar putea să avem zahăr.
— Îmi place doar cu miere și lămâie.
Nina părea pe punctul să-i spună unde să-și bage mierea și lămâia, așa că Matthias a intervenit imediat:
— Dar ce-ai zice de un biscuit cu ciocolată?
— O, ador ciocolata!
Nina a mijit ochii:
— Nu-mi amintesc să-ți fi spus că poți să-mi împărți biscuiții.
— E pentru o cauză bună, a spus Matthias, aducând cutia cu biscuiți pe care o cumpărase în speranța că Nina o să se hrănească mai bine. În plus, abia dacă te-ai atins de ei.
— Îi păstrez pentru mai târziu, a pufnit Nina. Și, în general, ai face bine să nu te atingi de dulciurile mele.
Jesper a încuviințat din cap:
— Da, e ca un dragon care strânge prăjituri.
Alys își întorcea capul când în stânga, când în dreapta:
— Păreți foarte tineri. Unde vă sunt părinții?
Wylan și Jesper a izbucnit în râs.
— Ce vi se pare amuzant? s-a mirat ea.
— Nu-i nimic amuzant, a liniștit-o Nina. Sunt niște proști.
— Hei, i-a răspuns Jesper, nu noi am băgat mâna la rezerva ta de prăjituri.
— Nu las pe oricine să-mi umble la prăjituri, i-a făcut Nina cu ochiul.
— Asta așa e, a mormăit Matthias, încântat că Nina își recăpătase umorul de altădată, dar gelos că Jesper era cel care o făcuse să râdă.
Matthias avea să-și bage capul într-o găleată cu apă rece, să se răcorească cumva, că prea se purta ca un neghiob îndrăgostit.
Jesper a și-a petrecut un braț pe după umerii lui Alys:
— Și ia povestește-ne câte ceva despre fiul tău vitreg.
— De ce? a întrebat Alys. Vreți să-l răpiți și pe el?
— Mă îndoiesc, a pufnit Jesper. Am auzit că aduce numai necazuri.
Wylan și-a pus mâinile în sân:
— Iar eu am auzit că e talentat și neînțeles.
Alys s-a încruntat:

— Eu îl înțeleg când vorbește. Nu se bâlbâie sau mai știu eu ce. De fapt, vorbește cam ca voi.

Jesper s-a îndoit de râs, iar Wylan s-a crispat.

— Și da, e foarte talentat, a continuat Alys. Studiază muzica la Belendt.

— Dar cum e ca om? a întrebat Jesper. Ți-a mărturisit vreo frică ascunsă? Obiceiuri proaste? Iubiri nepotrivite?

Wylan i-a întins lui Alys cutia cu biscuiți:

— Mai ia unul.

— Deja a mâncat trei! a protestat Nina.

— Wylan întotdeauna avea grijă de păsările mele. Mi-e dor de ele. Și de Rufus. Vreau acaaaaaasă.

Și iarăși a început să se smiorcăie.

— Bravo, a spus Nina, sprijinindu-și capul pe masă, în semn de capitulare. Credeam că o să avem parte de câteva clipe de liniște. Mi-am sacrificat biscuiții degeaba.

— N-ați mai avut de-a face niciodată cu o femeie însărcinată? a mormăit Matthias.

Ținea bine minte neplăcerile și toanele mamei lui de când fusese gravidă, deși bănuia că felul în care se purta Alys nu avea nicio legătură cu copilul din pântecele ei.

Matthias s-a apropiat de colțul în care erau îngrămădite niște pături ponosite, a rupt o fâșie dintr-una și i-a întins-o lui Jesper.

Du-te să o înmoi în apă, să facem o compresă rece.

Apoi s-a lăsat pe vine lângă Alys:

— O să-ți scot pantofii.

— De ce? a întrebat ea.

— Pentru că ai picioarele umflate și o să te simți mai bine dacă le masăm un pic.

— Ah, devine interesant, a spus Nina.

— Să nu-ți vină vreo idee.

— Prea târziu, i-a răspuns ea, mișcându- și degetele de la picioare.

Matthias i-a scos pantofii lui Alys și i-a spus:

— N-ai fost răpită. Doar te ținem aici o scurtă vreme. Mâine după-amiază o să te întorci acasă la câinele și păsările tale. Știi că n-o să-ți facă nimeni rău, nu?

— Nu-s sigură.

— Îmi dau seama că nu mă poți vedea, dar să știi că sunt cel mai puternic de aici și promit că n-am să las pe nimeni să-ți facă rău.

Chiar în timp ce rostea acele cuvinte, Matthias și-a dat seama că poate minței. E drept că Alys avea o compresă rece pe frunte, iar el îi masă picioarele, dar se afla într-o groapă cu cele mai letale vipere care șerpuiau pe străzile acelui oraș blestemat.

— Acuma, a continuat el, e foarte important să stai liniștită ca să nu te îmbolnăvești. Ce te binedispune de obicei?

— Păi... îmi place să mă plimb pe malul lacului.

— Bine, poate o să mergem la o plimbare mai târziu. Altceva?

— Îmi place să-mi aranjez părul.

Matthias i-a aruncat Ninei o privire plină de înțeles, iar Nina s-a încruntat:

— De ce presupui că mă pricep la aranjat părul?

— Pentru că arăți atât de bine întotdeauna.

— Stai, cumva ți-a făcut un compliment? a intervenit Jesper, apoi s-a uitat cu atenție la Matthias. De unde știm că nu e un impostor?

— Poate găsim pe cineva care să-ți aranjeze părul, a spus Nina fără tragere de inimă.

— Altceva? a întrebat Matthias.

— Îmi place să cânt, a spus Alys.

Wylan a clătinat energic din cap, spunând în șoaptă: Nu, nu, nu.

— Să cânt? a întrebat Alys cu speranță în glas. Bajan zice că am o voce atât de bună, că aș putea să urc pe scenă.

— Poate lăsăm cântatul pe mai târziu..., a sugerat Jesper.

Lui Alys a început să-i tremure buza de jos, prevestind un nou acces de plâns.

— Cântă! a încurajat-o imediat Matthias. Te rog, cântă!

Și atunci a început adevăratul coșmar.

Problema era nu că Alys cânta atât de prost, ci că nu se mai oprea. Cânta în timp ce mânca, printre îmbucături. Cânta în timp ce se plimba printre morminte. Cânta din spatele unui tufiș, când mergea să se ușureze. Iar când, în cele din urmă, a adormit, fredona în somn.

— Poate că ăsta a fost planul lui Van Eck încă de la început, a spus Kaz posomorât, când s-au strâns din nou cu toții în fața cavoului.

— Să ne înnebunească de cap? a spus Nina. Funcționează.

Jesper a închis ochii și a mormăit:

— Diabolic.

Kaz s-a uitat la ceasul de buzunar:

— Oricum, Nina și Matthias ar trebui s-o ia din loc. Dacă ajungeți devreme la postul vostru, puteți să prindeți câteva ore de somn.

Trebuiau să fie foarte precauți când veneau și plecau de pe insulă, așa că nu-și puteau permite să aștepte până în zori ca să-și ocupe posturile.

— Măștile și pelerinele o să le găsiți la magazinul de blănuri. Căutați bursucul auriu de pe firmă. Apropiați-vă cât mai mult de Capac înainte să începeți să le împărțiți, apoi luați-o spre sud. Nu stați prea mult în același loc. Nu vreau să atrageți atenția șefilor de bande.

Kaz s-a uitat pe rând în ochii lor:

— Toți trebuie să ne ocupăm pozițiile înainte de prânz. Wylan, la sol. Matthias, pe acoperișul de la Emporium Komedie. Jesper o să fie peste drum de tine, pe acoperișul hotelului Ammbers. Nina, tu o să fii în hotel, la etajul trei; camera ta are un balcon care dă spre podul Goedmed. Asigurați-vă că aveți o perspectivă bună. Vreau să fiți cu ochii pe Van Eck din prima clipă. Sigur pune ceva la cale și trebuie să fim pregătiți.

Matthias a văzut-o pe Nina aruncându-i o privire lui Jesper, dar tot ce a zis a fost:

— Fără bocitoare.

— Fără înmormântări, i-au răspuns cu toții.

Nina a pornit spre barca trasă pe țărm. Kaz și Wylan s-au întors în cavou, dar înainte ca Jesper să intre și el, Matthias i-a blocat calea.

— Ce s-a întâmplat la casa de pe lac?

— La ce te referi?

— Am văzut cum s-a uitat Nina la tine mai adineauri.

Jesper a trecut stânjenit de pe un picior pe altul:

— De ce n-o întrebi pe ea?

— Pentru că Nina o să pretindă că se simte bine până în clipa în care o să fie atât de slăbită, încât nici n-o să mai poată vorbi.

Jesper și-a dus mâinile la revolvere:

— Tot ce pot să-ți spun e să ai grijă. Nu e tocmai... ea însăși.

— Ce vrei să spui? Ce s-a întâmplat la casa lui Hendricks?

— Am dat de necaz, a recunoscut Jesper.

— A murit un om.

— Oamenii mor tot timpul în Ketterdam. Fii atent. S-ar putea ca Nina să aibă nevoie de sprijinul tău.

Jesper a intrat în cavou, iar Matthias a scos un mârâit nervos. A iuțit pasul ca să o prindă pe Nina din urmă, gândindu-se la avertismentul lui Jesper, dar nu i-a zis nimic când a urcat în barcă, ci a pornit pe canal.

Cel mai înțelept lucru pe care îl făcuse Matthias după ce se întorseseră de la Curtea de Gheață fusese să-i dea restul de parem lui Kaz.

Nu fusese o decizie ușoară. Habar n-avea ce zăcea înăuntrul lui Mâini- Murdare și cât de departe ar fi fost dispus să meargă ca să-și atingă scopurile. Însă Nina nu avea nicio putere asupra lui Kaz, iar în noaptea când, după lovitura la biroul lui Smeet, Nina s-a strecurat în patul lui, Matthias a fost sigur că a luat decizia cea bună, pentru că - Djel îi era martor - ar fi fost gata să-i dea Ninei tot ce-și dorea, dacă ar fi continuat să-l sărute.

Nina îl trezise din visul care îl chinuia de când plecaseră de la Curtea de Gheață. Acum hoinărea prin frig, orbit de zăpadă, cu lupii urlând în depărtare, iar în clipa următoare s-a trezit cu Nina alături de el, învăluit în căldură și tandrețe. Matthias și-a amintit ce-i spusese Nina pe navă, când se zbătea în chinurile parem-ului: Poți să gândești cu capul tău? Eu sunt doar una dintre cauzele pe care le urmezi. Mai întâi a fost Jarl Brum, acuma sunt eu. N-am nevoie de jurământul tău nenorocit.

Matthias nu credea că a vorbit serios, dar vorbele ei l-au urmărit. Ca druskelle, slujise o cauză imorală - acum înțelegea asta. Dar pe atunci avea o cale, o națiune. Știa cine era și la ce se aștepta lumea de la el. Acum nu mai era sigur decât de credința lui în Djel și de jurământul pe care îl făcuse față de Nina. Am fost făcut să te apăr. Numai moartea mă va împiedica să-mi respect jurământul.

Oare chiar înlocuise o cauză cu alta? Se refugia în sentimentele lui față de Nina numai pentru că îi era teamă să-și aleagă un viitor?

Dar în cele din urmă Matthias s-a concentrat asupra vâslitului. Soarta lor nu avea să fie hotărâtă în noaptea aceea și mai aveau multe de făcut până în zori. În plus, îi plăceau canalele pe timpul nopții, felinarele care se reflectau în apă,

tăcerea, sentimentul că traversa nevăzut orașul adormit, rarele ferestre luminate - cineva care se dăduse jos din pat să tragă draperiile sau să admire orașul. Pe timpul zilei, Kaz și ai lui evitau pe cât posibil să călătorească spre și dinspre Vălul Negru, așa că Matthias se familiarizase cu orașul mai ales pe întuneric.

Într-o noapte, a zărit o femeie într-o rochie cu pietre prețioase desfăcându-și părul la măsuța de toaletă. Un bărbat - soțul ei, a presupus Matthias - s-a apropiat de ea pe la spate și a preluat el sarcina, iar ea s-a întors spre el și i-a zâmbit. Matthias nu știa cum să numească durerea pe care a simțit-o în acel moment. Era soldat. La fel și Nina. Nu erau făcuți pentru asemenea scene casnice. Dar invidia tihna acelor oameni. Casa lor confortabilă, apropierea dintre ei.

Știa că o întreba prea des pe Nina, dar când au coborât din barcă aproape de Doaga de Est, Matthias nu s-a putut abține:

— Cum te simți?

— Foarte bine, a răspuns ea expeditiv, aranjându-și voalul.

Era îmbrăcată cu eleganta ținută albastră a Miresei Pierdute, același costum pe care îl purtase în noaptea când ea și celelalte Scursuri și-au făcut apariția în celula lui.

— Spune-mi, druskelle, ai fost vreodată în această parte a Butoiului?

— Nu prea am avut ocazia să vizitez orașul cât am stat la Poarta Iadului, i-a răspuns Matthias. Și oricum, n-aș fi venit aici.

— Bineînțeles că nu. Atâta lume distrându-se în același loc ar fi șocat fjerdanul din tine.

— Nina, a spus Matthias cu glas scăzut în timp ce se îndreptau spre magazinul de blănuri - nu voia să insiste, dar trebuia să afle. În noaptea în care l-ai ademenit pe Smeet ai folosit perucă și farduri. De ce nu ți-ai făcut retușuri?

Nina a ridicat din umeri:

— A fost mai simplu și mai ușor.

Matthias a tăcut, neștiind dacă era cazul să continue.

Au trecut pe lângă un magazin de brânzeturi, iar Nina a oftat:

— Cum e posibil să trec pe lângă o vitrină plină cu roți de brânză și să nu simt nimic? Nu mă mai recunosc.

A făcut o pauză, apoi a zis:

— Am încercat să-mi fac retușuri. Dar simt că ceva s-a schimbat în mine. Am reușit doar să-mi îndepărtez cearcănele și mi-am pierdut complet concentrarea.

— Dar n-ai fost niciodată o Croitoare talentată.

— Nu uita manierele, fjerdane.

— Nina...

— De data asta mi s-a părut diferit. N-a fost doar dificil, ci și dureros. Mi-e greu să-ți explic.

— Și nu mai poți nici să controlezi comportamentul celor din jur? a întrebat Matthias. Așa cum ai făcut la Curtea de Gheață când ai luat parem?

— Nu cred că mai pot.

— Ai încercat?

— Nu tocmai.

— Încearcă pe mine.

— Matthias, avem treabă de făcut.

— Încearcă.

— N-am de gând să mă joc cu mintea ta când nu știm ce s-ar putea întâmpla.

— Nina...

— Bine, a spus ea exasperată. Vino încoace.

Erau foarte aproape de Doaga de Est, iar grupurile de petrecăreți deveniseră foarte numeroase. Nina l-a tras într-un gang. Și-a ridicat vălul, iar lui i-a luat masca de pe față, apoi i-a cuprins cu grijă fața în palme. Degetele i s-au adâncit în părul lui, iar Matthias și-a pierdut concentrarea. Se simțea ca și când Nina l-ar fi atins peste tot.

— Ei bine? a întrebat ea, uitându-se în ochii lui.

— Nu simt nimic, a spus el, cu o voce stânjenitor de răgușită.

— Nimic? a ridica Nina o sprânceană.

— Ce-ai încercat să mă pui să fac?

— Încerc să te fac să mă săruți.

— E caraghios.

— De ce?

— Pentru că mereu vreau să te sărut, a recunoscut el.

— Atunci cum se face că nu mă săruți niciodată?

— Nina, tocmai ai trecut printr-o încercare foarte grea...

— Da, ai dreptate. Și știi ce m-ar ajuta? Multe sărutări. N-am mai stat singuri de când eram îmbarcați pe Ferolind.

— Adică de când era să mori? a spus Matthias, pentru că cineva trebuia să amintească gravitatea situației.

— Eu prefer să mă gândesc la momentele frumoase. De exemplu, când mi-ai ținut părul în timp ce vomam într-o căldare.

— Nu mă mai face să râd.
— Dar îmi place râsul tău.
— Nina, nu e momentul potrivit să flirtezi.
— Trebuie să te prind cu garda jos, altfel ești prea preocupat să mă protejezi sau să mă întrebi dacă mă simt bine.
— Și e greșit să-ți faci griji?
— Nu, e greșit să mă tratezi ca și când aș fi gata să mă sparg în orice moment. Nu sunt chiar atât de fragilă.
Apoi i-a coborât masca pe față cu un gest nu tocmai delicat, și-a tras la loc vălul și a trecut cu pași mari pe lângă el. A ieșit din gang și a traversat strada, apropiindu-se de o prăvălie cu un bursuc auriu deasupra ușii.
Matthias a pornit în urma ei. Știa că nu spusese ce trebuia, dar habar n-avea ce ar fi trebuit să spună. Când au intrat în prăvălie, s-a auzit clinchetul unui clopoțel.
— Cum de e deschis la ora asta? a spus el cu glas scăzut.
— Cine ar vrea să cumpere o haină în miezul nopții? Turiștii.
Și, într-adevăr, în prăvălie erau câțiva oameni care se uitau prin teancurile de blănuri. Matthias a urmat-o pe Nina la tejghea.
— Am venit să ridicăm o comandă, i-a spus Nina vânzătorului cu ochelari.
— Pe ce nume?
— Judit Coenen.
— Ah! a zis vânzătorul, uitându-se în registru. Linx auriu și urs negru, achitate în avans. Imediat.
A dispărut în camera din spate și s-a întors în câteva clipe, încovoiat de greutatea celor două pachete uriașe învelite în hârtie maro și legate cu sfoară.
— Aveți nevoie de ajutor să le duceți la...
— Ne descurcăm, a ridicat Matthias pachetele fără mare efort - lumea din Ketterdam avea nevoie de mai multă mișcare și aer curat.
— Dar s-ar putea să plouă. Dați-mi voie măcar să.
— Ne descurcăm, a repetat Matthias pe un ton apăsat, iar vânzătorul a făcut un pas în spate.
— Nu-l lua în seamă, a spus Nina. Are nevoie de un pui de somn. Îți mulțumesc mult pentru ajutor.
Vânzătorul a zâmbit ușor, iar Nina și Matthias au pornit spre ușă.

— Știi că nu te pricepi deloc la treburile astea, nu? l-a întrebat Nina după ce au ieșit din prăvălie și au intrat pe Doaga de Est.

— La minciuni și înșelătorii?

— La politețuri.

Matthias a stat pe gânduri:

— N-am vrut să fiu grosolan.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc.

— Nina...

— Fără nume de aici înainte.

Nina era supărată pe el. Matthias o simțea în vocea ei și știa că nu i se trăgea de la cum se purtase cu vânzătorul. S-au oprit numai cât să-și schimbe Matthias costumul de Nebun cu una din multele ținute de Domn Stacojiu împăturite în pachetele maro luate de la prăvălie. Matthias nu era sigur dacă vânzătorul știa ce era în ele, dacă ținutele fuseseră croite acolo sau dacă Bursucul Auriu era doar locul de livrare. Kaz avea legături misterioase în Ketterdam și numai el știa adevărul din spatele acestor manevre.

Matthias și-a găsit o pelerină roșie pe mărimea lui, apoi și-a pus pe față o mască lăcuită roșie cu alb, iar Nina i-a întins o pungă cu monede de argint. Matthias a cântărit punga în palmă, ascultând clinchetul vesel al monedelor:

— Nu sunt adevărate, nu?

— Bineînțeles că nu. Dar nimeni nu știe niciodată dacă monedele sunt adevărate. Face ca totul să fie și mai distractiv. Hai să exersăm.

— Să exersăm?

— Mamă, tată, plătiți chiria! a spus Nina pe un ton melodios.

Matthias s-a uitat țintă la ea:

— E posibil să ai febră?

Nina și-a ridica vălul pe cap, pentru ca Matthias să-i vadă cât mai bine încruntătura:

— E din Komedie Brute. Când Domnul Stacojiu urcă pe scenă, publicul strigă...

— „Mamă, tată, plătiți chiria!” a terminat Matthias.

— Exact. Apoi tu spui: „Nu pot, scumpo, sunt lefter", apoi arunci un pumn de monede spre mulțime.

— De ce?

— Din același motiv pentru care toată lumea îl fluieră pe Nebun și aruncă flori după Regina Scarabeu. E o tradiție. Turiștii n-o înțeleg întotdeauna, dar kerchienii o înțeleg. Deci în seara asta, dacă cineva strigă: „Mamă, tată, plătește chiria"...

— „Nu pot, scumpo, sunt lefter“, a continuat Matthias posomorât, prefăcându-se că aruncă o mână de monede în aer.

— Trebuie s-o faci cu mai mult entuziasm, l-a îndemnat Nina. Se presupune că e distractiv.

— Mă simt ca un caraghios.

— Uneori, e bine să fii caraghios, fjerdane.

— Spui asta numai pentru că tu n-ai nicio rușine.

Spre surprinderea lui, în loc să-i dea o replică tăioasă, Nina a tăcut și n-a mai zis nimic până au ajuns la poziția desemnată, în fața unui club de jocuri din Capac, alăturându-se muzicanților și flașnetarilor, la mică distanță de Clubul Cumulus. După care Matthias a avut impresia că cineva a apăsat pe un buton dinăuntrul Ninei.

— Veniți cu toții la Sabia Stacojie! a strigat ea. Hei, domnule, mi se pare că ești prea costeliv. Ce-ai zice de niște mâncare și o sticlă de vin gratis? Iar tu, domnișoară, pare că știi cum să te distrezi...

Nina ademenea turiștii unul câte unul, de parcă s-ar fi născut pentru asta, oferindu-le mâncare și băutură gratis, împărțindu-le costume și fluturași. Când unul dintre supraveghetorii salonului a ieșit să vadă ce fac, s-au mutat mai încolo, înspre sud-vest, continuând să împartă măștile și costumele de care făcuse rost Kaz. Când lumea întreba despre ce era vorba, pretindea că face reclamă unui club de jocuri numit Sabia Stacojie.

După cum a prevăzut Nina, se găsea câte unul care, văzând costumul lui Matthias, striga: „Mamă, tată, plătiți chiria!“

Matthias răspundea conștiincios, străduindu-se să pară vesel. Dacă turiștii și petrecăreții i-au găsit prestația nesatisfăcătoare, nu s-au plâns, poate și pentru că erau distrași de ploaia de monede de argint.

Când au ajuns la Doaga de Vest, teancurile de costume dispăruseră și soarele deja era la răsărit. Matthias a zărit o scurtă strălucire de pe acoperișul hotelului Ammbers - Jesper le făcea semn cu o oglindă.

Matthias a condus-o pe Nina în camera rezervată pentru Judit Coenen la etajul trei al hotelului. După cum spusese Kaz,

balconul oferea o priveliște excelentă asupra platformei late a podului Goedmed și asupra canalului din mijlocul Doagei de Vest, mărginit pe ambele laturi de hoteluri și case de toleranță.

— Ce înseamnă Goedmed? a întrebat Matthias.

— Tânăra virtuoasă.

— Și de ce se cheamă podul așa?

Nina s-a sprijinit de ușă și a zis:

— Legenda spune că o femeie a descoperit că soțul ei se îndrăgostise de o fată de pe Doaga de Vest și plănuia s-o părăsească, așa că, decât să trăiască fără el, a venit pe pod și s-a aruncat în canal.

— Pentru un bărbat lipsit de onoare?

— Tu n-ai fi niciodată tentat? Nici dacă ai avea în față toate plăcerile oferite de Doaga de Vest?

— Tu te-ai arunca de pe un pod pentru cineva care s-a lăsat tentat?

— Nu m-aș arunca nici pentru regele din Ravka.

— E o poveste tristă, a spus Matthias.

— Nu cred că e adevărată. Asta se întâmplă când lași bărbații să aleagă numele podurilor.

— Ar fi bine să te odihnești, a spus el. Te trezesc eu.

— Nu-s obosită. Și n-am nevoie să mi se spună cum să-mi fac treaba.

— Ești furioasă.

— Nici să mi se spună cum mă simt. Du-te la postul tău, Matthias. Arăți cam zdrențăros pe lângă mobilele astea aurite.

Nina avea vocea rece și spinarea dreaptă. Amintirea visului i-a revenit atât de viu, încât aproape că a simțit mușcătura vântului, rafalele de zăpadă care îi biciuiau obrajii, iar gâtul îi ardea în timp ce striga numele Ninei.

Ar fi vrut să-i spună să aibă grijă. S-o întrebe ce era în neregulă.

— Fără bocitoare, a spus el cu glas scăzut.

— Fără înmormântări, i-a răspuns Nina, cu privirea ațintită asupra podului.

Matthias a ieșit în liniște, a coborât scările și a traversat canalul pe platforma lată a podului Goedmed. A ridicat privirea spre balconul hotelului Ammbers, dar n-a zărit-o pe Nina. Ceea ce era bine. Dacă n-o putea vedea el de pe pod, însemna că nu avea s-o vadă nici Van Eck. A coborât câteva trepte de piatră și

a ajuns pe cheiul lângă care, în lumina trandafirie a dimineții, un florar cu prăjina în mână tocmai își împinsese barca plină cu flori. În timp ce bărbatul își aranja lalelele și narcisele galbene, Matthias a schimbat o vorbă cu el și a zărit semnele trasate cu creta de Wylan pe ambele laturi ale canalului. Erau pregătiți.

A urcat pe treptele care duceau la Emporium Komedie, care era înconjurat pe toate laturile de măști, văluri și pelerine strălucitoare. Fiecare etaj avea o temă diferită, oferind fantezii de toate felurile. A fost îngrozit să vadă și un șir de costume de druskelle. Și totuși, era un loc bun dacă voiai să treci neobservat.

A urcat în grabă pe acoperiș, apoi i-a făcut semn lui Jesper cu oglinda. Acum erau cu toții pe pozițiii. Puțin înainte de prânz, Wylan avea să coboare să aștepte în cafeneaua de pe malul canalului care întotdeauna atrăgea o mulțime de artiști ambulanți gălăgioși - muzicanți, mimi, jongleri - în speranța că vor primi bani de la turiști. Deocamdată, Wylan moțăia pe o parte lângă balustrada de piatră a acoperișului, iar lângă el, înfășurată în mușama, era întinsă pușca lui Matthias. Wylan pregătise un șir de artificii ale căror fitiluri răsucite semănau cu niște cozi de șoareci.

Matthias s-a sprijinit cu spatele de balustradă, a închis ochii și s-a lăsat furat de somn. Era obișnuit să stea treaz perioade lungi de pe vremea când era druskelle. Se trezea oricând era nevoie. Visa că mărșăluia pe gheață, cu vântul urlându-i în urechi. Până și ravkanii aveau un nume pentru acel vânt - Gruzeburya, bruta, vântul ucigaș. Venea dinspre nord, o furtună care înghițea totul în calea ei. Soldații mureau la doar câțiva pași de corturile lor, orbiți de viscol, strigătele lor de ajutor fiind înăbușite de gerul fără chip. Matthias știa că Nina era undeva pe aproape, dar nu avea cum să ajungă la ea. O striga întruna, cu picioarele amorțite, simțind așchiile de gheață care îl înțepau prin haine. Se străduia să distingă un răspuns, dar nu auzea decât mugetul furtunii și, în depărtare, urletele lupilor. Nina avea să moară pe gheață.

Avea să moară singură, și numai din vina lui.

S-a trezit gâfâind. Soarele era sus pe cer. Wylan era în picioare lângă el, scuturându-l ușor:

— Se apropie momentul.

Matthias a dat din cap și s-a ridicat, răsucindu-și umerii în aerul cald de primăvară al Ketterdamului. Îl simțea străin în plămâni.

— Te simți bine? a întrebat Wylan șovăielnic, iar încruntătura lui Matthias a fost un răspuns suficient. Deci te simți nemaipomenit, a adăugat Wylan, apoi a pornit în grabă pe scări.

Matthias s-a uitat la ceasul ieftin de alamă pe care i-l cumpărase Kaz.

Aproape douăsprezece ceasuri. Spera ca Nina să se fi odihnit mai bine decât el. A semnalizat cu oglinda spre balconul ei și s-a simțit ușurat când i s-a răspuns cu o lumină strălucitoare. Apoi i-a semnalizat lui Jesper, s-a aplecat peste balustrada acoperișului și s-a pus pe așteptat.

Matthias știa că Mâini-Murdare alesese Doaga de Vest pentru anonimitatea și mulțimile ei. Proprietarii localurilor începeau să se trezească după petrecerile de cu o noapte înainte. Servitorii care se ocupau cu aprovizionarea lor făceau cumpărături, primeau transporturile de vin și fructe pentru noaptea următoare. Turiștii care tocmai ajunseseră în oraș se plimbau de o parte și de alta a canalului, făcând semn cu mâna spre firmele elaborat decorate ale cluburilor, unele mai faimoase decât altele.

De pe acoperiș, Matthias a zărit trandafirul alb, cu multe petale, din fier forjat poleit cu argint. Casa Trandafirului Alb. Nina lucrase acolo aproape un an. Nu-i pusese niciodată întrebări despre perioada petrecută acolo. Nu avea niciun drept. Nina rămăsese în oraș ca să-l ajute și, în plus, era liberă să facă ce vrea. Și totuși, lui Matthias îi era imposibil să nu și-o imagineze acolo, cu rotunjimile dezgolite, cu ochii verzi mijiți și cu petale crem în pletele negre. În unele nopți, își închipuia că îi face lui semn cu capul să se apropie, în altele, chema în întuneric pe altcineva, iar Matthias rămânea treaz, întrebându-se ce o să-l înnebunească mai întâi, gelozia sau dorința. Și-a luat privirea de la Casa Trandafirului Alb și a scos o lunetă din buzunar, străduindu-se să cerceteze restul Doagei.

Cu doar câteva minute înainte de prânz, Matthias l-a zărit pe Kaz venind dinspre vest, o siluetă neagră înaintând prin mulțime, mișcându-și bastonul în ritmul mersului său șchiopătat. Oamenii se dădeau la o parte din calea lui, poate simțind că era stăpânit de o hotărâre de neclintit. I-a amintit lui Matthias de

țăranii care făceau semne în aer ca să alunge spiritele rele. Alături de el mergea poticnindu-se Alys Van Eck. Nu mai era legată la ochi, iar Matthias a văzut prin lunetă că i se mișcau buzele. Sfinte Djel, nici acuma nu s-a oprit din cântat? Ceea ce, judecând după expresia posomorâtă a lui Kaz, nu era deloc exclus.

De cealaltă parte a podului, Matthias l-a văzut apropiindu-se pe Van Eck. Mergea țeapăn, cu spatele drept și cu mâinile lipite de corp, ca și când i-ar fi fost teamă că aerul plin de vicii al Butoiului ar fi putut să-i păteze costumul.

Kaz fusese foarte clar: suprimarea lui Van Eck era ultima lor opțiune. Nu voiau să omoare un membru al Consiliul Comercial, cu atât mai puțin în miezul zilei și cu o mulțime de martori.

Dar n-ar fi mai simplu? întrebase Jesper. Un atac de inimă. O inflamație a creierului?

Matthias ar fi preferat ca Van Eck să moară într-o luptă dreaptă. Dar nu așa se făceau lucrurile în Ketterdam.

Dacă moare, nu mai are cum să sufere, răspunsese Kaz.

Și așa se terminase discuția. Demjin-ul nu accepta să fie contrazis.

Van Eck era înconjurat de gărzi îmbrăcate în livreaua roșu cu auriu a casei lui. Capetele lor se întorceau în stânga și în dreapta, cercetând împrejurările, căutând amenințări. După cum le stăteau hainele pe ei, Matthias și-a dat seama că erau cu toții înarmați. În cele din urmă, a văzut o siluetă scundă cu glugă, înconjurată de trei gărzi uriașe. Inej.

Matthias a fost surprins de valul de recunoștința care l-a cuprins. Deși n-o cunoștea pe micuța suli decât de puțină vreme, îi admirase curajul încă de la început. Și Inej le salvase viața de multe ori, punându-se pe ea însăși în pericol. Matthias își pusese la îndoială multe dintre decizii, dar niciodată pe aceea de a contribui la salvarea ei din mâinile lui Van Eck. Însă și-ar fi dorit ca Inej să plece de lângă Kaz Brekker. Merita ceva mai bun. Dar poate că și Nina merita pe cineva mai bun decât Matthias.

Cele două tabere au ajuns la pod. Kaz și Alys au pornit spre Van Eck. Negustorul le-a făcut semn gărzilor care o țineau pe Inej.

Matthias a ridicat privirea. De pe celălalt acoperiș, Jesper semnaliza frenetic cu oglinda. Matthias a inspectat zona din

jurul podului, dar n-a văzut ce îl făcuse pe Jesper să intre în panică. S-a uitat prin lunetă, cercetând străzile labirintice de pe ambele laturi ala Doagei de Vest.

Kaz avea pe unde să se retragă. Dar când Matthias s-a uitat spre est, dincolo de Van Eck, l-a cuprins groaza.

Străzile erau presărate cu pâlcuri violet care se îndreptau spre Doagă. Stadwatch-ul. Oare era doar o coincidență sau o mișcare pusă la cale de Van Eck? Sigur n-ar fi vrut ca oficialitățile orașului să afle care îi erau planurile. Să fi fost implicați fjerdanii? Dacă veneau să-i aresteze, atât pe Kaz, cât și pe Van Eck?

Matthias a semnalizat-o pe Nina cu oglindă de două ori. De la înălțimea camerei ei de hotel, avea să vadă prea târziu gărzile din stadwatch. Iarăși a simțit șfichiuirea rece a vântului, s-a auzit strigând-o pe Nina și i s-a întețit spaima când a văzut că nu primește niciun răspuns.

O să se descurce, și-a spus în sinea lui. E o războinică. Dar în urechi îi răsuna avertismentul lui Jesper: Ai grijă. Nu e tocmai ea însăși. Spera că Mâini-Murdare era pregătit.

Spera ca Nina să fie mai puternică decât părea. Spera ca planurile pe care le întocmiseră să fie suficiente, ca Jesper să ţintească fără greș, ca Wylan să fi făcut corect calculele.

Îi aștepta o mare încercare.

Primul gând al lui Kaz când l-a zărit pe Van Eck apropiindu-se de podul Goedmed a fost: Omul ăsta n-ar trebui să joace cărți niciodată. Al doilea a fost că cineva i-a rupt nasul negustorului. Era strâmb și umflat, iar un ochi deja începuse să i se învinețească. Kaz bănuia că un medic de la universitate îi dăduse cele mai bune îngrijiri, însă fără o Vindecătoare Grisha, nu prea aveai ce face ca să ascunzi o asemenea lovitură.

Van Eck încerca să afișeze o mină neutră, dar se străduia așa de tare să pară impasibil, încât fruntea lui înaltă strălucea de transpirație. Avea umerii țepeni, iar pieptul îi era atât de bombat, încât ai fi zis că îi agățase cineva un arc de stern și îl trăgea în sus. Mergea mândru, înconjurat de gărzi în livrea roșie cu auriu, și exact asta l-a surprins pe Kaz. Își închipuia că Van Eck ar fi preferat să intre în Butoi cu cât mai puțin fast. A început să se gândească la ce ar fi putut însemna asta.

Era periculos să ignore detaliile. Nimănui nu îi plăcea să fie făcut de râs, și, în ciuda încercărilor lui de a-și lua o ținută demnă, vanitatea lui Van Eck era cu siguranță rănită. Negustorii se mândreau cu simțul lor pentru afaceri, cu capacitatea lor de a construi strategii, de a manipula oamenii și piețele. Așa că Van Eck sigur voia să-și îndrepte imaginea după ce îi fusese forțată mâna de către un infractor josnic din Butoi.

Kaz a aruncat o scurtă privire spre gărzi, căutând-o pe Inej. Avea glugă pe cap și abia se vedea printre oamenii lui Van Eck, însă silueta ei era inconfundabilă. Și dacă ar fi fost tentat să întârzie cu privirea asupra ei, s-o cerceteze mai îndeaproape, să se asigure că nu era rănită? Îi era ușor să recunoască tentația și s-o alunge. Nu avea să-și slăbească niciun moment concentrarea.

Kaz și Van Eck s-au studiat o clipă peste pod. Kaz nu putea să nu-și amintească de întâlnirea lor din urmă cu șapte zile. Se gândise prea mult la ea. Noaptea târziu, după ce-și termina treburile, stătea treaz în întuneric, analizând fiecare moment al ei. Iar și iar, Kaz se gândea la cele câteva secunde cruciale când își lăsase atenția să se îndrepte spre Inej, în loc să rămână cu ochii ațintiți asupra lui Van Eck. Era o greșeală pe care nu-și permitea s-o facă încă o dată. Băiatul sensibil din el își trădase slăbiciunea cu o singură privire, lăsase deoparte războiul pentru o singură bătălie și o pusese pe Inej - și pe ei toți - în pericol. Era un animal rănit care trebuia suprimat. Iar Kaz o făcuse cu dragă inimă, îl sugrumase fără niciun regret.

Iar acum, Kaz nu mai avea în minte decât planul: s-o elibereze pe Inej, să-l facă pe Van Eck să plătească. Restul era zgomot inutil.

Kaz s-a gândit și la greșelile comise de Van Eck pe Vellgeluk. Negustorul fusese suficient de neghiob încât să trâmbițeze faptul că prețiosul său moștenitor dospea în pântecele noii sale soții - tânăra Alys Van Eck, cu părul ei alb ca laptele și cu mâinile ei dolofane. Fusese îmboldit de mândrie, dar și de ura lui față de Wylan, de dorința lui de a-și elimina fiul din registre ca pe o afacere păguboasă.

Kaz și Van Eck s-au salutat scurt din cap. Kaz ținea o mână înmănușată pe umărul lui Alys. Se îndoia că ar fi încercat să fugă, dar cine putea ști ce gânduri zburdau în capul ei? Van Eck le-a făcut semn oamenilor lui s-o aducă pe Inej, iar Kaz și Alys s-

au uitat de cealaltă parte a podului. Kaz a observat imediat că Inej mergea ciudat și că avea mâinile la spate. O legaseră la mâini și îi puseseră cătușe la picioare. O precauție rezonabilă, și-a spus în sinea lui. Și eu aș fi făcut la fel. Dar a simțit cremenea dinăuntrul lui, frecându-se de pereții goi, gata să aprindă scânteia furiei.

S-a gândit din nou să-l omoare chiar atunci pe Van Eck.

Răbdare, și-a reamintit el. O învățase devreme în viață și o exersase de multe ori. În timp, răbdarea avea să-i pună în genunchi pe toți dușmanii lui. Răbdarea și banii pe care avea de gând să-i ia de la scursura aia de negustor.

— Ți se pare chipeș? l-a întrebat Alys.

— Ce? a spus Kaz, neștiind dacă a auzit bine.

Alys cântase și fredonase tot drumul de la piața unde Kaz îi scosese legătura de la ochi, iar el se străduise din răsputeri s-o ignore.

— Jan a pățit ceva la nas, a spus Alys.

— Bănuiesc că suferă de boala numită Fantomă.

Alys a stat o clipă pe gânduri, strâmbându-și nasul mic:

— Cred că Jan ar fi chipeș dacă n-ar fi atât de bătrân.

— Norocul tău e că trăim într-o lume în care bărbații pot compensa bătrânețea prin bogăție.

— Ar fi fost bine dacă era și tânăr, și bogat.

— De ce să te mulțumești cu puțin? Ce-ai zice dacă ar fi tânăr, bogat și din neam regesc? De ce să rămâi cu un negustor când ai putea avea un prinț?

— Poate că ai dreptate, a spus Alys. Dar ce contează cu adevărat sunt banii. N-am înțeles niciodată de ce e mare scofală să fii prinț.

Ei bine, nimeni nu s-ar fi putut îndoi că fata era născută și crescută în Kerch.

— Alys, sunt șocat să descopăr că suntem întru totul de acord.

În timp ce o conducea pe Alys spre mijlocul podului, Kaz urmărea cu atenție gărzile lui Van Eck, aruncând câte o privire spre zona din j urul podului. La etajul al treilea al hotelului Ammbers, ușile balconului de la etajul trei erau deschise, iar barca cu flori era trasă la chei, în partea de vest a podului, ca în fiecare dimineață. Kaz bănuia că, la fel ca el, Van Eck avea oameni înarmați plasați în clădirile din jur. Dar niciunul dintre ei

nu avea voie să omoare pe nimeni. Van Eck sigur și-ar fi dorit să-l vadă plutind în canal cu fața în jos, dar Kaz îl putea conduce la Kuwei, ceea ce îl proteja pe Kaz de un glonț în cap.

S-au oprit la vreo zece pași unii de alții. Alys a încercat să se apropie de Van Eck, dar Kaz a ținut-o ferm pe loc.

— Mi-ai zis că mă duci la Jan, a protestat ea.

— Și te-am adus, a spus Kaz. Acuma stai liniștită.

— Jan! a strigat ea. Eu sunt!

— Știu, draga mea, a spus Van Eck calm, fără să-și ia privirea de la Kaz, apoi a coborât privirea: Nu se termină așa, Brekker. Îl vreau pe Kuwei Yul-Bo.

— Am venit aici ca să ne repetăm? Tu vrei secretul jurdei parem, iar eu îmi vreau banii. Avem o înțelegere.

— N-am la dispoziție treizeci de milioane de kruge.

— Ce păcat. Dar sunt sigur că sunt și oameni care au suma asta.

— Ți-a surâs norocul și ai găsit cumva un nou cumpărător?

— Nu-ți face griji pentru mine, negustorule. Piața o să-și facă treaba. Îți vrei soția înapoi sau am târât-o pe biata Alys până aici degeaba?

— O clipă, a spus Van Eck. Alys, ce nume o să-i dăm copilului?

— Foarte bine, a spus Kaz.

Pe insula Vellgeluk, reușiseră să-l păcălească pe Van Eck, făcându-l să creadă că Wylan era Kuwei Yul-Bo.

Acum, negustorul voia confirmarea că își primea soția, nu o tânără oarecare cu fața retușată și cu un pântece fals.

— Se pare că și câinii bătrâni pot învăța șiretlicuri noi. În afară de întorsul pe spate.

Van Eck nu l-a luat în seamă.

— Alys, a repetat el, cum o să botezăm copilul?

— Copilul? a spus Alys nedumerită. Dacă e băiat, Jan. Dacă e fată, Plumje.

— Am convenit că Plumje o să-i spui noului tău papagal.

Alys și-a scos în afară buza de jos:

— Eu n-am fost niciodată de acord.

— Oh, cred că Plumje e un nume minunat pentru o fată, a spus Kaz. Satisfăcut, negustorule?

— Vino, a spus Van Eck, făcându-i semn lui Alys să se apropie, iar gărzii care o ținea pe Inej să-i dea drumul.

Când a trecut pe lângă Van Eck, Inej s-a întors cu fața spre el și i-a șoptit ceva, iar negustorul a strâns din buze.

Inej s-a apropiat greoi de Kaz, reușind cumva să fie grațioasă, chiar și cu mâinile legate la spate și cu picioarele încătușate. Zece pași. Cinci pași. Van Eck a luat-o în brațe pe Alys, care l-a copleșit cu o ploaie de întrebări și flecăreli. Trei pași. Inej avea privirea fermă. Era mai slabă. Și avea buzele crăpate. Dar în ciuda zilelor lungi de captivitate, părul negru încă îi strălucea de sub glugă în bătaia soarelui. Doi pași. Și în cele din urmă a ajuns lângă el. Dar încă trebuia să scape de pe pod. Van Eck nu avea să-i lase să scape atât de ușor.

Cuțitele tale? a întrebat-o Kaz.

Sunt la mine în haină.

Van Eck deja îi dăduse drumul lui Alys, iar gărzile se îndepărtau cu ea. Uniformele lor roșii cu auriu încă îl neliniștеau. Ceva era suspect.

— Să plecăm de aici, a spus el, scoțând un cuțit de stridii ca să-i taie legătura de la mâini.

— Domnule Brekker, a spus Van Eck.

Kaz a auzit încântarea din glasul lui Van Eck și a înlemnit. Poate că negustorul era mai bun la cacealmale decât își închipuia Kaz.

— Mi-ai dat cuvântul tău, Kaz Brekker! a strigat Van Eck pe un ton teatral, și toată lumea de pe Doagă care l-a auzit s-a întors să se uite la ei. Mi-ai promis că o să-mi înapoiezi soția și fiul! Unde îl ții pe Wylan?

Apoi Kaz i-a văzut - ca un val violet revărsându-se spre pod, gărzile stadwatch-ului veneau pe Doagă cu puști și măciuci în mâini.

Kaz a ridicat o sprânceană. Negostorul făcea în sfârșit totul mai interesant.

— Blocați podul! a strigat o gardă.

Kaz a aruncat o privire peste umăr și a văzut încă un val de uniforme violet blocându-le retragerea.

— Ce zici, domnul Brekker, începem să jucăm cu adevărat? a rânjit Van Eck. Puterea orașului meu împotriva bandei tale de nelegiuiți?

Kaz nu s-a sinchisit să-i răspundă, ci i-a dat un brânci în umăr lui Inej, care s-a răsucit cu spatele la el, ca să-i taie legăturile de la mâini. Apoi a aruncat cuțitul în aer, știind că Inej o să-l prindă,

și s-a lăsat în genunchi, cu șperaclele între degete. Kaz a auzit apropiindu-se tropăitul cizmelor, apoi a simțit-o pe Inej aplecându-se pe spate deasupra lui și a auzit un șuier urmat de zgomotul unui trup prăbușit. Încuietoarea cătușelor a cedat sub degetele lui Kaz și cătușele au căzut. S-a ridicat în picioare, s-a răsucit pe călcâie, a văzut un ofițer din stadwatch prăbușit, cu mânerul cuțitului de stridii ieșindu-i dintre ochi, și alte uniforme violet năvălind spre ei din toate direcțiile.

A ridicat bastonul să -i facă semn lui Jesper.

— Barca cu flori de pe partea vestică, i-a spus el lui Inej.

N-a fost nevoie de mai mult. Inej a sărit peste balustrada podului fără nicio ezitare. Deasupra lui Kaz au explodat primele artificii - culori spălăcite pe cerul prânzului. Planul se pusese în mișcare.

Kaz a scos din buzunar o funie de cățărat și i-a prins cârligul de balustradă, apoi s-a sprijinit în baston și a sărit peste balustradă. Funia s-a încordat, iar trupul lui Kaz a oscilat ca un pendul și a aterizat în barca cu flori, alături de Inej.

Două bărci cu gărzi deja se apropiau în viteză de ei, iar alți ofițeri din stadwatch coborau pe rampele care duceau la canal. Kaz nu știuse ce avea să încerce Van Eck - cu siguranță nu se așteptase să apeleze la stadwatch -, dar fusese sigur că Van Eck avea să încerce să le blocheze toate rutele de retragere. S-a auzit încă o serie de explozii și deasupra Doagei au explodat artificii roz și verzi. Turiștii au început să chiuie. Nu păreau să fi observat că două dintre explozii se auziseră dinspre canal și făcuseră găuri în prora uneia dintre bărcile cu ofițeri ai stadwatch-ului, care au sărit în apă în timp ce barca se scufunda. Bravo, Wylan! Câștigase niște timp pentru ei și o făcuse fără să sperie pietonii de pe Doagă. Kaz voia ca mulțimea să fie foarte binedispusă.

A aruncat în canal o ladă cu mușcate sălbatice, stârnind protestele florarului, apoi a luat hainele pe care Matthias le ascunsese sub ea în dimineața aceea. A aruncat pelerina roșie pe umerii lui Inej, într-o ploaie de petale și flori, în timp ce ea își lega tecile cuțitelor. Inej era aproape la fel de surprinsă ca florarul.

— Ce-i? a întrebat el, aruncându-i o mască de Domn Stacojiu identică cu a lui.

— Astea erau florile preferate ale mamei.

— Ce bine că Van Eck nu te-a vindecat de sentimente.
— Mă bucur că m-am întors, Kaz.
— Mă bucur că te-ai întors, Fantomă.
— Gata?
— Stai, a spus el, ascultând cu atenție.
Focurile de artificii încetaseră și, o clipă mai târziu, a auzit zgomotul pe care îl aștepta, clinchetul muzical al monedelor pe pavaj, urmat de strigătele de bucurie ale mulțimii.
— Acuma! a spus el.
S-au agățat amândoi de funie, iar Kaz a tras cu putere de ea. Cu un zbârnâit strident, funia s-a strâns, trăgându-i cu viteză în sus. În câteva clipe, au ajuns înapoi pe pod, dar scena care îi aștepta era complet diferită de cea din care scăpaseră cu mai puțin de două minute în urmă.
Doaga de Est era cuprinsă de haos. De-a lungul ei se vedeau Domni Stacojii - cincizeci, șaizeci, șaptezeci -, cu măști și pelerine roșii, aruncând monede în aer, în timp ce turiștii și localnicii deopotrivă se îmbrânceau, râzând și strigând, târându-se în genunchi sau în patru labe, fără să-i ia în seamă pe ofițerii stadwatch-ului care încercau să treacă pe lângă ei.
— Mamă, tată, plătește chiria! a strigat un grup de fete din pragul Irisului Albastru.
— Nu pot, scumpo, sunt lefter! au răspuns în cor Domnii Stacojii, aruncând încă un nor de monede în aer și stârnind alte țipete frenetice de bucurie din partea mulțimii.
— Dați-vă la o parte! a strigat căpitanul gărzilor.
Unul dintre ofițeri a încercat să-i scoată mască unui Domn Stacojiu care stătea lângă stâlpul unui felinar, iar lumea a început să-l huiduie. Kaz și Inej s-au amestecat în vârtejul de pelerine roșii și oameni care adunau monede.
În stânga lui, Kaz a auzit-o pe Inej râzând sub mască. Nu o auzise niciodată râzând așa, cu atâta poftă și bucurie.
Dintr-odată, Doaga a fost zguduită de o bubuitură ca un tunet. Oamenii s-au clătinat, apucându-se unii de alții, de pereți, de ce le era la îndemână. Kaz era cât pe ce să cadă, însă s-a echilibrat sprijinindu-se în baston.
Când a ridicat privirea, era ca și când ar fi încercat să vadă printr-un văl des. În aer plutea un fum gros. Lui Kaz îi țiuiau urechile. Ca de la mare depărtare, a auzit țipete speriate, strigăte de groază. O femeie a trecut în fugă pe lângă el, cu fața

și părul acoperite cu praf și tencuială, ca un mim deghizat în stafie, cu palmele peste urechi.

De sub palme i se scurgeau firicele de sânge. În fațada Trandafirului Alb apăruse o gaură uriașă.

Kaz a văzut-o pe Inej ridicându-și masca, dar i-a tras-o imediat la loc, clătinând din cap. Ceva nu era în regulă. Plănuise o răzmeriță inofensivă, nu un dezastru, iar Wylan nu era genul care să greșească atât de grav calculele. Deci mai era cineva care venise pe Doaga de Vest ca să creeze necazuri, cineva care nu se sfia să prici¬nuiască pagube însemnate.

Tot ce știa Kaz era că investise mult timp și bani ca să-și recapete Fantoma. Și nu voia cu niciun preț s-o piardă din nou.

A atins-o ușor pe umăr. Era un semnal suficient pentru ea. Kaz a luat-o la fugă spre cel mai apropiat gang. Nu avea nevoie să se uite în urmă ca să știe că Inej era lângă el - tăcută și cu pasul sigur. Inej ar fi putut să-l depășească într-o clipă, dar alerga în rând cu el, potrivindu-și pașii cu ai lui.

Lui Jesper îi plăcea genul ăsta de haos.

El avea două sarcini, una înainte de schimbul de ostatici și una după. Cât timp Inej era în mâinile lui Van Eck, Nina era prima linie de apărare în caz că gărzile ar fi încercat să plece cu ea de pe pod sau dacă viața i-ar fi fost pusă în pericol într-un fel sau altul. Jesper trebuia să stea cu pușca îndreptată spre Van Eck - nu trebuia să-l omoare, dar dacă negustorul scotea vreo armă, Jesper avea voie să-i împuște un braț. Sau pe amândouă.

— Van Eck o să pună ceva la cale, le spusese Kaz pe Vălul Negru. Și o să fie ceva nasol, pentru că are mai puțin de douăsprezece ore la dispoziție ca să-și facă un plan.

— Bine, a răspuns Jesper.

— Ba e rău, a spus Kaz. Cu cât un plan e mai complicat, cu atât trebuie implicați mai mulți oameni, cu atât sunt mai mari șansele ca să vorbească cineva și cu atât e mai probabil ca lucrurile să sfârșească prost.

— E o lege a sistemelor, a comentat Wylan. Îți iei măsuri de siguranță împotriva unui eventual eșec, dar una dintre măsurile de siguranță poate să sfârșească prin a produce ea însăși un eșec.

— Mișcarea lui Van Eck n-o să fie elegantă, dar o să fie imprevizibilă, așa că trebuie să fim pregătiți.

— Cum ne pregătim pentru ceva imprevizibil? a întrebat Wylan.

— Ne înmulțim opțiunile. Luăm în calcul toate rutele de fugă. Acoperișuri, canale, străzi și ganguri. Van Eck sigur n-o să stea să se uite la noi în timp ce noi plecăm de pe pod în pas de plimbare.

Jesper își dăduse seama de pericolul care îi aștepta când zărise grupurile de gărzi din stadwatch apropiindu-se de pod. Putea să fie o simplă razie. O dată sau de două ori pe an, Consiliul Comercial organiza astfel de razii pe Doage, ca să le arate proprietarilor de cluburi, proxeneților și artiștilor ambulanți că, oricât de mulți bani ar fi vărsat în vistieria orașului, guvernul controla totul.

Jesper îi făcuse semn lui Matthias și așteptase. Kaz fusese clar: „Van Eck n-o să acționeze decât după ce o primește pe Alys și o pune la adăpost. Atunci va trebui să fim foarte atenți“.

Și, într-adevăr, după ce s-a făcut schimbul de prizoniere, pe pod s-a stârnit zarvă, iar pe Jesper a început să-l mănânce degetul de pe trăgaci. Dar și a doua lui sarcină era cât se poate de simplă: să aștepte semnul lui Kaz.

Câteva secunde mai târziu, l-a văzut pe Kaz ridicându-și bastonul, apoi și el, și Inej au sărit peste balustrada podului. Jesper a aprins un chibrit și una, două, trei, patru, cinci dintre rachetele pe care Wylan le pregătise au țâșnit șuierând spre cer, și au explodat în jerbe de culoare. Ultima dintre ele a fost roz. Clorură de stronțiu, îi explicase el, trecându-și în revistă colecția de explozibili, bombe luminoase, gărgărițe și celelalte lucruri de care aveau nevoie. Când arde în întuneric, scoate un fum roșu.

Iar Jesper îi răspunsese: Lucrurile sunt întotdeauna mai interesante în întuneric. Nu se putuse abține. Zău așa, dacă puiul de negustor îi tot oferea astfel de ocazii, Jesper avea datoria să profite de ele. Prima serie de artificii era un semnal pentru Domnii Stacojii pe care Nina și Matthias îi recrutaseră cu o noapte înainte - sau în zorii zilei-,oferindu-le mâncare și vin gratis tuturor celor care aveau să vină la podul Goedmed în după-amiaza aceea, la auzul focurilor de artificii. Totul era gândit ca o acțiune de promovare a unui club de jocuri imaginar, Sabia Stacojie. Știind că doar o parte din oameni aveau să vină,

împărțiseră mai bine de două sute de costume și pungi cu bani falși. „Dacă vin cincizeci, o să fie suficienți“, le spusese Kaz.

Să nu subestimezi niciodată dorința oamenilor de a primi ceva gratis. Jesper a estimat că erau cel puțin o sută de Domni Stacojii care au dat buzna pe pod și pe Doagă, intonând refrenul care însoțea intrarea personajului în toate piesele din Komedie Brute și aruncând monede în aer. Uneori, monedele erau adevărate, și tocmai de aceea era unul dintre personajele preferate ale mulțimii. Lumea râdea, se îmbulzea și aduna monede, alergând după Domnii Stacojii în timp ce gărzile din stadwatch se străduiau în zadar să mențină ordinea. O priveliște minunată. Jesper știa că banii erau falși, dar tot i-ar fi plăcut să fie și el acolo, să adune monede.

Trebuia să mai aibă încă puțină răbdare. Dacă bombele pe care Wylan le pusese în canal nu explodau la momentul potrivit, Kaz și Inej urma să aibă nevoie de mult foc de acoperire ca să scape de pe barca florarului.

S-au auzit alte bubuituri și cerul s-a umplut de explozii strălucitoare. Matthias detonase a doua serie de artificii, care nu erau un semnal, ci un camuflaj.

Jesper a văzut două jerbe uriașe de apă țâșnind din canal în clipa când Wylan și-a detonat minele acvatice.

La țanc, pui de negustor.

Și-a ascuns pușca sub pelerina de Domn Stacojiu și a coborât treptele, oprindu-se o clipă s-o aștepte pe Nina, după care au ieșit amândoi în fugă din hotel. Își pictaseră pe măștile roșii cu alb câte o lacrimă neagră mare ca să fie siguri că se vor putea recunoaște în marea de petrecăreți, dar când au ajuns în învălmășeala de pe Doagă, Jesper s-a întrebat dacă nu cumva ar fi trebuit să aleagă ceva mai ușor de observat.

Când au traversat podul cu pas grăbit, lui Jesper i s-a părut că i-a zărit pe Matthias și Wylan îmbrăcați în pelerine, aruncând monede în timp ce ieșeau de pe Doagă. Dacă ar fi luat-o la fugă, ar fi putut atrage atenția gărzilor. Jesper s-a străduit să nu râdă. Nu mai avea niciun dubiu că erau Matthias și Wylan. Fjerdanul arunca banii cu mult prea multă forță, iar Wylan cu mult prea puțin entuziasm Puștiul avea mare nevoie să-și fortifice brațul cu care arunca, întrucât lăsa impresia că făcea eforturi să-și disloce umărul.

Din punctul acela, aveau s-o ia în direcții diferite, ieșind de pe Doagă pe câte un gang sau canal, schimbându-și apoi costumul de Domn Stacojiu cu ținuta altor personaje din Komedie Brute. Și aveau să se întoarcă pe Vălul Negru abia după apus.

Suficient timp cât să dea de necazuri. Jesper simțea atracția Doagei de Vest. Putea să-și croiască drum până acolo, să intre într-un club și să joace câteva ore mărăcine în trei. Lui Kaz nu i-ar fi plăcut. Jesper era prea cunoscut. Una era să joace într-un salon privat la Cumulus, ca parte a unei misiuni, și cu totul altceva ce-și dorea Jesper acuma. Kaz dispăruse din Butoi cu promisiunea unei recompense enorme și câțiva membri de vază ai Scursurilor.

Lumea făcea cele mai fanteziste speculații în legătură cu Mâini-Murdare, iar Rotty spusese că Per Haskell începuse să-i caute. În seara aceea, ofițerii din stadwatch probabil că aveau să facă o descindere la Stinghie ca să pună o mulțime de întrebări incomode.

În plus, trebuia să-și facă griji și din pricina lui Pekka Rollins. Doar câteva mâini, și-a promis Jesper, cât să-mi domolesc nițel pofta. Apoi îi fac o vizită tatei.

I s-a pus un nod în stomac. Încă nu era pregătit să se întâlnească singur cu tatăl lui, să-i spună adevărul despre povestea nebunească în care se băgase. Dintr-odată, dorința de a sta la masa de joc a devenit copleșitoare. Și de ce, mă rog, să nu alerge? Întrucât Kaz nu-i oferise ceva în care să tragă, Jesper avea acum nevoie de o pereche de zaruri și de suspansul norocului ca să-și domolească mintea.

Exact în clipa aceea totul în jur a devenit alb.

S-a auzit o bubuitură ca un tunet. Șocul l-a culcat la pământ și un vuiet asurzitor i-a umplut urechile. S-a trezit învăluit brusc într-o furtună de fum și praf alb, care i-a umplut plămânii. A început sa tușească, iar pulberea pe care o inhalase îi zgâria gâtlejul de parcă aerul s-ar fi transformat într-o pudră fină de sticlă. Pleoapele îi erau acoperite cu praf, dar s-a străduit să nu se frece la ochi, ci a încercat să-l îndepărteze clipind rapid.

Urechile încă îi țiuiau când s-a ridicat gâfâind în patru labe. Lângă el zăcea un alt Domn Stacojiu, pe a cărui mască roșie era pictată o lacrimă neagră. Jesper i-a ridicat masca. Nina avea ochii închiși, iar de la tâmplă îi curgea un fir de sânge. Jesper i-a scuturat umărul.

— Nina! a strigat el, acoperind țipetele și vaietele din jur.

Nina a fluturat din pleoape și a inspirat adânc, apoi s-a ridicat în capul oaselor și a început să tușească.

— Ce-a fost asta? Ce s-a întâmplat?

— Nu știu, a spus Jesper. Dar se pare că mai detonează bombe și altcineva în afară de Wylan. Ia uite.

O uriașă gaură întunecată se căsca în fațada Trandafirului Alb. Un pat atârna la primul etaj, gata să se prăbușească în holul de primire. Vrejurile cățărătoare ale trandafirilor luaseră foc și în aer se împrăștiase un parfum puternic. De undeva dinăuntru se auzeau țipete.

— Pe toți sfinții, trebuie să-i ajut! a spus Nina, iar mintea încețoșată a lui Jesper și-a amintit că lucrase la Trandafirul Alb aproape un an. Unde e Matthias? a întrebat ea, uitându-se de jur împrejur.

— Unde e Wylan? Dacă e încă una dintre surprizele lui Kaz...

— Nu cred că..., a început Jesper.

Dar o nouă bubuitură a zguduit caldarâmul. S-au întins amândoi la pământ, acoperindu-și capul cu mâinile.

— În numele tuturor sfinților martiri, ce se întâmplă aici? a strigat Nina speriată și exasperată.

Lumea țipa și alerga în jurul lor, încercând să se adăpostească. Nina s-a ridicat în picioare, s-a uitat spre sud, în lungul canalului, și a văzut că acum ieșea fum din altă casă de toleranță.

— Cumva e Nuiaua de Salcie?

— Nu, a răspuns Nina cu o mină îngrozită, dându-și seama de un lucru pe care Jesper nu îl înțelegea. Acolo e Nicovala.

În clipa următoare, prin spărtura din peretele lateral al ceea ce fusese Nicovala, s-a ridicat spre cer o siluetă neclară, care a pornit spre ei.

— Grisha, a spus Jesper. Cred că au parem.

Însă când silueta a trecut pe deasupra lor și au întors capul după ea, Jesper și-a dat seama că se înșelase. Sau poate își pierduse mințile. Deasupra lor nu zbura un Furtunos. Era un bărbat cu aripi - niște drăcovenii uriașe de metal care bâzâiau ca aripile unui colibri. Și ținea strâns în brațe un băiat care părea să strige în ravkană.

— Ai văzut? a întrebat-o Jesper. Spune-mi că ai văzut și tu.

— E Markov, a spus Nina, cu o expresie în care se amestecau furia și spaima. De-aia au atacat Nicovala.

— Nina! s-a auzit dintr-odată vocea lui Matthias, care alerga pe pod, urmat de Wylan.

Amândoi aveau măștile ridicate pe creștet, dar gărzile din stadwatch aveau probabil griji mai mari în clipa aceea.

— Trebuie să plecăm de aici, a spus Matthias când a ajuns lângă ei. Dacă Van Eck...

Dar Nina l-a apucat de braț:

— Era Danil Markov. A lucrat la Nicovala.

— Individul cu aripi? a întrebat Jesper.

— Nu, a spus Nina, clătinând frenetic din cap. Prizonierul. Markov e un Inferni, a explicat ea, apoi a făcut semn cu mâna în lungul canalului. Au atacat Nicovala și Trandafirul Alb. Vânează Grisha. Au venit după mine.

În clipa aceea, o a doua siluetă înaripată a țâșnit din Trandafirul Alb. S-a auzit încă o bubuitură, iar după ce s-a prăbușit peretele de la parter, o femeie și un bărbat bine făcuți au ieșit în stradă. Aveau păr negru și piele măslinie, la fel ca bărbații cu aripi.

— Shuhani, a spus Jesper. Ce caută aici? Și de când zboară?

— Puneți-vă măștile, a spus Matthias. Trebuie să ne adăpostim.

Și-au coborât toți patru măștile. Jesper era recunoscător pentru hărmălaia din jur. Dar chiar în clipa în care se gândea la asta, unul dintre shuhani a inspirat adânc pe nas. Jesper l-a urmărit cu groază întorcându-se și fixându-și privirea asupra lor. Shuhanul le-a strigat ceva tovarășilor săi și au pornit cu toții spre ei.

Prea târziu, a spus Jesper, apoi și-a aruncat masca și pelerina, ducând pușca la umăr. Dacă au venit după distracție, asta o să le dăm. Eu mă ocup de zburător!

Jesper nu avea niciun chef să fie înhățat de un shuhan înaripat. Nu știa unde dispăruse al doilea zburător, dar spera să fie ocupat cu Inferniul pe care îl răpise. Shuhanul cu aripi se legăna în toate direcțiile, ca o albină beată.

Nu te mai mișca, bâzdâganie, a mormăit Jesper, apoi a tras trei focuri care l-au nimerit pe zburător direct în piept, împingându-l în spate.

Dar zburătorul și-a revenit cu un salt grațios și a pornit în viteză spre Jesper.

Matthias trăgea în cei doi shuhani robuști și fiecare împușcătură nimerea în plin, dar, cu toate că shuhanii se clătinau, continuau să se apropie.

— Wylan? Nina? a spus Jesper. Puteți să interveniți și voi oricând!

— Încerc, a mormăit Nina, cu mâinile ridicate și pumnii încordați. Dar sunt imuni la puterea mea.

— La pământ! a strigat Wylan.

Și s-au aruncat cu toții pe pavaj. Jesper a auzit o bufnitură, apoi a văzut o pată neagră îndreptându-se spre shuhanul înaripat. Zburătorul a virat brusc spre stânga, dar pata neagră s-a înjumătățit, transformându-se în doi bulgări sfârâitori de flăcări violet. Unul a aterizat inofensiv în apa canalului, dar celălalt a lovit zburătorul.

Shuhanul a țipat, apucându-se cu mâinile de trunchi, în timp ce flăcările i se împrăștiau pe corp și aripi, apoi a virat brusc și s-a izbit de un zid, arzând în continuare.

— Fugiți! a strigat Matthias.

Au țâșnit cu toții spre cel mai apropiat pasaj, Jesper și Wylan în față, Nina și Matthias în urma lor. Fără să se uite în spate, Wylan a aruncat peste umăr o grenadă luminoasă care a spart o fereastră și a explodat inutil într-o încăpere.

— Probabil tocmai ai băgat în sperieți o biată fată muncitoare, a spus Jesper. Pe aia dă-mi-o mie.

Ia luat din mână lui Jesper cealaltă grenadă luminoasă și a aruncat-o chiar în calea urmăritorilor shuhani, întorcând repede capul ca să-și protejeze ochii de explozie.

— Așa se face.

— Data viitoare, n-o să-ți mai salvez viața, a gâfâit Wylan.

— Mi-ai duce dorul. Tuturor le-ar fi dor de mine.

Nina a scos un țipăt, iar Jesper s-a întors. Trupul presărat cu julituri al Ninei era acoperit cu plasă argintie și era tras în spate de femeia shuhană, care stătea cu picioarele plantate în mijlocul pasajului. Matthias a tras în ea, însă shuhana nu s-a clintit.

— Gloanțele nu le pot face nimic! a strigat Wylan. Cred că au metal pe sub piele.

Iar Jesper chiar a zărit metal strălucind din rănile însângerate ale shuhanilor. Dar ce însemna asta? Oare erau niște mașinării? Cum de era posibil așa ceva?

— Plasa! a strigat Matthias.

Au înhățat cu toții plasa metalică, încercând s-o tragă

pe Nina la adăpost. Dar shuhana o tot smucea în spate, trăgând când cu o mână, când cu cealaltă, cu forța ei incredibilă.

— Trebuie să tăiem funia cu ceva! a spus Jesper.

— La naiba cu funia, a mârâit Nina printre dinți, înhățând un revolver din centura lui Jesper. Dați drumul la plasă! le-a poruncit ea.

— Nina..., a protestat Matthias.

— Acum!

I-au dat drumul cu toții, iar Nina s-a îndepărtat brusc de ei. Shuhana s-a dezechilibrat și a făcut un pas în spate, apoi a înhățat marginea plasei, ridicând-o pe Nina de pe caldarâm

Nina a așteptat până în ultima clipă, apoi a spus:

— Să vedem dacă ești din metal din cap până-n picioare.

A dus revolverul la orbita shuhanei și a apăsat pe trăgaci.

Explozia nu i-a distrus doar ochiul, ci și partea de sus a craniului. O clipă, femeia a rămas nemișcată, ținând-o în continuare pe Nina, cu un talmeș-balmeș de os, bucăți de metal și creier roz acolo unde ar fi trebuit să fie restul feței, iar în cele din urmă s-a prăbușit.

Îngrețoșată, Nina a început să tragă de plasă:

— Scoteți-mă de aici înainte să vină și prietenul ei.

Matthias a smuls plasa de pe Nina și au fugit cu toții, cu inimile duduindu-le în piept și cu cizmele tropăind pe asfalt.

Lui Jesper îi răsunau în minte vorbele temătoare ale tatălui său, împingându-l de la spate pe străzi ca o rafală de vânt, ca un avertisment. Mi-e teamă pentru tine. Lumea poate fi crudă cu cei ca tine. Ce trimiseseră shuhanii după Nina? După Grisha din Ketterdam? După el?

Existența lui Jesper fusese o suită de pericole și dezastre iminente, dar nu simțise niciodată atât de intens ca acum că fugea pentru a scăpa cu viață.

Pe măsură ce Kaz și Inej se îndepărtau de Doaga de Vest, liniștea se întindea între ei ca o pată. Își aruncaseră

măștile și pelerinele pe un morman de gunoi din spatele unui mic bordel dărăpănat numit Salonul de Catifea, unde Kaz ascunsese încă un rând de haine de schimb.

Părea că întreg orașul devenise garderoba lor, iar Inej nu putea să nu se gândească la magicienii care scoteau kilometri de eșarfe din mâneci și făceau să dispară fete închise în cutii care pe ea o făceau întotdeauna să se gândească la sicrie.

Îmbrăcați cu paltoanele groase și pantalonii de dimie ai docherilor, cu șepci pe cap și cu gulerele ridicate în ciuda vremii calde, Inej și Kaz și-au croit drum până în cartierul depozitelor. Partea estică a cartierului semăna cu un orășel de sine stătător, fiind populat mai ales cu imigranți care locuiau în hoteluri și pensiuni ieftine sau în barăci din placaj și tablă ondulată, împărțindu-se în mahalale dărăpănate după limbă și naționalitate. La ora aceea, cei mai mulți dintre locuitorii cartierului erau plecați la lucru în fabricile și în porturile orașului, dar în unele locuri, Inej a văzut grupuri de femei și bărbați care așteptau să apară vreun proprietar de afacere sau șef de echipă care să le ofere câtorva norocoși o zi de muncă. După ce fusese eliberată de la Menajerie, Inej rătăcise pe străzile Ketterdamului, încercând să se familiarizeze cu orașul. Fusese covârșită de gălăgie și mulțimi, convinsă că Tante Heleen sau vreunul dintre oamenii ei aveau s-o înhațe într-un moment de neatenție și s-o târască înapoi la Casa Exotică. Însă știa că, dacă voia să le fie utilă Scursurilor și să-și răscumpere noul contract, nu se putea lăsa copleșită de zarva străzilor pavate ale Ketterdamului.

Îl salutăm pe musafirul neașteptat. Trebuia să învețe orașul. Întotdeauna preferase să-l străbată mergând pe acoperișuri, ferită de privirile oamenilor și de atingerea unor trupuri străine. Acolo, sus, se simțea din nou ea însăși - fata care fusese cândva, fata care nu cunoștea frica și nici cruzimile acestei lumi. Învățase acoperișurile țuguiate și cutiile cu flori de la ferestrele de pe Zelverstraat, grădinile și bulevardele largi din cartierul ambasadelor. Mersese departe în sud, acolo unde cartierul manufacturilor făcea loc abatoarelor cu izuri grele și gropilor de sare de la periferia orașului - tot acolo era și mlaștina în care se aruncau deșeurile Ketterdamului, pentru ca duhoarea lor să nu

fie dusă de vânt spre cartierele rezidențiale. Orașul își dezvăluise secretele față de Inej cu timiditate parcă, în accese de grandoare și mizerie.

Acum, ea și Kaz au lăsat în urmă pensiunile și rulotele cu mâncare gătită, adâncindu-se în cartierul depozitelor și în zona cunoscută sub numele de Țesătura. Aici, străzile și canalele erau curate și îngrijite, astfel încât transportul mărfurilor să se facă nestingherit. Au trecut pe lângă stive de cherestea și piatră de carieră împrejmuite cu garduri, pe lângă stocuri bine păzite de arme și muniții, pe lângă depozite uriașe pline cu bumbac, mătase, pânzeturi și blănuri, precum și pe lângă cele înțesate cu legături atent cântărite de jurda uscată aduse din Novyi Zem, care aveau să fie prelucrate și ambalate în cutii cu etichete colorate, apoi expediate către alte piețe.

Inej încă ținea minte cum tresărise când văzuse cuvintele Mirodenii rare vopsite pe latura unuia dintre depozite. Era o reclamă, iar cuvintele erau încadrate de două fete suli cu brațele măslinii dezgolite, ale căror mătăsuri sumare erau împodobite cu broderii pictate cu auriu. Inej rămăsese țintuită locului, cu privirea ațintită asupra reclamei, la mai puțin de trei kilometri de locul în care drepturile asupra trupului ei fuseseră vândute și cumpărate cu tocmeli. Cu inima bătându-i ca la iepure și cu mușchii paralizați de spaimă, era incapabilă să-și dezlipească privirea de la acele fete cu brățări la mâini și clopoței la picioare. În cele din urmă, a reușit s-o ia din loc, ca și când s-ar fi rupt o vrajă, și a fugit mai repede ca niciodată înapoi spre Stinghie, sărind de pe un acoperiș pe altul, cu orașul perindându-se în crâmpeie cenușii sub picioarele neatente. În noaptea aceea, a visat că fetele din reclamă prinseseră viață. Erau prizoniere în peretele de cărămidă al depozitului, strigând să fie eliberate, dar Inej nu avea nicio putere să le ajute.

Mirodenii rare. Reclama încă era acolo, decolorată de soare. Și acum a copleșit-o, încordându-i mușchii și tăindu-i respirația. Dar poate că, atunci când va avea propria ei navă, când va fi răpus primul negustor de sclavi, vopseaua se va fi cojit de pe peretele de cărămizi. Plânsul acelor fete în mătăsuri de culoarea mentei se va transforma în râs. Și nu vor mai dansa decât pentru ele însele. În fața lui Inej, se înălța o coloană cu Mâna lui Ghezen în vârf, a cărei umbră se proiecta peste bogățiile Kerchului.

Și i-a imaginat pe sfinții ei legând-o cu funii și culcând-o la pământ. Ea și Kaz nu atrăgeau nicio privire cu hainele lor banale - păreau doi tineri în căutare de lucru sau în drum spre serviciu. Și totuși, lui Inej îi ere greu să respire.

Gărzile din stadwatch patrulau regulat străzile cartierului și, în plus, companiile maritime aveau și gărzi private care se asigurau că ușile depozitelor rămâneau încuiate și muncitorii care transportau și stivuiau mărfurile nu doseau nimic în haine. Cartierul depozitelor era cel mai sigur din tot Ketterdamul și tocmai de aceea era ultimul loc în care i-ar fi căutat Van Eck.

S-au apropiat de un depozit de pânzeturi abandonat. Ferestrele de la etajele de jos erau sparte, iar cărămizile de deasupra lor, înnegrite de funingine. Incendiul avusese loc de curând, iar clădirea nu avea să rămână multă vreme neocupată; avea să fie curățată și renovată sau pur și simplu dărâmată ca să facă loc altei clădiri. Spațiul era foarte prețios în Ketterdam.

Lacătul de la ușa din spate nu i-a pus probleme lui Kaz. Parterul era puternic avariat de incendiu, însă scara dinspre fațada clădirii părea intactă. Au urcat treptele, Inej pășind ușor pe scânduri, iar Kaz tocănind ritmic cu bastonul. Când au ajuns la etajul al doilea, Kaz a pornit spre o încăpere în care încă erau depozitate baloturi de pânză în piramide uriașe. Cele mai multe erau neatinse de foc, dar cele din partea de jos erau pline de funingine, iar pânza avea un miros neplăcut de ars. Însă erau confortabile. Inej s-a cuibărit lângă fereastră, sprijinindu-și picioarele pe un balot și spatele pe altul. Era recunoscătoare că putea să stea, să se uite pe geam la lumina slabă a după-amiezii.

Nu era mare lucru de văzut, doar pereții de cărămidă ai depozitelor și mulțimea de silozuri uriașe de zahăr care se înălțau deasupra portului.

Kaz a luat o cutie din spatele unei mașini de cusut vechi și i-a întins-o lui Inej. Când a deschis-o, a găsit în ea alune, biscuiți în hârtie cerată și o sticlă cu dop. Vasăzică aceasta era una dintre ascunzătorile de care era atât de interesat Van Eck.

Inej a desfăcut sticla și a mirosit-o.

— Apă, i-a spus el.

Inej a luat o gură zdravănă și a mâncat câțiva biscuiți râncezi. Era lihnită și se îndoia că avea să primească prea curând o masă caldă. Kaz o prevenise că nu se puteau întoarce pe Vălul Negru

decât la căderea nopții, și nici atunci nu era de așteptat să piardă timpul cu gătitul. Inej l-a urmărit pe Kaz urcându-se pe stiva de pânzeturi din fața ei, așezându-și bastonul alături, dar după câteva clipe și-a întors capul de la mișcările precise și maxilarul lui încordat, ațintindu-și din nou privirea spre fereastră.

Acum, a-l privi pe Kaz părea periculos, ceea ce nu se mai întâmplase înainte. Încă vedea ciocanul ridicându-se, strălucind pe scena de la Eil Komedie. Dacă îmi rupi picioarele, n-o să mai negocieze cu tine! Era recunoscătoare că simțea din nou greutatea cuțitelor ei. Le-a atins pe rând, ca și când ar fi salutat niște prieteni vechi, și a simțit cum dispare o parte din tensiunea acumulată înăuntrul ei.

— Ce i-ai zis pe pod lui Van Eck, când am făcut schimbul? a întrebat Kaz în cele din urmă.

— Ai să mă revezi, dar numai o dată.

— Încă un proverb suli?

— O promisiune pentru mine însămi. Și pentru Van Eck.

— Ai grijă, Fantomă. Nu ești făcută pentru răzbunare. Nu cred că sfinții tăi suli ar fi de acord cu planul tău.

— Sfinților mei nu le plac agresorii, a răspuns, ștergând geamul cu mâneca. Exploziile alea... Crezi că ceilalți au scăpat teferi?

— Niciunul dintre ei nu era în preajma exploziilor. Cel puțin nu în preajma celor pe care am apucat noi să le vedem O să aflăm mai multe când ajungem pe Vălul Negru.

Lui Inej nu i-a plăcut răspunsul lui. Dacă fusese rănit cineva? Dacă nu reușeau să se întoarcă toți pe insulă?

După zilele de așteptare și frică petrecute în captivitate, a sta cu mâinile în sân în timp ce prietenii ei poate că erau în pericol constituia o nouă frustrare.

Și-a dat seama că Mâini-Murdare o studia și a întors capul spre el. Soarele pătrundea prin ferestre, făcând ca ochii lui să aibă culoarea ceaiului tare. Dacă îmi rupi picioarele, n-o să mai negocieze cu tine. Încă își amintea ce simțise în clipa aceea, ca și când cuvintele i-ar fi ars gâtlejul când le rostise.

Kaz nu și-a luat privirea de la ea când a întrebat-o:

— Ți-a făcut vreun rău?

Inej și-a cuprins genunchii cu brațele.

De ce vrei să știi? Ca să te asiguri că pot să înfrunt noi pericole? Ca să sporești lista greșelilor pentru care trebuie să plătească Van Eck?

Kaz îi spusese limpede încă de la început care era înțelegerea lor: Inej era o investiție, un bun de preț care merita să fie protejat. Inej își dorise să creadă că vor putea deveni mai mult unul pentru celălalt. Jan Van Eck îi răpise această iluzie. Inej era teafără și nevătămată. De pe urma încercării prin care trecuse nu rămăsese cu nicio cicatrice sau traumă pe care să nu le poată vindeca mâncarea și somnul. Dar Van Eck reușise să-i ia ceva.

N-am să-i mai fiu de niciun folos. Cuvinte țâșnite dintr-un loc ascuns în adâncul ei, un adevăr pe care nu și-l mai putea șterge din minte. Ar fi trebuit să fie mulțumită. Adevărurile dureroase erau preferabile minciunilor mângâietoare.

Și-a dus degetele la picior, în locul pe unde trecuse ciocanul, dar a văzut privirea lui Kaz urmărind mișcarea și s-a oprit. Și-a împreunat mâinile în poală și a ridicat din umeri.

— Nu, nu mi-a făcut niciun rău.

Kaz s-a lăsat pe spate, cercetând-o pe îndelete cu privirea. N-o credea, dar Inej nu avea puterea să încerce să-l convingă de minciuna ei.

Kaz și-a sprijinit bastonul în podea și s-a lăsat să alunece de pe balotul de pânză.

— Odihnește-te, i-a spus el.

— Unde te duci?

— Am niște treabă lângă silozuri, și vreau să văd ce informații mai pot să culeg, a răspuns Kaz, lăsându-și bastonul sprijinit de un balot de pânză.

— Nu-l iei cu tine?

— Ar fi prea bătător la ochi, mai ales că Van Eck a amestecat și stadwatch-ul în povestea asta. Odihnește-te, a repetat el. Aici ești în siguranță.

Inej a închis ochii. Putea avea măcar atâta încredere în el.

* * *

Când Kaz a trezit-o, soarele deja era la apus, învăluind în lumină aurie turnul lui Ghezen. Au ieșit din depozit, l-au încuiat la loc și s-au alăturat muncitorilor care se întorceau la casele lor. Au mers spre sud, apoi spre est, ocolind părțile cele mai

aglomerate ale Butoiului, unde cu siguranță mișunau gărzile stadwatch-ului, și s-au îndreptat spre o zonă mai rezidențială. Când au ajuns la un canal îngust, au urcat într-o barcă și au pornit spre Grafcanal, iar în cele din urmă au dispărut în cețurile care înconjurau Vălul Negru.

Pe măsură ce se apropiau de centrul insulei, croindu-și drum printre cavouri, Inej era din ce în ce mai nerăbdătoare. Să fie toți teferi, se ruga în gând. Să fie toți teferi. În cele din urmă, a zărit o lumină slabă și a auzit murmur de voci. A luat-o la fugă, fără să-i pese că șapca i-a căzut pe pământul năpădit de plante agățătoare, și a deschis cu putere ușa cavoului.

Cei cinci dinăuntru s-au ridicat, care cu pușca în mână, care cu pumnii încleștați, iar Inej a rămas țintuită locului.

— Inej! a strigat Nina, dând fuga spre ea și strângând-o în brațe.

Apoi au înconjurat-o cu toții, îmbrățișând-o și bătând-o pe spate. Nina nu voia să-i dea drumul, așa că Jesper le-a cuprins pe amândouă cu brațele și a zis: „S-a întors Fantoma!“, în timp ce Matthias a rămas în spate, reținut ca de obicei, dar zâmbitor. Inej s-a uitat întâi la băiatul shuhan așezat la masa din mijlocul cavoului, apoi la shuhanul identic din fața ei.

— Wylan? l-a întrebat ea pe cel mai apropiat de ea.

Wylan i-a zâmbit, dar a strâns din buze când i-a zis:

— Îmi pare rău pentru ce-a făcut tata.

Inej l-a strâns în brațe și i-a șoptit:

— Nu suntem tații noștri.

Kaz a lovit cu bastonul în podeaua de piatră.

— Gata cu drăgălășeniile, trebuie să ne ducem planul la capăt.

— Stai un pic, a spus Jesper, care încă avea un braț pe după umerii lui Inej. Nu vorbim de plan până nu ne dumirim ce erau drăcoveniile alea de pe Doagă.

— Ce drăcovenii? a întrebat Inej.

— N-ai văzut că a explodat jumătate de Doagă?

— Am văzut explozia de la Trandafirul Alb, a răspuns Inej, apoi am auzit încă o explozie.

— Cea de la Nicovală, a spus Nina.

— Și după aia am luat-o la fugă.

Jesper a clătinat din cap cu un aer înțelept:

— Asta a fost marea voastră greșeală. Dacă mai rămâneați, puteați să fiți omorâți de un shuhan cu aripi.

— Erau doi, a spus Wylan.

— Doi shuhani cu aripi? s-a mirat Inej. Ca niște păsări?

Nina a tras-o spre masa aglomerată pe care fusese întinsă o hartă a Ketterdamului.

— Nu, mai degrabă ca niște molii. Niște molii mecanice și letale. Ți-e foame? Avem biscuiți cu ciocolată.

— Ah, da, a spus Jesper, Nina administrează tezaurul de biscuiți.

Nina a așezat-o pe un scaun și i-a pus cutia cu biscuiți în față.

— Mănâncă, i-a poruncit ea. Erau doi shuhani înaripați și un bărbat și o femeie care... nu erau normali.

— Puterea Ninei n-a avut niciun efect asupra lor, a intervenit Wylan.

— Îhî, a încuviințat Nina fără tragere de inimă, ronțăind delicat un biscuit.

Inej n-o văzuse niciodată pe Nina ronțăind delicat ceva. Era limpede că nu-i revenise pofta de mâncare, dar Inej s-a întrebat dacă era vorba și de altceva.

Matthias li s-a alăturat la masă:

Shuhana era mai puternică decât mine, Jesper și Wylan la un loc.

— Ai auzit bine, a spus Jesper. Mai puternică decât Wylan.

— Eu mi-am făcut treaba, a protestat Wylan.

— Nu încape îndoială, pui de negustor. Ce era chestia aia violet?

— O chestie nouă la care am lucrat în ultima vreme. Are la bază o invenție ravkană numită lumiya; flăcările sunt aproape imposibil de stins, și am schimbat formula în așa fel încât să fie mult mai fierbinți.

— Mare noroc că te-am avut alături de noi, a spus Matthias, cu o mică plecăciune care a așternut pe chipul lui Wylan un amestec de plăcere și stânjeneală. Creaturile alea erau aproape imune la gloanțe.

— Aproape, a spus Nina cu îndârjire. Aveau plase. Veniseră să captureze Grisha.

Kaz s-a sprijinit cu spatele de perete:

— Foloseau parem?

Nina a clătinat din cap:

— Nu. Nu cred că erau Grisha. Nu au folosit nicio putere și n-aveau nevoie să-și vindece rănile. Păreau să aibă un fel de platoșă metalică pe sub piele.

I-a zis ceva repede în shuhană lui Kuwei.

— Kherguud, a mormăit Kuwei, și toți s-au uitat nedumeriți la el, așa că a oftat și a zis: Când tata a făcut parem-ul, guvernul l-a testat pe Fabrikatori.

Jesper a înclinat capul într-o parte:

— Mi se pare mie sau vorbești mai bine kerchiana?

— Kerchiana mea e bună. Dar vorbiți voi prea repede.

— Am înțeles, a spus Jesper tărăgănat. Și de ce au testat dragii tăi prieteni shuhani parem -ul pe Fabrikatori?

Stătea tolănit pe scaun, cu mâinile pe revolvere, dar pe Inej nu o convingea poziția lui relaxată.

— Aveau mai mulți prizonieri Fabrikatori, a răspuns Kuwei.

— Sunt cel mai ușor de capturat, a adăugat Matthias, fără să ia în seamă privirea mustrătoare a Ninei. Până de curând, nu erau cine știe ce antrenați pentru luptă, iar fără parem puterile lor nu prea pot fi folosite într-o bătălie.

— Conducătorii noștri vor să mai facă astfel de experimente, a continuat Kuwei. Dar le e greu să mai găsească Grisha...

— Poate era bine să omoare mai puțini, a comentat Nina.

Kuwei a dat aprobator din cap, ratând sau ignorând sarcasmul din vocea Ninei:

— Da. Au puțini Grisha, iar administrareaparem-ului le scurtează viața. Așa că aduc medici care lucrează cu Fabrikatorii care deja suferă efectele secundare ale drogului. Planul lor era să facă un nou tip de soldat, numit Kherguud. Nu știu dacă au reușit.

— Cred că pot răspunde la întrebarea asta cu un da categoric, a spus Jesper.

— Soldați special retușați, a spus Nina îngândurată. Înainte de război, am auzit că au încercat ceva asemănător în Ravka. Voiau să întărească scheletul uman, să modifice densitatea oaselor, să facă implanturi metalice. Experi-mentau pe voluntari din Armata Întâi. N-ai de ce să te strâmbi, Matthias. Cu timpul, conducătorii tăi fjerdani ar fi ajuns să facă și ei aceleași experimente.

— Fabrikatorii se ocupă de materii solide, a spus Jesper.

— Metal, sticlă, textile. Ce-am văzut la shuhanii de azi pare mai degrabă mâna unor Corporalki.

Încă mai vorbește ca și când n-ar fi unul dintre ei, a observat Inej. Cu toții știau că Jesper era Fabrikator; descoperise până și Kuwei, în haosul de după evadarea lor din Curtea de Gheață. Și totuși, Jesper rareori își recunoștea puterea. În fine, s-a gândit Inej, era secretul lui și făcea ce voia cu el.

— Un Croitor e la mijloc între un Fabrikator și un Corporalnik, a spus Nina. În Ravka am avut o profesoară pe care o chema Genya Safin. Dacă voia, putea să devină o Sfâșie-Inimi sau o Fabrikatoare, în schimb a ales să fie o mare Croitoare. Deci ce-am văzut noi e rezultatul unei forme avansate de retușare.

Inej părea să nu înțeleagă:

— Dar ziceți că ați văzut un om cu aripi transplantate cumva pe spatele lui?

— Nu, erau mecanice. Probabil niște cadre metalice acoperite cu pânză. Dar e ceva mai sofisticat decât simpla atașare a unor aripi între omoplații cuiva. Trebuie să legi musculatura de ele, să golești oasele ca să scazi masa corporală, apoi să compensezi cumva pierderea măduvei osoase, poate chiar să înlocuiești scheletul cu totul. Nivelul de complexitate...

— Parem, a spus Matthias, încruntându- și sprâncenele de un blond-deschis. Un Fabrikator care ia parem ar putea face asemenea retușări.

Nina și-a îndepărtat scaunul de masă.

— Dar Consiliul Comercial n-are de gând să facă nimic în legătură cu atacurile astea? l-a întrebat ea pe Kaz.

— Shuhanii au voie să vină în Kerch când vor ei, să arunce clădiri în aer și să răpească oameni?

— Consiliul probabil nu va face nimic, a spus el. Dacă shuhanii care v-au atacat nu purtau uniforme, Shu Hanul va nega probabil că a avut vreo legătură cu atacul.

— Deci scapă basma curată?

— Poate că nu, a spus Kaz. Azi, în port, am reușit să strâng niște informații. Știți alea două nave de război shuhane? Ei bine, Consiliul le-a lăsat pe uscat.

Cizmele lui Jesper au coborât de pe masă și au lovit podeaua cu o bufnitură:

— Ce?

— Au blocat mareea și au retras toată apa. S-au folosit de mare ca să creeze o nouă insulă cu cele două nave de război împotmolite pe ea. Le puteți vedea în port culcate pe o parte, cu pânzele căzute în noroi.

— O demonstrație de putere, a spus Matthias.

— Ca să protejeze orașul sau pe Grisha? a întrebat Jesper.

Kaz a ridicat din umeri:

— Cine știe? Dar s-ar putea ca acuma shuhanii să se gândească de două ori înainte să vâneze pe străzile Ketterdamului.

— Oare am putea cere ajutor de la Consiliul Mareelor? a întrebat Wylan. Dacă au aflat de parem, sigur sunt îngrijorați de ce s-ar putea întâmpla dacă ar ajunge în mâinile cui nu trebuie.

— Și cum dăm de Grisha din Consiliul Mareelor? a întrebat Nina cuamărăciune. Nu știe nimeni cine sunt, nu-i vede nimeni venind sau plecând din turnurile lor de veghere.

Inej s-a întrebat dacă Nina încercase să obțină ajutor de la Consiliul Mareelor când ajunsese prima oară în Ketterdam, la șaisprezece ani - o Grisha departe de țara ei, fără niciun prieten în orașul acela necunoscut.

— Shuhanii n-o să stea cuminți o eternitate. Au creat soldații ăia cu un motiv anume.

— A fost o mișcare deșteaptă din partea lor, a spus Kaz. Shuhanii și-au maximizat resursele. Un Grisha dependent de parem nu supraviețuiește mult, așa că shuhanii au găsit un alt mod să le exploateze puterile.

Matthias a clătinat din cap:

— Soldați indestructibili care trăiesc mai mult decât creatorii lor.

Jesper și-a trecut o palmă peste gură:

— Și care pot vâna alți Grisha. Jur pe toți sfinții că unul dintre ei ne-a găsit după miros.

— E posibil așa ceva? a întrebat Inej îngrozită.

— N-am auzit ca Grisha să aibă un miros aparte, a spus Nina, dar presupun că e posibil. Dacă receptorii olfactivi ai soldaților sunt îmbunătățiți... Poate că e un miros pe care oamenii obișnuiți nu-l simt.

— Nu cred că ăsta a fost primul atac, a spus Jesper. Wylan, ții minte cât de speriat era Furtunosul din sala cărților rare? Și ce s-a întâmplat cu nava comercială de care ne-a zis Rotty?

Kaz a încuviințat din cap:

— A fost distrusă, și mulți marinari au fost găsiți morți. Inițial, s-a crezut că Furtunosul echipajului a luat-o razna după ce i-a fost încheiat contractul. Dar poate că Furtunosul n-a dispărut. Poate a fost capturat. Era unul dintre Grisha angajați în casa consilierului Hoede.

— Emil Retvenko, a spus Nina.

— Da, despre el e vorba. Îl știi?

— Știu lucruri despre el. Cei mai mulți Grisha din Ketterdam știu unii de alții. Ne împărtășim informații, încercăm să ne protejăm unii pe alții. Shuhanii probabil au spioni aici din moment ce știau unde să ne caute. Dacă ceilalți Grisha…

Nina s-a ridicat în picioare, dar s-a sprijinit de speteaza scaunului, ca și când ar fi amețit din cauza mișcării bruște. Inej și Matthias au sărit imediat în picioare.

— Te simți bine? a întrebat Inej.

— Nemaipomenit, a răspuns Nina cu un zâmbet neconvingător. Dar dacă ceilalți Grisha din Ketterdam sunt în pericol…

— O să faci ce? a întrebat Jesper,

iar Inej a fost surprinsă de asprimea din glasul lui.

— Ai noroc că ești în viață după ce s-a întâmplat azi. Shuhanii ăia ne simt mirosul, Nina.

Apoi s-a întors spre Kuwei:

— Taică-tu a făcut posibile toate astea.

— Hei, ia-o ușor, a intervenit Wylan.

— S-o iau ușor? Și-așa Grisha aveau viață grea înainte. Dacă ne iau urma și ne găsesc pe Vălul Negru? Suntem trei Grisha aici.

Kaz a lovit masa cu încheieturile degetelor:

— Wylan are dreptate. Ia-o ușor. Orașul nu era sigur înainte și nu e nici acuma. Așa că haideți să ne îmbogățim cu toții ca să ne putem muta de aici.

Nina și-a pus mâinile în șold:

— Chiar vrei să vorbim despre bani?

— Vreau să vorbim despre planul nostru și despre cum o să-l facem pe Van Eck să ne plătească.

Inej a luat-o pe Nina de braț.

— Vreau să știu cum îi putem ajuta pe Grisha care încă se află în Ketterdam, a spus ea, iar în clipa următoare a văzut

ciocanul strălucind deasupra ei. Și vreau să știu cum o să-l facem pe Van Eck să sufere.

— Sunt probleme mai importante la mijloc, a spus Matthias.

— Nu și pentru mine, a spus Jesper. Am la dispoziție două zile ca să mă răscumpăr față de taică-miu.

Inej nu era sigură că auzise bine:

— Taică-tu?

— Da. Reuniune de familie în Ketterdam, a spus Jesper. E invitată toată lumea.

Inej nu s-a lăsat păcălită de tonul lejer al lui Jesper:

— Împrumutul?

— Mda, a răspuns el, ducând din nou mâinile la revolvere. Așa că sunt foarte interesat cum o să ne reglăm conturile cu Van Eck.

Kaz s-a sprijinit în baston:

— S-a întrebat vreunul dintre voi ce am făcut cu banii pe care ni i-a dat Pekka Rollins?

Lui Inej i s-a pus un nod în stomac:

— Ai împrumutat bani de la Pekka Rollins?

— Nu m-aș îndatora niciodată la Rollins. I-am vândut acțiunile mele de la Portul Cinci și Clubul Ciorii.

Nu! Kaz construise cele două afaceri de la zero. Erau dovada vie a eforturilor pe care le făcuse pentru Scursuri.

— Kaz..., a spus ea.

— Unde credeți că s-au dus banii? a repetat el.

— Arme? a întrebat Jesper.

— Nave? a continuat Inej.

— Bombe? a sugerat Wylan.

— Șpăgi pentru politicieni? a propus Nina

Apoi s-au uitat cu toții la Matthias.

— Ăsta e momentul în care ne spui cât de îngrozitori suntem, i-a șoptit ea.

Dar Matthias a ridicat din umeri:

— Toate par opțiuni înțelepte.

— Zahăr, a spus Kaz.

Și Jesper i-a împins bolul cu zahăr de pe masă.

Dar Kaz a dat ochii peste cap:

— Nu ca să-mi pun în cafea, nătărăule. Am folosit banii ca să cumpăr acțiuni la companii care produc zahăr și le-am plasat în

conturi private pentru fiecare dintre noi - sub nume false, desigur.

— Nu-mi plac speculațiile, a spus Matthias.

— Bineînțeles că nu-ți plac. Îți plac lucrurile pe care le poți vedea. Cum ar fi mormanele de zăpadă sau zeii binevoitori care sălășluiesc în copaci.

— În sfârșit! a spus Jesper, punând o mână pe umărul Ninei și zâmbind către Matthias. Mi-a fost dor de încruntătura lui.

— În plus, a spus Kaz, nu se mai cheamă speculație dacă deja știi rezultatul.

— Știi ceva despre recoltele de trestie de zahăr? a întrebat Jesper.

— Știu ceva despre rezervele de zahăr.

Wylan s-a îndreptat de spate:

— Silozurile din Reciful Dulce.

— Foarte bine, pui de negustor.

Matthias a scuturat din cap:

— Și ce e Reciful Dulce?

— E o zonă de la sud de Portul Șase, a spus Inej.

Și-a amintit priveliștea silozurilor uriașe care se înălțau peste cartierul depozitelor - semănau cu niște mici munți.

— Acolo se păstrează melasa și trestia neprelucrată și tot acolo sunt și fabricile de procesare a zahărului. Am trecut chiar azi pe lângă Recif. N-a fost o coincidență, nu?

— Nu, a răspuns Kaz. Am vrut să te familiarizezi cu zona. Cea mai mare parte a trestiei de zahăr vine din Coloniile Sudice și din Novyi Zem, dar următoarea recoltă va fi abia peste trei luni. Ultima recoltă deja a fost strânsă, procesată, rafinată și depozitată în silozurile din Reciful Dulce.

— Sunt treizeci de silozuri în total, a spus Wylan. Iar tata deține zece dintre ele.

Jesper a fluierat.

— Deci Van Eck controlează o treime din rezerva de zahăr a lumii?

— Van Eck deține silozurile, a spus Kaz, dar numai o foarte mică parte din zahărul depozitat în ele. Întreține silozurile pe cheltuiala lui, plătește gărzile care le păzesc, precum și pe Furtunoșii care controlează umiditatea din silozuri în așa fel încât zahărul să rămână uscat. Comercianții care dețin zahărul îi

plătesc un mic procent din fiecare vânzare pe care o fac. Și veniturile se adună.

— Atâta bogăție sub protecția unui singur om, a zis Matthias îngândurat. Dacă s-ar întâmpla ceva cu silozurile alea, prețul zahărului...

— O să explodeze ca dinamita, a spus Kaz, sărind în picioare și începând să umble de colo-colo. Prețul o să tot crească, a spus Kaz. Și începând de acum câteva zile, deținem acțiuni la companiile care nu depozitează zahăr în silozurile lui Van Eck. În clipa asta, valorează cam cât am plătit pe ele. Dar după ce o să distrugem zahărul din silozurile lui Van Eck.

Jesper a început să sară în sus:

— Acțiunile noastre o să valoreze de cinci, poate de zece ori mai mult decât acum

— Ba chiar de douăzeci de ori.

Jesper a scos un chiot:

— Și mai bine!

— O să le putem vinde cu un profit uriaș, a spus Wylan.

— O să ne îmbogățim peste noapte.

Inej s-a gândit la o goeletă rapidă, echipată cu tunuri. Ar fi putut să și-o cumpere.

— Cu vreo treizeci de milioane de kruge? a întrebat ea.

Era recompensa pe care le-o datora Van Eck pentru misiunea de la Curtea de Gheață. Dar pe care nu avusese niciodată de gând să le-o plătească.

Pe buzele lui Kaz a fluturat umbra unui zâmbet:

— Cam așa, un milion în plus sau în minus.

Wylan și-a ros o unghie:

— Tata poate să supraviețuiască unei astfel de pierderi.

— Dar ceilalți negustori, cei care dețin zahărul din silozuri, o să fie loviți cel mai tare.

— Adevărat, a spus Matthias. Dacă distrugem silozurile, lumea o să-și dea seama că ținta a fost Van Eck.

— Putem face în așa fel încât să pară un accident, a sugerat Nina.

— Așa o să pară, a spus Kaz. La început. Mulțumită gărgăriței. Explică-le, Wylan.

Wylan s-a aplecat în față, ca un elev dornic să arate că știe răspunsurile, și a scos un flacon din buzunar:

— Versiunea asta funcționează.

— E o gărgăriță? a spus Inej, uitându-se cu atenție la flacon.

— O gărgăriță chimică, i-a răspuns Jesper. Dar Wylan încă nu i-a găsit un nume. Eu propun să-i zicem wylaniță.

— Sună îngrozitor, a spus Wylan.

— Ba e un nume strălucit, la fel ca tine, i-a făcut Jesper cu ochiul.

Ca de obicei, Wylan s-a făcut roșu ca un trandafir.

— I-am dat și eu o mână de ajutor, a intervenit Kuwei cu o mină bosumflată.

— Așa este, a încuviințat Wylan.

— O să comandăm o placă comemorativă pentru el, a spus Kaz. Wylan, spune-le cum funcționează.

Wylan și-a dres glasul:

— Ideea mi-a fost inspirată de tăciunele trestiei - câteva bacterii pot distruge o recoltă întreagă. După ce aruncăm gărgărița în partea de sus a unui siloz, își va croi drum până jos, folosind zahărul rafinat ca pe un combustibil și transformându-l într-un fel de terci care nu mai e bun la nimic.

— Deci reacționează în contact cu zahărul? a întrebat Jesper.

— Da, cu orice fel de zahăr. Fie și în cantități extrem de mici, dacă e suficientă umezeală, așa că n-o apropiați de transpirație, salivă sau sânge.

— Nu lingeți Wylarița. Vrea cineva să-și noteze?

— Silozurile alea sunt uriașe, a spus Inej. De ce cantitate o să avem nevoie?

— De un flacon pentru fiecare siloz, a răspuns Wylan.

Inej a clipit uitându-se la micul tub de sticlă:

— Serios?

— Mică și feroce, a comentat Jesper, făcându-i cu ochiul lui Inej. La fel ca tine.

Nina a izbucnit în râs, iar Inej nu s-a putut abține să răspundă cu un zâmbet la rânjetul lui Jesper. O durea tot corpul și i-ar fi plăcut să doarmă două zile la rând, dar a simțit că o parte din ea se destinde, că se eliberează de spaima și furia din ultima săptămână.

— Gărgărița o să facă să pară că distrugerea zahărului a fost un accident, a spus Wylan.

— Într-adevăr, a spus Kaz, dar numai până în clipa în care ceilalți negustori o să afle că Van Eck a tot cumpărat zahăr care nu e depozitat în silozurile lui.

Wylan a făcut ochii mari:

— Ce?

— Am folosit jumătate din bani ca să cumpăr acțiuni pentru noi. Cu cealaltă jumătate am cumpărat acțiuni în numele lui Van Eck - mă rog, în numele unei companii holding create în numele lui Alys. N-am vrut să fie prea evident. Acțiunile au fost cumpărate cu bani gheață, ca să nu se poată da de urma cumpărătorului. Însă certificatele care autentifică achiziția acțiunilor vor fi găsite, ștampilate și sigilate, în biroul avocatului său.

— Cornelis Smeet, a spus Matthias surprins. Încă un șiretlic. Deci când ai fost în biroul lui, n-ai vrut doar să afli unde era ținută Alys Van Eck.

— N-ai cum să câștigi dacă joci un singur joc, a spus Kaz. Reputația lui Van Eck va avea de suferit când zahărul din silozurile lui va fi distrus. Dar când oamenii care l-au plătit ca să le păstreze zahărul în siguranță vor descoperi că Van Eck a profitat de pe urma pierderilor suferite de ei, o să studieze mai cu atenție silozurile alea.

— Și o să descopere rămășițe de gărgăriță, a încheiat Wylan.

— Distrugere de bunuri, manipulare a pieței, s-a gândit Inej cu glas tare. O să fie un om terminat.

Și l-a amintit pe Van Eck făcându-i semn lacheului să pună mâna pe ciocan. Nu vreau să fie o simplă ruptură. Sfărâmă-i oasele.

— Ar putea să ajungă la închisoare?

— Va fi acuzat de încălcarea unui contract și de încercarea de a manipula piața, a spus Kaz. Asta e cea mai mare crimă conform legislației din Kerch. Pedepsele sunt aceleași ca pentru crimă. E posibil să fie spânzurat.

— Serios? a spus Wylan cu glas scăzut.

A trasat o linie cu degetul pe harta Ketterdamului, de la Reciful Dulce la Butoi, apoi la Geldstraat, unde locuia taică-su. Jan Van Eck încercase să-l omoare pe Wylan. Se descotorosise de el ca și când ar fi fost un gunoi. Dar Inej s-a întrebat dacă Wylan era pregătit să-și condamne tatăl la execuție.

— Nu cred că o să atârne în ștreang, a spus Kaz. Bănuiala mea e că o să-i aducă o învinuire mai puțin gravă.

— Nimeni din Consiliul Comercial n-o să vrea să-l trimită la spânzurătoare pe unul dintre ei. Dar oare măcar o să ajungă la

pușcărie? s-a întrebat el retoric, apoi a ridicat din umeri: Depinde de cât de bun e avocatul lui.

Dar o să i se interzică să mai facă comerț, a spus Wylan, aproape uluit de descoperirea lui. Proprietățile o să-i fie confiscate ca să fie recuperat prejudiciul pricinuit de distrugerea zahărului.

— Va fi sfârșitul imperiului construit de Van Eck, a spus Kaz.

— Și Alys? a întrebat Wylan.

Kaz iarăși a ridicat din umeri:

— Nimeni n-o să-și închipuie că fata aia a avut vreo legătură cu manevrele financiare ale soțului ei. Alys o să ceară divorțul și probabil o să se mute din nou la părinți.

— O să plângă o săptămână, apoi o să cânte două săptămâni, iar în cele din urmă o să-i treacă. Și poate o să se mărite cu un prinț.

— Sau poate cu un profesor de muzică, a spus Inej, amintindu-și cum l-a cuprins spaima pe Bajan când a auzit că Alys fusese răpită.

— Dar avem o mică problemă, a intervenit Jesper, iar prin mică înțeleg „enormă, evidentă, așa că hai s-o lăsăm baltă și să mergem să bem o bere“. Anume silozurile. Știu că ne place să dăm lovituri care par imposibile, dar cum intrăm în silozuri?

— Kaz ar putea să spargă încuietorile, a spus Wylan.

— Nu, a spus Kaz. Nu pot.

— Nu cred că am mai auzit vreodată cuvintele astea din gura ta, a spus Nina. Mai zi o dată, clar și pe îndelete.

Dar Kaz n-a luat-o în seamă:

— Ușile au încuietori cvadruple. Adică trebuie să bagi în același timp patru chei în patru încuietori diferite, altfel se declanșează niște uși de siguranță și o alarmă. Pot să sparg orice încuietoare, dar nu pot să sparg patru deodată.

— Și atunci cum intrăm în silozuri? a întrebat Jesper.

— Toate silozurile au trapă pe acoperiș.

— Dar sunt înalte cât douăzeci de etaje! Vrei ca Inej să cațăre și să coboare de pe zece silozuri într-o noapte?

— Doar pe unul, a răspuns Kaz.

— Și apoi? a întrebat Nina cu ochi scăpărători, punându-și din nou mâinile în șold.

Inej și-a amintit silozurile înalte și golurile dintre ele.

— Apoi, a spus ea, o să merg pe o sârmă de la un siloz la celălalt.

Nina și-a aruncat mâinile în aer:

— Fără plasă de siguranță, nu?

— Cei din familia Ghafa nu merg niciodată pe sârmă cu plasă de siguranță, a spus Inej indignată.

— Se întâmplă des ca toți cei din familia Ghafa să meargă pe sârmă douăzeci de etaje deasupra unui teren pavat după ce au fost ținuți prizonieri o săptămână?

— O să fie o plasă de siguranță, a spus Kaz. Deja e ascunsă în spatele gheretei gărzilor, sub niște saci cu nisip.

În cavou s-a lăsat brusc o tăcere desăvârșită. Lui Inej nu-i venea să-și creadă urechilor:

— N-am nevoie de plasă.

Kaz s-a uitat la ea:

— Nu te-am întrebat. Avem șase ore să dormim și să ne întremăm. Mă duc să iau provizii de la Cirkus Zirkoa. Și-au ridicat cortul la marginea de vest a orașului. Inej, fă o listă cu ce-ți trebuie. Dăm lovitura la silozuri în douăzeci și patru de ore.

— Nici nu se pune problema! a spus Nina. Inej are nevoie de odihnă.

— Așa-i, a încuviințat Jesper. E slabă de o ia vântul.

— Mi-e bine, a spus Inej.

Jesper a dat ochii peste cap:

— Așa zici mereu.

— Nu așa facem lucrurile de obicei? a întrebat Wylan. Cu toții îi spunem lui Kaz că ne e bine, apoi facem o prostie, nu?

— Suntem chiar așa de previzibili? a întrebat Inej.

Wylan și Matthias au răspuns la unison:

— Da.

— Vreți să-l înfrângem pe Van Eck? a întrebat Kaz.

Nina a scos un oftat exasperant:

— Bineînțeles.

Kaz și-a plimbat privirea de la unul la altul:

— Sigur? Vreți să vă primiți banii? Banii pentru care am luptat, am sângerat și aproape ne-am înecat? Sau vreți ca Van Eck să se bucure că a ales o gașcă de ratați din Butoi pe care să-i tragă în piept? Pentru că nimeni n-o să-l doboare pentru noi.

N-o să-i pese nimănui că ne-a înșelat sau că ne-am riscat viața pentru nimic. Nimeni n-o să ne răzbune. Așa că vă întreb, vreți să-l înfrângem pe Van Eck?

— Da, a răspuns Inej - își dorea să se facă dreptate într-un fel sau altul.

— Categoric, a spus Nina.

— Și să-l batem peste cap cu flautul lui Wylan, a spus Jesper.

Și, unul după altul, au dat cu toții aprobator din cap.

— Riscurile au crescut, a spus Kaz. Judecând după mica demonstrație de astăzi a lui Van Eck, putem presupune că deja au fost lipite peste tot în Ketterdam afișe cu fețele noastre care promit recompense consistente pentru cine ar da informații despre noi. Van Eck se bazează pe credibilitatea lui, deci cu cât i-o distrugem mai repede, cu atât mai bine. Într-o singură noapte, o să-i luăm și banii, și reputația, și libertatea. Dar pentru asta, trebuie să nu ne luăm niciun răgaz. Oricât de furios ar fi, în noaptea asta Van Eck o să ia o cină gustoasă și o să doarmă dus în patul lui de negustor.

Iar neghiobii din stadwatch o să se odihnească și ei până intră din nou în tură, întrebându-se dacă o să fie plătiți pentru orele suplimentare. Dar noi nu ne luăm niciun răgaz. Timpul trece. O să ne odihnim după ce ne îmbogățim

— Ne-am înțeles?

Iarăși au dat cu toții aprobator din cap.

— Nina, perimetrul silozurilor e păzit de gărzi. Tu o să le distragi atenția. O să joci rolul ravkanei necăjite, de curând venite în oraș, care caută de lucru în cartierul depozitelor. Trebuie să-i ții ocupați cât timp intrăm și noi în incintă, iar Inej se cațără pe primul siloz. Apoi...

— Cu o condiție, a spus Nina, punând mâinile în sân.

— Nu-i o negociere.

— Totul e o negociere cu tine, Brekker. Probabil că te-ai tocmit și când ai ieșit din pântecele maică-tii. Dacă facem treaba asta, vreau să-i scoatem și pe ceilalți Grisha din oraș.

— Nici nu mă gândesc. Nu conduc o instituție filantropică pentru refugiați.

— Atunci nu vin cu voi.

— Bine, nu veni. O să-ți primești banii pentru lovitura de la Curtea de Gheață, dar nu vreau să iei parte la cea de acum.

— Nu, a spus Inej calm. Dar ai nevoie de mine.

Kaz și-a așezat bastonul pe genunchi:

— Pare că toată lumea face câte o alianță.

Inej și-a amintit cum i-au strălucit ochii căprui în lumina soarelui cu doar câteva ore înainte. Acum aveau culoarea zațului de cafea. Dar Inej nu avea de gând să cedeze.

— Se cheamă prietenie, Kaz.

Privirea lui s-a întors spre Nina:

— Nu-mi place să mi se forțeze mâna.

— Iar mie nu-mi plac pantofii care mă bat la degete, dar cu toții trebuie să suferim Gândește-te la cererea mea ca la o provocare pentru creierul tău monstruos.

După o lungă pauză, Kaz a zis:

— De câți oameni vorbim?

— Din câte știu, sunt mai puțin de treizeci de Grisha în Ketterdam, în afară de cei din Consiliul Mareelor.

— Și cum propui să-i strângem pe toți? Să împrăștiem manifeste care să-i direcționeze către o plută uriașă?

— Lângă ambasada ravkană e o tavernă pe care o folosim ca să ne lăsăm mesaje unii altora și ca să ne împărtășim informații. Aș putea răspândi vestea începând de acolo. Apoi o să avem nevoie de o navă. Van Eck nu poate supraveghea toate porturile.

Inej nu ținea s-o contrazică, dar a simțit nevoie să intervină:

— Ba cred că poate. Van Eck are în spate puterea întregului guvern. Și n-ați văzut ce reacție a avut când a aflat că ați îndrăznit s-o răpiți pe Alys.

— Spune-mi, te rog, că realmente a făcut spume la gură, a zis Jesper.

— Nu mai avea mult.

Kaz s-a apropiat șchiopătând de ușa cavoului, ațintindu-și privirea în întuneric:

— Lui Van Eck nu i-a fost ușor să ia decizia de a implica conducerea orașului. Și-a asumat un risc și va încerca să profite la maximum de pe urma acestei decizii. Va cere ca toate porturile și turnurile de pază de pe coasă să fie în alertă maximă și să-i cerceteze pe toți cei care încearcă să plece din Ketterdam. O să pretindă că, din informațiile lui, răpitorii lui Wylan ar putea încerca să-l scoată din Kerch.

— Va fi extrem de periculos să încercăm să-i scoatem din oraș pe toți Grisha, a spus Matthias. Ultimul lucru pe care ni-l

dorim e ca un grup de Grisha să cadă în mâinile lui Van Eck, care s-ar putea să mai aibă o rezervă de parem.

Jesper a bătut darabana pe mânerele revolverelor:

— Avem nevoie de o minune. Și probabil de o sticlă de whisky. Ca să ne dezmorțim creierul.

— Nu, a spus Kaz calm Avem nevoie de o navă. O navă care n-ar putea fi suspectată, pe care Van Eck și stadwatch-ul n-ar avea niciun motiv s-o controleze. Avem nevoie de una din navele lui.

Nina s-a tras pe marginea scaunului:

— Compania comercială a lui Van Eck trebuie să aibă multe nave cu destinația Ravka.

Matthias și-a pus brațele uriașe în sân:

— Să-i scoatem pe Grisha din Ketterdam pe unul dintre vasele lui Van Eck?

— Am avea nevoie de niște documente pentru marfă și de acte de tranzit, a spus Inej.

— De ce crezi că l-au dat afară din marină pe Specht? a întrebat Kaz. Pentru că falsifica documente de expediție și actele mărfurilor.

Wylan și-a tras de buza de jos:

— Dar nu e vorba doar de niște documente. Să presupunem că sunt treizeci de refugiați Grisha. Căpitanul navei va vrea să știe de ce treizeci de oameni...

— Treizeci și unu, a intervenit Kuwei.

— Chiar urmărești discuția? a întrebat Jesper surprins.

— O navă spre Ravka, a spus Wylan. E un lucru pe care îl înțeleg foarte bine.

Kaz a ridicat din umeri:

— Dacă furăm o navă, am putea foarte bine să te îmbarcăm și pe tine.

— Atunci treizeci și unu de oameni, a spus Nina cu un zâmbet, deși, judecând după mușchiul care a zvâcnit pe mandibula lui Matthias, el nu era la fel de încântat.

— În regulă, a spus Wylan, netezind o cută a hărții.

Dar căpitanul navei o să se întrebe de ce sunt adăugate treizeci și una de persoane în actele de transport.

— Nu și dacă își închipuie că e o misiune secretă, a răspuns Kaz. Van Eck o să-i scrie o scrisoare plină de însuflețire în care îi va cere căpitanului să fie cât se poate de discret cu privire la

transportul acestor importanți refugiați politici și să facă toate eforturile ca să-i ascundă de persoanele pe care ar putea să le mituiască shuhani - inclusiv de gărzile stadwatch-ului. Van Eck o să-i promită căpitanului că va primi o recompensă uriașă la întoarcere, ca nu cumva să-i treacă prin minte să-i vândă el însuși pe Grisha. Deja avem o mostră din scrisul lui Van Eck. Ne mai trebuie doar sigiliul lui.

— Unde îl ține? l-a întrebat Jesper pe Wylan.

— În biroul lui. Cel puțin acolo îl ținea înainte.

— Va trebui să intrăm în biroul lui fără să-și dea seama, a spus Inej. Și apoi va trebui să ne mișcăm repede. Imediat ce Van Eck o să-și dea seama că nu mai are sigiliul, o să-i fie ușor să ghicească ce punem la cale.

— Am reușit noi să intrăm în Curtea de Gheață, a spus Kaz. Cred că putem se ne strecurăm și în biroul unui negustor.

— Mă rog, era cât pe ce să murim la Curtea de Gheață, a spus Inej.

— De mai multe ori, dacă nu mă-nșală memoria, a completat Jesper.

— Inej și cu mine am furat un DeKappel de la Van Eck. Deja cunoaștem planul casei. O să ne descurcăm.

Wylan și-a plimbat din nou degetul pe Geldstraat:

— Dar n-a trebuit să spargeți seiful lui taică-miu.

— Van Eck își ține sigiliul într-un seif? a râs Jesper. Aproape că ne invită să i-l luăm. Kaz se împrietenește mai ușor cu combinațiile seifurilor decât cu oamenii.

— N-ați văzut niciodată un seif ca ăsta, i-a răspuns Wylan. L-a comandat după ce i-a fost furat tabloul lui DeKappel. Are o combinație de șapte cifre pe care o schimbă în fiecare zi, iar încuietorile sunt prevăzute cu dinți falși ca să-i deruteze pe spărgători.

Kaz a ridicat din umeri:

— Atunci nu spargem încuietorile, ci pereții seifului. Mizăm pe eficacitate, nu pe finețe.

Wylan a clătinat din cap:

— Pereții sunt făcuți dintr-un aliaj special, întărit cu oțel Grisha.

— O explozie? a sugerat Jesper.

Kaz a ridicat o sprânceană:

— Bănuiesc că Van Eck o să bage de seamă.

— Chiar și o mică explozie?

— Vrei neapărat să arunci ceva în aer, a pufnit Nina.

— De fapt, a spus Wylan, înclinând capul într-o parte, ca și când ar fi ascultat un cântec îndepărtat. A doua zi dimineață, sigur o să-și dea seama că am fost acolo, dar dacă scoatem refugiații din port înainte ca tata să descopere furtul... Nu-mi dau seama de unde aș putea face rost de materiale, dar s-ar putea să meargă.

— Inej, a șoptit Jesper.

Și Inej s-a aplecat în față, fără să-și ia privirea de la Wylan:

— Aia e fața de uneltitor?

— Posibil.

Wylan a părut că se întoarce la realitate:

— Nu, nu e. Dar... cred că am o idee.

— Așteptăm, pui de negustor, a spus Kaz.

— Gărgărița e, în esență, o formă mult mai stabilă a acidului auric.

— Da, bineînțeles, a spus Jesper. Și ce-i ăla?

— O substanță corozivă. Când începe să reacționeze, eliberează o cantitate mică de căldură, dar este incredibil de puternic și incredibil de volatil. Poate străpunge oțelul Grisha și aproape orice alt material în afară de sticlă de balsa.

— Sticlă?

— Sticla și sucul din balsa neutralizează coroziunea.

— Și unde putem găsi așa ceva?

— Putem găsi unul dintre ingredientele de care am nevoie într-un atelier de fierărie. Fierarii folosesc substanțe corozive ca să curețe rugina de pe metale. Pe celălalt s-ar putea să-l găsim mai greu. Avem nevoie de o carieră cu un filon de auris sau un compus haloid asemănător.

— Cariera cea mai apropiată e la Olendaal, a spus Kaz.

— S-ar putea să meargă. După ce facem rost de ambele ingrediente, va trebui să fim foarte atenți la transport, a continuat Wylan. De fapt, va trebui să fim mai mult decât precauți. După ce reacția e completă, acidul auric devine inofensiv, dar cât timp e activ... Ei bine, poți să rămâi fără mâini din cauza lui.

— Așadar, a concluzionat Jesper, dacă găsim aceste ingrediente și reușim să le transportăm separat, și activăm

acest acid auric, și nu ne pierdem nicio mână în acest proces, ce se întâmplă?

Wylan și-a tras o șuviță de păr:

— O să putem perfora ușa seifului în câteva minute.

— Fără să deteriorăm conținutul seifului? a întrebat Nina.

— Așa sper.

— Așa speri, a repetat Kaz. M-am descurcat și cu previziuni mai proaste. Va trebui să aflăm ce nave pleacă spre Ravka mâine noapte și să-l punem pe Specht să lucreze la documentele pentru marfă și la actele de tranzit. Nina, după ce alegem nava, refugiații tăi pot ajunge singuri pe chei sau trebuie duși de mână?

— Nu știu cât de bine cunosc orașul, a recunoscut Nina.

Kaz a bătut darabana pe capul de cioară al bastonului:

— Wylan și cu mine o să ne ocupăm de seif. Îl putem trimite pe Jesper să-i ghideze pe Grisha și putem găsi o rută pe care Matthias să-l însoțească pe Kuwei până la docuri. Dar în felul ăsta rămâne doar Nina să distragă atenția gărzilor de la silozuri și să întindă plasa pentru Inej. Plasa trebuie manevrată de trei persoane ca să folosească la ceva.

Inej s-a întins, răsucindu-și ușor umerii. Îi plăcea că se afla din nou printre acești oameni. Lipsise doar câteva zile, iar tovarășii ei locuiau într-un cavou igrasios, dar tot se simțea ca și când s-ar fi întors acasă.

— V-am zis că nu lucrez cu plasă de siguranță.

Au stat să facă planuri până după miezul nopții. Pe Kaz îl îngrijorau modificările aduse planului, precum și perspectiva de a se ocupa de ceata de Grisha ai Ninei. Dar, deși nu le-a dat niciun indiciu celorlalți, noul plan avea elemente care îl atrăgeau. Era posibil ca Van Eck să-și dea seama ce făceau shuhanii și să înceapă el însuși să vâneze restul de Grisha din oraș. Erau o armă pe care Kaz n-o voia în arsenalul negustorului. Dar nu voia ca această mică operațiune de salvare să-i încetinească în vreun fel. Cu atâția dușmani și cu gărzile stadwatch-ului pe urmele lor, nu-și permiteau nicio întârziere. În scurtă vreme, shuhanii aveau să lase deoparte navele de război blocate în docuri uscate de Consiliul Mareelor și aveau să vină

după ei pe Vălul Negru. Kaz îl voia pe Kuwei plecat din oraș și scos din joc cât mai repede cu putință.

În cele din urmă, au pus deoparte listele și schițele. Au curățat de pe masă rămășițele cinei lor improvizate ca să nu atragă șobolanii de pe Vălul Negru și au stins felinarele. Ceilalți aveau să doarmă. Kaz nu putea. Vorbise serios. Van Eck avea mai mulți bani și mai mulți aliați, plus puterea întregului oraș de partea lui. Nu-și permiteau să fie doar mai deștepți decât Van Eck, trebuiau să fie și perseverenți. Câștigaseră bătălia din ziua aceea; își propuseseră s-o elibereze pe Inej din mâinile lui Van Eck și reușiseră. Dar negustorul încă era favorit să câștige războiul.

Faptul că Van Eck era dispus să riște implicarea gărzilor din stadwatch și, prin extensie, a Consiliului Comercial, însemna că se credea invulnerabil. Kaz încă avea biletul de la Van Eck în care îi cerea să se întâlnească pe Vellgeluk, însă era prea puțin ca să dovedească uneltirile negustorului. Și-a amintit ce-i răspunsese Pekka Rollins la Palatul de Smarald, când Kaz spusese că negustorii din Consiliul Comercial nu vor susține acțiunile ilegale puse la cale de Van Eck. Și cine o să le spună? Un șobolan de canal din cel mai rău famat cartier al Butoiului? Nu-ți face iluzii, Brekker.

În momentul acela, Kaz abia dacă putea gândi prin pâcla roșie de furie care cobora asupra lui când era în prezența lui Rollins. O furie care îi întuneca rațiunea și îi răpea răbdarea pe care se baza în planurile lui. În preajma lui Pekka, nu mai era el însuși - ba nu, nu mai era cel care luptase să devină. Nu mai era Mâini-Murdare sau Kaz Brekker, sau cel mai puternic locotenent al Scursurilor. Era doar un băiat copleșit de o furie incandescentă care amenința să transforme în cenușă fațada de politețe pe care se străduise din răsputeri s-o dobândească.

Dar acum, sprijinindu-se în baston printre mormintele de pe Vălul Negru, își putea da seama de adevărul din vorbele lui Pekka. Nu puteai să-i declari război unui negustor ca Van Eck, nu dacă erai un interlop cu o reputație atât de sumbră ca a lui. Ca să câștige, Kaz trebuia să-l demaște, să arate lumii că, în ciuda mâinilor delicate și a costumelor elegante, Van Eck era un criminal la fel de rău ca orice interlop din Butoi - ba chiar mai rău, întrucât cuvântul lui nu valora nimic.

Kaz n-a auzit-o pe Inej apropiindu-se, ci a văzut-o abia când a apărut lângă el, sprijinindu-se de coloanele rupte ale unui mausoleu de marmură albă. Inej găsise săpun pe undeva și scăpase de mirosul igrasios al încăperilor din Eil Komedie - un amestec de paie și farduri pentru actori. Părul ei negru strălucea în lumina lunii, împletit și strâns într-o spirală la ceafă, și stătea atât de nemișcată, încât putea fi confundată cu unul dintre paznicii de piatră ai cimitirului.

— Ce ți-a venit cu plasa, Kaz?

Chiar, ce-i venise cu plasa? De ce propusese ceva care complica atacul asupra silozurilor și care dubla șansele de a fi descoperiți. N-aș suporta să te văd căzând.

— Am făcut mari eforturi ca să-mi iau păianjenul înapoi. Și n-am făcut-o ca să-ți crăpi capul a doua zi.

— Îți protejezi investițiile, a spus Inej, pe un ton aproape resemnat.

— Exact.

— Iar acuma vrei să pleci de pe insuliță.

Lui Kaz nu-i plăcea că Inej îi putea ghici următoarea mutare.

— Rotty zice că bătrânul a început să-și facă griji. Trebuie să mă duc să-l liniștesc.

Per Haskell încă era șeful Scursurilor, iar Kaz știa că bătrânului îi plăceau avantajele acelei poziții, dar nu și munca pe care o presupunea. Întrucât Kaz era plecat de multă vreme, afacerile bandei începuseră probabil să se ducă de râpă. În plus, când Haskell devenea agitat, avea obiceiul să facă ceva prostesc numai ca să le amintească oamenilor că el era șeful.

— Ar trebui să supraveghem și casa lui Van Eck, a spus Inej.

— Mă ocup eu de asta.

— Probabil și-a întărit măsurile de securitate, a spus ea.

Iar restul a rămas nespus. Nimeni nu era mai în măsură decât Fantoma să treacă de mijloacele de apărare ale negustorului.

Kaz ar fi trebuit să-i spună să se odihnească și că o să se ocupe singur de inspectarea casei lui Van Eck. În schimb, a încuviințat din cap și a pornit spre una dintre gondolele ascunse printre sălcii, ignorând sentimentul de ușurare care l-a cuprins văzând că Inej a pornit în urma lui.

După hărmălaia din după-amiaza aceea, canalele erau mai liniștite decât de obicei, iar apa, neobișnuit de calmă.

— Crezi că Doaga de Vest o să fie la fel de animată ca de obicei? a întrebat Inej cu glas scăzut - învățase să fie precaută ca un șobolan de canal când călătorea cu barca prin Ketterdam

— Mă îndoiesc. Gărzile stadwatch-ului probabil fac investigații, iar turiștii nu vin în Ketterdam pentru plăcerea de a fi făcuți terci de o explozie.

Multe localuri aveau să înregistreze pierderi. Kaz se aștepta ca a doua zi dimineață treptele de la Stadhall să fie ticsite cu proprietari de hoteluri și case de toleranță care voiau să primească explicații. Putea fi o priveliște interesantă. Foarte bine. Îi convenea că membrii Consiliului Comercial se vor gândi la alte probleme decât Jan Van Eck și fiul lui răpit.

— Van Eck probabil a făcut schimbări după ce i-am furat tabloul, a spus el.

— Da, mai ales că acuma știe că Wylan e cu noi, a încuviințat Inej. Unde o să ne întâlnim cu bătrânul?

— La Cotitură.

Nu puteau să meargă după el la Stinghie. Van Eck sigur supraveghea cartierul general al Scursurilor, iar acum probabil veniseră acolo și gărzi din stadwatch să facă percheziții. Lui Kaz i se zbârlea părul de furie imaginându-și gărzi care îi scotoceau camera, cotrobăindu-i prin puținele posesiuni. Stinghia nu era cine știe ce, însă Kaz o transformase dintr-o casă părăsită cu acoperișul spart într-un loc în care puteai să te refaci după o beție sau să te ascunzi de lege fără să înghețí pe timpul iernii și fără să fii ciuruit de muște vara. Stinghia era a lui Kaz, orice ar fi crezut Per Haskell.

Kaz a cârmit pe Zovercanal, în partea de est a Butoiului.

Lui Per Haskell îi plăcea să-și facă veacul la Vremea Bună, întâlnindu-se acolo seară de seară cu tovarășii lui ca să joace cărți și să bârfească. Cu siguranță avea să fie acolo în noaptea aceea, mai ales că locotenentul lui preferat - și dispărut - se înfruntase cu un membru al Consiliului Comercial și abătuse atâtea necazuri asupra Scursurilor, și mai ales că el însuși avea să fie în centrul atenției.

Niciuna dintre ferestrele localului nu dădea spre Cotitură - un pasaj curbat între o casă de raport și o fabrică micuță care producea suvenire ieftine. Era pustiu, slab luminat și foarte îngust - locul perfect ca să sari de pe un acoperiș pe altul. Nu era ruta cea mai sigură de la Stinghie la Vremea Bună, era ruta

cea mai directă, iar Per Haskell nu putea rezista niciodată unei scurtături.

Kaz a legat barca lângă o punte, după care au coborât amândoi și s-au ascuns în întuneric, să-l aștepte pe bătrân, având grijă să nu facă niciun zgomot. După mai puțin de douăzeci de minute, în lumina felinarului de la capătul pasajului a apărut silueta unui bărbat care avea la pălărie o pană caraghioasă.

Kaz a așteptat până când silueta a ajuns aproape în dreptul lui înainte să facă un pas în față:

— Haskell.

Per Haskell s-a răsucit pe călcâie, scoțând un pistol din haină. Se mișca repede pentru vârsta lui, dar Kaz știa că avea să fie înarmat, așa că era pregătit. L-a lovit imediat peste umăr cu vârful bastonului, suficient de tare cât să-i amorțească mâna.

Haskell a icnit și a scăpat pistolul din mână, iar Inej l-a prins înainte să cadă pe caldarâm și i l-a aruncat lui Kaz.

— Brekker, a spus Haskell furios, încercând să-și miște brațul amorțit. Unde naiba ai fost? Și cât de nemernic să fii ca să-ți ataci șeful pe stradă?

— Nu te tâlhăresc. Dar n-am vrut să împuști pe cineva înainte să stăm de vorbă.

Kaz i-a înapoiat pistolul, ținându-l de pat, iar bătrânul l-a înhățat cu o mină încăpățânată, împingându-și în față bărbia acoperită cu peri cărunți.

— Sari calul, ca de obicei, a mormăit el, vârându-și pistolul într-un buzunar al hainei ecosez scămoșate, incapabil să ajungă la toc cu mâna amorțită. Știi ce necazuri mi-ai adus pe cap astăzi, băiete?

— Știu. De asta am și vrut să vorbim

— Gărzile stadwatch-ului au răscolit și Stinghia, și Clubul Ciorii. A trebuit să închidem localul și cine știe când o să-i putem da drumul din nou. Ce-a fost în capul tău când ai răpit fiul unui negustor? Asta era marea lovitură pentru care ai plecat din oraș? Lovitura care urma să mă facă putred de bogat?

— N-am răpit pe nimeni, a spus Kaz, ceea ce nu era întru totul adevărat, dar s-a gândit că n-avea niciun rost să intre în detalii cu Per Haskell.

— Atunci, pentru numele lui Ghezen, ce se întâmplă? a șoptit Haskell furios, împroșcând salivă. Mi-ai luat cel mai bun

păianjen, a continuat el, făcând semn spre Inej. Cel mai bun trăgător, singura Sfâșie- Inimi pe care o am, cel mai bun bătăuș...

— Muzzen a murit.

— Fir-ar a naibii de treabă! a înjurat Haskell. Mai întâi Bolliger cel Mare, acuma Muzzen. Ai de gând să-mi faci praf banda?

— Nu, domnule Haskell.

— Domnule Haskell? Ce pui la cale, băiete?

— Van Eck se mișcă foarte repede, dar tot sunt cu un pas înaintea lui.

— De la mine nu se vede deloc așa.

— Excelent, a spus Kaz. E mai bine ca nimeni să nu bănuiască nimic. Muzzen a fost o pierdere pe care n-am prevăzut-o, dar mai dă-mi câteva zile și nu doar că stadwatch-ul o să te lase în pace, dar o să ai cuferele atât de pline, încât o să poți să te scalzi într-o cadă plină cu aur.

Haskell a mijit ochii:

— Despre ce sumă vorbim?

— Așa te vreau, și-a spus Kaz, văzând cum sticlesc de lăcomie ochii lui Haskell - îl atinsese la coarda sensibilă.

— Patru milioane de kruge.

Haskell a făcut ochii mari. Viața plină de beții și necazuri din Butoi îi îngălbenise albul ochilor.

— Vrei să mă îmbunezi?

— Ți-am zis că e vorba de o sumă mare.

— Nu contează cât de mare e mormanul de gologani, dacă o să mă trezesc la închisoare. Nu-mi place când stadwatch-ul își bagă nasul în treburile mele.

— Nici mie, domnule Haskell.

E drept că Haskell îi lua peste picior politețea, dar Kaz nu se simțea atins în orgoliu, întrucât știa că pe bătrân îl încântau dovezile de respect. După ce punea mâna pe banii lui Van Eck, nu mai trebuia să accepte niciun ordin, nici să mai gâdile vreodată vanitatea lui Per Haskell.

— Nu m-aș fi băgat în povestea asta dacă n-aș fi știut că o să ieșim din ea curați ca băieții de altar și bogați ca sfinții. Nu-mi mai trebuie decât puțin timp.

Kaz și-a amintit de Jesper târguindu-se cu tatăl lui și nu i-a picat bine. Lui Per Haskell nu-i păsase niciodată decât de el însuși și de următorul pahar de bere, dar bătrânului îi plăcea să

se gândească la el însuși ca la patriarhul unei mari familii de interlopi. Kaz recunoștea că îi era drag de el. Haskell îi oferise un loc de unde să pornească în viață și un acoperiș deasupra capului - chiar dacă cel care se asigura că nu se scurge apă prin el fusese tot Kaz.

Bătrânul și-a băgat degetele mari în buzunarele vestei, prefăcându-se că stă să cântărească propunere lui Kaz, dar lăcomia lui Haskell era mai de nădejde decât un ceas întors zilnic. Kaz știa că bătrânul deja începuse să se gândească la cum ar fi putut cheltui banii.

— Bine, băiete, a spus Haskell în cele din urmă. Pot să-ți mai dau niște timp să-ți rupi gâtul. Dar dacă aflu că m-ai tras în piept, o să regreți.

Kaz s-a străduit să-și păstreze o mină sobră. Amenințările lui Haskell erau la fel găunoase ca lăudăroșenia lui.

— Bineînțeles, domnule Haskell.

Haskell a pufnit și a zis:

— Ne-am înțeles. Iar Fantoma rămâne cu mine.

Kaz a simțit că Inej se încordează alături de el.

— Am nevoie de ea pentru lovitura asta.

— Folosește-l pe Roeder. E foarte sprinten.

— Nu-i suficient de bun.

Haskell s-a zbârlit, umflându-și pieptul, imitația de safir de la acul de cravată strălucindu-i în lumina slabă:

— Ai văzut ce-a făcut Pekka Rollins?

Tocmai a deschis un nou salon de jocuri peste drum de Clubul Ciorii.

Kaz îl văzuse. Se numea Prințul Kaelish. Încă o bijuterie în imperiul lui Rollins, o clădire impozantă decorată în verde țipător și auriu, un omagiu ridicol adus ținutului natal al lui Pekka Rollins.

— Atentează la zona noastră de influență, a spus Haskell.

— Am nevoie de un păianjen, și Inej e cea mai bună.

— Nu e o problemă urgentă.

— Iar eu zic că e urgentă. Du-te la Gemensbank și o să vezi că pe contractul ei e numele meu, așa că eu hotărăsc ce face.

— Am înțeles, domnule Haskell, a spus Kaz. Imediat ce dau de ea, o să-i transmit.

— Păi e chiar...

Dar bătrânul s-a oprit, rămânând cu gura căscată.

— Era chiar aici!

Kaz s-a străduit să nu zâmbească. În timp ce Per Haskell își umfla pieptul, Inej se retrăsese în întuneric și se cățărase fără zgomot pe perete. Haskell s-a uitat în lungul pasajului, apoi spre acoperișuri, dar Inej dispăruse.

— Adu-o înapoi! a spus Haskell furios. Imediat!

Kaz a ridicat din umeri:

— Crezi că pot să mă cațăr pe pereții ăștia?

— E banda mea, Brekker. Inej nu-ți aparține.

— Nu aparține nimănui, a spus Kaz, simțind cum se aprinde în el flacăra furiei. Dar în curând o să ne întoarcem cu toții la Stinghie.

Dar nu era adevărat. Jesper avea să plece din oraș cu tatăl lui, Nina avea să se îmbarce spre Ravka, Inej avea să devină căpitan pe propria ei navă, iar Kaz avea să se despartă de Haskell pentru totdeauna. Însă bătrânul avea să se consoleze cu teancurile de kruge.

— Ticălos tupeist, a mârâit Haskell.

— Un ticălos tupeist care o să te facă unul dintre cei mai bogați șefi de bandă din Butoi.

— Dă-te din calea mea, băiete. Întârzii la cărți.

— Sper ca norocul să fie de partea ta, a spus Kaz, dându-se la o parte. Dar s-ar putea să ai nevoie de astea, a adăugat el, întinzând mâna înmănușată în care ținea șase cartușe. În caz că vă încăierați.

Haskell și-a scos pistolul din buzunar și i-a deschis butoiașul - era gol.

— Ești un..., a început bătrânul, dar a izbucnit în râs și a înhățat cartușele din mâna lui Kaz, clătinând din cap.

— Ai sânge de diavol în tine, băiete. Du-te și fă rost de banii mei.

- Și de ai mei, a șoptit Kaz, ridicându- și pălăria, apoi a pornit șchiopătând înapoi spre gondelă.

* * *

Kaz a rămas vigilent, relaxându-se un pic doar când barca a trecut de granițele Butoiului și a intrat în apele mai liniștite care mărgineau cartierul financiar. Aici, străzile erau aproape pustii, iar prezența gărzilor din stadwatch era mai redusă. Când

gondela a ajuns sub Ledbridge, a zărit o umbră desprinzându-se de balustrada podului. O clipă mai târziu, Inej era alături de el în barca îngustă.

Kaz era tentat să cârmească spre Vălul Negru. Abia dacă dormise în ultimele zile, iar piciorul nu i se refăcuse complet după încercările prin care trecuse la Curtea de Gheață. În cele din urmă, corpul lui avea să înceteze să mai primească ordine.

Ca și când i-ar fi citit gândurile, Inej i-a spus:

— Pot să inspectez singură casa. Ne întâlnim pe insulă

S-o crezi tu. Nu avea să scape atât de ușor de el.

— Din ce direcție vrei să ne apropiem de casa lui Van Eck? a întrebat-o el.

— Să începem de la Biserica Trocului. De pe acoperișul ei se vede bine casa negustorului.

Kaz nu era încântat de idee, dar a cârmit pe Beurscanal, pe lângă Bursă și fațada impozantă a hotelului Geldrenner, unde tatăl lui Jesper probabil dormea dus în camera lui.

Au tras gondela lângă biserică. Strălucirea lumânărilor se revărsa pe ușile corpului central al bisericii, care era deschis tot timpul pentru cei care voiau să-i aducă rugăciuni lui Ghezen.

Inej ar fi putut să se cațăre pe pereți fără mari eforturi, iar Kaz s-ar fi descurcat și el, dar nu avea de gând să-și pună forțele la încercare într-o noapte în care piciorul lui protesta la fiecare pas.

Trebuia să intre într-una dintre capele.

— Nu trebuie să vii cu mine, a spus Inej, în timp ce se apropiau de ușa unei capele.

Kaz n-a luat-o în seamă, ci a spart repede încuietoarea ușii. Au intrat în camera întunecată, apoi au urcat două niveluri, traversând capelele construite una peste alta ca straturile unui tort, fiecare comandată de o familie negustorească din Kerch. Kaz a mai spart o încuietoare și au urcat pe încă o scară nenorocită - una îngustă, în spirală - care ducea la o trapă de pe acoperiș.

Biserica Trocului era o catedrală construită după un plan în forma mâinii lui Ghezen, vastul corp central fiind amplasat în palmă, iar cele cinci nave scurte radiind de-a lungul celor cinci degete și terminându-se cu câte un grup de capele construite una peste alta. Kaz și Inej au urcat prin capelele din degetul mic, apoi au pornit spre acoperișul corpului central, iar de acolo pe

inelarul lui Ghezen, croindu-și drum de-a lungul unui lanț muntos de frontoane alunecoase și creste înguste de piatră.

— De ce le-o fi plăcând zeilor să fie venerați în locuri înalte? a bombănit Kaz.

— Oamenii vor grandoare, a spus Inej, înaintând cu salturi agile, ca și când ar fi cunoscut o topografie secretă.

— Sfinții aud rugăciunile oriunde ar fi rostite.

— Și le răspund în funcție de toane? Kaz, ce vrei tu nu coincide întotdeauna cu ce e bine pentru lume. A te ruga și a-ți dori ceva nu sunt unul și același lucru.

Dar sunt la fel de inutile, s-a gândit Kaz, dar și-a ținut gura. Era prea concentrat să nu cadă de pe acoperiș ca să se angajeze într-o dispută.

La vârful inelarului, s-au oprit și s-au uitat de jur împrejur. Spre sud-est, se vedeau fleșele înalte ale catedralei, Bursa, strălucitorul turn cu ceas al hotelului Geldrenner și fâșia de apă a Beurscanal-ului curgând pe sub Zentsbridge. Iar spre est, acoperișul le oferea o perspectivă care îi interesa: Geldstraat, Geldcanal și casa impunătoare a lui Van Eck.

Era un excelent punct de observație din care puteau inspecta măsurile de securitate pe care Van Eck le luase atât la el acasă, cât și pe canal, dar tot nu puteau obține toate informațiile de care aveau nevoie.

— Trebuie să ne apropiem mai mult, a spus Kaz.

— Știu, a spus Inej, scoțând o funie din tunică și trecând-o pe după un ornament de piatră. Pe cont propriu, o să inspectez casa lui Van Eck mai repede și mai în siguranță. Dă-mi jumătate de oră.

— Să nu...

Până ajungi tu înapoi la gondelă, o să aflu toate informațiile de care avem nevoie.

Lui Kaz îi venea s-o omoare:

— M-ai târât de pomană până aici.

— Mândria te-a târât până aici. Dacă Van Eck simte ceva suspect în noaptea asta, totul se termină. Știi bine că nu e o treabă pentru două persoane.

— Inej...

— Și viitorul meu depinde de lovitura asta, Kaz. Nici eu nu-ți spun cum să spargi încuietori sau cum să faci planuri. Mă pricep la asta, așa că lasă-mă să-mi fac treaba, a spus ea, întinzând

funia. Și gândește-te la cât timp o să ai pentru rugăciuni și meditație până jos.

Apoi a dispărut peste marginea acoperișului.

Kaz a rămas nemișcat, cu privirea ațintită asupra locului în care fusese Inej până cu o clipă înainte. Îl păcălise. Fantoma cea pioasă și onestă îl trăsese în piept. S-a întors și s-a uitat la acoperișul pe care trebuia să-l străbată până la trapa prin care urcaseră.

— Să te ia naiba, Inej, cu toți sfinții tăi! a spus el cu glas tare, apoi și-a dat seama că zâmbea.

* * *

Când a urcat, în sfârșit, în gondelă, Kaz era categoric mai puțin amuzat. Nu-l deranja că Inej îl păcălise, dar îl scotea din sărite că avea dreptate. Kaz știa foarte bine că nu era capabil să se strecoare pe dibuite în casa lui Van Eck.

Chiar nu era o treabă pentru două persoane și, în plus, nu aveau obiceiul să procedeze așa. Inej era Fantoma, cea mai bună hoață de secrete din Butoi. Strângerea de informații fără a fi depistată era specialitatea ei, nu a lui. Pe de altă parte, era recunoscător că putea să stea jos câteva clipe, să-și odihnească piciorul în timp ce apa plescăia ușor, lovindu-se de marginile canalului. Și atunci de ce insistase s-o însoțească? Era un mod periculos de a gândi - genul de gândire din pricina căruia Inej fusese capturată.

O să am răbdare, și-a spus Kaz în sinea lui. A doua zi la miezul nopții, Kuwei avea să plece din Ketterdam. În câteva zile aveau să-și primească toți recompensa. Inej avea să-și poată urma visul de a vâna negustori de sclavi, iar el avea să scape de această sursă constantă de perturbare. Kaz urma să întemeieze o nouă bandă, una clădită de cel mai tânăr și mai periculos membru al Scursurilor.

Avea să se dedice din nou promisiunii pe care o făcuse amintirii lui Jordie, sarcinii dificile de a distruge bucată cu bucată viața lui Pekka Rollins.

Și totuși, privirea continua să-i fugă spre trotuarul de lângă canal, și simțea că e tot mai nerăbdător. Era mai bun de atât. Mulți înțelegeau greșit rolul așteptării în viața de infractor. Voiau să acționeze, în loc să aibă răbdare și să strângă informații.

Voiau să știe instantaneu, fără să facă eforturi să afle. Uneori, ca să obții cât mai mult dintr-o anumită situație, tot ce trebuia să faci era să aștepți. Dacă nu-ți plăcea vremea, nu te repezeai în mijlocul furtunii - așteptai până se însenina. Găseai un mijloc să nu te uzi.

Excelent, și-a zis Kaz în sinea lui. Dar unde naiba e?

Câteva lungi minute mai târziu, Inej a urcat silențios în barcă.

— Povestește-mi, i-a zis el, după ce au luat-o din loc.

— Alys e în aceeași cameră de la etaj, iar la ușa ei e postată o gardă.

— Și biroul?

— Tot acolo, la capătul holului. Van Eck a pus să fie montate încuietori Schuyler la toate ferestrele exterioare ale casei.

Kaz a oftat enervat.

— E o problemă? a întrebat ea.

— Nu. O încuietoare Schuyler n-are cum să stea în calea unui șperaclu bun, dar mănâncă timp.

— N-am reușit să-mi dau seama cum s-o sparg, așa că a trebuit să aștept ca să deschidă ușa din spate cineva de la bucătărie.

Kaz n-o învățase ca lumea să spargă încuietori, dar, dacă și-ar fi pus mintea, Inej ar fi putut învăța toate secretele unei încuietori Schuyler.

— Le-a venit un transport de provizii. Din câte am reușit să aud, Van Eck face pregătiri pentru întrunirea Consiliului Comercial pe care o s-o găzduiască mâine-seară.

— Da, are noimă, a spus Kaz. O să joace rolul tatălui îndurerat și o să le ceară să sporească numărul de gărzi care ne caută.

— Și o să-i facă pe plac?

— N-au niciun motiv să-l refuze. În plus, vor fi cu toții preveniți să-și dosească amantele sau alte chestii care nu vor să fie descoperite.

— Dar Butoiul n-o să stea cu mâinile-n sân.

— Nu, a spus Kaz, în timp ce gondela trecea pe lângă bancul de nisip de lângă Vălul Negru, intrând în cețurile din jurul insulei. Nimeni nu vrea ca negustorii să-și bage nasul în treburile noastre. Ai idee pe la ce oră o să aibă loc întrunirea Consiliului?

— Bucătarii ziceau că trebuie să pregătească o cină în toată regula. Deci ar putea fi un bun prilej pentru noi.

— Exact.

Pentru Kaz, asta era cea mai bună formă a relației lor, fără complicații și fără nicio altă preocupare în afară de lovitura pe care o pregăteau. Ar fi trebuit să lase lucrurile așa, dar avea nevoie să știe.

— Ai zis că Van Eck nu ți-a făcut niciun rău. Spune-mi adevărul.

Ajunseseră la adăpostul sălciilor, iar Inej se uita la crengile albe și încovoiate.

— Nu mi-a făcut rău.

Au coborât din gondelă, s-au asigurat că e bine camuflată și au pornit spre mijlocul insulei. Kaz mergea în urma lui Inej, așteptând ca starea ei să se schimbe. Luna începuse să apună, luminând mormintele de pe Vălul Negru, care semăna acum cu un oraș în miniatură gravat în argint. Cocul i se desfăcuse și coada îi atârna pe spate.

Kaz și-a imaginat cum ar fi fost să și-o înfășoare în jurul mâinii și să-i mângâie cu degetul mare șuvițele împletite.

Și apoi? A alungat gândul.

Când mai aveau doar câțiva pași până la carena de piatră, Inej s-a oprit și s-a uitat la cețurile care învăluiau crengile.

— Voia să-mi rupă picioarele. Să le zdrobească cu un ciocan ca să nu se mai vindece niciodată.

Gândurile la lumina lunii și la părul ei mătăsos i-au dispărut din minte, alungate de un fulger negru de furie. Kaz a văzut că Inej trăgea de mâneca brațului stâng, pe care avusese cândva tatuajul Menajeriei. Kaz doar bănuia grozăviile pe care Inej le îndurase acolo, dar știa ce însemna să te simți neputincios, iar Van Eck o făcuse să se simtă din nou așa. Kaz trebuia să născocească chinuri noi ca să i-o poată plăti acelui nemernic plin de sine.

Jesper și Nina aveau dreptate. Inej trebuia să se odihnească și să-și recapete puterile după încercările prin care trecuse în ultimele zile. Kaz știa cât de puternică era, dar știa și ce efect avea captivitatea asupra ei.

— Dacă simți că nu ești pregătită pentru lovitura asta...

— Sunt pregătită, a spus ea, stând în continuare cu spatele la el.

Tăcerea dintre ei era ca o apă neagră. Kaz nu o putea traversa. Nu putea găsi linia de mijloc între decența pe care o

merita Inej și violența cerută de viața pe care o alesese. Dacă ar fi încercat, ar fi pus în pericol viețile amândurora. Kaz nu putea fi decât ceea ce era cu adevărat - un băiat care nu avea de oferit nicio mângâiere. Așa că avea să-i ofere ce putea.

— O să-l tai pe Van Eck, a spus el calm. O să-i fac o rană care nu poate fi cusută, care n-o să i se vindece complet niciodată. O rană după care să nu-și poată reveni niciodată.

— Ca aceea pe care ai îndurat-o tu?

— Da.

Era o promisiune. Era o recunoaștere.

Inej a tras aer în piept. Cuvintele i s-au desprins de pe buze ca o rafală de împușcături, ca și când ar fi deranjat-o însăși rostirea lor.

— Nu știam dacă ai să vii.

Kaz nu-l putea învinovăți pe Van Eck pentru asta. Știa că era o îndoială pe care o sădise el însuși în Inej, cu fiecare vorbă rece și fiecare mică cruzime.

— Suntem echipa ta, Inej. Și nu-i lăsăm pe ai noștri la mila unui negustor ticălos.

Nu era răspunsul pe care Kaz voia să i-l dea. Și nu era nici răspunsul pe care voia Inej să-l audă.

Când s-a întors cu fața, ochii ei scăpărau de furie.

— Voia să-mi rupă picioarele, a spus ea cu bărbia ridicată și cu un ușor tremur în glas. Dacă ar fi făcut-o, ai mai fi venit după mine, Kaz? Dacă n-aș mai fi fost în stare să mă cațăr pe un perete sau să merg pe sârmă? Dacă n-aș mai fi fost Fantoma?

Mâini-Murdare nu s-ar mai fi dus după ea. Băiatul care putea duce acest plan la bun sfârșit, care le putea face rost de bani păstrându-i, totodată, în viață i-ar fi făcut serviciul de a o cruța de chinul ei, ar fi avut grijă să-și reducă pierderile la minimum și ar fi mers mai departe.

— Aș fi venit după tine, a spus el, iar când a văzut expresia neîncrezătoare de pe chipul ei, a spus din nou: Aș fi venit după tine. Iar dacă n-aș mai fi putut să merg, aș fi venit târându-mă, și, oricât de răniți am fi fost, am fi plecat de acolo luptând - cu pistoalele și cuțitele în mâini. Pentru că asta știm să facem. Nu renunțăm niciodată la luptă.

A început să bată vântul. Foșnetele sălciilor aduceau cu niște șușoteli răutăcioase. Kaz se uita în ochii ei, în care luna se reflecta ca două seceri de lumină. Inej avea dreptate să fie

precaută. Chiar și în privința lui. Mai ales în privința lui. Fără precauție nu puteai supraviețui.

În cele din urmă, a încuviințat din cap, plecând ușor bărbia. S-au întors în cavou fără să-și mai spună nimic. Sălciile continuau să șușotească.

Nina s-a trezit cu mult înainte de răsărit. Ca de obicei, primul lucru la care s-a gândit a fostparem-ul, și tot ca de obicei, nu avea poftă de mâncare. Pofta de drog aproape că o înnebunise cu o noapte înainte. După încercarea de a-și folosi puterea împotriva soldaților Kherguud, o cuprinsese o dorință disperată după parem și, timp de câteva ore, se perpelise în pat, făcându-și semiluni roșii în palme cu unghiile.

Se simțea mizerabil în dimineața aceea și totuși sentimentul că avea un țel a făcut-o să se ridice mai ușor din pat.

Nevoia de parem tocise ceva în ea, iar uneori Nina se temea că scânteia care se stinsese nu avea să mai revină niciodată.

Însă în ziua aceea, deși o dureau oasele, pielea îi era uscată și își simțea gura ca un cuptor care trebuia curățat, nutrea un sentiment de speranță. Inej se întorsese. Își făcuseră un plan. Și ea avea să le facă un bine semenilor ei. Chiar dacă trebuise să-l șantajeze pe Kaz Brekker pentru asta.

Matthias deja se sculase și verifica armele. Nina s-a întins și a căscat, bombându-și pieptul, încântată să vadă că Matthias a măsurat-o din priviri, apoi a întors vinovată capul spre pușca pe care o încărca. Încântător. Cu o zi înainte aproape că sărise pe el, dar dacă Matthias nu voise să profite de ocazie, Nina voia să-l facă să regrete. Se sculaseră și ceilalți, umblând de colo-colo prin cavou - cu excepția lui Jesper, care încă sforăia cu poftă, cu picioarele lui lungi ieșite de sub pătură. Inej făcea ceai. Kaz stătea la masă, examinând niște schițe cu Wylan sub privirile lui Kuwei, care le oferea câte o sugestie. Nina s-a uitat cu atenție la cele două fețe shuhane. Postura și mișcările lui Wylan erau foarte diferite de ale lui Kuwei, dar dacă stăteau nemișcați, era aproape imposibil să-i deosebești. Eu am făcut asta, și-a spus Nina. Și-a amintit legănarea felinarelor în cabina înghesuită, cârlionții roșcați ai lui Wylan transformându-se sub mâinile ei într-o claie de păr brunet, ochii lui mari și albaștri - temători și, în același timp, îndrăzneți - schimbându-și forma și devenind

aurii. Fusese magie adevărată, ca în poveștile cu care încercau să-i adoarmă profesorii de la Micul Palat. Și făcuse totul cu mâinile ei.

Inej a venit să se așeze lângă ea cu două căni de ceai fierbinte.

— Cum te simți în dimineața asta? a întrebat-o Inej.

— Poți să mănânci?

— Nu cred, a spus Nina, străduindu-se să ia o gură de ceai. Mulțumesc pentru ce ai făcut aseară. Că ai fost alături de mine.

— Cred că așa e bine. Nu vreau să mai văd oameni făcuți sclavi.

— Chiar și așa...

— Cu multă plăcere, Nina Zenik. Poți să mă răsplătești ca de obicei.

— Gofre?

— Cât mai multe.

— Ai nevoie. Van Eck nu prea te-a hrănit, nu?

— Nu eram tocmai dornică să mănânc, dar s-a străduit o vreme.

— Și apoi?

— Apoi a hotărât să mă tortureze.

Pumnii Ninei s-au încleștat:

— O să-i întind mațele ca pe niște ghirlande.

Inej a izbucnit în râs, sprijinindu-și capul de umărul ei:

— Apreciez propunerea, zău. Dar e o datorie pe care trebuie să i-o plătesc eu.

A făcut o pauză și a adăugat:

— Frica a fost partea cea mai rea. După Curtea de Gheață, credeam că frica nu mă mai poate atinge.

Nina și-a sprijinit bărbia pe părul mătăsos al lui Inej:

— Zoya obișnuia să spună că frica e ca pasărea fenix. Poți s-o vezi arzând de o mie de ori, dar tot o să se întoarcă.

Așa era și cu nevoia de parem.

Matthias a apărut în fața lor:

— O să plecăm în curând. Mai avem o oră până la răsărit.

— Cu ce te-ai îmbrăcat? a întrebat Nina, uitându-se la tichia cu ciucure și la vesta de lână roșie pe care și le pusese Matthias pe deasupra hainelor.

Kaz ne-a făcut rost de acte în caz că o să fim opriți în cartierul ravkan. Suntem Sven și Catrine Alfsson. Refugiați fjerdani care caută azil la ambasada ravkană.

Avea sens. Dacă ar fi fost opriți, Matthias n-ar fi avut cum să se dea drept ravkan, în schimb Nina vorbea bine fjerdana.

— Suntem căsătoriți, Matthias? l-a întrebat ea, fluturând din gene.

Matthias s-a uitat pe documente și s-a încruntat:

— Cred că suntem frate și soră.

Jesper s-a apropiat de ei amețit de somn, frecându-se la ochi:

— Nimic înfiorător.

Nina s-a încruntat:

— De ce ne-ai făcut frați, Brekker?

Kaz nu și-a ridicat privirea din documentul pe care îl studia:

— Pentru că i-a fost mai ușor lui Specht să falsifice actele în felul ăsta, Zenik. Aceiași părinți și același loc de naștere, plus că a încercat să vă împace și impulsurile nobile, și toate astea într-un timp foarte scurt.

— Dar nu semănăm deloc.

— Sunteți amândoi înalți, a sugerat Inej.

— Și niciunul dintre noi n-are branhii, a spus Nina. Dar asta nu înseamnă că semănăm.

— Atunci retușează-l, a spus Kaz pe un ton rece.

În ochii lui Kaz se citea provocarea. Deci știa de lupta ei. Bineînțeles că știa. Lui Mâini-Murdare nu-i scăpa nimic.

— Nu vreau să fiu retușat, a spus Matthias.

Nina nu se îndoia că era adevărat, dar bănuia că încerca și să-i salveze mândria.

— O să vă descurcați, a spus Jesper, detensionând situația. Reduceți la minimum privirile drăgăstoase și încercați să nu vă pipăiți în public.

Ar fi vrut Nina ca pipăitul să fie o problemă.

— Poftim, a spus Matthias, dându-i peruca blondă pe care o folosise cu Smeet și un teanc de haine.

— Sper să fie mărimea mea, a spus Nina bosumflată.

Era tentată să se dezbrace în mijlocul cavoului, dar s-a temut că ar fi fost o indecență care l-ar fi făcut pe Matthias să leșine. Așa că a luat un felinar și s-a dus să se schimbe într-una dintre galeriile cavoului. Deși nu avea oglindă, Nina și-a dat seama că rochia era înfiorătoare, iar vestuța împletită era atât de urâtă,

încât nu avea cuvinte s-o descrie. Când a ieșit din galerie, Jesper s-a îndoit de râs, Kaz a ridicat din sprâncene și până și pe buzele lui Inej s-a așternut un zâmbet.

— Pe toți sfinții, a spus Nina supărată. Cât de rău îmi stă?

Inej și-a dres glasul:

— Arăți un pic...

— Ești încântătoare, a spus Matthias.

Nina era pe punctul să riposteze că nu le apreciază sarcasmul, dar a văzut expresia de pe chipul lui.

Arăta de parcă cineva tocmai i-ar fi dat un coș plin cu cățeluși.

— Ai putea fi o fecioară în prima zi din Roennigsdjel.

— Ce-i Roennigsdjel? a întrebat Kuwei.

— Un fel de festival, nu-mi amintesc exact, a răspuns Nina. Dar sunt sigură că se mănâncă mult elan. Hai să mergem, găgăuță. Și se presupune că sunt soră-ta, deci nu te mai uita așa la mine.

— Cum?

— De parcă aș fi de înghețată.

— Nu-mi place înghețata.

— Matthias, în cazul ăsta nu cred că putem continua să stăm împreună, a spus Nina, nereușind să-și ascundă satisfacția din glas - poate că tot ce trebuia să facă era să-și cumpere mai multe haine împletite oribile.

* * *

După ce au părăsit Vălul Negru, au intrat pe canale spre nord-vest, alăturându-se bărcilor care se îndreptau către târgul de dimineață de lângă Stadhall. Ambasada ravkană se afla la marginea sectorului guvernamental, într-un cot larg al canalului, iar prin fața ambasadei trecea un bulevard larg. În locul bulevardului fusese cândva o mlaștină pe care un antreprenor o asanase și o pavase, cu gând să construiască acolo un hotel mare și o piață de paradă. Dar antreprenorul a rămas fără fonduri înainte să înceapă construcția. Acum, terenul găzduia o piață aglomerată cu tarabe de lemn și cărucioare cu mărfuri care apăreau dimineața și dispăreau seara, când începeau să patruleze gărzile stadwatch-ului. Acolo veneau refugiații și turiștii, noii imigranți și vechii expatriați ravkani să găsească

fețe și obiceiuri familiare. Cele câteva cafenele din zonă serveau pelmeni și hering la saramură, iar la mesele de afară stăteau bătrâni care sorbeau kvas și citeau ziare vechi de câteva săptămâni. Când ajunsese în Ketterdam, Nina se gândise să caute ocrotire la ambasada ravkană, dar se temuse ca nu cumva să fie trimisă înapoi acasă, să servească în Armata a Doua. Cum ar fi putut să le explice că nu voia să se întoarcă în Ravka înainte să elibereze un druskelle pe care îl băgase la închisoare cu acuzații false? După aceea, rareori mai trecuse prin Mica Ravkă. Era prea dureros să meargă pe străzile acelea, care semănau atât de mult și, în același timp, atât de puțin cu cele de acasă. Și totuși, când a zărit vulturul cu două capete al Lantsovilor fluturând pe fundalul azuriu, inima i-a tresărit ca un cal care sare peste o groapă. Piața îi amintea de Os Kervo, orașul plin de viață care servise drept capitală a Ravkăi de Vest înainte de unificare - șalurile brodate și samovarele strălucitoare, mirosul de miel fript la proțap, căciulile de lână și iconițele vechi din tablă cositorită strălucind în lumina dimineții. Dacă ignora clădirile kerchiene înguste, cu frontoane înalte, aproape că se simțea ca acasă. O iluzie periculoasă. Pe străzile acelea nu era deloc în siguranță. Oricât ar fi încercat-o dorul de casă, în timp ce trecea cu Matthias pe lângă tarabe și vânzători ambulanți, o parte mică și rușinată s-a crispat în ea văzând cât de demodat era totul. Până și oamenii, care se agățau de portul tradițional ravkan, păreau relicve din alte vremuri, lucruri salvate din paginile unui basm. Oare anul petrecut în Ketterdam o făcea să-i vadă așa? Oare îi schimbase modul în care își vedea semenii și obiceiurile? Nu voia să creadă asta.

Lăsându-și gândurile deoparte, Nina și-a dat seama că ea și Matthias atrăgeau niște priviri foarte neprietenoase. Fără îndoială, ravkanii aveau prejudecăți legate de fjerdani, dar părea să fie vorba și de altceva. Apoi s-a uitat la Matthias și a oftat. Avea o expresie îngrijorată, iar când era îngrijorat, arăta înspăimântător. Iar impresia era întărită de statura lui robustă, care amintea de tancul cu care ieșiseră din Curtea de Gheață.

— Matthias, i-a șoptit ea în fjerdană, dându-i un ghiont care spera să pară prietenos, frățesc. Chiar trebuie să te încrunți la tot ce vezi?

— Nu mă încrunt.

— Suntem fjerdani în cartierul ravkan. Deja ieșim în evidență. Hai să nu le dăm oamenilor încă un motiv să creadă că te pregătești să asediezi piața. Trebuie să ne facem treaba fără să atragem atenție nedorită. Gândește-te că ești un spion.

Matthias s-a încruntat și mai tare:

— Așa ceva e sub demnitatea unui soldat cinstit.

— Atunci prefăte că ești actor, i-a sugerat ea, dar Matthias a mormăit scârbit. Ai fost vreodată la teatru?

— Se joacă tot timpul piese în Djerholm.

— Lasă-mă să ghicesc: povești serioase care durează câteva ore și relatează aventurile mărețe ale eroilor de odinioară.

— Să știi că sunt foarte distractive. Dar n-am văzut niciodată un actor care să țină ca lumea sabia în mână.

Nina a izbucnit în râs.

— Ce-i? a întrebat Matthias nedumerit.

— Nimic. Zău, nimic.

Avea să-l învețe altădată pe Matthias ce este o insinuare. Sau poate că nu. Era mult mai amuzant când nu se prindea la o aluzie.

— Ce sunt alea? a întrebat el, făcând semn cu mâna spre pătura unui vânzător, care era plină cu șiruri alcătuite din ceea ce păreau să fie bețe și așchii de piatră.

— Oase, i-a răspuns ea. Degete, vertebre, bucățele de încheieturi. Oase de sfinți. Pentru protecție.

Matthias a făcut un pas în spate:

— Ravkanii umblă cu oase de oameni la ei?

— Și voi vorbiți cu copacii. E o superstiție.

— Și chiar sunt oase de sfinți?

Nina a ridicat din umeri:

— Sunt oase șterpelite din cimitire și de pe câmpuri de luptă - găsești multe în Ravka. Dacă oamenii vor să creadă că au la ei cotul lui Sankt Egmond sau degetul mic de la piciorul Sanktei Alina...

— Și cine, mă rog, a hotărât că Alina Starkov e o sfântă? a spus Matthias iritat. A fost o Grisha puternică. Dar nu e același lucru.

— Ești sigur? a întrebat Nina, simțind că se enervează.

Una era să i se pară ei că obiceiurile ravkane erau în-apoiate și cu totul altceva să le pună la îndoială Matthias.

— Am văzut Curtea de Gheață cu ochii mei, Matthias. Ce ți se pare mai ușor de crezut, că a fost construită de mâna unui zeu sau de Grisha cu puteri pe care voi nu le înțelegeți?

— E cu totul altceva.

— Alina Starkov era cam de vârsta noastră când a fost martirizată. Era doar o fată și s-a sacrificat ca să salveze Ravka și să distrugă Falia Umbrei. Și în țara ta sunt oameni care o venerează ca pe o sfântă.

Matthias s-a încruntat:

— Nu e...

Dacă zici „natural“, îți fac dinții ca de iepure.

— Poți să faci asta?

— Sigur, pot să încerc.

Nu era corect din partea ei. Într-adevăr, Ravka era patria ei, dar pentru Matthias era o țară dușmană. E drept că reușise s-o accepte pe ea, dar a-l face să accepte o națiune întreagă și cultura ei presupunea eforturi mult mai mari.

— Poate ar fi trebuit să vin singură.

— Dacă vrei, n-ai decât să te întorci și să mă aștepți lângă barcă.

Matthias s-a încordat:

— Categoric nu. Nu știi ce te așteaptă. Poate că shuhanii deja i-au prins pe prietenii tăi.

Nina nu voia să se gândească la asta:

— Atunci trebuie să te liniștești și să-ți iei un aer prietenos.

Matthias și-a scuturat brațele, relaxându-și trăsăturile.

— Prietenos, nu somnoros, a comentat Nina. Imaginează-ți că... fiecare om care îți iese în cale e o pisicuță pe care te străduiești să n-o sperii.

Matthias a părut jignit:

— Animalele mă adoră.

— Bine. Atunci prefăte că sunt niște copilași timizi care fac pipi pe ei dacă nu ești drăguț.

— Bine, o să încerc.

Când s-au apropiat de următoarea tarabă, bătrâna din spatele ei s-a uitat la Matthias cu ochi bănuitori. Nina l-a încurajat cu un semn din cap, iar Matthias a zâmbit larg și a zis cu o voce puternică și melodioasă:

— Bună, mică prietenă!

Bătrâna a trecut de la precauție la uimire, iar Nina a considerat că e o ameliorare.

— Și cum te simți astăzi? a întrebat Matthias.

— Poftim? a întrebat bătrâna.

— Nimic, a spus Nina în ravkană. A vrut să spună că femeile ravkane îmbătrânesc foarte frumos.

Femeia a afișat un zâmbet știrb, măsurându-l din priviri pe Matthias:

— Întotdeauna mi-au plăcut fjerdanii. Întreabă-l dacă vrea să joace Prințesa și Barbarul, a chicotit ea.

— Ce-a zis? a întrebat Matthias.

Nina a tușit și l-a luat de braț, depărtându-se de tarabă:

— Mi-a zis că ești un băiat foarte simpatic, o mândrie a rasei fjerdane. Oh, ia uite, blini! N-am mai mâncat blini de nu mai știu când.

— Am auzit-o zicând cuvântul babink, a spus el. Și tu mi-ai zis așa înainte. Ce înseamnă?

Nina și-a îndreptat atenția spre un teanc de plăcinte cu unt subțiri ca hârtia:

— Înseamnă „scumpule“.

— Nina...

— „Barbar“.

— Doar am întrebat, nu e cazul să mă ponegrești.

— Nu, babink înseamnă „barbar“.

Privirea lui Matthias s-a întors brusc spre bătrână, încruntătura revenindu-i brusc pe față. Nina l-a apucat de braț, deși era ca și când ar fi încercat să țină pe loc o stâncă:

— Nu te-a insultat. Jur!

— „Barbar“ nu e o insultă? a ridicat el glasul.

— Nu. Mă rog, ba da. Dar nu în contextul ăsta. A întrebat dacă vrei să joci Prințesa și Barbarul.

— E un joc?

— Nu tocmai.

— Atunci ce e?

Ninei nu-i venea să creadă că se pregătea să-i explice despre ce era vorba.

— În Ravka, a început ea, mergând mai departe, avem o serie populară de cărți despre un, ă..un viteaz soldat fjerdan...

— Serios? s-a mirat Matthias. El e eroul?

— Oarecum. El răpește o prințesă ravkană...

— Asta nu s-a întâmplat niciodată în realitate.

— În poveștile astea se întâmplă. Ei bine, și-a dres ea glasul, prințesa și fjerdanul petrec mult timp împreună și ajung să se cunoască. Într-o peșteră.

— Fjerdanul locuiește într-o peșteră?

— Într-o peșteră foarte frumoasă. Cu blănuri, potire cu nestemate, hidromel.

— Ah, a spus el aprobator, un fel de Angsar cel Mare, care strângea comori. Păi și devin aliați?

Nina a luat o pereche de mănuși brodate de pe altă tarabă:

— Îți plac? Poate o să-l facem pe Kaz să poarte ceva cu flori. Să-și mai înveselească înfățișarea.

— Cum se termină povestea? Luptă împreună în bătălii?

Nina a aruncat mănușile pe tarabă cu un aer dezarmant:

— Ajung să se cunoască intim.

Matthias a rămas cu gura căscată.

— În peșteră?

— Vezi tu, fjerdanul e foarte sobru, foarte viteaz, s-a grăbit Nina să continue. Dar se îndrăgostește de prințesa ravkană, iar asta o ajută pe ea să-l civilizeze...

— Să-l civilizeze?

— Da, dar asta se întâmplă abia în a treia carte.

— Sunt trei?

— Matthias, ai nevoie să iei loc?

— Cultura asta e dezgustătoare. Ideea că o ravkană ar putea civiliza un fjerdan...

— Calmează-te, Matthias.

— Poate am să scriu și eu o poveste despre ravkane nesățioase care se îmbată, se dezbracă și le fac avansuri indecente fjerdanilor ghinioniști.

— Asta da petrecere.

Matthias a clătinat din cap, dar Nina a văzut că se străduia să-și stăpânească zâmbetul, așa că a hotărât să profite de situația avantajoasă.

— Am putea să ne jucăm noi de-a Prințesa și Barbarul, i-a șoptit ea, în așa fel încât să n-o audă nimeni din jur.

— Cu siguranță nu.

— La un moment dat, el o îmbăiază.

Pașii lui Matthias au șovăit:

— De ce ar face-o?

— Pentru că e legată, n-are încotro.

— Taci din gură.

— Deja îmi dai ordine. Foarte barbar din partea ta. Sau putem să inversăm rolurile. Eu o să fiu barbarul, iar tu prințesa. Dar va trebui să oftezi mai mult, să tremuri și să-ți muști buza.

— Ce-ar fi să-ți mușc ție buza?

— Hai că ai prins șpilul, Helvar.

— Încerci să-mi distragi atenția.

— Exact. Și îmi iese. Nu te-ai mai încruntat la nimeni de două intersecții. Ia uite, am și ajuns.

— Așa, și acuma? a întrebat Matthias, uitându-se în jur.

Ajunseseră la o tavernă cam dărăpănată. În fața ei stătea un bărbat cu o tarabă pe roți care vindea obișnuitele icoane și statuete a Sanktei Alina într-o postură nouă - Alina cu pumnul ridicat și cu pușca în mână, călcând pe cadavrele zdrobite ale volcrelor înaripate. Iar pe piedestalul lor era scris: Rebe dva blkshiya. „Fiica poporului."

— Pot să vă ajut cu ceva? a întrebat bărbatul în ravkană.

— Multă sănătate tânărului Rege Nikolai, i-a răspuns Nina tot în ravkană. Fie-i domnia lungă.

— Cu inima ușoară, a continuat bărbatul.

— Și cu pumnul greu, a adăugat Nina, încheind schimbul codat de replici.

Vânzătorul a aruncat o privire peste umăr:

— Așezați-vă la a doua masă pe stânga. Comandați ceva dacă vreți. O să vină cineva la voi în scurtă vreme.

După strălucirea din piață, taverna era întunecată și răcoroasă, iar Nina a trebuit să clipească de câteva ori ca să distingă interiorul. Podeaua era presărată cu rumeguș, iar la câteva dintre mesele scunde stăteau mușterii prinși în conversații, cu hering și pahare de kvas în față.

Nina și Matthias au luat loc la masa indicată.

Ușa tavernei a fost trântită în urma lor, iar mușteriii s-au ridicat brusc de la masă, răsturnându-și scaunele pe podea și îndreptându-și pistoalele spre Nina și Matthias.

O capcană.

Fără să stea pe gânduri, Nina și Matthias au sărit și ei în picioare, așezându-se spate în spate, gata de luptă - Matthias cu pistolul în mână, iar Nina cu mâinile ridicate.

Din fundul tavernei a apărut o fată cu glugă și cu gulerul ridicat, astfel încât i se vedea doar o mică parte din față.

— Stați liniștiți, a spus ea, ochii ei aurii strălucind în lumina slabă. N-aveți de ce să luptați.

— Atunci ce-i cu atâtea arme? a întrebat Nina, trăgând de timp.

Fata a ridicat mâna și Nina a simțit că începe să-i scadă pulsul.

— E o Sfâșie-Inimi! a strigat Nina.

Matthias a scos imediat ceva din buzunar. Nina a auzit un pocnet și un șuier, iar o clipă mai târziu taverna s-a umplut cu o pâclă stacojie. Oare Wylan născocise o bombă fumigenă pentru Matthias? De fapt, era tehnica pe care o foloseau druskelle când întâlneau un Sfâșie-Inimi, ca să-i împiedice să vadă. La adăpostul pâclei, Nina și-a îndoit degetele, sperând că puterea ei avea să răspundă.

Dar nu simțea nimic dinspre trupurile din jur - nicio mișcare, niciun pic de viață.

Dar, la marginea conștiinței, a simțit ceva nou, un alt fel de sensibilitate, ca un strat de apă rece pe fundul unui lac adânc, un șoc revigorant care a părut să-i trezească celulele la viață. Nu era o senzație întru totul străină - mai simțise ceva asemănător când se duseseră s-o răpească pe Alys și doborâse una dintre gărzi, dar acum era mult mai intens. Avea o formă și o textură. S-a lăsat învăluită de acea răceală și a îmbrățișat - orbește, cu lăcomie - senzația de trezire la viață, arcuindu-și brațele în față cu o mișcare născută din instinct și din practică deopotrivă.

Ferestrele tavernei s-au spart spre interior într-o ploaie de cioburi. Fragmente de oase au țâșnit prin aer, ciuruindu-i ca șrapnelul pe bărbații înarmați. Relicvele de pe taraba vânzătorului, a înțeles brusc Nina. Reușise cumva să controleze oasele.

— Au oameni afară! a strigat unul dintre bărbații din bar.

— Trageți!

Nina s-a pregătit pentru impactul gloanțelor, dar în secunda următoare s-a simțit smulsă de pe podea. Cu o clipă în urmă stătea în picioare pe podeaua tavernei, iar acum era lipită cu spatele de grinzile tavanului, cu privirea îndreptată spre

rumegușul împrăștiat pe jos. În jurul ei, bărbații care îi atacaseră erau și ei lipiți de tavan.

În pragul bucătăriei stătea o tânără al cărei păr negru strălucea aproape albastru în lumina slabă.

— Zoya? a spus Nina cu respirația întretăiată.

Zoya a pășit în lumină, ca o nălucă drapată în mătase de culoarea safirului, cu manșetele și tivul acoperite cu bogate broderii de argint. Ochii ei cu gene lungi s-au făcut mari.

— Nina? s-a mirat Zoya.

Concentrarea i s-a redus pentru o clipă și au căzut cu toții jumătate de metru, dar Zoya și-a ridicat din nou mâinile, izbindu-i pe toți încă o dată de tavan.

— Ești în viață! a spus ea, uitându-se uimită la Nina.

Apoi privirea i-a alunecat spre Matthias, care se zvârcolea precum mai mare și mai furios fluture țintuit vreodată cu un bold.

— Și văd că ți-ai făcut un prieten nou.

Wylan nu mai fusese într-un vas de pasageri de când încercase să plece din oraș cu șase luni în urmă și îi era greu să nu-și amintească de acel dezastru, mai ales acum, când gândurile legate de tatăl lui îi erau atât de proaspete în minte. Dar barca de acum era cu mult diferită de cea pe care încercase s-o ia în noaptea aceea. Această barcă făcea zilnic două curse pe ruta piețelor. La dus, era plină cu legume, animale vii și ce mai aduceau fermierii la piețele împrăștiate prin oraș. Când era mic, Wylan credea că toate mărfurile proveneau din Ketterdam, dar în scurtă vreme a aflat că, deși puteai face rost de aproape orice în oraș, mică parte din mărfuri era de fapt produsă acolo. Orașul își aducea fructele exotice - mango, fructul dragonului, ananași mici și parfumați - din Coloniile de Sud. Iar mărfurile mai obișnuite proveneau din fermele răspândite în jurul orașului.

Jesper și Wylan au urcat într-o barcă plină cu imigranți, care tocmai coborâseră într-un port al Ketterdamului, și cu muncitori care căutau slujbe la ferme, nu în fabricile din oraș. Din păcate, au urcat prea la sudul traseului și toate băncile erau ocupate, iar Jesper era evident nemulțumit din pricina asta.

De ce n-o luăm pe traseul Belendt? se plânsese Jesper cu numai câteva ore înainte. Doar trece pe lângă Olendaal. Bărcile de pe traseul piețelor sunt murdare și nu prinzi niciodată loc în ele.

Pentru că o să ieșiți în evidență pe traseul Belendt. E drept că în Ketterdam nu atrageți atenția - exceptând zilele când Jesper se îmbracă în carouri stridente -, dar la țară, deși o să fiți remarcați, n-o să treziți suspiciuni, pentru că ce altceva ar putea căuta un shuhan și un zemenit la țară dacă nu ceva de lucru la o fermă?

Wylan nu se gândise cât de bătător la ochi putea fi în afara orașului cu noua lui față. Dar în sinea lui era ușurat că Mâini-Murdare nu voia ca el și Jesper s-o ia pe traseul Belendt. Poate că ar fi fost mai confortabil, dar amintirile ar fi fost prea apăsătoare, mai ales în ziua în care avea să vadă în cele din urmă locul de odihnă veșnică al mamei lui.

— Jesper, spusese Kaz, ține-ți armele ascunse și ochii larg deschiși. Van Eck probabil a pus oameni să supravegheze toate nodurile de transport majore, și nu aveam timp să facem acte false pentru Wylan. Eu o să fac rost de substanța corozivă de la atelierul naval din insula Imperjum Prioritatea voastră e să faceți rost de mineralul care ne trebuie pentru acidul auric. Vă duceți la Sfânta Hilde dacă și numai dacă aveți timp.

Wylan a ridicat bărbia, simțind că pune stăpânire pe el acel sentiment mocnit, încăpățânat:

— Trebuie să fac asta. N-am fost niciodată la mormântul mamei. Nu plec din Kerch fără să-mi iau rămas-bun de la ea.

— Crede-mă, ție îți pasă mai mult decât ei.

— Cum poți să zici asta? Tu nu-ți amintești de mama și tatăl tău?

— Maică-mea e Ketterdam Mi-a dat naștere într-un port. Iar taică-miu e profitul. Și îl onorez zilnic. Întoarceți-vă când se înserează sau nu vă mai întoarceți deloc. E valabil pentru amândoi. Am nevoie de o echipă, nu de mocofani sentimentali.

Kaz i-a dat lui Wylan banii de drum:

— Ai grijă ca tu să cumperi biletele. Nu vreau ca Jesper să plece cu banii să învârtă roata lui Makker.

— S-a cam învechit cântecul ăsta.

— Atunci învață alt refren.

Jesper doar a clătinat din cap, dar Wylan și-a dat seama că ironiile lui Kaz încă îl iritau.

Acum, Wylan s-a uitat la Jesper, care stătea sprijinit de balustrada bărcii, cu ochii închiși, și cu profilul întors spre soarele slab de primăvară.

— Nu crezi că ar trebui să fim mai precauți? a întrebat Wylan, care stătea cu fața ascunsă în gulerul ridicat al hainei - la îmbarcare, abia reușiseră să evite două gărzi din stadwatch.

— Deja am ieșit din oraș. Relaxează-te.

Wylan a aruncat o privire peste umăr:

— Am crezut că o să percheziționeze barca.

Jesper a deschis un ochi și a zis:

— Și să țină traficul în loc? Van Eck deja creează mari probleme în porturi. Dacă blochează și vasele de pasageri, o să stârnească răzmerițe.

— De ce?

— Uită-te în jur. Fermele au nevoie de muncitori. Fabricile au nevoie de muncitori. Kerchul n-o să suporte prea multe neajunsuri pentru fiul unui bogătaș, pentru că trebuie să facă bani.

Wylan a încercat să se relaxeze, desfăcându-și haina de dimie de care îi făcuse rost Kaz.

— Chiar, de unde ia toate uniformele și hainele astea? Are cumva un șifonier uriaș pe undeva?

— Vino încoace.

Wylan s-a apropiat precaut de el, iar Jesper a întins mâna spre gulerul lui și l-a ridicat ușor, răsucindu-l în așa fel, încât Wylan să poată vedea panglica albastră prinsă sub el.

— Așa își însemnează actorii costumele, a spus Jesper. Ăsta a fost a lui... Josep Kikkert. Ah, nu-i rău deloc. L-am văzut în Nebunul fură mireasa.

— Sunt costume?

Jesper a coborât gulerul la loc, atingând ușor ceafa lui Wylan:

— Exact. Cu ani în urmă, Kaz a făcut o ușă secretă în garderoba operei Stadlied. De acolo ia hainele de care are nevoie și tot acolo păstrează restul ținutelor. Așa că, în cazul unui raid, nu poate fi prins niciodată cu uniforme de gărzi false.

Wylan s-a gândit că avea sens. S-a uitat o vreme la reflexia soarelui în apă, apoi și-a mutat privirea pe balustradă și a zis:

— Mulțumesc că ai venit cu mine astăzi.

— Kaz nu te-ar fi lăsat să mergi singur. În plus, îți sunt dator. Și tu ai venit cu mine la universitate să mă întâlnesc cu taică-miu, ba chiar mi-ai venit în ajutor când a început să pună întrebări.

— Nu-mi place să mint.

Jesper s-a întors, sprijinindu-și coatele de balustradă, și s-a uitat la malurile înverzite:

— Atunci de ce ai făcut-o?

Wylan chiar nu știa de ce născocise povestea aceea nebunească, potrivit căreia l-ar fi ademenit pe Jesper să facă o investiție proastă. Nici măcar nu știuse ce avea să spună când deschisese gura. Dar pur și simplu n-a suportat să-l vadă pe Jesper cel încrezător și zâmbitor cu acea expresie pe față și nici amestecul de speranță și spaimă care se citea în ochii lui Colm Fahey în timp ce aștepta un răspuns de la fiul lui. Pentru că îi amintea de felul în care se uitase la el propriul tată, pe vremea când încă mai credea că Wylan putea fi vindecat sau reparat. Nu voia să vadă expresia din ochii lui Colm Fahey schimbându-se din grijă în neliniște, iar apoi în furie.

Wylan a ridicat din umeri:

— Îmi fac un obicei din a te salva. Vreau să am antrenament.

Jesper a râs în hohote, iar Wylan s-a uitat din nou cu spaimă peste umăr, temându-se ca nu cumva să atragă atenția.

Dar veselia lui Jesper a fost de scurtă durată. A ridicat un cot de pe balustradă, și-a frecat ceafa cu o mână și a dus mâna la borul pălăriei. Era mereu în mișcare, ca și când trupul lui deșirat ar fi avut înăuntru un mecanism de ceas care funcționa pe baza unei energii invizibile. Dar ceasurile erau simple. Wylan nu putea decât bănui care erau resorturile interioare ale lui Jesper. În cele din urmă, Jesper a zis:

— Ar fi trebuit să-l vizitez astăzi.

Wylan știa că se referea la Colm.

— Și de ce n-ai făcut-o?

— Habar n-am ce să-i spun.

— Adevărul chiar iese din discuție?

— Să zicem că aș prefera să-l evit.

Wylan s-a uitat din nou la apă. Începuse să creadă că Jesper era neînfricat, dar poate că a fi curajos nu însemna că nu-ți era frică.

— Nu poți să te ascunzi la nesfârșit.

— Așteaptă și ai să vezi.

Au trecut pe lângă casa unor fermieri, o pată albă în-văluită în ceața dimineții, în fața căreia se întindeau crini și lalele în constelații fracturate. Poate că Jesper avea să reușească. Dacă Mâini-Murdare continua să născocească lovituri miraculoase, poate că Jesper avea să rămână mereu cu un pas în fața lui taică-su.

— Mi-aș dori să fi luat flori pentru ea, a spus Wylan. Sau altceva, orice.

— Puteam să luăm de pe drum, a spus Jesper, bucuros să schimbe subiectul. Ai multe amintiri cu ea?

Wylan a clătinat din cap:

— Îmi amintesc părul ei cârlionțat. Avea o culoare foarte frumoasă, un blond- roșcat.

— La fel ca tine, a spus Jesper. Înainte.

Wylan s-a îmbujorat fără niciun motiv. La urma urmelor, Jesper nu făcea decât să descrie situația.

— Îi plăceau arta și muzica, a spus Wylan după ce și-a dres glasul. Parcă îmi amintesc că stăteam cu ea pe banca pianului. Dar poate că era de fapt dădaca, a adăugat el, ridicând din umeri. Într-o bună zi, mama s-a îmbolnăvit și a plecat la țară ca să-și refacă plămânii, iar în scurtă vreme s-a prăpădit.

— Ai fost la înmormântare?

— Tata mi-a zis că fusese îngropată la spital. Și asta a fost. Pur și simplu am încetat să mai vorbim despre ea. Tata mi-a zis că nu avea niciun rost să zăbovești asupra trecutului. Nu știu ce să zic... Cred că a iubit-o. Se certau tot timpul, uneori din cauza mea, dar îmi aduc aminte și că râdeau mult împreună.

— Mi-e greu să mi-l imaginez pe taică- tu râzând, ba chiar zâmbind. Poate doar când își freacă palmele de satisfacție și rânjește deasupra unui morman de bani.

— Nu-i un om rău.

— A încercat să te omoare.

— Ba nu, ne-a distrus nava. Moartea mea ar fi fost un beneficiu suplimentar.

Bineînțeles, nu era întru totul adevărat. Jesper nu era singurul care încerca să rămână cu un pas înaintea demonilor săi.

— Ah, atunci ai perfectă dreptate, a spus Jesper. Nu-i un om rău. Și sunt sigur că a avut motive întemeiate să nu te lase să-ți plângi mama.

Wylan și-a tras de un fir deșirat de la mânecă:

— N-a fost doar vina lui. Tata părea trist tot timpul. Și cu mintea în altă parte. Era cam în aceeași perioadă în care și-a dat seama că nu eram... ce spera el.

— Tu câți ani aveai?

— Opt, cred. Învățasem să mă ascund foarte bine.

— Cum?

Wylan a zâmbit ușor:

— Îl rugam să-mi citească sau o puneam pe una dintre dădace și memoram tot ce ziceau. Știam chiar și unde trebuia să fac pauză și să dau pagina.

— Și cât puteai să reții?

— Mult. Potriveam cuvintele pe muzică în capul meu, ca pe niște cântece. Încă mai fac așa din când în când. Mă prefac că nu înțeleg scrisul cuiva și îl pun să citească cu voce tare, ca să pot pune cuvintele pe o melodie. Și le păstrez în minte până am nevoie de ele.

— Oare ai putea să aplici tehnica asta și la numărat cărțile?

— Probabil. Dar n-am de gând s-o fac.

— Talente irosite.

— Tu vorbești?

Jesper s-a încruntat:

— Hai să admirăm peisajul.

Dar deocamdată nu prea aveau la ce să se uite.

Wylan și-a dat seama cât de obosit era. Nu era obișnuit cu această viață plină de frică, cu trecerea constantă de la o grijă la alta. S-a gândit să-i spună lui Jesper cum începuse totul. Oare s-ar fi simțit ușurat dacă ar fi vorbit cuiva deschis despre asta? Poate. Dar o parte din el își dorea ca Jesper și ceilalți să creadă în continuare că părăsise casa tatălui său cu gând să se stabilească în Butoi, că alesese această viață.

Când Wylan s-a făcut mai mare, Jan Van Eck i-a dat de înțeles cât se poate de limpede că nu mai avea ce căuta în casa lui, mai ales după ce se căsătorise cu Alys. Dar nu știa ce să facă cu Wylan. A început să facă tot felul de remarci despre fiul lui, una mai jignitoare decât alta.

Nu te pot trimite la seminar pentru că nu știi să citești.

Nu te pot da ucenic undeva pentru că s-ar putea să se afle că ești subdezvoltat. Ești ca un aliment care se strică prea repede.

Nu pot nici măcar să te pun undeva pe un raft, pentru că o să puți.

Apoi, cu șase luni în urmă, tatăl lui l-a chemat la el în birou și i-a spus:

— Ți-am făcut rost de un post la școala de muzică din Belendt. Ți-am angajat special un secretar personal care te va aștepta la școală. Se va ocupa de corespondența ta și de alte sarcini peste capacitățile tale. E o risipă absurdă de bani și de timp, dar trebuie să accept că doar atâta poți.

— Câtă vreme? a întrebat Wylan.

Tatăl lui a ridicat din umeri:

— Câtă vreme e nevoie pentru ca lumea să uite că am avut un fiu. Ei, nu te uita la mine cu expresia asta rănită, Wylan. Sunt onest, nu crud. Așa e cel mai bine pentru amândoi. Tu o să fii cruțat de sarcina imposibilă de a încerca să joci rolul unui fiu de negustor, iar eu o să fiu cruțat de stânjeneala de a te vedea încercând. Te tratez la fel de aspru pe cât o să te trateze lumea.

Acesta era refrenul tatălui său. Cine altcineva îl iubea suficient de mult încât să-i spună adevărul? Wylan avea amintiri fericite cu tatăl lui citindu-i povești înainte să adoarmă - povești înfricoșătoare cu păduri pline de vrăjitoare și râuri care vorbeau. Jan Van Eck își dăduse toată silința să-l crească pe fiul său și dacă dăduse greș, atunci vina era a lui Wylan.

Poate că tatăl lui părea crud, dar nu se proteja doar pe sine și imperiul Van Eck, ci îl proteja și pe Wylan.

Și tot ce spunea tatăl lui avea sens. Lui Wylan nu i se putea încredința o avere pentru că ar fi fost prea ușor de tras pe sfoară. Și nici nu putea merge la universitate, pentru că ar fi fost ținta batjocurilor. Așa e mai bine pentru amândoi. Furia tatălui său fusese neplăcută, dar ce îl bântuia în continuare pe Wylan era logica din spatele ei - acea voce practică, imposibil de contrazis care se auzea în capul lui Wylan ori de câte ori se gândea să încerce ceva nou sau să încerce din nou să scrie.

Pe Wylan îl duruse că fusese alungat, dar rămăsese încrezător. O viață în Belendt i se părea magică. Nu știa mare lucru despre acel oraș, doar că era a doua cea mai veche așezare din Kerch și se afla pe râul Droombeld. Dar avea să fie departe de prietenii și partenerii de afaceri ai tatălui său. Van Eck era un nume destul de des întâlnit, iar la așa mare distanță

de Ketterdam, a fi un Van Eck n-ar fi însemnat că făcea parte din acea familie Van Eck.

Tatăl lui i-a înmânat un plic sigilat și un mic teanc de kruge pentru cheltuielile de drum.

Astea sunt documentele de angajare, iar aici ai suficienți bani cât să ajungi la Belendt. Odată ajuns acolo, pune-l pe secretarul tău să ia legătura cu trezorierul. Pe numele tău a fost deschis un cont. Ți-am găsit și doi oameni care să te însoțească pe nava de pasageri.

Wylan s-a făcut roșu la față de rușine:

— Pot să ajung și singur la Belendt.

— N-ai călătorit niciodată singur în afara Ketterdamului și nu e cazul să începi tocmai acum. Miggson și Prior au de rezolvat niște treburi pentru mine în Belendt. O să te însoțească până acolo și o să se asigure că ajungi cu bine la școală. Ai înțeles?

Wylan a înțeles. Nu era capabil nici să plece singur din oraș cu o navă de pasageri.

Dar lucrurile aveau să fie diferite în Belendt. Și-a pregătit o mică valiză în care a pus un rând de haine și câteva lucruri de care știa că va avea nevoie înainte să-i sosească și cuferele la școală, alături de partiturile lui preferate. Dacă ar fi putut citi scrisori la fel de bine pe cât citea portative, n-ar mai fi avut nicio problemă. Când tatăl lui încetase să-i mai citească, muzica fusese cea care îi oferise povești noi, pe care le spunea cu propriile lui degete și prin care se putea exprima pe el însuși cu fiecare notă. În geanta de umăr și-a pus și flautul, în caz că ar fi vrut să exerseze pe drum.

Și-a luat rămas-bun de la Alys scurt și stângaci. Era o fată drăguță, dar tocmai asta era problema - avea doar câțiva ani în plus față de Wylan. Nu înțelegea cum putea tatăl lui să meargă cu ea pe stradă fără să-i fie rușine.

Însă pe Alys nu părea s-o deranjeze, poate pentru că, în preajma ei, Van Eck devenea bărbatul pe care Wylan și-l amintea din copilărie - blând, generos, răbdător.

Nici măcar acum Wylan nu-și amintea momentul precis în care tatăl lui se îndepărtase de el. Fusese o schimbare lentă.

Răbdarea lui Jan Van Eck se tocise precum poleiala de aur a unui metal neprețios, iar când s-a dus de tot, părea că tatăl lui devenise cu totul altă persoană, cu mult mai puțin lustru.

— Am venit să-mi iau la revedere și să- ți urez toate cele bune, i-a spus Wylan lui Alys.

— Pleci? l-a întrebat ea, întrerupându-se din cusut și băgând de seama că Wylan avea în mână o valiză.

Alys făcea tiv la niște perdele. Femeile din Kerch - chiar și cele înstărite - nu se îndeletniceau cu frivolități precum broderia sau goblenul. Ghezen era slujit mai bine prin treburi care contribuiau la bunăstarea gospodăriei.

— Plec la școala de muzică din Belendt.

— O, ce frumos! i-a răspuns Alys cu lacrimi în ochi. Mi-e tare dor să mai merg la țară. O să ai parte de aer curat și sigur o să-ți faci prieteni nemaipomeniți, i-a spus ea, apoi și-a pus jos acul și l-a sărutat pe amândoi obrajii. O să te întorci acasă de sărbători?

— Poate, a răspuns Wylan, deși știa bine că nu avea să vină - tatăl lui voia să dispară, așa că avea să dispară.

— O să facem turtă dulce împreună. Și o să-mi povestești toate aventurile tale. Și în curând o să avem un nou prieten cu care să ne jucăm, a adăugat ea, lovindu- și ușor pântecele cu un zâmbet fericit.

Lui Wylan îi luase o clipă să înțeleagă la ce se referea, apoi rămăsese în picioare, strângându-și valiza și încuviințând din cap cu un zâmbet mecanic în timp ce Alys vorbea despre planurile lor de vacanță. Alys era însărcinată. De aceea îl alunga tatăl lui. Jan Van Eck urma să aibă un alt moștenitor, unul așa cum își dorea. Wylan devenise de prisos. Avea să dispară din oraș și să se stabilească în altă parte. Timpul avea să treacă și nimeni nu va ridica o sprânceană când copilul lui Alys va fi crescut ca să devină conducătorul imperiului Van Eck. Câtă vreme e nevoie pentru ca lumea să uite că am avut un fiu. Nu fusese doar o insultă. Miggson și Prior au sosit la opt ceasuri să-l conducă pe Wylan la navă. N-a venit nimeni să-și ia un ultim rămas-bun de la el, iar când a trecut pe lângă biroul tatălui său, ușa era închisă.

Wylan a refuzat să ciocănească și să cerșească o fărâmă de afecțiune așa cum cerșea terierul lui Alys niscaiva bunătăți. Cei doi oameni ai tatălui său erau îmbrăcați cu obișnuitele haine negre ale negustorilor și au schimbat doar câteva vorbe cu Wylan în drum spre chei. Au cumpărat bilete pentru Belendt și, după ce au urcat pe navă, Miggson și-a adâncit capul într-un

ziar, iar Prior s-a lăsat pe speteaza băncii, cu pălăria coborâtă peste frunte și cu ochii întredeschiși, în așa fel încât Wylan nu-și putea da seama dacă dormea sau îl pândea pe sub pleoape ca o șopârlă.

La ora aceea, vasul era aproape gol. Oamenii moțăiau în cabina înăbușitoare sau mâncau ce-și luaseră la pachet, ținând pe genunchi chifle cu șuncă și termosuri cu cafea.

Neputând să doarmă, Wylan a ieșit din cabina sufocantă și s-a dus la prora navei. Aerul de iarnă era rece și era amestecat cu duhoarea abatoarelor de la marginea orașului. Lui Wylan i s-a întors stomacul pe dos, dar în scurtă vreme luminile orașului aveau să dispară și să ajungă în spațiu deschis. Îi părea rău că nu călătoreau pe lumină. I-ar fi plăcut să vadă morile de vânt stând de strajă pe ogoare și oile păscând pe pășuni. A oftat, tremurând în haină, apoi și - a aranjat breteaua genții de umăr. Trebuia să încerce să se odihnească. Și poate se trezea devreme să vadă răsăritul.

Când s-a întors, a dat cu ochii de Prior și Miggson.

— Scuze, a spus Wylan. Am...

Dar în clipa următoare mâinile lui Prior i s-au strâns în jurul gâtului. Wylan a icnit - sau a încercat, căci sunetul care i-a țâșnit din gât a fost mai curând un cârâit înăbușit. Și-a încleștat mâinile în jurul încheieturilor lui Prior, dar strânsoarea lui era de fier, nemiloasă. Prior era destul de robust, iar Wylan a simțit că îl ridică ușor de pe punte în timp ce îl împingea în balustradă.

Fața lui Prior era impasibilă, aproape plictisită, iar Wylan a înțeles că n-o să ajungă niciodată la școala din Belendt. Nu fusese vorba nicio clipă de așa ceva. Nu fusese angajat niciun secretar personal. Nu fusese deschis niciun cont pe numele lui. Nu-l aștepta nimeni. Cine știe ce scria de fapt în presupusele acte de angajare din buzunarul lui. Wylan nici măcar nu încercase să le descifreze. Avea să dispară, așa cum își dorise tatăl lui, care îi angajase pe acești doi oameni să ducă treaba la bun sfârșit. Însuși tatăl lui, care îi citea înainte de culcare, care îi aducea la pat ceai de nalbă și faguri cu miere cât zăcuse cu febră la plămâni. Câtă vreme e nevoie pentru ca lumea să uite că am avut un fiu. Tatăl lui avea să-l șteargă din registru, ca pe un calcul greșit, ca pe un cost de care se putea debarasa. Balanța cheltuielilor avea să fi echilibrată. Wylan a început să vadă puncte negre. I s-a părut că aude muzică.

— Hei! Ce se întâmplă acolo?

Vocea părea să vină de la mare depărtare. Strânsoarea lui Prior a slăbit foarte puțin. Wylan a atins puntea cu vârfurile picioarelor.

— Absolut nimic, a spus Miggson, întorcându-se cu fața spre străin. Tocmai l-am prins pe băiatul ăsta umblând prin bagajele celorlalți pasageri.

Wylan a scos un icnet.

— Să chem... să chem gărzile? În cabină sunt doi ofițeri din stadwatch.

— Deja am alertat căpitanul, a spus Miggson. La prima oprire, o să-l predăm la postul stadwatch-ului.

— Ce bine că ați fost vigilenți, a spus bărbatul, și s-a întors să plece.

Nava s-a zdruncinat ușor. Wylan nu voia să afle ce avea să se întâmple mai departe, așa că l-a îmbrâncit pe Prior cu toată puterea și, înainte să-și piardă curajul, a sărit peste balustradă în apa întunecată a canalului.

A înotat cu toată viteza de care era în stare. Încă era amețit și îl durea foarte tare gâtul. Spre groaza lui, a auzit încă un plescăit și a înțeles că unul dintre bărbați a sărit după el. Dacă Wylan și-ar fi făcut apariția viu pe undeva, Miggson și Prior probabil nu și-ar fi încasat plata.

Wylan a schimbat stilul de înot, ca să facă cât mai puțin zgomot, și s-a străduit să gândească. În loc s-o ia spre malul canalului, așa cum și-ar fi dorit trupul lui înghețat, s-a scufundat sub o barjă care transporta mărfuri la piață, a ieșit pe partea cealaltă și a început să înoate alături de ea, folosind-o ca pe un camuflaj. Geanta de umăr atârna greu, dar nu se îndura să scape de ea. Lucrurile mele, își spunea prostește în sinea lui. Flautul meu. A continuat să înoate, deși începuse să gâfâie, iar mâinile și picioarele îi erau tot mai amorțite. S-a străduit să înainteze, să se îndepărteze cât mai mult de asasinii tocmiți de taică- su.

Dar în cele din urmă, au început să-l lase puterile și și-a dat seama că mai mult se zbătea decât înota. Dacă nu ieșea pe țărm, avea să se înece. S-a apropiat de umbra unui pod și s-a târât afară din canal, ghemuindu-se pe mal în frigul înțepător, ud leoarcă și tremurând din toate încheieturile. Gâtul strivit îl durea la fiecare înghițitură și îl îngrozea fiecare plescăit al apei,

temându-se că era Prior apropiindu-se să-și ducă treaba la bun sfârșit. Trebuia să-și facă un plan, dar îi era greu să-și ducă gândurile la capăt. Și-a pipăit buzunarele pantalonilor.

Încă avea teancul de kruge primit de la taică- su. Deși bancnotele erau ude, sigur putea să plătească cu ele. Dar unde să se ducă? Nu avea suficienți bani cât să fugă din oraș, iar dacă Van Eck ar fi trimis oameni după el, le-ar fi fost ușor să dea de el. Trebuia să se ducă într-un loc sigur, un loc unde taică-su nu s-ar fi gândit să-l caute. Își simțea picioarele ca de plumb și era sleit de vlagă. Se temea că, dacă ar fi închis ochii, n-ar mai fi avut suficientă voință să-i deschidă. În cele din urmă, pur și simplu a început să meargă. A pornit spre nordul orașului, îndepărtându-se de abatoare. A trecut pe lângă un cartier liniștit, locuit de mici negustori, apoi străzile au devenit mai înguste și mai neîngrijite, iar casele din jur păreau să se înghesuie în jurul lui. În ciuda orei târzii, toate ferestrele și vitrinele erau luminate. Muzica se revărsa din cafenele dărăpănate, iar în ganguri se vedeau trupuri lipite unele de altele.

— Te-a botezat careva, băiete? i-a strigat un bătrân știrb din ușa unei case.

— L-aș boteza și eu! a croncănit o femeie așezată pe trepte.

Wylan ajunsese în Butoi. Trăise toată viața în Ketterdam, dar nu venise niciodată aici. Nu i se dăduse voie niciodată. Nu voise niciodată. Tatăl lui spunea că era „o cloacă a viciului și blasfemiei“ și „rușinea orașului“. Wylan știa că era un labirint de străzi întunecate și pasaje secrete. Un cartier în care lumea purta costume și făcea lucruri necuviincioase, în care turiștii se înghesuiau pe străzi în căutare de distracții vulgare, în care lumea se perinda în valuri. Locul perfect în care să-ți pierzi urma. Și chiar își pierduse urma în Butoi - până în ziua în care sosise prima scrisoare din partea tatălui său.

* * *

Wylan și-a dat seama cu o tresărire că Jesper îl trăgea de mânecă:

— Aici coborâm, pui de negustor. Fă-te că ești bucuros.

Wylan a pornit în urma lui. Au coborât pe cheiul pustiu de la Olendaal și au luat-o pe un drum liniștit de țară. Jesper s-a uitat în jur:

— Locul ăsta îmi amintește de meleagurile natale. Aer proaspăt, câmpuri cât vezi cu ochii, liniștea întreruptă doar de zumzetul albinelor. Dezgustător, a încheiat el, înfiorându-se.

În timp ce mergeau, Jesper l-a ajutat pe Wylan să culeagă flori sălbatice de pe marginea drumului. Când au ajuns la strada principală, deja avea un buchet respectabil.

— Trebuie să aflăm cum ajungem la cariera aia, nu? a spus Jesper.

Wylan a tușit:

— Nu, nu trebuie decât să găsim un magazin universal.

— Dar i-ai zis lui Kaz că mineralul...

— Se găsește în tot felul de vopseluri și lacuri. Voiam să fiu sigur că am un motiv să vin la Olendaal.

— Wylan Van Eck, l-ai mințit pe Kaz Brekker, a spus Jesper, ducând o mână la piept. Și ți-a ieșit! Dai cumva lecții?

Wylan s-a simțit foarte măgulit - până s-a gândit că ar fi putut afla Kaz. Apoi s-a simțit ca atunci când a încercat coniacul pentru prima oară și a sfârșit prin a-și vărsa cina pe pantofi.

Au găsit un magazin universal pe la jumătatea străzii principale și le-a luat doar câteva momente să cumpere ce le trebuia. Când au ieșit din magazin, un bătrân care încărca o căruță le-a făcut semn cu mâna.

— Băieți, căutați ceva de lucru? a întrebat el sceptic. Nu pare că ați putea rezista o zi întreagă pe câmp.

— Aparențele înșală, a spus Jesper. Ne-am angajat undeva lângă Sfânta Hilde.

Wylan a așteptat neliniștit, dar străinul s-a mulțumit să aprobe din cap:

— Ah, faceți reparații la spital?

— Da, a răspuns Jesper relaxat.

Prietenul tău nu prea vorbește.

— E shuhan, a răspuns Jesper, ridicând din umeri.

Bătrânul a mormăit aprobator și a zis:

— Urcați, merg la carieră. Pot să vă duc până la porți.

— Pentru ce sunt florile?

— Are o iubită lângă Sfânta Hilde.

— Of, îmi închipui cam cum trebuie să fie.

— Mda, are gusturi groaznice la femei.

Lui Wylan i-a venit să-l arunce din căruță. Drumul de pământ era mărginit pe ambele părți de lanuri de orz și grâu, câmpia întinsă fiind presărată din loc în loc cu hambare și mori de vânt.

Căruța mergea repede. Cam prea repede, și-a spus Wylan în sinea lui, trăgând aer în piept, când au trecut peste un șanț adânc.

— A plouat mult, a spus fermierul. Dar încă n-a venit nimeni să împrăștie nisip.

— Nu-i nimic, a spus Jesper cu o grimasă, când au trecut peste încă o groapă care le-a zdruncinat măruntaiele. N-am nevoie de splina întreagă.

Fermierul a râs:

— Las' că face bine! Pune ficatul în mișcare.

Wylan se ținea cu mâinile de marginea căruței, dorindu-și să-l fi aruncat pe Jesper din căruță și să fi sărit după el. Din fericire, după doar un km și jumătate, căruța a încetinit înainte să ajungă la doi stâlpi de piatră care marcau începutul unui drum lung presărat cu pietriș.

— Eu până aici merg, a spus fermierul. Nu-mi place să trec pe acolo. Prea multă suferință. Uneori, când bate vântul într-un anumit fel, poți să-i auzi râzând și țipând.

Jesper și Wylan au schimbat o privire.

— Vrei să zici că e un loc bântuit? a întrebat Jesper.

— Cred că da.

I-au mulțumit bătrânului și au coborât ușurați din căruță.

— Când terminați treaba aici, țineți drumul înainte doi kilometri, le-a spus fermierul. Am două pogoane care trebuie lucrate. Vă dau cinci kruge pe zi și puteți să dormiți în șopron, nu pe câmp.

— Sună promițător, a spus Jesper, salutându-l cu mâna, dar când s-au întors și au pornit pe drumul care ducea la biserică, a bombănit: La întoarcere o luăm pe jos. Cred că mi-am bușit o coastă.

După ce fermierul a dispărut la un cot al drumului, și-au dat jos paltoanele și șepcile, ascunzându-le sub un ciot, și au rămas în costumele negre pe care le pusese Kaz să le îmbrace pe dedesubt.

— Să le ziceți că ați fi trimiși de Cornelis Smeet, îi instruise Kaz. Că vreți să vă asigurați că mormântul primei soții a lui Van Eck este bine îngrijit.

— De ce? a întrebat Wylan.

— Pentru că dacă o să zici că ești fiul lui Jan Van Eck, n-o să te creadă nimeni.

Drumul era mărginit de plopi, iar după ce au ajuns pe culmea unei coline, le-a apărut în față o clădire cu două etaje, cu fațadă din piatră albă și cu o scară elegantă, cu trepte scunde, care ducea la o ușă arcuită. Drumul îngrijit, presărat cu pietriș, era mărginit cu gard de tisă.

— Nu seamănă cu o biserică, a spus Jesper.

— Poate că înainte era o mănăstire sau o școală, a sugerat Wylan, iar după câțiva pași pe pietrișul care le scrâșnea sub tălpi, a adăugat: Jesper, tu îți amintești multe lucruri despre mama ta?

Wylan îl văzuse pe Jesper zâmbind în multe feluri, dar zâmbetul care i s-a așternut acum pe buze era unul nou, reținut, ascuns ca o mână de cărți câștigătoare. Tot ce a răspuns Jesper a fost:

— Mda. Ea m-a învățat să trag cu pistolul.

Wylan ar fi vrut să-i pună o sută de întrebări, dar cu cât se apropiau mai mult de biserică, cu atât îi era mai greu să se concentreze asupra unui gând. În stânga clădirii erau un chioșc de lemn acoperit cu flori violete de glicină care împrăștiau un parfum puternic în aerul primăvăratic. În dreapta bisericii, dincolo de peluza din față, Wylan a văzut o poartă din fier forjat și un gard care înconjura cimitirul, în mijlocul căruia se înălța o statuie înaltă de piatră care înfățișa o femeie - probabil Sfânta Hilde, s-a gândit el.

Ăsta trebuie să fie cimitirul, a spus Wylan, strângând mai tare buchetul de flori.

Ce caut eu aici? i-a răsunat din nou în minte întrebarea, și dintr-odată și-a dat seama că nu știa. Kaz avusese dreptate. Era o aiureală sentimentală. La ce i-ar fi folosit să vadă o piatră funerară cu numele mamei lui? Nici măcar n-ar fi fost în stare s-o citească. Dar tot veniseră până acolo.

— Jesper..., a început el, dar chiar în clipa aceea o tânără îmbrăcată în haine de lucru cenușii a apărut de după colț, împingând o roabă cu pământ.

— Goed morgen, i-a salutat ea. Pot să vă ajut cu ceva?

— Într-adevăr, o dimineață frumoasă, a răspuns politicos Jesper. Am venit din partea lui Cornelis Smeet.

Tânăra s-a încruntat, iar Wylan a adăugat:

— În numele stimatului consilier Jan Van Eck.

Tânăra cu obraji rotunzi și rumeni a părut să nu observe tremurul din glasul lui, pentru că fruntea i s-a descrețit și a zâmbit:

— Ah, desigur. Dar, mărturisesc, sunt un pic surprinsă. Domnul Van Eck a fost foarte generos cu noi, însă rareori primim vreo vorbă de la dumnealui. S-a întâmplat ceva?

— Nicidecum! a răspuns Wylan.

— Atâta că are o nouă politică, a intervenit Jesper. Mai multă muncă pentru toată lumea.

— Într-adevăr, așa trebuie procedat întotdeauna, a spus tânăra, zâmbind din nou. Văd că ați adus și flori.

Wylan s-a uitat la buchet. Părea mai mic și mai neîngrijit decât își închipuise.

— Noi... da.

Tânăra și-a șters mâinile pe cămașa largă și a zis:

— Vă conduc la ea.

Dar în loc să se întoarcă spre cimitir, a pornit spre ușa clădirii. Jesper a ridicat din umeri, și au pornit împreună în urma ei. În timp ce urcau treptele scunde, Wylan a simțit un fior rece pe șira spinării.

— Jesper, a șoptit el. Sunt gratii la ferestre.

— Călugări nărăvași? a sugerat Jesper, dar nu zâmbea.

Holul de la intrare se întindea și pe înălțimea etajului întâi, iar podeaua era pardosită cu plăci albe de faianță, împodobite cu lalele albastre. Nu semăna cu niciuna dintre bisericile pe care le văzuse Wylan până atunci.

Tăcerea din cameră era atât de adâncă, încât era aproape sufocantă. Într-un colț era un birou mare, iar pe el era o vază cu flori de glicină rupte de afară. A inspirat adânc. Mirosul lor era liniștitor.

Tânăra a descuiat un dulap mare, a scotocit prin el câteva clipe, apoi a scos un dosar gros.

— L-am găsit: Marya Hendricks. După cum vedeți, totul e în regulă. Puteți să vă uitați pe dosar până o pregătim. Data

viitoare, dacă vreți să nu așteptați, puteți să ne anunțați din vreme că veniți.

Wylan a simțit pe tot corpul broboane reci de sudoare, dar a reușit să încuviințeze printr-o înclinare a capului.

Tânăra a luat din dulap un inel mare cu chei și a descuiat una dintre ușile albastre de pe hol. Wylan a auzit-o încuind la loc pe partea cealaltă, apoi a pus buchetul de flori pe birou. Aveau tulpinile rupte - le strânsese prea tare.

— Ce e locul ăsta? a întrebat Wylan. Și cum adică, „până o aranjăm“?

Inima îi bătea frenetic, precum un metronom căruia îi fusese dat un ritm greșit.

Jesper a răsfoit dosarul, citind pe sărite.

Wylan s-a uitat peste umărul lui, simțind cum îl cuprinde o spaimă disperată, sufocantă. Cuvintele de pe pagini erau o mâzgăleală fără sens, un talmeș-balmeș de picioare de insecte. Începuse să gâfâie.

— Jesper, te rog, a spus el cu glas scăzut, tremurător. Citește-mi.

— Îmi pare rău, a spus repede Jesper. Am uitat. Poate...

Wylan nu știa ce însemna expresia de pe chipul lui - tristețe, nedumerire?

— Wylan, cred că mama ta e în viață.

— Nu se poate.

— Taică-tu a cerut să fie închisă aici.

Wylan a clătinat din cap. Nu era posibil.

— S-a îmbolnăvit, a spus el. O infecție la plămâni.

— Taică-tu susține că suferă de isterie, paranoia și mania persecuției.

— Nu se poate să fie în viață. Doar... doar tata s-a recăsătorit. Cum rămâne cu Alys?

— Cred că a făcut în așa fel încât maica-ta să fie declarată nebună, apoi s-a folosit de asta ca să obțină divorțul.

— Asta nu e o biserică, Wylan. E un azil.

Sfânta Hilde. Tatăl lui trimisese bani acolo în fiecare an - dar nu erau donații. Pentru întreținerea ei. Pentru tăcerea celor de aici. Holul a început să se învârtă cu el.

Jesper l-a așezat pe scaunul din spatele biroului, apoi și-a pus mâinile pe omoplații lui, împingându-l ușor:

— Bagă-ți capul între genunchi, concentrează-te asupra podelei. Respiră.

Wylan s-a străduit să inspire și să expire, fixându-și privirea asupra lalelelor de pe plăcile de faianță.

— Zi mai departe, i-a cerut el lui Jesper.

— Trebuie să te calmezi, altfel o să-și dea seama că ceva nu e în regulă.

— Zi mai departe.

Jesper a oftat și a continuat să răsfoiască dosarul.

— Nenorocitul naibii, a spus el după câteva clipe. Dosarul conține și copia unui Transfer de autoritate.

— Ce? a întrebat Wylan, fără să-și ia privirea din podea. Ce-i aia?

Jesper a început să citească:

— Acest document, întocmit sub privirea lui Ghezen și în acord cu obiceiurile cinstite ale oamenilor, autentificat de tribunalul din Kerch și de Consiliul Comercial, pecetluiește transferul tuturor bunurilor mobiliare și imobiliare, precum și al tuturor fondurilor deținute de Marya Hendricks către Jan Van Eck, care le va administra până când Marya Hendriks își va recăpăta capacitatea de a-și administra singură afacerile.

— „Transferul tuturor proprietăților? a repetat Wylan.

Ce caut eu aici? Ce caut eu aici? Ce caută ea aici?

Cheia s-a răsucit în broasca ușii albastre, iar tânăra - o infirmieră, și-a dat seama Wylan - s-a întors în holul de la intrare, netezindu-și șorțul.

— Suntem gata, a spus ea. Astăzi e foarte cuminte. S-a întâmplat ceva?

— Prietenul meu e un pic slăbit. Prea mult soare pentru el, care e obișnuit să stea mult în biroul domnului Smeet. Ne-ai putea aduce un pahar de apă?

— Bineînțeles! a spus infirmiera. Chiar păreți epuizați.

Și a dispărut din nou în spatele ușii, repetând rutina de a descuia și a încuia ușa. Se asigură că pacienții nu scapă.

Jesper s-a lăsat pe vine în fața lui Wylan, așezându-și mâinile pe genunchii lui.

— Wy, ascultă-mă. Trebuie să te aduni. Ești în stare s-o vezi? Putem să plecăm Pot să-i spun că ești epuizat. Sau pot să merg s-o văd doar eu. Și ne putem întoarce în altă…

Wylan a inspirat adânc pe nas. Nu putea înțelege ce se întâmpla, nu putea cuprinde cu mintea urmările acelei descoperiri. Așa că ia lucrurile pe rând. Era o tehnică învățată de la unul dintre profesorii lui, ca să nu fie copleșit de pagina pe care încerca s-o citească. Tehnica nu-l ajutase, mai ales când era taică-su în preajma lui, dar Wylan reușise s-o aplice în alte situații. Ia lucrurile pe rând.

Ridică-te în picioare. S-a ridicat în picioare. Te simți bine.

— Mă simt bine, a spus el. Nu plecăm

De asta, cel puțin, era sigur.

Când s-a întors infirmiera, a luat paharul de apă, i-a mulțumit și l-a băut. Apoi el și Jesper au urmat-o pe ușa albastră. N-a fost în stare să adune florile veștejite de pe birou. Ia lucrurile pe rând.

Au trecut pe lângă uși încuiate și pe lângă un fel de sală de sport. De unde s-a auzit un vaiet. Într-un salon spațios, două femei jucau ceea ce părea să fie o partidă de ridderspel.

Mama a murit. E moartă. Dar nicio părticică din el nu mai credea asta.

În cele din urmă, infirmiera i-a condus la o verandă cu glasvand amenajată în partea dinspre apus a clădirii, ca să aibă parte de cât mai mult soare în a doua parte a zilei. Un perete era acoperit în întregime cu ferestre prin care se vedea peluza verde, iar în depărtare, cimitirul. Era o încăpere îngrijită, iar podeaua placată cu gresie era fără pată. Pe un șevalet de lângă geam era o pânză cu un început de peisaj. Lui Wylan i-a revenit o amintire: mama lui stând în fața unui șevalet în grădina din spate a casei de pe Geldstraat, mirosul uleiului de in, pensule curate într-un pahar gol, privirea ei meditativă plimbându-se peste debarcader și canal.

— Pictează, a spus Wylan pe un ton neutru.

— Tot timpul, a răspuns infirmiera veselă. Marya e o artistă.

Într-un scaun cu rotile stătea o femeie cu capul aplecat, ca și când s-ar fi străduit să nu ațipească, și cu o pătură pe umerii înguști. Avea fața ridată, iar părul ei de culoarea chihlimbarului era spălăcit și presărat cu fire cărunte. Așa ar arăta și părul meu, dacă aș sta mult în soare, și-a dat seama Wylan. Dar a simțit un val de ușurare. Femeia aceea era prea bătrână ca să fie mama lui. Apoi femeia a ridicat bărbia și a deschis ochii. Iar

ochii ei erau de un căprui pur, limpede, neschimbat, nedecolorat.

— Aveți musafiri, doamnă Hendricks.

Buzele mamei lui s-au mișcat, dar Wylan n-a auzit ce a zis. Se uita la ei cu o privire fermă. Apoi expresia ei s-a schimbat, a devenit vagă și nedumerită, iar siguranța i-a dispărut complet de pe chip.

— Ar trebui... Cumva ar trebui să vă cunosc?

Wylan avea un nod în gât. Oare m-ai recunoaște dacă aș arăta ca fiul tău? A reușit să dea din cap în semn că nu.

— Ne-am întâlnit... ne-am întâlnit acum mult timp, a spus el. Când eram doar un copil.

Marya a mormăit ceva și s-a uitat spre peluză.

Wylan s-a întors neajutorat spre Jesper. Nu era pregătit pentru asta. Mama lui era îngropată de mult, era deja praf și pulbere.

Jesper l-a condus cu blândețe până la scaunul din fața Maryei.

— Mai putem sta o oră înainte să plecăm, a spus el cu glas scăzut.

— Vorbește cu ea.

— Despre ce?

— Ții minte ce i-ai zis lui Kaz? Nu știm ce o să se întâmple mai departe. E singura noastră șansă.

Apoi l-a lăsat singur și s-a apropiat de infirmiera care aranja tuburile cu vopsea.

— Spuneți-mi, domnișoară... Mi-e rușine să recunosc, dar nu v-am reținut numele.

— Betje, a răspuns ea zâmbind, obrajii ei rotunzi și rumeni semănând cu niște mere glasate.

— Un nume încântător pentru o tânără încântătoare.

Domnul Smeet mi-a cerut să arunc o privire peste tot.

— Mi-ați putea face un tur rapid al instituției?

Tânăra a șovăit, aruncând o privire spre Wylan.

— Ne descurcăm, a reușit Wylan să spună cu o voce care i s-a părut prea puternică și prea energică. O să-i pun câteva întrebări de rutină. Face parte din noua noastră politică.

Infirmiera i-a făcut cu ochiul lui Jesper:

— Păi, cred că putem face un tur rapid.

Wylan o studia pe mama lui, cu gândurile învălmășite ca niște note lipsite de armonie. O tunseseră scurt. A încercat să și-o imagineze mai tânără, în rochia ei de lână neagră - ținuta unei neveste de negustor -,cu dantelă albă la guler, cu părul creț și strălucitor împletit de o slujnică în formă unei cochilii spiralate.

— Bună, a îngăimat el.

— Ai venit după banii mei? N-am niciun ban.

— Nici eu, a spus Wylan cu glas stins.

N-ar fi putut spune că o cunoștea pe femeia din fața lui, dar era ceva familiar în felul în care își ținea capul înclinat, în poziția ei, în coloana ei încă dreaptă - părea că stătea la pian.

— Îți place muzica? a întrebat el.

Marya a dat aprobator din cap:

— Da, dar aici nu prea am unde să ascult muzică.

Wylan și-a scos flautul din cămașă. Călătorise întreaga zi cu el lipit de piept, de parcă ar fi tăinuit un secret, și încă păstra căldura trupului său. Plănuia să cânte la flaut pe marginea mormântului, ca un caraghios. Ce-ar mai fi râs Kaz de el.

Primele note au fost tremurătoare, dar apoi a reușit să-și controleze respirația. Și-a amintit o melodie, un cântec simplu, unul dintre primele pe care le învățase. O clipă, a părut că Marya încearcă să-și amintească unde l-a mai auzit, apoi a închis ochii și a ascultat.

Când s-a terminat, i-a zis lui Wylan:

— Cântă ceva vesel.

Iar Wylan a cântat un dans kaelish, apoi un cântec marinăresc kerchian care ar fi sunat mai bine la un fluier de tinichea. A cântat toate cântecele care i-au venit în minte, dar nimic trist, nimic elegiac. Marya nu spunea niciun cuvânt, deși din când în când bătea ritmul cu vârful cizmei, iar buzele i se mișcau ca și când ar fi știut versurile.

În cele din urmă, Wylan și-a pus flautul în poală.

— De câtă vreme ești aici?

Marya n-a spus nimic, iar Wylan s-a aplecat în față, căutând un răspuns în ochii ei căprui și pierduți.

— Ce ți-au făcut?

Marya și-a pus cu blândețe o mână pe obrazul lui. Palma ei era rece și uscată.

— Ce ți-au făcut? a spus ea, dar Wylan nu și-a putut da seama dacă era o întrebare adevărată sau pur și simplu îi repeta cuvintele.

Wylan a simțit apăsarea dureroasă a lacrimilor în gât și s-a străduit să le înăbușe.

Ușa s-a dat brusc de perete.

— Ei, a fost o vizită frumoasă? a întrebat infirmiera.

Wylan și-a ascuns repede flautul în cămașă.

— Da, a răspuns el. Totul pare să fie în regulă.

— Voi doi păreți foarte tineri pentru treburi de genul ăsta, a spus ea, zâmbindu-i lui Jesper.

— Același lucru s-ar putea spune și despre dumneata, i-a răspuns el. Dar știi cum e, noii funcționari primesc sarcinile cele mai mărunte.

— O să vă întoarceți curând?

Jesper i-a făcut cu ochiul:

— Nu se știe niciodată.

Apoi i-a făcut semn cu capul lui Wylan:

— Trebuie să prindem nava.

— Spuneți la revedere, doamnă Hendricks! a îndemnat-o infirmiera pe Marya.

Buzele Maryei s-au mișcat din nou, dar de data asta Wylan era suficient de aproape cât să audă ce a bâiguit.

Van Eck.

* * *

În drum spre ieșirea din spital, infirmiera a vorbit încontinuu cu Jesper. Wylan mergea în urma lor. Îl durea sufletul. Ce-i făcuse tatăl lui? Oare chiar era nebună? În timp ce infirmiera turuia, Jesper i-a aruncat o privire peste umăr lui Wylan, ochii lui cenușii având o expresie îngrijorată.

Cu puțin înainte să ajungă la ușa albastră, infirmiera le-a zis:

— Ați vrea să-i vedeți tablourile?

Wylan s-a oprit brusc și a dat din cap în semn că da.

— Ar fi foarte interesant, a spus Jesper.

Tânăra i-a condus înapoi pe unde veniseră și a deschis ușa de la ceea ce părea să fie un dulap.

Wylan a simțit că i se moaie genunchii și a trebuit să se sprijine de perete, dar infirmiera n-a observat - îi mergea gura ca o moară hodorogită.

Vopselele sunt scumpe, desigur, dar pictura pare să-i facă mare plăcere. Astea sunt ultimele pânze. Cam la șase luni, trebuie să le aruncăm la gunoi, nu avem suficient spațiu de depozitare.

Lui Wylan îi venea să urle. Dulapul era ticsit cu tablouri - peisaje, perspective diferite asupra câmpurilor din jurul spitalului, un lac pe jumătate umbrit, pe jumătate luminat de soare, și multe portrete care înfățișau fața unui băiețel cu cârlionți roșcați și ochi azurii.

Probabil Wylan scosese un zgomot, pentru că infirmiera s-a întors spre el.

— Vai de mine, i-a spus ea lui Jesper, prietenul dumitale iarăși s-a făcut palid. Oare să-i dăm un stimulent?

— Nu, nu, a spus Jesper, luându-l pe Wylan pe după umeri. Chiar trebuie să plecăm A fost o vizită foarte edificatoare.

Wylan nu-și mai amintea cum se întorseseră pe drumul mărginit cu gard de tisă, nici cum își luaseră hainele și șepcile de sub ciotul de lângă drumul principal.

N-a fost în stare să vorbească decât după ce străbătuseră cam jumătate din distanța până la chei:

— Știe ce i-a făcut tata. Știe că n-a avut niciun drept să-i ia banii, să-i răpească viața.

Van Eck, spusese ea. Nu era Marya Hendriks, ci Marya Van Eck, o soție și o mamă căreia îi fuseseră luate numele și averea.

— Îți amintești când ți-am zis că nu e un om rău? l-a întrebat pe Jesper.

Lui Wylan i s-au muiat picioarele și s-a așezat dintr-odată în mijlocul drumului, fără să-i pese de nimic, pentru că i-a venit din nou să plângă și de data asta nu s-a mai putut stăpâni. Lacrimile i se revărsau în hohote urâte, care îi scuturau pieptul. Nu suporta că îl vedea Jesper plângând, dar nu putea face nimic - nici ca să nu mai plângă, nici ca să schimbe cumva lucrurile. Și-a sprijinit capul pe brațe, acoperindu-și capul cu mâinile, ca și când, dacă și-ar fi dorit cu suficientă tărie, ar fi putut să dispară.

A simțit că Jesper îi strânge un braț.

— O să fie bine, a spus Jesper.

— Ba nu, n-o să fie.

— Ai dreptate. Situația e împuțită, și mi-ar plăcea să-l leg pe taică-tu pe un câmp pustiu și să-l las acolo să-l mănânce vulturii.

Wylan a clătinat din cap:

— Nu înțelegi. Totul s-a întâmplat din cauza mea. Eu am provocat toate astea. Și-a dorit o nouă soție. Și-a dorit un nou moștenitor. Unul adevărat, nu un idiot care abia dacă știe să-și scrie numele.

Avea opt ani când mama lui fusese alungată. Acum știa exact când hotărâse tatăl lui să renunțe la el.

— Hei, a spus Jesper, scuturându-l ușor. Hei! Taică-tu ar fi putut să ia multe decizii când a aflat că nu poți să citești. Ce naiba, ar fi putut să spună că ești orb sau că ai probleme de vedere. Sau, și mai bine, ar fi putut să fie fericit că are un fiu genial.

— Nu-s genial.

— Ești prost când vine vorba de multe lucruri, Wylan, dar nu ești un băiat prost. Iar dacă te mai aud odată spunând că ești idiot, o să-i spun lui Matthias că ai încercat s-o săruți pe Nina. Cu limba.

Wylan s-a șters la nas cu mâneca:

— N-o să creadă niciodată.

— Atunci o să-i spun Ninei că ai încercat să-l săruți pe Matthias. Cu limba.

Jesper a oftat și a continuat:

— Uite ce, Wylan. Oamenii normali la cap nu-și trimit nevestele la ospiciu. Nu-și dezmoștenesc fiii pentru că nu sunt așa cum și-ar fi dorit. Crezi că tata și-a dorit un fiu neserios ca mine? Nu tu ești vinovat de soarta mamei tale. Toate astea s-au întâmplat pentru că taică-tu e un țicnit îmbrăcat într-un costum elegant.

Wylan și-a acoperit ochii umflați cu podul palmelor:

— Tot ce zici e adevărat, dar nimic din toate astea nu mă face să mă simt mai bine.

Jesper l-a scuturat încă o dată de umăr.

— Atunci poate o să te ajute asta: Kaz o să-i distrugă viața lui taică-tu.

Wylan era pe punctul să spună că nici asta nu-i este de niciun folos, dar a șovăit. Kaz Brekker era creatura cea mai brutală și mai răzbunătoare pe care o întâlnise vreodată - și jurase să-l distrugă pe Jan Van Eck. Gândul acesta era ca o apă rece care

se revărsa peste sentimentul fierbinte și rușinos al neputinței pe care îl purta în suflet de atâta timp. Era o suferință pe care nimic n-ar fi răscumpărat-o vreodată. Însă Kaz era în stare să năruiască viața tatălui său. Iar Wylan avea să fie bogat. Iar apoi putea să-și scoată mama de acolo și să meargă într-un ținut călduros. Iar el putea să-i cumpere un pian, s-o lase să cânte, s-o ducă într-un loc plin de culori strălucitoare și sunete frumoase. Puteau să meargă în Novyi Zem. Puteau să meargă oriunde. Wylan a ridicat capul și, ștergându-și lacrimile, a spus:

— Mă ajută chiar foarte mult.

— Mă gândeam eu, i-a zâmbit Jesper. Dar dacă nu prindem nava aia înapoi spre Ketterdam, taică-tu n-o să mai aibă parte de soarta pe care o merită.

Wylan s-a ridicat în picioare, dornic dintr-odată să se întoarcă în oraș, să-l ajute pe Kaz să-și ducă planul la îndeplinire. Se dusese la Curtea de Gheață fără tragere de inimă. Îl ajutase pe Kaz cu rezerve. Pentru că, de-a lungul acestei încercări, crezuse că merita disprețul tatălui său, iar acum putea recunoaște că undeva, într-un loc tainic, sperase mereu că încă mai putea să recâștige afecțiunea tatălui său. Ei bine, taică-su nu avea decât să-și păstreze afecțiunea și să vadă la ce avea să-i folosească după ce Kaz Brekker îi va fi ruinat viața.

— Haide, i-a spus el lui Jesper. Să mergem să furăm toți banii lui taică-miu.

— Păi nu sunt banii tăi?

— Bine, hai să furăm ce-mi aparține.

Și au luat-o amândoi la fugă.

— Îmi place când oamenii sunt cuprinși de un fior justițiar, a spus Jesper. Pune ficatul în mișcare!

În fața tavernei se strânsese multă lume, atrasă de hărmălaie și de geamurile sparte. Zoya i-a coborât pe Nina și Matthias - nu tocmai cu grijă - pe podea, apoi au pornit tustrei spre ușa din spate, înconjurați de o parte din bărbații înarmați. Ceilalți au rămas în tavernă ca să explice cum puteau faptul că o ploaie de oase tocmai zburase prin piață și spărsese ferestrele. Matthias nici măcar nu era sigur că înțelegea ce se întâmplase. Oare Nina controlase acele false relicve de sfinți? Sau fusese cu totul altceva? Și de ce fuseseră atacați?

Matthias credea că aveau să iasă pe o străduță, în schimb au coborât niște trepte care păreau foarte vechi, spre un tunel umed și rece. Vechiul canal, și-a dat seama Matthias după ce au urcat într- o barcă și au pornit fără zgomot prin întuneric. Canalul era pavat, dar nu fusese umplut cu apă în întregime. Mergeau pe sub bulevardul larg din fața ambasadei.

Doar câteva clipe mai târziu, Zoya i-a condus pe o scară de metal îngustă și au intrat într-o încăpere atât de scundă, încât Matthias a trebuit să se îndoaie de mijloc.

Nina i-a zis Zoyei ceva în ravkană, apoi i-a tradus lui Matthias răspunsul ei:

— Când au ridicat ambasada, au construit o podea falsă la un metru și douăzeci de centimetri deasupra podelei inițiale. Iar fundația a fost făcută în așa fel, încât e aproape imposibil să-ți dai seama de existența camerei.

— Nu încapi decât adus de spate.

— Da, dar clădirile din Ketterdam nu au beciuri, așa că n-o să-i treacă nimănui prin cap să caute sub ambasadă.

Părea o precauție extremă într-un oraș care se presupunea că era neutru, dar poate că ravkanii fuseseră nevoiți să ia măsuri extreme ca să-și protejeze cetățenii. Din cauza unor oameni ca mine. Matthias fusese un vânător, un asasin, și fusese mândru că își făcea treaba bine.

Câteva clipe mai târziu, au dat peste un grup de oameni ghemuiți lângă ceea ce Matthias bănuia că era peretele estic - dacă nu cumva își pierduse simțul orientării tot mergând prin subteran.

— Suntem sub grădina ambasadei, a spus Nina.

Și Matthias a încuviințat din cap. Era cel mai sigur loc în care puteai să ții un grup de oameni, dacă nu voiai să fie auziți prin podeaua ambasadei. Erau vreo cincisprezece, de toate vârstele și culorile. În afară de expresia circumspectă, nu păreau să aibă mare lucru în comun, dar Matthias știa că probabil erau cu toții Grisha. Nu avuseseră nevoie de Nina ca să găsească refugiu.

— Atât de puțini? a întrebat Matthias, întrucât Nina estimase numărul lor la vreo treizeci.

— Poate că ceilalți au reușit să scape pe cont propriu sau stau ascunși.

Sau poate că deja fuseseră capturați. Dar dacă Nina nu voia să menționeze această posibilitate, nu avea s-o aducă el în discuție.

Zoya i-a condus pe sub o arcadă care dădea într-o zonă unde Matthias putea în sfârșit să stea în picioare.

Dată fiind forma circulară a încăperii, a bănuit că se aflau sub un fals rezervor sau poate în subsolul unei construcții decorative din grădină. Însă sentimentul de ușurare i s-a evaporat în clipa în care unul dintre oamenii înarmați ai Zoyei a scos o pereche de cătușe, iar Zoya a făcut semn cu mâna spre Matthias.

Nina a pășit imediat în fața lui și a început să se certe în șoaptă cu Zoya.

Matthias știa foarte bine cu cine avea de-a face. Zoya Nazyalensky era una dintre cele mai puternice vrăjitoare din Ravka. Era o Furtunoasă legendară, un soldat care îl servise mai întâi pe Întunecatul, apoi pe Invocatoarea Soarelui, și care ajunsese la putere ca membru în Triumviratul Grisha al regelui Nikolai.

Acum, că îi simțise puterile pe propria-i piele, îi înțelegea ascensiunea rapidă. Cearta se desfășura numai în ravkană, iar Matthias nu înțelegea nicio boabă, însă disprețul din glasul Zoyei era evident, la fel de evident precum cătușele și împunsăturile ei cu degetul în direcția lui. Matthias tocmai se pregătea să spună printre dinți că, dacă vrăjitoarea furtunilor îl voia în cătușe, nu avea decât să încerce ea însăși să i le pună să vadă ce se întâmplă, dar chiar în clipa aceea Nina a ridicat mâinile.

— Gata! a spus ea în kerchiană. Matthias rămâne liber și o să continuăm discuția asta într-o limbă pe care o înțelegem cu toții. Are dreptul să știe și el ce se întâmplă.

Zoya și-a mijit ochii. S-a uitat de la Matthias la Nina, după care a zis cu un puternic accent kerchian:

— Nina Zenik, încă ești soldat în Armata a Doua, iar eu încă sunt comandantul tău. În clipa asta, refuzi să execuți un ordin.

— Atunci va trebui să-mi pui și mie cătușe.

— Să nu crezi că nu iau și asta în calcul.

— Nina! s-a auzit dintr-odată.

Strigătul venise dinspre o fată roșcată care tocmai intrase în încăperea cu ecou.

— Genya! a întâmpinat-o Nina cu bucurie.

Dar Matthias ar fi recunoscut-o și singur pe femeia aceea. Avea fața brăzdată de cicatrici, iar unul dintre ochi îi era acoperit cu un petic de mătase roșie brodat cu un soare auriu. Genya Safin - faimoasa Croitoare, fosta profesoară a Ninei și o altă membră a Triumviratului. Lui Matthias i s-a făcut silă când le-a văzut îmbrățișându-se. Se așteptase să vadă un grup de Grisha anonimi, oameni care se refugiaseră în Ketterdam, iar apoi se treziseră singuri și amenințați. Oameni ca Nina, nu Grisha din vârful conducerii ravkane. Toate instinctele îl îndemnau să lupte sau să plece cât mai repede de acolo, nu să stea ca un pețitor care face cunoștință cu părinții iubitei. Și totuși, acestea erau prietenele Ninei, profesorii ei. Sunt dușmanul, i-a șoptit o voce în cap, dar nu-și dădea seama dacă era a comandantului Brum sau a lui. Genya a făcut un pas în spate, dând la o parte șuvițele blonde ale perucii ca să vadă mai bine fața Ninei.

— Cum e posibil, Nina? Ultima oară când te-a văzut Zoya, erai...

— Erai țâfnoasă, a spus Zoya. Și te-ai îndepărtat de tabără cu toată precauția unui elan năbădăios.

Spre surprinderea lui Matthias, Nina s-a crispat ca un copil mustrat. Nu-și închipuise că o va vedea vreodată stânjenită.

— Am crezut că ai murit, a spus Genya.

— Arată pe jumătate moartă.

— Arată bine.

— Ai dispărut, a spus Zoya cu năduf. Când am auzit că erau fjerdani prin preajmă, ne-am temut de ce era mai rău.

— Și chiar s-a întâmplat ce era mai rău, a răspuns Nina.

După care am dat de alte nenorociri. Dar acum suntem aici, a încheiat ea, luându-l de mână pe Matthias.

Zoya a aruncat o privire încruntată spre mâinile lor împreunate, punându-și mâinile în sân.

Genya și-a ridicat o sprânceană castanie:

— Ei bine, dacă el e tot ce ți se putea întâmpla mai rău...

— Ce căutați aici? a întrebat Zoya. Tu și complicele tău fjerdan încercați să fugiți din Ketterdam?

— Și dacă am încerca? De ce ne-ați atacat?

— Grisha sunt vânați în tot orașul. Nu știam cine sunteți sau dacă lucrați pentru shuhani, ci doar că i-ați zis parola

vânzătorului ambulant. În perioada asta, ținem mereu soldați în tavernă. Toți cei care caută Grisha sunt o posibilă amenințare.

După ce văzuse cum arătau noii soldați shuhani, Matthias le înțelegea precauțiile.

— Am venit să dăm o mână de ajutor, a spus Nina.

— Ce fel de ajutor? Nu știi ce forțe sunt în joc, Nina. Shuhanii au inventat un drog...

— Jurda parem.

— Ce știi despre parem?

Nina i-a strâns mâna lui Matthias și a inspirat adânc:

— Am văzut oameni care l-au folosit. Chiar... și eu am luat.

Ochiul ca de chihlimbar al Genyei s-a mărit:

— O, Nina, nu! Spune-mi că n-ai luat.

— Bineînțeles că a luat, a spus Zoya. Mereu ai fost așa! Te afunzi în necazuri ca într-o cadă cu apă caldă. De-aia arăți ca un terci învechit? Cum ai putut să-ți asumi un asemenea risc, Nina?

— Nu arăt ca un terci, a protestat Nina, cu aceeași mină vinovată, pe care Matthias deja n-o mai suporta.

— A făcut-o ca să ne salveze viețile, a spus el. A făcut-o știind că s-ar putea să se condamne la mari chinuri, ba chiar la moarte.

— Nesăbuită, a spus Zoya pe un ton apăsat.

— Zoya, a intervenit Genya. Nu știm care au fost împrejurările...

— Știm că a dispărut aproape un an, a continuat Zoya, ridicând un deget acuzator spre Nina. Iar acuma apare cu un fjerdan care are constituție de soldat și folosește tehnicile de luptă ale unui druskelle.

Apoi a băgat mâna în buzunar și a scos o mână de oase:

— Nina ne-a atacat soldații cu astea, Genya. Cu așchii de oase. Ai auzit vreodată ca treaba asta să fie posibilă?

Genya s-a uitat la oase, apoi la Nina:

— E adevărat?

Nina a strâns din buze și a zis:

— Probabil.

— Probabil, a repetat Zoya. Și îmi zici că ar trebui să avem încredere în ea?

Genya nu mai părea atât de sigură:

— Spun că ar trebui s-o ascultăm.

— Bine, i-a răspuns Zoya. Aștept cu urechile și inima deschise. Distrează-mă, Nina Zenik.

Matthias știa cum era să stai în fața mentorilor pe care i-ai idolatrizat, să simți că devii din nou un elev emoționat, dornic să le faci pe plac. S-a întors spre Nina și i-a zis în fjerdană:

— Nu te lăsa intimidată. Nu mai ești fata de pe vremuri. Nu ești doar un soldat care execută ordine.

— Și atunci de ce îmi vine să mă ascund într-un colț și să plâng?

— Suntem într-o încăpere circulară. Nu are colțuri.

— Matthias...

— Amintește-ți prin ce am trecut. Amintește-ți pentru ce am venit aici.

— Am crezut că vorbim cu toții în kerchiană, a intervenit Zoya.

Nina a strâns încă o dată mâna lui Matthias, și-a dat capul pe spate și a zis:

— Am fost luată prizonieră de druskelle. Matthias m-a ajutat să evadez. Matthias a fost luat prizonier de kerchieni. L-am ajutat să evadeze. Am fost luată prizonieră de Jarl Brum. Matthias m-a ajutat să evadez.

Matthias nu se simțea tocmai bine

— Jarl Brum? a întrebat Zoya îngrozită.

Nina a oftat:

— A fost un an greu. Jur că o să-ți explic totul într-o zi, iar dacă o să hotărăști să mă bagi într-un sac și să mă arunci în râul Sokol, o să mă duc la fund fără să mă tânguiesc prea mult. Dar în seara asta am venit aici pentru că am fost martoră la atacul soldaților Kherguud de pe Doaga de Vest. Vreau să-i ajut pe acești Grisha să fugă din oraș înainte să-i găsească shuhanii.

Zoya era probabil cu câțiva centimetri mai scundă decât Nina, dar tot a reușit să se uite de sus la ea când a întrebat-o:

— Și cum ai putea să ne ajuți?

— Avem o navă, a răspuns ea.

Ceea ce încă nu era întru totul adevărat, dar Matthias nu avea de gând s-o contrazică.

Zoya a dat din mână cu un aer plictisit:

— Și noi avem o navă. E blocată la câțiva kilometri de coastă. Porturile au fost blocate de guvernul kerchian și de Consiliul

Mareelor. Nicio navă străină nu poate să vină sau să plece fără permisiunea expresă a Consiliului Comercial.

Deci Kaz avusese dreptate. Van Eck își folosea toată influența asupra guvernului ca să se asigure că Mâini-Murdare nu-l scotea pe Kuwei din Ketterdam.

— Da, a spus Nina, dar nava noastră aparține unui membru al Consiliului Comercial.

Zoya și Genya au schimbat o privire.

— Bine, Zenik, a spus Furtunoasa. Ai reușit să-mi captezi atenția.

—

* * *

Nina le-a dat mai multe detalii Zoyei și Genyei, deși Matthias a observat că n-a scos o vorbă despre Kuwei și s-a abținut să vorbească despre Curtea de Gheață.

Când cele două Grisha au urcat treptele care duceau la o altă încăpere, i-au lăsat pe Nina și Matthias în încăperea în formă de cisternă, cu două gărzi înarmate postate la ușă.

Matthias a șoptit în fjerdană:

— Dacă spionii Ravkăi sunt buni de ceva, prietenii tăi o să-și dea seama că noi am fost cei care l-am luat pe Kuwei de la Curtea de Gheață.

— Nu vorbi în șoaptă, să nu intre gărzile la bănuieli, i-a răspuns Nina în fjerdană, dar pe un ton normal. În cele din urmă, o să le spun totul Zoyei și Genyei, dar nu uita cât de dornici eram noi doi să-l omorâm pe Kuwei. Nu-s sigură că Zoya o să hotărască, la fel ca noi, să-i cruțe viața, cel puțin nu înainte să ajungem în siguranță în Ravka.

— Zoya n-are de ce să știe cine se află pe nava aia înainte să ajungă în Os Kervo.

Înainte să ajungem în siguranță în Ravka. Lui Matthias i s-a strâns stomacul. Era încântat s-o scoată pe Nina din Ketterdam, dar perspectiva de a merge în Ravka nu promitea niciun pic siguranță pentru el.

Nina probabil i-a simțit neliniștea, pentru că i-a spus:

— Ravka e cel mai sigur loc pentru Kuwei. Are nevoie de protecția noastră.

Și cam cum arată protecția Zoyei Nazyalensky?

— Zoya nu-i chiar atât de rea, i-a răspuns Nina, dar Matthias i-a aruncat o privire sceptică. De fapt, a adăugat ea, e groaznică, dar atât ea, cât și Genya au fost martore la multe măceluri în timpul războiului civil. Nu cred că mai vor vărsare de sânge.

Matthias spera să fie adevărat, dar chiar și așa, nu era sigur că l-ar fi ajutat cu ceva.

— Mai ții minte ce mi-ai zis, Nina? Că ți-ai dori ca regele Nikolai să mărșăluiască spre nord și să distrugă tot în calea lui.

— Eram furioasă...

— Și aveai motive să fii furioasă. Toți avem motive să fim furioși. Asta e problema. Brum n-o să se dea bătut. Nici druskelle n-or să se dea bătuți. Pentru ei e o misiune sfântă să-i distrugă pe cei ca voi.

Fusese și misiunea lui, și încă nici acum nu avea încredere în Grisha, ba chiar simțea uneori ură mocnită față de ei. Și se mustra pentru asta.

— Atunci o să găsim o cale să le schimbăm părerea.

— Tuturor, a adăugat Nina, apoi l-a studiat o clipă. Azi ai folosit o bombă fumigenă. I-ai cerut lui Wylan să ți-o facă?

— Da, a recunoscut el.

— De ce?

Știa că răspunsul nu îi vă plăcea Ninei:

— Nu știam cum ți-a afectat parem-u\ puterile. Dat fiind că trebuia să te țin departe de drog, aveam nevoie să pot lupta cu tine fără să te rănesc.

— Și ai luat-o cu tine azi în caz că am fi avut probleme.

— Da.

— Cu Grisha.

Matthias a dat aprobator din cap, așteptându-se la o mustrare din partea ei, dar Nina n-a făcut decât să se uite la el cu un aer îngândurat. S-a dat mai aproape de el. Matthias a aruncat o privire stânjenită spre spinările gărzilor, care se vedeau în cadrul ușii.

— Nu-i lua în seamă, a spus ea. De ce nu m-ai sărutat, Matthias?

— Nu e momentul...

— Pentru că sunt ceea ce sunt? Pentru că încă ți-e teamă de mine?

— Nu.

Nina a făcut o pauză, iar Matthias și-a dat seama că îi era greu să continue.

— Din cauza felului în care m-am purtat pe navă? a întrebat ea. Din cauza felului în care m-am purtat în noaptea aia... când am încercat să te fac să-mi dai restul de parem?

— Cum poți să crezi una ca asta?

— Îmi spui tot timpul că sunt nerușinată. Cred că... cred că mi-e rușine, a spus ea, înfiorându-se. Și e ca și când aș purta o haină care nu mi se potrivește.

— Nina, am făcut un jurământ față de tine.

— Dar.

— Dușmanii tăi sunt dușmanii mei, și am să fiu alături de tine împotriva oricui - inclusiv împotriva acestui drog nenorocit.

Nina a clătinat din cap, ca și când Matthias ar fi bătut câmpii:

— Nu vreau să fii alături de mine din cauza unui jurământ, sau pentru că te gândești că trebuie să mă protejezi, sau pentru că îți închipui că ai cine știe ce datorie de sânge față de mine.

— Nina..., a început el, dar s-a oprit. Nina, sunt alături de tine pentru că mă lași să fiu. Nu exsită onoare mai mare decât să-ți stau alături.

— Onoare, datorie... Am prins ideea.

Matthias îi putea suporta furia, dar dezamăgirea ei era inacceptabilă. Matthias nu știa decât limbajul războiului. Nu cunoștea cuvintele potrivite pentru ce se întâmpla acum.

— Întâlnirea cu tine a fost un dezastru.

Nina a ridicat o sprânceană:

— Mulțumesc.

Djel, ce greu îi era! Dar nu s-a dat bătut, ci a bâiguit mai departe, încercând să se facă înțeles:

— Dar sunt recunoscător în fiecare zi pentru dezastrul ăsta. Aveam nevoie de un cataclism care să-mi zdruncine viața. Ai fost un cutremur, o alunecare de teren.

— Eu, a spus ea, punându-și o mână în șold, sunt o floare delicată.

— Nu ești doar o floare, ești toate florile din pădure înflorite deodată. Ești un val uriaș. Ești o izbucnire de nestăvilit. Ești copleșitoare.

— Și ce-ai prefera? l-a întrebat ea, cu ochi scăpărători și cu un ușor tremur în glas. O fjerdană la locul ei, care poartă gulere

înalte și se scufundă în apă rece ori de câte ori îi vine să facă ceva ieșit din comun?

— Nu asta am vrut să zic!

Nina s-a apropiat și mai mult de el, iar el a aruncat din nou o privire spre gărzi. Stăteau cu spatele întors, dar Matthias știa că probabil trăgeau cu urechea, în orice limbă ar fi vorbit el cu Nina.

— De ce ți-e atât de teamă? l-a provocat ea. Nu te uita la ei, Matthias. Uită-te la mine.

Și s-a uitat. Îi era greu să nu se uite. Îi plăcea s-o vadă în haine fjerdane, cu mica vestă de lână, cu fustele lungi. Ochii ei verzi străluceau, era rumenă în obraji și avea buzele ușor întredeschise. Îi era prea ușor să se imagineze îngenuncheat ca un penitent în fața ei, cu mâinile alunecându-i pe curbele albe ale gambelor ei, ridicându-i fustele deasupra genunchilor, până la pielea caldă a coapselor. Și partea cea mai rea era că știa cât de plăcut ar fi fost. Fiecare celulă din corpul lui își amintea apăsarea trupului ei gol din prima noaptea pe care o petrecuseră în tabără vânătorilor de balene.

— Nu... Nu-mi doresc pe nimeni mai mult decât pe tine, nu-mi doresc nimic altceva decât să fiu copleșit de tine.

— Dar nu vrei să mă săruți?

Matthias a inspirat ușor, încercând să-și pună gândurile în ordine. Nu era bine ce făceau.

— În Fjerda..., a început el.

— Nu suntem în Fjerda.

Trebuia s-o facă să înțeleagă.

— În Fjerda, a insistat el, le-aș fi cerut voie părinților tăi să mă plimb cu tine.

— Nu mi-am mai văzut părinții de când eram copil.

— Și am fi fost însoțiți de o doamnă mai în vârstă. Ar fi trebuit să iau masa cu familia ta de cel puțin trei ori înainte să fim lăsați singuri.

— Suntem singuri acum, Matthias.

— Ți-aș fi adus daruri.

Nina și-a înclinat capul într-o parte:

— Continuă.

— Trandafiri de iarnă, dacă mi-aș fi putut permite. Un pieptene de argint.

— N-am nevoie de lucrurile astea.

— Plăcinte de mere cu frișcă.

— Credeam că druskelle n-au voie să mănânce dulciuri.

— Le-aș aduce doar pentru tine.

— M-ai făcut atentă.

— Te-aș săruta pentru prima oară într-o pădure însorită sau sub cerul înstelat după o sărbătoare câmpenească, nu într-un cavou sau într-un subsol rece și umed, cu gărzi la ușă.

— Fă-mă să înțeleg. Deci nu m-ai sărutat pentru că decorul nu e suficient de romantic?

— Nu e vorba de romantism. Un sărut cuviincios, o curte cuviincioasă... Lucrurile astea trebuie făcute cum se cuvinte.

— Pentru hoți cuviincioși? a întrebat ea.

Și colțurile gurii ei frumoase s-au ridicat ușor, iar o clipă Matthias s-a temut că avea să râdă de el, însă Nina doar a clătinat din cap și s-a apropiat și mai mult. Trupul ei era la doar câteva degete de al lui. Nevoia de a străbate acea distanță infimă era înnebunitore.

— În prima zi în care ai fi venit la mine acasă ca să mă curtezi cum se cuvine, te-aș fi înghesuit în cămară, a spus ea. Dar, te rog, mai povestește-mi despre fetele fjerdane.

— Vorbesc calm. Și nu flirtează cu toți bărbații singuri care le ies în cale pe stradă.

— Eu flirtez și cu femeile.

— Cred că ai flirta și cu un curmal, dacă ți-ar da vreo atenție.

— Dacă aș flirta cu o plantă, fii sigur că s-ar îndrepta și ar devenit brusc interesată. Ești gelos?

— Tot timpul.

— Mă bucur. La ce te uiți, Matthias? l-a întrebat ea, străbătându-l cu vibrația gravă a vocii ei.

— La nimic, i-a răspuns el în șoaptă, cu privirea ațintită în tavan.

— Matthias, te rogi?

— Probabil.

— Pentru înfrânare? a zis ea galeș.

— Chiar ești o vrăjitoare.

— Nu sunt cuviincioasă, Matthias.

— Sunt conștient de asta.

— Conștient într-un mod intens, chinuitor, plin de ardoare. Și îmi pare rău să te informez, dar nici tu nu ești cuviincios.

Privirea lui a coborât spre ea:

— Dar...

— Câte reguli ai încălcat de când m-ai cunoscut? Câte legi? Și ai să le mai încalci. Nimic legat de noi n-o să fie niciodată cuviincios, a spus ea, apropiindu-și fața de a lui - atât de aproape, încât părea că deja se atingeau. Nici felul în care ne-am cunoscut. Nici viața pe care o ducem. Și nici felul în care ne sărutăm.

Nina s-a ridicat în vârful degetelor și gura i s-a lipit de a lui. Abia dacă se putea numi sărut - a fost doar o apăsare rapidă și surprinzătoare a buzelor ei. Înainte ca Ninei să-i poată trece prin minte să se îndepărteze de el, Matthias a îmbrățișat-o. Știa că probabil făcea totul greșit, dar în clipa aceea nu-și putea face griji, pentru că Nina era în brațele lui, cu buzele depărtate, cu mâinile pe după gâtul lui, și - o, Djel! - i-a simțit limba în gura lui. Nu era de mirare că fjerdanii își luau atâtea precauții când venea vorba de curtarea unei femei. Dacă Matthias putea s-o sărute pe Nina, să simtă cum îi mușcă buza cu dinții ei pricepuți, să-i simtă corpul lipit de al lui, s-o simtă gemând ușor în adâncul gâtului, de ce s-ar mai fi sinchisit el să mai facă și altceva? De ce s-ar mai fi sinchisit oricine altcineva?

— Matthias, a spus Nina, cu respirația întretăiată, apoi s-au sărutat din nou.

Nina era dulce ca primii stropi de ploaie, plină de sevă ca o pajiște. Mâinile lui i se plimbau pe spate, urmându-i formele, linia coloanei, curbele pronunțate ale șoldurilor.

— Matthias, a repetat ea mai apăsat, depărtându-se de el.

Matthias a deschis ochii, convins că făcuse o greșeală

îngrozitoare. Nina își mușca buza de jos era umflată și roz - și îi zâmbea cu ochi scăpărători.

— Am făcut ceva greșit? a întrebat el.

— Nicidecum, dragul meu babink, dar...

Zoya și-a dres glasul:

— Mă bucur că ați găsit ceva de făcut cât ați așteptat.

Chipul ei avea o expresie de dezgust, dar, alături de ea, Genya părea copleșită de bucurie.

— Poate ar fi bine să mă lași jos, i-a sugerat Nina lui Matthias.

Și Matthias a înțeles brusc situația - privirile pline de înțeles ale gărzilor, Zoya și Genya în prag, plus faptul că, în timp ce o săruta pe Nina Zenik cu o dorință pe care o înăbușea de un an întreg, o ridicase fără să-și dea seama de pe podea.

L-a copleșit un val de rușine. Ce fjerdan făcea asemenea lucruri? A dat drumul cu grijă coapselor ei minunate, lăsând-o să revină pe podea.

— Nerușinatule, i-a șoptit Nina, iar Matthias a simțit că se îmbujorează.

Zoya a dat ochii peste cap:

— Vrem să facem o înțelegere cu o pereche de adolescenți amorezați.

Matthias a simțit încă un val de căldură pe față, însă Nina doar și-a aranjat peruca și a zis:

— Deci acceptați ajutorul nostru?

Nu le-a luat mult timp să stabilească pașii pe care îi aveau de făcut în noaptea aceea. Întrucât n-ar fi fost sigur ca Nina să se întoarcă la tavernă, după ce afla unde și când trebuia să se îmbarce pe nava lui Van Eck, avea să transmită un mesaj ambasadei - probabil prin intermediul lui Inej, dat fiind că Fantoma putea să vină și să plece fără să fie văzută. Refugiații aveau să rămână ascunși cât mai mult cu putință, iar apoi Genya și Zoya urmau să-i ducă în port.

— Să fiți pregătiți pentru o confruntare, a spus Matthias. Shuhanii o să supravegheze cartierul ăsta. Încă n-au avut curaj să atace ambasada sau piața, dar o s-o facă în curând.

— O să fim pregătiți, fjerdane, a spus Zoya, și ochii ei aveau expresia oțelită a unui comandat înnăscut.

În drum spre ieșirea din ambasadă, Nina a văzut-o din nou pe acea Sfâșie-Inimi cu ochi aurii care luase parte la ambuscada din tavernă. Era o shuhană cu părul negru tuns scurt, iar la șolduri avea o pereche de toporiști de argint. Nina îi explicase lui Matthias că era singura Corporalnikă din rândul refugiaților Grisha și al diplomaților.

— Tamar? a spus șovăind Nina. Dacă o să vină soldații Kherguud, ai grijă să nu cumva să te captureze. Un Sfâșie-Inimi căzut în mâinile lor și sub influența parem-ului ar putea înclina decisiv balanța în favoarea lor. N-ai idee cât de puternic e drogul ăsta.

— N-o să mă captureze nimeni în viață, i-a răspuns tânăra, apoi a scos din buzunar o tabletă mică, galben-pal, ținând-o cu două degete.

— Otravă?

— Invenția Genyei. Te omoară instantaneu. Toți avem câte una la noi, i-a explicat Tamar, apoi i-a întins-o Ninei: Ia-o tu pe asta. Pentru orice eventualitate. Mai am una.

— Nina..., a intervenit Matthias.

Dar Nina n-a șovăit. Și-a băgat tableta în buzunarul fustei înainte ca Matthias să mai poată adăuga ceva. După ce au ieșit din ambasadă, au avut grijă să se țină la distanță de tarabele din piață și mai ales de tavernă, unde deja se strânseseră gărzi din stadwatch.

Matthias și-a spus că trebuie să fie vigilent, că trebuie să se asigure că ajung în siguranță înapoi pe Vălul Negru, dar gândul îi tot zbura la tableta gălbuie. Când o văzuse în mâna Tamarei, visul îi revenise pregnant în minte: gheața nordului, Nina rătăcită și Matthias incapabil s-o salveze. Tableta îi spulberase bucuria nestăpânită a sărutului.

Visul începuse pe navă, când Nina era în toiul luptei cu parem-ul. În noaptea aceea, fusese copleșită de furie și tremurase din toate încheieturile, cu hainele leoarcă de transpirație.

Nu ești un om bun, îi strigase ea. Ești doar un soldat bun. Și partea tristă e că nici măcar nu știi care e diferența.

Mai târziu, se simțise îngrozitor și plânsese, copleșită de pofta de parem, copleșită de regret:

— Știi că n-am vorbit serios.

Și o clipă mai târziu:

— Dacă ai vrea să mă ajuți...

Ochii ei frumoși erau plini de lacrimi și, în lumina slabă a felinarelor, pielea ei palidă părea poleită cu gheață.

— Te rog, Matthias, sufăr cumplit. Ajută-mă.

Matthias ar fi făcut orice că să-i domolească suferința, dar își jurase că nu îi va da parem. Jurase că nu o va lăsa să devină o sclavă a drogului și trebuia să-și respecte jurământul, oricare ar fi fost prețul.

— Nu pot, dragostea mea, îi șoptise el, punându-i un prosop rece pe frunte. Nu pot să-ți aduc parem. Le-am cerut să încuie ușa pe dinafară.

Într-o clipă, Nina s-a schimbat la față și a mijit ochii.

— Atunci sparge nenorocita aia de ușă, neghiobule.

— Nu.

Nina l-a scuipat în obraz.

Câteva ore mai târziu, s-a liniștit. Era sleită de vlagă și tristă, dar coerentă. Stătea întinsă pe o parte, cu pleoapele vineții și respirația scurtă.

— Vorbește-mi, i-a cerut ea.

— Despre ce?

— Despre orice. Vorbește-mi despre isenulf.

Matthias n-ar fi trebui să fie surprins că știa de isenulf, lupii albi dresați să-i însoțească în luptă pe druskelle.

Erau mai mari decât lupii obișnuiți și, cu toate că erau dresați să-și asculte stăpânii, nu-și pierdeau niciodată firea sălbatică, de neîmblânzit, care îi deosebea de îndepărtatele lor rude domestice.

Îi era greu să se gândească la Fjerda, la viața pe care o lăsase în urmă pentru totdeauna, dar s-a străduit să vorbească, încântat că îi putea distrage atenția de la parem.

— Uneori, sunt mai mulți druskelle decât lupi, alteori, sunt mai mulți lupi decât druskelle. Lupii hotărăsc singuri când se împerechează, nu prea se lasă influențați de cei care îi cresc - sunt prea încăpățânați pentru asta.

Nina a zâmbit, apoi s-a crispat de durere.

— Continuă, i-a șoptit ea.

— Isenulf sunt crescuți de multe generații de aceeași familie. O familie care locuiește departe în nord, lângă Stenrink - Inelul de Pietre. Când naște câte o lupoaică, ne ducem acolo pe jos și cu sania, și fiecare druskelle își alege câte un pui. Din momentul ăla, tu și câinele tău sunteți responsabili unul de celălalt. Luptați împreună, dormiți pe aceleași blănuri și împărțiți mâncarea. Lupul tău nu-i un animal de companie. E un războinic la fel ca tine, un frate.

Nina s-a înfiorat, iar pe Matthias l-a cuprins rușinea.

Într-o luptă cu Grisha, lupii puteau echilibra balanța, întrucât erau antrenați să-i ajute pe druskelle, să sfârtece beregata dușmanului. Puterea unui Sfâșie-Inimi părea să nu aibă niciun efect asupra animalelor. O Grisha ca Nina n-ar fi avut aproape nicio șansă, dacă ar fi fost atacat de un isenulf.

— Și ce se întâmplă dacă lupul pățește ceva? a întrebat Nina.

— Un druskelle își poate dresa un nou lup, dar e o pierdere teribilă.

— Și ce se întâmplă cu lupul unui druskelle ucis?

Matthias a tăcut o vreme. Nu voia să se gândească la asta. Trass fusese foarte aproape de inima lui.

— Sunt duși înapoi în sălbăticie, dar nu sunt acceptați niciodată de o haită.

Și ce era un lup fără haită? Isenulf nu erau făcuți să trăiască singuri. Oare când hotărâseră ceilalți druskelle că el era mort? Oare pe Trass îl dusese în nordul înghețat Brum însuși?

S-a gândit la lupul rămas singur, urlând după el să vină să-l ia acasă, și a simțit un gol dureros în piept, ca și când s-ar fi rupt ceva înăuntrul lui și ar fi rămas un ecou, precum trosnetul singuratic al unei crengi prea încărcate cu zăpadă.

Ca și când i-ar fi simțit durerea, Nina a deschis ochii ei de culoarea unui mugur gata să se desfacă, o culoare care l-a readus din ținuturile înghețate:

— Cum îl chema?

— Trassel.

Buzele i s-au arcuit într-un ușor zâmbet:

— Zurbagiul. Nimeni nu voia să-l ia.

— Era pipernicit?

— Nu, a răspuns Matthias. Dimpotrivă.

Călătorise în condiții vitrege mai bine de o săptămână ca să ajungă la Inelul de Pietre. Lui Matthias nu-i plăcuse călătoria. Avea doisprezece ani, intrase de curând în rândurile druskelle, și nu era zi în care să nu se gândească să fugă. Nu-i displăcea instrucția. Orele petrecute alergând și învățând să lupte îl ajutau să mai uite de dorul de familie. Voia să ajungă ofițer. Voia să lupte cu Grisha. Voia să aibă șansa de a onora amintirea părinților și surorii lui. Druskelle îi dăduseră un țel. Dar restul?

Glumele din sala de mese? Lăudăroșeniile nesfârșite și pălăvrăgelile fără rost? Nu-i erau de niciun folos. Avusese o familie care acum era îngropată în pământul negru, iar sufletele lor se duseseră la Djel. Druskelle erau doar un mijloc pentru a-și atinge un scop. Brum îl prevenise că nu avea să devină niciodată un adevărat druskelle, dacă nu învăța să-i vadă pe ceilalți băieți ca pe frații lui, dar Matthias nu credea asta. Era cel mai robust, cel mai puternic, cel mai rapid. Nu avea nevoie să fie popular ca să supraviețuiască.

Tot drumul stătuse în partea din spate a saniei, înfofolit în blănuri, fără să vorbească cu nimeni, iar când, în cele din urmă, au ajuns la Inelul de Pietre, Matthias a rămas ultimul, nesigur pe

el, în timp ce restul băieților au dat năvală în magazia mare, strigând și îmbrâncindu-se în jurul grămezii zvârcolitoare de pui albi, cu ochi albaștri, fiecare încercând să pună mâna pe câte unul.

Adevărul era că Matthias își dorea din tot sufletul un pui de lup, dar știa că s-ar putea să nu fie suficienți pentru toți. Depindea de crescătoare care băiat se alegea cu care câine și cine se întorcea acasă cu mâna goală.

Mulți dintre colegii lui deja stăteau de vorbă cu bătrâna, încercând s-o cucerească.

— Vezi? Ăsta mă place pe mine.

— Uite! Uite! L-am făcut să stea în fund!

Matthias știa că ar fi trebuit să încerce să fie șarmant, să facă un efort, dar în schimb s-a trezit apropiindu-se de cotețele din spatele magaziei. Într-un colț, într-un cușcă de sârmă, a surprins o strălucire gălbuie - lumină reflectată de o pereche de ochi circumspecți. S-a dat mai aproape și a văzut un lup; nu mai era pui, dar nici nu ajunsese la maturitate. Când Matthias a ajuns lângă cușcă, lupul a mârâit cu capul plecat, părul zbârlit pe ceafă și dinții dezveliți. Tânărul lup avea o cicatrice lungă pe bot.

Tăietura îi traversase ochiul drept și îi schimbase culoarea unei părți a irisului din albastru în maroniu cu pete.

— Nu vreau să am de-a face cu ăla, a spus bătrâna.

Matthias n-o simțise apropiindu-se de el pe la spate:

— Vede? a întrebat-o el.

— Vede, da’ nu-i plac oamenii.

— De ce?

— A ieșit afară când încă era pui. A mers pe gheață vreo trei kilometri. L-a găsit un băiat și l-a tăiat cu o sticlă spartă. De atunci nu mai lasă pe nimeni să se apropie de el, și în curând o să fie prea bătrân ca să-l mai poți dresa. Cre’ că o să-l omorâm în curând.

— Lasă-mă să-l iau eu.

— O să te facă bucăți când o să încerci să-i dai de mâncare, băiete. O să avem un pui pentru tine data viitoare.

Imediat ce a plecat bătrâna, Matthias a deschis cușca, iar lupul s-a repezit spre el și l-a mușcat.

Lui Matthias i-a venit să țipe când dinții lupului i s-au înfipt în antebraț. S-a răsturnat pe podea, cu lupul peste el, copleșit de o

durere cum nu mai simțise până atunci. Dar n-a scos un sunet, ci s-a uitat în ochii lupului, care mârâia și își adâncea și mai mult dinții în mușchii brațului.

Matthias bănuia că fălcile lupului erau suficient de puternice cât să-i rupă osul, dar nu s-a zbătut, nu a strigat, nu și-a plecat privirea. N-am să-ți fac rău, și-a jurat în sinea lui, chiar dacă îmi faci rău.

A trecut un moment lung, apoi încă unul. Matthias simțea cum i se îmbibă sângele în mânecă. S-a gândit că s-ar putea să-și piardă cunoștința.

În cele din urmă, încet-încet, lupul și-a descleștat fălcile. Animalul s-a destins și a înclinat capul într-o parte, cu blana botului pătată de sângele lui Matthias. Apoi a pufnit.

— Și eu mă bucur să te cunosc, a spus Matthias.

S-a ridicat cu grijă, și-a bandajat brațul cu o fâșie din partea de jos a cămășii, apoi el și lupul lui, amândoi pătați de sânge, s-au apropiat de ceilalți druskelle, care se jucau cu puii albi, alcătuind o grămadă de uniforme gri și blană albă.

— Ăsta e al meu, le-a spus Matthias, când s-au întors cu toții și s-au holbat la el.

Bătrâna a clătinat din cap, după care Matthias a leșinat.

În noaptea aceea, pe navă, Matthias îi povestise Ninei despre Trassel, despre firea lui sălbatică, despre cicatricea lui zdrențuită. În cele din urmă, Nina adormise, iar Matthias își dăduse voie să închidă și el ochii. Îl aștepta gheața. Vântul ucigaș mușca cu dinți de gheață, lupii urlau în depărtare, iar Nina striga după ajutor, însă Matthias nu putea ajunge la ea.

Începând de atunci, visul a revenit în fiecare noapte.

Îi era greu să nu vadă în asta o prevestire, iar când Nina și-a băgat nepăsătoare tableta în buzunar, pentru Matthias fusese ca și când ar fi văzut cum se apropie furtuna: vuietul vântului umplându-i urechile, frigul pătrunzându-i în oase, certitudinea că avea s-o piardă.

— S-ar putea ca parem-ul să nu mai aibă efect asupra ta, i-a spus el acum.

Ajunseseră în sfârșit la canalul pustiu, unde își legaseră gondela.

— Ce?

— Puterea ta s-a schimbat, nu-i așa?

Pașii Ninei au șovăit:

— Da.

— Din cauza parem-ului?

Nina s-a oprit:

— De ce mă întrebi asta?

Matthias nu voia să-i pună întrebări. Voia s-o sărute din nou. Dar a spus:

— Dacă ai fi capturată, s-ar putea ca shuhanii să nu poată folosi drogul ca să te transforme în sclava lor.

Sau ar putea fi la fel de rău ca înainte.

— Tableta... otrava pe care ți-a dat-o Tamar...

Nina și-a pus o mână pe brațul lui:

— N-o să fiu capturată, Matthias.

— Dar dacă o să fii.

— Nu știu ce mi-a făcutparem-ul. Sper că efectele vor dispărea în timp.

— Și dacă nu dispar?

— Trebuie să dispară, a spus ea, cu fruntea încruntată. Nu pot trăi așa. Mă simt ca și când aș fi doar jumătate din mine însămi. Deși…

— Deși? a insistat el.

— Acum, pofta nu e chiar atât de mare, a spus ea, ca și când tocmai și-ar fi dat seama. De fapt, abia dacă m-am mai gândit la parem după lupta din tavernă.

— Ți-a fost de ajutor că ți-ai folosit această nouă putere?

— Poate, a răspuns ea precaută. Și...

Nina s-a încruntat, iar Matthias a auzit o chiorăitură gravă și prelungă.

— Ăsta a fost stomacul tău?

— Da, a spus ea cu un zâmbet orbitor. Matthias, sunt lihnită.

Oare începuse, în sfârșit, să se vindece? Sau oare își recăpătase apetitul după ce făcuse în tavernă? Lui Matthias nu-i păsa. Pur și simplu se bucura că o vedea zâmbind așa. A luat-o în brațe și a învârtit-o.

— O să faci o întindere dacă nu mă pui jos, i-a spus ea cu încă un zâmbet radios.

— Ești ușoară ca un fulg.

— N-aș vrea să văd pasărea cu fulgi atât de grei. Acuma du-mă la un teanc de gofre de două ori mai înalt decât tine. Aș...

Dar s-a întrerupt și s-a albit la față:

— Pe toți sfinții!

Matthias i-a urmărit privirea peste umărul lui și s-a trezit uitându-se în propriii lui ochi. Pe perete fusese lipit un afiș cu o schiță înfricoșător de fidelă a feței lui. Deasupra desenului, precum și în lateralele lui, era scris în mai multe limbi un singur cuvânt: CĂUTAT.

Nina a smuls afișul de pe perete:

— Dar se presupune că ai murit.

Probabil că cineva a cerut să vadă cadavrul lui Muzzen înainte să fie incinerat. Poate fjerdanii. Poate cineva de la închisoare. În partea de jos a afișului erau imprimate câteva cuvinte în kerchiană, pe care Matthias nu le putea citi, dar a reușit să-și descifreze fără probleme numele și numărul.

— Cincizeci de mii de kruge. Oferă o recompensă pentru capturarea mea.

— Nu, a spus Nina, apoi a dus degetul spre textul de sub număr și i-a tradus: Căutat. Matthias Helvar. Viu sau mort. Au pus un preț pe capul tău.

Când Nina și Matthias au dat buzna în cavou, lui Jesper i-a venit să sară de la masă și să danseze cu ei. Își petrecuse ultima oră încercând să-i explice lui Kuwei cum o să ajungă la ambasadă și începuse să creadă că puștiul făcea pe prostul - probabil pentru că îi plăceau gesturile caraghioase pe care le făcea Jesper.

— Ai putea să repeți ultima parte? l-a întrebat Kuwei, aplecându-se și mai mult spre el.

— Nina, a spus Jesper. Mă ajuți să-i explic?

— Slavă sfinților! a spus Inej, ridicându-se de la masa la care lucra alături de Wylan și Kaz.

Meștereau la funiile și celelalte echipamente pe care Kaz la furase de la Cirkus Zirkoa. Wylan își petrecuse ultimele două ore făcând modificări care să sporească siguranța lui Inej la silozuri, atașând cleme magnetice care aveau să se prindă de pereții de tablă.

— De ce te holbezi la el? a spus Kuwei. Arăt exact ca el. Ai putea să te uiți la mine.

— Nu mă holbez la el, a protestat Jesper. Doar le supraveghez munca.

Cu cât Kuwei urca mai repede pe navă, cu atât mai bine - cavoul începea să devină neîncăpător.

— Ați reușit să luați legătura cu refugiații? a întrebat Inej, făcându-i semn Ninei cu mâna să ia loc la masă.

— Totul a mers bine, a spus Nina. Atâta că am spart câteva ferestre și era cât pe ce să fim împușcați.

Kaz și-a ridicat privirea cu un aer interesat.

— Mari necazuri în Mica Ravkă? a întrebat Jesper.

— Ne-am descurcat, a răspuns Nina. Spuneți-mi că avem ceva de mâncat.

— Ți-e foame? a întrebat Inej.

Cu toții s-au uitat uimiți la Nina, iar ea a făcut o reverență și a zis:

— Da, da, Ninei Zenik îi este foame. Îmi dă cineva de mâncare sau trebuie să gătesc pe unul dintre voi?

— Nu fi caraghioasă, a spus Jesper. Nu știi să gătești.

Inej deja începuse să cotrobăie prin ce mai rămăsese din provizii, punând în fața Ninei câteva ofrande modeste: cod sărat, carne uscată și biscuiți râncezi.

— Ce s-a întâmplat la tavernă? a întrebat Kaz.

— Refugiații s-au ascuns în ambasadă, a spus Matthias. Ne-am întâlnit cu....

— Liderul lor, l-a întrerupt Nina. O să aștepte un semn de la noi.

A aruncat doi biscuiți în gură:

— Sunt îngrozitori.

— Mai ușor, i-a zis Matthias. O să te îneci.

— Merită, a răspuns Nina, străduindu-se să înghită.

— Ce, să te îneci cu biscuiți?

— Mă prefac că sunt felii de plăcintă. Când pleacă nava?

— Am găsit o navă cu melasă care pleacă spre Os Kervo la unsprezece ceasuri, a spus Inej. Specht lucrează la documente.

— Bine, a spus Nina, scoțând o hârtie mototolită din buzunar și netezind-o pe masă.

De pe hârtie îi privea o schiță a lui Matthias.

— Trebuie să plecăm din oraș cât mai repede cu putință, a adăugat Nina.

— La naiba! a spus Jesper. Kaz și Wylan rămân în fruntea clasamentului.

Și a făcut semn cu mâna spre locul unde lipiseră celelalte afișe cu fețele lor: Jesper, Kaz, Inej erau cu toții acolo. Van Eck încă nu îndrăznise să lipească fața lui Kuwei Yul-Bo pe toți pereții din Ketterdam, dar trebuise să păstreze aparența că își caută fiul, așa că în cavou era și un afiș care promitea o recompensă pentru cel care l-ar fi înapoiat teafăr pe Wylan Van Eck. Afișul înfățișa vechile lui trăsături, dar lui Jesper nu i se părea că seamănă. Numai Nina lipsea de pe perete. Nu-l întâlnise niciodată pe Van Eck și, cu toate că avea legături în rândul Scursurilor, era posibil ca negustorul să nu știe de implicarea ei.

Matthias s-a uitat cu atenție la afișe.

— O sută de mii de kruge! a exclamat el, aruncându-i o privire încruntată lui Kaz. Nu valorezi nici pe departe așa de mult.

Buzele lui Kaz s-au arcuit într-un ușor zâmbet:

— Piața decide.

— Mie-mi spui, a răspuns Jesper. Pentru mine se oferă doar treizeci de mii de kruge.

— Viețile voastre sunt în pericol, a spus Wylan. Cum de vă purtați ca și când ar fi o competiție?

— Suntem blocați într-un cavou, pui de negustor. Așa că orice activitate e binevenită.

— Poate că ar trebui să plecăm cu toții în Ravka, a spus Nina, lovind cu degetul posterul lui Inej. Nu suntem în siguranță aici.

— Nu-i o idee rea, a spus Kaz.

Inej i-a aruncat o privire:

— Ai merge în Ravka?

— Nicidecum. Eu o să rămân ascuns aici. Vreau să văd cum se face țăndări viața lui Van Eck atunci când o să cadă barosul.

— Dar tu ai putea să vii, i-a spus Nina lui Inej. Jesper? Am putea să-l luăm cu noi și pe Colm.

Jesper s-a gândit la tatăl lui, blocat în apartamentul lui somptuos din hotelul Geldrenner; și-l imagina plimbându-se de colo-colo, tocind covorul până la podele. Trecuseră doar două zile de când văzuse spatele lui lat dispărând printre morminte, condus de Rotty spre barca de la malul Vălului Negru, și totuși lui Jesper i se părea că trecuse mult mai mult de atunci. Pentru că în aceste două zile Jesper aproape că fusese omorât de vânătorii de Grisha și, în plus, se trezise cu un preț pe capul lui.

Dar dacă reușeau să-și ducă planul la capăt în noaptea aceea, tatăl lui n-ar fi trebuit să afle nimic din toate astea.

— Nici nu se pune problema, a spus Jesper. Vreau ca tata să-și primească banii cât mai repede cu putință și să se întoarcă în Novyi Zem. N-o să dorm liniștit până nu se întoarce în siguranță la ferma lui. O să ne ascundem în hotelul în care e cazat până când Van Eck e discreditat, iar piața zahărului o ia razna.

— Dar tu, Inej ? a continuat Nina.

S-au uitat cu toții la Fantomă. Cu excepția lui Jesper, care se uita la Kaz, curios să vadă cum o să reacționeze la perspectiva ca Inej să părăsească orașul. Dar Kaz avea o mină impasibilă, ca și când ar fi așteptat să afle la ce oră se servește cina.

Inej a clătinat din cap:

— În Ravka o să ajung cu propria mea navă, pilotată de propriul meu echipaj.

Jesper a ridicat din sprâncene:

— De când ești tu navigatoare? Și ce om întreg la cap și-ar dori să petreacă mai mult timp pe o navă?

Inej a zâmbit:

— Am auzit că orașul ăsta înnebunește oamenii.

Kaz și-a scos ceasul din buzunarul vestei:

— Trebuie să ajungem acolo la opt ceasuri. În seara asta, Consiliul Comercial se va întruni acasă la Van Eck.

— Crezi că o să aloce și mai multe resurse pentru găsirea lui Wylan? a întrebat Nina.

— Probabil. Dar nu mai e problema noastră. Gălăgia și lumea care vine și pleacă o să ne permită mie și lui Wylan să luăm sigiliul din seif. În timpul ăsta, Nina și Inej o să dea lovitura la Reciful Dulce. Gărzile patrulează tot timpul perimetrul silozurilor, și le ia cam douăsprezece minute să facă un tur complet. Întotdeauna au pe cineva care păzește poarta, așa că aveți grijă pe unde intrați.

Apoi a pus pe masă o sticlă cu dop:

— Ăsta e extract de cafea. Kuwei, Nina și Jesper, vreau ca toți să vă dați cu el pe haine din belșug. Dacă soldații ăia shuhani chiar pot simți mirosul unui Grisha, extractul s-ar putea să-i păcălească.

— Cafea? a întrebat Kuwei, scoțând dopul și mirosind șovăielnic gâtul sticlei.

— Ingenios, a spus Jesper. Obișnuiam să ascundem transporturi ilegale de jurda și mirodenii în cutii pline cu cafea râșnită, ca să păcălim câinii folosiți de gărzile stadwatch-ului. Le perturbă simțul mirosului.

Nina a luat sticla și s-a dat generos cu extract după urechi și la încheieturile mâinilor:

— Să sperăm că nasul soldaților Kherguud funcționează la fel.

— Ai grijă ca refugiații tăi să fie pregătiți, a spus Kaz.

— Câți sunt?

— Mai puțini decât credeam Cinșpe și... ăăă... niște oameni de la ambasadă. În total, șaptișpe.

— Plus încă patru: tu, Matthias, Wylan și Kuwei. Douășunu. Specht o să treacă numărul în actele falsificate.

— Eu nu merg, a spus Wylan.

Jesper și-a împreunat degetele ca să potolească tremurul:

— Nu?

— Nu-l las pe taică-miu să mă alunge iar din orașul ăsta.

— De ce e toată lumea atât de hotărâtă să rămână în orașul ăsta mizerabil? a bombănit Nina.

Jesper și-a dat scaunul pe spate, studiindu-l pe Kaz. N-a părut deloc surprins că Wylan voia să rămână în Ketterdam.

— Știai, a spus el, punând informațiile cap la cap. Știai că mama lui Wylan e în viață.

— Mama lui Wylan e în viață? a întrebat Nina.

— De ce crezi că v-am lăsat pe voi doi să vă duceți la Olendaal? a spus Kaz.

Wylan a clipit:

— Și știai că te-am mințit în legătură cu cariera.

Jesper a simțit că se înfurie. Putea accepta ca Mâini-Murdare să se joace cu el, însă Wylan nu era la fel ca ei. Deși avusese ghinion cu taică-su, Wylan nu lăsase împrejurările sau Ketterdamul să distrugă bunătatea din el. Încă avea convingerea că oamenii puteau face binele. Jesper a întins un deget spre Kaz:

— N-ar fi trebuit să-l trimiți la Sfânta Hilde fără să previi. A fost crud din partea ta.

— A fost necesar.

— De ce? a întrebat Wylan cu pumnii încleștați.

— Pentru că încă nu înțeleseseși cum e taică-tu cu adevărat.

— Ai fi putut să-mi spui.

— Erai doar furios. Dar furia se duce.

— Aveam nevoie să te cuprindă zelul justițiar.

Wylan și-a încrucișat brațele:

— Acuma m-a cuprins.

Kaz și-a împreunat mâinile pe capul bastonului:

— Se face târziu, așa că băgați în buzunar batistele brodate cu Bietul Wylan și concentrați-vă pe ce aveți de făcut. Matthias, Jesper și Kuwei o să plece spre ambasadă la nouă ceasuri și jumătate. O să vă apropiați dinspre canal. Jesper, tu ești înalt, măsliniu și bătător la ochi...

— Toate sunt sinonime cu „încântător".

— Ceea ce înseamnă că va trebui să fii de două ori mai precaut. Măreția își are prețul ei. Încearcă să iei lucrurile în serios, a spus Kaz, cu vocea ca un cuțit ruginit.

Oare Kaz era cu adevărat îngrijorat? Jesper a încercat să nu se întrebe dacă își făcea griji pentru el sau pentru ce urma să facă.

— Mișcați-vă repede și duceți pe toată lumea la docuri nu mai devreme de zece, a continuat Kaz. Nu vreau să așteptați pe chei și să atrageți atenția. Ne întâlnim la Portul Trei, dana cinșpe. Nava se numește Verrhader. Face ruta Kerch-Ravka de câteva ori pe an.

S-a ridicat în picioare și a încheiat:

— Fiți vigilenți și silențioși. Planul n-o să meargă dacă Van Eck miroase ceva.

— Și să vă întoarceți teferi, a adăugat Inej. Vreau să sărbătoresc cu voi toți atunci când nava pleacă din port.

Și Jesper își dorea asta. Voia să-i vadă pe toți teferi la capătul acelei nopți. A ridicat o mână:

— O să avem și șampanie?

Nina a terminat ultimul biscuite, lingându-și degetele:

— Eu o să fiu acolo. Mă simt plină de viață.

După aceea, tot ce le-a mai rămas de făcut a fost să-și împacheteze echipamentul. Nu aveau să-și ia rămas- bun într-un mod solemn.

Jesper s-a apropiat de masa pe care Wylan își pregătea geanta de umăr și s-a prefăcut că are nevoie de ceva din teancul de hărți și documente.

A șovăit, apoi a zis:

— Ai putea să stai cu mine și tata. Dacă vrei. La hotel. Dacă ai nevoie de un loc în care să stai până se mai liniștesc lucrurile.

— Serios?

— Bineînțeles, a spus Jesper, ridicând cu stângăcie din umeri. Împreună cu Inej și Kaz. Nu ne putem împrăștia după ce dăm lovitura.

— Și apoi? După ce taică-tu își achită creditul, te întorci în Novyi Zem?

— Așa ar trebui.

Wylan a așteptat. Jesper nu avea un răspuns pentru el. Dacă se întorcea la fermă, ar fi scăpat de Butoi și de tentațiile Ketterdamului. Dar poate că la fermă avea să dea peste alte necazuri. Și ar fi avut o grămadă de bani pe mână. Chiar și după achitarea creditului, tot avea să rămână cu mai bine de trei milioane de kruge. În cele din urmă, Jesper a ridicat iarăși din umeri și a zis:

— Kaz e cel cu planurile.

— Înțeleg, a spus Wylan, dar Jesper și-a dat seama după expresia lui că era dezamăgit.

— Tu știi ce o să faci după?

— Nu. Știu doar că am s-o scot pe mama din locul ăla și am să încerc să construiesc o viață pentru noi doi, a spus Wylan, apoi a făcut semn cu capul spre posterele de pe perete: Chiar îți dorești asta? Să fii infractor? O viață de lovituri reușite, încăierări și riscuri?

— Sincer? a întrebat Jesper, știind că lui Wylan probabil nu avea să-i placă ce voia să spună.

— Să mergem, a zis Kaz din ușa cavoului.

— Da, asta îmi doresc, a spus Jesper.

Wylan și-a pus geanta pe umăr și, fără să gândească, Jesper a întins mâna și i-a îndreptat cureaua. Ținând în continuare mâna pe curea, a spus:

— Dar nu e tot ce vreau.

— Acum, a spus Kaz.

O să-l bat peste cap cu bastonul ăla. Jesper a dat drumul la curea.

— Fără bocitoare.

— Fără înmormântări, i-a spus Wylan cu glas scăzut.

Și a dispărut cu Kaz pe ușa cavoului.

Apoi a venit rândul Ninei și al lui Inej. Nina se dusese într-una dintre galeriile cavoului să-și dea jos caraghiosul costum fjerdan și să se îmbrace cu niște haine practice: pantaloni, tunică și haină toate cu croială ravkană. Îl luase pe Matthias cu ea și se întorsese ciufulită și îmbujorată după câteva minute lungi.

— Ați avut treabă? nu s-a putut abține Jesper să întrebe.

— Îl învăț pe Matthias ce înseamnă distracția. E un elev excelent. Își face lecțiile cu multă sârguință.

— Nina..., a intervenit Matthias.

— Are probleme cu atitudinea. Dar e loc de ameliorări.

Inej a împins spre Jesper sticla cu extract de cafea:

— Încearcă să fii precaut în seara asta, Jes.

— Mă pricep la precauție cam cât se pricepe Matthias la distracție.

— Mă pricep de minune la distracție, a mormăit Matthias.

— Da, de minune, a încuviințat Jesper.

Ar mai fi vrut să le spună ceva celorlalți, și mai ales lui Inej, dar nu de față cu toată lumea. Poate că n-o să-i mai pot spune niciodată, și-a spus în sinea lui. Îi era dator cu niște scuze lui Inej. Din cauza neglijenței lui, căzuseră în ambuscada din Portul Cinci înainte să plece spre Curtea de Gheață, iar greșeala asta aproape că o costase viața pe Fantomă. Dar cum naiba îți ceri scuze pentru așa ceva? Îmi pare rău că din cauza mea era cât pe ce să mori înjunghiată. Cine vrea gofre?

Dar înainte să poată spune ceva, Inej l-a sărutat pe obraz, Nina a arătat cu degetul spre peretele cu afișe, după care au ieșit pe ușă. Jesper a rămas să aștepte până la nouă ceasuri și jumătate, singur în cavou cu Kuwei, care avea o mină posomorâtă, și cu Matthias, care se plimba de colo-colo.

Kuwei a început să-și rearanjeze carnetele din rucsac.

Jesper a luat loc la masă:

— Chiar ai nevoie de toate astea?

— Da, a spus Kuwei. Ai fost vreodată în Ravka?

Bietul băiat e speriat, și-a spus Jesper.

— Nu, dar o să-i ai alături pe Nina și Matthias.

Kuwei a aruncat o privire spre Matthias și a zis în șoaptă:

— E foarte sever.

Jesper nu și-a putut stăpâni râsul:

— Nu-i cel mai plăcut om din lume, dar are câteva calități.

— Te aud, Fahey, a bombănit Matthias.

— Ce bine. Nu mi-ar plăcea să țip.

— Nu ești îngrijorat pentru ceilalți? a întrebat Matthias.

— Ba da. Dar cu toții am depășit vârsta grădiniței. Nu mai avem timp pentru griji. Acuma suntem la partea distractivă, a spus el, lovindu-și revolverele. Adică la fapte.

— Sau la moarte, a mormăit Matthias. Știi la fel de bine ca mine că Nina nu e în cea mai bună formă.

— În noaptea asta nici nu trebuie să fie. Din păcate, ideea e să nu ne încăierăm cu nimeni.

Matthias s-a oprit și s-a așezat la masă, în fața lui Jesper:

— Ce s-a întâmplat la casa de pe lac?

Jesper a netezit colțul unei hărți:

— Nu-s sigur, dar cred că a omorât un tip sufocându-l cu un nor de praf.

— Nu înțeleg, a spus Matthias. Un nor de praf? Azi a controlat niște bucăți de oase - nu putea să facă asta înainte să iaparem. Ea crede că e o schimbare temporară, un efect secundar al drogului, dar...

S-a întors spre Kuwei:

— E posibil caparem-ul să afecteze puterea unui Grisha? S-o schimbe? S-o distrugă?

Kuwei își făcea de lucru cu catarama rucsacului:

— Presupun că e posibil. A supraviețuit sevrajului, ceea ce se întâmplă rar, și știm foarte puțin atât despre parem, cât și despre puterea Grisha.

— N-ați disecat suficienți ca să rezolvați enigma?

Vorbele s-au desprins de pe buzele lui Jesper fără să se gândească la el. Știa că nu era drept. Kuwei și tatăl lui erau și ei Grisha, și niciunul dintre ei nu avusese puterea să-i împiedice pe shuhani să facă experimente pe Grisha.

— Ești furios pe mine? a spus Kuwei.

Jesper a zâmbit:

— Nu-s genul furios.

— Ba ești, a spus Matthias. Furios și speriat.

Jesper l-a măsurat din priviri pe fjerdan:

— Poftim?

— Jesper e foarte curajos, a protestat Kuwei.

— Mersi că ai observat, a spus Jesper, apoi și-a întins picioarele, punându-le unul peste altul. Ai ceva de zis, Matthias?

— De ce nu mergi în Ravka?

— Tata...

— Taică-tu ar putea să vină cu noi în noaptea asta. Și dacă ești așa preocupat de soarta lui, de ce nu l-ai vizitat azi?

— Nu cred că e treaba ta.

— Știu cum e să-ți fie rușine de ce ești, de ce ai făcut.

— Chiar vrei să avem discuția asta, vânător de vrăjitoare? Nu mi-e rușine. Sunt precaut. Mulțumită celor ca tine și tovarășilor tăi druskelle, lumea e un loc periculos pentru oamenii ca mine. A fost dintotdeauna și situația nu pare să se schimbe.

Kuwei a pus mâna pe mâna lui Jesper și i-a spus cu o mină rugătoare:

— Încearcă să înțelegi. Te rog. Ce am făcut, ce a făcut tatăl meu... Am vrut să facem lucrurile mai bune, să găsim un mijloc prin care Grisha să poată să...

Și a făcut un gest cu mâna, ca și când ar fi vrut să apese ceva.

— Să-și poată ascunde puterile? i-a sugerat Matthias.

— Da. Exact. Ca să se poată ascunde mai ușor. Dacă Grisha nu-și folosesc puterile, se îmbolnăvesc. Îmbătrânesc, obosesc ușor, își pierd pofta de mâncare. E unul dintre mijloacele prin care shuhanii îi identifică pe Grisha care încearcă să trăiască într-ascuns.

— Eu nu-mi folosesc puterea, și totuși... , a spus Jesper, începând să numere pe degete. Unu: am făcut odată un pariu și am mâncat o troacă - la propriu - plină cu golfre înmuiate în sirop de mere, și n-a lipsit mult să mai cer o porție. Doi: lipsa energiei n-a fost niciodată o problemă pentru mine. Trei: n-am fost bolnav nici măcar o zi în viața mea.

— Nu? a spus Matthias. Există tot felul de boli.

Jesper a dus mâinile la revolvere. Părea că în seara aceea fjerdanul avea multe pe suflet.

Kuwei și-a desfăcut rucsacul și a scos o cutie de jurda obișnuită, care se găsea la orice magazin din Ketterdam.

Jurda e un stimulent, numai bun pentru combătut oboseala. Tata crede... credea că poate fi ajutorul de care au nevoie Grisha. Se gândea că, dacă găsea formula corectă, jurda îi putea ajuta pe Grisha să rămână sănătoși chiar dacă își ascund puterile.

— Nu prea i-a ieșit, nu? a spus Jesper.

Poate chiar era un pic furios.

Testele n-au mers așa cum era plănuit. Iar cineva din laborator nu și-a ținut gura. Conducătorii noștri au aflat și s-au gândit la altă întrebuințare pentru parem.

A clătinat din cap și a făcut semn cu mâna spre rucsacul lui:

— Acum încerc să-mi amintesc experimentele tatei.

— Asta tot mâzgălești în carnete?

— Țin și un jurnal.

— Trebuie să fie fascinant. Ziua unu: am stat în cavou. Ziua doi: iar am stat în cavou.

Matthias nu l-a luat în seamă pe Jesper, ci l-a întrebat pe Kuwei:

— Și ai reușit?

Kuwei s-a încruntat:

— Oarecum. Cred. Într-un laborator cu oameni de știință adevărați, poate aș avea mai mult succes. Dar nu sunt tata. El era Fabrikator. Eu sunt Inferni. Nu la asta sunt eu bun.

— Dar la ce ești bun? a întrebat Jesper.

Kuwei i-a aruncat o privire iscoditoare, apoi s-a încruntat:

— N-am avut niciodată ocazia să aflu. Am trăit în spaimă cât am stat în Shu Han. Acolo nu m-am simțit niciodată acasă.

Era un lucru pe care Jesper îl putea înțelege cu ușurință. A luat cutia cu jurda și i-a desfăcut capacul. Era marfă de calitate, cu miros dulceag, florile uscate, de un portocaliu-intens, fiind aproape întregi.

— Crezi că dacă ai avea la dispoziție un laborator și câțiva Fabrikatori, ai putea să reproduci experimentele lui taică-tu și să găsești un antidot?

— Așa sper, a răspuns Kuwei.

— Și cum ar funcționa?

— Ar curăța corpul de parem? a întrebat Matthias.

— Da, ar elimina parem-ul, a spus Kuwei. Dar chiar dacă reușim, cum am putea să-l administrăm?

— Ar trebui să te apropii suficient de mult de o persoană cât să i-l poți injecta sau s-o faci să-l înghită, a spus Matthias.

— Atâta că, în felul ăsta, sigur ai fi un om mort.

Jesper a luat o floare de jurda între degete. În cele din urmă, cineva avea să descopere un mod de a crea o versiune proprie de jurda parem, iar atunci, o astfel de floare avea să valoreze o mică avere. Dacă se concentra asupra petalelor ei, fie și un pic, le vedea descompunându-se în componente mai mici. De fapt,

nu le vedea, ci mai degrabă simțea toate particulele de materie care alcătuiau întregul. A pus floarea înapoi în cutie. Când era mic, a descoperit într-o zi, stând întins într-un câmp al tatălui său, că putea extrage culoarea dintr-o floare de jurda petală cu petală. Iar într-o după-amiază plicticoasă, scrisese o înjurătură pe pajiștea dinspre vest, decolorând iarba.

Tatăl lui se înfuriase, dar se și speriase. Urlase la Jesper până răgușise, după care rămăsese nemișcat, uitându-se la fiul lui, cu mâinile lui mari împreunate în jurul unei căni de ceai, ca să nu-i mai tremure. La început, Jesper a crezut că tatăl lui era supărat din cauza înjurăturii, dar nu era așa.

— Jes, i-a spus Colm în cele din urmă. Să nu mai faci asta niciodată. Promite- mi. Mama ta avea același dar. Nu-ți poate aduce decât necazuri.

— Promit, i-ar fi răspuns Jesper repede, dorindu-și să-l îmbuneze.

Jesper era bulversat, pentru că nu-l văzuse niciodată atât de furios pe tatăl său cel blând și răbdător. Dar în sinea lui și-a zis: Mama nu părea nefericită. Ba chiar părea să se bucure de tot ce o înconjura. Era o zemenită cu pielea de un cafeniu-închis și era atât de înaltă, încât tatăl lui trebuia să dea capul pe spate ca s-o privească în ochi. Până să crească suficient cât să meargă la câmp cu tatăl lui, Jesper stătuse acasă cu ea. Erau întotdeauna rufe de spălat, mâncare de gătit și lemne de despicat, iar lui Jesper îi plăcea s-o ajute.

— Cum sunt pământurile mele? îl întreba ea zilnic pe Colm când se întorcea de la câmp, iar mai târziu Jesper avea să afle că ferma era pe numele ei - un dar de nuntă de la tatăl lui, care o curtase pe Aditi Hilli timp de aproape un an înainte ca aceasta să-l bage în seamă.

— Înfloritoare, răspundea el, sărutând-o pe obraz. La fel ca tine, dragostea mea.

Colm întotdeauna îi promitea lui Jesper că seara o să se joace cu el și o să-l învețe să sculpteze în lemn, dar de fiecare dată Colm mânca și adormea lângă foc, fără să-și scoată cizmele cu tălpile portocalii de la jurda. Jesper și mama lui îi scoteau cizmele din picioare, înăbușindu-și chicotelile, apoi îl înveleau cu o pătură și își terminau treburile. Strângeau masa și adunau rufele de pe culme, apoi mama lui îl băga în pat. Oricâtă treabă ar fi avut, oricâte animale ar fi avut de jupuit sau coșuri de

reparat, mama lui părea să aibă tot timpul aceeași energie nesfârșită ca și Jesper și întotdeauna își găsea timp să-i spună o poveste înainte de culcare sau să-i fredoneze un cântec.

Mama lui a fost cea care l-a învățat pe Jesper să călărească, să pună momeală în cârligul undiței, să curețe un pește, să jumulească o prepeliță, să aprindă focul cu doar două bețe și să facă un ceai așa cum trebuie. Și tot ea l-a învățat să tragă. Mai întâi cu o pușcă de jucărie cu bile, apoi cu pistoale și cu o pușcă adevărată. „Toată

lumea poate să tragă, i-a spus ea. Dar nu toată lumea poate să țintească." L-a învățat cum să-și ia repere, cum să urmărească un animal prin tufișuri, ce feste îți poate juca lumina, cum să țină seama de vânt, cum să tragă din fugă, apoi din șaua calului. Nimic nu era imposibil pentru ea.

Jesper primea și lecții secrete. Uneori, când ajungeau acasă târziu, iar mama lui trebuia să pregătească cina, o vedea fierbând apa fără să aprindă focul în sobă sau făcând pâinea să crească din priviri. Și o vedea scoțând pete de pe haine doar atingându-le cu degetele. Iar praful de pușcă și-l făcea singură, extrăgând salpetru de pe fundul unui lac de mult secat aflat în apropierea casei lor. „De ce să dau bani pe ceva pe care mi-l pot face mai bine singură?", obișnuia ea să spună. „Dar nu-i zicem nimic tatei, da?" Când Jesper întreba de ce, ea îi răspundea: „Pentru că și-așa are destule griji pe cap, nu vreau să se îngrijoreze din cauza mea". Dar tata își făcea griji, mai ales în zilele în care unul dintre prietenii zemeniți ai mamei venea la ei la ușă pentru ajutor sau vindecare.

— Crezi că negustorii de sclavi nu te pot găsi aici? a întrebat-o el într-o seară, plimbându-se de colo-colo prin casă, în timp ce Jesper stătea ghemuit în pături, prefăcându-se adormit ca să poată trage cu urechea. Dacă află lumea că aici trăiește o Grisha...

— Lumea aia, a spus Aditi, dând disprețuitor din mâinile ei elegante, nu e lumea noastră. Nu pot să fiu altceva decât sunt, și, dacă darurile mele pot ajuta oamenii, atunci e de datoria mea să le folosesc.

— Și la fiul nostru te-ai gândit? Nu-i datorezi nimic? Prima ta datorie e să te protejezi, nu cumva să te pierdem.

Dar Aditi i-a cuprins fața în palme - cu blândețe, cu toată dragostea strălucindu-i în ochi - și i-a spus:

— Ce fel de mamă aș fi pentru fiul meu, dacă mi-aș ascunde talentele? Dacă aș lăsa frica să- mi călăuzească viața? Știai ce sunt când mi-ai cerut să te aleg, Colm. Nu-mi cere acum să fiu altceva.

Și astfel nemulțumirea tatălui său a dispărut:

— Știu doar că nu suport gândul că te-aș putea pierde.

Aditi a râs și l-a sărutat.

— Atunci trebuie să mă ții aproape, i-a spus ea, făcându-i cu ochiul.

Și astfel s-au împăcat. Dar era o ceartă care se tot repeta. Până la urmă, s-a dovedit că tatăl lui Jesper se înșelase. Nu negustorii de sclavi le-au răpit-o pe Aditi.

Într-o noapte, Jesper a fost trezit de niște voci, iar când s-a dat jos din așternut, a văzut-o pe mama lui punându-și haina peste cămașa de noapte lungă, o pălărie și cizmele. Jesper avea doar șapte ani pe atunci și era scund pentru vârsta lui, însă știa că cele mai interesante conversații aveau loc după ce se culca el. Un bărbat zemenit stătea în prag în haine de călărie prăfuite, iar Colm discuta cu Aditi:

— E miezul nopții. Sigur poate să aștepte până mâine.

— La fel ai spune și dacă Jes ar zăcea în suferință? l-a întrebat mama lui.

— Aditi...

Dar ea l-a sărutat pe obraz, apoi l-a luat pe Jesper în brațe:

— S-a trezit iepurașul meu?

— Nu, a răspuns el.

— Atunci înseamnă că visez, i-a spus ea, băgându-l înapoi în așternut, după care l-a sărutat pe obraji și pe frunte. Dormi, iepurașul meu, am să mă întorc mâine.

Însă mama lui nu s-a întors a doua zi, iar a treia zi dimineață, când s-au auzit ciocănituri în ușă, în prag n-a apărut ea, ci același zemenit prăfuit.

Colm l-a înhățat pe fiul său și a ieșit imediat pe ușă.

I-a pus o pălărie pe cap lui Jesper, l-a așezat pe cal în fața lui și au luat-o la galop. Zemenitul prăfuit călărea pe un cal mai prăfuit ca el, iar Colm s-a ținut după el de-a lungul câtorva kilometri de pământuri cultivare până au ajuns la o fermă albă de la marginea unui câmp de jurda.

Era mult mai frumoasă decât mica lor cabană- avea etaj și ferestre cu geam. Femeia care aștepta în prag era aproape la fel

de înaltă ca mama lui, dar mai robustă, cu părul împletit în două cozi groase răsucite în formă de melc. Le-a făcut semn să intre și le-a zis:

— E la etaj.

În anii care au urmat, când Jesper încerca să pună cap la cap ce se întâmplase în zilele acelea îngrozitoare, își amintea foarte puține lucruri: podelele lustruite ale casei albe, care păreau aproape mătăsoase sub tălpile lui, ochii înroșiți de plâns ai femeii robuste și fata cu câțiva ani mai în vârstă decât Jesper, care avea părul împletit ca maică-sa. Fata băuse dintr-un puț săpat prea aproape de una dintre mine. Ca măsură de precauție, gura puțului ar fi trebuit să fie acoperită cu scânduri, dar cineva se gândise că era suficient să ia găleata. Roata fântânii rămăsese la locul ei, la fel și funia găleții. Iar fata și prietenele ei folosiseră un sufertaș să scoată apă - rece ca dimineața și de două ori mai limpede. Toate trei fetele se îmbolnăviseră în seara aceea. Două dintre ele muriseră. Dar mama lui Jesper o salvase pe fiica femeii robuste.

Aditi venise la patul fetei, mirosise sufertașul metalic, apoi își lipise palmele de pielea ei încinsă. A doua zi la prânz, febra cedase, iar nuanța gălbuie din ochii ei dispăruse. Pe seară, s-a ridicat în picioare și i-a spus maică-sii că îi e foame. Aditi i-a zâmbit o dată și s-a prăbușit.

— N-a avut suficientă grijă când a extras otrava, a spus bărbatul prăfuit. A absorbit prea multă otravă în trupul ei. Am mai văzut zowa pățind asta.

Zowa. Însemna „binecuvântații Era cuvântul pe care îl folosea mama lui Jesper pentru Grisha. Noi suntem zowa, îi spunea ea, făcând o floare să înflorească cu o lovitură de deget. Tu și cu mine.

Dar nu aveau pe cine să cheme s-o salveze. Jesper nu știa cum. Dacă Aditi ar fi fost conștientă, dacă ar fi fost mai puternică, poate ar fi reușit să se salveze singură. În schimb, se adâncise într-un somn adânc, iar respirația îi devenise din ce în ce mai precipitată.

Jesper a adormit cu obrazul lipit de palma mamei, convins că, din clipă în clipă, avea să se trezească și să-i mângâie obrazul: „Ce faci aici, iepuraș?“ În schimb, l-a trezit plânsul tatălui său.

Au dus-o înapoi la fermă și au îngropat-o sub un cireș care deja începuse să înflorească. Lui Jesper i se păruse prea frumos

pentru o zi atât de tristă, și chiar și acum, când vedea acele două flori de un roz-pal în vitrina unei prăvălii sau brodate pe mătăsurile unei femei, îl copleșea dintr- odată melancolia. Îi reveneau în minte mirosul pământului reavăn, foșnetul vântului peste câmpuri, vocea tremurătoare de bariton a tatălui său cântând un cântec singuratic, o arie în kaelish ale cărei cuvinte Jesper nu le înțelegea.

După ce Colm terminase de cântat ultimele note ridicându-se printre crengile cireșului, Jesper a spus:

— Era mama o vrăjitoare?

Colm și-a pus mâna pistruiată pe umărul fiului și l-a tras mai aproape:

— Era o regină, Jes. Era regina noastră.

În noaptea aceea, Jesper a pregătit cina pentru amândoi - o supă chioară și niște pesmeți arși -,dar tatăl lui a mâncat tot și i-a citit din cartea cu sfinți scrisă în kaelish, până când flăcările felinarelor s-au făcut mici, iar durerea din inima lui Jesper s-a domolit suficient cât să poată să adoarmă. Și așa a fost de atunci înainte, doar ei doi, având grijă unul de altul, muncind câmpurile, strângând și uscând jurda vara, încercând să facă ferma rentabilă. De ce nu fusese de ajuns?

Dar chiar în clipa în care și-a pus întrebarea, Jesper și-a dat seama că nu putea fi niciodată de ajuns. Nu se putea întoarce niciodată la viața aceea. Nu fusese făcut pentru ea. Poate dacă mama lui ar mai fi trăit, l-ar fi învățat cum să-și controleze neliniștea. Poate că l-ar fi învățat cum să-și folosească puterea în loc s-o ascundă. Poate s-ar fi dus în Ravka să fie soldat al coroanei. Sau poate că ar fi rămas tot acolo.

Și-a șters pata de jurda de pe degete și a pus capacul cutiei la loc.

— Zemeniții nu folosesc doar frunzele, a spus el. Îmi aduc aminte că mama muia tulpini de jurda în lapte de capră. Îmi dădea să beau din el când mergeam pe câmp.

— De ce? a întrebat Matthias.

— Inhalam zilnic polen de jurda, iar laptele ăla îi contracara efectul. E prea mult pentru sistemul nervos al unui copil, și nimeni nu mă voia mai agitat decât eram deja.

— Tulpinile? a intervenit Kuwei. De obicei, lumea le aruncă.

— Tulpinile conțin un balsam. Zemeniții îl extrag pentru alifii. Freacă cu el gingiile și nările copiilor când ard jurda.

Jesper bătea darabana în cutie, în timp ce un gând i se înfiripa în minte. Era posibil ca antidotul pentru jurda parem să fie însăși planta de jurda? Nu era chimist, nu gândea ca Wylan și nu fusese antrenat ca Fabrikator. Dar era fiul mamei lui.

Dacă există o versiune a balsamului care ar putea contracara efectele jurdei parem? - Tot n-am avea un mod de a-l admin...

În clipa aceea, fereastra s-a făcut țăndări. Jesper și-a scos revolverele într-o clipită, în timp ce Matthias l-a culcat pe Kuwei la pământ și a dus pușca la umăr. În întunericul cimitirului a văzut felinare ridicate și siluete mișcătoare care sigur erau oameni - mulți oameni.

— Dacă nu cumva stafiile sunt mai vioaie în noaptea asta, a spus Jesper, înseamnă că avem companie.

Noaptea, cartierul depozitelor părea că își lepădase pielea și luase altă formă. Barăcile de la periferia dinspre est fremătau de viață, în timp ce străzile cartierului propriu-zis deveneau pustii - nu mai vedeai decât paznici la posturile lor și gărzi din stadwatch făcându-și rondurile.

Inej și Nina și-au legat barca în canalul principal, care străbătea centrul cartierului, după care și-au croit drum pe chei, mergând pe lângă depozite, departe de stâlpii de iluminat care mărgineau apa. Au trecut pe lângă barje pline cu cherestea și pe lângă containere enorme cu cărbuni. Din loc în loc, zăreau oameni lucrând la lumina felinarelor, rostogolind butoaie cu rom sau baloturi de bumbac. Asemenea mărfuri prețioase nu puteau fi lăsate nepăzite peste noapte. Când au ajuns aproape de Reciful Dulce, au văzut doi bărbați descărcând ceva dintr-un furgon mare oprit pe marginea canalului, luminat de un singur felinar cu geamuri albastre.

— Lampă mortuară, a șoptit Inej, iar pe Nina au trecut-o fiori.

Lămpile fosforescente, făcute din scheletul pisat al unor pești de mare adâncime, împrăștiau o lumină verde. Lămpile mortuare aveau alt combustibil, un avertizor albastru care le permiteau oamenilor să identifice bărcile cu fund plat pe care le foloseau cioclii la transportul cadavrelor.

— Ce caută cioclii în cartierul depozitelor?

— Oamenilor nu le place să vadă cadavre pe străzi sau în canale. Cartierul depozitelor e aproape pustiu noaptea, așa că, după apus, cioclii strâng cadavrele și le aduc aici. Lucrează în ture, curățând fiecare cartier. O să plece înainte de zorii zilei, cu cadavre cu tot. Spre Barja Morții, unde vor fi incinerate.

— Dar de ce nu construiesc un cimitir adevărat? a întrebat Nina.

— Nu au unde. Știu că s-a vorbit la un moment dat de redeschiderea Vălului Negru, dar s-a renunțat la idee când a izbucnit Molima Doamnei de Onoare. Oamenilor le e frică de contaminare. Dacă familia își permite, te trimite la un cimitir din afara Ketterdamului. Iar dacă nu...

— Fără bocitoare, a spus Nina pe un ton funest.

Fără bocitoare, fără înmormântări. Un alt mod de a ura succes. Dar era mai mult de atât. O aluzie sumbră la faptul că nu aveau să fie înmormântări costisitoare pentru oameni ca ei, nicio piatră funerară cu numele lor, nicio coroană de mirt și trandafiri. Inej a luat-o înainte când s-au apropiat de Reciful Dulce. Silozurile erau impresionante, uriașe ca niște santinele divine, monumente aduse hărniciei, împodobite cu laurul roșu al lui Van Eck. În scurtă vreme, toată lumea avea să afle ce însemna acel blazon - lașitate și înșelătorie. Grupul circular de silozuri deținute de Van Eck era înconjurat de un gard metalic.

— Sârmă ghimpată, a observat Nina.

— N-o să mă încurce.

Fusese inventată ca să țină vitele în țarcuri. Nu avea să fie o problemă pentru Fantomă.

S-au pus la pândă lângă peretele gros de cărămidă roșie al unui depozit ca să vadă dacă nu cumva s-a schimbat rutina gărzilor. Așa cum le spusese Kaz, gărzilor le lua aproape douăsprezece minute ca să dea o tură gardului care înconjura silozurile. Când patrula se afla în partea estică a perimetrului, Inej avea la dispoziție cam șase minute ca să meargă pe sârmă de la un siloz la altul. Când gărzile ajungeau în partea vestică a perimetrului, le-ar fi fost ușor s-o vadă pe sârma dintre silozuri, dar Inej ar fi fost aproape imposibil de zărit când se afla pe acoperiș. În timpul acelor șase minute, Inej trebuia să arunce gărgărița prin trapa silozului, apoi să desprindă sârma. Dacă avea nevoie de mai mult de șase minute, trebuia să aștepte ca gărzile să mai facă o tură. Nu putea să-i vadă de pe acoperiș,

dar Nina avea o lampă fosforescentă la îndemână și urma să-i semnalizeze lui Inej cu un scurt semnal luminos când putea să facă traversarea.

— Zece silozuri, a spus Inej. Nouă traversări.

— Sunt mult mai înalte văzute de aproape, a spus Nina.

— Ești pregătită?

Inej nu putea nega că erau intimidante.

— Oricât de înalt e muntele, cățărarea e la fel, a spus ea.

— Riguros vorbind, nu e adevărat. Ai nevoie de funii, pioleți...

— Nu face și tu ca Matthias.

Nina și-a acoperit gura, luându-și o mină îngrozită:

— O să mănânc de două ori mai mult tort ca să mă revanșez.

Inej a dat din cap cu un aer înțelept:

— Bună strategie.

Patrula se îndepărta din nou de ghereta gărzilor.

— Inej, a spus șovăind Nina, trebuie să știi că puterea mea n-a mai fost la fel de când am luat parem. Dacă ne încăierăm cu gărzile...

— Fără încăierări în noaptea asta. O să fim silențioase ca niște stafii, a spus Inej, strângând-o pe Nina de umeri. Și, cu sau fără puteri, nu cunosc nicio războinică mai aprigă decât tine.

— Dar.

— Nina, gărzile.

Patrula dispăruse după silozuri. Dacă nu acționau acum, trebuiau să aștepte următoarea tură și ar fi întârziat.

— Să-i dăm drumul, a spus Nina, pornind cu pași mari spre ghereta gărzilor.

După cei câțiva pași care despărțeau ascunzătoarea lor de lângă depozit de sfera de lumină care învăluia ghereta, atitudinea Ninei s-a schimbat cu totul. Inej n-ar fi putut explica exact în ce consta, dar mersul ei a devenit mai șovăielnic, iar umerii i s-au încovoiat ușor. Părea că se făcuse mai mică. Nu mai era o Grisha antrenată, ci o imigrantă tânără și speriată care spera să primească o fărâmă de milă.

— Scuze de deranj, a spus Nina cu un puternic accent ravkan.

Garda stătea cu arma în mână, dar nu părea îngrijorată.

— N-ar trebui să umbli noaptea pe aici.

Nina a bâiguit ceva, privindu-l cu ochii ei mari și verzi. Inej habar n-avea că putea să pară atât de inocentă.

— Ce-ai zis? a întrebat garda, apropiindu-se de ea.

Inej a luat-o din loc. A aprins fitilul lung al grenadei luminoase de mică intensitate pe care le-o dăduse Wylan, apoi s-a apropiat cu pași mari de gard, ținându-se departe de sfera de lumină și cățărându-se fără niciun zgomot.

Era aproape direct în spatele Ninei și al gărzii, apoi a ajuns deasupra lor. Le auzea vocile în timp ce se strecura printre buclele de sârmă ghimpată.

— Am venit să muncesc, da? a spus Nina. Să fac zahăr.

— Nu aici se face. Aici doar e depozitat. Trebuie să mergi la una dintre fabricile de procesare.

— Dar am nevoie de o slujbă. Am. Am..

— Ei, nu plânge.

Inej și-a stăpânit un pufnet și a aterizat silențios de cealaltă parte a gardului. Prin el a văzut sacii de nisip pe care îi pomenise Kaz, stivuiți lângă peretele din spate al gheretei, precum și colțul plasei pe care o pregătise pentru ea.

— Cumva... ăăă.... gagicul tău caută și el de lucru? a întrebat garda.

— N-am niciun... Cum ai zis? Gagic?

Poarta de lângă gheretă nu era încuiată, iar Inej a întredeschis-o pentru Nina și s-a apropiat cu pași iuți de baza celui mai apropiat siloz.

A auzit-o pe Nina luându-și la revedere și pornind în direcția opusă celei în care stătuseră ascunse. Apoi Inej a așteptat. Au trecut zece minute și, chiar când Inej se gândea că grenada sigur nu avea să detoneze, de lângă depozitul unde stătuseră ascunse s-a auzit un pocnet puternic urmat de o explozie de lumină. Garda a ieșit din nou din gheretă cu pușca ridicată și a făcut câțiva pași spre depozit.

— Hei! a strigat el.

Nina a apărut din întunericul din spatele lui și s-a strecurat pe poartă în câteva clipe. A închis-o cu grijă în urma ei și a pornit spre cel de-al doilea siloz, ascunzându-se în beznă. De acolo avea să-i semnalizeze lui Inej când era sigur să traverseze de la un siloz la altul.

Garda s-a întors la post, mergând cu spatele, în caz că ar fi venit vreun pericol dinspre depozitele din față. În cele din urmă, s-a întors și a scuturat ușor poarta, să se asigure că era încuiată, apoi a intrat în gheretă.

Inej a așteptat semnalul de la Nina, apoi a început să se cațăre pe treptele scării metalice fixate pe peretele silozului. Un etaj, două etaje, zece. La circ, unchiul ei ar fi distrat spectatorii cât timp Inej urca pe scară. Nimeni n-a mai încercat o asemenea acrobație! Și cu siguranță nimeni atât de tânăr! Priviți sârma înfricoșătoare de deasupra dumneavoastră! Apoi în cort se aprindea un proiector care lumina sârma, făcând-o să pară un fir de păianjen foarte fragil. Domnilor, luați- vă soțiile de mână. Vedeți ce degete subțiri au? Acum închipuiți-vă că încercați să mergeți pe ceva la fel de subțire și de fragil! Cine ar îndrăzni așa ceva? Cine ar îndrăzni să sfideze însăși moartea?

Apoi Inej se ridica în picioare în vârful stâlpului și, cu mâinile în șold, striga: Eu!

Iar spectatorilor li se tăia respirația.

Ce-i asta? continua unchiul. Nu se poate! O fetiță?

În momentul acela, lumea își pierdea cumpătul.

Unele femei leșinau, iar uneori câte un bărbat încerca să oprească spectacolul.

Dar în noaptea aceasta, Inej nu avea niciun spectator, ci doar vântul, metalul rece sub degete și fața strălucitoare a lunii. Inej a ajuns în vârful silozului și s-a uitat la orașul de la picioarele ei. Ketterdamul era presărat cu lumini aurii: felinarele traversau lent canalele, lumânările fuseseră lăsate să ardă la ferestre, iar prăvăliile și tavernele încă erau deschise. A zărit constelațiile sclipitoare ale Capacului, felinarele colorate și ghirlandele stridente ale Doagelor. În doar câteva zile, averea lui Van Eck avea să se năruiască, iar ea avea să scape de contractul cu Per Haskell. Avea să fie liberă. Liberă să trăiască viața pe care și-o dorea. Să caute iertare pentru păcatele ei. Să-și urmărească țelul. Oare avea să ducă dorul Ketterdamului?

Acel oraș întortocheat și aglomerat, pe care ajunsese să-l cunoască atât de bine, care devenise cumva casa ei. Era sigură că da. Așa că în noaptea aceea avea să-și execute numărul pentru orașul ei, pentru cetățenii Ketterdamului, chiar dacă nu aveau s-o aplaude.

Deși a trebuit să se forțeze, a reușit să răsucească roata trapei și s-o deschidă. A băgat mâna în buzunar și a scos flaconul cu dop în care se afla gărgărița chimică.

Urmând instrucțiunile lui Wylan, l-a agitat bine, apoi l-a vărsat în siloz. S-a auzit un ușor sfârâit, iar zahărul a început să se miște de parcă ar fi fost ceva viu dedesubt.

Au trecut-o fiori. Auzise povești despre muncitori care muriseră sufocați în silozuri, prinși de o alunecare a grâului, porumbului sau zahărului. A închis trapa și a răsucit roata la loc.

Apoi s-a aplecat spre prima treaptă a scării metalice și a atașat de ea clema magnetică pe care i-o dăduse Wylan. A apăsat pe un buton și două fire de ghidaj magnetice s-au desprins din ea și s-au atașat de siloz cu un ușor clic.

A scos un arc și un colac greu de sârmă, apoi a trecut un capăt al ei prin clemă, a înnodat-o bine și a atașat firele de ghidaj. Celălalt capăt al sârmei era prins de o clemă magnetică prinsă pe săgeata arbaletei. A apăsat pe trăgaci. Dar săgeata nu a nimerit ținta, așa că a trebuit să tragă sârma înapoi. A doua oară, clema nu s-a prins de treapta care trebuia. Dar a treia oară, clema s-a prins cum trebuia pe silozul alăturat. Inej a strâns clema ca să tensioneze sârma. Mai folosise dispozitive similare, dar niciodată pe distanțe atât de lungi sau la înălțimi atât de mari. Nu conta. Distanța și pericolul aveau să se schimbe după ce urca pe sârmă. La fel și ea. Pe sârmă, nu mai era îndatorată nimănui, devenea o făptură fără trecut sau prezent, suspendată între cer și pământ. Sosise momentul. Puteai să înveți exercițiile la trapez, dar ca să mergi pe sârmă îți trebuia un talent înnăscut.

Mama ei îi spusese că dansatorii pe sârmă talentați se trăgeau din Oamenii Aerului, că avuseseră aripi cândva și că, în lumina potrivită, acele aripi încă puteau fi zărite pe spatele oamenilor pe care îi binecuvântau. După aceea, Inej se uita mereu în oglindă, răsucindu-se când pe o parte, când pe alta, și își tot studia umbra, neluând în seamă râsul verilor ei, să vadă dacă nu cumva i se zăreau aripile.

Când tatăl ei s-a săturat să-i tot cicălească, i-a dat voie lui Inej să-și înceapă antrenamentele pe funii joase, în picioarele goale, ca să se obișnuiască cu mersul înainte și înapoi, menținându-și echilibrul. Lui Inej i se părea foarte plicticos, dar făcuse conștiincios exercițiile în fiecare zi, testându-și puterea, încercând espadrilele de piele care se foloseau la mersul pe sârma rigidă, mai puțin prie-tenoasă. Când tatăl ei era neatent, Inej se dădea peste cap și se punea în mâini, iar când tatăl ei se

întoarcea din nou spre ea, o găsea parcurgând funia în mâini. În cele din urmă, a acceptat să ridice funia câțiva centimetri, apoi s-o lase să încerce o sârmă adevărată, și la fiecare nou nivel de dificultate, Inej învăța noi trucuri - să facă tumbe, să se dea peste cap cu spatele, să țină o cană de apă pe creștet. S-a familiarizat cu prăjina subțire și flexibilă care avea s-o ajute să-și mențină echilibrul la înălțimi mai mari.

Într-o după-amiază, unchiul și verii ei exersau un nou număr. Hanzi urma s-o împingă pe Asha pe sârmă cu o roabă. Ziua era foarte călduroasă, așa că au hotărât să ia o pauză de masă să meargă la înoate în râu. Rămasă singură în tabăra liniștită, Inej s-a urcat pe una dintre platformele pe care le înălțaseră, având grijă să aibă soarele în spate, ca să vadă bine sârma.

La înălțimea aceea, lumea devenea o reflecție a ei înseși: formele erau boante, umbrele alungite - familiare și totuși nedemne de încredere -, iar când Inej a pus pe sârmă piciorul încălțat cu espadrilă, a avut un moment de îndoială. Deși sârma avea aceeași grosime cu cea pe care mersese fără teamă săptămâni la rând, acum părea mult mai subțire, ca și când în această lume oglindită, sârma ar fi ascultat de alte reguli. Când vine frica, ceva urmează să se întâmple.

Inej a tras aer în piept, și-a pus mâinile în șolduri sub nivelul buricului și a făcut primii pași în aer. Sub ea, iarba era o mare unduitoare. A simțit că i se schimbă centrul de greutate, că se înclină spre stânga, a simțit atracția pământului, gravitația pregătită s-o reunească cu umbra ei proiectată la mare distanță sub sârmă.

Mușchii i s-au încordat, și-a îndoit genunchii, clipa a trecut, apoi n-au mai rămas decât ea și sârma. Deja ajunsese la jumătate când și-a dat seama că era urmărită. Și-a lăsat câmpul vizual să se lărgească, dar și-a păstrat concentrarea. Inej nu avea să uite niciodată expresia de pe chipul tatălui ei, după ce s-a întors de la râu cu unchiul și verii ei - se uita la ea cu capul dat pe spate, cu gura transformată într-un „O“ negru de uimire, iar mama ei a ieșit din furgon și și-a dus o mână la inimă. N-a scos niciunul niciun sunet, temându-se ca nu cumva Inej să-și piardă concentrarea. Erau primii ei spectatori, amuțiți de o spaimă care ei i se părea a fi admirație. După ce a coborât de pe sârmă, mama ei și-a petrecut aproape o oră alternând îmbrățișările cu mustrări țipate. Tatăl ei a avut o atitudine

severă, dar lui Inej nu i-a scăpat mândria din ochii lui, nici invidia admirativă din ochii verilor.

Mai încolo, când unul dintre ei a luat-o deoparte și a întrebat-o: „Cum de mergi fără nicio teamă?“, Inej pur și simplu a ridicat din umeri și i-a zis: „E doar mers“.

Dar nu era adevărat. Era mai frumos decât mersul. Pentru alții, mersul pe sârmă era o luptă - vântul, înălțimea, distanța. Dar când Inej urca pe sârmă, sârma devenea lumea ei. Îi simțea înclinația și atracția. Era o planetă, iar ea era luna ei. Mersul pe sârmă avea o simplitate pe care n-o simțise niciodată la trapez, când se lăsa purtată de inerție. Îi plăcea grozav pacea pe care o dobândea când mergea pe sârmă, și era un lucru pe care nimeni altcineva nu-l înțelegea.

Căzuse o singură dată, dar chiar și acum credea că de vină fusese plasa de siguranță. O întinseseră pentru că Hanzi voia să adauge un monociclu la numărul lui.

Inej mergea pe sârmă și dintr-odată a căzut. Abia a avut timp să-și dea seama ce se întâmplă înainte să lovească plasa, care a aruncat-o direct pe pământ. Inej a fost un pic uimită să descopere cât de tare era pământul și că nu se muia, nici nu se îndoia pentru ea. Și-a rupt două coaste și a făcut un cucui cât un ou de rață grasă. „E bine că e atât de mare, a spus tatăl ei, uitându-se la cucui. Asta înseamnă că sângele nu s-a dus în creier.“

Imediat ce i-au scos bandajele, a urcat din nou pe sârmă. Și n-a mai folosit niciodată o plasă. Știa că plasa o făcuse neglijentă. Dar acum, pe acoperișul silozului, s-a uitat în jos și a recunoscut că n-ar fi deranjat-o o măsură de precauție. La mare distanță sub Inej, lumina lunii poleia curburile caldarâmului, făcând pietrele să semene cu semințele negre ale unui fruct exotic. Însă plasa ascunsă în spatele gheretei ar fi fost inutilă dacă o ținea doar Nina, și, orice ar fi avut de gând Kaz inițial, noul plan nu presupunea pe cineva care să țină o plasă în văzul lumii.

Așa că Inej avea să meargă ca întotdeauna, fără nimic care s-o prindă, purtată doar de aripile ei invizibile. Inej a scos o prăjină telescopică dintr-o gaică a vestei și, cu o smucitură, a desfăcut-o la lungimea completă. A cântărit-o în mâini, apoi și-a îndoit de câteva ori degetele în espadrile. Erau din piele și fuseseră furate de la Cirkus Zirkoa la cererea ei. Tălpile lor netede nu-i ofereau

priza fermă a nepreţuitelor ei espadrile cu tălpi de cauciuc, dar îi permiteau să-şi desprindă piciorul de pe sârmă mai repede.

În cele din urmă, a venit şi semnalul de la Nina, o scurtă rază de lumină verde. Inej a păşit pe sârmă. Vântul a smucit-o imediat, iar Inej a expirat prelung, înfruntându-i presiunea constantă şi folosind prăjina flexibilă ca să-şi coboare centrul de greutate.

Genunchii i-au ezitat o clipă. Din fericire, sârma nu avea aproape niciun pic de balans. A mers mai departe, simţind apăsarea sârmei sub tălpile arcuite. La fiecare pas, sârma se curba uşor, dornică parcă să scape din strânsoarea picioarelor ei. Simţea aerul cald pe piele. Avea miros de zahăr şi melasă. Îşi dăduse jos gluga de pe cap, iar câteva fire din coadă îi gâdilau faţa. Se concentra asupra sârmei, simţind legătura familiară pe care o încercase în copilărie, ca şi când sârma s-ar fi agăţat de ea la fel de strâns pe cât se agăţa Inej de ea, urându-i bun venit în acea lume oglindită, un loc secret numai pentru ea. În câteva clipe, a ajuns pe acoperişul celui de-al doilea siloz.

A păşit pe el, apoi a strâns prăjina şi a pus-o la loc în gaica ei. A luat o gură de apă din plosca din buzunar, permiţându- şi o pauză de câteva clipe ca să-şi destindă muşchii. Apoi a deschis trapa şi a aruncat gărgăriţa în siloz. A auzit din nou acel sfârâit însoţit de pocnituri uşoare şi nările i s-au umplu cu miros de zahăr ars. Era mai puternic de data asta, un nor dens de parfum dulce.

S-a simţit dintr-odată ca la Menajerie, cu o mână imperativă strânsă în jurul încheieturii ei. Inej devenise bună la anticiparea unor astfel de amintiri, pregătindu-se pentru ele, dar de data asta, a prins-o nepregătită. Amintirea s-a abătut brusc asupra ei, mai insistentă decât vântul când era pe sârmă, tulburându-i gândurile. Deşi clientul se dăduse cu parfum de vanilie, duhnea a usturoi. A simţit alunecarea mătăsurilor în jurul ei, ca şi când patul pe care era întinsă ar fi fost o făptură vie. Inej nu şi-i amintea pe toţi. Pe măsură ce trecuseră nopţile la Menajerie, învăţase să se detaşeze de ce i se întâmpla, retrăgându-se complet din prezent, astfel încât aproape că nu-i mai păsa ce se întâmpla cu trupul ei. Învăţase că bărbaţii care veneau acolo nu se uitau niciodată cu atenţie, nu puneau niciodată prea multe întrebări.

Voiau o iluzie și erau dispuși să ignore totul ca să păstreze acea iluzie. Lacrimile erau, bineînțeles, interzise. Inej plânsese în prima noapte. Tante Heleen o bătuse cu nuiaua, apoi cu bastonul, după care o strânsese de gât până leșinase. Data următoare, frica lui Inej a fost mai mare decât durerea. A învățat să zâmbească, să șoptească, să-și arcuiască spatele și să scoată sunetele pe care și le doreau clienții lui Tante Heleen. Plângea în continuare, dar lacrimile nu i se mai prelingeau pe obraji, ci umpleau locul gol dinăuntrul ei, o fântână de tristețe în care Inej se prăbușea ca o piatră în fiecare noapte. Menajeria era una dintre cele mai scumpe case de toleranță din Butoi, dar clienții ei nu erau mai blânzi decât cei care frecventau casele ieftine sau fetele de pe stradă. Din anumite puncte de vedere, a ajuns ea să înțeleagă, erau chiar mai răi. Când un bărbat dă atât de mulți bani, a zis odată Cara, fata kaelish, își închipuie că are dreptul să facă tot ce vrea.

Veneau bărbați tineri și bărbați bătrâni, bărbați urâți și bărbați frumoși. Odată a venit un individ care a plâns și a lovit-o pentru că l-a trădat bărbăția. Altul a vrut ca Inej să se poarte ca și când ar fi fost noaptea nunții lor și să-i spună că-l iubește. Altul avea dinți ascuțiți ca o pisică și a mușcat-o de sfârcuri până i-a dat sângele. Tante Heleen a adăugat, la contractul pe care Inej trebuia să-l răscumpere, prețul cearșafurilor pătate de sânge, precum și zilele în care n-a putut lucra din pricina rănilor. Dar nu el a fost cel mai rău. Cel mai rău a fost ravkanul care mirosea a vanilie. După ce a ales-o în salonul de primire și au urcat în camera ei cu miros de parfum și mătăsuri stacojii, bărbatul i-a spus:

— Să știi că te-am mai văzut.

Inej a râs, gândindu-se că era parte din jocul pe care voia să-l joace, și i-a turnat vin dintr-o carafă aurită:

— Sunt sigură că nu.

— Era acum câțiva ani, la un bâlci de lângă Caryeva.

Vinul s-a revărsat peste marginea paharului:

— Cred că mă confuzi cu altcineva.

— Nu, a răspuns el, încântat ca un băiețel. Sunt sigur. Am văzut numărul familiei tale. Eram în permisie. Nu cred că aveai mai mult de zece ani. Erai o fetiță micuță, care mergea fără frică pe o sârmă foarte înaltă. Aveai o podoabă de cap cu trandafiri. La un moment dat, ai făcut un pas greșit. Te-ai dezechilibrat, iar

petalele trandafirilor s-au desprins și au căzut plutind pe podea, a spus el, fluturându-și degetele prin aer, ca și când ar fi imitat fulgii de zăpadă. Lumea a înlemnit - la fel și eu. Am venit și seara următoare, și s-a întâmplat din nou, și deși îmi dădusem seama că era parte din număr, tot mi s-a strâns inima când am văzut că te-ai dezechilibrat.

Inej se străduia să-și stăpânească tremurul mâinilor.

Podoaba de cap cu trandafiri fusese ideea maică-sii. „Lași impresia că e prea ușor, meja, țopăind așa, ca o veveriță pe creangă. Trebuie să creadă că ești în pericol, chiar dacă nu ești.“

Aceea fusese cea mai urâtă noapte la Menajerie, pentru că, atunci când bărbatul care mirosea a vanilie începuse să-i sărute gâtul și să-i dea jos mătăsurile, Inej nu reușise să se detașeze de corpul ei. Faptul că își amintise de ea legase trecutul și prezentul, o țintuise sub trupul lui. Inej plânsese, dar bărbatul nu păruse deranjat.

Acum, Inej auzea sfârâitul zahărului în timp ce gărgărița își făcea treaba. S-a străduit să se concentreze asupra zgomotului, să respire în ciuda gâtului contractat.

Te vreau fără armură. Acestea erau vorbele pe care i le spusese lui Kaz când erau pe Ferolind, dorindu-și din tot sufletul un semn că s-ar putea deschide față de ea, că ar putea să fie mai mult decât două creaturi suspicioase unite de neîncrederea lor în lume. Dar ce s-ar fi putut întâmpla dacă Mâini-Murdare ar fi vorbit în noaptea aceea? Dacă i-ar fi oferit bucuros o parte din inima lui? Dacă ar fi venit la ea, și-ar fi scos mănușile, ar fi tras-o spre el și ar fi sărutat-o pe gură? Oare l-ar fi strâns în brațe? I-ar fi răspuns la sărut? Ar fi putut fi ea însăși în astfel de clipe?

Sau s-ar fi descompus și ar fi dispărut, o păpușă în brațele lui, o fată care nu putea fi niciodată întreagă? Nu conta. Kaz nu vorbise, și probabil că fusese mai bine pentru amândoi. Puteau merge mai departe cu armura intactă. Ea urma să aibă nava ei, iar el, orașul lui. Inej a întins mâna să închidă trapa și a tras în piept aerul cu iz de zahăr carbonizat, apoi a tușit, dând afară din plămâni dulceața zahărului distrus. Apoi s-a poticnit, simțind o mână care a înhățat-o de ceafă și a îmbrâncit-o în față.

A simțit că i se înclină centrul de greutate și cade spre gura căscată a silozului.

Intrarea în casă n-a fost nicidecum atât de grea pe cât ar fi trebuit, ceea ce i-a trezit suspiciuni lui Kaz. Oare îi dădea prea mult credit lui Van Eck? Individul gândește ca un negustor, și-a reamintit Kaz, punându-și bastonul la subsuoară ca să se cațăre pe un burlan. Crede în continuare că averea îl poate proteja.

Cele mai abordabile puncte de acces erau ferestrele de la ultimul etaj, pe care puteau intra doar de pe acoperiș. Wylan nu era în stare nici să se cațăre, nici să coboare de pe acoperiș, așa că sarcina îi revenea lui Kaz, care avea să-l bage pe Wylan în casă pe o fereastră de la primul etaj.

— Are picioarele tefere și tot are nevoie de scară, a bombănit Kaz, ignorând junghiul aprobator din piciorul lui beteag.

Nu era încântat că dădea o nouă lovitură împreună cu Wylan, dar faptul că Wylan era familiarizat cu casa și cu obiceiurile tatălui său se putea dovedi util în caz că ar fi apărut vreo surpriză, plus că era cel mai potrivit la manevrarea acidului auric. Kaz și-a amintit de Inej pe acoperișul Bisericii Trocului, cu luminile orașului strălucind în fundal. Mă pricep la asta, așa că lasă-mă să-mi fac treaba.

Bine. Avea să-i lase pe toți să-și facă treaba. Nina avea să se achite de sarcinile ei, iar Inej păruse încrezătoare în capacitate ei de a merge pe sârmă - fără să se fi odihnit suficient și fără plasă de siguranță. Ți-ar fi zis dacă i-ar fi fost teamă? s-a întrebat el. Te-ai arătat vreodată înțelegător față de oamenii care se tem?

Kaz a alungat gândul. Dacă Inej nu se îndoia de capacitățile ei, nu avea niciun rost să se îndoiască el. În plus, dacă voiau sigiliul pentru refugiații atât de dragi Ninei, trebuia să rezolve el însuși niște probleme. Din fericire, sistemul de securitate al lui Van Eck nu era una dintre ele. Când fusese în recunoaștere, Inej aflase că încuietorile erau marca Schuyler. Era niște drăcovenii complicate, dar după ce spărgeai una, le știai toate secretele. Kaz se împrietenise cu un lăcătuș de pe Kilkstraat care era convins că avea de-a face cu fiul unui negustor bogat care își prețuia foarte mult colecția de tabachere foarte scumpe. Drept urmare, Kaz era întotdeauna primul care afla cum anume își păzeau averile bogătașii din Ketterdam. Odată, Kaz îl ascultase pe Hubrecht Mohren, Hoțul-șef din Pijl, perorând despre

frumusețea unei încuietori de calitate după ce se îmbătase cu bere neagră la Clubul Ciorii.

„O încuietoare e ca o femeie, spusese el cu limba împleticită. Trebuie s-o seduci ca să-ți destăinuiască secretele ei.“ Era unul dintre tovarășii vechi ai lui Per Haskell, bucuros să povestească despre zilele bune de altădată și despre marile lor escrocherii, mai ales cele care nu presupuseseră mari eforturi. Și exact înțelepciunea asta îndoielnică le plăcea s-o debiteze acestor bătrâni cerșetori de atenție. Bineînțeles, o încuietoare era ca o femeie. Era și ca un bărbat sau ca oricine, sau ca orice altceva - dar dacă voiai s-o înțelegi, trebuia s-o desfaci ca să vezi cum funcționează. Iar dacă voiai s-o stăpânești, trebuia s-o înveți atât de bine, încât s-o poți asambla la loc.

Încuietoarea de la fereastră a cedat sub mâinile lui cu un clic satisfăcător. A ridicat cu grijă fereastra glisantă și a intrat în casă. Cămăruțele de la ultimul etaj al casei lui Van Eck erau destinate servitorilor, dar în momentul acela tot personalul era la parter, ocupat cu musafirii lui Van Eck.

Unii dintre cei mai bogați membri ai Consiliului Comercial kerchian își umpleau burțile în sufrageria de la parter, ascultând probabil înduioșătoarea poveste a lui Van Eck despre răpirea fiului său și indignându- se din pricina bandelor care controlau Butoiul.

După mirosul care ajungea până la el, Kaz și-a dat seama că aveau și șuncă în meniu.

A deschis ușa și a pornit fără zgomot spre scară, apoi a coborât cu grijă la etajul întâi. Cunoștea casa lui Van Eck de când furase cu Inej o pânză a lui DeKappel, și întotdeauna îi plăcea să se întoarcă la o casă sau o firmă pe care avusese motive s-o viziteze înainte. Și nu doar pentru sentimentul de familiaritate, ci și pentru că, întorcându-se, avea impresia că revendica un anumit loc. Ne cunoaștem secretele unul altuia, părea să spună casa.

Bine ai revenit.

O gardă stătea drepți la capătul holului mochetat, în fața ușii de la camera în care Kaz știa că stătea Alys.

Kaz s-a uitat la ea. S-a auzit o pocnitură scurtă, iar pe fereastra de la capătul holului s-a văzut o străfulgerare de lumină. Wylan măcar era punctual. Garda s-a dus să vadă despre ce era vorba, iar Kaz s-a strecurat pe hol în cealaltă

direcție. A intrat în fosta cameră a lui Wylan, care acum fusese amenajată ca dormitor pentru copil. În lumina felinarelor de pe stradă, a văzut că fusese împodobită cu o elaborată frescă marină. Pătuțul bebelușului avea forma unei nave cu pânze, fiind împodobit cu steaguri și o timonă. Van Eck era fascinat de noul lui moștenitor.

Kaz a spart încuietoarea de la fereastră și a deschis-o, apoi a legat scara de funie și a așteptat. A auzit o bufnitură puternică și s-a crispat. Deci Wylan tocmai sărise peste zidul grădinii. Kaz spera să nu fi spart borcanele cu acid auric și să nu fi făcut o gaură prin propriul corp și prin tufa de trandafiri. O clipă mai târziu, Kaz a auzit gâgâituri, iar Wylan a dat colțul, agitându-se ca o rață fugărită. Când a ajuns sub fereastră, și-a așezat cu grijă geanta pe umăr și a urcat pe scara de funie, făcând-o să se legene puternic de la stânga la dreapta. Kaz l-a ajutat să intre pe fereastră, apoi a tras scara și a închis fereastra. Aveau să iasă tot pe acolo. Wylan s-a uitat cu ochi mari prin fosta lui cameră, apoi a clătinat din cap. Kaz a aruncat o privire pe hol.

Garda se întorsese la postul său, în fata ușii lui Alys.

— Ei? i-a șoptit Kaz lui Wylan.

E un fitil cu ardere lentă, a răspuns Wylan. Nu se poate stabili cu precizie momentul.

Au trecut câteva secunde. În cele din urmă, s-a auzit un alt pocnet. Garda s-a dus din nou la fereastră, iar Kaz i-a făcut semn lui Wylan să-l urmeze pe hol. Kaz a spart repede încuietoarea de la ușa biroului lui Van Eck și au intrat imediat înăuntru.

Când Kaz intrase în casa negustorului să fure tabloul lui DeKappel, fusese surprins de decorațiunile somptuoase. Se aștepta să găsească austeritatea tipică negustorilor, însă lemnăria era bogat ornamentată cu ghirlande de laur, iar deasupra biroului mare și lucios se înălța un scaun de dimensiunile unui tron, căptușit cu catifea stacojie.

— În spatele tabloului, a șoptit Wylan, făcând semn spre portretul unuia dintre strămoșii lui Van Eck.

— Cine este acest membru al sacrosanctei tale familii?

— Martin Van Eck, stră-străbunicul meu. Era căpitan de navă, primul care a ajuns la Capul Eames și a navigat în sus pe fluviu. S-a întors cu o încărcătură de mirodenii și a folosit profitul ca să

cumpere o a doua navă - sau cel puțin așa mi-a povestit tata. Așa au fost puse bazele averii Van Eck.

— Iar noi o vom distruge.

Kaz a scuturat o lampă fosforescentă, și strălucirea ei verde a umplut încăperea.

— Semănați, a spus el, uitându-se la fața suptă a celui din tablou, la fruntea înaltă, la ochii albaștri și severi.

Wylan a ridicat din umeri:

— Cu excepția părului roșu, l-am moștenit întru totul pe tata. Și pe taică-su și pe toți bărbații din neamul Van Eck. Mă rog, până acuma.

Au apucat fiecare de câte o latură a tabloului și l-au dat jos de pe perete.

— Ce să vezi, a spus Kaz cu glas melodios când a dat cu ochii de seif.

Dar nu era un seif obișnuit, ci unul mare și foarte solid. Peretele pe care era fixată ușa de oțel era și el blindat tot cu oțel. Încuietoarea era kerchiană, dar nu semăna cu nimic din ce mai văzuse Kaz - pe ușă erau mai multe rotițe cu cifre care puteau forma câte o combinație aleatorie în fiecare zi. Încuietoarea nu putea fi spartă în mai puțin de o oră. Dar dacă nu puteai deschide o ușă, trebuia să faci altă deschizătură.

Prin podea se auzeau vocile ridicate ale negustorilor de la parter - găsiseră un lucru asupra cărora nu erau de acord. Lui Kaz i-ar fi plăcut să poată trage cu urechea la disputa lor.

— La treabă, a spus el. Timpul trece.

Wylan a scos două borcane din geanta de umăr.

Separat, nu făceau nimic special, dar dacă Wylan avea dreptate, odată combinate, substanța rezultată avea să găurească orice, mai puțin vasul din sticlă de balsa în care avea să facă amestecul.

Wylan a inspirat adânc și a îndepărtat de piept borcanele.

— Dă-te în spate, i-a spus el lui Kaz, apoi a turnat conținutul unui borcan în celălalt.

Nu s-a întâmplat nimic.

— Ei? a spus Kaz.

— Să nu te apropii.

Wylan a scos o pipetă din sticlă de balsa și a luat o cantitate mică de lichid din borcan, apoi a lăsat-o să picure pe ușa de oțel a seifului. Metalul a început să se dizolve instantaneu, scoțând

trosnete ușoare, care păreau îngrijorător de puternice în încăperea strâmtă. Aerul s-a umplut cu un puternic iz metalic, iar Kaz și Wylan și-au acoperit fața cu mânecile.

— Necaz la sticlă, s-a minunat Kaz.

Wylan și-a continuat lucrul, transferând cu grijă acidul auric din borcan pe placa de oțel, mărind tot mai mult gaura din ușa seifului.

— Iuțește ritmul, a spus Kaz, aruncând o privire la ceas.

— Dacă scap fie și o picătură, o să găurească podeaua și o să cadă pe musafirii lui taică-miu.

— Atunci nu te pripi.

Fiecare picătură de acid consuma rapid metalul, pierzându-și treptat forța corozivă. Kaz spera că nu avea să distrugă prea mult din zid după ce plecau. Nu-l deranja ideea ca biroul să se prăbușească peste musafirii lui Van Eck, însă nu înainte ca ei să-și ducă la bun sfârșit misiunea din noaptea aceea.

După un interval care lui Kaz i s-a părut o eternitate, gaura s-a făcut suficient de mare cât să intre o mână prin ea. Kaz a băgat lampa fosforescentă înăuntru și a văzut un registru, teancuri de kruge și o punguță de catifea. Kaz a scos punguța din seif, crispându-se când a atins marginea găurii cu brațul - metalul încă era fierbinte.

A vărsat conținutul punguței în mâna lui înmănușată în piele: un inel gros de aur, gravat cu o frunză de laur roșie și cu inițialele lui Van Eck.

Și-a vârât inelul în buzunar, apoi a înhățat două teancuri de kruge și i-a dat unul lui Wylan.

Kaz aproape că a râs când a văzut expresia de pe chipul lui Wylan:

— Te deranjează, pui de negustor?

— Nu-mi place să mă simt ca un hoț.

— După tot ce a făcut taică-tu?

— Da.

— Vasăzică ți s-a dus zelul justițiar. Totuși, îți dai seama că furăm banii tăi, nu?

— Jesper a zis același lucru, dar sunt sigur că tata m-a scos din testamentul lui imediat ce Alys a rămas însărcinată.

— Asta nu înseamnă că ești mai puțin îndreptățit la banii ăștia.

— Nu-i vreau. Tot ce vreau e să nu-i aibă el.

— Ce lux să întorci spatele luxului, a spus Kaz, apoi a băgat ambele teancuri de kruge în buzunare.

— Cum aș putea să conduc un imperiu? a spus Wylan, aruncând în seif pipeta, care a căzut sfârâind. Nu pot să citesc un registru, documentele care însoțesc mărfurile sau să scriu o comandă. Tata se înșală în multe privințe, dar aici chiar are dreptate: m-aș face de tot râsul.

— Atunci plătește pe cineva să facă munca asta pentru tine.

— Tu așa ai proceda? l-a întrebat Wylan, ridicând bărbia spre el. Ai încredința cuiva toate informațiile astea, toate secretele care te-ar putea distruge?

Da, și-a spus Kaz fără ezitare. Există o persoană în care aș avea încredere. O persoană care știu că n-ar folosi niciodată slăbiciunea mea ca să-mi facă rău.

A răsfoit repede registrul din seif și a zis:

— Ce simt oamenii când văd pe stradă un șchiop mergând în baston?

Wylan a întors privirea. Așa făceau toți când Kaz vorbea despre șchiopătatul lui, ca și când n-ar fi știut cum era el însuși sau cum se uita lumea la el.

— Simt milă. Dar ia zi, ce gândesc oamenii când mă văd apropiindu-mă?

Colțul gurii lui Wylan s-a ridicat ușor:

— Se gândesc că ar fi bine să treacă pe celălalt trotuar.

Kaz a aruncat registrul înapoi în seif:

— Nu ești slab pentru că nu știi să citești. Ești slab pentru că ți-e teamă ca nu cumva să-ți vadă lumea slăbiciunea. Lași rușinea să hotărască cine ești. Ajută-mă cu tabloul.

Au pus portretul la loc, acoperind gaura din ușa seifului. Martin Van Eck îi fixa cu o privire încruntată.

— Mai gândește-te la asta, Wylan, a spus Kaz, îndreptând tabloul. Rușinea îmi umple buzunarele, rușinea umple Butoiul cu neghiobi gata să-și pună o mască numai ca să obțină ce vor fără să-i vadă nimeni. Oamenii pot îndura tot felul de suferințe. Dar rușinea îi mănâncă de vii.

— Înțelepte cuvinte, a spus o voce din colț.

Kaz și Wylan s-au răsucit pe călcâie. Au apărut câteva felinare care au umplut camera cu lumină, și o siluetă s-a desprins dintr-o nișă din peretele opus care nu fusese acolo cu o clipă înainte. Era Pekka Rollins, cu un rânjet plin de sine pe fața

lui roșcovană, înconjurat de câțiva Lei de Duzină înarmați cu pistoale, bastoane și cozi de topor.

— Kaz Brekker, a spus batjocoritor Rollins. Hoțul filosof.

— Nu te ridica! i-a strigat Matthias lui Kuwei.

Băiatul shuhan s-a lipit de podea, după care s-a auzit o noua rafală care a făcut țăndări vitraliul încă unui hublou.

— Fie vor să facă risipă de cartușe, fie sunt focuri de avertizare, a spus Jesper.

Mergând tupilat, Matthias s-a apropiat de celălalt capăt al cavoului și a aruncat o privire printr-o crăpătură îngustă din peretele de piatră.

— Suntem înconjurați, a spus el.

Oamenii care stăteau ascunși printre mormintele de pe Vălul Negru nu semănau nici pe departe cu gărzile din stadwatch pe care se aștepta să le vadă. În lumina pâlpâitoare a felinarelor și făcliilor, Matthias a zărit stofe ecosez și cu broderii, veste cu dungulițe și haine cadrilate. Uniforma Butoiului. Aveau arme la fel de pestrițe - puști, bâte și cuțite cât antebrațul.

— Nu le disting tatuajele, a spus Jesper. Dar sunt sigur că ăla din față e Doughty.

Doughty. Matthias și-a scotocit memoria și în cele din urmă și l-a amintit pe individul care îi condusese la Pekka Rollins când Kaz voise să se împrumute la el.

— Lei de Duzină.

— Mulți!

— Ce vor? a întrebat Wylan cu glas tremurător.

Matthias auzea râsete și țipete amestecate cu zumzetul grav și nerăbdător pe care îl făceau soldații când știau că sunt în avantaj, când simțeau în aer promisiunea vărsării de sânge.

Din mulțime s-a auzit un chiot în clipa când un Leu de Duzină a făcut un scurt sprint și a aruncat ceva spre cavou. Obiectul a intrat pe una dintre ferestrele sparte și a lovit zăngănind podeaua, după care a început să împrăștie un fum verde.

Matthias a înhățat o pătură de cal de pe podea și a aruncat-o peste o bombă fumigenă, apoi a azvârlit-o înapoi pe hublou în timp ce aerul era spintecat de o nouă rafală. Pe Matthias îl usturau ochii și lacrimile îi șiroiau pe obraji.

Zumzetul se auzea tot mai tare. Leii de Duzină au năvălit spre cavou.

Jesper a reușit să tragă un foc și unul dintre membrii bandei s-a prăbușit, torța stingându-i-se pe pământul umed. Jesper trăgea cu precizie foc după foc, răpunând tot mai mulți Lei de Duzină, care în cele din urmă au rupt rândurile și s-au ascuns care pe unde au putut.

— Haideți, băieți, așezați-vă în linie, a spus Jesper îndârjit.

— Ieșiți afară! a răcnit Doughty din spatele unei pietre funerare. N-aveți cum să ne împușcați pe toți.

— Nu te aud, i-a strigat Jesper. Vino mai aproape.

— V-am scufundat bărcile. Nu puteți pleca de pe insulă fără noi. Așa că ieșiți de bunăvoie, altfel o să vă ducem doar capetele în Butoi.

— Atenție! a spus Matthias.

Doughty le distrăsese atenția. Pe fereastră a intrat încă o bombă fumigenă, apoi încă una.

— În galerie! a răcnit Matthias, și au pornit cu toții spre celălalt capăt al cavoului, înghesuindu-se în galerie și trăgând ușa de piatră în urma lor. Jesper și-a dat jos cămașa și a astupat cu ea golul dintre podea și ușă.

Înăuntru era aproape beznă. Câteva clipe, nu s-au auzit decât tusete și gâfâituri, plămânii lor încercând să se curețe de fum. Apoi Jesper a scuturat o lampă fosforescentă, iar fețele le-au fost învăluite într-o stranie lumină verzuie.

— Cum naiba ne-au găsit? a întrebat el.

— Nu contează, a răspuns Matthias.

Nu aveau timp să se gândească la cum le fusese descoperită ascunzătoarea de pe Vălul Negru. Tot ce știa Matthias era că, din moment ce Pekka Rollins își trimisese banda după ei, era posibil ca și Nina să fie în pericol.

— Ce avem la dispoziție? l-a întrebat pe Jesper.

— Wylan ne-a lăsat câteva bombe din alea violet, în caz că dăm de necaz cu soldații shuhani. Și mai am și două grenade luminoase. Kuwei?

— Eu n-am nimic.

— Văd că ai rucsacul ăla nenorocit, a spus Jesper. N-ai nimic util în el?

Kuwei și-a strâns rucsacul la piept și a zis cu o grimasă:

— Carnetele mele!

— Și resturile de materiale lăsate de Wylan? a întrebat Matthias.

Dar nu se sinchisise nimeni să strângă după el.

A- u mai rămas doar niște substanțe din care a făcut focurile de artificii pentru podul Goedmed, a spus Jesper.

De afară s-au auzit strigăte.

— O să spargă ușa cavoului, a spus Matthias.

— El asta ar fi făcut, dacă ar fi vrut prizonieri, nu cadavre, deși era sigur că Leii de Duzină nu-l voiau în viață decât pe Kuwei.

— Cred că afară sunt cel puțin treizeci de zdrahoni care vor să ne jupoaie de vii, a spus Jesper. Nu există decât o ieșire din cavou și suntem pe o insulă nenorocită. Până aici ne-a fost.

— Poate că nu, a răspuns Matthias, uitându-se la fantomatica lumină verde a lămpii fosforescente.

Deși nu era la fel de bun la stratageme ca Mâini-Murdare, crescuse totuși în armată.

— Poate că exista o cale de ieșire.

— Ești nebun? Leii de Duzină sigur știu cât de puțini suntem

— Adevărat, a spus Matthias. Dar nu știu că doi dintre noi sunt Grisha.

Credeau că vânează un om de știință, nu un Inferni, iar Jesper își ținuse multă vreme ascunse puterile de Fabrikator.

— Mda, doi Grisha care n-au niciun pic de antrenament, a spus Jesper.

S-a auzit o bubuitură asurzitoare care a scuturat pereții cavoului și l-a dezechilibrat pe Matthias, făcându-l să cadă peste ceilalți doi.

— Vin! a strigat Kuwei.

Dar nu s-a auzit zgomot de pași, ci doar încă o serie de strigăte de afară.

— N-au folosit suficient explozibil, a spus Matthias.

— Te vor în viață, Kuwei, așa că sunt precauți. Mai avem o șansă. Kuwei, câtă căldură poți produce dintr-o flacără?

— Pot face un foc să ardă mai intens, dar nu pentru multă vreme.

Matthias și-a amintit flăcările violet care învăluiseră corpul soldatului shuhan, imposibil de stins. Wylan spusese că erau mai fierbinți decât focul obișnuit.

— Dă-mi o bombă, i-a spus el lui Jesper. O să arunc în aer partea din spate a cavoului.

— De ce?

— Ca să-i facem să creadă că vrem să scăpăm prin celălalt capăt, a spus Matthias, punând bomba la capătul opus al galeriei de piatră.

— Ești sigur că nu ne arunci și pe noi în aer?

— Nu, a recunoscut Matthias. Dar dacă ai cumva altă idee strălucită...

— Păi.

— Să împușcăm cât mai mulți Lei de Duzină înainte să murim nu e o variantă.

Jesper a ridicat din umeri:

— Atunci mergem pe ideea ta.

— Kuwei, imediat ce explodează bomba, du-te la ușa cavoului cât de repede poți. Gazul s-a dus deja, dar vreau să alergi. O să fiu în spatele tău și o să te acopăr. Știi cavoul în formă de navă cu catargul rupt?

— Cel din dreapta?

— Da. S-o iei într-acolo. Jesper, tu să iei toate prafurile pe care le-a lăsat Wylan și să faci la fel.

— De ce?

Matthias a aprins fitilul:

— Poți să-mi urmezi ordinele sau poți să pui întrebarea asta Leilor de Duzină. Iar acuma, lasă-te pe vine.

I-a împins pe amândoi în perete, protejându-i cu propriu-i corp. După ce s-a auzit bubuitura, a strigat:

— Fugiți!

Au ieșit cu toții pe ușa galeriei. Matthias ținea o mână pe umărul lui Kuwei, împingându-l de la spate în timp ce pășeau printre rămășițele gazului verde.

— Nu uita, i-a spus el, s-o iei drept spre catargul rupt.

A deschis cu piciorul ușa cavoului și a aruncat cu boltă o grenadă luminoasă care a explodat într-o ploaie de scântei de un alb orbitor. Matthias a luat-o la fugă spre copaci, trăgând cu pușca în Leii de Duzină și strecurându-se printre morminte. Leii de Duzină au răspuns la focuri, iar Matthias s-a tupilat lângă o grămadă de pietre acoperite cu mușchi.

L-a văzut pe Jesper ieșind în fugă pe ușa cavoului. Trăgea cu ambele revolvere, croindu-și drum spre catargul frânt.

Matthias a aruncat ultima grenadă luminoasă în timp ce Jesper s-a aruncat la pământ în dreapta, iar Leii de Duzină au abătut asupra lor o rafală furtunoasă de împușcături, lăsând

baltă și disciplină, și promisiunea unei recompense, trăgând cu toate armele pe care le aveau la îndemână. Se prea poate să li se fi cerut să-l captureze pe Kuwei în viață, dar erau șobolani de Butoi, nu soldați disciplinați.

Matthias se târa pe burtă prin noroiul din cimitir.

— Toată lumea teafără? a întrebat el când a ajuns lângă mausoleul cu catargul frânt.

— Cu sufletul la gură, dar măcar respir, a spus Jesper.

Kuwei a dat aprobator din cap, deși tremura din toate încheieturile.

— Apropo, minunat plan. De ce e mai bine să fim blocați aici decât să fim blocați în cavou?

— Ai luat prafurile lui Wylan?

— Ce-a mai rămas din ele, a spus Jesper, scoțând trei pachete din buzunare.

Matthias a ales unul la întâmplare:

— Știi să lucrezi cu prafurile astea?

Jesper s-a foit stânjenit:

— Da, cred că da. Am făcut ceva asemănător la Curtea de Gheață. De ce?

De ce? De ce? Dacă ar fi fost un soldat druskelle, Jesper ar fi fost arestat pentru insubordonare.

— Se zice că insula asta e bântuită, nu? Ei bine, o să facem niște stafii, i-a explicat el, uitându-se pe după colțul mausoleului. Se apropie. Am nevoie să- mi urmați amândoi ordinele și să nu mai puneți întrebări.

— Nu-i de mirare că tu și Kaz nu vă înțelegeți, a bombănit Jesper.

Matthias le-a explicat cât de succint a putut ce anume voia să facă acum și ce anume când aveau să ajungă pe malul insulei - presupunând că planul avea să funcționeze.

— N-am mai făcut asta niciodată, a spus Kuwei.

Jesper i-a făcut cu ochiul:

— Tocmai de-aia e captivant.

— Pregătiți? a spus Matthias.

A desfăcut pachetul. Jesper a ridicat mâinile, iar pulberea s-a înălțat cu un foșnet ușor. A rămas suspendată în aer, ca și când timpul s-ar fi încetinit. Jesper s-a concentrat, cu fruntea îmbrobonată de sudoare, apoi și-a întins mâinile în față. Norul s-

a subțiat și s-a împrăștiat pe deasupra Leilor de Duzină, apoi s-a aprins de la o torță, împrăștiind o lumină verzuie.

Banditții din jurul celui care ținea torța au rămas cu gura căscată.

— Kuwei! l-a îndemnat Matthias pe băiatul shuhan.

Iar Kuwei a ridicat mâinile, și flacăra de la torță a coborât pe mâner și s-a înfășurat ca un șarpe de foc pe brațul Leului de Duzină care o ținea. Banditul a țipat și a aruncat torța, apoi s-a trântit repede la pământ și s-a rostogolit de pe o parte pe alta, încercând să stingă flăcările.

— Continuă! a spus Matthias, iar shuhanul și-a îndoit degetele, dar flăcările verzi s-au stins.

— Îmi pare rău, a spus Kuwei.

— Mai fă o dată! i-a poruncit Matthias, căci nu avea timp să-l mângâie pe cap.

Kuwei și-a azvârlit din nou mâinile în față și felinarul unui Leu de Duzină a explodat, de data asta într-un vârtej de flăcări galbene. Kuwei a făcut un pas în spate, ca și când n-ar fi vrut să folosească atâta forță.

— Nu-ți pierde concentrarea, l-a îndemnat Matthias.

Kuwei și-a îndoit încheieturile mâinilor și flăcările felinarului s-au ridicat într-un arc spiralat.

— Hei! a spus Jesper. Nu-i rău deloc.

A desfăcut încă un pachet cu pulbere și l-a deșertat în aer, apoi și-a arcuit brațele în față, împingându-l spre flacăra lui Kuwei. Coloana șerpuitoare de foc s-a colorat într-un stacojiu închis și strălucitor.

— Clorură de stronțiu, a șoptit Jesper. Preferata mea.

Kuwei și-a încleștat un pumn și la flăcările felinarului s-a adăugat încă o coloană de foc, apoi încă una, alcătuind un șarpe gros care unduia deasupra Vălului Negru, gata să atace.

— Strigoi! a strigat un Leu de Duzină.

— Nu fi neghiob, i-a răspuns un altul.

Matthias se uita la șarpele roșu din care se desprindeau flăcări unduitoare și a simțit că îl cuprinde din nou vechea lui frică. Ajunsese să se simtă la largul său în preajma lui Kuwei, și totuși, flăcările unor Inferni fuseseră cele care pârjoliseră satul familiei lui într-o încăierare de la graniță. Uitase cumva de puterea pe care o avea în el acest băiat. Era război, și-a amintit el. Dar și acum e război.

Leii de Duzină erau debusolați, dar nu avea să dureze mult.

— Împrăștie focul spre copaci, a spus Matthias și, cu un icnet, Kuwei și-a desfăcut larg brațele.

Frunzele verzi au rezistat asaltului câteva clipe, apoi s-au aprins.

— Au un Grisha cu ei! a răcnit Doughty. Înconjurați-i!

— Spre țărm! le-a ordonat Matthias. Acum!

Au luat-o cu toții la fugă printre pietre funerare și sfinți de piatră sfărâmați.

— Kuwei, pregătește-te! a strigat Matthias. Avem nevoie de toată puterea ta!

Au ajuns la țărm și au sărit în apa puțin adâncă.

Matthias a luat bombele violet și le-a aruncat în bărcile pe care le spărseseră Leii de Duzină. Bărcile au fost cuprinse de flăcări violet și unduitoare, care aveau un aspect fantomatic, aproape cremos. Matthias venise și plecase cu barca de pe Vălul Negru suficient de des cât să știe că acolo era partea cea mai puțin adâncă a canalului, că acolo se afla bancul de nisip prelung unde era cel mai probabil ca bărcile să atingă fundul, dar țărmul opus tot părea extrem de îndepărtat.

— Kuwei, a poruncit Matthias, sperând că băiatul shuhan era suficient de puternic și că putea duce la îndeplinire planul pe care îl întocmise cu doar câteva clipe înainte, fă o potecă!

Kuwei și-a aruncat mâinile înainte și flăcările au coborât în apă, ridicând o coloană groasă de abur. La început, tot ce a văzut Matthias a fost un perete alb asemenea unui val. Apoi aburul s-a despicat un pic și a văzut pești zbătându-se în noroi, raci fugind pe fundul descoperit al canalului, în timp ce de o parte și de alta, apa era învăluită de flăcări violet.

— Pe toți sfinții și pe toții măgarii, a spus Jesper uluit. Kuwei, ai reușit!

Matthias s-a întors cu fața spre insulă și a tras cu pușca spre copaci.

— Grăbiți-vă! a strigat el.

Și au pornit cu toții pe un drum care nu fusese acolo cu câteva clipe înainte, alergând spre celălalt mal al canalului, spre străzile și gangurile în care ar fi putut să se ascundă. Nenatural, a răsunat o voce în capul lui Matthias.

Ba nu, și-a zis el, miraculos.

— Îți dai seama că tocmai ai condus o mică oaste de Grisha? a spus Jesper, după ce au ieșit din noroi și au luat-o spre Reciful Dulce, alergând pe străzile întunecate.

Într-adevăr. Un gând stânjenitor. Prin Jesper și Kuwei, Matthias mânuise puterea Grisha. Și totuși, nu se simțea pângărit sau însemnat în vreun fel. Și-a amintit ce spusese Nina despre construirea Curții de Gheață, că trebuie să fie lucrarea unor Grisha, nu a lui Djel. Dar dacă ambele lucruri erau adevărate? Dacă Djel lucra prin acești oameni? Nenatural. Cuvântul îi venise atât de ușor în minte, ca un mijloc de a respinge ce nu înțelegea, ca să-i scoată din rândul oamenilor pe Nina și pe semenii ei. Dar dacă în spatele zelului justițiar al ofițerilor druskelle se afla ceva mai puțin curat sau îndreptățit?

Dacă nici măcar nu era vorba de frică sau furie, ci pur și simplu de invidie? Ce rost avea să aspiri să-l slujești pe Djel numai ca să descoperi că puterea lui se arăta în darurile altora, numai ca să descoperi că n-o să posezi niciodată acele daruri?

Druskelle jurau credință Fjerdei, dar și zeului lor. Dacă puteau fi făcuți să vadă miracole acolo unde înainte vedeau doar monstruozități, cine știe ce altceva s-ar fi putut schimba? Am fost făcut să te apăr. Datoria lui față de Djel, datoria lui față de Nina. Poate că erau același lucru. Dacă Djel însuși învolburase marea în noaptea în care furtuna aceea înspăimântătoare distrusese nava ofițerilor druskelle și unise destinul lui Matthias cu al Ninei?

Matthias alerga pe străzile unui oraș străin, spre pericole pe care nu le cunoștea, dar pentru prima oară de când se uitase în ochii Ninei și văzuse reflectată în ei propria lui umanitate, războiul dinăuntrul său se potolise.

O să găsim o cale să le schimbăm părerea, îi spusese ea.

Tuturor. Avea s-o găsească pe Nina. Aveau să supraviețuiască acelei nopți. Aveau să scape de orașul acela umed și prost conceput, iar apoi... Ei bine, apoi aveau să schimbe lumea.

Inej s-a răsucit, scăpând din strânsoarea ca de gheară care îi înșfăcase ceafa. A dat din mâini ca să nu cadă în trapă, apoi a reușit să-și înfigă picioarele în acoperișul silozului și a făcut un salt în spate, îndepărtându-se de atacator și de trapă. Era uluită, dar deja își scosese din teci cuțitele - greutăți mortale în mâinile

ei. Mintea ei nu putea înțelege ce avea în fața ochilor. În fața ei, pe acoperișul silozului, stătea o fată care strălucea ca o statuetă sculptată în chihlimbar și ivoriu. Tunica și pantalonii ei aveau culoarea smântânii, fiind legate cu multe curelușe albe ca fildeșul și brodate cu aur. Părul castaniu îi atârna într-o coadă împletită, presărată cu bijuterii strălucitoare. Era înaltă și subțire, poate cu un an sau doi mai în vârstă decât Inej.

În prima clipă, s-a gândit la soldații Kherguud pe care Nina și ceilalți îi văzuseră pe Doaga de Vest, însă fata nu arăta ca o shuhană.

— Bună, Fantomă, a spus fata.

— Ne cunoaștem?

— Sunt Dunyasha, Lama Albă, antrenată de Înțelepții din Ahmrat Jen, cea mai mare asasină a acestor timpuri.

— Nu-mi sună cunoscut.

— Sunt nouă în orașul ăsta, a recunoscut fata, dar am auzit că ești o legendă pe străzile astea împuțite. Îți mărturisesc că mă așteptam să fii... mai înaltă.

— În ce problemă? a întrebat Inej, acesta fiind salutul tradițional în Kerch la începutul oricărei întâlniri, deși suna absurd la o înălțime de douăzeci de etaje.

Dunyasha a zâmbit, dar părea un zâmbet exersat, precum cele cu care îi întâmpinau fetele pe clienți în salonul aurit al Menajeriei.

— Un salut aspru pentru un oraș aspru, a spus ea, apoi și-a fluturat nepăsător degetele spre cer, recunoscând specificul Ketterdamului și exprimându-și disprețul față de el cu același gest. Soarta m-a adus aici.

— Și tot soarta te și plătește? a întrebat Inej, măsurând-o din priviri.

Nu-și putea închipui că acea fată de ambră și fildeș se cățărase pe un siloz numai ca să facă cunoștință cu ea. Într-o luptă, înălțimea i-ar fi permis Dunyashei să lovească mai de departe, însă, pe de altă parte, i-ar fi afectat echilibrul. Oare o trimisese Van Eck? Și dacă da, trimisese pe cineva și după Nina? A aruncat o foarte scurtă privire în jos, dar n-a văzut nimic în întunericul dintre silozuri.

— Pentru cine lucrezi? a întrebat Inej.

În mâinile Dunyashei au apărut două cuțite cu tăișuri strălucitoare.

— Lucrarea noastră e moartea, a răspuns ea, și e o lucrare sfântă.

Ochii i s-au umplut de o lumină triumfătoare - prima scânteie autentică de viață pe care o văzuse Inej în ea -,după care a atacat-o.

Inej a fost surprinsă de viteza fetei. Dunyasha se mișca fulgerător, părând ea însăși o lamă ce spinteca întunericul, cuțitele ei atacând în tandem - stânga, dreapta. Inej și-a lăsat corpul să riposteze, ferindu-se mai mult din instinct, îndepărtându-se cu spatele de oponenta ei, dar ferindu-se de margine silozului. S-a eschivat spre stânga și s-a strecurat pe lângă Dunyasha, reușind să atace și ea pentru prima oară. Dunyasha s-a răsucit și s-a ferit cu ușurință de atac, imponderabilă precum razele aurii ale soarelui reflectate pe luciul unui lac. Inej nu mai văzuse pe nimeni luptând în felul acela, Lama Albă lăsând impresia că se mișcă în ritmul unei muzici pe care numai ea o auzea.

— Ți-e frică, Fantomă?

Inej a simțit cuțitul Dunyashei spintecându-i mâneca. Usturimea tăieturii era ca un bici de foc. Nu-i foarte adâncă, și-a spus în sinea ei. Numai să nu fie o lamă otrăvită.

— Cred că ți-e frică, a spus Dunyasha. Dar nu poți să te temi de moarte și să fii mesagerul ei autentic.

Oare fata era nebună? Sau doar vorbăreață?

— Eu m-am născut neînfricată, a continuat Dunyasha cu un chicotit vesel. Părinții mei au crezut că o să mor înecată, pentru că atunci când eram mică m-am târât râzând în mare.

— Poate se temeau că o să mori de la atâta vorbărie.

Oponenta ei a atacat-o cu mai multă forță, iar Inej s-a întrebat dacă Dunyasha doar se jucase cu ea în timpul primului asalt, evaluându-i punctele forte și slăbiciunile ca să vadă cum o poate învinge. Schimbau lovituri în ritm alert, însă Dunyasha părea să nu obosească, în timp ce trupul lui Inej simțea fiecare durere, fiecare rană și fiecare încercare prin care trecuse în ultima lună - rana de cuțit care aproape o omorâse, escaladarea prin coșul crematoriului, zilele pe care le petrecuse în captivitate.

— Mărturisesc că sunt dezamăgită, a spus Dunyasha, sărind cu agilitate pe acoperișul silozului. Speram să fii o provocare.

Când colo, peste ce am dat? Peste o mică acrobată suli care luptă ca un bătăuș de stradă oarecare.

Era adevărat. Inej învățase să lupte de la băieți precum Kaz și Jesper în gangurile și pe străzile dubioase din Ketterdam În schimb, Dunyasha nu avea un singur stil de atac. Se îndoia ca o trestie la nevoie, dădea târcoale ca o pisică, se retrăgea ca fumul. Iar Inej nu înțelegea și nu putea prezice niciunul dintre stilurile ei.

E mai bună ca mine. Era un gând amar, ca și când Inej ar fi mușcat dintr-un fruct ademenitor și ar fi descoperit că era putred pe dinăuntru. Și nu era vorba doar de diferența de pregătire. Inej învățase să lupte pentru că altfel n-ar fi avut cum să supraviețuiască. Plânsese în noaptea când omorâse primul om În schimb, fata din fața ei lupta de plăcere.

Însă Ketterdamul fusese un profesor bun. Dacă vedeai că nu ai șanse, trebuia să schimbi jocul. Inej a așteptat ca Dunyasha să se repeadă spre ea, apoi a sărit pe lângă ea, aterizând pe sârma întinsă între silozuri, și a pornit în grabă pe ea. Vântul îi smucea corpul, mai tare decât înainte, simțind momentul prielnic. Inej s-a gândit o clipă să folosească prăjina telescopică, însă voia să aibă mâinile libere. A simțit sârma vibrând. Nu se poate. Dar a aruncat o privire peste umăr și a văzut că Dunyasha venea după ea pe sârmă. Pe buze avea un rânjet, iar pielea ei albă strălucea de parcă ar fi înghițit luna.

Mâna fetei s-a repezit în față și Inej a icnit simțind ceva ascuțit înfigându-i-se în gambă. S-a lăsat pe spate, înhățând sârma cu ambele mâini, și s-a dat peste cap, răsucindu-se în așa fel, încât să aterizeze cu fața spre Dunyasha. Fata și-a azvârlit din nou mâna în față, iar Inej a simțit încă o înțepătură foarte dureroasă. S-a uitat în jos și a văzut o stea de metal cu vârfurile ascuțite ieșindu-i din coapsă.

De undeva, de jos, a auzit strigăte și zgomote de luptă. Nina. Pe cine sau ce trimisese Van Eck după ea?

Dar nu-și putea permite să se gândească la asta, nu pe sârmă, nu cu acea creatura în față.

— Am auzit că te-ai prostituat pentru Păun, a spus Dunyasha, aruncând încă o stea spre ea, apoi încă una.

Inej le-a evitat pe amândouă, dar următoarea i s-a înfipt în carnea umărului drept. Sângera abundent.

— Eu mai degrabă i-aș fi omorât pe toți din casa aia și mi-aș fi pus capăt zilelor decât să mă las folosită în felul ăla.

— Te lași folosită chiar în clipa asta, a răspuns Inej. Van Eck nu merită să-ți pui talentul în slujba lui.

— Dacă ții să știi, află că sunt plătită de Pekka Rollins, a spus fata, iar Inej s-a dezechilibrat ușor.

Rollins.

— Mi-a plătit drumul și apartamentul. Dar nu cer niciun ban pentru viețile pe care le curm. Sunt bijuteriile pe care le port. Sunt gloria mea pe lumea asta și o să-mi aducă slavă pe lumea cealaltă.

Pekka Rollins. Oare reușise să-l găsească pe Kaz? Și pe ceilalți? Și dacă Nina zăcea moartă la baza silozului?

Inej trebuia să scape de fata asta. Trebuia să le vină în ajutor tovarășilor ei. O nouă stea ascuțită s-a năpustit șuierând spre ea, dar s-a aplecat spre stânga s-o evite și aproape că și-a pierdut echilibrul. A pornit cu spatele pe sârmă și a zărit strălucirea argintie a încă unei stele. Durerea i-a săgetat brațul, făcând- o să inspire adânc.

Lucrarea noastră e moartea și e o lucrare sfântă. Cărui zeu întunecat îi slujea această fată? Inej și-a imaginat o zeitate uriașă plutind deasupra orașului, fără trăsături și fără chip, cu pielea întinsă pe membrele umflate, îngră¬

șată cu sângele de la victimele slujitorilor săi. Îi simțea prezența, răceala umbrei sale.

O stea s-a înfipt în tibia lui Inej și încă una în antebraț. A aruncat o privire peste umăr. Încă zece pași până la primul siloz. E drept că Dunyasha lupta mai bine decât avea să lupte Inej vreodată, însă nu cunoștea Ketterdamul la fel ca ea. Inej avea să coboare la baza silozului și avea s-o găsească pe Nina. Apoi aveau să scape de acest monstru, pierzându-și urma pe străzile și canalele pe care Inej le cunoștea atât de bine.

A estimat din nou distanța din spatele ei. Câțiva pași.

Dar când a întors din nou capul, Dunyasha nu mai era pe sârmă. Inej a văzut-o aplecându-se și întinzând mâna spre magnet. Nu!

— Apărați-mă, a șoptit ea către sfinții ei.

Sârma s-a muiat și Inej a căzut, răsucindu-se în aer ca în copilărie, când încerca să-și vadă aripile.

Urechile lui Kaz vuiau. Ca de fiecare dată când îl vedea Rollins, s-a dedublat într-un mod ciudat, ca și când ar fi stat treaz până târziu în noapte sau ar fi băut prea mult. Individul din fața lui era Pekka Rollins, regele Butoiului, șef de bandă și impresar. Dar era și Jakob Hertzoon, care se dăduse drept negustor înstărit și care se arătase ospi-talier cu Jordie și Kaz, câștigându-le încrederea, iar apoi le luase banii și îi lăsase neajutorați într-un oraș care nu punea niciun preț pe milă.

Dar în noaptea asta nu mai rămăsese niciun semn din respectabilul Jakob Hertzoon. Rollins purta o vestă cu dungi verzi, cu nasturii încheiați peste un început de burtă, și pantaloni cu luciu de smarald. Și înlocuise ceasul pe care i-l furase Kaz, pentru că a scos unul nou din buzunar și s-a uitat la el.

— Drăcia asta nu arată niciodată ora ca lumea, a oftat exasperat Rollins și a scuturat ceasul, legănându-și favoriții. Dar am o slăbiciune pentru obiectele frumoase și strălucitoare. Presupun că nu-l mai ai pe cel pe care mi l-ai șterpelit.

Kaz n-a spus nimic.

— În fine, a spus Rollins ridicând din umeri, apoi a închis capacul ceasului și l-a pus la loc în buzunarul vestei. Chiar în clipa asta, locotenenții mei îi adună pe membrii echipei tale, precum și un prețios ostatic de pe Vălul Negru.

Lui Wylan i-a scăpat un icnet.

— De asemenea, am pregătit ceva special pentru Fantomă, a adăugat Rollins. Fata aia e neprețuită. Și nu-mi plăcea ideea că ai o asemenea săgeată în tolbă, așa că am găsit pe cineva încă și mai extraordinar care să aibă grijă de ea.

Lui Kaz i s-a pus un nod în stomac. Și-a amintit-o pe Inej răsucindu-și umerii, trupul ei mic dând pe afară de încredere. Nu lucrez cu plasă de siguranță.

— Chiar credeai că o să fii atât de greu de găsit, Brekker? Sunt în branșa asta de multă vreme. Tot ce a trebuit să fac a fost să mă gândesc la ce aș fi făcut eu însumi când eram mai tânăr și mai neghiob.

Vuietul din urechile lui Kaz s-a întețit.

— Lucrezi pentru Van Eck, a spus el.

Știuse tot timpul că era o posibilitate, dar n-o luase în calcul. Se gândise că dacă se mișca suficient de repede, nu le lăsa timp să formeze o alianță.

— Lucrez cu Van Eck. După ce ai venit la mine după bani gheață, am presimțit că s-ar putea să aibă nevoie de serviciile mele. A ezitat la început - nu prea a avut mult noroc când a făcut afaceri cu băieți de Butoi. Dar stratagema ta cu nevastă-sa l-a condus fix în brațele mele iubitoare. I-am spus lui Van Eck că întotdeauna vei fi cu un pas în fața lui pentru că nu poate gândi altfel decât ca un negustor.

Kaz aproape că a tresărit. La fel gândise și el, nu?

— E un tip isteț, fără doar și poate, a continuat Rollins, dar n-are multă imaginație. În timp ce tu, Brekker, gândești că un bandit ticălos. Ești la fel ca mine, numai că ai mai mult păr în cap și mai puțin stil. Van Eck și-a închipuit că o să te înhațe pe Doaga de Vest, mai ales că apelase și la gărzile stadwatch-ului. Dar știam că ești suficient de șiret să scapi.

— Și știa că am să vin aici?

Rollins a chicotit:

— Știam că n-ai să te poți abține. Ei, nu știam exact ce ai pus la cale, dar știam că, oricare ar fi fost planul, ar fi inclus și o vizită aici. Nu puteai rata șansa de a-l umili pe Van Eck, de a lua cu mâna ta ce crezi că îți datorează.

— Înțelegerea e înțelegere.

Rollins a clătinat din cap, cloncănind ca o cloșcă:

— Iei lucrurile prea personal, Brekker. Ar trebui să te concentrezi asupra loviturii, dar tu ești prea absorbit de ranchiuna pe care i-o porți.

— Aici te înșeli, a spus Kaz. Eu nu port ranchiună. O țin la piept. O legăn. O răsfăț. O hrănesc cu bucăți de carne de calitate și o trimit la cele mai bune școli. Îmi cresc și îmi educ ranchiunele, Rollins.

— Mă bucur că nu ți-a pierit simțul umorului, băiete. După ce o să stai la răcoare - presupunând că Van Eck te lasă în viață -, s-ar putea să te iau să lucrezi pentru mine. Mă doare sufletul să văd cum se irosește un talent ca al tău.

— Mai degrabă m-aș lăsa fript la proțap, cu Van Eck la manivelă.

Rollins a zâmbit generos:

— Îmi închipui că se poate aranja și asta. Dacă nici eu nu-s un om serviabil...

Așa, pălăvrăgește, l-a îndemnat Kaz în gând, strecurându-și mâna în geanta lui Wylan.

— Ce te face să crezi că Van Eck va onora înțelegerea cu tine în mai mare măsură decât înțelegerea cu noi?

— Pentru că am suficientă minte cât să cer bani gheață de la început. Iar cererile mele sunt categoric mai moderate. Câteva milioane de kruge ca să scap Butoiul de o pacoste pe care oricum voiam s-o elimin? Cât se poate de rezonabil, a spus Rollins, adâncindu-și degetele mari în buzunarele vestei. Adevărul e că Van Eck și cu mine ne înțelegem unul pe altul. Sunt în expansiune, îmi lărgesc teritoriul, gândesc la o scară mai mare. Prințul Kaelish e cel mai somptuos local pe care l-a văzut vreodată Doaga de Est și nu e decât începutul. Van Eck și cu mine suntem constructori. Vrem să creăm ceva care să rămână în urma noastră. Asta e, o să te obișnuiești cu ideea, băiete. Acuma fii cuminte și dă-mi sigiliul. Nu face necazuri, da?

Kaz a scos sigiliul din buzunar și l-a ridicat în dreptul ochilor, făcându-l să strălucească în lumina felinarelor.

Pekka Rollins și-a ațintit privirea asupra sigiliului, dar Kaz șovăia.

— Haide, Brekker. Ești un dur, recunosc, dar ești înconjurat și uite câți suntem. Nu poți să sari de la fereastră, iar strada e patrulată de gărzi din stadwatch. Ai pierdut, ești terminat, atârni de un fir de ață, așa că să nu faci vreo prostie.

Dar dacă nu puteai deschide o ușă, pur și simplu trebuia să faci o deschizătură nouă. Era ușor să-l faci pe Rollins să trăncănească; de fapt, Kaz se îndoia că l-ar fi putut opri, și de-ar fi vrut. Apoi Kaz trebuia să se asigure că privirea lui Rollins rămânea ațintită asupra sigiliului strălucitor de aur din mâna lui dreaptă, în timp ce cu stânga deschidea borcanul de acid auric.

— Pregătește-te, a șoptit el.

— Kaz..., a protestat Wylan.

Kaz i-a aruncat sigiliul lui Rollins și, în același timp, a vărsat restul de acid pe podea. Încăperea s-a încălzit dintr-odată, iar covorul a sfârâit, împrăștiind un norișor de fum usturător.

— Puneți mâna pe ei! a strigat Rollins.

— Ne vedem de cealaltă parte, a spus Kaz, apoi și-a înhățat bastonul și l-a izbit de scândurile de sub picioarele lor.

Podeaua a cedat cu un trosnet, iar Kaz și Wylan s-au prăbușit la parter într-un nor de praf și tencuială. Au aterizat chiar pe masa din sufragerie, care a cedat sub greutatea lor. Lumânările și farfuriile s-au împrăștiat în toate părțile. Kaz a sărit în

picioare, cu sos de friptură prelingându-i-se pe haină, apoi l-a ridicat și pe Wylan.

N-a avut la dispoziție decât o clipă ca să vadă fețele șocate ale negustorilor din jurul mesei, cu gurile căscate de uimire și cu șervetele în poală. Apoi Van Eck a strigat: „Prindeți-i!“, iar Kaz și Wylan au sărit peste o bucată mare de șuncă și s-au repezit spre holul cu pardoseală în alb și negru.

Două gărzi în livrea au pășit în fața ușilor de sticlă care dădeau spre grădina din spatele casei, ridicându-și puștile.

Kaz a sprintat și s-a lăsat la podea, alunecând pe plăcile de gresie. Și-a ridicat bastonul la piept, ținându-l orizontal, și s-a strecurat printre gărzi, iar bastonul s-a izbit de tibiile gărzilor, doborându-i într-o clipă.

Wylan a venit în urma lui, coborând în fugă treptele care duceau în grădină. Apoi au ajuns la debarcader și au sărit peste balustradă, aterizând în gondela din canal în care aștepta Rotty.

O ploaie de gloanțe s-a abătut asupra lor, iar unul s-a înfipt într-o latură a bărcii. Kaz și Rotty au pus mâna pe vâsle.

— Atacă cu tot ce ai! a strigat Kaz, iar Wylan a detonat toate rachetele, toate grenadele luminoase și toți explozibilii pe care reușise să le ascundă în barcă.

Cerul de deasupra casei lui Van Eck s-a umplut de lumini, fum și bubuituri, iar gărzile s-au aruncat pe burtă, târându-se la adăpost. Kaz trăgea de vâsle cu toată forța, simțind cum alunecă barca pe curent când au intrat în traficul strălucitor de pe Geldcanal.

— Ziceai că intrați și ieșiți fără ca Van Eck să bage de seamă? a întrebat Rotty.

— Am avut dreptate doar pe jumătate, a mormăit Kaz.

— Trebuie să-i prevenim pe ceilalți, a gâfâit Wylan. Rollins a zis că…

— Era și Pekka Rollins acolo? s-a mirat Rotty, și Kaz a simțit spaima din glasul lui - un șobolan de canal ar fi luptat cu o mie de hoți și bătăuși, cu negustori și mercenari, dar nu cu Pekka Rollins.

Kaz și-a înclinat o vâslă și a cârmit brusc spre tribord, gata-gata să intre într-un vas de pasageri plin cu turiști.

— Trebuie să ne întoarcem pe Vălul Negru. Ceilalți...

— Taci, Wylan, vreau să gândesc.

Jesper și Matthias erau luptători buni. Dacă era cineva care putea să-l scoată pe Kuwei de pe insulă, ei erau aceia. Dar cum îi găsise Pekka? Probabil unul dintre ei fusese urmărit în drum spre Vălul Negru. Cu toții își asumaseră riscuri în ziua în care o înapoiaseră pe Alys, aventurându-se departe de insulă. Oricare dintre ar fi putut fi zărit și urmărit. Nina și Matthias? Wylan și Jesper?

Kaz însuși? După ce le descoperise ascunzătoarea, Pekka îi supraveghease probabil clipă de clipă, așteptându-i să se despartă și să devină vulnerabili.

Kaz și-a încordat umerii, iar Rotty și-a potrivit ritmul cu al lui, loviturile vâslelor împingându-i cu viteză pe curentul canalului. Trebuia să ajungă într-o zonă aglomerată și cât mai departe de casa lui Van Eck. Trebuia să ajungă la Reciful Dulce. Oamenii lui Rollins sigur le urmăriseră pe Inej și Nina când plecaseră de pe Vălul Negru. De ce le trimisese singure la silozuri? Nina și prețioșii ei refugiați Grisha.

Nu aceea era noaptea marii lor eliberări. Toate șansele lor se duseseră de râpă. De asemenea, am pregătit ceva special pentru Fantomă. La naiba cu răzbunarea, la naiba cu stratagemele lui. Dacă Rollins îi făcuse ceva lui Inej, Kaz avea să picteze Doaga de Est cu măruntaiele lui.

Gândește. Când planul ți se ducea de râpă, trebuia să faci unul nou. Când te înghesuiau într-un colț, făceai o gaură în tavan. Dar nu putea repara ceva ce nu înțelegea.

Planul dăduse greș. Înșelase așteptările tuturor. Înșelase așteptările lui Inej. Și numai pentru că intuiția lui părea să aibă un fel de pată oarbă când venea vorba de Pekka Rollins. Poate că Jesper deja era mort. Și poate că Inej sângera pe străzile din Reciful Dulce.

Și-a întors vâslele și a zis:

— Mergem în cartierul depozitelor.

— Și ceilalți?

— Jesper și Matthias sunt luptători, iar Pekka nu va risca pentru nimic în lume să-i facă rău lui Kuwei. Mergem la Reciful Dulce.

— Ai zis că Vălul Negru e un loc sigur, a protestat Wylan. Ai zis că...

— Nu există niciun loc sigur, a mârâit Kaz. Nici în Butoi, nici nicăieri altundeva.

Și-a pus toată forța în vâsle. Nu avea sigiliu. Nu avea nici navă. Iar banii îi cheltuiseră. Și acuma ce facem? a întrebat Wylan, glasul lui pierit auzindu-se cu greu peste plescăitul apei și peste zgomotul celorlalte bărci de pe canal.

Pune mâna pe o pereche de vâsle și fă-te util, a spus Kaz. Altfel îți azvârl în apă curul răzgâiat să vină tac-tu să te pescuiască.

Nina i-a auzit înainte să -i vadă. Se afla între al doilea și al treilea siloz, de unde putea să urmărească înaintarea lui Inej și să țină sub supraveghere ghereta gărzilor.

Inej se cățărase pe siloz ca un păienjenel sprinten, mișcându-se într-un ritm care o obosise pe Nina numai cât se uitase la ea. Unghiul era foarte abrupt, așa că abia dacă o mai putea vedea pe Inej după ce ajunsese pe acoperiș, de aceea Nina nu-și putea da seama cum se descurca cu trapa. Însă Inej nu a început traversarea către următorul siloz când Nina i-a semnalizat prima oară, deci probabil întâmpinase vreo problemă cu sârma sau cu gărgărița. La al doilea semn luminos, Nina a văzut-o pășind deasupra hăului dintre silozuri.

Din locul în care aștepta Nina, sârma era invizibilă în întuneric, și părea că Inej levita, fiecare pas al ei fiind calculat și precis. Din când în când, o dezechilibrare aproape imperceptibilă sau o corecție mică. Inima Ninei bătea în ritm alert. Avea senzația absurdă că, dacă și-ar fi slăbit concentrarea fie și o clipă, Inej ar fi putut să cadă, ca și când concentrarea și credința ei ar fi ajutat-o pe Fantomă să plutească.

Când, în cele din urmă, Inej a ajuns pe al doilea siloz, Nina a vrut să chiuie de bucurie, s-a mulțumit doar cu un dans scurt și silențios. Apoi a așteptat ca gărzile să reapară în partea vestică a perimetrului. S-au oprit la gheretă câteva minute, apoi au luat-o iarăși din loc. Nina tocmai se pregătea să-i semnalizeze din nou lui Inej, când a auzit niște hohote de râs zgomotoase. Le-au auzit și gărzile, intrând brusc în alertă. Nina l-a văzut pe unul dintre ei aprinzând felinarul de alarmă din vârful gheretei ca să cheme întăriri - o măsură de precauție în caz de incidente. Mai avuseseră loc răzmerițe și, după haosul stârnit pe Doaga de Vest cu o zi înainte, Nina nu s-a mirat că gărzile au dat imediat alarma.

Părea că vor avea nevoie de ajutor. Ninei îi era ușor să recunoască o gașcă de bătăuși din Butoi, iar cea pe care o avea în fața ochilor părea foarte periculoasă - toți erau masivi, plini de mușchi și bine înarmați. Cei mai mulți aveau arme de foc, semn sigur că voiau mai mult decât o încăierare. Cel din frunte avea o vestă cadrilată peste pieptul lat și învârtea în mâini un lanț. Pe antebrațul lui, Nina a zărit un tatuaj circular. Nu distingea detaliile de la distanță, dar ar fi pariat o sumă mărișoară că înfățișa un leu ghemuit într- o coroană. Lei de Duzină. Băieții lui Pekka Rollins. Ce naiba căutau acolo?

Nina a aruncat o privire în sus. Probabil că Inej tocmai punea gărgărița în al doilea siloz. Spera din tot sufletul ca Leii de Duzină să n-o poată vedea. Dar oare ce voiau oamenii lui Pekka Rollins?

Răspunsul a venit câteva clipe mai târziu:

— Am auzit că în Reciful Dulce se ascunde o Sfâșie-Inimi, a zis cu glas tare tipul cu vesta cadrilată, continuând să învârtă lanțul.

Pe toți sfinții, e de rău! Oare Leii de Duzină le urmăriseră pe ea și Inej după ce plecaseră de pe Vălul Negru?

Erau și ceilalți în pericol? Și dacă Pekka Rollins și banda lui aflaseră de grupul de Grisha ascunși în ambasadă?

Pentru unii dintre ei, încercarea de a pleca din oraș era o încălcare a contractului. Puteau fi șantajați sau chiar mai rău: Pekka îi putea vinde shuhanilor. Ai propriile tale probleme în clipa asta, Zenik, a răsunat o voce în capul ei.

Nu mai încerca să salvezi lumea, salvează-ți pilea! Uneori, vocea ei lăuntrică putea fi foarte înțeleaptă.

Una dintre gărzi a pășit spre oamenii lui Rollins, ceea ce Ninei i s-a părut o dovadă de curaj, dată fiind înfățișarea amenințătoare a Leilor de Duzină. N-a auzit ce-a discutat cu ei, dar a văzut că i-a fost întinsă o hârtie cu un sigiliu stacojiu. Garda i-a dat-o tovarășului său s-o citească. După o clipă, a ridicat din umeri și, spre groaza Ninei, s-a apropiat de poartă și a descuiat-o. Flacăra felinarului de pe acoperișul gheretei s-a micșorat și s-a mărit de câteva ori - anulau cererea de întăriri.

Sigiliul roșu. Culoarea lui Van Eck. Erau silozurile lui, iar gărzile sigur n-ar fi riscat să deschidă poarta cuiva care nu avea aprobare de la angajatorul lor. Gândindu-se la implicații, capul a

început să i se învârtă. Oare era posibil ca Jan Van Eck și Pekka Rollins să lucreze împreună?

Dacă da, șansele Scursurilor de a scăpa cu viață din oraș tocmai se duseseră pe apa sâmbetei.

— Vino încoace, scumpă Nina. Pekka are de lucru pentru tine.

Nina a văzut că lanțul din mâinile tânărului avea niște cătușe grele la un capăt. Când Nina ajunsese în Ketterdam, Pekka Rollins îi oferise de lucru și protecția lui dubioasă, dar ea alesese să semneze cu Scursurile.

Părea că Rollins nu mai avea chef să respecte contractele și legile bandelor. Avea de gând s-o încătușeze, apoi s-o vândă shuhanilor sau poate să i-o ofere lui Van Eck ca s-o poată droga cu parem. Poate că reușea să câștige niște timp pentru ea și pentru Inej.

Nina și-a scuturat părul, și-a adunat tot curajul și a ieșit din ascunzătoare. În clipa următoare, cocoșii câtorva pistoale au clănțănit la unison.

— Ușurel, a spus ea, punându-și o mână în șold. N-o să-i fiu de mare folos lui Pekka dacă mă găuriți ca pe un ciur.

— Ei, bună, dragă Grisha. Vrei să ne distrezi nițel?

Depinde de ce înțelegi prin distracție.

— Cum te cheamă, frumosule?

Tânărul a zâmbit, dând la iveală un dinte de aur și o gropiță surprinzător de șarmantă:

— Eamon.

— Un nume kaelish. Ken ye hom?

— Maică-mea era kaelish. Nu vorbesc limba aia pocită.

— Și ce-ai zice dacă le-ai cere tovarășilor tăi să se relaxeze și să-și coboare pistoalele ca să te pot învăța niște cuvinte noi.

— Nu-mi sună bine. Știu ce poate să facă un Sfâșie-Inimi. Nu te las să te joci cu măruntaiele mele.

— Păcat, a spus Nina. Uite ce, Eamon, n-avem nevoie de necazuri în noaptea asta. Vreau doar să știu care sunt termenii lui Pekka. Dacă tot îl trag în piept pe Kaz, măcar vreau să știu dacă merită efortul...

— Kaz Brekker e ca și mort, dragă. Iar Pekka nu-ți propune niciun fel de termeni. Vii cu noi, în cătușe sau fără cunoștință.

Nina și-a ridicat brațele și i-a văzut pe indivizii din jur încordându-se, gata să tragă, în ciuda ordinelor lui Pekka. Dar mișcarea ei s-a transformat într-o întindere leneșă și a zis:

— Eamon, știi bine că, până să mă încătușezi, pot să fac terci măruntaiele a jumătate din domnii de față.

— Nu ești suficient de rapidă.

— Sunt suficient de rapidă cât să mă asigur că n-o să-ți mai arborezi steagul și a aruncat o privire cu înțeles sub catarama lui - niciodată pe Doaga de Vest.

Eamon a pălit:

— Nu poți să faci asta.

Nina și-a trosnit încheieturile:

— Nu pot?

De deasupra lor s-a auzit un ușor zăngănit și toți Leii de Duzină și-au îndreptat armele în sus. La naiba, Inej, fără zgomot! Dar când s-a uitat și ea în sus, s-a îngrozit și gândurile i-au înghețat. Inej era din nou pe sârmă. Și nu era singură.

Ninei i-a trecut prin minte că poate era o halucinație, uitându-se la silueta albă care se ținea după Inej pe sârmă. Semăna cu o fantomă plutind deasupra lor. Apoi silueta a aruncat ceva. Nina a zărit o strălucire metalică.

N-a văzut obiectul, dar a văzut că Inej s-a dezechilibrat. Inej s-a redresat rapid, recăpătându-și postura sigură, cu brațele întinse pentru echilibru.

Trebuia s-o ajute cumva. Nina și-a îndreptat puterea spre fata în alb, căutându-i pulsul, fibrele mușchilor, ceva ce putea controla, dar iarăși a simțit aceeași orbire îngrozitoare, aceeași neputință.

— N-ai de gând să-ți ajuți prietena? a întrebat Eamon.

— Se descurcă și singură, a spus Nina.

— Nu ești nici pe departe atât de tare pe cât am auzit, a rânjit Eamon. Vorbă multă, fapte puține.

S-a întors spre gașca lui:

— Dau de băut toată noaptea cui pune primul mâna pe ea.

Însă tovarășii săi nu s-au repezit spre ea. Nu erau chiar atât de proști. S-au apropiat încet, cu armele ridicate. Nina și-a ridicat mâinile. Bandiții s-au oprit precauți. Dar văzând că nu se întâmplă nimic, au schimbat între ei priviri și zâmbete, după care s-au apropiat cu pași mai hotărâți, fără frică, gata să pună mâna pe trofeu.

Nina a riscat o privire în sus. Inej încă își păstra echilibrul. Părea că vrea să se întoarcă la primul siloz, însă era clar că fusese rănită și pășea nesigur pe sârmă.

Plasa. Dar Nina n-ar fi putut s-o țină singură. Dacă ar fi avut un pic de parem, doar de gust, i-ar fi putut obliga pe neghiobii ăia bine făcuți s-o ajute. I-ar fi dat ascultare fără să stea pe gânduri.

Mintea ei se sforța, încercând să simtă ceva, orice.

Nu avea de gând să stea cu mâinile în sân, să se lase luată prizonieră și s-o vadă pe Inej murind. Dar nu simțea decât un vid mare și negru. Nu avea la îndemână nici așchii de oase, nici vreo pulbere. Lumea care cândva era plină de viață, cu bătăi de inimă, cu respirații și sânge curgând prin vene devenise acum pustie.

Unul dintre Leii de Duzină s-a repezit spre Nina, apoi au năvălit cu toții spre ea, trăgând-o de brațe și târând-o spre Eamon, care a rânjit larg, transformându-și gropița într-o semilună.

Nina a scos un urlet de furie pură, zbătându-se ca o sălbăticiune. Nu era neajutorată. Refuza să fie. Nu știu niciun războinic mai fioros ca mine, cu sau fără puteri.

Apoi a simțit-o - acolo, în deșertul negru, o oază de răceală atât de intensă că frigea.

Acolo, dincolo de silozuri, în pâlnia canalului, în drum spre port, era barca cioclilor, plină cu cadavre stivuite. În ea pulsa o senzație de familiaritate. Nu simțea bătăi de inimă sau sângele curgând în vene, dar simțea altceva, ceva diferit. S-a gândit la așchiile de oase, și-a amintit de liniștea care o cuprindea pe Vălul Negru, când era înconjurată de morminte.

Eamon a încercat să-i pună prima cătușă.

— Hai să-i punem și zgardă! a strigat un Leu de Duzină.

Nina a simțit o mână în păr și capul i-a fost dat pe spate, expunându-i gâtul.

Nina știa că planul ei era o nebunie, însă nu avea la dispoziție variante rezonabile.

Cu toate puterile care îi mai rămăseseră, l-a lovit cu piciorul pe Eamon, scăpând din strânsoarea lui.

Și-a aruncat brațele într-un arc larg, concentrându-și această nouă și stranie luciditate și a simțit cadavrele din barcă ridicându-se. Și-a încleștat pumnii. Veniți la mine.

Leii de Duzină au înșfăcat-o de încheieturile mâinilor. Eamon a plesnit-o peste gură, dar Nina și-a păstrat pumnii încleștați și mintea concentrată. Nu era euforia pe care o simțise când luase

parem. Atunci fusese căldură, foc, lumină. Acum era o flacără mică, rece și albastră. A simțit cadavrele ridicându-se unul după altul, răspunzând la chemarea ei. Nina era conștientă de mâinile care o țineau și îi puneau cătușele, dar răceala era mai intensă acum, un râu rapid în iarnă, cu praguri negre, presărate cu bucăți de gheață.

Nina a auzit țipete, răpăit de împușcături, apoi scârțâituri metalice. Mâinile i-au dat drumul și cătușele au lovit pavajul cu un zăngănit aproape melodios. Nina și-a tras brațele spre sine, adâncindu-se și mai mult în râul rece ca gheața.

— Ce dracu’ ? a spus Eamon, întorcându-se spre ghereta gărzilor. Ce dracu’?

Cu fețele îngrozite, Leii de Duzină s-au dat înapoi, lăsând baltă misiunea, iar Nina a înțeles imediat de ce.

Un șir de oameni împingea în gard, clătinându-i stâlpii.

Unii erau bătrâni, alții tineri, însă toți erau frumoși - roșii în obraji, cu buze trandafirii și păr strălucitor ce li se unduia delicat în jurul fețelor, ca niște alge sub apă. Dar erau și înfiorători, pentru că, deși unii nu aveau nicio rană, printre ei era și o femeie cu sânge și vomă împrăștiate pe rochie, un bărbat avea o gaură înnegrită de putrefacție în piept. Doi erau goi, iar o tânără avea o tăietură lungă pe pântece, pielea umflată și roz revărsându-se ca un fald. Toți aveau ochi negri lucioși ca luciul înghețat al unui lac. Pe Nina a cuprins-o un val de greață. Se simțea ciudat și un pic rușinată, ca și când ar fi tras cu ochiul pe o fereastră pe care nu avea dreptul să se uite. Dar nu avea nicio altă variantă. Și adevărul era că nici nu voia să se oprească. Și-a îndoit degetele.

Gardul s-a prăbușit în față cu un scârțâit strident de metal frânt. Leii de Duzină au deschis focul, dar cadavrele își continuau înaintarea, nepăsători și neînfricați.

— Vin după ea! a strigat Eamon, mergând împleticit cu spatele, apoi a căzut și s-a ridicat imediat în genunchi, în timp ce oamenii lui fugeau în noapte. Vin după nenorocita asta de Grisha!

— Pun pariu că acuma ți-ai dori să fi stat de vorbă cu mine când ți-am propus, a zis Nina printre dinți.

Dar nu-i păsa de Leii de Duzină. A ridicat privirea și a văzut-o pe fata în alb pe acoperișul celui de-al doilea siloz, aplecându-se spre clema magnetică.

Plasa de siguranță, a poruncit ea. Acum. Dintr-odată, cadavrele au dat buzna spre ea, apoi s-au oprit brusc, așteptând parcă să li se dea ordine. Nina s-a concentrat și le-a ordonat să i se supună, inundându-le corpurile cu toată viața și puterea ei. În câteva clipe, cadavrele aveau plasa în mâini și fugeau cu ea atât de repede, încât Nina nu se putea ține după ei.

Sârma s-a slăbit. Inej a căzut. Nina a țipat.

Corpul lui Inej a lovit plasa, a sărit în sus câțiva metri, apoi a căzut din nou în plasă.

Nina a dat fuga spre ea:

— Inej!

Corpul ei zăcea în mijlocul plasei, presărat cu stele metalice ascuțite, cu sângele șiroindu-i din răni.

Puneți-o jos, a poruncit Nina, iar cadavrele s-au supus, întinzând plasa pe caldarâm. Nina s-a apropiat cu mers împleticit și a îngenuncheat lângă ea.

— Inej?

Inej și-a aruncat brațele în jurul Ninei.

— Să nu mai faci asta niciodată, a spus Nina plângând.

— O plasă? s-a mirat o voce veselă. Nu e corect.

Inej s-a încordat toată. Fata în alb coborâse la baza celui de-al doilea siloz și se apropia cu pași mari de ele.

Brațele Ninei s-au ridicat brusc și cadavrele au pășit în fața ei și a lui Inej.

— Ești sigură că-ți dorești lupta asta, fulg de nea?

Fata și-a mijit ochii frumoși.

— Te-am învins, i-a spus ea lui Inej. Știi bine că-i așa.

— Ai prins o noapte bună, a răspuns Inej, dar vocea ei era firavă ca un fir tocit.

Fata s-a uitat la armata de cadavre în putrefacție înșirată în fața ei, părând să-și cântărească șansele. A făcut o mică plecăciune și a zis:

— O să ne mai întâlnim, Fantomă.

S-a întors în direcția în care fugiseră Eamon și ceilalți Lei de Duzină, a sărit peste rămășițele gardului și a dispărut.

— Vai, câtă teatralitate, a spus Nina. Zău așa, cine vine în alb la o încăierare cu cuțite?

— Dunyasha, Lama Albă antrenată de nu știu cine. Chiar vrea să mă omoare. Poate pe toată lumea.

— Poți să mergi?

Inej a dat din cap în semn că da, deși era palidă ca ceara:

— Nina, oamenii ăștia. Sunt morți?

— Dacă pui problema așa, sună înfiorător.

— Dar n-ai luat...

— Nu. Niciun pic de parem. Nu știu ce se întâmplă.

— Grisha au puterea să...?

— Nu știu.

Acum, că i se domolise frica pricinuită de ambuscadă și de căderea lui Inej, Nina simțea un soi de scârbă. Ce făcuse? În ce se băgase?

Nina și-a amintit că odată îl întrebase pe un profesor de la Micul Palat de unde venea puterea Grisha. Era o copilă pe atunci, plină de admirație față de soldații Grisha mai în vârstă care veneau și plecau de la palat cu misiuni importante.

Puterea noastră ne leagă de viață în moduri pe care oamenii obișnuiți nu le vor putea înțelege niciodată, îi răspunsese profesorul ei. De aceea, când ne folosim puterea, devenim mai puternici, în loc să fim secătuiți. Suntem legați de însăși puterea creației, de plăsmuirea din inima lumii. Pentru noi, Corporalki, legătura aceasta este încă și mai strânsă, pentru că avem de-a face cu viața și cu frângerea ei.

Apoi profesorul și-a ridicat mâinile, iar Nina a simțit că îi scade ușor pulsul. Ceilalți elevi au rămas cu gura căscată și s-au uitat unul la altul, simțind cu toții același lucru. Simțiți? a întrebat profesorul. Inimile voastre, ale tuturor, bat în același ritm, care e legat de ritmul lumii.

Fusese o senzație foarte ciudată, simțise că i se dizolvă corpul, ca și când n-ar fi existat mai mulți elevi care se bâțâiau pe scaunele din clasă, ci o singură făptură, o singură inimă, un singur țel. Totul durase doar câteva clipe, dar Nina nu uitase niciodată acea senzație de contopire, înțelegerea bruscă a faptului că puterea ei o asigura că nu avea să fie niciodată singură.

Dar puterea pe care o folosise în noaptea asta? Nu era deloc așa. Era un produs al parem-ului, nu avea nicio legătură cu plăsmuirea din inima lumii. Era o greșeală. Dar putea să-și facă griji și mai târziu.

— Trebuie să plecăm de aici, a spus ea și a ajutat-o pe Inej să se ridice în picioare, apoi s-a uitat la cadavrele din jurul lor. Pe toți sfinții, duhnesc înfiorător.

— Nina, dacă te aud?

— Mă auziți? a întrebat ea.

Dar cadavrele n-au răspuns, iar când și-a îndreptat puterea spre ei, nu i-a simțit în viață. Și totuși, era ceva, ceva care îi vorbea într-un mod în care cei vii nu-i mai puteau vorbi. Și-a amintit de râul rece ca gheața. Încă îl simțea în jurul ei, învăluind totul, însă acum curgea în vârtejuri molcome.

— Ce ai de gând să faci cu ei? a întrebat Inej.

Nina a ridicat din umeri neajutorată:

— Să-i trimit de unde au venit, nu?

Și-a ridicat mâinile. Plecați, le-a spus ea cât de limpede a putut, odihniți-vă în pace.

Cadavrele au luat-o brusc din loc. Inej a șoptit o rugăciune, iar Nina i-a urmărit cu privirea până au dispărut, siluete șterse în întuneric.

Inej a tremurat ușor, apoi și-a smuls o stea argintie din umăr și a lăsat-o să cadă pe caldarâm cu un clinchet puternic. Sângerarea părea să fi încetinit, dar categoric avea nevoie de bandaje.

— Să plecăm înainte să vină gărzile, a spus ea.

— Unde? a întrebat Nina, pornind împreună spre canal.

— Dacă Pekka Rollins ne-a descoperit...

Inej și-a încetinit pașii, înțelegând situația în care se aflau:

— Kaz mi-a zis unde să mergem dacă lucrurile se complică. dacă ascunzătoarea de pe Vălul Negru e compromisă. Dar.

Vorbele au rămas în suspensie între ele. Apariția lui Pekka Rollins însemna mult mai mult decât că le fusese zădărnicit planul.

Dacă ascunzătoarea de pe insulă fusese atacată? Dacă se întâmplase ceva cu Matthias? Oare Pekka Rollins îi cruțase viața sau pur și simplu îl împușcase ca să încaseze recompensa? Refugiații Grisha. Dacă Pekka îi urmărise pe Jesper și Matthias până la ambasadă? Dacă plecaseră cu refugiații spre docuri și fuseseră capturați? S-a gândit din nou la tableta galbenă din buzunarul ei. S-a gândit la ochii aurii și fioroși ai lui Tamar, la privirea poruncitoare a Zoyei, la râsul ironic al Genyei. Avuseseră încredere în Nina. Dacă li se întâmplase ceva, nu avea să și-o ierte niciodată. În timp ce se apropia cu Inej de cheiul la care era legată barca lor, Nina a mai aruncat o privire spre barja sanitară în care se întindeau la loc ultimele cadavre.

Arătau diferit acum, recăpătându-și cenușiul și albul marmorat pe care le asocia cu moartea. Dar poate că moartea nu însemna un singur lucru.

— Unde mergem? a întrebat Nina.

Dar chiar în clipa aceea, au văzut două siluete alergând spre ele. Inej a dus mâinile la cuțite, iar Nina și-a ridicat brațele, pregătită să cheme încă o dată ciudații ei soldați. Știa că de data asta avea să-i fie mai ușor.

În lumina unui felinar, au apărut Kaz și Wylan, cu hainele zdrențuite, cu părul presărat cu bucățele de tencuială și cu hainele pătate cu ceva roșcat, care părea să fie sos de friptură. Kaz se sprijinea zdravăn în baston, pășind în ritm susținut, iar trăsăturile lui ascuțite aveau o mină hotărâtă.

— O să ieșim din povestea asta împreună, a șoptit Inej.

Nina și-a mutat privirea de la Inej la Kaz și a văzut că amândoi aveau aceeași expresie. Nina o cunoștea foarte bine. Îți apărea pe chip după un naufragiu, când trebuia să lupți cu valurile sub cerul întunecat. Când zăreai uscatul și în suflet îți încolțea speranța că, pe un țărm îndepărtat, aveai să-ți găsești un adăpost sau poate chiar salvarea.

Am să mor și n-are să mai fie nimeni care s-o ajute. Nimeni care să-și amintească de Marya Hendriks.

Wylan voia să fie curajos, însă era înfrigurat și plin de vânătăi. Iar lucrul cel mai rău era că îi avea în jur pe cei mai curajoși oameni pe care îi cunoștea și toți păreau foarte abătuți.

Înaintau lent pe canale, oprindu-se sub poduri și în zone întunecate, așteptând ca să treacă cizmele gărzilor din stadwatch tropăind pe deasupra lor sau pe străzile de pe marginile canalelor. Ieșiseră în număr mare în noaptea aceea, patrulând și pe apă, în bărci cu felinare puternice la proră. Ceva se schimbase în răstimpul scurt care trecuse de la confruntarea de pe podul Goedmed.

Orașul prinsese viață și era furios.

— Refugiații..., încercase Nina.

Însă Kaz i-o tăiase scurt:

— Sunt ori în siguranță la ambasadă, ori într-o situație în care n-avem cum să-i ajutăm Își pot purta și singuri de grijă. Urcăm pe mal în curând.

Wylan a înțeles încă o dată că erau la mare ananghie, întrucât Nina n-a ripostat, ci pur și simplu a tăcut, sprijinindu-și capul în palme.

— O să scape cu toții, a spus Inej, luând-o pe după umeri. O să scape și el.

Însă mișcările ei erau neîndemânatice, iar Wylan a văzut sânge pe hainele ei. Apoi n-a mai scos nimeni o vorbă. Kaz și Rotty vâsleau doar din când în când, virând spre canale mai înguste și mai liniștite, lăsând barca să alunece silențios de câte ori era posibil, până au cotit în apropiere de Schoonstraat, iar Kaz a spus:

— Opriți.

Kaz și Rotty și-au adâncit vâslele, întorcând barca paralel cu malul canalului, în spatele ambarcațiunii unui vânzător ambulant. Orice ar fi vândut prăvălia plutitoare, proprietarul încuiase bine obloanele, nu care cumva să-i fure cineva marfa.

În față, se vedeau gărzi din stadwatch roind pe un pod, pe sub care trecerea era blocată de două bărci de-ale lor.

— Au început să facă blocade, a spus Kaz.

Au coborât din barcă și au pornit pe jos.

Wylan știa că se îndreptau către o altă ascunzătoare, dar Kaz o spusese cu gura lui: Nu există niciun loc sigur.

Unde se puteau ascunde? Pekka Rollins lucra mână-n mână cu tatăl lui. Împreună, controlau, probabil, jumătate de oraș. Wylan avea să fie capturat. Și apoi? Nimeni nu avea să creadă că era fiul lui Jan Van Eck. E drept că Wylan Van Eck era disprețuit de tatăl său, însă avea drepturi la care un infractor shuhan nici nu putea visa. Oare avea să sfârșească la Poarta Iadului? Oare tatăl lui avea să găsească o cale să-l execute?

Pe măsură ce se îndepărtau de cartierul manufacturilor și de Butoi, patrulele s-au rărit, iar Wylan și-a dat seama că stadwatch-ul își concentra eforturile asupra părților mai puțin respectabile ale orașului. Și totuși, Kaz și ai lui înaintau cu grijă, când cu pas iute, când cu infinită precauție, trecând prin ganguri de a căror existență

Wylan afla abia acum, intrând uneori prin vitrina fără geamuri a câte unei prăvălii pustii ca să iasă pe partea cealaltă a clădirii. Părea că Mâini-Murdare avea o hartă secretă a Ketterdamului pe care erau însemnate locurile uitate ale orașului. Oare Jesper îi aștepta în locul unde mergeau? Sau zăcea sângerând pe

podeaua cavoului, fără nimeni care să-i vină în ajutor? Wylan refuza să creadă asta. Cu cât avea șanse mai mici să scape teafăr, cu atât era Jesper mai bun într-o luptă. Și-a amintit cum se ruga Jesper de Colm Știu că te-am dezamăgit. Mai dă-mi o șansă. De câte ori nu-i spusese și Wylan tatălui său aceleași cuvinte, sperând de fiecare dată că avea să se ridice la înălțimea promisiunilor sale? Jesper trebuia să supraviețuiască. La fel ca ei toți.

Wylan și-a amintit când l-a văzut prima oară pe trăgătorul zemenit. I se păruse o făptură din altă lume, îmbrăcată în verde-praz și galben-lămâie, cu mersul săltat, ca și când pașii lui uriași ar fi fost turnați dintr-o sticlă cu gâtul strâmt.

În prima noapte pe care o petrecuse în Butoi, Wylan rătăcise pe străzi cu dinții clănțănindu-i de frig, convins că avea să fie tâlhărit. În cele din urmă, când pielea i se învinețise și nu-și mai simțea degetele, și-a luat inima în dinți și l-a întrebat pe un bărbat care fuma pipă pe treptele unei case:

— Știți cumva unde aș putea închiria o cameră?

— Semnul de colo zice că au camere libere, i-a răspuns bărbatul, făcând semn cu pipa spre clădirea de vizavi. Ce-ai, ești orb?

— Ah, nu l-am văzut, a răspuns Wylan.

Pensiunea era murdară, însă binecuvântat de ieftină. A închiriat o cameră cu zece kruge și a plătit și pentru o baie caldă. Știa că trebuia să facă economii, dar dacă făcea pneumonie în prima noapte, avea să se aleagă cu probleme mai mari decât lipsa banilor. Și-a luat prosopelul, s-a dus în baia de la capătul culoarului și s-a spălat repede. Deși apa era suficient de caldă, se simțea vulnerabil stând gol și ghemuit în cadă, fără încuietoare la ușă.

Și-a uscat hainele cât de bine a putut, dar încă erau jilave când și le-a pus din nou pe el. Wylan și-a petrecut noaptea aceea pe o saltea subțire ca o foaie de hârtie, uitându-se în tavan și ascultând zgomotele pensiunii. Pe Geldcanal, nopțile erau atât de liniștite, încât auzeai apa lovind stâlpii debarcaderului.

Dar în pensiune era gălăgie ca la prânz. Muzica se revărsa prin fereastra murdară, iar lumea vorbea, râdea și trântea uși. Cuplul din camera de deasupra se certa, iar cel din camera de dedesubt sigur făcea cu totul altceva.

Wylan și-a dus degetele la vânătăile de la gât, spunându-și în sinea lui: Ce bine-ar fi de-aș putea să sun după un ceai. Acela a fost momentul în care a intrat cu adevărat în panică. Oare putea fi mai jalnic de atât? Tatăl lui pusese să fie omorât. Nu mai avea aproape niciun ban și stătea pe un pat care puțea a chimicalele cu care încercaseră să curețe salteaua de păduchi. Ar fi trebuit să facă un plan, poate chiar să pună la cale o răzbunare, să-și limpezească mintea și să-și reîmprospăteze puterile.

Și ce făcea el în schimb? Își dorea să fi putut suna după ceai. E drept că nu fusese fericit în casa tatălui său, însă nu trebuise să muncească niciodată pentru nimic. Avusese servitori, mâncăruri calde, haine curate. Oricare ar fi fost lucrurile de care avea nevoie ca să supraviețuiască în Butoi, Wylan era sigur că nu le avea.

Stând întins în pat, căuta o explicație pentru ce se întâmplase. Cu siguranță totul se întâmplase din vina lui Miggson și Prior, iar tatăl lui habar n-avea de planul lor. Sau poate că Miggson și Prior înțeleseseră greșit ordinele tatălui său. Fusese doar o greșeală. Wylan s-a ridicat în capul oaselor și a băgat mâna în buzunarul umed al hainei.

Încă avea documentele de înscriere la școala de muzică din Belendt.

Imediat ce a scos plicul din buzunar, și-a dat seama că tatăl lui era vinovat. Plicul era ud și mirosea a canal, dar nu avea nicio pată. Nu se scursese niciun pic de cerneală din așa-zisele documente. Wylan a deschis totuși plicul. Hârtiile împăturite erau lipite între ele, dar le-a desprins cu grijă unele de altele. Toate erau albe. Tatăl lui nici măcar nu se străduise să apeleze la o stratagemă convingătoare. Știuse că Wylan nu va încerca să citească documentele. Și că fiul său credul nu-l va bănui niciodată de minciună. Jalnic.

Wylan stătuse în cameră două zile, cuprins de groază. Dar a treia zi dimineață, i se făcuse atât de foame, încât mirosul de cartofi prăjiți care venea din stradă l-a făcut să părăsească siguranța pensiunii. Și-a cumpărat un cornet cu cartofi și i-a înfulecat cu atâta lăcomie, încât și-a fript limba. Apoi s-a forțat s-o ia din loc.

Mai avea bani cât să stea acolo încă o săptămână, poate chiar mai puțin, dacă plănuia să și mănânce. Trebuia să-și găsească de lucru, însă habar n-avea de unde să înceapă. Nu

era nici suficient de înalt, nici suficient de robust ca să lucreze într-un depozit sau pe un șantier naval. Pentru slujbele mai ușoare ar fi trebuit să știe să citească. Oare n-ar fi putut găsi un club de jocuri sau chiar o casă de toleranță care să aibă nevoie de un muzician? Încă avea flautul la el. A umblat în susul și în josul Doagei de Est, precum și pe străzile mai bine luminate. Când s-a lăsat seara, s-a întors foarte abătut la pensiune. Bărbatul cu pipa era tot pe trepte, pufăind. Poate că nici nu pleca vreodată de acolo.

— Caut o slujbă, i-a spus Wylan. Știți pe cineva care m-ar putea angaja?

Bărbatul s-a uitat la el printr-un nor de fum:

— Bucățelele tinere ca tine ar trebui să poată face bani frumoși pe Doaga de Vest.

— Muncă cinstită.

Bărbatul a râs până a început să tușească, dar în cele din urmă l-a îndrumat pe Wylan către vopsitorii.

Wylan primea un salariu de nimic pentru amestecul vopselurilor și curățarea cuvelor. Ceilalți muncitori erau mai ales femei și copii, câțiva băieți costelivi ca și el. Vorbeau puțin, fiind prea obosiți și prea intoxicați de chimicale ca să mai facă și altceva decât să-și ducă treaba la bun sfârșit și să-și încaseze salariul. Nu li se dădeau nici mănuși, nici măști, iar Wylan era foarte sigur că, până să se descurce cu banii puțini pe care-i câștiga, avea să moară otrăvit.

Într-o după-amiază, Wylan l-a auzit pe vopsitorul-șef spunând că pierdeau prin evaporare zeci de litri de vopsea, din cauza boilerelor care se încingeau prea tare. Înjura de mama focului pentru că, deși plătise meșteri să repare două dintre ele, nu se simțea nicio îmbunătățire.

Wylan a șovăit o clipă, dar în cele din urmă i-a sugerat să adauge apă de mare în rezervoare.

— De ce naiba aș face asta? a întrebat vopsitorul-șef.

— O să ridice punctul de fierbere, i-a răspuns Wylan, întrebându-se de ce i se păruse o idee bună să deschidă gura. Vopselurile vor trebui să se încingă mai mult ca să fiarbă, așa că o să pierdeți o cantitate mai mică prin evaporare. Va trebui să modificați puțin compoziția, deoarece va crește concentrația sării, și va trebui să curățați bazinele mai des, pentru că sarea este corozivă.

Vopsitorul-șef n-a zis nimic, ci doar a scuipat pe jos niște jurda mestecată și a plecat la treburile lui. Dar săptămâna următoare, au încercat să folosească sarea de mare într-un rezervor. Câteva zile mai târziu, foloseau un amestec cu sare de mare în toate, iar vopsitorul a început să vină la Wylan cu alte întrebări. Ce trebuia făcut pentru ca vopseaua roșie să nu se mai întărească în piei?

Cum puteau scurta timpii de procesare și de uscare? Putea Wylan să facă o rășină care să împiedice scurgerea vopselurilor?

La o săptămână după aceea, în timp ce Wylan stătea lângă cuve cu o lopată de lemn în mână, amețit de mirosul vopselurilor și cu ochii înlăcrimați, întrebându-se dacă ajutorul acordat șefului însemna că putea să ceară o mărire, a fost abordat de un băiat deșirat, cu piele cafenie de zemenit, care părea complet nelalocul lui în vopsitorie. Nu doar pentru că purta o vestă prăzulie cadrilată și pantaloni galbeni, ci pentru că părea că se simte foarte bine, ca și când nu și-ar fi dorit să fie nicăieri altundeva decât în duhoarea din acea vopsitorie soioasă, ca și când tocmai ar fi ajuns la o petrecere pe care o aștepta de mult.

Deși era slab, avea un trup bine închegat și mișcări fluide.

De obicei, șeful nu agrea prezența străinilor în vopsitorie, dar nu i-a zis nimic acelui băiat cu revolvere la șolduri, ci doar și-a înclinat respectuos pălăria, după care a plecat în grabă.

Primul gând al lui Wylan a fost că băiatul acela avea cele mai frumoase buze din câte văzuse. Al doilea a fost că tatăl lui trimisese pe altcineva să-l omoare. Și-a strâns lopata cu ambele mâini. Oare băiatul avea să-l împuște în plină zi? Așa se face?

Dar băiatul i-a zis:

— Am auzit că te descurci cu trusa de chimie.

— Ce? Ăă... da, un pic, a bâiguit Wylan.

— Doar un pic?

Wylan a presimțit că următorul lui răspuns era foarte important.

— Am pregătire în domeniu.

Îi plăcuseră științele și matematica și le studiase cu sârguință, sperând că în felul acesta și-ar putea compensa lipsurile.

Băiatul i-a întins o hârtie împăturită.

— Atunci vino diseară la adresa asta, după ce termini lucrul. S-ar putea să avem ceva de lucru pentru tine, i-a spus el și s-a uitat în jur, ca și când abia acum ar fi observat cuvele și muncitorii palizi aplecați deasupra lor. O slujbă adevărată.

Wylan s-a holbat la hârtie, dar tot ce a văzut a fost un talmeș-balmeș de litere.

— Nu... nu știu unde vine.

Băiatul a oftat exasperat:

— Vasăzică nu ești din partea locului?

Wylan a clătinat din cap.

— Bine, atunci o să vin eu să te iau, pentru că, bineînțeles, n-am nimic mai bun de făcut cu timpul meu decât să plimb venetici prin oraș. Wylan, da?

Wylan a dat aprobator din cap.

— Wylan și mai cum?

— Wylan... Hendriks.

— Te pricepi la pirotehnică, Wylan Hendriks?

— Pirotehnică?

— Pocnituri și bubuituri, scântei și zarvă.

Wylan nu înțelegea deloc la ce se referea, dar și-a dat seama că ar fi fost o mare greșeală s-o recunoască.

— Sigur, a spus el cu toată convingerea de care era în stare.

Băiatul i-a aruncat o privire sceptică:

— O să vedem. Să fii în fața vopsitoriei la șase ceasuri.

— Și fără arme, dacă nu vrei necazuri.

— Bineînțeles că nu.

Băiatul și-a dat peste cap ochii cenușii și a mormăit:

— Kaz nu e în toate mințile.

La șase ceasuri, Jesper a venit să-l însoțească pe Wylan până la o prăvălie pentru pescari din Butoi. Wylan era stânjenit de hainele lui jerpelite, dar altele nu avea, însă frica paralizantă că s-ar putea să pice într-o nouă capcană elaborată pusă la cale de taică-su l-a ajutat să nu se îngrijoreze prea mult din pricina asta. În camera din spate a prăvăliei, Wylan i-a cunoscut pe Kaz și Inej. I-au spus că aveau nevoie de grenade luminoase și poate de ceva cu mai multă forță. Dar Wylan a refuzat.

În noaptea aceea, când s-a întors la pensiune, a găsit prima scrisoare. Singurele cuvinte pe care le-a recunoscut au fost numele expeditorului: Jan Van Eck.

A rămas treaz toată noaptea, convins că din clipă în clipă Prior avea să dea ușa de perete și să-și încleșteze mâinile cărnoase în jurul gâtului său. S-a gândit să fugă, dar abia dacă avea bani de chirie, deci cu ce să-și cumpere bilet ca să plece din oraș? Și ce șanse ar fi avut la țară?

Nimeni nu l-ar fi angajat ca muncitor la fermă. A doua zi, s-a dus la Kaz, iar în seara aceea, a făcut primii explozibili pentru Scursuri. Știa că ce făcea era ilegal, dar în câteva ore de muncă a făcut mai mulți bani decât făcea într-o săptămână la vopsitorie.

Scrisorile de la taică-su continuau să sosească o dată și uneori chiar de două ori pe săptămână. Wylan nu le înțelegea rostul. Oare erau amenințări? Batjocuri? Le punea teanc sub saltea și uneori, noaptea, avea impresia că simte cerneala prelingându-se de pe pagini și croindu-și drum prin saltea până în inima lui, asemenea unei otrăvi întunecate.

Dar cu cât trecea timpul și cu cât lucra mai mult pentru Kaz, cu atât era mai puțin speriat. Avea să câștige suficienți bani cât să poată pleca din Ketterdam, iar apoi nu avea să mai pronunțe niciodată numele Van Eck. Iar dacă tatăl lui hotăra să-i curme viața înainte să plece, Wylan nu avea ce să facă. Hainele îi erau rupte și tocite și slăbise atât de mult, încât trebuise să-și facă găuri noi la curea. Dar mai degrabă și-ar fi vândut trupul în casele de toleranță de pe Doaga de Vest decât să ceară îndurarea tatălui său.

Wylan nu-și dăduse seama atunci, dar Kaz îi știuse tot timpul adevărată identitate. Mâini-Murdare se informa în legătură cu toți cei care se stabileau în Butoi și îl plasase pe Wylan sub protecția Scursurilor, convins că într-o bună zi fiul unui negustor bogat avea să se dovedească util.

Wylan nu-și făcea iluzii cu privire la motivele pentru care Kaz avea grijă de el, dar știa că n-ar fi supraviețuit atâta timp fără ajutorul lui. Iar lui Kaz nu-i păsa că nu știa să citească. E drept că și Kaz, și ceilalți îl tachinau din pricina asta, dar îi și oferiseră șansa de a le dovedi de ce era în stare.

Îl prețuiau pentru lucrurile pe care știa să le facă în loc să-l pedepsească pentru cele pe care nu putea să le facă.

După vizita la azil, Wylan își închipuise că Mâini-Murdare îl putea ajuta să răzbune necazurile pe care le îndurase mama lui. Își închipuise că, în ciuda bogăției și influenței tatălui său,

această echipă - echipa lui - se putea pune cu Jan Van Eck. Însă acum tatăl său dăduse de el și îl batjocorise din nou.

Era trecut bine de miezul nopții când, în cele din urmă, au ajuns în cartierul financiar. Ajunseseră într-una dintre cele mai bogate zone ale Ketterdamului, nu departe de Bursă și Stadhall. Aici, amenințarea tatălui său părea mai apropiată, iar Wylan s-a întrebat de ce îi adusese Kaz în acea parte a orașului. Mâini-Murdare i-a condus printr-un pasaj în spatele unei clădiri mari, unde o ușă fusese lăsată întredeschisă. Înăuntru era o scară construită în jurul unui ascensor de fier enorm. Au intrat cu toții în el, mai puțin Rotty, care a rămas în urmă, probabil ca să păzească intrarea. Ușa liftului s-a închis cu un zăngănit și au urcat până la ultimul etaj - etajul cincisprezece.

Au ieșit pe un hol cu pardoseală lăcuită din lemn de esență tare și cu tavan înalt, zugrăvit în violet- pal.

Suntem într-un hotel, și-a dat seama Wylan. Aia era intrarea servitorilor, iar ăsta e liftul de serviciu.

Au ciocănit la niște uși duble mari, vopsite în alb. Le-a răspuns Colm Fahey, îmbrăcat cu o cămașă de noapte lungă și cu un palton pe umeri. Erau la Geldrenner.

— Ceilalți sunt înăuntru, a spus el obosit.

Colm nu le-a pus nicio întrebare, ci doar le-a făcut semn spre baie, apoi și-a turnat o ceașcă de ceai, în timp ce nou-veniții împrăștiau noroi pe covoarele violet. Când Matthias a văzut-o pe Nina, a sărit de pe canapeaua uriașă de culoarea vinetei și a strâns-o în brațe.

— N-am putut trece de blocada de la Reciful Dulce, a spus el. M-am temut de ce-i mai rău.

Apoi s-au îmbrățișat cu toții, iar Wylan a simțit cu groază că i se umezesc ochii. A clipit de câteva ori ca să-și stăpânească lacrimile - ultimul lucru de care avea nevoie era ca Jesper să-l vadă din nou plângând. Trăgătorul zemenit era plin de funingine și mirosea a incendiu de pădure, însă ochii îi străluceau și avea acea expresie frumoasă pe care părea s-o capete după fiecare luptă. Tot ce-și dorea Wylan era să stea cât mai aproape de el și să se știe în siguranță.

Până în clipa aceea, Wylan nu înțelesese cu adevărat cât de importanți erau cu toții pentru el. Tatăl lui ar fi zâmbit batjocoritor văzându-i pe acești bandiți, dintre care unul era un soldat dezonorat, iar un altul, un cartofor care se tot îngloda în

datorii. Însă erau prietenii lui, singurii lui prieteni, iar Wylan știa că și de-ar fi putut alege dintre o mie de tovarăși, tot pe ei i-ar fi ales.

Doar Kaz stătea deoparte, uitându-se în tăcere pe fereastră la străzile întunecate ale Ketterdamului.

— Kaz, a spus Nina. Se prea poate ca tu să nu te bucuri că suntem în viață, dar noi ne bucurăm că ești în viață. Vino-ncoace!

— Lasă-l în pace, i-a spus Inej cu glas stins.

— Pe toți sfinții, Fantomă! a spus Jesper. Sângerezi!

— Să chem un doctor? a întrebat tatăl lui Jesper.

— Nu! au răspuns cu toții în cor.

— Bineînțeles că nu, a spus Colm. Să sun după cafea?

— Da, te rog, a spus Nina.

Colm a comandat cafea, gofre și o sticlă de coniac și, cât au așteptat, Nina le-a cerut să caute o foarfecă - voia să facă bandaje din prosoapele hotelului. După ce au găsit o foarfecă, a dus-o pe Inej în baie să-i îngrijească rănile.

S-au încordat cu toții când s-au auzit ciocănituri în ușă, dar era servitoarea cu masa. I-a deschis Colm și a insistat că se descurca cu căruciorul, ca tânăra să nu vadă ciudata adunare din apartamentul lui. Imediat ce s-a închis ușa, Jesper a sărit de la locul lui și l-a ajutat să împingă căruciorul de argint plin cu mâncare și teancuri de farfurii dintr-un porțelan atât de fin, încât era aproape transparent. Wylan nu mai mâncase din astfel de farfurii de când părăsise casa tatălui său. Și-a dat seama că Jesper luase pe el o cămașă de la Colm - îi era prea mare în umeri și prea scurtă la mâneci.

— Dar unde suntem? a întrebat Wylan, uitându-se de jur împrejurul camerei decorate aproape toată în violet.

Apartamentul Ketterdam, cred, a spus Colm, scărpinându-se la ceafă. E considerabil mai confortabil decât camera pe care am închiriat-o la pensiunea din cartierul studențesc.

Nina și Inej au ieșit din baie, iar Nina și-a umplut o farfurie cu mâncare și s-a tolănit pe canapea lângă Matthias. A îndoit o gofră în două și a luat o gură uriașă, fluturându-și degetele de plăcere.

Îmi pare rău, Matthias, a spus ea cu gura plină. Am hotărât să fug cu tatăl lui Jesper. Mă ține numai pe delicatese, cum eram obișnuită înainte.

Inej își dăduse jos tunica și rămăsese doar în vesta cadrilată, cu brațele cafenii descoperite. Avea bandaje din fâșii de prosop la umăr, la ambele antebrațe, la coapsa dreaptă și la tibia stângă.

— Ce-ai pățit? a întrebat-o Jesper, întinzându-i tatălui său o ceașcă de cafea pe o farfuriuță delicată.

Inej stătea tolănită pe un fotoliu lângă Kuwei, care se așezase direct pe podea.

— Am făcut o cunoștință nouă, a spus ea.

Jesper s-a întins pe sofa, iar Wylan s-a așezat pe celălalt fotoliu, ținând o farfurie de gofre pe un genunchi.

Salonul apartamentului avea o excelentă masă cu scaune, dar nimeni nu părea interesat de ea. Doar Colm luase loc la masă, cu o ceașcă de cafea și cu sticla de coniac alături.

Kaz a rămas lângă fereastră, iar Wylan s-a întrebat ce era atât de fascinant pe fereastră.

— Așadar, a continuat Jesper, punându-și zahăr în cafea, în afară de faptul că Inej și-a făcut o nouă cunoștință, ce naiba s-a întâmplat cu voi?

— Păi să vedem, a început Nina. Inej a căzut de la o înălțime de douăzeci de etaje.

— Noi am făcut o ditamai gaura în tavanul de la salonul lui taică-miu, a adăugat Wylan.

— Iar Nina poate să învie morții, a spus Inej.

Ceașca lui Matthias a zdrăngănit pe farfuriuță - era caraghioasă în mâinile lui uriașe.

— Nu-i pot învia. Adică, se ridică în picioare, dar nu revin la viață. De fapt, nu cred. Nu-s sigură.

— Serios? a întrebat Jesper.

Inej a dat aprobator din cap:

— Nu pot să-ți explic, dar am văzut cu ochii mei.

— Când am fost în cartierul ravkan, a spus Matthias cu fruntea încruntată, ai reușit să invoci așchiile alea de oase.

Jesper a luat o gură de cafea:

— Dar la casa de pe lac? Tu ai controlat praful ăla?

— Ce praf? a întrebat Jesper.

— Nu doar că a răpus o gardă, dar l-a înecat cu un nor de praf.

— Lângă casa Hendriks de pe malul lacului, e un cimitir de familie, a spus Wylan, amintindu-și de parcela împrejmuită cu

gard de lângă zidul vestic. Dacă praful era de fapt... praf de oase? Mă rog, rămășițe omenești.

Nina și-a pus jos farfuria.

— Chestia asta aproape că mi-a tăiat pofta de mâncare, a spus ea, dar apoi a luat-o din nou. Aproape.

— De aia m-ai întrebat dacă parem-ul poate să modifice puterea Grisha, i-a spus Kuwei lui Matthias.

Nina s-a uitat la el:

— Și poate?

— Nu știu. Ai luat drogul o singură dată. Ești o raritate.

— Ce norocoasă sunt.

— E chiar atât de rău? a întrebat Matthias.

Nina și-a strâns câteva firimituri din poală, punându-le în farfurie:

— Ca să citez un anumit pachet de mușchi blond, nu e natural.

Dar vocea ei își pierduse căldură jucăușă. Acum Nina avea un aer trist.

— Poate că așa e, a spus Matthias. Nu sunt Corporalki cunoscuți drept Ordinul Viilor și Morților?

— Nu așa ar trebui să lucreze puterea Grisha.

— Nina, a spus Inej cu blândețe. Parem te-a dus în pragul morții. Poate că ai adus ceva cu tine de acolo.

— Ei bine, e un suvenir cam infect.

— Sau poate că Djel a stins o lumină și a aprins alta, a sugerat Matthias.

Nina i-a aruncat o privire piezișă:

— Te-ai lovit la cap?

Fjerdanul a luat-o de mână, iar Wylan s-a simțit stânjenit, ca și când ar fi asistat la o scenă intimă.

— Sunt recunoscător că ești în viață, i-a spus Matthias. Sunt recunoscător că ești alături de mine. Sunt recunoscători că mănânci.

Nina și-a pus mâna pe umărul lui:

— Ești mai bun decât gofrele, Matthias Helvar.

Un ușor zâmbet i-a arcuit buzele fjerdanului:

— Hai să nu spunem lucruri pe care nu le credem, dragostea mea.

S-a auzit un ciocănit ușor în ușă. Toți au dus imediat mâinile la arme. Colm a rămas înlemnit pe scaun.

Kaz i-a făcut semn să rămână pe loc, apoi s-a apropiat silențios de ușă și s-a uitat pe gaura cheii.

E Specht, a spus el.

S-au relaxat cu toții, iar Kaz a deschis ușa. I-au urmărit în tăcere pe Specht și Mâini-Murdare schimbând câteva replici cu glas scăzut, după care Specht a încuviințat din cap și s-a întors spre lift.

— Etajul ăsta are acces către turnul cu ceas? l-a întrebat Kaz pe Colm.

— Da, la capătul holului, a spus Colm.

— Dar n-am urcat.

— Treptele sunt foarte abrupte.

Fără să mai spună nimic, Mâini-Murdare a ieșit din cameră. O clipă, s-au uitat cu toții unii la alții, apoi au ieșit și ei, trecând unul după altul pe lângă Colm, care îi privea plecând cu ochi obosiți.

Mergând de-a lungul holului, Wylan și-a dat seama că tot etajul era amenajat la fel de luxos precum Apartamentul Ketterdam Dacă avea să moară curând, nu era locul cel mai rău în care să-și petreacă ultima noapte.

Unul după altul, au urcat pe scara de fier răsucită care ducea la o trapă. Iar trapa dădea într-o cameră spațioasă și rece, ocupată în mare parte de mecanismul unui orologiu uriaș, ale cărui patru cadrane priveau spre cele patru zări ale Ketterdamului și spre cerul cenușiu al zorilor.

Spre sud, o fâșie de fum se ridica din Insula Vălul Negru. Uitându-se spre nord-est, Wylan a zărit Geldcanalul. Zona în care se afla casa tatălui său era înconjurată de bărci ale pompierilor și de gărzi din stadwatch. Și-a amintit expresia șocată a lui Jan Van Eck din clipa în care au aterizat pe masa din sufragerie. Dacă Wylan n-ar fi fost atât de îngrozit, probabil ar fi izbucnit în râs. Rușinea îi mănâncă pe oameni de vii. Ce bine ar fi fost dacă dădeau foc la toată casa.

În depărtare, porturile mișunau de bărcile și furgoanele gărzilor din stadwatch. Tot orașul era pătat cu violetul stadwatch- ului, ca și când ar fi luat o boală.

— Specht zice că au închis porturile și au oprit circulația vaselor de pasageri, le-a explicat. Kaz. Vor să închidă orașul. Nimeni n-o să mai poată intra sau ieși.

— Ketterdamul n-o să accepte așa ceva, a răspuns Inej. Lumea o să se răzvrătească.

— Dar n-o să dea vina pe Van Eck.

Lui Wylan i s-a făcut un pic rău:

— O să dea vina pe noi.

Jesper a clătinat din cap:

— Chiar și dacă scot pe străzi toate gărzile stadwatch-ului, tot n-au suficienți oameni cât să închidă orașul și să-l răscolească pe tot ca să dea de noi.

— Ești sigur? a întrebat Kaz. Mai uită-te o dată.

Jesper s-a apropiat de Mâini-Murdare, care stătea lângă fereastra dinspre vest.

— Pe toți sfinții și pe mătușa Eva! a spus el cu respirația tăiată.

— Ce-i? a întrebat Wylan, uitându-se pe geam.

La est de Butoi, un grup mare de oameni traversa cartierul Zelver.

— O răzmeriță? a întrebat Inej.

— Mai degrabă o paradă, a spus Kaz.

— Și de ce nu-i oprește stadwatch-ul? a întrebat Wylan, în timp ce valul de oameni trecea nestânjenit de la un pod la altul, fără să fie împiedicați de gărzile care păzeau baricadele. De ce îi lasă să treacă?

— Probabil pentru că așa le-a zis taică- tu, i-a răspuns Kaz.

Pe măsură ce mulțimea se apropia, Wylan auzea tot mai tare cântece, strigăte și tobe. Suna exact ca o paradă. Mulțimea afluia peste podul Zelver, trecând pe lângă hotel în drum spre piața din fața Bursei. În fruntea marșului, Wylan a recunoscut banda lui Pekka Rollins. Vlăjganul din față purta o blană de leu, pe al cărei cap era cusută o coroană din imitație de aur.

— Pescărușii Tăioși, a spus Inej, făcând semn cu mâna în spatele Leilor de Duzină. Iar după ei vine banda lui Liddie.

— Săgețile lui Harley, a adăugat Jesper. Vârfurile Negre.

— Toate bandele, a concluzionat Kaz.

— Ce înseamnă banderolele mov? A întrebat Kuwei.

Toți cei din mulțime purtau cât o fâșie de pânză violet în jurul brațului stâng.

— Că sunt împuterniciți de autorități, a răspuns Kaz.

— Specht mi-a zis că s-a mobilizat tot Butoiul. Vestea bună este că acum ne vor vii - chiar și pe Matthias. Vestea rea e că au

pus recompensă și pe capul gemenilor shuhani care ne însoțesc, așa că pereții orașului sunt împodobiți acum și cu fața lui Kuwei - și a lui Wylan.

— Și Consiliul vostru Comercial pur și simplu a aprobat asta? s-a mirat Matthias. Și dacă încep să jefuiască sau pornesc o revoltă?

— N-o să facă nici una, nici alta. Rollins știe ce face. Dacă ofițerii stadwatch-ului ar fi încercat să blocheze Butoiul, bandele s-ar fi răzvrătit împotriva lor. Acum, bandele sunt de partea legii, iar Van Eck are două armate.

— Vor să ne încolțească.

Lui Inej i-a scăpat un icnet.

— Ce-i? a întrebat Wylan, dar a înțeles imediat ce s-a uitat în jos.

În piață tocmai intra ultimul grup, condus de un bătrân cu pană la pălărie. Cu toții croncăneau din toți bojocii - ca niște ciori. Scursurile, banda lui Kaz. Se întorseseră împotriva lui.

Jesper a dat cu pumnul în perete:

— Ticăloși nerecunoscători.

Kaz n-a zis nimic, ci doar a urmărit defilând prin fața hotelului gloata împărțită în roiurile colorate ale bandelor, insultându-se între ele și chiuind de parcă ar fi fost o sărbătoare. Chiar și după ce au trecut, în urma lor încă le mai răsunau uralele. Poate că aveau să mărșăluiască până la Stadhall.

— Și ce-o să se întâmple acum? a întrebat Kuwei.

— O să fim vânați de toate gărzile din stadwatch și de toți banditții din oraș, până o să fim găsiți, a spus Kaz. Nu mai avem cum să ieșim din Ketterdam.

— Cu siguranță nu cu tine după noi.

— Nu putem să așteptăm aici, cu domnul Fahey? a întrebat Kuwei.

— Ce să așteptăm? i-a răspuns Kaz. Să vină cineva să ne salveze?

Jesper și-a sprijinit capul de geam:

— Tata... O să-l aresteze și pe el. O să-l acuze că a adăpostit fugari.

— Nu, a spus abrupt Kuwei. Nu. Predați-mă lui Van Eck.

— Categoric nu, a spus Nina.

Băiatul shuhan a tăiat aerul cu un gest hotărât al mâinii:

— M-ați salvat de la fjerdani. Dacă nu facem nimic, oricum o să fiu capturat în cele din urmă.

— Înseamnă că totul a fost în zadar? a spus Wylan, surprins de propria lui furie. Pericolele prin care am trecut? Ce-am reușit să facem la Curtea de Gheață? Toate suferințele pe care le-au îndurat Inej și Nina ca să ne scoată teferi de acolo?

— Dar dacă mă predau lui Van Eck, voi puteți să scăpați, a insistat Kuwei.

— Nu așa merge treaba, puștiule, i-a spus Jesper. Pekka are ocazia să-l scoată din joc pe Kaz, întrucât are ajutorul întregului Butoi, iar Van Eck mai mult ca sigur nu ne vrea liberi, dat fiind că știm atâtea despre el. Acum nu mai e vorba doar de tine.

Kuwei a oftat și s-a lăsat pe podea, sprijinindu-se de perete. I-a aruncat o privire necăjită Ninei:

— Ar fi trebuit să mă omori la Curtea de Gheață.

Nina a ridicat din umeri:

— Dar apoi m-ar fi omorât Kaz, iar Matthias l-ar fi omorât pe Kaz și totul ar fi devenit incredibil de complicat.

— Nu pot să cred că am reușit să evadăm din Curtea de Gheață, iar acum suntem blocați în propriul nostru oraș, a spus Wylan, căruia situația i se părea complet anapoda.

— Mda, a comentat Jesper, chiar că nu mai avem nicio scăpare.

Kaz a desenat un cerc pe geam cu degetul lui înmănușat:

— Nu-i chiar așa. Pot face stadwatch-ul să se retragă.

— Nu, a spus Inej.

— Mă predau eu.

— Dar Kuwei..., a spus Nina.

— Stadwatch-ul nu știe de Kuwei. Își închipuie că îl caută pe Wylan. Așa că o să le spun că Wylan a murit. O să le spun că l-am omorât cu mâna mea.

— Ai înnebunit? s-a mirat Jesper.

— Kaz, a spus Inej. O să te trimită la spânzurătoare.

— Mai întâi o să fie un proces.

— O să putrezești în pușcărie până să te ducă în fața unui judecător, a spus Matthias. Van Eck n-o să -ți dea ocazia să vorbești într-un tribunal.

— Chiar crezi că au construit o celulă din care să nu pot ieși?

— Van Eck știe cât de bun ești la spart încuietori, a spus Inej cu furie. O să mori înainte să ajungi la pușcărie.

— E caraghios, a spus Jesper. N-o să-ți pui tu pielea în saramură pentru noi toți. Nimeni n-o să facă asta. O să ne despărțim. Plecăm câte doi, găsim o cale să trecem de blocade și ne ascundem undeva, la țară.

— E orașul meu, a spus Kaz. N-am să-l părăsesc cu coada între picioare.

Jesper a mormăit exasperat:

— Dacă e orașul tău, zi-mi, ce ți-a mai rămas din el? Ai renunțat la acțiunile tale de la Clubul Ciorii și de la Portul Cinci. Nu mai ai nicio bandă. Chiar dacă ai reuși să scapi, Van Eck și Rollins o să pună din nou stadwatch-ul și jumătate din Butoi pe urmele tale. Nu poți să te lupți cu toți.

— Așteaptă și-ai să vezi.

— La naiba, Kaz! Ce-mi spui tu mereu? Să renunț la o mână pierzătoare, nu?

— Vă ofer o cale de ieșire. Profitați de ea.

— De ce ne tratezi ca pe o mână de fricoși?

Kaz s-a întors spre el:

— Tu ești cel care se pregătește s-o ia la sănătoasa, Jesper. Vrei să fug și eu cu tine numai ca să nu te simți tu foarte prost. Deși te dai în vânt după încăierări, întotdeauna ești primul care vorbește despre fuga la adăpost.

— Pentru că vreau să rămân în viață.

— Pentru ce? a întrebat Kaz cu ochi scăpărători. Ca să mai poți juca niște mâini? Ca să mai găsești niște moduri în care să-ți dezamăgești tatăl și să-ți lași prietenii la greu? I-ai zis lui taică-tu că ferma o să și-o piardă din cauza ta? I-ai zis lui Inej că din cauza ta era să moară înjunghiată de Oomen? Că era să murim cu toții?

Umerii lui Jesper s-au lăsat, dar nu s-a dat bătut:

— Am făcut o greșeală. Am lăsat partea rea din mine să câștige în fața celei bune, dar, pe toți sfinții, Kaz, cât ai de gând să mă mai pui să plătesc pentru un strop de iertare?

— Cum crezi că arată iertarea mea, Jordie?

— Cine naiba e Jordie?

O foarte scurtă clipă, lui Kaz i s-a lăsat fața, iar ochii săi negri au căpătat o expresie confuză, aproape speriată - dar totul s-a petrecut atât de repede, încât Wylan s-a întrebat dacă nu cumva doar își imaginase.

— Și ce-ai vrea de la mine? l-a întrebat Kaz printre dinți, cu o expresie la fel de închisă și de crudă ca de obicei. Încrederea mea? Ai avut-o, dar ai făcut-o țăndări pentru că nu ți-ai putut ține gura.

— O singură dată. De câte ori ți-am apărat spatele? De câte ori am făcut ce trebuie? Toate astea nu se pun la socoteală? a spus Jesper, apoi și-a aruncat brațele în aer: Nu pot să câștig în fața ta. Nimeni nu poate.

— Așa-i. Nu poți să câștigi. Îți închipui că ești mare jucător, dar ești un pierzător înnăscut. Încăierări. Cărți. Băieți. Fete. Mereu joci până pierzi, așa că, măcar o dată în viața ta, fă bine și pleacă.

Primul a ridicat pumnul Jesper. Kaz s-a eschivat în dreapta, apoi s-au luat la trântă. S-au izbit de perete, și-au dat lovituri cu capul, apoi s-au desprins, cărându-și pumni și încercând să se înșface unul pe altul.

Wylan s-a întors spre Inej, așteptându-se să protesteze, sau Matthias să-i despartă, să facă cineva ceva, dar ceilalți doar s-au dat în spate, făcându-le loc. Numai Kuwei dădea semne de neliniște.

Jesper și Kaz s-au răsucit brusc, căzând peste mecanismul ceasului, apoi s-au ridicat din nou în picioare.

Nu era o luptă propriu-zisă, ci mai degrabă o încăierare stângace, un talmeș-balmeș de pumni și coate.

— În numele lui Ghezen, să-i oprească cineva! a strigat Wylan cu disperare.

— Jesper n-a tras în el, a spus Nina.

— Iar Kaz nu-și folosește bastonul, a adăugat Inej.

— Credeți că nu se pot omorî cu mâinile goale?

Amândoi sângerau - Jesper de la o tăietură la buză, iar Kaz la o sprânceană. Jesper avea cămașa pe jumătate ridicată peste cap, iar o mânecă a lui Kaz se desfăcuse la cusături.

Trapa s-a deschis brusc și a apărut capul lui Colm Fahey. Obrajii lui și-așa roșcovani s-au făcut de-a dreptul stacojii.

— Jesper Llewellyn Fahey, ajunge! a strigat el.

Jesper și Kaz au tresărit, după care, spre uimirea lui Wylan, s-au îndepărtat unul de altul cu un aer vinovat.

— Ce se întâmplă aicea? a spus Colm Credeam că sunteți prieteni.

Jesper și-a trecut o mână peste ceafă, părând că și-ar fi dorit să dispară prin crăpăturile podelei.

— Am. ăăă... am avut o neînțelegere.

— Văd și eu. Am răbdat toata povestea asta până acuma, Jesper, dar am și eu o limită. Până număr la zece, vreau să fii în cameră, altfel îți trag o mamă de bătaie de n-o să mai poți sta pe scaun două săptămâni.

Și capul lui Colm a dispărut. Au urmat câteva clipe de liniște, iar în cele din urmă Nina a chicotit și a zis:

— Ai dat de naiba!

Jesper s-a încruntat:

— Matthias, să știi că Nina l-a lăsat pe Cornelis Smeet să-i pipăie fundul.

Nina s-a oprit din râs:

— Poate vrei să-ți întorc dinții cu rădăcinile în jos.

— E fizic imposibil.

— Tocmai am înviat niște morți. Chiar vrei să te pui cu mine?

Inej a înclinat capul într-o parte:

— Jesper Llewellyn Fahey?

— Taci din gură, a spus Jesper. E al doilea nume de familie.

Inej a făcut o plecăciune solemnă:

— Cum spui tu, Llewellyn.

— Kaz? a spus Jesper șovăielnic.

Dar Kaz se uita în gol. Lui Wylan i s-a părut că recunoaște expresia aceea.

— Asta e...? a întrebat Wylan.

— Fața de uneltitor? a completat Jesper.

Matthias a încuviințat din cap:

— Fără doar și poate.

— Știu ce avem de făcut, a spus Kaz lent. Știu cum să-i scoatem din Ketterdam pe Kuwei și pe Grisha, să ne luăm banii, să-l batem pe Van Eck și să-i dăm nenorocitului de Pekka Rollins răsplata pe care o merită.

Nina a ridicat o sprânceană:

— Asta-i tot?

— Cum?

— Până acum, am jucat jocul lui Van Eck. Ne-am ascuns. Dar s-a terminat. O să punem la cale o mică licitație. În văzul tuturor.

S-a întors cu fața spre ei și ochii negri iau sticlit mat ca la rechin:

— Și întrucât Kuwei e așa de dornic să se sacrifice, trofeul o să fie chiar el.

La baza scării de fier, Jesper a încercat să-și îndrepte cămașa, ștergându-și sângele de la gură, deși, în clipa aceea, ar fi putut foarte bine să se înfățișeze în fața lui taică-su chiar și în chiloți. Colm Fahey nu era prost, iar povestea aceea caraghioasă pe care o născocise Wylan ca să ascundă greșelile lui Jesper se destrămase mai repede decât un costum ieftin. Taică-su le văzuse rănile și auzise frânturi din planurile lor eșuate. Deja își dăduse seama că nu erau studenți și nici victimele unei escrocherii.

Închide ochii și roagă-te ca plutonul de execuție să țintească bine.

— Jesper.

S-a răsucit pe călcâie și a văzut-o pe Inej. N-o auzise apropiindu-se, dar nu era de mirare. I-ai zis lui Inej că din cauza ta era să moară înjunghiată de Oomen? Jesper se gândea că va avea să-și ceară multe scuze în dimineața aceea. Mai bine se punea imediat pe treabă.

— Inej, îmi pare rău...

— N-am venit după scuze, Jesper. Ai un punct slab. Cu toții avem puncte slabe.

— Al tău care e?

— Oamenii cu care mă întovărășesc, a răspuns ea cu un ușor zâmbet.

— Nici măcar nu știi ce am făcut.

— Atunci spune-mi.

Jesper și-a coborât privirea spre pantofi. Erau foarte scâlciați.

— Îi eram dator vândut lui Pekka Rollins. Bătăușii lui începuseră să facă presiuni asupra mea, așa că... le-am zis că urmează să plec din oraș să dau o mare lovitură. Dar jur că nu le-am zis nimic despre Curtea de Gheață.

— Însă a fost suficient pentru ca Rollins să pună totul cap la cap și să pregătească o ambuscadă, a oftat ea. Iar de atunci, Kaz te tot pedepsește pentru asta.

Jesper a ridicat din umeri:

— Poate că o merit.

— Știi că în suli nu există cuvinte cu care să spui: „Îmi pare rău"?

— Și ce zici când calci pe cineva pe picior?

— Eu nu calc pe picior pe nimeni.

— Înțelegi ce vreau să zic.

— Nu spunem nimic. Știm că a fost ceva neintenționat.

— Locuim înghesuiți și călătorim împreună. N-avem timp să ne tot cerem scuze că existăm Dar când cineva face rău cuiva, când chiar facem greșeli, nu spunem că ne pare rău. Promitem să ne îndreptăm greșelile.

— Așa am să fac.

— Mati en sheva yela. Înseamnă: „Fapta asta n-o să aibă niciun ecou". Adică n-o să repetăm aceleași greșeli, că n-o să continuăm să facem rău.

— N-am să te mai pun în situația să fii înjunghiată.

— Am fost înjunghiată pentru că am lăsat garda jos. Dar ți-ai trădat echipa.

— N-am vrut...

— Ar fi fost mai bine dacă ai fi vrut să ne trădezi. Jesper, nu vreau să-ți ceri scuze, nu înainte să poți promite că n-ai să mai faci aceleași greșeli.

Jesper s-a legănat ușor pe călcâie:

— Nu știu cum să fac asta.

— Ai o rană în adâncul tău, iar ruleta, cărțile de joc și zarurile le simți ca pe niște leacuri. Îți alină durerea, te liniștesc o vreme. Dar sunt otrăvuri, Jesper. De fiecare dată când joci, mai iei o gură de otravă. Trebuie să găsești un alt mod de a vindeca acea parte din tine, i-a spus ea cu mâna pe pieptul lui. Nu-ți mai trata suferința ca și când ar fi doar în imaginația ta. Dacă ai să vezi că rana e reală, ai s-o poți vindeca.

— O rană? Jesper a deschis gura să nege, dar ceva l-a împiedicat. În ciuda tuturor necazurilor pe care i le pricinuiau jocurile de noroc, întotdeauna se considerase un om norocos. Vesel, relaxat. Genul de persoană pe care lumea o voia în preajmă. Dar dacă totul fusese doar o cacealma? Furios și speriat - așa îi spusese fjerdanul că ar fi. Ce văzuseră Matthias și Inej în Jesper și el nu putea înțelege?

— Am să... încerc.

Era tot ce putea promite în clipa aceea. I-a luat mâna într-a lui și i-a sărutat degetele.

— S-ar putea să-mi ia o vreme până am să pot rosti acele cuvinte, a adăugat el, apoi buzele i s-au arcuit într-un zâmbet: Și nu doar pentru că nu știu suli.

— Înțeleg. Dar mai gândește-te la asta, a spus ea, după care a aruncat o privire spre apartamentul în care îl aștepta tatăl lui. Spune-i adevărul, Jesper. O să fie mai bine să știți amândoi cum stau de fapt lucrurile.

— De fiecare dată când mă gândesc să fac asta, îmi vine să mă arunc pe fereastră, i-a mărturisit el, iar după o pauză a adăugat: Tu le-ai spune adevărul părinților tăi? Le-ai spune tot ce ai făcut... tot ce s-a întâmplat?

— Nu știu, a recunoscut Inej. Dar aș da orice să am posibilitatea asta.

* * *

Jesper l-a găsit pe tatăl lui în salonul violet, cu o ceașcă de cafea în mâinile lui mari. Deja stivuise farfuriile pe tava de argint.

— Nu trebuie să faci curat după noi, tată.

— Cineva trebuie facă și asta, a spus el, luând o gură de cafea. Ia loc, Jes.

Jesper nu voia să stea jos. Trupul îi era stăpânit de o agitație imposibil de controlat. Tot ce voia era să dea fuga în Butoi și să dea buzna în primul salon de jocuri care îi ieșea în cale. Dacă n-ar fi știut că putea să fie arestat sau împușcat înainte să ajungă în Butoi, poate chiar asta ar fi făcut. A luat loc. Inej lăsase pe masă flacoanele cu gărgăriță pe care nu apucase să le folosească. A luat unul în mână, jucându-se cu dopul lui.Tatăl lui s-a lăsat pe spetează, fixându-l cu privirea sa cenușie și aspră. Jesper vedea fiecare rid și fiecare pistrui de pe fața lui în lumina limpede a dimineții.

— N-a fost vorba de nicio escrocherie, nu-i așa? Băiatul shuhan a mințit. Au mințit cu toții.

Jesper și-a împreunat mâinile ca să le potolească neastâmpărul. O să fie mai bine să știți amândoi cum stau de fapt lucrurile. Jesper se îndoia că era adevărat, însă nu mai avea nicio opțiune.

— A fost vorba de multe escrocherii, dar de cele mai multe ori eu am fost escrocul. Și de multe bătăi - de cele mai multe ori eu am fost câștigătorul. Și de multe jocuri de cărți.

Și-a coborât privirea spre semilunile albe ale unghiilor și a adăugat:

— De cele mai multe ori, eu am fost pierzătorul.

— Și împrumutul pe care l-ai luat pentru studii?

— M-am încurcat cu cine nu trebuia. Am tot pierdut la cărți și m-am tot împrumutat. Credeam că o să găsesc o cale de ieșire.

— De ce nu te-ai oprit?

Lui Jesper i-a venit să râdă. Se rugase de el însuși, urlase la el însuși să se oprească.

— Nu e așa simplu, a spus el, amintindu-și vorbele lui Inej: Ai o rană în adâncul tău. Nu pentru mine. Nu știu de ce.

Colm și-a strâns rădăcina nasului cu două degete.

Avea un aer atât de obosit, deși era un om care obișnuia să muncească de la răsărit la apus fără să se plângă.

— N-ar fi trebuit să te las să pleci de acasă.

— Tată...

— Știam că munca la fermă nu era de tine. Am vrut să ai parte de o viață mai bună.

— Atunci de ce nu m-ai trimis în Ravka? a întrebat Jesper fără să se gândească.

Din ceașca lui Colm au sărit câteva picături de cafea:

— Exclus!

— De ce?

— De ce mi-aș fi trimis fiul într-o țară străină, să lupte și să moară în războaiele lor?

Lui Jesper i-a revenit brusc o amintire, o amintire dureroasă ca o lovitură de copită. Bărbatul prăfuit era iarăși în pragul casei lor. De data asta, venise cu fata lui, fata care supraviețuise pentru că mama lui Jesper murise.

Bărbatul voia ca Jesper să vină cu ei.

— Leoni este și ea zowa. A primit și ea darul, a spus bărbatul. În vest, dincolo de frontieră, sunt profesori care ar putea să-i antreneze.

— Jesper n-a primit niciun dar, i-a răspuns Colm

— Dar mama lui...

— Fiul meu nu-l are. Iar tu n-ai niciun drept să vii aici.

— Ești sigur? A fost testat?

— Dacă mai calci vreodată pe aici, am s-o iau ca pe o invitație să-ți trag un glonț între ochi. Pleacă de-aici cu fata ta cu tot. Aici nimeni n-are niciun dar.

Și a trântit ușa în nasul bărbatului prăfuit.

Jesper și l-a amintit pe tatăl lui stând lângă ușă, respirând precipitat.

— Ce voiau, tată?

— Nimic.

— Sunt și eu zowa? întrebase Jesper. Sunt Grisha?

— Să nu mai rostești cuvintele astea la noi în casă. Niciodată.

— Dar...

— Asta a omorât-o pe mama ta, înțelegi? Asta ne-a răpit-o, a spus el cu glas aspru, și cu ochii cenușii duri precum cuarțul. N-am să permit să te răpească și pe tine.

Apoi umerii i s-au lăsat și, ca și când vorbele i-ar fi fost smulse din gură, a spus:

— Vrei să te duci cu ei? Du-te, dacă asta vrei. N-am să mă supăr.

Jesper avea zece ani pe atunci. Și l-a imaginat pe tatăl lui singur la fermă, găsind casa goală când se întorcea de la muncile câmpului, stând noapte de noapte singur la masă, fără nimeni care să-l aștepte cu biscuiți arși.

— Nu, spusese el atunci. Nu vreau să plec cu ei. Vreau să rămân cu tine.

Acum, Jesper s-a ridicat de pe scaun, simțind că nu mai poate sta jos, și a început să se plimbe de colo-colo. Simțea că se sufocă. Nu mai putea sta în încăperea aceea.

Îl durea capul. Vinovăția, dragostea și resentimentul se învălmășeau în sufletul lui și de fiecare dată când încerca să descâlcească nodul care i se pusese în stomac, se strângea și mai tare. Îi era rușine de greșelile lui, de necazurile pe care i le pricinuise tatălui său. Dar era și furios. Și totuși, cum să fie furios pe tatăl lui? Pe omul care îl iubea cel mai mult pe lume, care muncise toată viața ca să-i dea lui Jesper tot ce avea, pe omul pentru care ar fi încasat oricând un glonț.

Fapta asta n-o să aibă niciun ecou.

— Am să... Am să găsesc un mijloc să- mi îndrept greșelile, tată. Vreau să fiu un om mai bun, un fiu mai bun.

— Nu te-am învățat să fii un cartofor, Jesper. Și cu siguranță nu te-am învățat să fii un infractor.

Jesper a râs cu amărăciune:

— Te iubesc, tată. Te iubesc din tot sufletul meu mincinos, escroc și decăzut, dar să știi că tu m-ai învățat.

— Ce? a pufnit Colm.

— Tu m-ai învățat să mint.

— Ca să te protejez.

Jesper a clătinat din cap:

— Aveam un dar. Ar fi trebuit să mă lași să-l folosesc.

Colm a izbit cu pumnul în casă:

— Nu e un dar. E un blestem. Te-ar fi omorât la fel cum a omorât-o pe maică- ta.

— Până aici cu adevărul.

Jesper a pornit cu pași mari spre ușă. Dacă nu pleca repede din încăpere, avea să-și iasă din sărite.

— Oricum mor, tată. Atâta că mor lent.

* * *

Jesper a pornit cu pași mari pe hol. Nu știa unde să se ducă sau ce să facă. Du-te în Butoi. Ține-te departe de Doagă. Sigur poți juca ceva pe undeva, dar ai grijă să nu atragi atenția. Bineînțeles, un zemenit înalt cât un arbore de o ambiție moderată și cu o recompensă pe capul lui n-ar fi fost remarcat de nimeni. Și-a amintit ce i-a zis Kuwei despre Grisha care nu-și folosesc puterea, anume că sunt obosiți și bolnăvicioși. Cert e că nu avea nicio boală a trupului, dar dacă Matthias avea dreptate, iar el era atins de o altfel de boală? Dacă puterii care sălășluia înăuntrul lui îi plăcea să sară de colo-colo, căutând un loc în care să se ducă?

A intrat pe o ușă deschisă, apoi a făcut un pas în spate. Wylan stătea la un pian alb din colțul încăperii, repetând distrat aceeași notă solitară.

— Îmi place, a spus Jesper. Are un ritm nemaipomenit, te îndeamnă la dans.

Wylan a ridicat privirea, iar Jesper a intrat cu pași mari în cameră, răsucindu-și neliniștit mâinile pe lângă coapse.

A dat o tură încăperii, uitându-se la decorațiuni - tapet de mătase violet presărat cu o puzderie de pești argintii, candelabre de argint, o vitrină plină cu nave din sticlă suflată.

— Pe toți sfinții, urât mai e locul ăsta.

Wylan a ridicat din umeri și a început să cânte altă notă, iar Jesper s-a sprijinit de pian:

— Vrei să plecăm de aici?

Wylan s-a uitat în ochii lui cu o mină întrebătoare, apoi a încuviințat din cap.

Jesper s-a îndreptat de spate:

— Serios?

Wylan i-a susținut privirea. Aerul din încăpere a părut că se schimbă, ca și când ar fi devenit brusc inflamabil.

Wylan s-a ridicat de pe băncuța pianului. A făcut un pas spre Jesper. Ochii lui erau de un auriu limpede și strălucitor, ca lumina soarelui filtrându-se prin miere.

Lui Jesper îi era dor de ochii lui albaștri dinainte, de genele lui lungi și de claia de cârlionți. Dar dacă puiul de negustor trebuia să fie împachetat în alt ambalaj, Jesper recunoștea că acesta era un ambalaj care îi plăcea foarte mult. Și oare mai conta ceva din toate astea când Wylan se uita așa la el - cu capul plecat într-o parte, cu un ușor zâmbet fluturându-i pe buze? Părea aproape... îndrăzneț.

Ce se schimbase? Oare se temuse că Jesper nu avea să scape cu viață din ambuscada de pe Vălul Negru? Sau oare se simțea norocos că e în viață? Dar lui Jesper nu prea îi păsa. Voise ceva care să-l distragă și găsise.

Zâmbetul lui Wylan s-a lățit. Fruntea i s-a ridicat ușor. Dacă nici asta nu era o invitație...

— La naiba, a îngăimat Jesper.

A străbătut distanța dintre ei și a cuprins fața lui Wylan în palme. S-a mișcat lent, cu grijă, sărutându-l fără zgomot, o ușoară atingere a buzelor, pentru ca Wylan să se poată retrage dacă voia. Dar nu s-a retras. Dimpotrivă, s-a dat mai aproape.

Jesper simțea pe corp căldura lui Wylan. Și-a dus mâna la ceafa lui și i-a dat capul pe spate, vrând mai mult.

Jesper era cuprins de o poftă nestăpânită. Voise să-l sărute pe Wylan de când îl văzuse prima oară amestecând chimicale în vopsitoria aceea îngrozitoare - cârlionții roșcați umeziți de transpirație, pielea atât de delicată încât părea că s-ar fi învinețit dacă ai fi suflat în ea cu putere. Părea că nimerise în povestea greșită, un prinț devenit cerșetor. Începând din clipa aceea, Jesper pendulase între pofta de a-l tachina pe puiul de negustor ca să-l vadă roșind și dorința de a cocheta cu el când

erau între patru ochi numai ca să vadă ce se va întâmpla. Dar uneori, în timpul orelor petrecute la Curtea de Gheață, curiozitatea aceea se schimbase. Simțise atracția a ceva nou, ceva care ieșise la iveală odată cu surprinzătorul lui curaj, odată cu felul său deschis și generos de a privi lumea. L-a făcut pe Jesper să se simtă ca un zmeu ridicat spre cer, apoi coborât înapoi pe pământ, și asta i-a plăcut.

Așa că unde era acum acel sentiment? L-a cuprins dezamăgirea.

O fi din cauza mea? s-a întrebat Jesper. Oare mi-am pierdut antrenamentul? S-a apropiat mai mult, adâncind sărutul, căutând urcușul și coborâșul de altădată, acea senzație de ușurătate, și împingându-l pe Wylan spre pian. S-au auzit câteva clape apăsate deodată - câteva acorduri stinse și disonante. Foarte nimerite, și-a spus în sinea lui. Dacă mă pot gândi la metafore într-un moment ca ăsta, e clar că ceva nu-i în regulă.

S-a dat în spate, și-a retras mâinile, simțindu-se extrem de stânjenit. Ce poți spune după un sărut îngrozitor? Nu avusese niciodată motive să se întrebe. În clipa aceea, l-a văzut pe Kuwei în prag, cu gura căscată, cu ochii mari și șocați.

— Ce-i? a întrebat Jesper. Shuhanii nu se sărută înainte de prânz?

— N-am de unde ști, a spus Kuwei cu amărăciune.

Nu e Kuwei.

— Pe toți sfinții, a mormăit Jesper.

În prag nu era Kuwei, ci Wylan Van Eck, expert pirotehnist în devenire și băiat de bani gata rebel. Ceea ce însemna că tocmai îl sărutase pe...

Adevăratul Kuwei reîncepuse să cânte nepăsător aceeași notă la pian, zâmbindu-i nerușinat pe sub genele dese. Jesper s-a întors din nou spre ușă.

— Wylan..., a dat el să spună.

— Kaz vrea să ne strângem cu toții în salon.

— Am.

Dar Wylan deja plecase, iar Jesper a rămas cu privirea ațintită asupra cadrului gol al ușii. Cum putuse să facă o asemenea greșeală? Wylan era mai înalt decât Kuwei și avea fața mai îngustă. Dacă Jesper n-ar fi fost atât de furios și agitat după încăierarea cu Kaz și cearta cu taică-su, nu i-ar fi confundat niciodată. Iar acum stricase totul.

Jesper l-a țintuit acuzator pe Kuwei cu arătătorul:

— Ar fi trebuit să zici ceva!

Kuwei a ridicat din umeri:

— Ai fost foarte curajos pe Vălul Negru. Și m-am gândit că din moment ce o să murim probabil cu toții în curând...

— La naiba! a spus Jesper cu năduf, pornind cu pași mari spre ușă.

— Săruți foarte bine, a strigat Kuwei în urma lui.

Jesper s-a întors:

— Cât de bună e kerchiana ta de fapt?

— Destul de bună.

— Bine, atunci sper să înțelegi exact ce la ce mă refer când spun că necazurile pe care ni le faci sunt mult mai mari decât valoarea ta.

Kuwei a zâmbit radios, foarte încântat de el însuși:

— În momentul ăsta, Kaz crede că valorez foarte mult.

Jesper și-a dat ochii peste cap:

— Te potrivești de minune cu banda asta.

S-au reunit din nou în salonul apartamentului. La cererea Ninei, Colm comandase încă o tavă cu gofre și un bol cu căpșune și frișcă. Peretele îndepărtat al salonului era acoperit în mare parte de o oglindă, iar privirea lui Matthias tot fugea într-acolo - era ca și când s-ar fi uitat pe o fereastră care dădea spre altă realitate.

Jesper își scosese cizmele din picioare și se așezase pe covor, cu genunchii la piept, aruncându-i priviri pe furiș lui Wylan, care stătea pe canapea și părea să-l ignore în mod deliberat. Inej se cocoțase pe pervaz, stând într-un echilibru atât de perfect, încât părea imponderabilă, ca o pasăre gata să-și ia zborul. Kuwei se cuibărise pe sofa, cu unul dintre carnetele lui în brațe, iar Kaz stătea pe un fotoliu violet cu spătarul înalt, cu piciorul beteag sprijinit pe măsuța de cafea și cu bastonul rezemat de coapsă. Reușise cumva să-și pună la loc mâneca de la cămașa ruptă în încăierarea cu Jesper.

Nina era ghemuită lângă Matthias pe canapea, cu capul sprijinit pe umărul lui, cu picioarele îndoite sub ea și cu degetele pătate cu zeamă de căpșune. Matthias se simțea ciudat stând în poziția aceea. În Fjerda, chiar și de la un soț și soția lui se aștepta să nu arate decât puțină afecțiune în public: aveau voie

să se țină de mână și să danseze la baluri. Dar îi plăcea să stea așa cu Nina și, cu toate că nu se putea relaxa cu totul, n-ar fi suportat gândul ca ea să se mute de lângă el. Prezența solidă a lui Colm era cea care transfigura imaginea din oglindă. Făcea ca oamenii care se reflectau în ea să pară mai puțin periculoși, ca și când nu ei ar fi fost cei care se strecuraseră în Curtea de Gheață și reușiseră să înfrângă armata fjerdană fără mare lucru în afară de iscusința și curajul lor. Păreau o gașcă de adolescenți istoviți după o aniversare la care petrecuseră strașnic.

— Așa, a spus Nina, lingându-și zeama de căpșune de pe degete într-un mod care l-a făcut să-și piardă complet capacitatea de a gândi rațional. Când zici licitație, nu vrei să zici că o să organizăm de-adevăratelea o...

— Kuwei o să se vândă singur.

— Ești nebun?

— Dacă aș fi, probabil aș fi mai fericit, a spus Kaz, așezându-și o mână înmănușată pe baston. Orice cetățean kerchian și orice cetățean liber care vine în Kerch are dreptul să-și vândă serviciile cui crede de cuviință. Aici nu-i vorba doar de lege, ci mai ales de comerț, și în Kerch nu există nimic mai sfânt decât comerțul. Kuwei Yul-Bo are dreptul sacru - conferit de Ghezen, zeul industriei și al comerțului - de a-și supune propria lui viață voinței pieței. Își poate oferi serviciile spre vânzare în cadrul unei licitații.

— Vrei să se vândă celui care îi oferă mai mult? a întrebat Inej, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Celui care ne oferă mai mult. O să avem grijă ca rezultatul licitației să-i asigure lui Kuwei ceea ce-și dorește cel mai și cel mai mult - o revigorantă ceașcă de ceai la samovar în Ravka.

— Tata n-o să permită niciodată una ca asta, a spus Wylan.

— Van Eck nu va avea nicio putere să ne împiedice.

— Licitația pentru serviciile unui cetățean e protejată de cele mai înalte legi din oraș - atât seculare, cât și religioase. Din clipa în care Kuwei anunță că vrea să-și vândă serviciile, nimeni nu poate opri licitația până nu câștigă cineva.

Nina a clătinat din cap:

— Dacă anunțăm licitația, shuhanii vor ști exact unde și când să-l găsească.

— Nu suntem în Ravka, a spus Kaz. Aici suntem în Kerch. Comerțul e sacru și protejat de lege. Consiliul Comercial are

obligația să se asigure că o licitație își urmează cursul obișnuit, fără nicio interferență. Gărzile din stadwatch o să fie prezente în număr mare, iar legea licitațiilor obligă și Consiliul Mareelor să-și ofere sprijinul.

— Așadar, Consiliul Comercial, stadwatch-ul și Consiliul Mareelor, toate sunt obligate să-l apere pe Kuwei.

Kuwei și-a pus carnetul jos:

— Shuhanii s-ar putea să mai aibă parem și Fabrikatori.

— Are dreptate, a spus Jesper. Și dacă e așa, pot să fabrice cât aur vor. Nimeni n-o să le poată depăși oferta.

— Presupunând că au deja Fabrikatorii ăștia în oraș.

— Van Eck ne-a făcut serviciul de a bloca portul.

— Chiar și așa...

— Lăsați-mă pe mine să-mi fac griji din pricina shuhanilor, a spus Kaz. Pot să controlez licitația. Dar trebuie să luăm din nou legătura cu ravkanii. Trebuie să le spunem ce punem la cale. Cel puțin o parte.

— Pot să mă strecor eu până la ambasadă, a spus Inej. Numai să-mi scrie Nina mesajul.

— Străzile sunt blocate cu baricade, a protestat Wylan.

— Dar nu și acoperișurile, a răspuns Inej.

— Inej, a intervenit Nina. Nu crezi că ar fi bine să le spui mai multe despre noua ta prietenă?

— Chiar, a spus Jesper. Cine e această nouă cunoștință care ți-a dat atâtea găuri?

Inej s-a uitat pe fereastră:

— Și-a făcut apariția un nou jucător, o mercenară angajată de Pekka Rollins.

— Te-a învins în luptă unu la unu? a întrebat Matthias surprins.

O văzuse pe Fantomă luptând și nu era puțin lucru s-o învingi.

— Mercenară e cam puțin spus, a intervenit Nina. A urmat-o pe Inej pe sârmă și a azvârlit cuțite în ea.

— Nu erau tocmai cuțite, a corectat-o Inej.

— Cum să le zic atunci, milieuri ascuțite letale?

Inej s-a ridicat de pe pervaz, a băgat mâna în buzunar și a lăsat să cadă zăngănind pe masă niște discuri mici, care semănau cu niște sori argintii.

Kaz s-a aplecat spre tăblie și a luat unul în mână:

— Cine e?

— O cheamă Dunyasha, a răspuns Inej. Zicea că e supranumită Lama Albă și alte câteva chestii. E foarte bună.

— Cât de bună? a întrebat Kaz.

— Mai bună decât mine.

— Am auzit de ea, a intervenit Matthias. Numele ei a apărut într-un raport informativ despre Ravka întocmit de druskelle.

— Despre Ravka? s-a mirat Inej. Mi-a zis că e antrenată în Ahmrat Jen.

— Pretinde că are sânge de Lantsov și că e o pretendentă la tronul ravkan.

Nina a izbucnit în râs:

— Spune-mi că nu vorbești serios.

— Ne-am gândit că am putea să-i susținem pretențiile la tron ca să subminăm regimul lui Nikolai Lantsov.

— Inteligent, a spus Kaz.

— Malefic, a spus Nina.

Matthias și-a dres glasul:

— E un rege nou, vulnerabil. Există dubii cu privire la filiația lui. Dar raportul sugera că Dunyasha e cam excentrică, poate chiar paranoică. Am ajuns la concluzia că e prea imprevizibilă pentru un asemenea plan.

— E posibil ca, noaptea trecută, Pekka s-o fi pus să ne urmărească după ce am plecat de pe Vălul Negru, a spus Inej.

— Știm cum ne-a descoperit Pekka ascunzătoarea? a întrebat Nina.

— Probabil ne-a zărit unul dintre oamenii lui când ne întorceam acolo, a răspuns Kaz. N-a fost nevoie de mai mult.

Matthias s-a întrebat dacă nu cumva era mai bine că nu puteau ști cu siguranță cine era responsabil. În felul acesta, responsabilitatea nu putea fi atribuită nimănui și nimeni nu trebuia să se simtă vinovat.

Dunyasha a avut elementul surprizei de partea ei, a spus Inej. Dacă încă nu s-a aflat că ne-am ascuns în hotel, pot să mă duc și să mă întorc de la ambasadă fără să mă vadă nimeni.

— Bine, a spus Kaz, însă răspunsul n-a venit atât de repede pe cât s-ar fi așteptat Matthias.

Se teme pentru ea, și-a spus Matthias. Și nu-i place asta. Măcar o dată, putea empatiza cu demjin- ul.

— Mai e o problemă, a spus Nina. Matthias, acoperă-ți urechile.

— Nu.

— Bine, va trebui să-mi asigur loialitatea ta mai târziu, a spus ea cu glas tare, apoi i-a șoptit lui Matthias la ureche: Dormitorul principal are o cadă foarte mare.

— Nina.

— E o simplă observație.

A luat de pe tavă rămășițele unei gofre și a zis:

— Noi, ravkanii, nu putem câștiga licitația, pentru că suntem faliți.

— Ah, a exclamat Matthias. Știam asta.

— Ba nu știai.

— Crezi că Fjerda nu știe că Ravka are cuferele goale?

Nina s-a încruntat:

— Ai fi putut măcar să te prefaci surprins.

— Dificultățile financiare ale Ravkăi nu sunt un secret. Vistieria ravkană a fost golită de proasta administrație din timpul regilor Lantsov și de războaiele de la granița de nord și cea de sud. La toate astea s-a adăugat și războiul civil, iar noul rege s-a împrumutat masiv la băncile din Kerch. Dacă pornim licitația, Ravka n-o să poată face o concurență serioasă celorlalți ofertanți.

Kaz și-a răsucit piciorul beteag:

— De aceea Consiliul Comercial kerchian o să finanțeze Ravka.

Jesper a izbucnit în râs:

— Minunat. Crezi că ar putea să-mi cumpere și mie o gambetă din aur masiv?

— Ar fi ilegal, a spus Wylan. Consiliul e responsabil pentru organizarea licitației, așa că nu îi poate influența rezultatul.

— Bineînțeles că nu, a spus Kaz. Și Consiliul o știe foarte bine. Kuwei și taică-su au apelat la ajutorul Consiliului Comercial, dar consilierii s-au temut așa tare să nu-și compromită neutralitatea, încât au refuzat să acționeze. Van Eck a văzut o oportunitate și, de atunci, a lucrat pe la spatele lor.

Kaz s-a așezat mai bine pe speteaza fotoliului și a continuat:

— Care a fost planul lui Van Eck încă de la început? A tot cumpărat ferme de jurda, astfel încât atunci când se va afla

secretul jurdei parem, el să controleze rezervele de jurda. Van Eck câștigă oricine ar pune mâna pe Kuwei. Așa că gândiți ca el - gândiți ca un negustor. Atunci când Kuwei Yul-Bo, fiul lui Bo Yul-Bayur, își va anunța licitația, Consiliul își va da seama că secretul parem-ului ar putea deveni public în orice clipă. Deci consilierii vor fi în sfârșit liberi să acționeze și vor căuta oportunități de a-și asigura averile, precum și poziția Kerchului în economia lumii. Nu se pot implica ei înșiși în licitație, dar pot face în așa fel încât să câștige o grămadă de bani, oricare ar fi rezultatul.

— Cumpărând jurda, a spus Wylan.

— Exact. O să înființăm un consorțiu al jurdei, care va fi o șansă pentru investitorii interesați să facă bani frumoși în clipa când lumea o să se ducă de râpă. Oferim consilierilor o oportunitate și lăsăm lăcomia să facă restul.

Wylan a dat din cap aprobator, cu o expresie tot mai încântată:

— Banii n-o să se ducă la consorțiu, ci o să-i direcționăm spre Ravka, pentru a-și putea permite să facă o ofertă consistentă pentru Kuwei.

— Ceva de genu' ăsta, a spus Kaz. Și noi o să ne luăm un mic procent. La fel cum fac băncile.

— Și cine o să ademenească investitorii? a întrebat Jesper. Van Eck ne-a văzut la față pe toți, mai puțin pe Nina și Specht. Chiar dacă retușăm pe unul dintre noi sau găsim pe cineva nou, Consiliul Comercial n-o să-și dea banii în grija unui nou-venit fără nicio recomandare credibilă.

— Ce-ai zice de un cultivator de jurda camuflat în cel mai scump costum din Ketterdam?

Colm Fahey și-a ridicat privirea din cafea:

— Eu?

— Nici să nu te gândești, Kaz, a spus Jesper. Categoric, nu.

— Se pricepe la jurda, vorbește kerchiană și zemenită, și e foarte potrivit pentru rol.

— Are o față onestă, a spus Jesper cu amărăciune. Nu l-ai ascuns în hotelul ăsta ca să-l protejezi, ci ca să te folosești de el.

— Am vrut să ne asigurăm o cale de ieșire.

— Deci l-ai păstrat ca pe o măsură de siguranță?

— Da.

— Nu-l bagi pe tata în povestea asta.

— Deja e băgat, Jes. L-ai amestecat chiar tu, când i-ai ipotecat ferma ca să-ți plătești studiile, dar ai irosit banii.

— Nu, a insistat Jesper. Van Eck o să facă legătura între Colm Fahey și Jesper Fahey, doar nu e tâmpit.

— Dar Colm Fahey nu e cazat la hotelul Geldrenner. Colm Fahey a fost cazat la o mică pensiune din cartierul universitar și, potrivit registrului din biroul șefului de port, a părăsit orașul acum câteva nopți.

Bărbatul cazat aici e trecut în registrul hotelului sub numele de Johannus Rietveld.

— Ăsta cine naiba mai e? a întrebat Nina.

— E un fermier de lângă Lij. Familia lui locuiește acolo de ani buni. Are proprietăți în Kerch și în Novyi Zem.

— Dar cine e de fapt? a întrebat Jesper.

— Nu contează. Gândește-te la el ca la o fantezie a Consiliului Comercial, ca la un vis frumos devenit realitate ca să-i ajute pe consilieri să facă profit de pe urma dezastrului numit jurda parem.

Colm a pus ceașca jos:

— Sunt de acord.

— Tată, nu știi în ce te bagi.

— Deja adăpostesc fugari. Așa că dacă tot vă ajut, măcar să vă ajut până la capăt.

— Dacă totul se termină prost...

— Ce am de pierdut, Jes? Viața mea sunteți tu și ferma. E singurul mod în care vă pot proteja și pe tine, și ferma.

Jesper s-a ridicat brusc în picioare de pe podea și a început să se plimbe prin fața ferestrelor.

— E nebunie curată, a spus el, scărpinându-se la ceafă. Consilierii n-o să pună botul niciodată.

— Nu le cerem prea mult, a spus Kaz. Asta e șmecheria. Stabilim un prag scăzut pentru accesul la fond, să zicem două milioane de kruge. Apoi îi lăsăm să aștepte. În Ketterdam sunt atât shuhanii, cât și fjerdanii și ravkanii. Consiliul o să intre în panică. Dacă ar fi să pariez, aș zice că o să primim câte cinci milioane de la fiecare consilier.

— Sunt treisprezece membri în Consiliu, a spus Jesper.

— Asta înseamnă șaizeci și cinci de milioane de kruge.

— Poate chiar mai mult.

Matthias s-a încruntat:

— Cu tot cu gărzile stadwatch-ului și cu sprijinul oferit de Consiliul Mareelor, chiar putem să garantăm pentru siguranța lui Kuwei?

— Dacă nu cumva ai tu un unicorn pe care să fugă călare în caz de pericol, nu există niciun scenariu care să garanteze siguranța lui Kuwei.

— Eu, una, n-aș conta nici pe sprijinul oferit de Consiliul Mareelor, a spus Nina. Și-au făcut vreodată apariția în public?

— Acum douăzeci și cinci de ani, a răspuns Kaz.

— Și crezi că acuma o să vină să-l apere pe Kuwei? Nu-l putem trimite singur la o licitație publică.

— Kuwei n-o să fie singur. Matthias și cu mine o să mergem cu el.

— Toată lumea de acolo vă știe fețele. Chiar dacă vă deghizați cumva...

— Nu ne deghizăm deloc. Consiliul Comercial este considerat a fi reprezentantul lui Kuwei. Dar Kuwei are dreptul să-și aleagă propria-i protecție pentru licitație. O să urcăm pe scenă împreună cu el.

— Pe scenă?

— Licitațiile se țin la Biserica Trocului, chiar în fața altarului. Loc mai sacru de- atât nu există. În plus, e un loc perfect pentru noi - un spațiu închis cu mai multe intrări și cu acces rapid la un canal.

Nina a clătinat din cap:

— Kaz, imediat ce Matthias urcă pe scena aia, o să-l recunoască jumătate din delegația fjerdană. Iar tu ești cel mai căutat om din Ketterdam. Dacă vă înfățișați la licitație, o să fiți arestați amândoi.

— Nu se pot atinge de noi înainte de sfârșitul licitației.

— Și apoi? a întrebat Inej.

— O să fie o mare distracție.

— Trebuie să existe o altă cale, a spus Jesper. Dacă am încerca să facem o înțelegere cu Rollins?

Wylan și-a îndoit colțul șervețelului:

— N-avem ce să-i oferim

— Nu mai facem nicio înțelegere cu nimeni, a spus Kaz. N-ar fi trebuit să apelez la Pekka Rollins.

Sprâncenele lui Jesper s-au arcuit brusc:

— Cumva recunoști că ai făcut o greșeală?

— Aveam nevoie de capital, a spus Kaz, apoi i-a aruncat o privire lui Inej: Și nu-mi pare rău că m-am dus la el, dar n-a fost mișcarea cea bună. Ca să-l bați pe Pekka Rollins, șpilul e să nu te așezi niciodată cu el la masa da joc. Pentru că el e casa și are suficiente resurse cât să joace până ți se termină norocul.

— Chiar și așa, a spus Jesper. Dacă ne punem cu guvernul kerchian, cu bandele din Butoi și cu shuhanii...

— Și cu fjerdanii, a adăugat Matthias. Și cu zemeniții, și cu kaelishii și cu cine o să mai vină după ce se anunță licitația. Ambasadele sunt ticsite și nu știm cât de mult s-au răspândit zvonurile despre parem.

— O să avem nevoie de ajutor, a spus Nina.

— Știu, a răspuns Kaz, îndreptându-și mânecile. De-aia o să mă și duc la Stinghie.

Jesper a rămas țintuit locului. Inej a clătinat din cap. Cu toții se holbau la el.

— Cum adică? a întrebat Nina. S-a pus un preț pe capul tău. Toată lumea din Butoi știe de recompensă.

— Doar ai văzut că Per Haskell și Scursurile au mărșăluit alături de celelalte bande, a spus Jesper. Chiar crezi că o să-l poți convinge pe bătrân să te susțină când tot orașul e gata să se prăvălească peste tine ca un sac de cărămizi?

— Știi că n-are suficient tupeu să facă asta.

— Știu, a spus Kaz. Dar avem nevoie de o echipă mai mare pentru lovitura asta. Demjin, e un risc prea mare, a spus Matthias, dându-și seama cu surprindere că vorbea serios. Când o să se termine povestea asta, când Van Eck o să fie cu botul pe labe, când Rollins o să-și ia tălpășița și banii o să fie plătiți, străzile astea o să fie tot ale mele. Nu pot să trăiesc într-un oraș în care nu pot să umblu cu capul sus. Presupunând că o să mai ai capul pe umeri. Am încasat gloanțe, lovituri de cuțit și pumni cărora le-am pierdut șirul, și toate astea pentru o bucățică din Ketterdam, a spus Kaz. E orașul pentru care am sângerat. Și dacă orașul ăsta m-a învățat un lucru, acela e că întotdeauna încă mai poți sângera un pic.

Nina l-a luat de mână pe Matthias:

— Refugiații Grisha sunt încă blocați în ambasadă, Kaz. Știu că nu-ți pasă de ei, dar trebuie să-i scoatem din oraș. Și pe tatăl lui Jesper. Pe noi toți. Oricine ar câștiga licitația, nu te poți

aștepta ca Van Eck și Pekka Rollins să-și facă bagajele și să se ducă acasă. Și nici shuhanii.

Kaz s-a ridicat în picioare, sprijinindu-se în capul de cioară al bastonului:

— Dar știu pericolul de care acest oraș se teme mai mult decât de shuhani, de fjerdani și de toate bandele din Butoi la un loc. Iar tu, Nina, ai să abați asupra orașului exact acel pericol.

Kaz a stat multă vreme în fotoliul acela - lui i s-a părut că ore bune -, răspunzându-le la întrebări, așteptându-i să pună cap la cap toate părțile planului. Deja avea în minte forma finală a întregii operațiuni, toți pașii pe care trebuia să-i parcurgă, nenumăratele feluri în care ar fi putut să greșească sau să fie descoperiți. Era un plan spinos, nebunesc și foarte complex, și așa trebuia să fie ca să aibă șanse de reușită.

Johannus Rietveld. Într-un fel, spusese adevărul.

Johan nus Rietveld nu existase niciodată. Cu ani în urmă, Kaz folosise al doilea prenume al lui Jordie și numele lor de familie ca să creeze identitatea unui fermier. Nici el nu știa sigur de ce cumpărase ferma la care crescuse sau de ce continuase să facă tranzacții și să cumpere proprietăți sub numele de Rietveld. Oare Johannus Rietveld era un fel de Jakob Hertzoon? O identitate respectabilă la fel ca și cea pe care și-o confecționase Pekka Rollins ca să-i păcălească mai ușor pe guguștiucii creduli? Sau oare fusese un mod de a-și readuce la viață familia pe care o pierduse? Dar mai conta acum? Johannus Rietveld exista și pe hârtie, și în registrele bancare, iar Colm Fahey chiar era omul cel mai nimerit să joace acest rol.

Când, în cele din urmă, întrunirea a luat sfârșit, cafeaua deja se răcise și era aproape miezul zilei. În ciuda luminii strălucitoare care se revărsa pe ferestre, aveau să încerce cu toții să doarmă câteva ore.

Kaz nu putea. Nu ne oprim niciodată. Îl durea tot corpul de oboseală. Piciorul deja nu-i mai pulsa, acum doar radia durere.

Kaz știa cât de prostesc era ce voia să facă și cât de puțin probabil era să se întoarcă de la Stinghie. Toată viața lui fusese o serie de fente și eschive. De ce să ataci frontal o problemă, când puteai foarte bine să găsești o altă modalitate de abordare? Întotdeauna exista un alt unghi, iar el se pricepea de minune să-l găsească.

Însă acum avea să se repeadă cu capul înainte ca un bou înjugat la plug. Erau mari șanse să sfârșească bătut, însângerat și târât prin Butoi direct la ușa lui Pekka Rollins. Dar nimeriseră cu toții într-o capcană, și dacă trebuia să-și roadă o labă ca să-i scoată de acolo, atunci asta avea să facă.

Mai întâi, trebuia să stea de vorbă cu Inej. A găsit-o în baia somptuoasă, decorată în alb și auriu, așezată la măsuța de toaletă, tăind bandaje proaspete din prosoape.

A trecut pe lângă ea, și-a scos haina și a aruncat-o pe cadă, chiar lângă chiuvetă.

— Am nevoie de ajutorul tău ca să-mi fac un traseu până la Stinghie.

— Vin cu tine.

— Știi că trebuie să-i înfrunt singur, a spus el. O să caute și cel mai mic semn de slăbiciune, Fantomă.

A răsucit robinetele și, după câteva pufnete și scârțâituri, pe țeavă a început să curgă apă fierbinte. Când avea să se scalde în kruge, poate că avea să-și monteze și el apă caldă în Stinghie.

— Dar nu mă pot duce până acolo pe străzi.

— N-ar trebui să te duci acolo deloc.

Și-a scos mănușile, și-a adâncit mâinile în apă, apoi și-a aruncat apă pe față, trecându-și degetele prin păr:

— Spune-mi care e cel mai bun traseu, altfel o să găsesc eu singur o rută până acolo.

Ar fi preferat să urce, nu să se cațăre. De fapt, ar fi preferat să fie dus acolo într-o trăsură cu patru cai. Dar dacă ar fi traversat Butoiul pe jos, ar fi fost prins cu mult înainte să se apropie măcar de Stinghie. În plus, dacă voia ca planul lui să reușească, avea nevoie să meargă pe acoperișuri.

A băgat mâna într-un buzunar al hainei și a scos o hartă turistică a Ketterdamului pe care o găsise în holul apartamentului. Nu era atât de detaliată pe cât i-ar fi plăcut, dar hărțile lor foarte exacte rămăseseră pe Vălul Negru.

Au întins harta lângă cadă și s-au pus pe treabă. Inej a început să traseze o linie peste acoperișuri, descriindu-i cele mai bune locuri prin care putea traversa canalele. La un moment dat, a lovit harta cu degetul și a zis:

— Pe aici e mai scurt, dar e mai abrupt.

— O s-o iau pe ruta mai lungă, i-a răspuns Kaz.

Voia să nu fie observat iar mintea să-i rămână concentrată asupra confruntării care îl aștepta, nu asupra pericolului că ar putea să cadă și să moară.

După ce a memorat traseul suficient de bine încât îl putea reface mental, a băgat harta înapoi în buzunar, a scos o hârtie cu un sigiliu verde-pal - un document emis de Gemensbank - și i-a întins-o lui Inej.

— Ce-i asta? a întrebat ea, uitându-se pe foaie. Nu e...

Și-a plimbat degetele peste cuvinte, ca și când s-ar fi așteptat să dispară.

— Contractul meu, a șoptit ea.

— Nu vreau să fii îndatorată față de Per Haskell. Sau față de mine.

O altă jumătate de adevăr. Mintea lui născocise o sută de șiretlicuri ca s-o lege de el, s-o păstreze în acel oraș. Dar Inej își petrecuse o bucată suficientă din viață încorsetată de datorii și obligații și avea să fie mai bine pentru amândoi după plecarea ei.

— Cum? a întrebat ea. Banii...

— S-a rezolvat.

Își vânduse toate bunurile de preț și își folosise toate economiile, fiecare bănuț câștigat în mod necinstit.

Inej a dus plicul la piept, deasupra inimii:

— N-am cuvinte să-ți mulțumesc.

— Sunt sigur că în suli există o mie de proverbe pentru o asemenea ocazie.

— Încă nu s-au inventat cuvinte pentru o asemenea ocazie.

— Dacă o să sfârșesc spânzurat, poți să zici ceva frumos la căpătâiul meu, a spus el. Așteaptă până la șase ceasuri. Dacă nu mă întorc, încearcă să scoți pe toată lumea din oraș.

— Kaz... La Clubul Ciorii, în zidul din spate, e o cărămidă decolorată. În spatele ei o să găsești douăzeci de mii de kruge. Nu e mult, dar e suficient cât să mituiești câteva gărzi din stadwatch.

Știa că șansele ca echipa lui să scape erau mici și că era numai vina lui.

— Ai avea șanse de izbândă mai mari pe cont propriu - încă și mai mari dacă ai pleca acum.

Inej și-a mijit ochii:

— O să mă prefac că n-ai zis asta. Sunt prietenii mei. Nu plec nicăieri.

— Zi-mi despre Dunyasha.

— Avea cuțite de foarte bună calitate, a spus Inej, apoi a luat foarfeca de pe măsuță și a reînceput să taie fâșii dintr-un prosop. S-ar putea să fie umbra mea.

— O umbră cât se poate de palpabilă din moment ce poate să azvârle cuțite.

— Noi, sulii, credem că, atunci când facem ceva rău, dăm viață umbrelor noastre. Cu fiecare păcat, umbra devine mai puternică, iar în cele din urmă ajunge mai puternică decât noi.

— Dacă ar fi adevărat, umbra mea ar fi întunecat permanent Ketterdamul.

— Poate, a spus Inej, uitându-se în ochii lui. Sau poate că tu ești umbra altcuiva.

— Te referi la Pekka.

— Ce o să se întâmple dacă te întorci teafăr de la Stinghie? Și dacă licitația iese cum vrem noi?

— O să ai parte de nava și viitorul pe care ți le dorești.

— Și tu?

— O să tot fac haos până mi se termină norocul. Am să-mi folosesc partea de pradă ca să construiesc un imperiu.

— Și după aceea?

— Cine știe? Poate am să-i dau foc.

— Asta te deosebește de Rollins? Că n-ai să lași nimic în urma ta?

— Nu-s nici Pekka Rollins, nici umbra lui. Nu vând fete la bordeluri. Nu duc de nas copii neajutorați ca să le iau banii.

— Adu-ți aminte cum era la Clubul Ciorii, Kaz, i-a spus ea cu glas blând și răbdător - și totuși de ce îi venea lui Kaz să dea foc la ceva? Gândește-te la câte escrocherii, jocuri măsluite și jafuri ai pus la cale. Oare toți oamenii aceia meritau ce au pățit? Meritau să rămână fără bunurile lor?

— Viața nu ține cont de ce merităm, Inej. Dacă ar fi așa...

— Fratele tău a primit ce a meritat?

— Nu, a spus el apăsat, însă răspunsul lui părea lipsit de convingere.

De ce i se adresase lui Jesper cu numele lui Jordie?

Când privea în trecut, își vedea fratele prin ochii lui de atunci: curajos, strălucitor, infailibil, un cavaler învins de un dragon

îmbrăcat în negustor. Dar oare cum l-ar fi văzut pe Jordie acum? Ca pe o țintă? Încă un guguștiuc nerod care caută o scurtătură către o viață mai bună?

Și-a sprijinit palmele de marginea chiuvetei. Nu mai era furios. Doar obosit.

— Am fost niște proști.

— Erați niște copii. Nu aveați pe nimeni care să vă apere?

— Dar tu nu aveai pe nimeni care să te apere?

— Pe tata. Pe mama. Ar fi făcut orice ca să nu fiu furată.

— Și ar fi fost omorâți de negustorii de sclavi.

— Atunci poate că am fost norocoasă că n-a trebuit să fiu martoră la așa ceva.

Cum putea încă să privească lumea în felul ăsta?

— Ai fost vândută la bordel la paișpe an și te consideri norocoasă.

— Mă iubeau. Mă iubesc. Sunt sigură de asta.

Kaz a văzut-o apropiindu-se în oglindă. Părul ei negru era ca o tușă neagră pe pereții cu faianță albă. Inej s-a oprit în spatele lui:

— Tu m-ai apărat, Kaz.

— Faptul că sângerezi prin bandaje spune altceva.

Inej a coborât privirea. O floare roșie de sânge îi pătase bandajul din jurul umărului. A tras stânjenită de fâșia de cearșaf.

— Trebuie să mi-l refacă Nina.

Kaz nu voia să spună ce avea în minte. Ar fi vrut s-o lase să plece.

— Pot să te ajut.

Inej a ridicat brusc capul, fixându-l cu privirea în oglindă, ca și când ar fi evaluat un oponent. Pot să te ajut. Erau primele cuvinte pe care - drapată în mătase stacojie și machiată cu negru la ochi - i le spusese lui Kaz în salonul Menajeriei. Într-adevăr, Inej îl ajutase. Și aproape că îl distrusese; poate că ar fi fost bine s-o lase să termine ce începuse.

Kaz auzea picuratul țevii de la chiuvetă, apa lovind marmura într-un ritm inegal. Nu știa ce-ar fi vrut să audă de la Inej. Spune-i să plece, îi cerea o voce dinăuntrul lui.

Implor-o să rămână.

Însă Inej n-a spus nimic, ci a strâns bandajele și foarfeca de pe măsuța de toaletă și le-a pus lângă chiuvetă.

Apoi și-a sprijinit palmele pe tăblia măsuței, s-a ridicat în mâini și s-a așezat fără efort pe ea.

Acum, ochii lor erau la același nivel. Kaz a făcut un pas spre ea, apoi a rămas nemișcat, incapabil să înainteze. Nu putea face asta. Distanța dintre ei părea infimă. Și, în același timp, păreau despărțiți de câțiva kilometri.

Inej a întins mâna spre foarfecă, grațioasă ca de obicei, precum o fată sub apă, și i-a întins-o cu mânerul înainte. Foarfeca era rece în mână lui; metalul - solid și liniștitor. Kaz a pășit în spațiul delimitat de genunchii ei.

— De unde începem? a întrebat ea. Aburul de la chiuvetă îi încrețise șuvițele de păr care îi încadrau fața.

Chiar avea să facă asta?

Kaz i-a făcut semn cu capul spre antebrațul drept, neavând încredere în propria-i voce. Își lăsase mănușile pe marginea chiuvetei, negre pe marmura cu vinișoare aurii. Semănau cu niște animale moarte. S-a concentrat asupra foarfecii - metal rece în mâna lui, cu totul diferit de piele. Nu putea face asta dacă îi tremurau mâinile.

Pot să mă controlez, și-a spus în sinea lui. Era la fel ca atunci când scotea o armă în fața cuiva. Violența era ușoară.

A strecurat cu grijă un tăiș al foarfecei sub bandajul de pe brațul ei. Prosopul era mai gros decât ar fi fost tifonul, însă foarfeca era ascuțită. A tăiat o singură dată și bandajul a căzut, dând la iveală o tăietură adâncă.

A aruncat bandajul, a luat o altă fâșie de prosop și a rămas nemișcat, făcându-și curaj.

Inej și-a ridicat brațul. Cu multă grijă, Kaz i-a înfășurat bucata curată de prosop în jurul rănii. Încheieturile degetelor sale au atins pielea lui Inej și s-a simțit ca și când ar fi fost lovit de trăsnet, rămânând paralizat, țintuit locului.

Inima lui n-ar fi trebuit să facă asemenea zgomote.

Poate că nu avea să ajungă la Stinghie. Poate că își va găsi sfârșitul chiar acum. Și-a forțat mâinile să se miște, a înnodat bandajul o dată, de două ori. Gata.

Kaz a inspirat adânc. Știa că mai departe trebuia să-i schimbe bandajul de la umăr, însă nu era pregătit pentru asta, așa că a făcut semn cu capul spre brațul ei stâng. Bandajul nu avea nicio pată și era bine strâns, dar Inej nu s-a opus, ci i-a întins antebrațul. De data asta, a fost un pic mai ușor. Kaz a făcut

totul lent, metodic - foarfeca, bandajul, câteva clipe de reflecție. Dar a dus sarcina la capăt.

Amândoi erau tăcuți, prinși într-un vârtej de liniște, fără să se atingă, genunchii ei de o parte și de alta a șoldurilor lui. Ochii lui Inej erau mari și negri - două planete pierdute, două luni negre.

Bandajul de pe umărul ei era trecut de două ori pe sub braț și legat deasupra subsuorii. S-a aplecat ușor, însă unghiul era dificil. Nu putea să strecoare foarfeca pe sub fâșia de prosop. Trebuia să ridice marginea bandajului.

Nu. încăperea era prea luminoasă. își simțea pieptul ca pe un pumn încleștat. Oprește-te.

Și-a lipit două degete unul de altul și le-a strecurat sub bandaj.

Fiecare fibră din el s-a crispat. Simțea apa rece pe picioare. Trupul îi amorțise, dar încă simțea sub palme moliciunea umedă a cărnii intrate în putrefacție - cadavrul lui Jordie. Rușinea îi mănâncă pe oameni de vii.

Iar Kaz se îneca în ea. Se îneca în portul Ketterdamului. Ochii i s-au încețoșat.

— Nici pentru mine nu-i ușor.

Vocea ei gravă și fermă, vocea care îl adusese o dată înapoi din iad.

— Chiar și acum, a continuat ea, dacă îmi zâmbește un băiat pe stradă sau dacă Jesper mă ia pe după talie, simt că o să dispar.

Camera părea că se înclină. Kaz s-a agățat de firul vocii ei.

— Trăiesc cu spaima că într-o bună zi am să văd pe stradă unul din clienții ei - unul din clienții mei. Multă vreme, am avut impresia că îi văd peste tot. Dar uneori mă gândesc că nu ce mi-au făcut ei a fost partea cea mai rea.

Lui Kaz i s-a limpezit privirea. Apa s-a retras. Se afla într-o baie de hotel. Mâna lui era sprijinită de umărul lui Inej. Îi simțea mușchii fini sub piele. În adâncitura moale a gâtului ei, i-a văzut pulsul zbătându-se cu furie. Și-a dat seama că Inej închisese ochii. Genele negre îi umbreau ușor pomeții, trupul îi încremenise de tot, ca și când ar fi încercat să domolească tremurul lui. Kaz știa că ar fi trebuit să spună ceva, dar gura lui nu putea rosti niciun cuvânt.

— Tante Heleen nu era mereu crudă, a continuat Inej. Te lua în brațe, te ținea lipită de pieptul ei, apoi te ciupea atât de tare,

încât îți dădea sângele. Nu știai niciodată dacă trebuie să te aștepți la un sărut sau la o palmă. Azi erai fata ei cea mai bună, iar a doua zi te chema în biroul ei și îți spunea că te vindea unui grup de bărbați pe care îi întâlnise pe stradă. Te făcea s-o implori să te păstreze.

Inej a pufnit ușor, cu un zâmbet amar:

— Prima oară când m-a luat Nina în brațe, am tresărit.

A deschis ochii și s-a uitat în ochii lui. Kaz a reînceput să audă picuratul țevii de la chiuvetă. Coada lui Inej se desprinsese din coc și îi căzuse pe umăr.

— Continuă, a spus ea cu glas scăzut, ca și când l-ar fi îndemnat să continue o poveste.

Dar Kaz nu știa dacă era în stare. Dar dacă ea putea să rostească acele cuvinte în baia aceea cu ecou, putea și el măcar să încerce.

Cu multă grijă, a ridicat din nou foarfeca. A săltat ușor bandajul și l-a desprins încet de umăr, simțind și regret, și ușurare în clipa în care și-a dezlipit degetele de pe pielea ei. În timp ce îi tăia bandajul, căldura trupului ei îi încălzea mâna ca febra. Bandajul pătat a căzut. A luat o altă fâșie de prosop cu mâna dreaptă. Trebuia să se aplece ca să i-o treacă pe sub braț. Era atât de aproape acum l-a văzut cochilia urechii, șuvița de păr de după ea, pulsul rapid fremătându-i la gât. Vie, vie, vie.

Nici pentru mine nu-i ușor.

Kaz i-a trecut încă o dată bandajul pe după braț. Doar câteva atingeri ușoare. Inevitabile. Umăr, claviculă, un genunchi. Apa se ridica din nou în jurul lui.

A făcut nod bandajului. Dă-te în spate. Dar nu s-a dat în spate. Ci a rămas pe loc, ascultându-și respirația, respirația ei, ritmul singurătății lor în acea încăpere.

Greața revenise și îi venea să fugă, dar simțea și o altă nevoie. Kaz credea că era foarte familiarizat cu limbajul durerii, însă cea pe care o simțea acum era nouă. Îl durea să stea așa, atât de aproape de cercul brațelor ei. Nici pentru mine nu-i ușor. După tot ce îndurase ea, tot el era cel slab. Însă Inej nu avea să știe niciodată cum se simțea el când o vedea pe Nina luând-o în brațe sau pe Jesper luând-o pe după umeri, cum era să stea în pragul ușii sau sprijinit de perete, știind că nu se va putea apropia niciodată de ea. Dar acum sunt aici, și-a spus cu frenezie.

O purtase pe brațe, luptase alături de ea, petrecuse nopți întregi alături de ea, amândoi pe burtă, supraveghind printr-un ochean un depozit sau casa vreunui negustor.

Dar acum era cu totul altceva. Îi era rău și era speriat, pielea i se acoperise de o transpirație lipicioasă, și totuși era acolo. Îi urmărea pulsul, mărturia inimii ei, ale cărei bătăi neliniștite se potriveau cu ale lui. I-a văzut curbura jilavă a gâtului, strălucirea pielii ei cafenii. Voia să... Voia...

Înainte ca măcar să-și dea seama ce avea de gând, și-a aplecat ușor capul și a inspirat scurt. Buzele lui au zăbovit o clipă deasupra îmbinării calde a umărului ei cu coloana gâtului. A așteptat. Spune-mi să mă opresc.

Îndepărtează-mă.

Inej a expirat.

— Continuă, a repetat ea. Termină povestea.

A fost nevoie doar de o mișcare discretă pentru ca buzele lui să-i mângâie pielea - caldă, catifelată, îmbrobonată cu sudoare. L-a copleșit un val de dorință, o mie de fantezii care i se strânseseră în minte, pe care abia își dăduse voie să și le imagineze - căderea părului ei negru eliberat din coadă, mâna lui pe talia ei mlădioasă, buzele ei întredeschise, șoptindu-i numele.

Dar imaginile au dispărut într-o clipă. Și iarăși se îneca în port. Mâinile ei erau mâinile unui cadavru. Ochii ei erau morți și ficși. În el se dădea o luptă între dezgust și dorință. A făcut brusc un pas în spate și durerea i-a săgetat piciorul beteag. Simțea că îi ardea gura. Încăperea se legăna. S-a sprijinit de perete, încercând să respire. Inej a sărit în picioare, apropiindu-se de el cu o mină îngrijorată. Kaz a ridicat o mână s-o țină la distanță.

— Nu.

Inej a rămas în mijlocul podelei placate cu gresie, încadrată de alb și auriu, ca o icoană poleită.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Kaz? Ce s-a întâmplat cu fratele tău?

— Nu contează.

— Spune-mi, te rog.

Spune-i, a răsunat o voce înăuntrul lui. Spune-i tot.

Dar nu știa nici cum, nici de unde să înceapă. Și de ce i-ar fi povestit? Pentru ca Inej să găsească un mod de a-l absolvi de

crimele lui? Nu voia mila ei. Nu simțea nevoia să se explice, voia doar să găsească un mijloc s-o lase să plece.

— Vrei să știi ce mi-a făcu Pekka? a zis el, vocea lui cinică ricoșând din plăcile de faianță. Nu vrei să-ți spun mai bine ce-am făcut când le-am descoperit pe femeia care s-a prefăcut că e soția lui și pe fata care s-a prefăcut că e fiica lui? Sau ce s-a întâmplat cu băiatul care ne-a ademenit în prima seară cu cățelușii lui mecanici? Asta chiar e o poveste bună. Îl chema Filip. L-am găsit jucând alba-neagra pe Kelstraat. L-am torturat două zile și l-am lăsat sângerând într-un gang, cu o cheiță de la un cățeluș mecanic înfiptă în gât.

Kaz a văzut-o pe Inej tresărind, dar a ignorat junghiul care i-a înțepat inima.

— Exact, a continuat el. Funcționarii bancari care au divulgat informațiile noastre. Falsul avocat. Individul care mi-a dat ciocolată caldă pe gratis în biroul fals al lui Hertzoon. I-am distrus pe toți, unul câte unul, cărămidă cu cărămidă. Iar Rollins o să fie ultimul. Lucrurile astea nu se spală cu rugăciuni, Fantomă. Nu mă așteaptă niciun fel de pace, niciun fel de iertare, nici în viața asta, nici în următoarea.

Inej a clătinat din cap. Cum de putea să se mai uite la el cu bunătate în ochi?

— Nu ceri iertare, Kaz. O dobândești.

— Tu asta vrei? S-o dobândești prinzând negustori de sclavi?

— Prinzând negustori de sclavi. Stârpind negustorii și șefii de bandă din Butoi care profită de pe urma lor. Fiind ceva mai mult decât următorul Pekka Rollins.

Era imposibil. Nu exista nimic mai mult. El vedea adevărul, chiar dacă ea nu-l putea vedea. Inej era mai puternică decât avea să fie el vreodată. Își păstrase credința și bunătatea chiar și atunci când lumea încercase să i le ia cu mâini lacome.

Ochii lui îi studiau fața așa cum o făceau întotdeauna, cu atenție, cu poftă, surprinzându-i detaliile ca un hoț ce era - sprâncenele ei negre și egale, cafeniul intens al ochilor ei, colțurile ridicate ale buzelor. El nu merita nici pace, nici iertare, dar dacă îi era scris să moară în ziua aceea, poate că singurul lucru pe care îl dobândise în viață era amintirea ei - mai strălucitoare decât orice lucru la care ar fi putut avea vreodată dreptul -, și avea s-o ia cu el pe lumea cealaltă.

Kaz a trecut cu pași mari pe lângă Inej, și-a luat mănușile de pe chiuvetă, și le-a pus în mâini, și-a luat haina pe el, și-a îndreptat cravata în oglindă, apoi și-a luat bastonul la subsuoară. Dacă avea să moară, măcar să moară cu stil.

Când s-a întors spre ea, se simțea pregătit:

— Orice s-ar întâmpla cu mine, caută să supraviețuiești acestui oraș. Cumpără-ți nava, răzbună-te, scrijelește-ți numele pe oasele lor. Dar încearcă să scapi cu bine din situația asta în care ne aflăm cu toții numai din cauza mea.

— Nu face asta, a spus Inej.

— Dacă n-o fac, totul se termină. Nicio cale de ieșire. Nicio recompensă. Nu ne rămâne nimic.

— Nimic, a repetat ea.

— Fii atentă la indiciile Dunyashei.

— La ce?

— Toți luptătorii au niște indicii, semnul unei răni vechi, un umăr căzut când se pregătește să lovească cu pumnul.

— Eu am un indiciu?

— Îți îndrepți umerii înainte să faci o mișcare, ca și când te-ai pregăti să-ți faci numărul, ca și când ai aștepta ca publicul să-și îndrepte atenția asupra ta.

A părut vag ofensată de observația lui:

— Și al tău care e?

Kaz și-a amintit de momentul de pe insula Vellgeluk când fusese la un pas să piardă totul.

— Sunt schilod. Ăsta e indiciul meu. Nimeni nu e niciodată suficient de deștept cât să caute și altele.

— Nu te duce la Stinghie, Kaz. Haide să găsim o altă cale.

— Dă-te la o parte, Fantomă.

— Kaz...

— Dacă ți-a păsat vreodată de mine, să nu mă urmărești.

A trecut pe lângă ea și a ieșit cu pași mari din baie.

Nu voia să se gândească la ce avea să se întâmple, la ce putea pierde. Iar Inej se înșela într-o privință. Kaz știa exact ce voia să lase în urmă după ce murea. Haos.

Dar Inej tot l-a urmărit.

Dacă ți-a păsat vreodată de mine.

Inej a pufnit sărind pe un horn. Era ofensator. Avusese numeroase ocazii să scape de Kaz, și nu profitase niciodată de

ele. Deci nu era capabil de o viață normală. Oare destinul ei era să-și găsească un soț bun la suflet, să facă copii cu el, apoi să-și ascută cuțitele după ce ei se duceau la culcare? Cum avea să le explice coșmarurile pe care încă le avea din cauza Menajeriei? Sau sângele cu care își pătase mâinile? Încă simțea apăsarea degetelor lui Kaz pe piele, mângâierea ca o aripă de pasăre a buzelor lui pe gât, încă își amintea ochii lui măriți. Doi dintre cei mai letali oameni produși de Butoi și abia dacă se puteau atinge fără să-și piardă cunoștința. Dar măcar încercaseră. Kaz încercase.

Poate aveau să mai încerce. O dorință prostească, speranța sentimentală a unei fete căreia încă nu i se răpiseră unii dintre cei mai frumoși ani ai vieții, care nu simțise niciodată biciul lui Tante Heleen, care nu era presărată cu răni și căutată de lege. Kaz ar fi râs de optimismul ei.

S-a gândit la Dunyasha, umbra ei. Oare ea la ce visa?

La un tron, cum sugerase Matthias? Să curme o nouă viață ca ofrandă adusă zeului ei? Inej nu se îndoia că avea s-o reîntâlnească pe fata de chihlimbar și fildeș.

Voia să creadă că avea să iasă victorioasă din următoarea înfruntare, dar nu putea ține piept talentelor cu care era înzestrată Dunyasha. Poate chiar era o prințesă, o tânără de viță nobilă antrenată în arta asasinatului, menită unui destin grandios precum o eroină de basm Și atunci, ce era Inej? Un obstacol în calea ei? O ofrandă pe altarul morții? O mică acrobată suli care luptă ca un bătăuș de stradă oarecare. Sau poate că Dunyasha fusese adusă pe străzile Ketterdamului chiar de sfinții lui Inej. Cine o să-și amintească de o fată ca tine, domnișoară Ghafa? Poate că Dunyasha era felul în care era chemată să dea socoteală pentru viețile pe care le curmase. Poate. Dar nu încă. Pentru că încă avea datorii de plătit. Inej a icnit când a coborât pe un burlan, simțind că i se desface bandajul de la coapsă. Avea să lase o dâră de sânge pe acoperișurile Ketterdamului.

Se apropiau tot mai mult de Stinghie, dar mergea la adăpostul umbrelor, având grijă să păstreze o distanță destul de mare între ea și Kaz. Mâini- Murdare putea să-i simtă prezența și atunci când nimeni altcineva nu bănuia că ar fi fost prin preajmă. Kaz făcea pauze dese, neștiind că e urmărit. Piciorul îl sâcâia mai mult decât voia să recunoască. Dar, odată ajunși la

Stinghie, Inej nu voia să se amestece în treburile lui. În privința asta, îi putea respecta dorința, pentru că avea dreptate: în Butoi, puterea era singura monedă care conta. Dacă Mâini-Murdare nu înfrunta această provocarea singur, putea pierde totul - nu doar șansa de a obține sprijinul Scursurilor, dar orice șansă de a se mai plimba vreodată prin Butoi ca om liber. Inej își dorise întotdeauna să-i știrbească un pic aroganța, dar n-ar fi suportat ideea de a-l vedea lipsit de mândria lui.

Kaz înainta cu grijă pe acoperișurile de pe Groenstraat, urmând ruta pe care o stabiliseră împreună și, în scurtă vreme, a apărut zidul din spate al Stinghiei - îngustă, înclinată spre vecinele ei, cu șindrila acoperișului povârnit înnegrită de funingine.

Oare de câte ori se apropiase Inej de Stinghie exact din direcția aceea? Pentru ea, era drumul către casă. A zărit fereastra lui Kaz la ultimul etaj. Își petrecuse nenumărate ore cocoțată pe acel pervaz, dând de mâncare ciorilor care se strângeau acolo, ascultându-l pe Kaz cum punea la cale câte o lovitură. Sub ea, un pic la stânga, a văzut fereastra îngustă a micului ei dormitor. Și-a dat seama că, și dacă licitația reușea, și dacă era un fiasco, aceasta era probabil ultima oară când se întorcea la Stinghie. Poate că nu avea să-l mai vadă niciodată pe Kaz așezat la biroul lui și nici să-l mai audă vreodată urcând treptele șubrede ale Stinghiei, lovind scândurile cu bastonul - din cadența lor, Inej ajunsese să-și dădea seama dacă fusese o noapte bună sau una rea.

L-a urmărit coborând stângaci de pe marginea acoperișului și spărgând încuietoarea propriei lui ferestre. După ce l-a văzut strecurându-se pe fereastră, Inej s-a cățărat peste culmea acoperișului abrupt, ajungând pe cealaltă parte a Stinghiei. Nu putea intra pe unde intrase și el fără să-și trădeze prezența.

Pe fațada casei, chiar sub streașină, a găsit vechiul cârlig de scripete. S-a agățat de el fără să ia în seamă gânguritul nervos al porumbeilor speriați și a deschis fereastra cu piciorul, duhoarea găinațului făcând-o să strâmbe din nas. S-a strecurat înăuntru, pășind pe grinzile acoperișului, și s-a ascuns într-un colț umbrit. Apoi a așteptat, neștiind ce să facă mai departe. Dacă privea cineva în sus, ar fi putut s-o vadă, cocoțată pe o grindă ca un păianjen ce era, dar de ce i-ar fi trecut cuiva prin minte să se uite în sus?

Dedesubt, era mare agitație în holul de la intrare. Părea că atmosfera festivă a paradei de dimineață molipsise întreaga zi. Lumea venea și pleca, unii strigau, alții râdeau și cântau. Câteva Scursuri stăteau pe treptele scârțâitoare, dând o sticlă de whisky de la unul la altul. Seeger - unul dintre bătăușii preferați ai lui Per Haskell - cânta întruna aceleași trei note, suflând din toți bojocii într-un fluier de tinichea. Un grup de scandalagii a dat buzna pe ușa de la intrare, croncănind și țipând ca niște neghiobi, bătând cu picioarele în podele și izbindu-se între ei ca niște rechini înfometați. Aveau cozi de topor presărate cu cuie ruginite, măciuci, cuțite și pistoale, iar unii dintre ei aveau pictate în jurul ochilor aripi negre de cioară. În spatele lor, Inej a zărit câteva Scursuri care nu păreau să le împărtășească entuziasmul: Anika cu claia ei de păr blond, Roeder cel vânos pe care Per Haskell îi sugerase lui Kaz să-l folosească drept păianjenul lui, precum și doi bătăuși robuști - Keeg și Pim. S-au sprijinit de un perete, schimbând priviri nemulțumite, în timp ce restul grupului chiuia și se scălâmbăia. Ei sunt cea mai bună șansă a lui Kaz să obțină sprijin, și-a spus în sinea ei. Cei mai tineri membri ai Scursurilor, puștii pe care Kaz îi adusese în bandă și îi instruise, cei care munceau cel mai mult și care se alegeau cu sarcinile cele mai rele, pentru că erau cei mai noi.

Dar care să fi fost planul lui Kaz? Intrase în biroul lui cu un motiv anume sau pur și simplu pentru că pe acolo îi era cel mai ușor să intre de pe acoperiș? Voia să stea devreme cu Per Haskell între patru ochi? Din hol se vedea întreaga scară. Kaz nici măcar n-ar fi putut să coboare câteva trepte fără să atragă atenția tuturor. Sau, cine știe, poate voia să se deghizeze - dar Inej nu reușea să-și imagineze cum ar fi putut coborî cu piciorul lui beteag fără ca toată lumea să-i recunoască mersul.

Dinspre mulțimea din hol s-au auzit ovații. Per Haskell ieșise din biroul său, plimbându-și capul încărunțit prin mulțime. Era îmbrăcat în hainele stridente pe care le purtase la festivitățile din ziua aceea - vestă cu carouri stacojii și argintii, pantaloni cu picățele - și umbla precum lordul Scursurilor, banda pe care Kaz o construise aproape din nimic. Cu o mână își agita pălăria cu pană la care ținea atât de mult, iar în cealaltă avea un baston în capul căruia cineva prinsese un cap de cioară caraghios, făcut din papier mache. Lui Inej i s-a făcut scârbă. Kaz fusese mai bun

decât un fiu pentru Haskell. Un fiu criminal, pervers și nemilos, dar chiar și așa.

— Crezi c-o să punem mâna pe el, bătrâne? a întrebat Bastian, lovindu-și ușor piciorul cu o bâtă înfricoșătoare.

Haskell a ridicat bastonul ca pe un sceptru:

— Dacă e cineva care o să încaseze recompensa, acela va fi unul dintre băieții mei! Nu-i așa?

Au chiuit cu toții.

— Bătrâne.

Inej a ridicat brusc privirea, auzind vocea aspră ca șmirghelul a lui Kaz spintecând gălăgia și amuțind pălăvrăgeala vioaie a Scursurilor. Toți ochii s-au întors în sus.

Mâini-Murdare stătea în capul scării, uitându-se în jos de la înălțimea celor patru șiruri de trepte șubrede.

Inej și-a dat seama că își luase pe el o altă haină, cu o croială perfectă, care îi venea ca turnată. Stătea sprijinit în baston, cu părul dat pe spate de pe fruntea palidă - un băiat din sticlă neagră cu muchii mortale.

Uimirea de pe chipul lui Haskell era aproape comică.

După o clipă, bătrânul a izbucnit în râs:

— Al naibii să fiu, Brekker în persoană! Trebuie să fii cel mai nebun ticălos pe care l-am întâlnit vreodată.

— O iau ca pe un compliment.

— N-ar fi trebuit să vii aici - sau poate ai venit să te predai, ca un băiat deștept ce ești.

— N-am de gând să te mai umplu de bani.

Fața lui Per Haskell s-a schimonosit de furie.

— Nemernic fără minte ce ești! a răcnit el. Vii încoace degajat, ca un negustor la vila lui. Întotdeauna te-ai purtat ca și când ai fi mai bun decât noi, Brekker, a strigat Seeger, care încă stătea cu fluierul în mână.

Câteva Scursuri au încuviințat din cap, iar Per Haskell a bătut aprobator din palme. Și era adevărat. Kaz întotdeauna se ținuse la distanță de toată lumea. Ei voiau camaraderie, prietenie, dar el niciodată nu acceptase să joace după regulile lor, ci doar după ale lui. Poate că această răfuială era inevitabilă. Inej știa că Mâini-Murdare nu avusese de gând să rămână locotenentul lui Per Haskell pentru totdeauna.

Triumful lor de la Curtea de Gheață ar fi trebuit să-l facă regele Butoiului, dar Van Eck îi răpise laurii. Scursurile habar n-

aveau de lucrurile extraordinare pe care le făcuse în ultimele săptămâni, de trofeul pe care îl smulsese din mâinile fjerdanilor sau de recompensa pe care poate încă mai avea șanse s-o încaseze. Îi înfrunta sigur, un băiat cu doar câțiva aliați, un străin pentru cele mai multe dintre Scursuri, în ciuda reputației lui feroce.

— N-ai niciun prieten aici! a strigat Bastian.

Anika și ceilalți s-au zbârlit lângă perete. Pim și-a clătinat capul lățos, punându-și mâinile în sân.

Kaz a ridicat ușor dintr-un umăr:

— N-am venit după prieteni. N-am venit aici după cerșetorii și lașii care s-au aciuat aici, nici după ratații care își închipuie că Butoiul le datorează ceva pentru că au reușit să rămână în viață. Am venit după ucigași. După cei nemiloși. După cei înfometați. După cei ca mine. Din ei e făcută banda mea, a spus Kaz, începând să coboare, tocănind cu bastonul în treptele șubrede. Și nu mai primesc ordine de la nimeni.

— Puneți mâna pe el, băieți! a strigat Haskell.

A urmat o scurtă pauză și, o clipă, Inej a sperat că nu-i va da nimeni ascultare, că Scursurile o să se răzvrătească împotriva bătrânului. Apoi zăgazurile s-au rupt.

Bastian și Seeger au fost primii care au dat buzna pe scară, nerăbdători să-l înhațe pe Mâini-Murdare.

Dar Seeger se mișca anevoie din cauza whisky-ului, iar când au ajuns la capătul celui de-al treilea șir de trepte, deja gâfâiau. Bastonul lui Kaz a făcut două arcuri fulgerătoare zdrobind oasele din brațele lui Seeger. În loc să se ia la trântă cu Bastian, pur și simplu s-a strecurat pe lângă el, surprinzător de rapid, în ciuda piciorului beteag.

Înainte ca Scursura să se poată întoarce, Kaz l-a izbit cu bastonul în zona moale din spatele genunchiului. Bastian s-a prăbușit cu un strigăt înăbușit.

Un alt lacheu al lui Haskell deja o luase la fugă spre el - un bătăuș poreclit Ceainic pentru că șuiera pe nas când respira. Lovitura de bâtă a lui Ceainic a trecut razant pe lângă umărul lui Kaz, care a sărit brusc în stânga, apoi și-a răsucit bastonul în aer și a izbit Scursura direct în maxilar cu toată greutatea capului de cioară. Inej a văzut ceva ce trebuie să fi fost dinți zburând din gura lui Ceainic.

Kaz încă era în avantaj, însă Scursurile erau mult prea numeroase, iar acum se năpusteau asupra lui în valuri. Varian și Lebădoi au ajuns pe palierul unde era Kaz, urmat de Felix cel Roșu, Milo și Gorka. Inej a strâns din buze văzându-l pe Kaz încasând o lovitură în piciorul beteag, clătinându-se, dar revenindu-și totuși la timp ca să evite o lovitură cu lanțul de la Varian.

Lanțul s-a izbit de balustradă la doar câțiva centimetri de capul lui Kaz, proiectând așchii în jur. Kaz a înhățat lanțul și, folosindu-se de inerția lui Varian, l-a azvârlit peste balustrada ruptă. Mulțimea de la parter s-a dat la o parte înainte să aterizeze pe podea.

Lebădoi și Felix cel Roșu l-au atacat pe Kaz din ambele flancuri. Felix cel Roșu l-a apucat de haină, trăgându-l în spate, însă Kaz s-a dezbrăcat imediat de haină, ca magicienii care scăpau din cămăși de forță în spectacolele de pe Doaga de Est.

Lebădoi și-a răsucit cu furie coada de topor presărată cu ținte, dar Kaz a fost mai iute și l-a izbit cu capul bastonului peste față. Chiar și de la distanță, Inej i-a văzut pometele zdrobindu-i-se într-un crater însângerat.

Felix cel Roșu a scos din buzunar un baston scurt, cu măciulie de fier, și s-a năpustit cu putere spre mâna dreaptă a lui Kaz. Lovitura a fost neglijentă, dar și-a nimerit ținta, iar bastonul lui Kaz a căzut zăngănind pe podea și s-a rostogolit pe scări. Gândac - un băiat lung și subțire ca un dihor și cu față tot de dihor - a dat buzna pe scări să-l înhațe și i l-a aruncat lui Per Haskell în uralele acoliților săi. Kaz și-a sprijinit palme de cele două balustrade și l-a izbit cu cizmele în piept pe Felix cel Roșu care a căzut de-a rostogolul pe scări.

Kaz rămăsese fără baston. Și-a desfăcut larg mâinile, făcând-o pe Inej să se gândească din nou la un magician.

N-am nimic în mâneci.

Alte trei Scursuri au sărit peste Felix cel Roșu și s-au năpustit spre Mâini- Murdare - Milo, Gorca și Gândac cel deșirat, cu fața lui ciudată și cu părul lui slinos. Inej a clipit cu o clipă înainte ca Milo să-l izbească pe Kaz de perete și să înceapă să-i care pumni peste coaste și peste față. Mâini-Murdare și-a dat capul pe spate, izbind cu fruntea țeasta lui Milo. S-a auzit un zgomot înfiorător de os strivit, Milo s-a clătinat ușor, iar Kaz n-a întârziat să profite.

Însă erau prea mulți și Kaz lupta acum cu mâinile goale, cu sângele șiroindu-i pe o latură a feței, cu buza despicată și cu ochiul stâng atât de umflat, încât abia mai vedea cu el. Mișcările îi deveneau tot mai lente. Gorka și-a făcut un braț cârlig pe după gâtul lui Kaz, dar Mâini-Murdare l-a lovit cu cotul în burtă și a scăpat din strânsoare. Amețit, Kaz a făcut câțiva pași în față, iar Gândac l-a înhățat de umăr și l-a izbit cu bâta direct în burtă. Mâini-Murdare s-a îndoit de mijloc și a scuipat sânge. Gorka l-a izbit în tâmplă cu un lanț gros. Inej l-a văzut pe Kaz dând ochii peste cap.

Apoi s-a clătinat și s-a prăbușit pe podea. Mulțimea de la parter a izbucnit în chiote.

Inej s-a mișcat înainte să se gândească la ce făcea.

Nu putea să-l vadă murind. Nu avea de gând să stea cu mâinile în sân. Kaz era la pământ și Scursurile îl izbeau cu bocancii și îl călcau în picioare. Inej avea cuțitele în mâini. Avea să-i omoare pe toți. Și din cadavrele lor avea să facă o stivă până la acoperiș - așa avea să-i găsească stadwatch-ul.

Dar în clipa aceea, printre stâlpii distanțați ai balustradei, a văzut că avea ochii deschiși. Privirea lui a găsit-o pe a ei. Kaz știuse tot timpul că era acolo. Bineînțeles că știuse. Întotdeauna știa cum s-o găsească. A clătinat aproape imperceptibil din cap.

Lui Inej îi venea să țipe. La naiba cu mândria ta, cu Scursurile, cu orașul ăsta nenorocit.

Kaz a încercat să se ridice, dar Gândac l-a pus din nou la pământ. Acum râdeau cu toții. Gorka și-a ridicat un picior, ținându-și bocancul mare deasupra craniului însângerat al lui Kaz, făcând pe placul mulțimii. Inej l-a văzut pe Pim întorcând capul, iar Anika și Keeg strigau să le oprească cineva pe cele două Scursuri. Dar Gorka a coborât brusc piciorul. Și a scos un țipăt - un scheunat strident de durere.

Kaz ținea în mâini bocancul lui Gorka, iar piciorul lui Gorka era îndoit într-un unghi imposibil. Scursura sărea într-un picior, încercând să-și păstreze echilibrul, vaietul lui ascuțit și ciudat țâșnindu-i din gură în ritmul salturilor. Milo și Gândac l-au lovit pe Kaz cu picioarele în coaste, dar Kaz a rămas neclintit. Cu o putere care Inej nu înțelegea de unde venea, Kaz a răsucit în sus piciorul lui Gorka, rupându-i articulația genunchiului. Namila a urlat și mai tare, apoi s-a prăbușit pe o parte, scâncind:

„Picioru' meu! Picioru' meu!“

— Îți recomand un baston, a spus Kaz.

Dar toată atenția lui Inej era îndreptată spre cuțitul lung și strălucitor din mâinile lui Milo. Părea singurul lucru curat din tot ce avea pe el.

— Nu-l omorî, dobitocule! a răcnit Haskell, gândindu-se fără îndoială la recompensă.

Dar părea că Milo nu mai putea fi oprit. A ridicat cuțitul și s-a năpustit direct spre pieptul lui Kaz. În ultima clipă, Kaz s-a răsucit, iar cuțitul s-a înfipt în podea cu o bufnitură puternică. Milo a început să tragă de mânerul cuțitului, însă Kaz deja se ridicase de la podea, iar Inej a văzut că ținea între degete două cuie ruginite, ca niște gheare, pe care reușise cumva să le smulgă din cozile de topor. S-a repezit spre Milo și i-a înfipt cuiele în beregată. Scursura a scos un șuier înăbușit înainte să se prăbușească.

Kaz s-a sprijinit de balustradă și s-a ridicat în picioare. Gândac a ridicat mâinile, ca și când ar fi uitat că avea o bâtă, în timp ce Kaz era neînarmat. Kaz și-a înfipt mâna în părul lui Gândac, i-a dat capul pe spate, apoi i l-a izbit de balustradă - zgomotul a semănat cu o împușcătură, iar lovitura a fost atât de puternică, încât capul lui Gândac a părut că ricoșează din lemn ca o minge de cauciuc.

Scursura cu față de dihor s-a prăbușit grămadă pe podea. Kaz și-a șters fața cu mâneca, întinzându-și sângele pe nas și pe frunte, apoi a scuipat. Și-a aranjat mănușile, s-a uitat la Per Haskell de pe palierul etajului al doilea și a zâmbit. Avea dinții umezi și roșii. Mulțimea era mult mai mare decât atunci când începuse lupta.

— Cine urmează? a întrebat el, răsucindu-și umerii, ca și când ar mai fi avut o întâlnire la care trebuia să ajungă în noaptea aceea. Cine mai vine?

Inej nu înțelegea cum de putea să-și păstreze vocea atât de fermă.

— Asta fac toată ziua, a continuat Kaz. Lupt. Când l-ați văzut ultima oară pe Per Haskell încasând un pumn? Sau să pună la cale o lovitură? De fapt, când l-ați văzut ultima oară sculându-se din pat înainte de prânz?

— Crezi că o să te aplaudăm pentru că poți să încasezi bătaie? a zis batjocoritor Per Haskell. Doar n-o să plătesc eu

pentru necazurile pe care le-ai creat tu singur. Ai adus stadwatch-ul peste noi în Butoi, ai răpit fiul unui negustor...

— Ți-am zis că n-am avut niciun rol în povestea asta, a spus Kaz.

— Pekka Rollins zice altceva.

— Bine de știut că mai degrabă crezi un Leu de Duzină decât pe unul din banda ta.

Un freamăt stingherit a străbătut mulțimea de la parter ca o adiere de vânt care face frunzele să foșnească.

Banda era familia ta, cu tovarășii tăi aveai o legătură la fel de puternică precum cea de sânge.

— Ești suficient de nebun cât să calci pe coadă un negustor, Brekker.

— Suficient de nebun, a încuviințat Kaz. Dar nu suficient de prost.

Unele Scursuri deja începuseră să șușotească între ele, ca și când până acum nu se gândiseră niciodată că acuzațiile lui Van Eck puteau fi niște scorneli. Bineînțeles că nu se gândiseră. Van Eck făcea parte din înalta clasă a Ketterdamului. De ce ar fi inventat un negustor onest o asemenea acuzație pe seama unui șobolan de canal? În fond, Kaz făcuse mari eforturi să demonstreze că era în stare de orice.

— Ai fost văzut pe podul Goedmed cu soția negustorului, a insistat Per Haskell.

— Soția, nu fiul lui. Iar soția lui e acasă, în siguranță alături de soțul ei escroc, împletind șosețele și stând de vorbă cu păsărelele ei. Gândește-te o clipă, Haskell. La ce mi-ar fi trebuit mie băiatul unui negustor?

— Răscumpărare, mită...

— L-am călcat pe coadă pe Van Eck pentru că mai întâi m-a călcat el pe mine, iar acuma se folosește de gărzile orașului, de Pekka Rollins și de voi toți ca să mi-o plătească. Pur și simplu.

— N-am stârnit eu necazurile astea, băiete. Nu le-am stârnit și nici nu le vreau.

— Dar ai vrut toate celelalte lucruri pe care ți le-am adus la ușă, Haskell. Dacă nu eram eu, te-ai fi ținut și acum de escrocheriile tale mărunte și ai fi băut tot whisky îndoit cu apă. Fără mine, pereții ăștia s-ar fi prăbușit peste tine. Ai primit cu dragă inimă fiecare bănuț și fiecare dram de noroc pe care ți l-am adus. Ai încasat profiturile de la Portul Cinci și de la Clubul

Ciorii, ca și când ți s-ar fi cuvenit, dar m-ai lăsat pe mine să mă bat pentru tine și să fac treburile murdare.

Și-a plimbat pe îndelete privirea peste Scursurile de la parter:

— Cu toții ați avut de profitat. Cu toții ați cules roadele. Dar, cu prima ocazie, sunteți gata să vă înhăitați cu Pekka Rollins numai pentru plăcerea de a mă vedea în ștreang.

Încă un freamăt stingherit a străbătut mulțimea de la parter.

— Dar nu sunt furios.

Probabil că erau vreo douăzeci de Scursuri care se uitau la Kaz, toate înarmate, și totuși, Inej ar fi putut jura că le-a simțit ușurarea. Apoi a înțeles - lupta era doar primul act al piesei. Scursurile știau că era dur, nu trebuia să le-o dovedească. Însă acum era vorba despre ceea ce-i trebuia lui Kaz. Ca să poată încerca o lovitură împotriva lui Per Haskell, ar fi trebuit să caute fiecare Scursură în parte, să piardă timp și să riște să fie prins pe străzile Butoiului. Acum, avea un auditoriu, iar Per Haskell fusese încântat de întreaga poveste - un pic de distracție, sfârșitul dramatic al lui Kaz Brekker, Decăderea lui Mâini-Murdare. Însă nu era o comedie ieftină. Era un rit sângeros, iar Per Haskell lăsase enoriașii să se adune, nedându-și seama că adevărata reprezentație abia avea să înceapă. Kaz stătea în amvon, învinețit și însângerat, pregătit să predice.

— Nu sunt furios, a repetat Kaz. Nu din cauza asta. Dar știți ce mă înfurie, ce mă scoate din minți? Să văd o cioară primind ordine de la un Leu de Duzină. Să vă văd mărșăluind în urma lui Pekka Rollins ca și când ar fi un lucru de care să fiți mândri. Una dintre cele mai periculoase bande din Butoi plecând capul ca niște ghiocei.

— Rollins are putere, băiete, a spus Per Haskell. Resurse. Vino și ține-mi predici după ce mai stai câțiva ani în branșă. E treaba mea să protejez banda asta. Și am ținut Scursurile la adăpost de inconștiența ta.

— Crezi că ești în siguranță pentru că te-ai pus cu botul pe labe în fața lui Pekka Rollins? Crezi că o să aibă chef să respecte armistițiul ăsta? Că n-o să înceapă să tânjească după ce ai tu? Așa îl știi tu pe Pekka Rollins?

— Normal că nu, a spus Anika.

— Pe cine vreți să aveți în frunte când leului o să i se facă foame? O cioară? Sau un cocoș obosit care cârâie și merge

țanțoș, iar apoi se aliază cu un Leu de Duzină și cu un negustor ticălos împotriva unuia din propria-i bandă?

De sus, Inej a văzut că Scursurile care erau cel mai aproape de Per Haskell s-au îndepărtat un pic de el.

Câțiva se uitau chiorâș la el, la pana de la pălăria lui, la bastoanele din mâinile lui - bastonul lui Kaz, pe care îl văzuseră mânuit cu o precizie sângeroasă și bastonul contrafăcut pe care Haskell îl născocise ca să râdă de el.

— În Butoi, nu despre siguranță e vorba, a spus Kaz, pasiunea aspră din glasul său înflăcărând mulțimea. Ci despre putere și slăbiciune. Nu ceri respect. Îl dobândești.

Nu ceri iertare. O dobândești. Kaz îi furase replica. Inej aproape că a zâmbit.

— Nu sunt prietenul vostru, a continuat el. Nu sunt nici tatăl vostru. N-am să vă ofer whisky, n-am să vă bat pe spate și n-am să vă spun „fiule". Dar o să vă aduc bani în cufere. O să am grijă ca dușmanii noștri să se teamă așa tare, încât s-o ia la fugă când o să vadă tatuajul de pe brațul vostru. Deci pe cine vreți în fruntea voastră când Pekka Rollins o să vă amenințe?

Tăcerea a învăluit pe toată lumea, hrănindu-se cu amenințarea violenței iminente.

— Ei bine? a zbierat Per Haskell, umflându-și pieptul. Răspundeți-i. Îl vreți pe șeful vostru legitim sau un schilod parvenit care nici măcar nu poate să meargă ca lumea?

— E drept că nu merg ca lumea, a spus Kaz. Dar cel puțin nu fug de luptă.

Și a început să coboare treptele. Varian se ridicase de pe podea după ce căzuse de-a rostogolul. Deși încă nu era sigur pe picioare, a pornit în jos pe scară. Inej nu avea cum să nu-i respecte loialitatea față de Haskell.

Pim s-a dezlipit de perete și i-a blocat calea lui Varian:

— S-a zis cu tine.

— Chemați-i pe oamenii lui Rollins, i-a poruncit Per Haskell lui Varian. Dați alarma!

Însă Anika a scos un cuțit lung și a pășit în fața ușii de la intrare.

— Sunteți Lei de Duzină sau Scursuri?

Lent, cu șchiopătatul mai pronunțat, dar cu spinarea dreaptă, Kaz a început să coboare ultimul șir de trepte, sprijinindu-se de balustradă. Când a ajuns la parter, mulțimea s-a dat la o parte

din calea lui. Fața încadrată de păr cărunt a lui Haskell era roșie de furie și indignare.

— N-ai să reziști, băiete. E nevoie de mai mult decât ai tu ca să-l înfrângi pe Pekka Rollins.

Kaz și-a smuls bastonul din mâinile lui Per Haskell.

— Ai două minute să ieși din casa mea, bătrâne. Ca să pui mâna pe orașul ăsta, trebuie să plătești cu sânge, a spus Kaz. Și sunt bucuros să plătesc cu sângele tău.

Jesper nu-l văzuse niciodată pe Kaz atât de învinețit și de însângerat - nasul rupt, buza crăpată, un ochi umflat.

Felul în care se ținea de trunchi l-a făcut pe Jesper să presupună că avea cel puțin o coastă ruptă, iar când a tușit în batistă, Jesper a văzut sânge înainte ca Mâini- Murdare s-o bage la loc în buzunar. Șchiopăta mai rău ca niciodată, dar încă se ținea pe picioare, și era flancat de Anika și Pim. Din câte înțelegea, lăsaseră o echipă mică, dar bine înarmată la Stinghie, în caz că Pekka afla de lovitura lui Kaz și încerca să pună mâna pe teritoriul Scursurilor.

— Pe toți sfinții, a spus Jesper. Să-nțeleg că totul a mers bine?

— Cam atât de bine pe cât era de așteptat.

Matthias a clătinat din cap cu un amestec de admirație și uimire:

— Câte vieți ai, demjin?

— Încă una, sper.

Kaz și-a scos cu greu haina și a reușit să-și dea jos și cămașa, sprijinindu-se de chiuveta din baie.

— Pe toți sfinții, lasă-ne să te ajutăm, a spus Nina.

Kaz a luat în dinți o fâșie de prosop și a rupt o bucată din ea:

— N-am nevoie de ajutorul vostru. Mergeți să-l pregătiți pe Colm.

— Ce-o fi în neregulă cu omul ăsta? a mormăit Nina, și s-au întors cu toții în salon să-l învețe pe Colm povestea pe care trebuia s-o spună.

- Ce e în neregulă cu el de obicei: e Kaz Brekker, a răspuns Jesper.

* * *

O oră mai târziu, Inej s-a strecurat în salon și i-a dat lui Kaz un bilet. Era după-amiază târziu, iar pe ferestrele apartamentului se revărsa o lumină de culoarea untului.

— Vin? a întrebat Nina.

Inej a dat din cap aprobator:

— I-am dat scrisoarea de la tine gărzii de la ușă. A avut efectul scontat: m-au dus direct la doi membri ai Triumviratului.

— Cu cine te-ai întâlnit? a intervenit Kaz.

— Cu Genya Safin și cu Zoya Nazyalensky.

Wylan s-a îndreptat în scaun:

— Cu Croitoarea? E la ambasadă?

Kaz a ridicat o sprânceană:

— Ce lucru interesant ai uitat să menționezi, Nina.

— Nu e relevant în momentul ăsta.

— Bineînțeles că e relevant! a spus Wylan furios.

Jesper era un pic surprins. La început, pe Wylan nu păruse să-l deranjeze să poarte trăsăturile lui Kuwei.

Aproape că fusese încântat de distanța față de tatăl lui pe care i-o oferea această transformare. Dar asta se întâmpla înainte să meargă la Sfânta Hilde. Și înainte ca Jesper să-l sărute pe Kuwei.

Nina s-a crispat ușor:

— Wylan, am crezut că vii și tu în Ravka. Te-ai fi putut întâlni cu Genya imediat ce am fi urcat pe navă.

— Știm cu toții cui îi este loială Nina, a spus Kaz.

— Nu le-am spus despre Kuwei.

Buzele lui Kaz s-au arcuit într-un zâmbet discret.

— Cum ziceam, a spus el, apoi s-a întors spre Inej: Le-ai spus care sunt termenii noștri?

— Da, o să vină la băile hotelului într-o oră. Le-am cerut să aibă grijă să nu cumva să-i vadă cineva când intră.

— Să sperăm că se descurcă, a comentat Kaz.

— Sunt în stare să conducă o țară, a spus Nina. Deci sunt în stare și să urmeze câteva instrucțiuni simple.

— Crezi că o să fie în siguranță pe străzile din Ketterdam? a întrebat Wylan.

— Sunt probabil singurele Grisha care pot umbla libere prin oraș, a răspuns Kaz. Chiar dacă shuhanii o să aibă tupeu să iasă din nou la vânătoare, n-o să îndrăznească să se atingă de două

demnitare ravkane de rang înalt. Nina, Genya e în stare să-i refacă trăsăturile lui Wylan?

— Nu știu, a răspuns Nina. E supranumită Prima Croitoreasă și cu siguranță e cea mai înzestrată, dar fără parem...

Nu trebuia să le explice. Numai mulțumită parem-ului fusese Nina în stare să înfăptuiască miraculoasa transformare a lui Wylan în Kuwei. Și totuși, Genya Safin era o legendă vie. Deci orice era posibil.

— Kaz, a spus Wylan, răsucindu-și marginea cămășii.

— Dacă e dispusă să încerce... ?

Kaz a încuviințat din cap:

— Dar va trebui să fii de două ori mai precaut până la licitație. Taică-tu nu vrea să-ți faci apariția și să-i năruiești farsa pe care le-a servit-o Consiliului Comercial și stadwatch- ului. Ar fi mai înțelept dacă ai mai aștepta.

— Nu, a spus Wylan. M-am săturat să fiu altcineva.

Kaz a ridicat din umeri, dar Jesper avea impresia că obținuse exact ce-și dorea. Cel puțin în cazul ăsta, era ce-și dorea și Wylan.

— N-o să fie și musafiri ai hotelului la baia termală? a întrebat Jesper.

— Le-am cerut să rezerve spațiul exclusiv pentru domnul Rietveld, a spus Nina. Îl rușinează să se dezbrace în fața altora.

— Te rog să nu vorbești despre tata gol, a bombăni Jesper.

— Îi e foarte rușine pentru că are degetele de la picioare lipite, a completat Nina.

— Nina și Matthias o să rămână aici, a spus Kaz.

— Ar trebui să fiu și eu acolo, a protestat Nina.

— Ești ravkană sau membră a acestei echipe?

— Amândouă.

— Exact. Discuția pe care o vom avea va fi suficient de dificilă, încât să nu mai fie nevoie de tine și de Matthias ca să complicați lucrurile.

Deși au protestat o vreme, în cele din urmă Nina a acceptat să rămână în apartament, dacă merge Inej în locul ei.

Dar Inej a clătinat din cap:

— Aș prefera să nu mă duc.

— De ce? a întrebat Nina. Cineva trebuie să-l controleze pe Kaz.

— Și crezi că eu pot să fac asta?

— Ar trebui măcar să încercăm.

— Te iubesc, Nina, dar guvernul ravkan nu i-a tratat foarte bine pe suli. Nu mă interesează să fac schimb de amabilități cu liderii lor.

Jesper nu se gândise niciodată la asta, iar după expresia Ninei se vedea clar că nici ea. Inej a strâns-o în brațe și i-a zis:

— Haide, a spus ea. O să-l punem pe Colm să ne comande ceva decadent.

— Ăsta e răspunsul tău la orice.

— Te plângi? s-a mirat Inej.

— Formulez unul dintre motivele pentru care te ador.

Au plecat la braț să-l caute pe Colm, însă Nina își rodea buza de jos. Probabil se obișnuise deja ca Matthias să-i critice țara, dar Jesper bănuia că o critică venită din partea lui Inej era mai dureroasă. Ar fi vrut să-i spună Ninei că puteai să iubești ceva și, în același timp, să-i vezi defectele. Sau cel puțin spera să fie adevărat, altminteri erai pierdut.

Când s-au împărțit ca să se pregătească pentru întâlnirea cu ravkanii, Jesper s-a dus după Wylan pe hol.

— Hei.

Dar Wylan nu s-a oprit. Jesper l-a depășit și i-a tăiat calea, mergând cu spatele.

— Ascultă, între mine și Kuwei nu e nimic. Chiar nu e nimic. Nu-mi datorezi nicio explicație. Eu sunt cel care v-a întrerupt.

— Ba nu ne-ai întrerupt din nimic. Kuwei stătea la pian. E de înțeles că m-am înșelat.

Wylan s-a oprit brusc:

— Ai crezut că sunt eu?

— Da! a spus Jesper. Înțelegi? A fost o mare gre...

Ochii aurii ai lui Wylan au scânteiat:

— Chiar nu poți să ne deosebești?

— Adică. de obicei, vă deosebesc, dar.

— Nu semănăm deloc, a spus Wylan indignat. Și nici măcar nu e așa de priceput la științe! Jumătate din carnetele lui sunt pline cu desene. Și cele mai multe te înfățișează pe tine. Și nici alea nu-s bune.

— Serios? Desene cu mine?

Wylan a dat ochii peste cap:

— Poți să săruți pe cine vrei, Jesper.

— Și chiar sărut. Cât de des pot.

— Atunci care-i problema?
— Nu-i nicio problemă, voiam doar să-ți dau asta.
Și a pus în mâna lui Wylan o mică pânză ovală:
— Am luat-o când am fost la Sfânta Hilde. M-am gândit că s-ar putea să-ți fie de folos dacă Genya o să încerce să te transforme la loc în puiul de negustor care erai.
Wylan s-a uitat la pânză:
— Mama a pictat-o?
— Am găsit-o în cămara aia plină cu tablourile ei.
Era o miniatură neînrămată: un portret al lui Wylan așa cum fusese pe la opt ani. Wylan și-a îndoit degetele peste marginea pânzei.
— Așa mă ține ea minte. N-a apucat să mă vadă mai mare de atât, a spus el și s-a încruntat: E o imagine atât de veche. Nu știu dacă o să fie de folos.
— Tot tu ești, a spus Jesper. Aceiași cârlionți. Aceeași cută îngrijorată între sprâncene.
— Și ai luat-o numai pentru că te-ai gândit că s-ar putea să fie de ajutor?
— Ți-am zis, îmi place fața ta caraghioasă.
Wylan a plecat capul și a băgat portretul în buzunar.
— Mulțumesc.
— N-ai pentru ce, a spus Jesper, iar după o clipă de ezitare a adăugat: Dacă mergi la băi, aș putea veni cu tine. Dacă vrei.
Wylan a încuviințat nerăbdător din cap:
— Mi-ar plăcea.
Bucuria lui Jesper a durat până la lift, dar când i s-au alăturat lui Kaz și au coborât la etajul al treilea al hotelului, nervii au început să i se încordeze. Poate că intrau într-o capcană, iar Kaz nu era tocmai bun de luptă. O parte din Jesper își dorea ca ravkanii să refuze acest plan nebunesc. Atunci Kaz ar fi fost înfrânt și, chiar dacă ar fi sfârșit cu toții la Poarta Iadului sau în ștreang, tatăl lui măcar ar fi avut o șansă să scape teafăr. Colm petrecuse câteva ore cu Nina și Kaz străduindu-se să-și învețe rolul, trecând în revistă scenariile alternative, îndurând fără să cârtească întrebările și insistențele lor nesfârșite.
Colm nu era cine știe ce actor și mințea tot atât de bine pe cât dansa Jesper balet. Însă Nina avea să fie alături de el - un ajutor considerabil. Ușile liftului s-au deschis și au intrat într-un alt hol spațios decorat în alb și violet, apoi au mers după sunetul

apei și au ajuns într-o cameră cu un mare bazin circular în centru, înconjurat de o colonadă cu arcuri.

Dincolo de coloane, Jesper a văzut mai multe bazine și căderi de apă, golfulețe și firide, totul fiind acoperit cu plăci strălucitoare de faianță albastru-indigo. Ei bine, cu asta Jesper se putea obișnui: bazine cu apă aburindă, fântâni arteziene susurând și dansând precum musafirii la o petrecere, teancuri de prosoape groase și săpunuri frumos mirositoare. Un astfel de loc ar fi trebuit amenajat în Butoi, unde putea fi apreciat cum se cuvine, nu în mijlocul cartierului financiar. Li se spusese că aveau să se întâlnească doar cu două membre ale Triumviratului, dar lângă bazinul circular stăteau trei persoane. Jesper știa că fata cu un singur ochi, îmbrăcată în kefta roșie cu albastru, trebuia să fie Genya Safin, ceea ce însemna că tânăra izbitor de frumoasă cu o adevărată cascadă de păr ca abanosul era Zoya Nazyalensky.

Erau însoțite de un tânăr de vreo douăzeci de ani cu față ca de vulpe, îmbrăcat cu o redingotă turcoaz, cu mănuși de piele maro și cu o impresionantă pereche de pistoale zemenite la șolduri. Dacă Ravka avea de oferit asemenea oameni, poate că Jesper ar fi trebuit să le facă o vizită.

— Am cerut ca să vină singure cele două Grisha, a spus Kaz.

— Mă tem că n-a fost posibil, a răspuns tânărul. Deși Zoya este, desigur, o forță redutabilă, darurile extraordinare ale Genyei nu sunt potrivite pentru confruntări fizice. Eu, pe de altă parte, sunt foarte potrivit pentru toate formele de confruntare, mai ales pentru cele fizice.

Kaz și-a mijit ochii:

— Sturmhond.

— Mă știe! a spus încântat Sturmhond și a înghiontit-o ușor cu cotul pe Genya. Ți-am zis că sunt faimos.

Zoya a oftat exasperată:

— Mulțumesc. Acuma o să fie de două ori mai nesuferit.

Sturmhond a fost împuternicit să negocieze din partea tronului ravkan, a spus Genya.

— Un pirat? s-a mirat Jesper.

— Corsar, l-a corectat Sturmhond. Nu vă puteți aștepta ca regele să participe în persoană la o asemenea licitație.

— De ce nu?

— Pentru că ar putea pierde. Și dă foarte rău ca un rege să piardă.

Lui Jesper nu-i venea a crede că stătea de vorbă cu însuși Sturmhond. Corsarul era o legendă. Spărsese nenumărate blocade în numele ravkanilor, și circulau zvonuri că...

— Chiar ai o navă zburătoare? i-a scăpat lui Jesper.

— Nu.

— Ah...

— Am mai multe.

— Ia-mă cu tine.

Kaz nu părea deloc încântat:

— Regele ravkan te lasă să negociezi pentru el în afaceri de stat? a întrebat el pe un ton sceptic.

— Uneori, a spus Sturmhond. Mai ales dacă sunt implicate personaje nu tocmai dezirabile. Ai o reputație, domnule Brekker.

— Și tu la fel.

— Adevărat. Deci să spune că amândoi ne-am câștigat o reputați în cercurile cele mai rău famate. Regele n-are de gând să târască Ravka orbește într-unul dintre planurile tale. În biletul pe care ni l-a trimis, Nina susține că l-ai avea în posesie pe Kuwei Yul-Bo. Vreau să am confirmarea acestui fapt și vreau detaliile planului tău.

— În regulă, a spus Kaz. Să stăm de vorbă în solariu. Nu vreau să mă fac lac de sudoare.

Când ceilalți au dat să-i urmeze, Kaz s-a oprit și a aruncat o privire peste umăr:

— Doar eu și corsarul.

Zoya și-a dat pe spate superba coama neagră și a spus:

— Suntem membre ale Triumviratului. Nu primim ordine de la șobolani de canal kerchieni cu tunsori dubioase.

— Pot să-mi reformulez cererea ca pe o întrebare, dacă în felul ăsta ți s-ar culca la loc penele zbârlite, a spus Kaz.

— Cât tupeu...!

— Zoya, a spus blând Sturmhond. Să nu ne supărăm pe noii noștri prieteni înainte să fi avut șansa de a ne înșela încrederea. După tine, domnule Brekker.

— Kaz, a spus Wylan. N-ai putea să.?

— Negociază singur pentru tine, pui de negustor. Ai avut suficient timp să înveți.

Și a dispărut cu Sturmhond pe coridor.

Pașii lor s-au stins și s-a lăsat liniștea. Wylan și-a dres glasul și zgomotul a ricoșat din pereții albastru-indigo, săltând prin încăpere ca un mânz în țarc. Genya avea o mină amuzată, iar Zoya și- a pus mâinile în sân și a zis:

— Ei bine?

— Doamnă..., a încercat Wylan. Domnișoară Genya.

Genya a zâmbit, cicatricile de pe față trăgându-i de colțul gurii:

— Vai, ce dulce e.

— Tot timpul ai avut o slăbiciune pentru rătăciți, a spus Zoya cu năduf.

— Ești băiatul pe care Nina l-a retușat să semene cu Kuwei, a spus Genya. Și vrei să încerc să te fac la loc cum erai, așa-i?

— Da, a răspuns Wylan, transmițând prin acel unic cuvânt toată speranța pe care o nutrea. Dar n-am nimic de dat la schimb.

Genya și-a dat peste cap ochiul chihlimbariu:

— De ce sunt kerchienii atât de preocupați de bani?

— Spuse tânăra a cărei țară e în faliment, a șoptit Jesper.

— Ce-ai zis? a ripostat Zoya.

— Nimic, a răspuns Jesper. Doar că regatul kerchian e o țară falimentară din punct de vedere moral.

Zoya l-a măsurat din cap până-n picioare, ca și când s-ar fi gândit dacă n-ar trebui să-l arunce într-un cazan și să-l fiarbă de viu.

— Dacă vrei să-ți irosești timpul și talentul pe niște netrebnici, n-ai decât. Sfinții sunt martori, chiar ar fi loc de îmbunătățiri.

— Zoya...

— Mă duc să găsesc o cameră întunecată cu un bazin adânc să încerc să spăl de pe mine un pic din duhoarea acestei țări.

— Ai grijă să nu te îneci, a strigat Genya în urma Zoyei, care deja plecase cu pas nervos, apoi s-a întors spre ei și le-a zis: Poate o să se înece numai ca să mă înfrunte.

S-a uitat cu atenție la Wylan:

— O să fie dificil. Dacă te-aș fi văzut înainte de transformare.

— Poftim, a spus Wylan încrezător. Am un portret. E mai vechi, dar...

Zoya a luat miniatura din mâna lui.

— Și asta, a adăugat Wylan, întinzându-i afișul cu fața lui pe care-l făcuse Van Eck, promițând o recompensă celui care l-ar fi înapoiat teafăr.

— Hm, a spus ea. Să găsim o lumină mai bună.

S-au plimbat prin băile termale, vârându-și capul în camere cu băi de nămol sau cu băi de lapte, ba chiar și într-o cameră încălzită placată în întregime cu jad. În cele din urmă, au intrat într-o cameră albă și răcoroasă, cu o cadă plină cu un nămol cu miros ciudat lângă un perete și cu ferestre pe peretele opus.

— Căutați un scaun, a spus Genya. Și aduceți-mi trusa de lângă bazinul principal. E grea. Am lăsat-o lângă prosoape.

— Ți-ai adus trusa? a întrebat Wylan.

— Așa mi-a sugerat fata suli, a răspuns Genya, ușuindu-i să-i îndeplinească poruncile.

— Are aceleași aere de stăpână ca Zoya, a mormăit Jesper, plecând împreună cu Wylan.

— Dar am un auz mai bun! a strigat ea în urma lor.

Jesper a luat în mână trusa de lângă bazinul principal. Avea forma unui mic cabinet, ușile ei duble fiind prinse cu o cataramă de aur elaborată. Când s-au întors în camera cu nămol, Genya i-a făcut semn lui Wylan să ia loc lângă fereastră, unde era lumina mai bună. Apoi Fabricatoarea și-a pus degetele sub bărbia lui și i-a întors fața încoace și încolo.

Jesper i-a pus jos trusa.

— Ce cauți? a întrebat-o el.

— Îmbinările.

— Îmbinările?

— Oricât de bine ar lucra un Croitor, dacă te uiți cu atenție, o să vezi îmbinările, locul unde se termină ceva și începe altceva. Mă uitam după semne ale structurii originale. Iar portretul îmi e de ajutor.

— Nu-mi dau seama de ce sunt atât de agitat, a spus Wylan.

— Pentru că s-ar putea să dea greș și să arăți apoi ca o nevăstuică cu cârlionți?

Grisha a ridicat o sprânceană de culoarea focului:

— Poate un șoarece de câmp.

— Nu-i amuzant, a spus Wylan, încleștându-și pumnii în poală cu atâta putere, încât i s-au albit încheieturile degetelor.

— În regulă, a spus Genya. Pot să încerc, dar nu promit nimic. Lucrarea Ninei e aproape perfectă. Din fericire, și eu sunt la fel.

Jesper a zâmbit:

— Îmi amintești de ea.

— Vrei să spui că ea îți amintește de mine.

Genya și-a desfăcut trusa. Era mult mai complexă decât cea pe care o folosea Nina.

Conținea capsule de vopsea, borcănele cu pudre colorate și un șir de sticluțe pline cu un fel de gel transparent.

— Astea sunt celule, a spus Genya.

— Pentru o treabă ca asta, trebuie să lucrez cu țesut uman.

— Deloc dezgustător, a comentat Jesper.

— Ar putea fi și mai rău, i-a răspuns Croitoreasa. Odată, am văzut o femeie care își freca fața cu placentă de balenă în speranța că o să arate mai tânără. Ca să nu vă mai zic ce făcea cu saliva de maimuță.

— Țesutul uman sună încântător, s-a corectat Jesper.

— Așa mă gândeam și eu.

Și-a ridicat mânecile, iar Jesper a văzut că cicatricile de pe față i se întindeau și pe mâini. Nu-și putea imagina ce fel de armă îi răsucise pielea în felul ăla.

Te holbezi la mine, i-a spus Genya fără să se întoarcă spre el.

Jesper a tresărit, simțind că i se încing obrajii:

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Oamenilor le place să se uite. Mă rog, nu mereu. La început, după ce am fost atacată, nimeni nu voia să se uite la mine.

Jesper auzise că fusese torturată în timpul Războiul Civil Ravkan, dar nu era un subiect pe marginea căruia să faci conversație de complezență.

— Acuma nu știu unde să mă uit, a recunoscut el.

— Oriunde vrei. Numai taci din gură, nu cumva să-l pocesc pe bietul băiat, a spus ea și a râs văzând expresia de groază de pe chipul lui Wylan. Glumesc. Dar stai nemișcat. E un proces lent și trebuie să ai răbdare.

Avea dreptate. Era un proces atât de lent, încât Jesper nu era convins că se întâmpla ceva. Genya își așeza buricele degetelor sub ochii lui Wylan și peste pleoapele lui, apoi făcea un pas în spate să examineze ce făcuse - adică nimic, din câte putea vedea Jesper. Apoi lua câte un flacon sau o cutiuță de sticlă, își presăra ceva pe degete, atingea din nou fața lui Wylan, apoi

iarăși făcea un pas în spate. Jesper și-a pierdut răbdarea și a început să se plimbe prin încăpere.

Și-a băgat un deget în nămol, dar a regretat imediat și a plecat să caute un prosop. Dar când s-a uitat la Wylan de la o distantă mai mare, a văzut că ceva se schimbase.

— Merge! a exclamat el.

Genya i-a aruncat o privire rece:

— Bineînțeles că merge.

Din când în când, Croitoreasa se oprea și îi dădea o oglindă lui Wylan ca să-i poată spune ce i se părea bine și ce nu. O oră mai târziu, irisurile lui Wylan își schimbaseră culoarea din auriu în albastru, iar forma ochilor se schimbase și ea. Ar trebui să aibă fruntea mai îngustă, a spus Jesper, uitându-se peste umărul Genyei. Doar un pic. Și avea genele mai lungi.

— Nu știam că ești atent, a șoptit Wylan.

Jesper a zâmbit:

— Eram atent.

— Ah, ce bine că s-a înroșit, face bine la circulație.

— Antrenați și Fabrikatori la Micul Palat? a întrebat Wylan.

Jesper s-a încruntat. De ce voia să înceapă discuția asta?

— Bineînțeles. Avem o școală în incinta palatului.

— Și dacă un elev ar fi mai în vârstă? a insistat Wylan.

— Un Grisha poate fi instruit la orice vârstă, a spus Genya. Alina Starkov și-a descoperit puterea abia la șaptesprezece ani și... și a fost una dintre cele mai puternice Grisha din toate timpurile.

Croitoreasa a apăsat pe nara stângă a lui Wylan și a adăugat:

— E mai ușor când ești mai tânăr, dar așa e cu toate. Copiii învață mai ușor și limbile străine, de exemplu. Sau matematica.

— Și nu se tem, a spus Wylan cu glas scăzut. Oamenii mari sunt cei care îi învață limitele lor.

Privirea lui Wylan a întâlnit-o pe a lui Jesper peste umărul Genyei și, ca și când ar fi lansat o provocare atât pentru el, cât și pentru Jesper, a zis:

— Eu nu știu să citesc.

Pielea i-a devenit brusc stacojie, dar vocea îi era în continuare fermă.

Genya a ridicat din umeri și a zis:

— Asta pentru că n-a avut nimeni răbdare să te învețe. Mulți țărani din Ravka nu știu să citească.

— Ba au încercat mulți oameni să mă învețe. Și au încercat mai multe metode. Am avut parte de toate înlesnirile. Dar pur și simplu nu pot să citesc.

Jesper a văzut încordarea de pe chipul lui și a înțeles efortul pe care îl făcea ca să rostească acele cuvinte. S-a simțit ca un laș.

— Pare că voi doi vă înțelegeți foarte bine, a spus Genya. Dincolo de faptul că amândoi sunteți în cârdășie cu interlopi și pistolari.

Wylan și-a ridicat sprâncenele, iar Jesper și-a dat seama că îl provoca să vorbească. Însă Jesper a tăcut. Nu e un dar. E un blestem. S-a apropiat de fereastră, desco-perindu-și brusc interesul pentru străzile de la poalele hotelului. Asta a omorât-o pe mama ta, înțelegi?

Genya continua să lucreze, întrerupându-se să-i dea oglinda lui Wylan, ca s-o ghideze. Jesper s-a mai uitat la ei o vreme, apoi s-a dus la etaj să vadă ce făcea tatăl lui, apoi a coborât cu un ceai pentru Genya și o cană de cafea pentru Wylan. Când s-a întors în camera cu nămol, aproape că a scăpat cănile pe jos.

În lumina după-amiezii târzii, l-a văzut pe Wylan. Era adevăratul Wylan, așa cum îl văzuse prima oară în vopsitorie, prințul rătăcit care nimerise în povestea greșită.

— Ei bine? a întrebat Genya.

Wylan se juca nervos cu nasturii de la cămașă.

— El e! a spus Jesper. El e puiul de negustor fugar și cu față rumenă.

— Ce bine, a spus Genya, întinzându-și mădularele. Pentru că dacă mai trebuie să stau încă un minut în duhoarea asta de nămol, îmi pierd mințile.

Se vedea limpede că era obosită, însă avea fața radioasă, iar ochiul chihlimbariu îi scânteia. Așa arătau Grisha când își foloseau puterea.

— Ar fi bine să mai arunc o privire mâine-dimineață, dar trebuie să mă întorc la ambasadă. Și în plus, până mâine..., a încheiat ea, ridicând din umeri.

Până mâine, avea să fie anunțată licitația și totul avea să se schimbe.

Wylan i-a mulțumit o dată, apoi a continuat să-i mulțumească până când i-a împins la propriu pe ușă ca să se poate duce după Zoya.

Jesper și Wylan au urcat cu liftul în tăcere până la apartamentul lui Colm. Jesper a aruncat o privire în dormitorul principal și l-a văzut pe tatăl lui adormit peste așternut, sforăind strașnic. Pe pat, chiar lângă el era îm-prăștiat un teanc de hârtii, pe care Jesper s-a aplecat cu grijă să le strângă - prețuri la jurda, liste cu suprafețe de pământ din jurul unor orașe din Novyi Zem.

Nu trebuie să faci curat după noi. Cineva trebuie facă și asta.

Când s-a întors în salon, l-a găsit pe Wylan aprinzând lămpile.

— Ți-e foame?

— Sunt lihnit! i-a răspuns Jesper. Dar tata doarme. Nu cred că e indicat să sunăm noi după mâncare.

A înclinat capul într-o parte, uitându-se cu atenție la Wylan.

— I-ai cerut să te facă și mai arătos?

Wylan s-a îmbujorat:

— Sau ai uitat tu cât de frumos sunt.

Jesper a ridicat o sprânceană, iar Wylan a recunoscut:

— Bine, poate un pic.

I s-a alăturat lui Jesper lângă fereastră. Se înserase, iar felinarele se aprinseseră în șiruri ordonate de-a lungul canalelor. Pe străzi se vedeau patrule ale stadwatch-u\u\, iar Doagele erau din nou pline de culoare și gălăgie. Oare cât timp aveau să fie în siguranță în hotel? Jesper s-a întrebat dacă soldații Kherguud urmăreau Grisha prin oraș, răscolind casele celor pentru care lucrau. Poate că soldații shuhani înconjurau chiar acum ambasada ravkană. Sunt poate în hotelul lor. Oare puteau adulmeca un Grisha aflat la cincisprezece etaje înălțime?

Din când în când, se vedeau explozii de artificii deasupra Doagelor. Jesper nu era surprins. Cunoștea bine Butoiul. Era un cartier care întotdeauna tânjea după mai mult - bani, schilodiri, plăceri, violență. Un adevărat mâncău, iar Pekka Rollins i-l oferise pe Kaz și echipa lui pe post de ospăț.

— Am înțeles ce ai vrut să faci, a spus Jesper. Nu trebuia să-i spui că nu știi să citești.

Wylan a scos din buzunar portretul în miniatură și l-a așezat pe măsuța de lângă fereastră. Ochii albaștri și serioși ai lui Wylan se uitau la el de pe pânză.

— Știi că primul căruia i-am zis de... boala mea a fost Kaz?

— Tocmai lui...

— Știu. Am simțit că mă înec cu cuvintele. Mi-era atât de teamă că o să mă batjocorească. Sau că o să izbucnească în râs. Dar n-a făcut nimic din toate astea. Faptul că i-am spus lui Kaz și mai apoi am dat ochi cu taică-miu a eliberat ceva dinăuntrul meu. Și de fiecare dată când spun cuiva, mă simt mai liber.

Jesper a urmărit o barcă de pasageri dispărând sub Zentsbridge - era aproape goală.

— Nu mi-e rușine că sunt Grisha.

Wylan și-a plimbat degetul mare peste marginea miniaturii. N-a spus nimic, dar Jesper și-a dat seama că ar fi vrut.

Dă-i drumul, l-a îndemnat Jesper. Indiferent ce gândești, spune.

Wylan a ridicat privirea spre el. Ochii lui redeveniseră albaștri și cristalini, așa cum și-i amintea Jesper - ca un lac de munte, precum cerul zemenit. Genya își făcuse treaba bine.

Nu înțeleg, a spus el în cele din urmă. Eu mi-am trăit toată viața ascunzând lucrurile pe care nu le pot face. Tu de ce fugi de lucrurile nemaipomenite pe care le poți face?

Jesper a ridicat iritat din umeri. Și el fusese supărat pe tatăl lui din aproape aceleași motive pe care i le descria Wylan, însă acum îi venea să se apere. Acestea erau alegerile lui, bune sau rele, și le luase cu mult timp în urmă.

— Știu cine sunt, știu la ce sunt bun, ce pot să fac și ce nu. Pur și simplu... sunt ceea ce sunt. Un bun trăgător, un prost jucător de cărți. De ce nu poate să fie de ajuns?

— Pentru mine? Sau pentru tine?

— Nu mă lua cu filosofii din astea, pui de negustor.

— Jes, m-am mai gândit la asta...

— La mine? Noaptea târziu? Cu ce eram îmbrăcat?

— M-am gândit la puterile tale, a spus Wylan, îmbujorându-se și mai tare. Te-ai gândit vreodată că ești un trăgător așa de bun și pentru că ești Grisha?

— Wylan, ești drăguț, dar ai gânduri mult prea fanteziste.

— Poate. Dar te-am văzut controlând metalul. Te-am văzut orientându-l într-o anumită direcție. Dacă tu nu ratezi ținta pentru că îți controlezi gloanțele?

Jesper a clătinat din cap. Era absurd. Trăgea foarte bine pentru că fusese crescut la graniță, pentru că înțelegea cum funcționează armele, pentru că mama lui îl învățase cum să-și țină mâna nemișcată, să-și limpezească mintea și să simtă, nu

doar să vadă ținta. Mama lui. O Fabrikatoare. O Grisha, chiar dacă ea nu folosise niciodată acel cuvânt.

Nu. Nu de-aia trag bine. Dar dacă era adevărat?

A alungat gândul, simțind brusc nevoia să se miște.

— De ce trebuie să-mi spui lucruri din astea? De ce nu lași lucrurile așa cum sunt?

— Pentru că așa nu ți-e ușor, a răspuns Wylan simplu, cu toată seriozitatea - în Butoi, nimeni nu vorbea așa. Te prefaci întruna că totul e în regulă. Te grăbești către următoarea încăierare sau următoare petrecere. Ce te temi că o să se întâmple dacă te oprești?

Jesper a ridicat iarăși din umeri. Și-a aranjat nasturii cămășii, apoi și-a atins revolverele cu degetele mari. Când se simțea așa, furios și neliniștit, se simțea de parcă mâinile lui ar fi avut o viață proprie. Avea mâncărimi pe tot corpul. Trebuia să iasă din camera aceea.

Wylan și-a pus mâna pe umărul lui

— Jesper: Oprește-te.

Jesper nu-și dădea seama dacă voia să se îndepărteze de el sau să-l tragă mai aproape.

— Oprește-te, a repetat Wylan. Respiră.

Privirea lui Wylan era fermă. Jesper nu- și putea lua ochii de la albastrul de apă limpede al ochilor lui. S-a forțat să rămână nemișcat, a inspirat și a expirat.

— Încă o dată, i-a cerut Wylan, iar când Jesper și-a deschis gura să inspire din nou, Wylan s-a aplecat spre el și l-a sărutat.

Jesper a simțit că i se golește mintea. Nu se mai gândea la ce se întâmplase înainte sau la ce avea să se întâmple mai departe. Nu mai exista decât realitatea gurii lui Wylan, apăsarea buzelor lui, apoi oasele fine ale gâtului său și catifelarea cârlionților lui, în clipa când Jesper i-a cuprins ceafa cu palma și l-a tras mai aproape. Acesta era sărutul pe care îl aștepta. Era ca un foc de pușcă. Era ca un câmp în flăcări. Era ca răsucirea Roții lui Makker.

Jesper își simțea bătăile puternice ale inimii - sau oare era inima lui Wylan? ca pe o cavalcadă, și singurul gând din mintea lui era un uluit și fericit oh!

Încet, inevitabil, s-au dezlipit unul de altul.

— Wylan, a spus Jesper, uitându-se în cerul albastru al ochilor lui, chiar sper să nu murim.

Nina s-a înfuriat când a aflat că Genya îl retușase nu doar pe Wylan, ci și pe Kaz, și ea nu fusese de față.

Mâini-Murdare o lăsase pe Croitoreasă să-i pună la loc nasul rupt, să-i dezumfle ochiul învinețit ca să poată vedea din nou cu el și să-i vindece rănile cele mai grave cu care se alesese la Stinghie. Însă doar atât îi permisese să facă.

— De ce? a întrebat Nina. Ar fi putut să...

— N-a știut unde să se oprească, a spus Kaz.

Ninei i-a trecut brusc prin minte că Genya se oferise să-i vindece lui Kaz piciorul beteag.

— Păi, arăți în continuare ca unul dintre cei mai mare bătăuși din Butoi, i s-a plâns Nina. Ar fi trebuit s-o lași măcar să-ți scoată și celelalte vânătăi.

— Chiar sunt unul dintre cei mai mari bătăuși din Butoi. Și dacă nu arăt ca unul care tocmai a răpus zece dintre cei mai buni ciomăgari din arsenalul lui Per Haskell, atunci n-o să mă creadă nimeni. Acuma să trecem la treabă. Nu poți să dai o petrecere dacă nu primește nimeni invitație.

Nina nu aștepta cu nerăbdare această petrecere, dar a doua zi dimineață, anunțul licitației a fost publicat în toate cotidienele, afișat pe coloanele de la intrările de est și de vest ale Stadhall- ului.

Anunțul era simplu:

Kuwei Yul-Bo, fiul lui Bo Yul-Bayur, chimistul-șef din Bhez Ju, își pune la dispoziție serviciile și le va oferi celui rânduit de piață și de mâna lui Ghezen. Cei dornici sunt invitați să participe la o licitație liberă și corectă, în acord cu legile Kerchului și cu normele Consiliului Comercial, sub supravegherea Consiliului Mareelor, la Biserica Trocului, peste patru zile, la ora prânzului. Sfânt este Ghezen și în comerț vedem mâna Lui.

Orașul deja era în mare fierbere din pricina baricadelor, blocadelor și a interdicției de a ieși din casă. Acum, zvonurile au făcut înconjurul cafenelelor și tavernelor, schimbându-se și căpătând forță din saloanele el Geldstraat până în suburbiile rău famate ale Butoiului. Potrivit noilor trupe recrutate de Kaz din rândul Scursurilor, lumea era dornică să afle orice informație despre misteriosul Kuwei Yul-Bo, iar licitația lui deja era legată cu atacul bizar de pe Doaga de Vest, care aproape că răsese de pe fața pământului două case de toleranță și lăsase în urmă

relatări despre oameni zburători. Inej supraveghease ea însăși ambasada shuhană și le povestise că mesagerii veniseră și plecaseră toată dimineața și că îl văzuse pe ambasadorul însuși ducându-se cu pas apăsat la docuri să ceară Consiliului Mareelor să elibereze una dintre navele shuhane blocate în docuri uscate.

— Vrea să trimită după un Fabrikator ca să poată face aur, a spus Jesper.

— Ce păcat că porturile sunt închise, a comentat Kaz.

Ușile Stadhall-ului erau închise publicului și se zvonea că se convocase o întrunire de urgență a Consiliului Comercial pentru a se hotărî dacă aveau să aprobe sau nu licitația. Acesta era testul: aveau să sprijine legile orașului sau - date fiind lucrurile pe care, dacă nu le știau, măcar le bănuiau despre Kuwei - aveau să găsească o cale de a-i refuza drepturile?

În turnul cu ceas al hotelului, Nina aștepta împreună cu ceilalți, supraveghind intrarea dinspre răsărit a Bursei. La prânz, un bărbat în haine negre de negustor s-a apropiat de arcada intrării cu un teanc de documente.

O ceată de oameni a năvălit spre el, smulgându-i afișele din mâini.

— Bietul Karl Dryden, a spus Kaz.

Se pare că el era cel mai tânăr membru al Consiliului, așa că se pricopsise cu această sarcină.

Câteva clipe mai târziu, Inej a dat buzna pe ușa apartamentului, cu un afiș în mână. Incredibil. Nina se uitase țintă la mulțimea din jurul lui Dryden și n-o zărise lângă el.

— Au aprobat licitația, a spus ea, întinzându-i afișul lui Kaz, care l-a dat mai departe celorlalți.

Pe el scria doar atât: Potrivit legilor kerchiene, Consiliul Comercial din Ketterdam acceptă să îl reprezinte pe Kuwei Yul-Bo în licitația organizată pentru serviciile sale. Sfânt este Ghezen și în comerț vedem mâna Lui.

Jesper a oftat prelung și s-a uitat la tatăl lui, care studia cu atenție rapoarte asupra mărfurilor și scenariul pe care Nina și Kaz îl pregătiseră pentru el.

— Nu pot să cred, au acceptat! a spus Colm

Inej a pus o mână pe brațul lui Jesper:

— Nu e prea târziu să renunțăm la plan.

— Ba este, a spus Jesper. Era prea târziu de mult.

Nina n-a spus nimic. Îi plăcea Colm Și ținea la Jesper. Dar licitația aceea era cea mai bună șansă pe care o aveau să-l ducă pe Kuwei în Ravka și să salveze viețile câtorva Grisha.

— Negustorii sunt ținte perfecte, a spus Kaz. Sunt bogați și sunt deștepți. Asta îi face ușor de păcălit.

— De ce? a întrebat Wylan.

— Oamenii bogați vor să creadă că merită fiecare bănuț pe care îl au, așa că uită cât datorează norocului. Oamenii deștepți întotdeauna caută portițe de scăpare. Vor să găsească o șansă de a păcăli sistemul.

— Și cine e ținta cea mai dificilă? a întrebat Nina.

— Țintele cele mai dificile sunt oamenii onești, a spus Kaz. Din fericire, sunt niște rarități.

A lovit cu degetul geamul cadranului dinspre Bursă, făcând semn spre Karl Dryden, care încă stătea lângă arcada unde împărțise afișele, făcându- și vânt cu pălăria după ce plecase mulțimea.

— Dryden și-a moștenit averea de la taică-su. Dar a fost un investitor prea timid ca să-și sporească substanțial averea. Își dorește cu disperare o șansă de a-și dovedi iscusința în fața Consiliului Comercial. Iar noi o să-i dăm o astfel de șansă.

— Ce altceva mai știm despre el? A întrebat Nina.

Kaz aproape că a zâmbit:

- Știm că avocatul lui e bunul nostru prieten, Cornelis Smeet, mare iubitor de câini.

* * *

Din supravegherea anterioară a biroului de avocatură al lui Cornelis Smeet, știau că, de-a lungul unei zile de lucru, obișnuia să-și trimită curierii cu documente la clienți, ca să adune semnăturile de care avea nevoie și ca să trimită informații importante. Curierii erau prea bine plătiți ca să poată fi mituiți - mai ales dacă vreunul dintre ei ar fi fost unul dintre temuții oameni onești.

Și, într-un fel, ar fi trebuit să-i mulțumească lui Van Eck pentru ușurința cu care Kaz și-a întins cursa. Îmbrăcați în uniforme ale stadwatch- ului, Anika și Pim opreau curierii lui Smeet în perfectă siguranță, cerându-le actele de identitate și scotocindu-le în sacii de corespondență.

Documentele din saci erau confidențiale și sigilate, dar nu documentele îi interesau. Voiau doar să strecoare în ei câteva firimituri ca să-l momească pe tânărul Karl Dryden.

— Uneori, le explicase Kaz, un hoț adevărat nu doar ia, ci mai și lasă ceva în urma lui.

Împreună cu Specht, Wylan crease un fel de ștampilă care putea fi aplicată pe spatele unui plic sigilat, lăsând impresia că plicul absorbise cerneala de pe un alt document, ca și când un funcționar neglijent ar fi lăsat hârtiile într-un loc umed. Când mesagerii îi livrau documentele lui Dryden, dacă era cât de cât curios, putea zări cuvintele care păreau să se fi imprimat din greșeală pe plicul lui cu documente. Și putea găsi ceva foarte interesant - o scrisoare de la un alt client al lui Smeet. Numele clientului nu se distingea, dar scrisoarea conținea o rugăminte: Auzise Smeet de un fermier pe nume Johannus Rietveld, șeful unui consorțiu de crescători de jurda din Kerch și Novyi Zem. I-ar putea face cunoștință cu el?

Înainte să se anunțe licitația lui Kuwei, informația ar fi fost de un interes scăzut. După, era genul de pont care putea aduce cuiva o avere.

Chiar înainte să întindă cursa cu scrisoarea falsă, Kaz îl pusese pe Colm să ia masa în somptuosul salon de mese de la parterul hotelului Geldrenner cu diferiți membri ai comunității comerciale și bancare din Kerch. Colm întotdeauna stătea la mare distanță de ceilalți clienți, comanda mâncăruri extravagante, și vorbea cu glas scăzut cu oaspeții săi. Conținutul conversațiilor era lipsit de importanță - discutau despre recolte și rate ale dobânzilor -, dar nimeni din salon nu știa asta. Totul se făcea la vedere, astfel încât, atunci când membrii Consiliului Comercial veneau să întrebe personalul hotelului cum își petrecea timpul domnul Rietveld, obțineau răspunsurile pe care și le dorea Kaz.

Nina era prezentă la toate aceste întâlniri, jucând rolul asistentei poliglote a domnului Rietveld, o Grisha Sfâșie-Inimi care își căuta de lucru după ce Casa Trandafirului Alb fusese distrusă. Deși se dădea cu mult extract de cafea ca să înșele simțurile soldaților Kherguud, Nina se simțea expusă stând la masă în văzul lumii. Kaz pusese mai multe Scursuri să supravegheze străzile din jurul hotelului, ca să identifice eventualii soldați shuhani.

Nimeni nu uitase că vânau Grisha și că Nina ar fi fost o țintă foarte ademenitoare, dacă ar fi aflat de întâlnirile de la Geldrenner. Dacă puneau mâna pe o Sfâșie-Inimi pe care ar fi putut s-o drogheze cuparem, ar fi putut să schimbe radical cursul licitației și ar fi putut ține piept Consiliului Mareelor. Și totuși, Nina era încrezătoare că negustorii care aflaseră de prezența lui Rietveld la hotel aveau să-și țină gura. Kaz îi explicase pe îndelete ce însemna puterea lăcomiei, iar oamenii aceia voiau toate profiturile numai pentru ei.

De asemenea, Nina aprecia atenția pe care Kaz o acordase înfățișării lui Colm. Era îmbrăcat tot ca un fermier, dar Kaz făcuse câteva modificări subtile - o haină mai elegantă, cizme lustruite, un ac de cravată din argint, împodobit cu o bucățică de ametist neprelucrat. Erau semne ale prosperității pe care negustorii aveau să le observe și să le aprecieze - nimic prea vulgar sau prea bătător la ochi, nimic care ar fi putut să stârnească suspiciuni. Negustorii erau și ei ca toată lumea - voiau să creadă că ei aveau poziția privilegiată în negociere.

Cât despre Nina, Genya îi dăduse o superbă kefta roșie din colecția ei căreia îi schimbaseră culoare broderiilor din albastru în negru. Nina și Genya nu aveau nici pe departe aceeași măsură, însă reușiseră să desfacă cusăturile și să coasă câteva bucăți suplimentare de material.

Nina se simțise ciudat să poarte o kefta adevărată după atâta timp. Cea pe care o purtase la Casa Trandafirului Alb era doar un costum, o podoabă ieftină menită să-i impresioneze clientela. Dar cea de acum era autentică - precum cele purtate de soldații Armatei a Doua - și era făcută din mătase pură, vopsită într-un roșu a cărui rețetă o știau doar Fabrikatorii. Oare mai avea dreptul să poarte un asemenea veșmânt?

Când o văzuse Matthias, înlemnise în pragul apartamentului de hotel, cu ochii lui albaștri măriți de uluire.

Au rămas câteva clipe în tăcere până când, în cele din urmă, Matthias spusese:

— Arăți foarte bine.

— Vrei să spui că arăt ca dușmanul.

— Amândouă lucrurile au fost întotdeauna adevărate, răspunsese el, apoi pur și simplu îi oferise brațul.

Nina avusese mari dubii cu privire la capacitatea lui Colm de a juca rolul principal în această farsă. Era un amator și, la

primele lor întâlniri cu bancheri și consilieri, fusese cât se poate de nesigur. Dar, cu fiecare oră petrecută la masă, încrederea lui sporise, iar în sufletul Ninei înmugurise speranța. Și totuși, încă nu venise niciun membru al Consiliului Comercial să se întâlnească cu Johannus Rietveld.

Poate că Dryden nu văzuse urma documentului fals sau poate că hotărâse să nu acționeze pe baza lui. Sau poate că Mâini-Murdare pur și simplu îi supraestimase lăcomia. În cele din urmă, cu doar patruzeci și opt de ore înainte de licitație, Johannus Rietveld a primit un bilet de la Karl Dryden, prin care îl anunța că avea să-i facă o scurtă vizită în ziua aceea, în speranța că vor putea discuta afaceri care ar putea fi profitabile pentru amândoi.

Jesper a încercat să-și calmeze tatăl, iar Kaz le-a dat instrucțiuni Anikăi și lui Pim. Dacă voiau să-l prindă în cârlig pe Dryden, trebuia să se asigure că și alți pești mai mari erau interesați de momeală. Nina și Colm și-au petrecut dimineața aceea întâlnindu-și musafirii în salonul de mese, ca de obicei, iar Nina a făcut tot ce i-a stat în putință ca să-l liniștească.

La unsprezece ceasuri, Nina a zărit intrând în salon doi oameni în hainele negre și sobre ale negustorilor. Nu s-au oprit să-l întrebe pe ospătarul-șef unde să-l găsească pe Johannus Rietveld, ci s-au dus direct la masa lui - dovada limpede că îl urmăriseră și strânseseră informații despre el.

— Au venit, i-a șoptit ea lui Colm, dar a regretat în clipa următoare, văzându-l că s-a îndreptat de spate și s-a întors spre intrare.

Nina l-a luat de mână:

— Uită-te la mine. Întreabă-mă de vreme.

— De ce despre vreme? a răspuns el, cu fruntea îmbrobonată de sudoare.

— Dacă preferi, poți să mă întrebi care mai e moda la pantofi. Încerc doar să te fac să te porți natural.

Și ea încerca să-și domolească bătăile inimii - lucru pe care înainte îl putea face fără efortul caraghios de la a respira adânc -, pentru că îl recunoscuse pe bărbatul care îl însoțea pe Dryden. Era Jan Van Eck.

Cei doi bărbați s-au apropiat de masă, scoțându-și pălăriile.

— Domnul Rietveld?

— Da? a spus Colm cu glas sugrumat.

Nu era un început de bun augur. Nina i-a dat pe sub masă cea mai ușoară lovitură cu piciorul de care era în stare. Colm a tușit și a întrebat:

— Cu ce vă pot ajuta, domnilor?

Cât se pregătiseră pentru aceste întâlniri, Kaz insistase ca Nina să învețe culorile și simbolurile tuturor membrilor din Consiliul Comercial, așa că Nina le-a recunoscut cu ușurință acele de cravată un mănunchi de spice de grâu legate cu o panglică din smalț albastru pentru familia Dryden și laurul roșu pentru Van Eck. Dar chiar și fără acul de la cravată, Nina ar fi recunoscut asemănarea lui Jan Van Eck cu Wylan. S-a uitat la începutul lui de chelie. Ar fi fost bine ca bietul Wylan să investească într-o loțiune tonică de calitate pentru părul său.

Dryden și-a dres glasul cu un aer plin de importanță:

— Numele meu e Karl Dryden, iar acesta este stimatul domn Jan Van Eck.

— Domnule Dryden! a spus Colm, cu o surprindere cam exagerată. Am primit biletul dumneavoastră. Din nefericire, am toată ziua ocupată.

— Mă întreb dacă n-am putea să stăm de vorbă câteva minute chiar acum. Nu avem nici cea mai mică intenție să vă irosim timpul, domnule Rietveld, a spus Van Eck cu un zâmbet surprinzător de fermecător. Și nici pe al nostru.

— Prea bine, a spus tatăl lui Jesper, mimând foarte convingător că avea rețineri. Vă rog să luați loc.

— Mulțumesc, a spus Van Eck cu încă un zâmbet. Din câte am înțeles, reprezentați un consorțiu de cultivatori de jurda.

Colm s-a uitat în jur ca și când s-ar fi temut ca nu cumva să-i audă cineva.

— E posibil. Cum ați aflat această informație?

— Mă tem că nu am puterea de a vă divulga sursa mea.

— Ascunde ceva, i-a spus Nina lui Colm.

Dryden și Van Eck s-au încruntat la unison.

— Am aflat de la căpitanul navei cu care ați venit, a spus Van Eck.

— Minte, a intervenit Nina.

— De unde știi asta? a întrebat Dryden iritat.

— Sunt Grisha, a spus Nina cu un gest teatral al mâinii. Nu există secrete pe care să nu le pot afla, a adăugat ea - în fond, putea foarte bine să se și distreze.

Neliniștit, Dryden și-a supt cu totul buza de jos, iar Van Eck a recunoscut fără tragere de inimă:

— E posibil ca o informație sensibilă să-și fi croit drum până la noi dinspre biroul lui Cornelis Smeet.

— Înțeleg, a spus Colm, cu o posomorâre cât se poate de autentică.

Ninei îi venea să aplaude. Acum, negustorii erau în defensivă.

— Suntem interesați de posibilitatea de a spori lista investitorilor dumneavoastră, a spus Van Eck.

— Nu mai am nevoie de investitori.

— Cum e cu putință? a întrebat Dryden. Sunteți în oraș de mai puțin de o săptămână.

— Climatul s-a schimbat într-o oarecare măsură. Nu înțeleg foarte bine de ce, dar s-a creat o cerere mare de jurda pe piață.

Van Eck s-a aplecat în față, cu ochii ușor mijiți:

— Asta chiar că este interesant, domnule Rietveld. Cum se face că ați venit în Ketterdam într-un moment atât de prielnic? De ce ați ales tocmai acum să înființați un consorțiu al crescătorilor de jurda?

Gata cu defensiva. Însă Kaz îl pregătise pe Colm pentru o astfel de întrebare.

— Dacă țineți să știți, acum câteva luni, cineva a început să cumpere ferme de jurda din jurul Coftonului, însă nimeni nu i-a putut afla identitatea. Unii dintre noi ne-am dat seama că se pune ceva la cale, așa că am ales să nu ne vindem fermele, ci să ne asociem între noi.

— Un cumpărător necunoscut? a întrebat Dryden curios.

Van Eck s-a schimbat la față.

— Da, a spus Nina. Domnul Rietveld și partenerii lui n-au reușit să afle cine putea fi. Dar probabil că dumneavoastră, domnilor, o să aveți mai mult noroc. S-a zvonit că ar fi kerchian.

Van Eck s-a lăsat pe spetează. Pielea lui palidă căpătase o strălucire umedă. Raportul de putere se schimbase din nou. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit Van Eck era ca să facă cineva cercetări cu privire la identitatea celui care cumpărase culturile de jurda. Nina i-a dat încă un ghiont discret lui Colm Cu cât păreau mai puțin interesați de banii Consiliului, cu atât membrii Consiliului aveau să fie mai înclinați să investească.

— De fapt, a continuat Colm, dacă aflați cine este, poate o să vă implicați în proiectul lui. Poate că el mai are nevoie de investitori.

— Nu, a spus Van Eck un pic prea apăsat. La urma urmelor, dumneavoastră sunteți cu noi aici și ați putea foarte bine să ne reprezentați interesele. De ce să irosim timp și efort cu o muncă detectivistică de prisos? Fiecare om e liber să facă profituri acolo unde crede de cuviință.

— Și totuși, a intervenit Dryden. E posibil ca acest investitor misterios să știe ceva despre situația cu shuhanii...

Van Eck i-a aruncat o privire mustrătoare lui Dryden; era limpede că nu voia să fie aduse în discuție cu atâta ușurință dezbaterile din cadrul Consiliului. Tânărul negustor și-a închis gura cu un ușor clănțănit.

Dar apoi Van Eck și-a împreunat degetele și a spus:

— Cu siguranță merită să strângem cât mai multe informații cu putință. Am să mă ocup personal de cercetările cu privire la acest cumpărător necunoscut.

— Atunci poate că n-ar trebui să ne grăbim, a spus Dryden.

Fricos, într-adevăr, și-a spus Nina, apoi a văzut semnul pe care i l-a făcut Anika din capătul holului de la intrare.

— Domnule Rietveld, următoarea dumneavoastră întâlnire?

Și a aruncat o privirile plină de înțeles spre intrare, unde Rotty - care arăta impecabil în costumul negru de negustor conducea un grup de bărbați prin hol, trecând pe lângă salonul de mese.

Van Eck și Dryden au schimbat o privire văzându-l în hol pe Jellen Radmakker, unul dintre cei mai bogați investitori din tot Kerchul. Ce se întâmpla de fapt era că, imediat ce sosise biletul lui Dryden, câțiva investitori fuseseră invitați la o prezentare a profiturilor ce puteau fi obținute din comerțul cu uleiul zemenit care nu avea nicio legătură cu fictivul Johannus Rietveld. Bineînțeles, Van Eck și Dryden nu știau asta. Ce conta era că, în clipa aceea, își închipuiau că puteau pierde ocazia de a investi.

Ninei aproape că îi părea rău că nu-l putea asculta pe Jesper perorând despre piața resurselor timp de o oră.

Nina l-a lovit din nou pe Colm cu piciorul pe sub masă.

— Ei bine, a spus el grăbit. Trebuie să plec, domnilor. A fost o plăcere...

— Care e prețul unei acțiuni? a întrebat Dryden.

— Mă tem că, la momentul acesta, chiar n-aș mai putea primi noi.

— Și dacă am investi împreună? a întrebat Van Eck.

— Împreună?

— Consiliul Comercial crede că prețurile jurdei s-ar putea să se schimbe în scurtă vreme. Până de curând, aveam mâinile legate, dat fiind că îndeplinim rolul de funcționari publici. Dar licitația care urmează ne dă libertatea de a face noi investiții.

— E legal? a întrebat Colm, încruntându-și fruntea cu o mină profund îngrijorată.

— Categoric. Ne este interzis să influențăm rezultatul licitației, dar o investiție în fondul dumneavoastră din partea mea și a domnului Dryden este perfect legală și ar putea fi reciproc avantajoasă.

— Îmi dau seama cum ați putea beneficia dumneavoastră de pe urma investiției, dar...

— Până acum, ați încercat să atrageți investitori separați. Ce-ați spune dacă membrii Consiliului Comercial ar deveni investitorii principali? Ce-ați spune dacă acest fond ar deveni exclusiv al nostru? Consiliul reprezintă treisprezece dintre cele mai vechi și mai înstărite familii din Kerch, care au afaceri bănoase și mult capital la dispoziție. Fermierii din consorțiul dumneavoastră n-ar putea găsi parteneri mai buni.

— Nu... nu știu ce să zic, a răspuns Colm. Desigur, este o propunere tentantă, însă aș avea nevoie de garanții serioase dacă ar fi să ne expunem la un asemenea risc. Dacă am primi investiția Consiliului Comercial, i-am pierde dintr-odată pe toți ceilalți investitori.

Dryden s-a zbârlit:

— Niciun membru al Consiliului Comercial n-ar încălca un contract. Vom pecetlui înțelegerea cu propriile noastre sigilii, în prezența unui judecător ales de dumneavoastră.

Nina aproape că vedea cum se învârteau rotițele în capul lui Van Eck. Bineînțeles că fuseseră fermieri din Novyi Zem care refuzaseră să vândă. Acum, avea ocazia să controleze nu doar terenurile cu jurda pe care le cumpărase, dar și o bună parte din cele pe care nu reușise să le cumpere. Nina s-a întrebat dacă nu cumva, dat fiind că orașul cheltuise sume însemnate pentru găsirea fiului său, Van Eck se simțea obligat să ofere Consiliului o bună oportunitate de afaceri.

— Dați-ne patruzeci și opt de ore să..., a început Van Eck.

Colm l-a întrerupt cu o expresie de regret:

— Mă tem că trebuie să-mi închei treburile aici până mâine seară. Deja mi-am cumpărat bilet.

— Porturile sunt închise, a spus Van Eck. Nu plecați nicăieri.

Tatăl lui Jesper l-a fixat pe Van Eck cu o privire cenușie și glacială care i-a zbârlit Ninei părul pe mâini.

— Mă simt agresat, domnule Van Eck, și nu-mi place.

O clipă, Van Eck i-a susținut privirea, dar în cele din urmă, lăcomia lui a învins.

— Atunci douăzeci și patru de ore, a spus negustorul.

Colm s-a prefăcut că ezită.

— Douăzeci și patru de ore, a răspuns Colm. Dar nu promit nimic. Trebuie să fac ce-i mai bine pentru consorțiu.

— Desigur, a spus Van Eck, ridicându-se și dând mâna cu el. Tot ce vă cerem e să nu luați decizia finală înainte să vă prezentăm oferta noastră pentru preluarea fondului. Cred că o să vi se pară foarte generoasă.

Colm a aruncat o privire în direcția în care dispăruse Radmakker.

— Sigur, pot să fac asta. O zi bună, domnilor.

Când Nina s-a întors să-l urmeze afară din salon, a auzit glasul lui Van:

— Domnișoară Zenik.

— Da?

— Am auzit că ați lucrat la Casa Trandafirului Alb, a spus el, și buza i s-a crispat ușor, ca și când chiar simpla rostire a acelui nume ar fi fost un semn de depravare.

— Așa este.

— Am auzit că Grisha Sfâșie-Inimi de acolo lucrează din când în când pentru Kaz Brekker.

— Am lucrat de câteva ori pentru Brekker, a recunoscut Nina fără nicio reținere.

Cel mai bine era să iasă la atac. L-a luat de mână pe Van Eck, încântată să simtă cum se crispează.

— Dar credeți-mă, a adăugat ea, dacă aș avut fie și cea mai vagă idee despre locul în care se află fiul dumneavoastră, m-aș fi dus să le spun autorităților.

Van Eck a amuțit. Cu siguranță nu își propusese să ducă discuția în direcția asta.

— Vă... mulțumesc.

— Nici nu-mi pot imagina prin ce chinuri treceți. Dar cum de a reușit Brekker să pună mâna pe băiat? a continuat Nina. Aș fi crezut că paza dumneavoastră...

— Wylan nu era acasă.

— Nu?

— Studia muzica la Belendt.

— Și ce-au zis profesorii lui despre răpire?

— Am., a început Van Eck, uitându-se stânjenit la Dryden. Sunt și ei consternați.

— Poate că s-a întovărășit cu cine nu trebuia?

— Poate.

— Sper că nu l-a călcat pe coadă pe Kaz Brekker, a spus Nina înfiorându-se.

— Wylan n-ar face...

— Bineînțeles că nu, a spus Nina, aranjându-și mânecile keftei și pregătindu-se să iasă din salon. Numai un prost ar face așa ceva.

Kaz și-a dat seama că Nina era obosită. Cu toții erau obosiți. Chiar și el fusese nevoit să se odihnească un pic după luptă. Trupul încetase să-i mai dea ascultare - de-pășise o limită invizibilă și pur și simplu dăduse stingerea. Kaz nu-și aducea aminte când adormise. Și nici nu visase. Tot ce-și amintea era că se odihnea în cel mai mic dormitor al Apartamentului Ketterdam, stând întins pe spate și trecând în revistă detaliile planului, după care s-a trezit brusc în întuneric, speriat, neștiind unde era sau cum ajunsese acolo.

Când a întins mâna să aprindă lampa, a simțit un junghi puternic. Fusese chinuitor să îndure atingerile ușoare ale Genyei când îi vindecase rănile, dar poate că ar fi fost bine s-o lase pe Croitoreasă să-l vindece puțin mai mult. Îl aștepta o noapte lungă, iar planul cu licitația nu semăna cu nimic din ce mai încercase până atunci.

În perioada pe care o petrecuse alături de Scursuri, Kaz văzuse și auzise o mulțime de lucruri, dar conversația pe care o avusese cu Sturmhond în solariu le întrecea pe toate. Discutaseră despre detaliile licitației, despre ce le trebuia de la Genya, despre cum prevedea Kaz că avea să decurgă licitația și în ce ritm. Kaz voia ca Sturmhond să facă prima ofertă când se

ajungea la cincizeci de milioane, moment în care bănuia că shuhanii aveau să riposteze plusând cu încă zece milioane. Kaz voia să fie sigur că ravkanii erau hotărâți să meargă până la capăt. Odată pornită licitația, trebuia să se decidă un câștigător. Nu se putea face niciun pas înapoi.

Corsarul era precaut, cerând detalii despre felul în care fuseseră angajați pentru lovitura de la Curtea de Gheață și despre felul în care reușiseră să-l găsească și să-l elibereze pe Kuwei.

Kaz i-a dat suficiente informații cât să-l convingă că Kuwei era într-adevăr fiul lui Bo Yul-Bayur. Însă nu avea niciun interes să-i divulge planurile lor și nici adevăratele talente ale echipei lui. Cine știe, poate că avea ceva ce Sturmhond și-ar fi putut dori să fure într- o bună zi.

În cele din urmă, Sturmhond și-a îndreptat reverele redingotei turcoaz și a spus:

— Ei bine, Brekker, e limpede că nu spui decât jumătăți de adevăruri și minciuni sfruntate, deci nu încape îndoială că ești omul potrivit pentru lovitura asta.

— Încă ceva, a spus Kaz, studiind nasul rupt al corsarului și părul lui roșcat. Înainte să ne luăm de mână și să sărim împreună de pe stâncă, aș vrea să știu cu cine am de-a face.

Sturmhond a ridicat o sprânceană:

— E drept că n-am fost împreună într-o excursie și nici n-am schimbat haine între noi, dar cred că am făcut cunoștință într-un mod cât se poate de civilizat.

— Cine ești de fapt, corsarule?

— E o întrebare existențială?

— Niciun hoț adevărat nu vorbește ca tine.

— Ce părere limitată.

— Știu cum arată un fiu de bogătan și nu cred că un rege ar trimite un corsar de rând să rezolve probleme atât de delicate.

— Corsar de rând? a pufnit Sturmhond. Te pricepi chiar așa de bine la politică?

— Știu cum să negociez o înțelegere. Cine ești? Îmi spui adevărul sau îmi iau echipa și plec.

— Ești chiar atât de sigur că poți, Brekker? Acum îți cunosc planurile. Sunt însoțit de două dintre cele mai faimoase Grisha din lume și nici eu nu-s chiar nepriceput în luptă.

— Iar eu sunt șobolanul de canal care l-a adus pe Kuwei în viață de la Curtea de Gheață. Așa că spune-mi cum îți evaluezi șansele.

Echipa lui nu avea nici haine, nici titluri care să rivalizeze cu ale ravkanilor, dar Kaz știa foarte bine pe cine ar fi pariat dacă ar mai fi avut vreun ban.

Sturmhond și-a împreunat mâinile la spate, iar Kaz a observat o subtilă schimbare în atitudinea lui. Ochii lui și-au pierdut sclipirea amuzantă și au căpătat o expresie surprinzător de gravă. Nu mai era nici pe departe un corsar de rând. Și-a ațintit privirea asupra străzii de la poalele hotelului și a început să vorbească:

— Să zicem - dar numai ipotetic, se-nțelege - că regele ravkan are rețele de spioni care pătrund adânc în Kerch, Fjerda și Shu Han, și că știe foarte bine cât de important ar putea fi Kuwei Yul-Bo pentru viitorul țării lui. Să zicem și că, pentru a negocia această chestiune, regele n-ar avea încredere decât în el însuși, dar că știe de asemenea și cât de periculos ar fi să călătorească sub propriul nume când țara lui e în mare dezordine, că nu are niciun moștenitor și succesiunea Lantsovilor nu e nicidecum asigurată.

— Deci - ipotetic - ar trebui ca lumea să ți se adreseze cu Înălțimea Voastră. Și cu alte apelative mai colorate. Ipotetic.

Corsarul l-a măsurat pe Kaz din priviri:

— Cum ți-ai dat seama că nu sunt cine pretind că aș fi, domnule Brekker?

Kaz a ridicat din umeri:

— Vorbești kerchiana ca un nativ - ca un nativ înstărit. Nu ca unul care a crescut printre marinari și bătăuși de stradă.

Corsarul s-a întors ușor, îndreptându-și toată atenția spre Kaz. Dezinvoltura îi dispăruse cu desăvârșire, iar acum arăta cu un comandant pregătit să-și conducă ar-matele în luptă.

— Domnule Brekker..., a întrebat el. Pot să-ți spun Kaz? Mă aflu într-o poziție vulnerabilă. Sunt un rege care își conduce țara cu vistieria goală, încercuit de dușmani din toate părțile. În plus, sunt forțe dinăuntrul țării care ar putea profita de absența mea ca să încerce să pună mâna pe tron.

— Deci spui că ai fi un excelent ostatic.

— Presupun că recompensa pentru mine ar fi considerabil mai mică decât prețul pus pe capul lui Kuwei. Ceea ce, sincer să fiu, îmi cam rănește orgoliul.

— Nu-mi lași impresia că ai suferi din pricina asta, a spus Kaz.

— Sturmhond a fost o născocire a tinereții mele, iar reputația lui încă îmi este de folos. Nu pot licita pentru Kuwei Yul-Bo ca rege al Ravkăi. Sper ca planul tău să iasă așa cum îți dorești. Dar dacă n-o să-ți iasă, pierderea unui asemenea trofeu va fi văzută ca o gafă umilitoare atât din punct de vedere diplomatic, cât și strategic. Particip la licitație ca Sturmhond sau nu particip deloc. Dacă asta e o problemă pentru tine...

Kaz și-a așezat mâna pe capul bastonului:

— Câtă vreme nu încerci să mă tragi pe sfoară, poți să participi și ca Zâna din Istamere.

— Mă bucur că am de unde alege, a spus el, apoi s-a întors din nou cu fața spre oraș. Crezi că o să meargă, domnule Brekker? Sau risc soarta Ravkăi și a armatei de Grisha bizuindu-mă pe onoarea și abilitățile unui pungaș bun de gură.

— Le riști destul de mult pe amândouă, a spus Kaz.

— Da, voi vă riscați țara. Noi ne riscăm viețile. Pare un târg corect.

Regele Ravkăi i-a întins mâna:

— Avem o înțelegere?

— Avem o înțelegere.

Și au dat mâna.

— De-ar putea fi încheiate și tratatele atât de repede, a spus el, mina relaxată de corsar revenindu-i pe față ca o mască luată de la o tarabă de pe Doaga de Vest. O să mă duc să beau ceva și să fac o baie. Nimeni nu suportă prea mult timp nămolul și duhoarea. Pentru că, după cum i-a zis răzvrătitul prinț, dăunează constituției.

Și-a scuturat un fir invizibil de praf de pe rever și a ieșit cu pas mare din solariu.

Acum, Kaz și-a netezit părul, după care și-a pus haina pe el. Nu-i venea să creadă că un șobolan de canal ca el tocmai încheiase o înțelegere cu un rege. Și-a amintit de nasul rupt care îi dădea corsarului înfățișarea cuiva care se bătuse mult la viața lui. Și poate că chiar se bătuse mult, dar mai probabil era să fi pus să fie retușat ca să nu i se recunoască trăsăturile. E greu să nu atragi atenția când fața ta era gravată pe fiecare

monedă. La urma urmelor, de viță nobilă sau nu, Sturmhond era de fapt un mare șarlatan, și tot ce conta era ca el și oamenii lui să-și facă treaba.

Kaz s-a uitat la ceas - era trecut de miezul nopții, mai târziu decât ar fi vrut - și s-a dus s-o caute pe Nina.

A fost surprins să-l găsească pe Jesper așteptând în hol.

— Ce-i? a întrebat Kaz, mintea lui trecând imediat în revistă toate necazurile care ar fi putut să se întâmple cât timp dormise.

— Nimic, a spus Jesper. Sau nimic deosebit.

— Atunci ce vrei?

Jesper a înghițit în sec și a zis:

— Matthias ți-a dat ție restul de parem, nu-i așa?

— Așa, și?

— Dacă se întâmplă ceva... Shuhanii o să fie și ei la licitație, poate și soldații Kherguud. La lovitura asta, pericolele sunt foarte mari. Nu-l pot lăsă la greu pe tata și de data asta. Am nevoie de parem, ca măsură de siguranță.

Kaz la fixat cu privirea câteva clipe:

— Nu.

— De ce naiba?

O întrebare rezonabilă. A-i da parem-ul lui Jesper ar fi fost mișcarea înțeleaptă, mișcarea practică.

Taică-tu ține la tine mai mult decât la o bucată de pământ.

— Dar...

— Nu vreau să te las să te transformi într-un martir, Jes.

— Dacă o pățim, o pățim cu toții.

— Asta e decizia mea.

— Și totuși, pare să fie decizia mea.

Kaz a pornit spre salonul apartamentului. Nu avea de gând să se certe cu Jesper, mai ales că nici el nu știa bine de ce îi refuza.

— Cine e Jordie?

Kaz s-a oprit. Știa că întrebarea avea să vină, și totuși încă îi era greu să audă numele fratelui său.

— Cineva în care aveam încredere, a spus el și a aruncat o privire peste umăr, uitându-se în ochii cenușii ai lui Jesper. Cineva pe care nu voiam să-l pierd.

Kaz i-a găsit pe Nina și Matthias dormind pe canapeaua violet din salon. De ce aleseseră cei mai mari oameni din echipa lui să doarmă în locul cel mai strâmt, habar n-avea. A înghiontit-o ușor

pe Nina cu bastonul, iar ea, fără să deschidă ochii, a încercat să-l dea deoparte.

— Scoală și strălucește.

— Pleacă, a spus ea, adâncindu-și capul în pieptul lui Matthias.

— Să mergem, Zenik. Morții așteaptă, eu nu.

În cele din urmă, s-a ridicat de pe canapea, încălțându-și cizmele. Se dezbrăcase de kefta și își luase pe ea pantalonii și haina pe care le purtase în timpul fiascoului de la Reciful Dulce. Matthias i-a urmărit fiecare mișcare, dar n-a cerut să-i acompanieze - știa că prezența lui n-ar fi făcut decât să crească șansele de a fi descoperiți.

Inej a apărut în prag și au pornit cu toții spre lift în tăcere. Deja intrase în vigoare interdicția de a ieși pe străzile Ketterdamului, dar trebuia să facă asta. Se bazau pe noroc și pe capacitatea lui Inej de a cerceta străzile din fața lor ca să evite patrulele stadwatch-ului.

Au ieșit pe ușa din spate a hotelului și au pornit spre cartierul manufacturilor. Înaintau lent, mergând pe un traseu șerpuit ca să ocolească blocadele. Acum înaintau cu pas iute, acum se opreau și așteptau ca Inej să reapară din întuneric și să le indice cu un gest scurt din mână dacă era cazul să mai rămână pe loc sau s-o ia prin alta parte, după care plecau din nou. În cele din urmă, au ajuns la morgă, o clădire de piatră cenușie, fără nicio inscripție, aflată la marginea cartierului manufacturier, în fața căreia era o grădină de care nu se mai îngrijise nimeni de ceva vreme. Aici nu erau aduse decât cadavrele celor bogați, ca să fie pregătite pentru transport și înmormântare în afara orașului. Nu semăna cu grămada înfiorătoare de cadavre de pe Barja Morții, dar Kaz tot a simțit că se afundă într-un coșmar.

Și-a amintit de vocea lui Inej lovindu-se de faianță albă.

Continuă.

Morga era pustie, iar ușile grele de fier, încuiate. Kaz a spart încuietoarea, iar după ce au intrat, a aruncat o privire peste umăr la umbrele schimbătoare din grădina năpădită de buruieni. N-o vedea pe Inej, dar știa că era acolo. Avea să stea cu ochii pe intrare, în timp ce el și Nina aveau să-și facă treaba sinistră. Era răcoare înăuntru, iar singura sursă de lumină era o lampă mortuară cu flacăra albăstruie. Dincolo de holul de primire se afla o încăpere mare și rece de piatră, ai cărei pereți erau

acoperiți cu dulapuri suficient de mari cât să încapă cadavre în ele. Totul mirosea a moarte. Kaz și-a amintit de pulsul de sub mandibula lui Inej, de căldura pielii ei pe buzele lui. A încercat să alunge gândul. Nu voia ca amintirea să se amestece cu încăperea aceea plină de putregai. Kaz nu fusese niciodată în stare să uite grozăvia acelei nopți din portul Ketterdamului, amintirea cadavrului lui Jordie pe care îl ținea strâns în brațe, spunându-și să dea cu putere din picioare, să mai respire o dată, să rămână la suprafață, să rămână în viață. Reușise să ajungă pe țărm și se dedicase răzbunării la care erau îndreptățiți el și fratele lui. Kaz fusese sigur că avea să-i fie din ce în ce mai ușor. Că nu avea să se mai gândească de două ori înainte să dea mâna cu cineva sau să se apropie de cineva. În schimb, lucrurile se înrăutățiseră atât de mult încât, ori de câte ori se atingea fără să vrea de cineva pe stradă, se trezea transportat din nou în port. Era pe Barja Morții și era înconjurat de moarte. Dădea din picioare în apă, ținându-se cu disperare de cadavrul lui Jordie ca de o barcă alunecoasă, prea speriat de înec ca să-i dea drumul.

Apoi situația devenise periculoasă de-a dreptul. Odată, când Gorka se îmbătase atât de tare la Paradisul Albastru, încât nu se mai putea ține pe picioare, Kaz și Ceainic au trebuit să-l ducă până acasă. L-au cărat pe umeri vreo șase intersecții, greutatea lui legănându-se când într-o parte, când în alta, proptindu-se de Kaz ca un morman de piele și duhoare, apoi proptindu-se de Ceainic și eliberându-l pe Kaz câteva clipe - deși încă simțea pe ceafă frecarea brațului păros al lui Gorka. Mai încolo, Ceainic îl găsise pe Kaz ghemuit în baie, lac de sudoare și tremurând din toate încheieturile. Pretinsese că mâncase ceva care nu-i picase bine, clănțănind din dinți și blocând ușa cu piciorul să nu intre Ceainic.

În clipa aceea, dacă l-ar mai fi atins cineva, și-ar fi pierdut complet mințile. A doua zi dimineață, și-a cumpărat prima pereche de mănuși negre - erau de proastă calitate și, de câte ori se udau, se scurgea vopseaua din ele. În Butoi, slăbiciunea era mortală. Lumea îi simțeau mirosul la fel de ușor ca pe izul de sânge, iar dacă voia să-l îngenuncheze pe Pekka Rollins, Kaz nu- și mai putea permite să fie găsit tremurând pe podeaua băii.

Kaz nu răspundea niciodată la întrebările despre mănuși, nici la tachinările pe seama lor. Pur și simplu le purta zi și noapte, dându-le jos doar când era singur.

Își spunea că era o măsură temporară. Dar asta nu l-a împiedicat să învețe să facă trucuri de prestidigitație și cu mănuși, nici să învețe să bată cărțile și să conducă jocurile de noroc cu mai multă dexteritate decât cu mâinile goale. Mănușile țineau apa la distanță, îl ajutau să nu se înece de câte ori amintirile acelei nopți amenințau să-l tragă la fund. Când și le punea în mâini, avea impresia că se înarma, și erau mai bune decât un cuțit sau un pistol.

Până a cunoscut-o pe Imogen. Pe atunci, avea paisprezece ani, încă nu devenise locotenentul lui Per Haskell, însă își construia o reputație cu fiecare încăierare și fiecare escrocherie. Imogen venise de curând în Butoi și era cu un an mai în vârstă decât el. Făcuse parte dintr-o bandă din Ziefoort - pungași mărunți care, spunea ea, o cam plictiseau. De când sosise în Ketterdam, stătuse mai mult pe Doage, dând mici lovituri și încercând să-și croiască drum într-una din bandele Butoiului. Când a văzut-o Kaz prima oară, Imogen a spart o sticlă în capul unui Pescăruș Tăios care încerca s-o pipăie. Apoi a dat din nou peste ea când Per Haskell i-a cerut să țină pariurile pentru campionatul de box de la începutul primăverii. Imogen avea pistrui și strungăreață și se descurca binișor într-o încăierare.

Într-o noapte, când stăteau pe marginea ringului gol și numărau profiturile din ziua aceea, Imogen i-a atins mâneca hainei cu mâna, iar când Kaz a ridicat privirea, ea i-a zâmbit lent, cu buzele lipite, ca să nu i se vadă strungăreața.

Mai târziu, pe salteaua lui plină de cocoloașe din camera pe care o împărțea cu alții la Stinghie, Kaz stătea cu privirea ațintită în tavanul cu fisuri și se gândea la cum îi zâmbise Imogen și la cum îi atârnau pantalonii pe șolduri. Mergea ușor într-o parte, ca și când s-ar fi apropiat oblic de tot ce o înconjura. Îi plăcea mersul ei pieziș. Îi plăcea de ea.

În Butoi, corpurile nu aveau secrete. Spațiul era strâmt și lumea se înfrupta din plăcerile trupești pe unde apuca. Ceilalți băieți din rândul Scursurilor vorbeau mai tot timpul despre cuceririle lor. Kaz nu spunea nimic. Din fericire, nu spunea nimic aproape niciodată, așa că avea constanța de partea lui. Dar știa ce se așteptau ceilalți să povestească, lucrurile pe care ar fi

trebuit să și le dorească. Și - uneori, câteva clipe - chiar își dorea acele lucruri: o fată care trecea strada într-o rochie albastru-cobalt care îi căzuse de pe un umăr, o dansatoare care se unduia precum flăcările într-un spectacol de pe Doaga de Est, pe Imogen când râdea ca și când Kaz i-ar fi spus cea mai amuzantă glumă din lume, când de fapt el nu zisese mare lucru.

Își îndoia mâinile în mănuși, ascultând sforăiturile colegilor de cameră. Pot să înving spaima asta, își spunea în sinea lui. Era mai puternic decât slăbiciunea lui, mai puternic decât forța apei. Când trebuise să învețe cum merge un salon de jocuri, învățase. Când hotărâse să se pună la punct cu lumea finanțelor, reușise și asta. Kaz și-a amintit iarăși de zâmbetul lent, cu gura închisă, a lui Imogen și a luat o decizie. Avea să-și învingă această slăbiciune așa cum învinsese toate obstacolele care i se ridicaseră în cale. Începuse cu pași mici, cu lucruri pe care nu le-ar fi observat nimeni. O partidă de mărăcine în trei la care făcuse cărțile fără mănuși. O noapte petrecută cu ele sub pernă.

Apoi, când Per Haskell îi trimisese pe el și pe Ceainic să-l învinețească un pic pe un scandalagiu de două parale care îi datora bani, Kaz a așteptat până l-au încolțit într-un pasaj, iar când Ceainic i-a zis lui Kaz să-l țină de mâini pe Beni, și-a scos mânușile - doar un test, ceva ușor.

Imediat ce a atins încheieturile lui Beni, l-a copleșit un val de repulsie. Însă era pregătit și s-a ținut tare, neluând în seamă transpirația rece care i-a acoperit pielea, în timp ce ținea coatele scandalagiului imobilizate la spate.

Kaz s-a străduit să-și lipească corpul lui Beni de al lui, în timp ce Ceainic îi explica contractul pe care îl avea cu Per Haskell, punctându-și fiecare frază cu câte un pumn în fața sau în burta lui Beni.

Mi-e bine, își spunea Kaz în sinea lui. Mă descurc. Apoi apa s-a ridicat. De data asta, valul ajungea până la fleșele de la Biserica Trocului. L-a înhățat și l-a târât la fund, o greutate căreia nu-i putea scăpa. Îl ținea pe Jordie în brațe, simțindu-i pe piept pântecele în putrefacție, ca de pește. Kaz l-a împins cu putere, simțind că se sufocă. Apoi s-a trezit sprijinit de un perete de cărămidă. Ceainic țipa la el, iar Beni deja o luase la sănătoasa. Cerul era cenușiu și duhoarea pasajului îi umplea nările - izul de cenușă și legume putrede al gunoiului, mirosul înțepător al urinei stătute.

— Ce naiba s-a întâmplat, Brekker? a răcnit Ceainic la el, cu fața schimonosită de furie, șuierând pe nas într-un mod care ar fi trebuit să fie amuzant. L-ai lăsat să plece! Dacă avea un cuțit la el?

Kaz îl vedea ca prin ceață. Abia dacă îl atinsese pe Beni, dar, fără mănuși, totul fusese extrem de intens: apăsarea pielii, maleabilitatea unui alt corp lipit de al lui.

— Mă auzi măcar, piticanie jalnică? a spus Ceainic, apoi l-a înhățat de cămașă, atingându-i gâtul cu încheieturile degetului și pricinuindu-i un nou val de repulsie.

L-a scuturat pe Kaz până au început să-i clănțăne dinții în gură, dându-i bătaia pe care o pregătise pentru Beni, după care l-a lăsat însângerat în pasaj. Nu aveai voie să te pierzi cu firea sau să fii neatent, nu când aveai o treabă de făcut, nu când un tovarăș conta pe tine. Kaz și- a băgat mâinile în mânecile hainei și nu a ripostat nici măcar cu un pumn.

I-a luat aproape o oră să se ridice din pasaj și câteva săptămâni să-și repare reputația știrbită. În Butoi, orice mică greșeală îți putea aduce sfârșitul. L-a căutat pe Beni și l-a făcut să-i pară rău că Ceainic nu apucase să-și ducă bătaia la bun sfârșit. Și-a pus mănușile în mâini și nu le-a mai dat jos niciodată. A devenit și mai crud și a început să lupte cu și mai multă îndârjire. Nu s-a mai îngrijit să pară normal în ochii celorlalți, ci a început să le arate oamenilor câte o fărâmă din nebunia lui, lăsându-i să ghicească restul. Dacă cineva se apropia prea mult de el, îi dădea un pumn. Dacă cineva îndrăznea să pună mâna pe el, îi rupea o încheietură, pe amândouă sau chiar falca.

Mâini-Murdare, așa ajunseseră să-i spună. Câinele turbat al lui Haskell. Furia dinăuntrul lui continua să ardă, și Kaz a ajuns să-i disprețuiască pe cei care se plângeau, care cerșeau, care pretindeau că suferiseră. Hai să-ți arăt eu ce înseamnă suferința, le răspundea el, și le explica cu pumnii. Iar data următoare când a rămas cu Imogen lângă ring, iar ea l-a atins din nou cu degetele pe mânecă, Kaz s-a uitat în ochii ei până i-a dispărut de pe buze zâmbetul cu buzele strânse. Și-a retras mâna. A întors privirea în altă parte. Iar Kaz a continuat să numere banii.

Acum, Kaz lovea podeaua morgii cu bastonul.

— Să trecem la treabă, i-a spus el Ninei, ecoul vocii lui răsunând prea tare în clădirea de piatră.

Voia să plece cât mai repede de acolo.

Au pornit în direcții opuse, uitându-se cu atenție la datele de pe sertare, în căutarea unui cadavru care să fie într-o stare de descompunere adecvată planului lor. Până și gândul la cadavre îi strângea și mai tare pieptul, ca și când s-ar fi pregătit să țipe. Însă mintea lui concepuse planul știind că avea să-l aducă în acest loc.

— Am găsit, a spus Nina.

Kaz a traversat încăperea spre ea. Au rămas amândoi în fața sertarului, fără ca vreunul să schițeze gestul de a-l deschide. Kaz știa că văzuseră amândoi multe cadavre.

Nu puteai să-ți faci veacul în Butoi sau să lupți în Armata a Doua fără să te întâlnești cu moartea. Dar acum era diferit. Aici erau trupuri descompuse. În cele din urmă, Kaz a agățat cu bastonul mânerul sertarului și a tras. Sertarul era mai greu decât se aștepta, dar s-a deschis ușor. Kaz s-a dat în spate.

— Suntem siguri că e o idee bună? a întrebat Nina.

— Sunt deschis la idei mai bune.

Nina a oftat prelung și a dat la o parte cearșaful de pe cadavru, gestul ei evocându-i un șarpe care năpârlește.

Bărbatul era de vârstă mijlocie, iar buzele deja începuseră să i se înnegrească. Când era mic, Kaz își ținea respirația ori de câte ori trecea pe lângă un cimitir, convins că dacă ar fi deschis gura, i s-ar fi strecurat ceva înfricoșător în gură. Încăperea s-a înclinat. Kaz s-a străduit să respire scurt, forțându-se să se întoarcă în prezent. Și-a rășchirat degetele înmănușate, simțindu-le pielea întinsă, și a strâns capul greu al bastonului.

— Mă întreb cum o fi murit, a șoptit Nina, uitându-se la ridurile cenușii de pe fața bărbatului.

— Singur, a spus Kaz, uitându-se la degetele cadavrului.

Erau roase. Deci șobolanii îl găsiseră înaintea oamenilor. Sau vreun animal de companie. Kaz a scos din buzunar flaconul sigilat pe care îl luase din trusa Genyei.

— Ai aici ce-ți trebuie.

* * *

Stând în turnul cu ceas al hotelului Geldrenner, Kaz își trecea în revistă echipa. Orașul încă era învăluit în întuneric, dar în scurtă vreme avea să se crape de ziuă și aveau să se despartă: Wylan și Colm urmau să pornească spre o brutărie pustie să aștepte începutul licitației, Nina avea să plece spre Butoi, cu sarcinile ei, iar Inej, spre Biserica Trocului, să-și ocupe poziția pe acoperiș.

Kaz avea să coboare în piața din fața Bursei cu Matthias și Kuwei, unde urmau să se întâlnească cu grupul de gărzi înarmate din stadwatch care aveau să-i escorteze până la biserică. Kaz s-a întrebat ce o fi fost în sufletul lui Van Eck, știind că propriii lui oameni protej au bastardul din Butoi.

Se simțea mult mai bine decât în ultimele zile. Ambuscada din casa lui Van Eck îl tulburase. Nu fusese pregătit ca Pekka Rollins să reintre în joc în felul ăsta. Nu fusese pregătit pentru rușinea care l-a copleșit, nici pentru amintirile cu Jordie, care reveniseră cu atâta forță.

M-ai dezamăgit. Vocea fratelui său răsunase mai tare ca niciodată în mintea lui. Iarăși l-ai lăsat să te tragă pe sfoară.

Kaz i se adresase lui Jesper cu numele fratelui său. O scăpare regretabilă. Dar poate că, în adâncul lui, își dorise să-i pedepsească pe amândoi - și pe Jordie, și pe Jesper. Acum, Kaz era mai în vârstă decât era fratele lui când fusese răpus de Molima Doamnei de Onoare. Acum, privea în urmă și vedea mândria lui Jordie, pofta lui de succes rapid. Ba tu m-ai dezamăgit, Jordie. Tu erai fratele mai mare. Tu trebuia să fii cel isteț.

Și-a amintit întrebarea lui Inej: Nu aveați pe nimeni care să vă apere? Apoi și l-a amintit pe Jordie stând alături de el pe un pod, în viață și cu zâmbetul pe buze. Picioarele li se reflectau în apă, iar Kaz ținea în mâinile înmănușate o cană de ciocolată caldă. Trebuia să avem grijă unul de altul.

Erau doi băieți de la țară care duceau dorul tatălui lor și care se rătăciseră în Ketterdam. Așa a reușit să-i ademenească Pekka Rollins. N-a fost doar tentația banilor. Rollins le oferise un nou cămin. O falsă soție care le făcea hutspot, o falsă fiică cu care putea să se joace Kaz. Rollins îi momise cu o casă încălzită și cu promisiunea vieții pe care o pierduseră.

Și asta te distrugea în cele din urmă: jindul după ceva ce nu puteai avea niciodată.

S-a uitat la fețele celor alături de care luptase și sân-gerase. De-a lungul timpului, îi mințise și fusese mințit de ei. Îi trăsese după el în iad și îi adusese înapoi. Kaz și-a așezat mâinile pe baston, stând cu spatele la oraș:

— Cu toții vrem lucruri diferite de la ziua asta. Libertate, izbăvire...

— Bani gheață? a sugerat Jesper.

— Foarte mulți bani. Sunt mulți oameni care vor să ne stea în cale. Van Eck. Consiliul Comercial. Pekka Rollins și banda lui de idioți. Câteva țări și mare parte din orașul ăsta blestemat.

— Asta ar fi o încurajare? a întrebat Nina.

— Dar nimeni nu știe cine suntem. Nu tocmai. Nimeni nu știe ce am făcut, ce am reușit să ducem la capăt împreună, a spus Kaz, apoi a lovit podeaua cu bastonul și a încheiat: Așa că să le arătăm că s-au pus cu cine nu trebuia.

Ce caut eu aici?

Wylan s-a aplecat spre chiuvetă să se spele pe față cu apă rece. Licitația avea să înceapă în doar câteva ore. Aveau să abandoneze Apartamentul Ketterdam înainte de zorii zilei. Era foarte important ca, după licitație, dacă venea cineva să-l caute pe Johannus Rietveld, să afle că plecase de mult. A aruncat o ultimă privire în oglinda cu ramă aurită din baie. Fața care îl privea din oglindă era din nou familiară, dar oare cine era el de fapt? Un infractor? Un fugar? Un pirotehnist acceptabil - sau poate mai mult decât acceptabil?

Sunt fiul Maryei Hendricks.

Și-a amintit de mama lui, singură, abandonată la fel ca fiul ei deficient. Oare nu fusese suficient de tânără ca să dea naștere unui moștenitor normal? Oare tatăl lui hotărâse de mult că avea să se descotorosească pentru totdeauna de orice dovadă a existenței lui Wylan?

Ce caut eu aici?

Însă știa răspunsul. Numai el putea să-l pedepsească pe tatăl lui pentru ce făcuse. Numai el o putea elibera pe mama lui. Wylan s-a studiat în oglindă. Ochii tatălui său. Cârlionții mamei lui. Îi plăcuse să fie altcineva o vreme, să uite că era un Van Eck. Dar nu mai voia să se ascundă. De când îl strânseseră de gât mâinile lui Prior, fusese mereu pe fugă. Sau poate că totul începuse cu mult înainte, în după-amiezile pe care și le petrecea

stând în camera sa ghemuit pe o băncuță de lângă fereastră, ascuns după draperie, sperând că toată lumea avea să uite de el, că dădaca avea să se ducă acasă, iar profesorul particular nu avea să mai vină. Jan Van Eck își dorise ca fiul lui să dispară. Își dorise ca Wylan să dispară așa cum o făcuse să dispară pe mama lui, și multă vreme, Wylan își dorise același lucru. Dar lucrurile începuseră să se schimbe când venise în Butoi, când primise prima slujbă, când îi cunoscuse pe Jesper, Kaz și Inej, când începuse să- și dea seama că era și el bun la ceva. Dorința lui Jan Van Eck nu avea să se îndeplinească. Wylan nu avea să dispară.

— Sunt aici pentru ea, a spus Wylan.

Băiatul îmbujorat din oglindă nu părea impresionat.

* * *

Soarele abia răsărise în clipa când Pim i-a condus pe Wylan și Colm pe ușa din spate a hotelului și apoi pe străduțe întortocheate până la piața din fața Bursei. De obicei, brutăria de pe Beurstraat ar fi fost deschisă la ora aceea, iar înăuntru s-ar fi făcut pregătiri pentru a-i servi cu produse calde pe negustorii și investitorii care se îndreptau spre Bursă. Însă licitația dăduse peste cap programul prăvăliilor, așa că brutarul hotărâse să nu deschidă în dimineața aceea, poate în speranța că va prinde un loc bun de unde să urmărească licitația.

Au rămas la ușa brutăriei în piața pustie câteva clipe chinuitor de lungi, în timp ce Pim se străduia să spargă încuietoarea. Wylan și-a dat seama cât de mult se obișnuise cu rapiditatea cu care spărgea Kaz încuietori. În cele din urmă, ușa s-a deschis cu un clinchet strident de clopoței.

— Fără bocitoare, a spus Pim și a ieșit imediat pe ușă, înainte ca Wylan să-i poată răspunde.

Galantarele brutăriei erau goale, dar brutăria încă mirosea a pâine și a zahăr. Wylan și Colm s-au așezat pe podea, cu spatele sprijinit de rafturi, încercând să-și găsească o poziție confortabilă. Kaz le dăduse instrucțiuni precise, iar Wylan nu avea niciun interes să le nesocotească. Johannus Rietveld nu trebuia să mai fie zărit vreodată în oraș, iar Wylan știa exact ce ar fi făcut tatăl lui dacă și-ar fi găsit fiul umblând pe străzi.

Au rămas în tăcere câteva ore. Pe Colm l-a furat somnul, iar Wylan tot fredona pentru sine o melodie care îi răsuna în cap de ceva vreme. Avea nevoie și de percuție, ceva asemănător cu o rafală de împușcături: rat-a-ta-ta.

Cu multă grijă, a aruncat o privire pe fereastră și a văzut câțiva oameni mergând spre Biserica Trocului, câțiva grauri care își luau zborul din piață și, la doar câteva sute de metri de brutărie, intrarea Bursei. Nu avea nevoie să citească cuvintele gravate pe arcadă. Îl auzise pe taică-su rostindu-le de nenumărate ori. Enjent, Voorhent, Almhent. „Sârguință, Integritate, Prosperitate. “ Jan Van Eck era dăruit cu două dintre ele.

Wylan nu și-a dat seama că tatăl lui Jesper se trezise decât în clipa când acesta l-a întrebat:

— Ce te-a făcut să minți pentru fiul meu în cavou, când te-am cunoscut?

Wylan s-a așezat la loc pe podea și i-a răspuns alegându-și cuvintele cu multă grijă.

— Cred că știu ce înseamnă să înțelegi lucrurile greșit.

Colm a oftat:

— Jesper înțelege multe lucruri greșit. E neglijent, nesăbuit și înclinat să glumească atunci când nu e cazul, dar...

Wylan a așteptat.

— Ce încerc să spun e că pricinuiește o grămadă de necazuri. Dar e băiat bun.

— Am..

— Și e vina mea că e așa. Am încercat să-l protejez, dar poate că l-am împovărat cu ceva mai greu decât toate pericolele de care am crezut că-l protejez.

Chiar și în lumina slabă a dimineții care se strecura prin ferestre, Wylan vedea pe fața lui Colm cât de obosit era.

— Am făcut multe greșeli mari, a adăugat tatăl lui Jesper.

Wylan a trasat o linie pe podea cu degetul:

— Dar ai fost mereu omul la care putea să apeleze. Orice ar fi făcut și orice ar fi mers rău. Și cred că asta e mai important decât greșelile mari de care zici.

— Vezi? Asta-i place lui Jes la tine. Știu, știu, nu e treaba mea, și habar n-am dacă ar fi bun pentru tine. Probabil ți-ar da mari bătăi de cap. Dar cred că ai fi bun pentru el.

Wylan a simțit că i se încinge fața. Știa cât de mult îl iubea Colm pe Jesper - se vedea din fiecare gest al lui.

Însemna mult pentru Wylan că tatăl lui Jesper credea că Wylan era bun pentru fiul lui.

Dinspre ușa de serviciu s-a auzit un zgomot, și amândoi au rămas nemișcați. Wylan s-a ridicat, cu inima duduindu-i în piept.

— Nu uita, i-a șoptit el lui Colm. Rămâi ascuns.

Și-a croit drum spre încăperea din spate, trecând pe lângă brutărie. Era mai întuneric, iar mirosurile erau mai puternice, însă încăperea era goală. O alarmă falsă.

— Nu e...

Ușa de serviciu s-a dat de perete și pe Wylan l-au înhățat niște mâini. Capul i-a fost dat pe spate, gura i-a fost deschisă cu forța și cineva i-a vârât un căluș în gură, apoi i s-a pus un sac pe cap.

— Ia zi, negustorașule, a spus o voce groasă pe care n-a recunoscut-o, ești pregătit să-ți revezi tatăl?

I-au răsucit mâinile la spate și l-au tras afară pe ușa de serviciu a brutăriei. Wylan mergea împleticit, păstrându-și cu greu echilibrul, incapabil să-și dea seama încotro mergea. A căzut, lovindu-și genunchii de caldarâm, dar a fost săltat la loc în picioare.

— Nu mă face să te car, negustorașule. Nu suntem plătiți pentru asta.

— Pe aici, a zis o voce de fată. Pekka e pe latura de sud a catedralei.

— Stați pe loc, s-a auzit o a treia voce. Pe cine ați prins?

Avea un ton oficial. Stadwatch, și-a spus Wylan.

— Pe cineva pe care consilierul Van Eck o să fie foarte bucuros să-l revadă. Face parte din banda lui Kaz Brekker?

— Tu fii băiat bun și dă fuga la consilier. Spune-i că Leii de Duzină au pentru el un cadou care îl așteaptă în capela armelor.

Wylan a auzit rumoarea unei mulțimi. Oare se aflau lângă catedrală? O clipă mai târziu, a fost tras brutal în față și zgomotele s-au schimbat. Erau înăuntru. Aerul era mai rece, lumina mai slabă. A fost târât pe niște trepte, lovindu-și țurloaiele de muchiile lor, apoi azvârlit pe un scaun, cu mâinile legate la spate. Wylan a auzit pași pe trepte și zgomotul unei uși deschizându-se.

— Am pus mâna pe el, a spus vocea groasă de la început.

— Unde?

Lui Wylan i-a stat inima în loc o clipă. Gândește, Wylan. Până și un copil care are jumate din vârsta ta ar fi în stare să înțeleagă ce se întâmplă. Își închipuise că era pregătit pentru asta.

— Brekker îl ținea ascuns într-o brutărie din apropiere.

— Cum l-ați găsit?

— Pekka ne-a pus să scotocim casele din zonă. S-a gândit că poate Brekker o să încerce vreo manevră la licitație.

— Fără îndoială cu gând să mă umilească, a spus Jan Van Eck.

Sacul i-a fost smuls de pe cap și Wylan a văzut fața tatălui său.

Van Eck a clătinat din cap:

— De fiecare dată când mă gândesc că nu mă poți dezamăgi și mai mult, îmi dovedești că mă înșel.

Erau într-o capelă de mici dimensiuni cu tavan boltit. Tablourile în ulei de pe perete înfățișau scene de luptă și mormane de armament. Capela fusese probabil construită pe spezele unor familii de armurieri.

În ultimele zile, Wylan studiase planurile Bisericii Trocului, trecând în revistă firidele acoperișului împreună cu Inej, făcând schițe ale catedralei cu navele ei lungi, care reproduceau degetele mâinii lui Ghezen. Așa că știa exact unde se afla - într-o capelă de la capătul degetului mic al lui Ghezen. Podeaua era mochetată, singura ei ușă dădea spre scară, iar ferestrele, spre acoperiș. Și de n-ar fi avut căluș în gură, puțin probabil să-l fi auzit și altcineva în afară de tablouri în caz că ar fi strigat după ajutor. În spatele lui Van Eck erau o fată blondă, cu pantaloni dungați, rasă pe jumătate de cap, și un băiat vânjos cu pantaloni cadrilați cu bretele. Amândoi purtau banderola violet care arăta că fuseseră împuterniciți de stadwatch. Și amândoi aveau tatuajul Leilor de Duzină.

Băiatul zâmbea.

— Vreți să-l chem pe Pekka? l-a întrebat el pe Van Eck.

— Nu-i nevoie. Vreau să supravegheze pregătirile pentru licitație. Iar de treaba asta prefer să mă ocup singur, a spus Van Eck, apoi s-a aplecat spre Wylan. Ascultă, băiete. Fantoma a fost zărită împreună cu o membră a Triumviratului Grisha. Știu că Brekker lucrează cu ravkanii. În ciuda tuturor neajunsurilor tale,

ești totuși sânge din sângele meu. Spune-mi ce a pus la cale Brekker și o să am grijă de tine. O să-ți ofer o alocație și o să poți trăi fără griji oriunde vrei. Acum am să-ți scot călușul. Dacă țipi, am să-i las pe prietenii lui Pekka să-ți facă ce vor, ai înțeles?

Wylan a încuviințat din cap, iar tatăl lui i-a scos cârpa din gură. În clipa următoare, Wylan și-a trecut limba peste buze și l-a scuipat în față.

Van Eck și-a scos din buzunar o batistă cu monogramă de un alb impecabil. Era brodată și cu o creangă de laur roșie.

— Un răspuns foarte adecvat de la un băiat care abia poate articula cuvintele.

Și-a șters saliva de pe față și a continuat:

— Să mai încercăm o dată. Spune-mi ce pune la cale Brekker cu ravkanii și s-ar putea să te las în viață.

— Așa cum ai lăsat-o și pe mama în viață?

Tresărirea tatălui său a fost aproape imperceptibilă, amintind de o marionetă smucită de sfori o singură dată, apoi pusă jos la loc.

Van Eck și-a împăturit batista de două ori și a băgat-o în buzunar, apoi le-a făcut semn cu capul fetei și băiatului din spatele lui:

— Faceți ce trebuie să faceți. Licitația începe în mai puțin de o oră și vreau să am niște răspunsuri până atunci.

— Ridică-l în picioare, i-a spus băiatul vânjos fetei.

Și fata l-a ridicat de pe scaun, iar vlăjganul a scos din buzunar o pereche de boxuri de alamă:

— N-o să mai fie la fel de frumușel după ce terminăm cu el.

— Cui îi pasă? a ridicat Van Eck din umeri. Aveți grijă doar să nu-și piardă cunoștința. Am nevoie de informații.

Vlăjganul s-a uitat sceptic la Wylan:

— Ești sigur că preferi așa, negustorașule?

Wylan și-a adunat toată îndrăzneala pe care o învățase de la Nina, voința pe care o învățase de la Matthias, concentrarea pe care o studiase la Kaz, curajul pe care îl învățase de la Inej și speranța nesăbuită pe care o învățase de la Jesper, credința că, oricât de mici ar fi fost șansele, aveau să câștige cumva.

— N-am să vorbesc, a spus el.

Primul pumn i-a zdrobit două coaste. Al doilea l-a făcut să scuipe sânge.

— Poate ar trebui să-ți rupem degetele, să nu mai poți cânta la flautul ăla blestemat, a sugerat Van Eck.

Sunt aici pentru ea, și-a amintit Wylan. Sunt aici pentru ea.

La urma urmelor, Wylan nu era nici Nina, nici Matthias, nici Kaz, Inej sau Jesper. Era doar Wylan Van Eck. Le-a spus tot.

Nu era deloc ușor să intri în Biserica Trocului în dimineața aceea. Întrucât se afla lângă Bursă și Beurscanal, acoperișul ei nu se învecina cu altele, iar intrările deja erau înconjurate de gărzi când a ajuns Inej. Însă ea era Fantoma, menirea ei era să găsească locurile ascunse, ungherele și crăpăturile în care nu se gândea nimeni să se uite.

Pe durata licitației, avea să fie interzis accesul cu arme în Biserica Trocului, așa că pușca lui Jesper atârna pe spatele ei. A așteptat ascunsă până a zărit un grup de gărzi din stadwatch împingând un car cu lemne spre uriașele uși duble ale bisericii. Inej a presupus că erau pentru un fel de baricadă pentru scena licitației sau pentru navele în formă de degete ale catedralei. A așteptat până ce carul s-a oprit, apoi și-a îndesat gluga sub tunică, să nu i se târască de pământ, și s-a strecurat sub car. S-a agățat de osie, cu trupul întins la doar câțiva centimetri deasupra caldarâmului, și a lăsat gărzile s-o ducă în biserică pe culoarul principal dintre bănci. Înainte să ajungă la altar, Inej s-a desprins de osie și s-a rostogolit între două bănci, evitând la limită roțile carului.

S-a târât pe burtă pe podeaua rece de piatră, traversând lățimea bisericii, apoi a așteptat la marginea culoarului lateral și s-a strecurat în spatele unei coloane a arcadei vestice. A trecut silențios de la o coloană la alta, apoi s-a furișat spre nava care avea s-o ducă la capelele din degetul mare al mâinii lui Ghezen. S-a întins iarăși pe burtă, târându-se la adăpostul băncilor. Nu știa pe unde patrulau gărzile și nu avea niciun chef să fie prinsă plimbându-se prin biserică. A ajuns la prima capelă, apoi a urcat treptele până la capela portocalelor de deasupra ei, al cărei altar poleit cu aur era sculptat sub forma unor coșuri cu portocale și alte fructe exotice. În mijlocul altarului era un DeKappel în ulei care înfățișa o familie de negustori în negru, așezați în palma lui Ghezen deasupra unei livezi de citrice. Inej s-a cățărat pe altar și s-a ridicat în mâini, sărind pe muchia cupolei, apoi s-a cățărat pe o nervură de piatră, iar când a ajuns

la capătul ei, atârnând cu capul în jos, s-a săltat în cupola mai mică așezată ca o pălărie pe cea mai mare, proptindu-se în picioare și în spate. Deși se îndoia că ar fi putut s-o audă cineva, a așteptat până au început să se audă lovituri de ciocan și zgomot de fierăstrău, apoi și-a ridicat piciorul în dreptul uneia dintre ferestrele înguste care luminau capela și l-a lovit ușor. La a două lovitură, sticla s-a spart, cioburile căzând în afară. Inej și-a tras mâneca peste mână să curețe cioburile de pe marginea ferestrei și s-a strecurat pe vârful cupolei. A legat o funie de escaladă de cadrul ferestrei și a coborât în rapel pe cupolă până la acoperișul navei, unde a pus jos pușca lui Jesper - nu voia să-i strice echilibrul.

Era pe degetul cel mare al lui Ghezen. Ceața dimineții începuse să se împrăștie și se simțea că avea să fie o zi foarte călduroasă. A mers pe nava în formă de deget până la fleșele abrupte ale corpului central și s-a cățărat din nou.

Era cea mai înaltă parte a catedralei, însă Inej se afla pe un teritoriu familiar, ceea ce îi ușura urcușul. Dintre toate acoperișurile din Ketterdam, al catedralei era preferatul ei. Nu avea niciun motiv anume să-i învețe relieful.

Existau multe alte locuri din care ar fi putut supraveghea Bursa sau Beurscanal-ul dacă era nevoie pentru o anumită lovitură, însă întotdeauna alegea Biserica Trocului, ale cărei flește se vedeau aproape din tot orașul. Tabla de cupru se făcuse de mult verde, iar ornamentele din fier forjat care brăzdau tot acoperișul ofereau o mulțime de puncte de sprijin pentru mâini și multe locuri în care se putea ascunde. Ai fi zis că era un tărâm fermecat colorat în verde-cenușiu pe care nimeni altcineva din oraș nu apuca să-l vadă vreodată.

Dansatoarea pe sârmă din ea își imaginase de câteva ori cum ar fi fost să întindă un fir de oțel între flețele ei cele mai înalte. Cine ar îndrăzni să sfideze însăși moartea?

Eu. Kerchienii ar fi considerat o blasfemie organizarea unui număr acrobatic în vârful catedralei. Sau poate ar fi iertat-o dacă ar fi tăiat bilete. Inej a pus explozibilii pe care Kaz îi numise „asigurarea“ lor în locurile convenite cu Wylan atunci când făcuseră schițele catedralei. Numai în mintea lui Kaz haosul putea fi considerat o măsură de securitate. Bombele erau concepute să fie zgomotoase, însă aveau să facă pagube mici.

Și totuși, dacă se întâmpla ceva și aveau nevoie de un element care să creeze confuzie, bombele erau la locul lor.

După ce a terminat, și-a ocupat poziția într-un buzunar din fier forjat al acoperișului care dădea spre absidă și nava principală a catedralei. De acolo, priveliștea asupra evenimentelor avea să-i fie împiedicată doar de niște stinghii de lemn și de plasa de sârmă întinsă peste ele.

Uneori, venea acolo numai ca să asculte orga și corul. Deasupra orașului, în acordurile orgii amplificate de pereții de piatră, Inej se simțea mai aproape de sfinți.

Acustica era atât de bună, încât ar fi putut asculta fiecare cuvânt al predicii dacă ar fi dorit, însă de obicei alegea să ignore această parte a slujbei. Ghezen nu era zeul ei, așa că nu avea niciun chef să afle cum ar putea să-l slujească mai bine. Și nu-i plăcea nici altarul lui Ghezen - un pietroi plat și urât în jurul căruia fusese construită biserica. Unii îi spunea Prima Forjă, alții Piua, însă acum avea să fie folosită ca podium pentru Kuwei.

Lui Inej i s-a strâns stomacul. Teoretic, și ea venise în Kerch de bunăvoie și își oferise de bunăvoie serviciile unei case de toleranță. Așa scria în documentele oficiale, care nu ziceau nimic despre răpirea ei, despre spaima pe care o îndurase în pântecele unei corăbii cu sclavi, de umilințele la care fusese supusă de Tante Heleen, de viața ei îngrozitoare la Menajerie. Kerchul fusese edificat prin comerț, dar oare câți oameni căzuseră pradă comerțului cu sclavi? Un preot al lui Ghezen putea foarte bine să pe-roreze împotriva sclaviei, dar oare cât din Ketterdam fusese construit din taxele asupra caselor de toleranță? Oare câți dintre enoriași se foloseau de fete și băieți care abia dacă știau kerchiana, tineri care frecau podele și împătureau lenjerie pe salarii de nimic, trăgând din greu ca să plătească o datorie ce nu părea să se micșoreze vreodată. Dacă Inej avea să-și încaseze banii care i se cuveneau, dacă reușea să-și cumpere o navă, avea să contribuie și ea la schimbarea lucrurilor. Dacă scăpa cu viață după ziua aceea. Și i-a imaginat pe toți - Kaz, Nina, Matthias, Jesper, Wylan, Kuwei, care avusese atât de puțin de spus cu privire la viața lui - cocoțați pe o sârmă, într-un echilibru precar, cu viețile legate între ele de speranță și de încrederea pe care o aveau unul în celălalt. Pekka umbla prin catedrală în clipa aceea, iar Inej bănuia că Dunyasha nu era departe. Inej se gândise că fata de chihlimbar și fildeș era

umbra ei, dar poate că era și un semn - semnul că Inej nu fusese făcută pentru o viață ca asta. Și totuși, îi era greu să nu simtă că orașul acela era casa ei și că Dunyasha era un musafir nepoftit.

Inej urmărea gărzile care verificau încă o dată nava centrală a bisericii, căutând prin unghere și capele. Știa că poate avea să trimită câțiva ofițeri curajoși să se uite și pe acoperiș, însă erau multe locuri în care putea să se ascundă, iar la nevoie, putea să se strecoare la loc în cupola degetului mare până aveau să plece.

Gărzile și-au ocupat posturile, iar Inej l-a auzit pe căpitanul lor explicându-le unde aveau să stea pe scenă membrii Consiliului Comercial. L-a zărit și pe medicul de la universitate pe care îl chemaseră să verifice starea de sănătate a lui Kuwei, apoi a văzut un gardian aducând un podium pentru conducătorul licitației. A cuprins-o ener-varea când a văzut câțiva Lei de Duzină plimbându-se pe coridoarele dintre bănci alături de gărzile stadwatch-ului. Umblau cu piepturile bombate și cu banderolele violet pe braț, hăhăind între ei, bucuroși de noua lor autoritate. Gărzile din stadwatch nu păreau mulțumite, iar Inej a văzut cel puțin doi membri ai Consiliului Comercial care urmăreau totul cu priviri circumspecte. Oare se întrebau dacă fusese într-adevăr o idee bună să permită împuternicirea de către stadwatch a unor bande de interlopi din Butoi? Van Eck inițiase acest dans cu Rollins, însă Inej se îndoia că regele Butoiului avea să-l lase mult timp să conducă.

Inej a aruncat o privire peste acoperișurile orașului până la portul cu turnurile în formă de obeliscuri negre. Nina avusese dreptate în legătură cu Consiliul Mareelor. Părea că Grisha din componența lui preferau să rămână închiși în turnurile lor. Și totuși, dat fiind că nu le era cunoscută identitatea, Inej se gândea că era posibil să fie așezați pe băncile catedralei chiar în clipa aceea. Apoi s-a uitat spre Butoi, sperând că Nina era în siguranță și că nu fusese descoperită, și că prezența masivă a stadwatch-ului la biserică însemna că străzile rămăseseră mai puțin păzite.

La prânz, băncile au început să se umple cu spectatori curioși - meșteșugari în haine de dimie, petrecăreți și bătăuși veniți de pe Doage, îmbrăcați în hainele stridente tipice Butoiului, pâlcuri de negustori îmbrăcați în negru, unii însoțiți de soțiile lor, cu

capetele lor palide legănându-se deasupra gulerelor de dantelă albă și cu creștetele încoronate cu cozi împletite.

Apoi au venit diplomații fjerdani îmbrăcați în argintiu și alb. Erau flancați de druskelle în uniforme negre, cu păr auriu și pielea bronzată - te intimidau fie și numai prin statura lor. Inej a presupus că Matthias îi cunoștea pe unii dintre acești bărbați și băieți. Probabil a fost tovarăși cu ei în armată. Cum avea să fie reîntâlnirea cu ei acum, că fusese înfierat drept trădător? După aceea au sosit membrii delegației zemenite, cu centuri fără pistoale la brâu, căci fuseseră obligați să-și lase armele la intrarea în catedrală. Erau la fel de înalți ca druskelle, dar mai zvelți; unii aveau pielea arămie, la fel ca ea, alții o aveau cafeniu-închis, la fel ca Jesper, unii erau rași în cap, alții aveau părul împletit în cozi groase sau strânse în coc. Strecurat între ultimele două rânduri de zemeniți, Inej l-a zărit și pe Jesper - măcar de data asta, nu mai era cel mai înalt din mulțime. Cu gulerul impermeabilului cerat ridicat peste urechi și cu pălăria trasă pe ochi, era aproape imposibil de recunoscut. Sau cel puțin așa spera Inej. Când au intrat ravkanii, rumoarea din biserică s-a transformat în hărmălaie. Oare cum își explicau meșteșugarii, negustorii și interlopii din Butoi această paradă internațională?

Delegația ravkană era condusă de un bărbat în redingotă turcoaz, înconjurat de un roi de soldați ravkani în uniforme bleu. Acela trebuia să fie legendarul Sturmhond. Flancat de Zoya Nazyalensky și de Genya Safin, corsarul avea un aer foarte sigur pe sine, pășind sprinten și relaxat, ca și când ar fi dat turul unei nave. Poate că ar fi trebuit să se întâlnească cu ravkanii atunci când avusese ocazia. Oare ce ar fi putut să învețe dacă ar fi navigat o lună cu echipajul lui Sturmhond? Fjerdanii s-au ridicat în picioare, iar Inej s-a gândit că poate avea să se iște o încăierare când i-a văzut pe druskelle întorcându-se cu fața spre soldații ravkani, însă doi membri ai Consiliului Comercial au dat fuga între ei, însoțiți de un grup de gărzi din stadwatch.

— Kerchul este teritoriu neutru, le-a amintit unul dintre negustori cu o voce stridentă și neliniștită. Suntem aici pentru afaceri, nu pentru război.

— Cine profanează sfințenia catedralei nu va avea voie să liciteze, a adăugat celălalt, agitându-și mânecile negre.

— De ce-a trimis regele vostru neputincios un pirat să-l reprezinte la licitație? a întrebat batjocoritor ambasadorul fjerdan, vorbele lui răsunând în toată catedrala.

— Corsar, l-a corectat Sturmhond. Probabil s-a gândit că o să am un avantaj, dat fiind că sunt un bărbat chipeș. Dar presupun că în țara voastră frumusețea nu e tocmai apreciată.

— Păun caraghios și lăudăros ce ești. Duhnești a vrăjitorie Grisha.

Sturmhond a tras aer pe nas și a zis:

— Mă mir că mai poți simți și altceva în afară de duhoarea gheții și a căsătoriei între rude.

Ambasadorul s-a făcut stacojiu, iar unul dintre tovarășii lui l-a tras repede în spate.

Inej și-a dat ochii peste cap. Erau mai răi decât doi șefi de bandă din Butoi care se întâlneau pe Doage.

Zbârlindu-se și mormăind, fjerdanii și ravkanii și-au ocupat locurile la capetele opuse ale navei centrale, după care a intrat și delegația kaelish, dar fără mare pompă.

Câteva secunde mai târziu, toată lumea s-a ridicat în picioare când cineva a strigat:

— Shuhanii!

Toți ochii s-au întors spre ușile uriașe ale catedralei, iar shuhanii s-au revărsat înăuntru în uniforme măslinii cu fireturi de aur, purtând steaguri roșii împodobite cu cai și chei. Au mărșăluit pe culoar cu chipuri de piatră, apoi s-au oprit, iar ambasadorul shuhan le-a spus răstit organizatorilor că delegația lui trebuia să stea în partea din față a navei și că ravkanilor și fjerdanilor li se oferea întâietate, dat fiind că fuseseră așezați mai aproape de scenă. Oare erau și soldați Kherguud printre ei? Nu-i surâde ideea de a fi smulsă din ascunzătoarea ei de un soldat înaripat.

În cele din urmă, Van Eck a venit pe culoarul central de unde stătuse până atunci și a ripostat:

— Dacă vă doreați să fiți așezați în față, trebuia să lăsați deoparte intrarea triumfală și să ajungeți aici la timp.

Shuhanii și kerchienii s-au mai certat o vreme, iar în cele din urmă shuhanii s-au așezat la locurile lor. Restul lumii din catedrală șușotea și arunca priviri iscoditoare.

Cei mai mulți nu știau cât valora Kuwei sau doar auziseră zvonuri despre jurda parem, așa că se întrebau de ce un băiat

shuhan atrăsese la licitație asemenea ofertanți. Cei câțiva negustori care luaseră loc în băncile din față cu intenția de a licita vorbeau între ei ridicând din umeri și clătinau nedumeriți din cap - își dădeau seama că nu era o licitație pentru ofertanți obișnuiți.

Clopotele bisericii au bătut ora trei, cu puțin în urma orologiului din turnul hotelului Geldrenner. S-a lăsat liniștea. Consiliul Comercial s-a strâns pe scenă. Apoi a văzut toate capetele întorcându- se în spate. Masivele uși duble s-au deschis din nou și în catedrală a intrat Kuwei Yul-Bo flancat de Kaz și Matthias, precum și de o escortă alcătuită din gărzi ale stadwatch-ului. Matthias era îmbrăcat cu haine simple de meșteșugar, dar tot arăta ca un soldat la paradă. Cu ochiul învinețit și cu buza spartă, Kaz arăta și mai puțin respectabil decât de obicei. Strigătele au început imediat și era greu să-ți dai seama cine făcea cea mai mare gălăgie. Cei mai căutați nelegiuiți din oraș pășeau pe culoarul central din Biserica Trocului. Imediat ce l-au zărit pe Kaz, Leii de Duzină împrăștiați prin catedrală au început să huiduie. Matthias fusese recunoscut imediat de tovarășii săi druskelle, care acum strigau ceea ce Inej presupunea că erau insulte în fjerdană.

Caracterul sacru al licitației avea să-i protejeze pe Kaz și Matthias, dar numai până în clipa în care avea să răsune lovitura de la final a ciocănelului. Și totuși, niciunul dintre ei nu părea să-și facă griji. Mergeau cu spatele drept și privirea înainte, flancându-l îndeaproape pe Kuwei.

Însă Kuwei nu se simțea la fel de bine. Shuhanii scandau sheyao, sheyao, și - orice-ar fi însemnat - cu fiecare strigăt, Kuwei părea să se chircească și mai mult.

Adjudecătorul orașului s-a urcat pe podiumul de lângă altar. Era Jellen Radmakker, unul dintre investitorii pe care echipa lui Kaz îi invitase la ridicola prezentare a lui Jesper cu privire la oportunitățile de afaceri cu ulei zemenit. Din investigațiile pe care le făcuse pentru Kaz, Inej știa că era extrem de onest, un om credincios care nu avea familie, ci doar o soră la fel de pioasă ca el care își petrecea zilele frecând podelele clădirilor publice ca ofrandă adusă lui Ghezen. Radmakker era palid, avea sprâncene stufoase de un roșcat-portocaliu și stătea ghebos, ceea ce-l făcea să semene cu un crevete uriaș.

Inej s-a uitat la fleșele unduitoare ale catedralei, la acoperișurile navelor în formă de degete care porneau din palma lui Ghezen. Încă nu urcase nicio patrulă pe acoperiș. Era aproape ofensator. Dar poate că Pekka Rollins și Jan Van Eck plănuiseră altceva pentru ea.

Radmakker a lovit tare cu ciocănelul de trei ori.

— Liniște! a strigat el, și hărmălaia din catedrală s-a redus la doar câteva murmure nemulțumite.

Kuwei, Kaz și Matthias au urcat pe scenă, ocupându-și locul lângă podiumul adjudecătorului, Kaz și Matthias acoperindu-l parțial cu trupurile lor pe Kuwei, care încă tremura.

Radmakker a așteptat să se facă liniște deplină și abia apoi a recitat regulile licitației, urmate de serviciile pe care le scotea Kuwei la vânzare. Inej i-a aruncat o privire lui Van Eck. Oare cum se simțea stând atât de aproape de trofeul pe care și-l dorea de atâta timp? Avea o expresie înfumurată și nerăbdătoare. Deja își planifică următoarea mișcare, și-a dat seama Inej. Câtă vreme ravkanii nu făceau oferta câștigătoare - și cum ar fi putut, dat fiind că vistieria le era golită de războaie? -, Van Eck avea să obțină ce-și dorea: secretul jurdei parem dezlănțuit asupra lumii. Prețul jurdei avea să ajungă la cote amețitoare, iar posesiunile sale secrete și investițiile pe care le făcuse în consorțiul cultivatorilor de jurda, condus de Johannus Rietveld aveau să-i aducă profituri dincolo de orice imaginație.

Radmakker i-a făcut semn medicului de la universitate să se apropie, iar acesta - un bărbat cu chelie lucioasă - i-a luat pulsul lui Kuwei, i-a măsurat înălțimea, i-a ascultat plămânii, apoi i-a examinat limba și dinții.

Era un spectacol bizar, dureros de asemănător cu amintirea lui Inej din ziua în care fusese studiată și împunsă cu degetul de Tante Heleen pe puntea vasului cu sclavi. După ce și-a terminat treaba, medicul și- a închis geanta, iar Radmakker i-a spus:

— Vă rog să vă prezentați concluzia.

— Starea de sănătate a băiatului este bună.

Radmakker s-a întors spre Kuwei:

— Accepți de bunăvoie să te supui regulilor acestei licitației și rezultatului ei?

Dacă Kuwei i-a răspuns, Inej nu l-a putut auzi.

— Vorbește mai tare, băiete.

Kuwei s-a străduit:

— Da.

— Atunci să purcedem.

Medicul a coborât de pe scenă, iar Radmakker și-a ridicat din nou ciocănelul:

— Kuwei Yul-Bo acceptă de bunăvoie această licitație și își oferă serviciile pentru un preț corect, stabilit prin îndrumarea lui Ghezen. Toate ofertele vor fi făcute în kruge. Ofertanții sunt rugați să păstreze liniștea când nu fac oferte. Orice imixtiune în această licitație și orice ofertă care nu e făcută cu bună-credință, va fi pedepsită conform legilor kerchiene în vigoare. Licitația va porni de la un milion de kruge.

A făcut o pauză și a spus:

— În numele lui Ghezen, declar licitația deschisă.

Și lumea a început să strige numere pe care Inej abia putea să le urmărească, ofertele crescând vertiginos, pe măsură ce Radmakker își îndrepta ciocănelul spre fiecare ofertant, repetându-le ofertele într-un ritm alert.

— Cinci milioane de kruge, a strigat ambasadorul shuhan.

— Cinci milioane, a repetat Radmakker. Oferă cineva șase?

— Șase, au ripostat fjerdanii.

Strigătele lui Radmakker ricoșau din pereții de piatră ca o rafală de împușcături. Sturmhond aștepta, lăsându-i pe fjerdani și pe shuhani să se bată în oferte, în timp ce delegatul zemenit ridica și el prețul din când în când, dar cu sume mici, încercând să încetinească viteza licitației. Kaelishii stăteau calmi în băncile lor, urmărind cu atenție mersul lucrurilor. Inej se întreba cât de mult știau și dacă nu doreau sau pur și simplu nu putea să facă o ofertă.

Oamenii deja se ridicaseră în picioare acum, nemaiputând sta în bănci. Era o zi călduroasă, iar activitatea din catedrală părea să fi ridicat și mai mult temperatura. Unii începuseră să-și facă vânt cu evantaiul, iar membrii Consiliului Comercial, reuniți ca un juriu de coțofene, începuseră să-și tamponeze frunțile cu batistele. Când s-a ajuns la patruzeci de milioane de kruge, Sturmhond a ridicat în sfârșit mâna.

— Cincizeci de milioane de kruge, a spus el.

Biserica Trocului a amuțit. Până și Radmakker a făcut o pauză, cu stăpânirea de sine ușor zdruncinată, înainte să repete:

— Cincizeci de milioane de kruge de la delegația ravkană.

Membrii Consiliului Comercial șopteau între ei cu mâna la gură, încântați fără doar și poate de comisionul pe care aveau să-l încaseze din prețul de vânzare a lui Kuwei.

— Oferă cineva mai mult? a întrebat Radmakker.

Shuhanii discutau între ei. La fel și fjerdanii, deși mai mult se certau decât discutau. Zemeniții păreau să aștepte să vadă ce se întâmplă.

— Șaizeci de milioane de kruge, a spus ambasadorul shuhan.

O contraofertă cu zece milioane mai mare. Exact cum anticipase Kaz.

Fjerdanii au ripostat cu șaizeci de milioane două sute de mii de kruge. Se vedea că erau un pic jenați să mărească prețul cu o sumă atât de mică, însă și zemeniții păreau dornici să domolească ritmul. Au făcut o ofertă de șaizeci de milioane cinci sute de mii de kruge.

Ritmul licitației s-a schimbat, prețul urcând cu pași mici și rămânând o vreme sub pragul de șaizeci și două de milioane până când, în cele din urmă, s-a depășit acest prag, iar shuhanii au început să dea semne de nerăbdare.

— Șaptezeci de milioane de kruge, a spus ambasadorul shuhan.

— Optzeci de milioane de kruge, a strigat Sturmhond.

— Nouăzeci de milioane de kruge, au ripostatat shuhanii, care nici măcar nu se mai sinchiseau să-l mai aștepte pe Radmakker.

— Nouăzeci și unu de milioane, a spus Sturmhond, într-o încercare tardivă de a domoli ritmul.

Ca și când s-ar fi plictisit de acest joc, ambasadorul shuhan a făcut un pas în față și a strigat:

— O sută zece milioane de kruge.

— O sută zece milioane de kruge din partea delegației shuhane, a strigat și Radmakker, calmul fiindu-i spulberat de ofertă. Oferă cineva mai mult?

Biserica Trocului era învăluită în tăcere, ca și când toți cei prezenți ar fi coborât capul să se roage.

Sturmhond a râs strident și a ridicat din umeri:

— O sută douăzeci de milioane de kruge.

Inej și-a mușcat buza atât de tare că i-a dat sângele.

Bum. Uriașele uși duble ale catedralei s-au deschis.

Un val de apă de mare s-a revărsat în catedrală, spumegând printre bănci și dispărând în cele din urmă într-un nor de ceață. Șușotelile nerăbdătoare ale mulțimii s-au transformat în strigăte speriate.

Cincisprezece siluete drapate în albastru au intrat încolonate în catedrală. Aveau fețele învăluite în ceață, iar robele le fluturau în bătaia unui vânt imperceptibil.

Unii strigau să li se dea armele înapoi, iar alții țipau și îi strângeau în brațe pe cei de lângă ei. Inej a văzut un negustor aplecat pe vine făcându-i vânt cu frenezie soției lui leșinate.

Siluetele albastre au înaintat plutind pe culoarul dintre bănci, cu veșmintele unduindu-li-se domol.

— Suntem Consiliul Mareelor, a spus silueta din fruntea coloanei.

Era o voce de femeie, gravă și poruncitoare. Ceața îi acoperea complet fața, mișcându-se sub gluga ei asemenea unei măști care se schimba necontenit.

— Această licitație este o farsă.

Din mulțime sau ridicat murmure uluite.

Inej l-a auzit pe Radmakker strigând să se facă liniște, iar în clipa următoare s-a eschivat instinctiv spre stânga la auzul unui șuier discret. Un disc mic și ascuțit i-a despicat mâneca tunicii și a ricoșat din acoperișul de cupru al catedralei.

— Ăsta a fost un avertisment, a spus Dunyasha, după care s-a cățărat pe ornamentele din fier forjat al unei fleșe aflate la vreo cinci metri de Inej, cu gluga fildeși pe cap, strălucind ca zăpada proaspătă sub soarele după-amiezii. Am să te privesc în ochi când am să-ți iau viața.

Inej a dus mâna la cuțite. Umbra ei cerea o ripostă.

Matthias stătea calm în mijlocul haosului care se stârnise în Biserica Trocului. Îi simțea pe membrii Consiliului Comercial așezați în spatele lui, ca un șir de corbi în costume negre croncănind între ei, unul mai tare ca altul - toți în afară de Van Eck, care stătea relaxat pe scaunul lui, cu degetele împreunate în față și cu o expresie de supremă satisfacție pe chip. Matthias l-a văzut pe bărbatul numit Pekka Rollins sprijinit de o coloană a

arcadei dinspre răsărit. Bănuia că șeful Leilor de Duzină se așezase intenționat în văzul lui Kaz.

Radmakker striga să se facă liniște, ridicând tot mai mult glasul, smocurile sale de păr portocaliu-pal tremurând la fiecare lovitură de ciocănel. Era greu de zis ce tulburase lumea mai mult - posibilitatea ca licitația să fie trucată sau apariția Consiliului Mareelor. Kaz spusese că nimeni nu cunoștea identitatea celor din Consiliu - și dacă Mâini-Murdare și Fantoma nu puteau afla acest secret, atunci nu putea nimeni. Din câte înțelesese Matthias, ultima oară apăruseră în public în urmă cu douăzeci și cinci de ani ca să protesteze față de distrugerea unuia dintre turnurile în formă de obelisc pentru construirea unui nou port. Văzând că votul a fost în defavoarea lor, Consiliul Mareelor a trimis un val uriaș care a dărâmat Stadhall-ul. Apoi Consiliul Comercial și-a schimbat decizia și pe locul fostului Stadhall s-a construit unul nou, cu mai puține ferestre și o fundație mai sigură. Matthias s-a întrebat dacă avea să se obișnuiască vreodată cu aceste povești despre puterea Grisha. E doar o armă între altele. Natura ei depinde de cine o mânuiește. Trebuia să-și tot amintească asta. Ura împotriva celor care aveau acest dar era atât de veche, încât devenise un adevărat instinct. Și nu se putea vindeca de ea peste noapte. La fel ca Nina cu parem- ul, poate că și el trebuia să lupte toată viața cu ura. În clipa aceea, Nina probabil își ducea misiunea la capăt în Butoi. Sau poate că fusese descoperită și arestată. Matthias a trimis o rugăciune către Djel. Ai grijă de ea, căci eu nu pot. Privirea i s-a îndreptat spre delegația fjerdană care cuprindea și un grup de druskelle. Îi cunoștea pe mulți dintre ei, iar ei știau cu toții cine era Matthias. Le simțea privirile pline de dispreț. Un tânăr se uita încruntat la el din primul rând, tremurând de furie, cu ochii albaștri ca ghețarii și cu părul atât de blond încât părea alb. Oare de ce răni sufletești se folosiseră comandanții lui ca să-i sădească atâta ură în ochi? Matthias i-a susținut privirea, înfruntându-i furia scăpărătoare. Nu-l putea urî pe acel băiat. Fusese la fel ca el. În cele din urmă, băiatul cu ochi albi ca zăpada s-a uitat în altă parte.

— Licitația respectă legile în vigoare! A strigat ambasadorul shuhan. Nu aveți niciun drept s-o întrerupeți.

Cei cincisprezece Iscă-Valuri și-au ridicat mâinile. Încă un val s-a revărsat vuind pe ușile deschise ale catedralei, ridicându-se deasupra shuhanilor și rămânând suspendat deasupra lor.

— Liniște! a cerut conducătoarea grupului de Iscă-Valuri.

A mai așteptat să protesteze cineva, iar când a văzut că n-a mai îndrăznit nimeni, valul s-a curbat în direcția din care venise și s-a spart inofensiv pe podea, alunecând de-a lungul culoarului ca un șarpe argintiu.

— Am fost informați că această licitație este măsluită.

Matthias s-a uitat la Sturmhond.

Corsarul își luase o mină surprinsă, dar, chiar și de pe scenă, Matthias îi simțea frica și îngrijorarea. Kuwei tremura cu ochii închiși, șoptindu-și ceva în shuhană. Însă Matthias nu-și putea da seama ce era în mintea lui Kaz. Nu putea niciodată.

— Regulile licitației sunt clare, a spus femeia. Nici persoana care își oferă serviciile, nici reprezentanții ei nu au voie să influențeze rezultatul licitației. Piața trebuie să decidă.

Membrii Consiliului Comercial se ridicaseră în picioare, cerând răspunsuri, strângându-se în jurul lui Radmakker. Van Eck striga ostentativ împreună cu ceilalți, dar s-a oprit câteva clipe lângă Kaz, și Matthias l-a auzit șoptind:

— Am crezut că eu voi avea onoarea de a-ți da în vileag stratagema cu ravkanii, dar se pare că onoarea le-a revenit celor din Consiliul Mareelor.

Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet de satisfacție.

— Wylan a încasat o bătaie zdravănă înainte să vă trădeze pe tine și prietenii tăi, a adăugat el, înaintând spre podiumul Radmakker. Nu mi-am închipuit niciodată că băiatul ăsta ar avea atâta tărie de caracter.

— A fost creat un fond cu scopul de a se obține fraudulos bani de la negustori cinstiți, a continuat femeia care conducea Consiliul Mareelor. Banii astfel obținuți au fost direcționați către unul dintre ofertanți.

— Acuma înțeleg! a spus Van Eck, prefăcându-se surprins. Ravkanii! Cu toții știam că nu au suficiente fonduri ca să liciteze competitiv într-o asemenea licitație!

Matthias simțea în glasul negustorului cât de bine se simțea.

— Doar știm bine câți bani a împrumutat coroana ravkană de la noi în ultimii doi ani. Abia dacă își pot plăti ratele. De unde să

aibă la dispoziție o sută douăzeci de milioane de kruge să participe la o licitație deschisă? Probabil Brekker e înțeles cu ei.

Toți ofertanții s-au ridicat în picioare. Fjerdanii strigau să se facă dreptate. Shuhanii începuseră să bată din picioare și să lovească cu palmele în spetezele băncilor.

Ravkanii stăteau în mijlocul furtunii, înconjurați de dușmani din toate părțile. În centrul delegației, Sturmhond, Genya și Zoya stăteau nemișcați, cu bărbiile ridicate.

— Fă ceva, i-a spus Matthias printre dinți lui Kaz. Situația e pe cale să devină nasoală.

Fața lui Kaz era impasibilă ca de obicei:

— Crezi?

— La naiba, Brekker! Tu...

Cei cincisprezece Iscă-Valuri și-au ridicat mâinile și în catedrală a răsunat încă o bubuitură. Apa s-a revărsat pe ferestrele de la balcon. Mulțimea a tăcut, însă nu s-a domolit de tot, fiind frământată în continuare de murmure furioase.

Radmakker a lovit pupitrul cu ciocănelul, încercând să-și recapete un pic de autoritate.

— Dacă aveți dovezi împotriva ravkanilor...

Șefa Consiliului Mareelor a vorbit din nou din spatele măștii ei de ceață:

— Ravkanii n-au niciun amestec în escrocherie. Banii le-au fost transferați shuhanilor.

Van Eck a clipit și a schimbat placa:

— Ei bine, atunci Brekker a încheiat o înțelegere cu shuhanii.

Shuhanii au început să nege vehement, însă vocea femeii de la Consiliul Mareelor s-a auzit mai puternic:

— Fondul fals a fost creat de Johannus Rietveld și Jan Van Eck.

Van Eck s-a albit la față:

— Nu, nu e adevărat.

Rietveld e un fermier, a spus bâlbâindu-se Karl Dryden. M-am întâlnit personal cu el.

Femeia s-a întors spre Dryden:

— Atât tu, cât și Jan Van Eck ați fost văzuți împreună cu Rietveld în salonul hotelului Geldrenner.

— Da, dar ne-am întâlnit cu el pentru un consorțiu al cultivatorilor de jurda, o afacere cinstită.

— Radmakker, a spus Van Eck. Ai fost și tu acolo. Te-ai întâlnit și tu cu Rietveld.

— Nu știu nimic despre acest domn Rietveld, a spus Radmakker cu nările fremătând.

— Dar eu am văzut cu ochii mei. Și eu, și Dryden te-am văzut la Geldrenner...

— Am fost acolo pentru o prezentare referitoare la uleiul zemenit. A fost o întrunire ciudată, dar ce-i cu asta?

— Nu, a spus Van Eck, clătinând din cap. Dacă Rietveld e implicat, în spatele lui sigur se află Brekker. Probabil l-a angajat pe Rietveld ca să escrocheze Consiliul Comercial.

— Cu toții am investit în acel fond la încurajarea ta, a spus unul dintre consilierii de pe podium. Vrei să spui că am pierdut toți banii?

— N-avem niciun amestec în povestea asta! a ripostat ambasadorul shuhan.

— E mâna lui Brekker la mijloc, a insistat Van Eck, care își pierduse mina îngâmfată, dar își păstrase calmul. Băiatul ăsta nu s-ar da în lături de la nimic ca să mă umilească pe mine și pe oamenii onești din acest oraș. Mi-a răpit soția, mi-a răpit fiul.

A întins mâna spre Kaz:

— A fost doar o nălucire că te-am văzut cu Alys pe podul Goedmed de pe Doaga de Vest?

— Bineînțeles că nu. Ți-am adus-o din piața mare așa cum mi-ai cerut, a mințit Kaz cu o naturalețe pe care până și Matthias a găsit-o convingătoare. Alys a spus că era legată la ochi și că nu i-a văzut pe oamenii care au răpit-o.

— Aiureli! a spus Van Eck expeditiv. Alys! a strigat el spre balconul dinspre apus în care stătea soția lui, cu mâinile împreunate peste pântecele ei de gravidă. Spune-le!

Alys a clătinat din cap, cu ochi mari și nedumeriți.

I-a șoptit ceva servitoarei, care a strigat spre Van Eck:

— Răpitorii ei purtau măști, iar Alys a fost legată la ochi până a ajuns în piață.

Van Eck a oftat enervat:

— În fine, gărzile mele l-au văzut cu Alys.

— Adică oameni care lucrează pentru tine? a spus Radmakker sceptic.

— Brekker a fost cel care a stabilit întâlnirea de pe pod! a spus apăsat Van Eck. A lăsat un bilet la casa de pe lac.

— Ah, a răspuns Radmakker ușurat. Ni-l poți arăta?

— Da! Dar. nu era semnat.

— Atunci de unde știi că a fost scris de Kaz Brekker?

— A lăsat un ac de cravată.

— Acul lui de cravată?

— Nu, acul meu, dar.

— Deci n-ai nicio dovadă că Brekker ți-a răpit soția, a spus Radmakker, care deja își pierduse răbdarea. La fel stau lucrurile și în povestea cu fiul tău? Îl caută întreg orașul și a fost promisă o recompensă pentru găsirea lui.

Sper ca dovezile tale să fie mai puternice în cazul lui.

— Fiul meu...

— Sunt aici, tată.

Toate privirile din biserică s-au ațintit asupra arcadei de lângă scenă. Wylan stătea sprijinit de perete. Avea fața însângerată și abia se ținea pe picioare.

— Pe mâna lui Ghezen, s-a văitat Van Eck în șoaptă. Chiar nu poate nimeni să-și facă treaba ca lumea?

— Te bizuiai pe oamenii lui Pekka Rollins? l-a întrebat Kaz în șoaptă cu vocea lui hârâită.

— Am...

— Și ești sigur că erau într-adevăr oamenii lui Pekka? Dacă nu ești din Butoi, s-ar putea să-ți fie greu să distingi leii de ciori. Animalele seamănă între ele.

Pe Matthias l-a cuprins un val de satisfacție văzând că Van Eck înțelegea în sfârșit ce se întâmpla. Kaz știuse că nu avea cum să-l aducă pe Wylan în biserică fără să afle Van Eck sau Leii de Duzină. Așa că înscenase o răpire.

Două Scursuri, Anika și Keeg, cu banderole violet și tatuaje false, pur și simplu se duseseră cu ostaticul lor la gărzile din stadwatch și le spuseseră să-l cheme pe Van Eck. Când Van Eck sosise în capelă, ce-i văzuseră ochii? Fiul lui ținut captiv de doi interlopi care purtau însemnele Leilor de Duzină ai lui Pekka Rollins. Dar Matthias nu se gândise că aveau să-l bată pe Wylan chiar atât de tare.

Poate că Wylan ar fi trebuit să mimeze că cedează mai devreme.

— Ajutați-l! i-a strigat Radmakker unui ofițer din stadwatch. Nu vedeți că băiatul e rănit?

Ofițerul s-a dus repede lângă Wylan și l-a ajutat să se așeze pe un scaun, iar medicul s-a grăbit să-i ofere îngrijiri.

— Wylan Van Eck? a spus Radmakker, și Wylan a dat din cap în semn că da. Băiatul pentru care am răscolit tot orașul?

— Am fugit imediat ce am putut.

— Din mâinile lui Brekker?

— Din mâinile lui Rollins.

— Pekka Rollins te-a luat ostatic?

— Da, a spus Wylan. Acum câteva săptămâni.

— Nu mai minți, a spus Van Eck printre dinți. Spune-le ce mi-ai spus și mie. Spune-le despre ravkani.

Wylan a ridicat capul cu teamă:

— Spun ce vrei tu, tată. Numai nu-i mai lăsa să-mi facă rău.

Din mulțime s-au auzit suspine, iar membrii Consiliului Comercial se uitau la Van Eck cu un dezgust fățiș.

Matthias a trebuiet să-și înăbușe râsul.

— I-a dat Nina lecții? i-a șoptit el lui Kaz.

— Poate că are un talent înnăscut, a spus Kaz.

— Brekker e un infractor, a spus Van Eck. Brekker e în spatele întregii povești! L-ați văzut cu toții la mine acasă în urmă cu câteva nopți. A intrat prin efracție în biroul meu.

— Așa este! a spus repede Karl Dryden.

— Bineînțeles că am fost acolo, a spus Kaz. Van Eck ne-a invitat să negociem o înțelegere pentru serviciile lui Kuwei Yul-Bo. Ne-a spus că urma să ne întâlnim cu Consiliul Comercial. În schimb, am fost atacați la el în casă de Pekka Rollins.

— Spui că a încălcat o negociere la care voiai să iei parte cu bună-credință? a întrebat unul dintre consilieri. Pare puțin probabil.

— Dar am văzut cu toții că era însoțit de Kuwei Yul-Bo, a intervenit un altul, deși în momentul acela nu știam cine este.

— Am văzut afișul care anunța o recompensă pentru un băiat shuhan care corespundea cu înfățișarea lui Kuwei, a spus Kaz. Cine a oferit semnalmentele lui?

— Păi..., a șovăit al doilea negustor.

Se vedea pe fața lui că suspiciunea lupta cu refuzul lui de a crede acuzațiile. Negustorul s-a întors spre Van Eck și l-a întrebat, aproape cu speranță în glas:

— Nu știai că băiatul shuhan pe care l-ai descris era Kuwei Yul-Bo, nu-i așa?

Karl Dryden clătina din cap, dar nu ca să nege, ci pentru că nu-i venea a crede.

— Tot Van Eck ne-a îndemnat să investim în fondul lui Rietveld, a spus el.

— Ați fost și voi la fel de dornici ca mine, a protestat Van Eck.

— Am vrut să mă interesez cine este individul misterios care cumpără ferme de jurda în Novyi Zem. Dar ai zis...

Dryden s-a întrerupt. Avea ochii mari și gura căscată.

— Tu ești! Tu ești cumpărătorul misterios!

— În sfârșit, a spus Kaz.

— Doar nu puteți crede că aș putea încerca să-mi escrochez prietenii și vecinii, a spus Van Eck pe un ton rugător. Mi-am investit și eu banii în acel fond! Aveam de pierdut la fel de mult ca și voi.

— Nu și dacă ai încheiat o înțelegere cu shuhanii, a spus Dryden.

Radmakker a lovit încă o dată cu ciocănelul:

— Jan Van Eck, te faci vinovat cel puțin de irosirea resurselor acestui oraș bazându-te pe acuzații nefondate. În cazul cel mai grav, ai abuzat de poziția ta de consilier, ai încercat să-ți escrochezi prietenii și ai violat integritatea acestei licitații.

A clătinat din cap și a adăugat:

— Licitația a fost compromisă. Nu putem continua înainte să stabilim dacă vreunul dintre membrii Consiliului Comercial au direcționat în mod voit bani spre unul dintre ofertanți.

Ambasadorul shuhan a început să țipe, iar Radmakker a lovit din nou cu ciocănelul în pupitru.

Apoi totul a părut să se întâmple deodată. Trei druskelle au dat buzna spre scenă, iar gărzile din stadwatch s-au grăbit să le blocheze calea. Soldații shuhani s-au repezit și ei spre scenă, cei cincisprezece Iscă-Valuri și-au ridicat mâinile, iar peste toate, asemenea bocetului strident ale unei femei în doliu, a început să urle sirena de ciumă.

În biserică s-a făcut brusc liniște. Toată lumea a rămas țintuită locului, cu capetele ridicate și cu urechile ciulite la sunetul pe care nu-l mai auziseră de peste șapte ani. Matthias și-a amintit că la Poarta Iadului, deținuții spuneau povești despre ravagiile pe care le făcuse Molima Doamnei de Onoare, ultima ciumă care lovise Ketterdamul - bărcile mortuare,

carantinele, morții care umpleau străzile mai repede decât puteau cioclii să-i adune și să-i ardă.

— Ce-i asta? a întrebat Kuwei.

Kaz a zâmbit din colțul gurii:

— Ăsta, Kuwei, e zgomotul pe care îl face moartea când vine după pradă.

O clipă mai târziu, sirena nu se mai putea auzi din pricina țipetelor. Lumea se îmbulzea spre ușile duble ale catedralei și nimeni n-a băgat de seama când s-a auzit prima împușcătură.

Ruleta se învârtea atât de repede, încât panourile ei aurii și verzi se transformaseră într-o singură culoare. În cele din urmă, a încetinit și s-a oprit, iar numărul care a ieșit trebuie să fi fost unul bun, căci lumea a chiuit. Era prea cald în salonul de jocuri, iar pe Nina o mânca pielea capului sub perucă. Era o perucă urâtă, în formă de clopot, pe care Nina o asortase cu o rochie neelegantă. De data asta, nu voia să atragă atenția.

Trecuse neobservată la prima ei oprire pe Doaga de Vest, la fel și la a doua, apoi se dusese pe Doaga de Est, străduindu-se din răsputeri să înainteze nevăzută prin mulțime. Din pricina blocadelor, era mai puțină lume, însă oamenii nu puteau fi abătuți de la plăcerile lor. Făcuse o vizită la un salon de jocuri aflat la doar câteva străzi de cel în care se afla acum și aproape că își terminase treaba. Kaz alesese localurile cu multă grijă. Aceasta era a patra și ultima ei destinație.

Zâmbind și chiotind cu ceilalți jucători, Nina a deschis cutiuța de sticlă din buzunar și s-a concentrat asupra celulelor negre din ea. Simțea răceala pătrunzătoare care radia din sticluță, senzația a ceva mai mult, a ceva care îi vorbea puterii dinăuntrul ei. A ezitat doar o clipă, amintindu-și intens răcoarea morgii, duhoarea morții. Și-a amintit cum stătuse deasupra cadavrului de bărbat, concentrându-se asupra pielii decolorate din jurul gurii lui.

La fel cum pe vremuri își folosise puterea ca să cicatrizeze sau să sfâșie pielea, ba chiar ca să facă pe cineva să se îmbujoreze, în morgă se concentrase asupra țesutului în descompunere și transferase o pojghiță subțire de piele necrozată în cutiuța de sticlă. Pusese cutiuța într-un săculeț de catifea neagră, iar acum, stând în mijlocul mulțimii gălăgioase și urmărind cum se învârt culorile vesele ale ruletei, îi simțea

greutatea atârnându-i la încheietura mâinii, de care era prinsă cu un șnur argintiu.

Nina s-a aplecat să plaseze un pariu. Cu o mână și-a pus jetoanele pe masă, cu cealaltă a deschis cutia de sticlă.

— Urează-mi succes! i-a spus ea crupierului, atingându-i mâna cu săculețul deschis, trimițând celulele moarte din cutiuță pe degetele lui, să se înmulțească pe pielea sănătoasă.

Când a dus mâna la ruletă, mâna crupierului deja se făcuse neagră.

— Mâna ta! a strigat o femeie. Ai ceva pe ea!

Crupierul și-a frecat dosul palmei de haina verde cu broderii, ca și când ar fi fost cerneală sau praf de cărbune.

Nina și-a îndoit degetele și celule s-au târât pe sub mâneca lui până la gulerul cămășii, explodându-i pe o latură a gâtului sub forma unei pete negre și împrăștiindu-i-se pe sub bărbie până la buza de jos. Cineva a țipat, iar clienții de la ruletă s-au îndepărtat de crupierul care se uita nedumerit în jur. Enervați de gălăgie, jucătorii de la celelalte mese și-au întors privirile de la cărți și zaruri. Șeful clubului și bătăușii lui s-au îndreptat spre ei, pregătiți să aplaneze încăierarea sau problema care deranja clienții.

Ascunsă în mulțime, Nina și-a arcuit brațul în aer și un mănunchi de celule au sărit pe o femeie cu perle scumpe care stătea în apropierea crupierului de la ruletă.

Pe obrazul ei a apărut o erupție neagră, un păianjen negru și urât ale cărui picioare s-au lungit până la bărbia și gâtul femeii.

— Olena! a strigat tovarășul ei vânjos. Fața ta!

Țipetele au cuprins mulțimea din jur, în timp ce Olena se ținea cu mâinile de gât, poticnindu-se prin club în căutarea unei oglinzi, iar ceilalți clienți se dădeau la o parte din calea ei.

— S-a atins de crupier! A luat și ea!

— Ce a luat?

— Dă-te din calea mea!

— Ce se întâmplă aici? a întrebat șeful clubului, punând o mână pe umărul crupierului debusolat.

— Ajută-mă! l-a implorat crupierul, împreunându-și mâinile. Ceva nu-i în regulă.

Șeful clubului a văzut petele negre de pe mâinile și fața crupierului, apoi s-a dat repede în spate, însă era prea târziu.

Mâna pe care o pusese pe umărul crupierului i s-a colorat în negru-vinețiu și a început și el să țipe.

Nina urmărea cum se întindea groaza în club,legănându-se prin mulțime ca un bețiv furios. Jucătorii își răsturnau scaunele, dând buzna spre uși ca să nu se contamineze, dar având totuși grijă să-și înhațe jetoanele de pe mese. Lumea se înghesuia și se îmbrâncea, iar Nina s-a lăsat purtată de mulțime spre ieșire și, în cele din urmă, în stradă. La fel fusese în toate celelalte trei cluburi în care mai fusese în noaptea aceea. Firicelul de teamă de la început s-a transformat cu repeziciune într-un val de panică. Și, în sfârșit, se auzea sirena. Vaietul ei unduitor a cuprins doaga, urcând și coborând lent peste acoperișurile și străzile Ketterdamului.

Turiștii se uitau nedumeriți unii la alții, însă localnicii - artiștii de stradă, prăvăliașii, vânzătorii ambulanți și jucătorii - s-au transfigurat brusc. Kaz îi spusese Ninei că aveau să recunoască sunetul, că aveau să ciulească urechea la el ca niște copii chemați acasă de un părinte aspru.

Kerchul era o insulă izolată de dușmani, protejată de mare și de uriașa ei flotă militară. Însă cele mai mari amenințări la adresa capitalei erau incendiile și epidemi-ile. Și așa cum focul se împrăștia rapid pe acoperișurile lipite unul de altul, la fel și ciuma trecea cu ușurință de la un corp la altul în mulțimile dense și în locuințele înghesuite ale Ketterdamului. La fel ca bârfa, nimeni nu știa exact unde începuse sau cum se împrăștiase atât de repede, ci doar că se împrăștiase, prin respirație sau atingere, pe calea aerului sau pe canale. Bogații aveau mai puțin de suferit, întrucât puteau să stea închiși în casele și grădinile lor impozante sau chiar să plece din oraș. Săracii care se infectau erau ținuți în carantină în spitale improvizate pe barje în afara portului. Ciuma nu putea fi oprită cu arme sau cu bani. Nu se putea negocia cu ea și nici nu putea fi alungată cu rugăciuni. Doar cei foarte tineri nu-și aminteau de Molima Doamnei de Onoare, de bărcile mortuare care traversau canalele pilotate de ciocli cu vâsle lungi. Cei care supraviețuiseră ciumei pierduseră câte un părinte sau un copil, un frate sau o soră, un prieten sau un vecin. Își aminteau cu toții de carantine, de spaima care însoțea fie și cel mai simplu contact uman.

Legile privitoare la ciumă erau simple și ferme: când se auzea sirena, toți cetățenii fără funcții publice trebuiau să se întoarcă la casele lor. Gărzile din stadwatch trebuiau să se strângă la diferite centre împrăștiate în oraș - în felul acesta se evita contaminarea tuturor forțelor de ordine în caz că se infecta vreun ofițer. Gărzile erau folosite doar la prinderea jefuitorilor și primeau o plată triplă pentru că își asumau riscul de a păzi străzile. Comerțul se întrerupea și doar bărcile mortuare, cioclii și medicii mai aveau voie să umble liberi prin oraș.

Dar știu pericolul de care acest oraș se teme mai mult decât de shuhani, de fjerdani și de toate bandele din Butoi la un loc. Kaz înțelesese foarte bine. Baricadele, blocadele, verificarea documentelor de identitate, totul avea să fie abandonat în fața ciumei.

Bineînțeles, niciunul dintre oamenii care făcuseră pete negre nu era cu adevărat bolnav, s-a gândit Nina traversând portul în grabă. Țesutul necrozat nu avea să se întindă dincolo de zonele în care îl grefase ea pe trupurile lor. Trebuia să și-l scoată la un moment dat, dar niciunul nu avea să se îmbolnăvească sau să moară. În cel mai rău caz, aveau să îndure câteva săptămâni de carantină. Nina mergea cu capul plecat și cu gluga ridicată. Deși ea provocase toate astea și știa că ciuma nu era decât o scorneală, tot îi bătea inima cu putere, mânată în galop de isteria din jurul ei. Lumea țipa și se îmbrâncea, certându-se pe locuri în vasele de pasageri. Era haos. Un haos stârnit de ea. Eu am făcut asta, s-a minunat Nina. Eu am poruncit cadavrelor să se ridice, eu am controlat așchiile de os și celule necrozate. Oare ce însemnau toate astea? Dacă existase vreun Grisha cu o asemenea putere, Nina nu auzise niciodată de el. Ce-ar fi zis despre ea ceilalți Grisha?

Tovarășii ei din ordinul Corporalkilor - Sfâșie-Inimi și Vindecători? Suntem legați de însăși puterea creației, de plăsmuirea din inima lumii. Poate că ar fi trebuit să fie rușinată, poate chiar speriată. Însă nu fusese făcută pentru rușine.

Poate că Djel a stins o lumină și a aprins alta. Dar Ninei nu-i păsa dacă era mâna lui Djel, a sfinților sau a unei brigăzi de pisoi care scuipă flăcări, pentru că, în timp ce mergea cu pas iute spre est, și-a dat seama că, pentru prima oară de multă vreme, se simțea puternică. Respira ușor, iar durerile din mușchi se domoliseră. Și era lihnită. Pofta după parem părea

îndepărtată, ca o amintire a adevăratei foame. Nina suferise după ce își pierduse puterea, legătura pe care o avea cu lumea vie. Respinsese acest dar întunecat, care păruse o farsă, o pedeapsă. Însă nu doar viața lega totul, ci și moartea, acel fluviu nesfârșit și vijelios. Își muiase degetele în șuvoiul lui și îi simțise forța redutabilă. Dar Nina era acum Regina Doliului și nu avea să se înece niciodată în adâncul lui.

Inej a văzut-o pe Dunyasha smucindu-și scurt încheietura mâinii, apoi a auzit un foșnet ca o bătaie de aripă și a simțit ceva ricoșându-i din umăr. Inej a prins steaua argintie înainte să cadă pe acoperiș - de data asta, venise pregătită. Jesper o ajutase să-și căptușească tunica și vesta cu niște umplutură dintr-o saltea de la hotel. Anii în care cârpise șosete și cămăși la fermă îl făcuseră surprinzător de îndemânatic cu acul, iar Inej nu avea de gând să fie din nou pelotă pentru Lama Albă. Inej a făcut un salt spre oponenta ei, pășind cu multă siguranță pe acoperișul pe care petrecuse atâtea ore. A aruncat cu steaua spre Dunyasha, dar fata s-a eschivat cu ușurință.

— N-o să mă trădeze tocmai armele mele, a mustrat-o ea pe Inej, ca și când ar fi certat un copil.

Însă Inej nu avea nevoie s-o nimerească, ci doar să-i distragă atenția. Și-a mișcat brusc încheietura mâinii ca și când ar fi aruncat cu un cuțit și, în timp ce Dunyasha a urmărit mișcarea cu privirea, Inej a sărit pe vârful unei tije de fier forjat din dreapta ei, care a proiectat-o peste oponentă. Când a aterizat, s-a lăsat pe vine cu cuțitele în mâini și a spintecat pulpa mercenarei.

Inej s-a ridicat imediat în picioare, sărind cu spatele pe o muchie de fier forjat a acoperișului, fără să-și ia ochii de la Dunyasha. Însă tânăra doar a râs:

— Atitudinea ta mă încântă, Fantomă. Nici nu mai țin minte când s-a întâmplat ultima dată să fiu prima rănită într-o luptă.

Dunyasha a sărit și ea pe muchia de fier forjat, ajungând față în față cu Inej, ambele cu cuțitele pregătite.

Mercenara s-a năpustit spre ea, lovind cu cuțitul, dar de data asta Inej nu s-a mai lăsat în voia reflexelor pe care le deprinsese cu mult efort pe străzile din Ketterdam. În schimb, a ripostat ca o acrobată. Când trapezul venea spre tine, nu îl evitai, îi veneai în întâmpinare.

Inej s-a lăsat brusc pe vine pe sub trunchiul Dunyashei, ca și când ar fi fost parteneri de dans, folosindu-se de inerția oponentei ca s-o dezechilibreze, după care a lovit-o cu cuțitul, despicându-i și cealaltă gambă.

De data asta, Dunyasha a tras aer printre dinți.

Mai bine așa decât să râzi, și-a spus Inej.

Mercenara s-a întors cu o mișcare fluidă, răsucindu-se pe vârfurile degetelor ca un cuțit sprijinit în vârf. Dacă o durea, n-o arăta deloc. Acum, avea în mâini două cuțite curbate, pe care le mișca sinuos prin aer, apropiindu-se de Inej pe muchia de metal a acoperișului.

Inej știa că, la următorul atac al mercenarei, nu se va mai putea apropia de ea. Atunci rupe ritmul, și-a spus în sinea ei. Așa că a lăsat-o pe Dunyasha s-o urmărească, mergând cu spatele până a văzut umbra unui fleuron înalt din spatele ei. S-a prefăcut că se înclină spre dreapta, încurajându-și oponenta să atace, dar, în loc să să-și corecteze poziția ca să-și recapete echilibrul, Inej s-a lăsat să cadă spre dreapta. Cu o mișcare fluidă, și-a băgat cuțitele în teacă și s-a apucat de fleuron cu o mână, răsucindu-și corpul de cealaltă parte a ornamentului de piatră, care acum se afla între ea și Dunyasha. Mercenara a scos un mârâit de furie văzând că lamele cuțitelor au scrâșnit pe piatră. Inej a sărit de pe o nervură de fier pe alta, apropiindu-se de cea mai groasă muchie de metal a acoperișului, alergând pe spatele povârnit al catedralei. Era ca și când ar fi mers pe înotătoarea unei uriașe creaturi marine. Dunyasha a pornit după ea, iar Inej a fost impresionată că mișcările ei erau la fel de precise și elegante deși îi sângerau ambele gambe.

— Ai de gând să fugi până la caravană, Fantomă? Știi bine că e doar o chestiune de timp până se termină povestea asta și se face dreptate.

— Dreptate?

— Ești o criminală și o hoață. Am fost aleasă să scap lumea de oameni ca tine. Într-adevăr, sunt plătită de un nelegiuit, dar n-am curmat niciodată o viață nevinovată.

Ultimul cuvânt al mercenarei a făcut să răsune o notă disonantă înăuntrul lui Inej. Oare ea era nevinovată? Regretase viețile pe care le curmase, dar le-ar fi curmat din nou ca să-și salveze propria viață sau viața prietenilor ei. Furase de multe ori. Îl ajutase pe Kaz să șantajeze oameni buni și oameni răi.

Oare putea să spună că alegerile pe care le făcuse erau singurele alegeri posibile? Dunyasha s-a apropiat de ea, cu părul ei roșcat ca focul pe cerul albastru, cu pielea aproape de aceeași culoare ca elegantele ei haine fildeșii. În catedrală, la mare distanță sub picioarele lor, licitația continua, iar participanții habar n-aveau de bătălia care se dădea deasupra lor. Aici, soarele strălucea cu putere, ca o monedă de curând bătută, iar vântul vuia ușor peste muchiile și fleșele acoperișului. Inocență. Inocența era un lux, iar lui Inej nu-i venea să creadă că sfinții ei o pretindeau de la oameni.

Și-a scos din nou cuțitele. Sankt Vladimir, Sankta Ana, apărați-mă.

— Sunt încântătoare, a spus Dunyasha, scoțând două cuțite lungi, cu lama dreaptă, din tecile de la brâu. Pentru noul meu cuțit o să fac mâner din tibia ta. O să fie onoarea ta să mă slujești după moarte.

— N-am să te slujesc niciodată, a spus Inej.

Dunyasha s-a năpustit asupra ei. Inej a rămas pe loc, folosindu-se de fiecare ocazie ca să se apropie de garda mercenarei, împiedicând-o să profite de avantajul anvergurii ei mai mari. Acum, Inej era mai puternică decât în noaptea în care se confruntaseră pe sârmă, era bine odihnită și bine hrănită. Dar era tot o fată antrenată pe străzi, nu în turnurile unei mănăstiri shuhane.

Prima greșeală a lui Inej a fost o eschivă prea lentă. A plătit pentru ea cu o tăietură adâncă la biceps, care a trecut de căptușeala groasă și a făcut-o să nu mai aibă o priză atât de bună asupra cuțitului din mâna stângă. A doua ei greșeală a fost că a pus prea multă forță într-o lovitură de jos în sus; s-a aplecat prea mult și a simțit cuțitul Dunyashei trecându-i peste coaste. O tăietură superficială de data asta, dar fusese în mare pericol.

Dar n-a luat în seamă durerea, ci s-a concentrat asupra oponentei, amintindu-și ce-i spusese Kaz.

Fii atentă la indiciile Dunyashei. Toți luptătorii au niște indicii. Însă mișcările Dunyashei păreau imprevizibile. Lupta la fel de bine și cu stânga, și cu dreapta, nu avea un picior preferat și lovea abia în ultimul moment, fără să-ți poți da seama ce intenție avea. Era extraordinară.

— Ai obosit, Fantomă?

Inej n-a spus nimic, păstrându-și energia. În timp ce Dunyasha respira ușor și regulat, Inej simțea că devenise un pic mai lentă. Nu mult, dar suficient cât să-i dea mercenarei un avantaj. Apoi, înainte de următoarea lovitură a Dunyashei, a văzut că i-a tresărit ușor pieptul. Încă o tresărire, încă o lovitură. Indiciul era în respirația ei. Inspira adânc înainte să atace.

Acum. Inej s-a eschivat spre stânga și a lovit rapid cu cuțitul în coastele Dunyashei. Acum. Inej a atacat din nou și sângele a înflorit pe brațul mercenarei. Inej s-a dat în spate, așteptând ca Dunyasha să avanseze. Fetei de fildeș îi plăcea să-și ascundă atacurile directe cu alte mișcări, cu răsucirea cuțitelor și alte înflorituri inutile. O făcea mai greu de citit, dar... Acum. Inspirația adâncă. Inej s-a lăsat pe vine și a lovit-o cu piciorul stâng, făcând-o să-și piardă echilibrul. Asta era șansa ei. Inej a sărit în picioare și, folosindu-se de propria-i inerție și de coborârea Dunyashei, și-a înfipt cuțitul sub platoșa de piele care îi proteja sternul.

Când a retras cuțitul, Inej a simțit sânge pe mână, iar Dunyasha a scos un geamăt șocat. Fata de fildeș se uita țintă la Inej, ținându-se de piept. Și-a mijit ochii. Nici acum nu se citea frica în ei, ci doar o ranchiună intensă, ca și când Inej ar fi stricat o petrecere importantă.

— Sângele pe care l-ai vărsat e sânge regesc, a spus mercenara printre dinți. Nu ești demnă de un asemenea dar.

Inej aproape că o compătimea. Dunyasha chiar credea că era urmașa Lantsovilor, și poate că era. Dar oare nu acesta era visul oricărei fete? Că într-o zi avea să se trezească din somn și să descopere că e prințesă? Sau că a fost binecuvântată cu puteri magice și un destin măreț?

Poate că erau fete căror chiar li se întâmpla asta. Și poate că Dunyasha era una dintre ele. Dar cum rămâne cu noi, restul? Cum rămânea cu fetele invizibile, cu cele a căror viață nu valora nimic? Învățăm să ținem capul ca și când am avea coroană pe creștet. Învățăm să transformăm banalitatea în magie. Așa supraviețuiau când nu erai aleasă, când nu aveai sânge regal în vine. Când lumea nu-ți datora nimic, cereai totuși ceva de la ea.

Inej a ridicat o sprânceană, apoi și-a trecut cuțitul peste pantaloni, ștergând pe îndelete sângele regal de pe lama lui.

Dunyasha a mârâit și s-a repezit spre Inej, atacând doar cu o mână, în timp ce-și apăsa rana cu cealaltă încercând să

oprească sângerarea. Era limpede că fusese antrenată să lupte și cu o singură mână. Dar n-a fost niciodată nevoită să lupte cu o rană, și-a dat seama Inej. Probabil călugării au sărit peste lecția asta. Iar acum, că era rănită, indiciul ei era și mai evident.

Ajunseseră aproape de vârful nervurii principale a acoperișului. Aici, decorațiunile de fier forjat erau slăbite pe anumite porțiuni, așa că Inej pășea cu grijă, parând cu ușurință atacurile Dunyashei - se eschiva când în stânga, când în dreapta, obținând mici victorii, o tăietură aici, un pumn, dincolo. Era o luptă de uzură, iar mercenara pierdea sânge repede.

— Ești mai bună decât am crezut, a spus gâfâind Dunyasha, surprinzând-o cu mărturisirea ei.

Mercenara avea ochii încețoșați de durere, iar mâna din dreptul sternului era roșie și cleioasă. Și totuși, se ținea dreaptă, în echilibru perfect pe nervura de metal, la doar câțiva pași de Inej.

— Mulțumesc, a spus Inej, dar i s-a părut că sună fals în gura ei.

— Nu e nicio rușine să înfrunți un oponent valoros. Înseamnă că mai ai de învățat și că e bine să rămâi modest.

Fata și-a plecat capul, punându-și cuțitul în teacă, apoi și-a dus pumnul în dreptul inimii într-un gest de salut.

Inej aștepta cu garda ridicată. Oare fata de fildeș chiar vorbea serios? Nu așa se încheia o luptă în Butoi, dar mercenara urma propriul ei cod. Inej nu voia să fie nevoită s-o omoare, oricât de lipsită de suflet i se păruse Dunyasha.

— Am învățat modestia, a spus mercenara cu capul plecat. Iar acum vei învăța că unii sunt meniți să slujească. Iar alții sunt meniți să conducă.

Dunyasha a ridicat brusc capul, apoi a desfăcut palma și a eliberat o rafală puternică. Inej a văzut un nor de praf roșu și s-a dat imediat în spate, însă era prea târziu. O ardeau ochii. Ce era? Nu conta. Orbise.

A auzit zgomotul de cuțit scos din teacă și a simțit o tăietură. S-a dat împleticindu-se în spate, străduindu-se să-și păstreze echilibrul pe creasta acoperișului.

Lacrimile i se prelingeau pe obraji în timp ce se străduia să-și curețe praful din ochi. Dunyasha era doar o siluetă încețoșată în fața ei. Inej își ținea cuțitul în față, încercând să se îndepărteze de mercenară, însă i-a simțit cuțitul pe antebraț. Cuțitul din

mâna lui Inej a căzut zăngănind pe acoperiș. Sankta Alina, apără-mă!

Dar poate că sfinții și-o aleseseră pe Dunyasha ca mesager. Poate că, în ciuda rugăciunilor și penitențelor ei, sosise ziua judecății. Nu îmi pare rău, și-a dat ea seama. Alesese să trăiască liberă ca ucigașă, nu să moară în tăcere ca sclavă, și nu putea regreta alegerea asta. Avea să meargă la sfinții ei cu sufletul deschis și spera că aveau s-o primească.

Următoarea lovitură de cuțit i-a atins încheieturile degetelor. Inej a făcut încă un pas în spate, dar știa că în curând nu va mai avea loc. Dunyasha avea s-o împingă peste marginea acoperișului.

— Ți-am zis, Fantomă, sunt neînfricată. Sângele îmi curge în vine cu puterea tuturor reginelor și cuceritorilor care m-au precedat.

Piciorul lui Inej a ajuns la marginea ornamentelor din fier forjat și atunci a înțeles. Într-adevăr, nu avea nici antrenamentul, nici educația sau hainele elegante ale mercenarei. Nu putea fi niciodată atât de crudă și nici nu-și dorea să fie. Însă cunoștea orașul pe de rost.

Ketterdamul era sursa suferințelor ei și ringul în care își dovedea forța. Că-i plăcea sau nu, Ketterdamul - acest oraș brutal, murdar și fără speranță - devenise casa ei. Și avea să-l apere. Îi cunoștea acoperișurile la fel de bine ca treptele scârțâitoare ale Stinghiei, la fel de bine ca gangurile și pavajul Doagelor. Știa fiecare bucățică din acel oraș ca pe o hartă a inimii ei.

— Fata care nu cunoaște frica, a spus Inej gâfâind, silueta mercenarei legănându-i-se în față.

Dunyasha a făcut o plecăciune:

— Adio, Fantomă.

— Atunci învață ce e frica înainte să mori, a spus Inej și a făcut un pas într-o parte, rămânând într-un picior, în timp ce cizma Dunyashei a călcat pe o bucată de fier forjat slăbită.

Dacă mercenara n-ar fi fost rănită, poate ar fi fost mai atentă pe unde calcă. Dacă n-ar fi fost atât de nerăbdătoare, poate ar fi reușit să-și recapete echilibrul.

În schimb, Dunyasha a alunecat și s-a înclinat în față.

Inej a văzut-o printre lacrimi. Trupul mercenarei a rămas nemișcat o clipă, profilat pe cer, cu vârfurile picioarelor căutând

un sprijin, cu brațele întinse fără nimic de care să se apuce, ca o dansatoare care se pregătește să sară, cu ochii mari și gura deschisă într-o expresie uluită. Chiar și acum, în acest ultim moment, arăta în continuare ca o fată dintr-o poveste, menită unui destin măreț. Era o regină nemiloasă, o statuie sculptată în ivoriu și chihlimbar. Dunyasha a căzut în tăcere, disciplinată până la sfârșit.

Inej s-a uitat cu grijă peste marginea acoperișului.

Jos, la mare distanță, lumea țipa. Trupul mercenarei zăcea ca o floare albă într-o baltă tot mai mare de sânge.

— Fie ca pe lumea cealaltă să faci și altceva decât rău, a șoptit Inej.

Trebuia s-o ia din loc. Sirena încă nu sunase, dar Inej știa că deja era în întârziere. Jesper sigur o aștepta.

A luat-o la fugă pe acoperișul catedralei, traversând degetul mare al lui Ghezen până la capelă. A înhățat funia și pușca lui Jesper din locul în care le lăsase, între două ornamente din fier forjat. În timp ce se cățăra pe cupolă, se ruga să nu ajungă prea târziu. Și-a vârât capul în capela portocalelor, însă nu l-a văzut pe Jesper. Și-a răsucit capul în toate părțile, dar capela era goală. Trebuia să-l găsească pe Jesper. Kuwei Yul-Bo trebuia să moară în noaptea aceea.

Consiliul Mareelor sosise în toată splendoarea, iar Jesper și-a amintit de spectacolele de la Komedie Brute. Ce era toată povestea asta dacă nu o piesă regizată de Kaz, cu bietul Kuwei drept vedetă? Jesper s-a gândit la Wylan, care ar fi putut în sfârșit să-i facă dreptate mamei lui, și s-a gândit la tatăl lui, care aștepta în brutărie. Îi părea rău că se certase cu el. Deși Inej îi spusese că era mai bine să știe amândoi cum stau lucrurile, Jesper nu era atât de sigur. Îi plăceau încăierările, dar schimbul de vorbe aspre cu tatăl lui îi lăsase un nod în stomac, ca după un terci râncezit. Evitaseră atât de mult să stea de vorbă despre lucrurile care contau cu adevărat, încât a spune adevărul îl făcuse să se simtă ca și când ar fi rupt o vrajă - nu un blestem, ci o vrajă bună, care păstrează pe toată lumea teafără, care protejează un regat sub un clopot de sticlă. Până când un neghiob ca el vine și folosește acea ciudățenie pe post de țintă pentru trageri.

După ce și-a făcut apariția grupul de Iscă-Valuri, Jesper s-a îndepărtat de delegația zemenită și a pornit spre degetul mare al catedralei. Înainta lent, cu spatele la gărzile înșirate lângă ziduri, prefăcându- se că voia să vadă mai bine ce se întâmplă.

Când a ajuns la arcada care marca intrarea în nava degetului mare, și-a îndreptat pașii spre ușile principale ale catedralei, ca și când ar fi vrut să iasă.

— Înapoi, vă rog, i-a spus politicos o gardă musafirului străin, întorcând în același timp capul să vadă ce se întâmpla cu Consiliul Mareelor. Ușile trebuie să rămână libere.

— Nu mă simt bine, a spus Jesper cu un accent zemenit, apucându-se de stomac. Te rog să mă lași să trec.

— Mă tem că nu se poate, stimate domn.

Stimate domn! Câtă amabilitate pentru cei care nu erau șobolani de Butoi.

— Nu înțelegi, a spus Jesper. Trebuie să mă golesc urgent. Aseară am luat cina la un restaurant... Oala lui Sten.

Garda a făcut o grimasă:

— Cine v-a zis să mergeți acolo?

— L-am găsit într-un ghid.

De fapt, era unul dintre cele mai proaste restaurante din Ketterdam, dar și unul dintre cele mai ieftine. Întrucât era deschis tot timpul și atât de accesibil, Oala lui Sten era unul dintre puținele lucruri pe care le aveau în comun interlopii din Butoi și gărzile stadwatch- ului. Cam o dată la două săptămâni, cineva se plângea de probleme la stomac din pricina oalei afurisite a lui Sten.

Garda a clătinat din cap și i-a făcut semn unei gărzi de lângă arcadă, care s-a apropiat în pas alert.

— Bietul om a fost să mănânce la Sten. Dacă îl las să iasă prin față, sigur îl vede căpitanul. Îl scoatem prin capelă?

— De ce naiba te-ai dus să mănânci la Sten? a întrebat cealaltă gardă.

— Șeful meu nu mă plătește tocmai bine, a spus Jesper.

— Știm povestea, a răspuns garda și i-a făcut semn cu mâna spre arcadă.

Înțelegere, camaraderie. O să mă prefac mai des că sunt turist, și-a spus Jesper. Mă pot dispensa de câteva veste frumoase, dacă gărzile se poartă așa frumos cu mine. Când au trecut pe sub arcadă, Jesper a observat scara în spirală

construită dinăuntrul ei. Ducea la arcada superioară, iar de acolo Jesper ar fi avut o perspectivă bună asupra scenei. Îi promiseseră lui Kuwei că n-o să-l lase la ananghie și, cu toate că băiatul le făcuse mari probleme, Jesper avea de gând să-și țină promisiunea. Jesper s-a uitat discret la ceas în timp ce se apropiau de capelele de la capătul degetului mare. La patru ceasuri, Inej avea să-l aștepte în vârful capelei portocalelor să-i coboare pușca cu funia.

— Oh, a gemut Jesper, sperând să iuțească garda ritmul. Nu știu cât pot să mă mai țin.

— Ce-ai comandat, amice?

— Specialitatea casei.

— Niciodată să nu comanzi specialitatea casei. Sunt doar rămășițele de cu o zi înainte reîncălzite.

Au ajuns la capelă, iar garda a zis:

— O să ieși pe aici. E o cafenea peste drum.

— Mersi, a spus Jesper, trecându-și brațul pe după gâtul gărzii și strângând până ce i s-a muiat corpul.

Apoi și-a scos șireturile de piele pe care le avea înfășurate la încheieturile mâinilor, a legat la spate mâinile gărzii și i-a îndesat în gură eșarfa pe care o avea la gât. A rostogolit garda în spatele altarului și i-a urat:

— Somn ușor.

Îi părea rău pentru bietul băiat. Nu suficient cât să-l aducă în simțiri și să-l dezlege, totuși.

A auzit o bubuitură dinspre corpul central al catedralei și a aruncat o privire în lungul navei. Întrucât degetul mare al bisericii era construit la un nivel un pic mai ridicat decât catedrala, tot ce putea vedea Jesper erau capetele celor de pe rândurile din spate, dar părea că grupul de Iscă-Valuri făcea mare zarvă. Jesper s-a uitat încă o dată la ceas și a pornit pe scări.

Dar o mână l-a înhățat de guler și l-a tras în spate. Jesper s-a izbit cu putere de podeaua capelei, rămânând fără suflare pentru câteva clipe. Atacatorul lui stătea la bază scării, fixându-l cu ochi aurii. Avea alte haine decât atunci când Jesper îl văzuse ieșind din Casa Trandafirului Alb de pe Doaga de Vest.

Acum, umerii lați ai soldatului Kherguud erau acoperiți de o tunică militară din dimie oliv. Nasturii îi străluceau, iar părul

negru și-l prinsese într-o coadă strânsă, dându-i la iveală gâtul gros ca un buștean. Arăta exact precum ce era - o armă.

— Mai bine că ai venit în ținută de ocazie, a spus Jesper cu vocea sugrumată, străduindu-se încă să-și recapete suflul.

Soldatul shuhan a inspirat adânc umflându-și nările și a zâmbit. Jesper s-a târât în spate. Soldatul l-a urmat. Jesper s-a blestemat în gând că nu luase arma gărzii; pistolul lui mic nu era bun pentru tras la distanță, dar ar fi fost mai bun decât nimic în fața uriașului care îl fixa cu privirea.

Jesper a sărit în picioare și a luat-o la fugă prin degetul mare. Dacă ar fi reușit să ajungă la corpul central al catedralei... ar fi fost nevoit să dea niște explicații. Însă soldatul shuhan nu l-ar fi atacat în mijlocul licitației, nu?

Dar Jesper nu avea să afle. Soldatul l-a înhățat pe la spate, trântindu-l la podea. Părea o cale foarte lungă până la corpul central, iar zarva produsă de licitație și de apariția grupului de Iscă-Valuri se auzea doar ca un ecou îndepărtat ce ricoșa din pereții înalți de piatră. Acțiune și ecou, s-a gândit aiurea Jesper, în timp ce soldatul încerca să-l întoarcă cu fața în sus. Jesper s-a zbătut ca un pește și a scăpat din strânsoarea uriașului, recunoscător că avea constituția unui bâtlan ținut la regim. A sărit din nou în picioare, dar, deși masiv, soldatul era rapid. L-a izbit pe Jesper de perete, făcându-l să icnească de durere și să se întrebe dacă nu cumva își rupsese o coastă. Las' că face bine! Pune ficatul în mișcare.

Jesper nu putea gândi limpede cu țărănoiul ăla pe cap. A văzut pumnul lui uriaș dându-se în spate și strălucirea metalului de pe degetele lui. I-au pus box de alamă, și-a dat seama cu groază. I-au încorporat boxul în mână.

Dar s-a eschivat la timp spre stânga, iar pumnul soldatului a izbit peretele chiar lângă capul lui Jesper, cu o pârâitură puternică.

— Alunecos, a spus soldatul în kerchiană cu un puternic accent shuhan, apoi iarăși a inspirat adânc.

Mi-a simțit mirosul, s-a gândit Jesper. Atunci, pe Doagă. Nu-i pasă dacă e descoperit de stadwatch . A tot vânat, iar acuma și-a găsit prada.

Soldatul și-a ridicat din nou pumnul. VOia să-l bată pe Jesper până își pierdea cunoștința și apoi... ce? Să spargă ușa capelei și

să-l care pe stradă ca pe un sac de grâu? Să-l predea unuia din tovarășii lui înaripați?

Acum n-am să mai pot dezamăgi pe nimeni niciodată. Aveau să-l drogheze cuparem. Poate că avea să supraviețuiască suficient cât să producă pentru shuhani un nou lot de soldați Kherguud.

S-a eschivat spre dreapta și pumnul shuhanului a făcut încă un mic crater în peretele biserici. Fața soldatului s-a schimonosit de furie. L-a înhățat pe Jesper de gât și a ridicat pumnul să-l lovească încă o dată. O mie de gânduri s-au învălmășit în mintea lui Jesper într-o singură secundă. Pălăria boțită a tatălui său. Strălucirea revolverelor lui cu mânere de sidef. Inej stând dreaptă ca o săgeată. Nu vreau să-ți ceri scuze. Wylan așezat la masa din cavou, rozându-și o pieliță de la degetul mare. Da, cu orice fel de zahăr, le-a explicat el atunci... N-o apropiați de transpirație, salivă sau sânge.

Gărgărița chimică. Inej lăsase flacoanele nefolosite pe masa din apartamentul Ketterdam. Jesper se jucase cu unul dintre ele în timp ce se certa cu tatăl lui. Acum, Jesper a dus mâna în buzunar și a înhățat flaconul de sticlă.

— Parem! a spus Jesper cu glas sugrumat - era unul dintre puținele cuvinte shuhane pe care le știa.

Soldatul s-a oprit cu pumnul în aer și a înclinat capul într-o parte. Lovești întotdeauna acolo unde nu se uită ținta. Jesper și-a depărtat teatral buzele, prefăcându-se că vrea să arunce ceva în gură. Soldatul a făcut ochii mari și a slăbit strânsoarea, încercând să îndepărteze mâna pe care Jesper voia s-o ducă la gură. Shuhanul a scos un sunet - poate un mormăit, poate începutul unui protest. Oricum, nu conta. Cu cealaltă mână, Jesper a izbit flaconul de gura soldatului.

Uriașul s-a dat brusc în spate, sângerând de la cioburile care i se înfipseseră în buze. Jesper și-a șters frenetic mâna de cămașă, sperând că nu se julise și nu i se strecurase și lui în sânge gărgărița. Dar nu s-a întâmplat nimic.

Soldatul era doar furios. A mârâit din nou și l-a apucat pe Jesper de umeri, ridicându-l de la podea. Pe toți sfinții, și-a spus Jesper, poate nici n-o să se sinchisească să mă ducă la tovarășii lui. S-a apucat de brațele groase ale uriașului, încercând să scape din strânsoarea lui.

Soldatul l-a scuturat pe Jesper. Apoi pieptul i-a fost cutremurat de un tuset puternic și iarăși l-a zgâlțâit pe Jesper, dar mai slab de data asta.

În cele din urmă, Jesper a înțeles că soldatul nu-l scutura, ci pur și simplu tremura.

Din gura uriașului s-a auzit un sfârâit, ca zgomotul unui ou pus într-o tigaie încinsă. Între buze i-a apărut o spumă roz, un amestec de salivă și sânge care i s-a prelins pe bărbie. Jesper și-a dat capul pe spate.

Soldatul a gemut. Mâinile lui enorme i- au dat drumul lui Jesper, care s-a îndepărtat imediat, incapabil să-și ia ochii de la soldatul Kherguud. Tremurând și gâfâind, shuhanul s-a îndoit de mijloc, împroșcând peretele cu o zeamă roșiatică.

— Iarăși m-ai ratat, a spus Jesper, străduindu-se să nu vomite.

Uriașul s-a înclinat într-o parte și s-a prăbușit la podea, țeapăn ca un stejar doborât. O clipă, Jesper a rămas nemișcat, holbându-se la trupul lui uriaș. Apoi și-a venit în fire. Oare întârziase? A luat-o la fugă spre capelele din vârful degetului mare.

Dar, înainte să ajungă la ușă, a apărut Inej, care s-a apropiat în grabă de el. Deci Jesper nu ajunsese la timp.

Inej n-ar fi venit după el dacă n-ar fi crezut că e în pericol.

— Jesper, unde...

— Pușca, i-a cerut el.

Fără să mai zică nimic, Inej și-a dat-o jos de pe umăr, iar Jesper a înhățat-o și a luat-o la fugă înapoi spre corpul central. De-ar fi reușit să ajungă la arcadă.

S-a auzit sirena. Prea târziu. Nu mai avea cum să ajungă la timp. Avea să-i dezamăgească pe toți. La ce e bun un țintaș fără pistoale? La ce era bun Jesper dacă nu putea să tragă focul pe care se angajase să-l tragă? Aveau să rămână blocați în Ketterdam. Aveau să fie încarcerați și probabil executați. Kuwei avea să fie vândut celui cu oferta cea mai bună. Parem- ul avea să facă prăpăd în lume, iar Grisha aveau să fie vânați cu și mai mult zel. În Fjerda, pe Insula Rătăcitoare, în Novyi Zem. Zowa aveau să dispară, obligați să intre în serviciul militar, devorați de acest drog blestemat.

Urletul sirenei urca și cobora, iar în catedrală se auzeau strigăte. Lumea fugea spre ușile principale, iar în curând avea să

se reverse în degetul mare, căutând o altă ieșire. Toată lumea poate să tragă, i-a spus ea. Dar nu toată lumea poate să ţintească. Vocea mamei lui. Noi suntem zowa . Tu și cu mine.

Imposibil. Nici măcar nu-l vedea pe Kuwei de unde era acum - și nimeni nu putea trage de după colţ.

Însă Jesper cunoștea foarte bine catedrala. Știa că ar fi avut o traiectorie bună de-a lungul culoarului dintre bănci, la capătul căruia se afla scena licitaţiei. Vedea cu ochii minţii al doilea nasture al cămășii lui Kuwei.

Imposibil.

Un glonţ avea o singură traiectorie. Dar dacă glonţul putea fi ghidat?

Nu toată lumea poate să ţintească.

— Jesper? a auzit-o pe Inej din spatele lui.

Jesper și-a ridicat pușca. Era o armă obișnuită, însă o modificase el însuși. Avea un singur cartuș - unul neletal, un amestec de cauciuc și ceară. Dacă rata, putea să rănească grav pe cineva. Dar dacă nu trăgea, aveau să fie răniţi mulţi oameni. Cine știe, și-a spus Jesper, poate dacă îl ratez pe Kuwei, îi scot un ochi lui Van Eck.

Lucrase împreună cu armurieri și își făcuse propriile lui cartușe. Își cunoștea armele mai bine decât cunoștea regulile de la roata lui Makker. Jesper s-a concentrat asupra glonţului, simţindu-i părţile cele mai mici. Poate că la fel era și el. Un glonţ într-o pușcă, așteptând toată viaţa momentul în care va căpăta o direcţie.

Toată lumea poate să tragă.

— Inej, a spus el, dacă ai o rugăciune în plus, ăsta ar fi momentul s-o zici.

Și a tras.

A fost ca și când timpul s-ar fi încetinit. Jesper a simţit reculul puștii, forţa de neoprit a glonţului. Cu toată voinţa lui, s-a concentrat asupra învelișului de ceară și a tras glonţul spre stânga. Cu urechile ţiuindu-i de la detunătură, a simţit cum se curbează traiectoria glonţului și s-a concentrat asupra celui de-al doilea nasture - o bucăţică de lemn - și asupra aţei cu care era cusut. Nu e un dar. E un blestem. Dar dacă se gândea la viaţa lui, lui Jesper i se părea că fusese plină de binecuvântări. Tatăl lui. Mama lui. Inej. Nina. Matthias conducându-i prin canalul noroios. Chiar și Kaz - cu toată cruzimea și defectele lui,

Kaz îi oferise o casă și o familie, primindu-l în rândul Scursurilor, când Ketterdamul ar fi putut să-l înghită de viu. Și Wylan. Care înțelesese înaintea lui Jesper că și puterea dinăuntrul lui putea fi o binecuvântare.

— Ce-ai făcut? a întrebat Inej.

Poate nimic. Poate imposibilul. Pentru că pe Jesper întotdeauna îl tentau șansele foarte mici. A ridicat din umeri:

— Ce fac de obicei. Am tras.

Kaz era chiar lângă Kuwei când îl lovise glonțul și fusese primul care îi sărise în ajutor. Imediat după aceea se auzise o rafală de împușcături din catedrală - foarte probabil ofițeri din stadwatch prea iuți de trăgaci. Kaz s-a aplecat deasupra lui Kuwei, ascunzându- și mâna stângă de privirile mulțimii și înfigând cu ea o seringă în brațul băiatului shuhan. Era sânge peste tot, iar Jellen Radmakker se prăbușise pe podea și răcnea:

— Am fost împușcat!

Dar nu fusese împușcat.

Kaz a strigat după medic. Bărbatul scund și chel stătea paralizat lângă scenă, unde îi dăduse îngrijiri lui Wylan, cu o expresie de groază întipărită pe față. Matthias l-a apucat de umăr și l-a tras spre scenă.

Lumea încă se îmbrâncea să iasă din biserică. Soldații ravkani se încăieraseră cu cei fjerdani, în timp ce Sturmhond, Zoya și Genya o luaseră la fugă spre o ieșire.

Membrii Consiliului Comercial îl înconjuraseră pe Van Eck împreună cu un grup de gărzi. Nu pleca nicăieri. O clipă mai târziu, Kaz i-a văzut pe Inej și Jesper croindu-și drum prin mulțimea care se îmbulzea pe culoarul central. Kaz i-a aruncat o singură privire lui Inej. Era însângerată și avea ochii injectați și umflați, dar părea teafără.

— Kuwei..a spus Inej.

— Nu-l mai putem ajuta, a spus Kaz.

— Wylan! a strigat Jesper, văzând tăieturile și vânătăile de pe trupul lui. Pe toți sfinții, sunt adevărate?

— Anika și Keeg l-au frăgezit un pic.

— Am vrut să fie credibil, a spus Wylan.

— Admir dedicarea ta față de treaba bine făcută, a răspuns Kaz. Jesper, rămâi cu Wylan. Sigur o să vrea să-i pună întrebări.

— Mi-e bine, a spus Wylan, deși buza îi era atât de umflată, încât s-a auzit mai degrabă: Vi-e vine.

Kaz i-a aruncat o singură privire lui Matthias în clipa în care două gărzi au ridicat trupul lui Kuwei pe o targă. În loc să încerce să-și croiască drum prin mulțimea din corpul central, ofițerii au pornit spre arcada care dădea în degetul mic al lui Ghezen și spre ieșirea din capătul lui. Matthias s-a luat după gărzi, trăgându-l pe medic cu el. Nu trebuiau să existe îndoieli cu privire la moartea lui Kuwei.

Kaz și Inej au pornit și ei în aceeași direcție, însă Inej s-a oprit în dreptul arcadei. Kaz a văzut-o uitându-se în urmă, iar când i-a urmărit privirea, a văzut că Van Eck, înconjurat de consilierii furioși, se uita țintă la ea. Kaz și-a amintit vorbele pe care i le spusese lui Van Eck pe podul Goedmed: Ai să mă revezi, dar numai o dată. După cum a înghițit în sec negustorul, Kaz și-a dat seama că și el și-a adus aminte. Inej a plecat discret capul.

Apoi au străbătut în grabă degetul mic și au intrat în capelă. Însă ușa care dădea spre stradă și canal era încuiată. În spatele lor, ușa dinspre navă s-a închis cu zgomot. Pekka Rollins s-a sprijinit de ea, înconjurat de patru Lei de Duzină.

— La țanc, a spus Kaz.

— Ce, ai prevăzut și asta, vulpoi ticălos ce ești?

— Știam că de data asta n-ai să mă lași să scap.

— Nu, a recunoscut Rollins. Când ai venit la mine după bani, ar fi trebuit să va scot mațele și ție, și tovarășilor tăi, și m-aș fi scutit de o groază de necazuri. Mare prostie din partea mea.

Rollins și-a dat jos haina și a continuat:

— Recunosc că nu ți-am arătat respectul cuvenit, băiete, dar acum te respect. Felicitări! Meriți timpul de care o să am nevoie ca să te omor în bătaie cu bastonul ăla al tău.

Inej și-a scos cuțitele.

Nu, nu, fetițo, a prevenit-o Rollins. E între mine și parvenitu’ asta nenorocit.

Kaz i-a făcut semn cu capul lui Inej:

— Are dreptate. De mult trebuia să avem o discuție.

Rollins a râs, desfăcându-și nasturii de la manșete și suflecându-și mânecile.

— S-a dus timpul discuțiilor, băiete. Ești tânăr, dar eu mă încaier de dinainte să te fi născut tu.

Kaz a rămas nemișcat, cu mâinile pe baston:

— N-am nevoie să lupt cu tine, Rollins. O să-ți ofer o înțelegere.

— Ah, un schimb corect în Biserica Trocului. Manevrele tale m-au costat mulți bani și multe necazuri. Nu văd ce ai putea să-mi oferi cât să fiu la fel de satisfăcut pe cât aș fi dacă te-aș omorî cu mâinile mele.

— E vorba de Prințul Kaelish.

— Trei etaje de paradis, cel mai frumos salon de jocuri de pe Doaga de Est. Ai pus o bombă acolo sau ce?

— Nu, mă refer la micul prinț kaelish, l-a lămurit Kaz, iar Rollins a rămas nemișcat. Căruia îi plac dulciurile și are păr roșcat, la fel ca tatăl lui. Și nu prea are grijă de jucăriile lui.

Kaz a băgat mâna în buzunar și a scos un mic leu croșetat. Era galben-spălăcit și avea firele din coamă încâlcite - și era pătat cu pământ negru. Kaz i-a dat drumul pe podea.

Rollins s-a uitat țintă la leul croșetat și a întrebat în șoaptă

— Ce-i asta?

Apoi, ca și când și-ar fi venit în fire, a strigat:

— Ce-i asta?

— Știi ce e, Rollins. Nu mi-ai zis cu gura ta cât de mult semeni tu cu Van Eck? Oameni întreprinzători, care vreți să lăsați ceva în urmă. Amândoi foarte preocupați de moștenirea voastră. La ce-s bune toate astea dacă nu ai moștenitor? Așa că m-am întrebat: pentru cine construiește Rollins toate astea?

Rollins și-a încleștat pumnii, încordându-și mușchii puternici ai antebrațelor, cu gușa tremurândă.

— O să te omor, Brekker. O să omor tot ce iubești.

A venit rândul lui Kaz să râdă:

— Șpilul e să nu iubești nimic, Rollins. Poți să mă ameninți cât vrei. Poți să mă înjunghii pe loc. Dar toate astea n-o să te ajute să-ți găsești fiul la timp și să-l salvezi. Să pun să-ți fie trimis la ușă cu gâtul tăiat și îmbrăcat în costumașul cel mai bun?

— Gunoi de Butoi ce ești! a spus Rollins printre dinți. Ce naiba vrei de la mine?

Kaz a simțit că îl părăsește umorul și că înăuntrul lui se deschide o ușă întunecată.

— Vreau să-ți amintești.

— Ce să-mi amintesc?

— Acum șapte ani, ai tras pe sfoară doi băieți din sud. Niște băieți proști de la țară. Ne-ai luat la tine acasă, ne-ai făcut să avem încredere în tine, ne-ai dat huspot împreună cu așa-zisa ta soție și așa-zis ta fiică. Ne-ai câștigat încrederea, apoi ne-ai luat banii, ne-ai luat tot ce aveam.

Dar pe fața lui Rollins nu se vedea că și-ar fi adus aminte.

— Nu-ți amintești? a continuat Kaz. Au fost foarte mulți, nu-i așa? Pe câți ai tras pe sfoară în anul ăla? Câți gugușticuci au avut ghinionul să fie escrocați de tine de atunci și până acum?

— Nu ai niciun drept.., a început Rollins cu pieptul umflându-se și dezumflându-se în ritmul respirației lui precipitate și privirea atrasă iar și iar de leul croșetat.

— Nu-ți face griji. Băiatul tău n-a murit. Încă.

Kaz se uita cu atenție la fața lui Pekka:

— Uite, îți dau o mână de ajutor. Pe vremea aia foloseai numele de Jakob Hertzoon. L-ai făcut pe fratele meu curierul tău. Lucrai într-o cafenea.

— Peste drum de parc, a spus Pekka repede. Parcul ăla cu cireși.

— Exact.

— S-a întâmplat acum mult timp, băiete.

— Ne-ai păcălit și ne-ai luat tot. Am ajuns pe străzi și apoi am murit. Fiecare a murit în felul lui. Însă doar unul dintre noi a renăscut.

— Deci despre asta a fost vorba în tot timpul ăsta? De-aia te uiți la mine cu sticliri ucigașe în ochii tăi de rechin?

Pekka a clătinat din cap:

— Erați doi gugușticuci. Și s-a întâmplat să fiu eu cel care vă jumulește. Dacă n-aș fi fost eu, ar fi fost altcineva.

Ușa întunecată dinăuntrul lui s-a deschis și mai larg.

Kaz și-ar fi dorit să intre pe ea. Nu avea să mai fie întreg niciodată. Jordie nu putea fi adus înapoi. Însă Pekka Rollins putea fi făcut să se simtă la fel de neputincios ca și ei.

— Ei bine, ghinionul tău că ai fost tocmai tu, i-a răspuns Kaz printre dinți. Al tău și al fiului tău.

— Cred că-i o cacealma.

Kaz a zâmbit.

— L-am îngropat pe fiul tău, a spus el calm, savurându-și vorbele. L-am îngropat de viu, la doi metri în pământ într-un

câmp pietros. L-am auzit tot timpul plân-gând după tatăl lui. Tati, tati. N-am auzit nicicând un glăscior mai dulce.

— Kaz..., a spus Inej, albă la față - pe asta nu i-ar fi putut-o ierta niciodată.

Rollins s-a repezit spre el, l-a apucat de revere și l-a izbit de zidul capelei. Kaz nu s-a opus. Rollins era lac de sudoare și palid de groază și disperare. Kaz se delecta cu expresia lui. Avea să-și amintească fiecare clipă din ce se întâmpla.

— Spune-mi unde e, Brekker! s-a răstit Rollins, izbindu-l din nou cu capul de zid. Spune-mi!

— E un târg simplu, Rollins. Rostește numele fratelui meu și fiul tău scapă cu viață.

— Brekker...

— Rostește numele fratelui meu, a repetat Kaz. Să-ți mai dau un indiciu? Ne-ai invitat la o casă de pe Zelverstraat. Soția ta a cântat la pian. O chema Margit. Aveai un câine argintiu, iar fiicei tale îi spuneai Saskia. Avea o panglică roșie împletită în coadă. Vezi? Îmi amintesc. Îmi amintesc tot. E ușor.

Rollins i-a dat drumul și a început să se plimbe prin capelă, trecându-și mâinile prin părul rărit.

— Doi băieți, a spus el frenetic, scotocindu-și memoria, iar după o clipă, s-a întors spre Kaz, îndreptându-și arătătorul spre el. Îmi amintesc. Doi băieți din Lij. Aveați o sumă frumușică. Frate-tu se visa speculant bursier, voia să se facă negustor și să se îmbogățească, la fel ca orice nătărău care coboară din barcă în Butoi.

— Exact. Încă doi proști pe care să-i tragi tu pe sfoară. Acuma spune-mi numele lui.

— Kaz și...

Rollins și-a împreunat mâinile pe creștet. Se plimba dintr-un capăt în altul al capelei, respirând precipitat, ca și când ar fi străbătut în fugă tot orașul.

— Kaz și...

S-a întors spre Kaz:

— Pot să te îmbogățesc, Brekker.

— Pot să mă îmbogățesc și singur.

— Pot să-ți dau Butoiul pe tavă, o influență cum n-ai visat niciodată. Orice vrei.

— Adu-l pe fratele meu din morți.

— Era un fraier, știi bine! Era la fel ca orice țintă, își închipuia că era mai deștept decât sistemul, voia să câștige bani ușor. Nu poți să tragi pe sfoară un om cinstit, Brekker! Știi bine!

Lăcomia e pârghia mea. Pekka Rollins îl învățase această lecție. Și avea dreptate. Fuseseră niște proști. Poate că, într-o bună zi, Kaz avea să-l ierte pe Jordie pentru că nu fusese fratele perfect a cărui imagine o purta în suflet. Poate că avea să se ierte și pe el însuși că fusese un băiat naiv și ușor de păcălit care își închipuia că cineva putea pur și simplu să fie bun.

Dar în Kaz nu exista niciun strop de iertare pentru Rollins.

— Zi-mi unde e, Brekker! i-a răcnit Rollins în față. Zi-mi unde e fiul meu!

— Spune-mi cum îl chema pe fratele meu. Rostește-i numele ca în spectacolele de magie de pe Doaga de Est - ca pe o incantație. Îți vrei băiatul înapoi? Ce drept are fiul tău la prețioasa lui viața? La traiul lui cocoloșit? Cu ce se deosebește de mine sau de fratele meu?

— Nu știu cum îl chema pe fratele tău. Nu știu! Nu-mi aduc aminte! Pe atunci îmi făceam și eu un nume. Strângeam și eu niște bani. Mi-am zis că tu și frate-tu o să aveți o săptămână mai grea și apoi o să vă duceți înapoi la țară.

— Ba nu, nu ți-ai zis asta. Nu te-ai mai gândit la noi nicio clipă.

— Te rog, Kaz, i-a șoptit Inej. Nu face asta. Nu fi așa.

— Te implor..., a gemut Rollins.

— Serios?

— Nenorocitule.

Kaz s-a uitat la ceas:

— Stai și vorbești, iar în timpul ăsta băiatul e pierdut în întuneric.

Pekka le-a aruncat o privire oamenilor lui, apoi și-a trecut mâinile peste față și, cu mișcări greoaie, ca și când ar fi trebuit să lupte cu fiecare mușchi din corpul lui, Rollins s-a așezat în genunchi. Leii de Duzină au clătinat din cap. În Butoi, slăbiciunea nu-ți aducea niciodată respect, oricât de bună ar fi fost cauza pentru care o făceai.

— Te implor, Brekker. E tot ce am. Lasă-mă să merg la el. Lasă-mă să-l salvez.

Kaz s-a uitat la Pekka Rollins, la Jakob Hertzoon îngenuncheat în sfârșit la picioarele lui, cu ochii înlăcrimați, cu durerea

întipărită pe fața lui stacojie. Cărămidă cu cărămidă. Era un început.

— Fiul tău e în colțul de sud al Câmpului Tarmakker, la trei kilometri vest de Appelbroek. Am însemnat locul cu un steag negru. Dacă pleci acum, ar trebui să ai suficient timp să-l salvezi.

Pekka a sărit în picioare și a început să strige ordine:

— Mergeți și ziceți-le băieților să pregătească niște cai. Și faceți rost de un medic. Ciuma... Medicul care e de serviciu la Palatul de Smarald. Dacă e nevoie, îl scoateți cu forța din salonul bolnavilor.

Apoi a împuns cu degetul pieptul lui Kaz:

— O să plătești pentru asta, Brekker. O să plătești de o să te saturi. Suferințele tale n-o să aibă capăt.

Kaz s-a uitat țintă în ochii lui Pekka:

— Suferința e la fel ca orice altceva. Dacă trăiești suficient cu ea, înveți să-i apreciezi gustul.

— Să mergem, a spus Rollins, și a tras de clanța ușii încuiate. Unde naiba e cheia?

Unul dintre oamenii lui s-a apropiat să i-o întindă, însă Kaz a observat că păstra distanța față de șeful lui. În noaptea aceea, cu toții aveau să povestească în Butoi întâmplarea cu Pekka Rollins îngenuncheat, iar Rollins știa și el asta. Își iubea fiul suficient de mult cât să-și pună la bătaie toată mândria și reputația. Kaz s-a gândit că, pentru unii, asta ar fi însemnat poate ceva.

Rollins a trântit de perete ușa care dădea în stradă și, într-o clipă, a ieșit din capelă, urmat de oamenii lui.

Inej s-a lăsat pe vine, apăsându-și ochii cu palmele:

— O să ajungă acolo la timp?

— La timp pentru ce?

— Ca să..., a început Inej, apoi a ridicat privirea spre el.

Kaz avea să ducă dorul acelei priviri surprinse.

— N-ai făcut ce-ai zis, a continuat ea. Nu l-ai îngropat.

— Nici măcar nu l-am văzut vreodată pe băiatul lui.

— Și leul?

— Doar o bănuială. E cât se poate de evident că Pekka se mândrește cu Leii de Duzină. Puștiul are probabil o mie de lei cu care să se joace, plus un leu uriaș de lemn pe care să-l călărească prin casă.

— Dar de unde ai știut că are un copil?

— Mi-am dat seama în noaptea în care am fost acasă la Van Eck. Rollins turuia despre moștenirea pe care are s-o lase. Știam că are o casă la țară, că pleacă des din oraș. De-aia m-am gândit că trebuie să aibă o iubită ascunsă pe undeva. Dar ce mi-a zis în noaptea ai, m-a făcut să mă gândesc mai bine.

— Dar că are un fiu, nu o fiică a fost tot o bănuială?

— Bănuială informată. Și-a numit noul salon de jocuri Prințul Kaelish. Trebuia să fie un băiețel roșcat. Și știi tu vreun copil căruia să nu-i placă dulciurile?

Inej a clătinat din cap:

— Și ce o să găsească Rollins pe câmp?

— Nimic. Oamenii lui o să-i transmită în scurtă vreme că fiul lui e teafăr și la adăpost și că face ce fac toți copiii alintați când tații lor sunt plecați. Dar sper că, înainte de asta, Rollins o să petreacă câteva ore chinuitoare scurmând pământul și învârtindu-se în cerc pe câmp. Ce contează e că n-o să fie în preajmă ca să susțină afirmațiile lui Van Eck și că oamenii o să audă că a fugit din oraș - cu un medic după el.

Inej se uita la el, iar Kaz și-a dat seama că asambla în minte piesele puzzle-ului.

— Locurile în care a izbucnit molima..., a spus ea.

— Prințul Kaelish. Palatul de Smarald. Prăvălia cu Dulciuri. Toate sunt deținute de Pekka Rollins. O să fie închise și ținute în carantină câteva săptămâni. Nu m-ar mira ca autoritățile să-i închidă și alte afaceri ca măsură de precauție, dacă o să creadă că angajații lui împrăștie boala. Lui Rollins o să-i ia cel puțin un an să-și revină financiar, poate și mai mult dacă panica durează suficient de mult. În plus, dacă membrii Consiliului Comercial o să ajungă la concluzia că a ajutat la înființarea așa-zisului consorțiu al jurdei, s-ar putea să nu-i mai acorde niciodată licență de funcționare pentru saloanele de jocuri.

— Soarta are planuri pentru noi toți, a spus Inej cu glas calm.

— Și uneori soarta are nevoie de un pic de ajutor.

Inej s-a încruntat:

— Dar credeam că, pentru izbucnirea molimei, tu și Nina ați ales patru localuri de pe Doage.

Kaz și-a aranjat manșetele:

— I-am cerut să se oprească și la Menajerie.

Inej i-a zâmbit, cu ochii înroșiți și cu obrajii presărați cu un fel de praf. Era un zâmbet pe care Kaz credea că nu va mai apuca să-l vadă în viața asta.

— Trebuie s-o luăm din loc, a spus el după ce s-a uitat la ea. Încă nu s-a terminat.

I-a întins o mână înmănușată, iar Inej a oftat prelung, l-a luat de mână și s-a ridicat ca fumul unei lumânări.

— Ai dat dovadă de îndurare, Kaz, i-a spus ea, ținându-l în continuare de mână. Ai fost mai bun decât el.

Inej iarăși se apuca să caute demnitate unde nu era cazul.

— Inej, nu-i puteam omorî fiul decât o dată, i-a spus el, apoi a deschis ușa cu bastonul. Dar Pekka își poate închipui moartea lui de o mie de ori.

Matthias mergea cu pas iute pe lângă trupul neînsuflețit al lui Kuwei. Două gărzi ale stadwatch-ului întinseseră băiatul pe o targă și alergau cu el spre Beurscanal, în urletele sirenelor de ciumă. Cu roba de profesor universitar fluturându-i, medicul se străduia din răsputeri să țină pasul cu ei.

Când au ajuns pe chei, medicul a strâns în palmă una dintre încheieturile lui Kuwei:

— E inutil. Nu mai are puls. Probabil că glonțul i-a străpuns inima.

Numai să nu-i ridice cămașa, s-a gândit Matthias în sinea lui. Jesper trăsese cu un glonț din cauciuc și ceară care s-a fărâmat când s-a lovit de nasturele de la cămașa lui Kuwei, în spatele căruia era ascunsă o bășica plină cu sânge și bucățele de oase. În momentul impactului, bășica s-a spart, împroșcându-și conținutul în toate părțile. Sângele și oscioarele fuseseră luate de la o măcelărie, dar medicul nu avea de unde să știe. Toți cei prezenți în biserică au rămas cu impresia că Kuwei Yul-Bo fusese împușcat în inimă și murise pe loc.

— La naiba! a spus medicul. Unde e barca de urgență? Și unde e șeful docului?

Matthias bănuia că își putea răspunde și singur la aceste întrebări. Șeful docului își abandonase postul imediat ce auzise sirena de ciumă. De pe chei aveau o perspectivă îngustă asupra canalului, dar tot se vedea că era plin cu ambarcațiuni, iar lumea din ele țipa și lovea cu vâslele bărcile alăturate în

încercarea de a ieși din oraș înainte să se închidă canalele și să rămână într-un furnicar ciumat.

— Veniți, domnule doctor! a strigat un bărbat dintr-o barcă de pescuit. Vă putem duce la spital.

Medicul s-a uitat precaut în barcă:

— Are vreunul dintre voi semne de infecție?

Pescarul a făcut semn cu mâna spre femeia însărcinată care stătea întinsă în partea din spate a bărcii, acoperită de o tendă:

— Nu, domnule doctor, suntem doar noi doi și amândoi suntem sănătoși. Ne-ați fi de folos dacă am ajunge la timp la spital.

Medicul se înverzise un pic:

— Nu... Nu tratez probleme femeiești. În plus, de ce nu-ți naște soția acasă? a întrebat el suspicios.

Nu-i pasă deloc dacă Kuwei supraviețuiește, și-a spus Matthias cu îndârjire. Tot ce-l interesează e să-și scape pielea.

— N-avem casă, a spus bărbatul. Avem doar barca asta.

Medicul a aruncat o privire peste umăr la lumea panicată care se revărsa pe ușile catedralei.

— Bine, să mergem, a spus el, apoi s-a întors spre Matthias: Tu rămâi aici.

— Am fost desemnat să-l protejez, a spus Matthias. Îl însoțesc oriunde merge.

— Nu e loc pentru toți, a spus pescarul.

Gărzile au schimbat șoapte furioase, apoi unul dintre ei a zis:

— Îl punem în barcă, dar apoi trebuie să mergem să raportăm comandantului nostru. Așa e protocolul.

Kaz spusese că gărzile nu vor vrea să se apropie de un spital pe durata unei epidemii de ciumă - și avusese dreptate. Matthias nici nu avea cum să-i învinovățească.

— Dar s-ar putea să avem nevoie de protecție, s-a opus medicul.

— Pentru un mort? s-a mirat ofițerul.

— Pentru mine! sunt un medic care călătorește pe timp de ciumă!

Ofițerul a ridicat din umeri:

— Așa e protocolul.

Au coborât targa în barcă și au plecat.

— Niciun pic de simț al datoriei, a pufnit medicul.

— N-arată prea bine, a spus pescarul, uitându-se la Kuwei.

— S-a terminat cu el, a spus medicul. Dar tot trebuie să-l ducem la spital. După cum au zis prietenii noștri în uniformă, „așa e protocolul“.

Femeia gravidă a scos un geamăt teribil, iar Matthias a fost încântat să-l vadă pe medic dându-se speriat în spate, cât pe ce să răstoarne o găleată cu calmari. Matthias spera ca mulțimea simandicoasă de pe străzi să se țină departe de Nina și de pântecele ei fals. Pentru el, era greu să nu se uite numai la ea, când nu-și dorea decât să se asigure că era teafără. Însă a fost de ajuns o singură privire ca să-și dea seama că era cât se poate de teafără. Avea fața îmbujorată și ochii strălucitori ca smaraldele. Așa arăta după ce își folosea puterea - orice formă ar fi luat această putere. Nenatural, a răsunat în capul lui vocea veche și hotărâtă. Frumos, a spus vocea care vorbise în noaptea în care îi ajutase pe Jesper și Kuwei să scape de pe Vălul Negru. Era mai nouă, mai puțin sigură, însă mai puternică decât înainte. Matthias i-a făcut semn cu capul pescarului, iar Rotty i-a făcut cu ochiul, trăgându-se scurt de barba falsă, și a început să împingă barca cu prăjina în lungul canalului. Când s-au apropiat de Zentsbridge, Matthias a zărit luntrea vânzătorului de vinuri oprită sub arcada lui. Era atât de lată, încât, când Rotty a încercat să treacă, care-nele celor două bărci s-au frecat una de alta. Între Rotty și vânzător s-a iscat o dispută aprinsă, iar Nina a scos încă un geamăt, unul atât de lung și de strident, încât Matthias s-a întrebat dacă încerca să concureze cu sirena de ciumă.

— Ai încercat să respiri adânc? i-a sugerat medicul din celălalt capăt al bărcii.

Matthias a avertizat-o cu o privire discretă pe Nina. Puteau înscena o sarcină. Dar nu puteau înscena și o naștere. Sau cel puțin nu credea că puteau. Cu toate că ajunsese să-l creadă în stare de orice pe Mâini-Murdare.

Medicul i-a strigat lui Matthias să-i aducă geanta. Matthias s-a prefăcut că geanta se prinsese în ceva și a scos stetoscopul din ea, băgându-l repede sub o grămadă de plase - cine știe, poate că medicului îi venea ideea să asculte pântecele Ninei.

Matthias i-a întins geanta.

— De ce ai nevoie? l-a întrebat el pe medic, folosindu-și trupul ca să-l împiedice să vadă barca vânzătorului de vinuri, în

timp ce trupul lui Kuwei era înlocuit cu cadavrul pe care îl furaseră de la morgă cu o noapte înainte.

Imediat ce Sturmhond ieșise cu Genya din catedrală, Croitoreasa se oprise sub pod ca să retușeze fața cadavrului și să-i ridice temperatura - era foarte important să nu pară că murise de multă vreme.

— Un sedativ, a spus medicul.

— E sigur să dați sedative unei gravide?

— E pentru mine.

Vânzătorul de vinuri i-a mai strigat câteva ocări lui Rotty - se vedea limpede că Specht era încântat de rolul lui -, după care barca de pescuit a trecut de Zentsbridge, înaintând mai repede acum, că lăsaseră în urmă porțiunea cea mai aglomerată a canalului. Matthias nu s-a putut abține și a aruncat o privire peste umăr. În luntrea vânzătorului de vinuri a văzut niște siluete mișcându-se în spatele lăzilor cu vin. Mai era treabă de făcut.

— Unde mergem? a întrebat brusc medicul. Credeam că ne îndreptăm spre clinica universitară.

Canalul spre clinică a fost închis, a mințit Rotty.

— Atunci să pornim cât mai repede la spitalul Ghezendaal.

Asta și era ideea. Clinica universitară era mai aproape, însă Ghezendaal era mai mic, avea personal mai redus și sigur era copleșit de lume panicată - deci locul perfect în care să duci un cadavru care nu voiai să fie examinat cu prea multă atenție. S-au oprit la cheiul spitalului, iar brancardierii i-au ajutat întâi pe Rotty și Nina să se dea jos din barcă, apoi au luat targa. Dar imediat ce au ajuns la ușile spitalului, asistenta de serviciu s-a uitat la cadavrul de pe targă și a zis:

— De ce-ați adus aicea un cadavru?

— Așa e protocolul! a spus medicul. Încerc să-mi fac datoria.

— Ne pregătim să instituim carantina. Nu avem paturi pentru morți. Duceți-l la stația furgoanelor. O să-l ia ciocli în noaptea asta.

Brancardierii au dispărut după colț cu targa. În ziua următoare, cadavrul unui străin avea să fie cenușă, iar adevăratul Kuwei avea să fie liber să-și trăiască viața fără să se uite mereu peste umăr.

— Atunci măcar ajutați-o pe femeia asta, mai are un pic și.

Medicul s-a uitat în jur, dar Nina și Rotty dispăruseră.

— Au intrat în spital, i-a spus Matthias.

— Dar.

— Ai de gând să blochezi ușa spitalului toată ziua sau vii înăuntru să ne dai o mână de ajutor? l-a mustrat asistenta pe medic.

— Sunt așteptat în altă parte, a răspuns medicul, fără să ia în seamă expresia uluită a asistentei. Ce neciopliți sunt unii, a pufnit el, scuturându-și roba, după ce s-au îndepărtat de spital. Sunt profesor la universitate!

Matthias a făcut o plecăciune adâncă:

— Vă mulțumesc pentru încercările de a-l salva pe cel care mi-a fost încredințat.

— Ei, mă rog. Am încercat doar să fac ce-mi cere jurământul, a spus medicul, uitându-se îngrijorat la casele și prăvăliile care deja începuseră să-și tragă obloanele și să-și încuie ușile. Acuma chiar trebuie să ajung la... clinică.

— Sunt sigur că toată lumea o să vă fie recunoscătoare pentru îngrijirile dumneavoastră, a spus Matthias, sigur că medicul va da fuga la el acasă și se va baricada împotriva celor care dădeau cel mai mic semn de boală, fie și un strănut.

— Da, da. O zi bună și multă sănătate, i-a urat medicul și a plecat cu pas iute pe strada îngustă.

Matthias a luat-o la fugă zâmbind în direcția opusă. Trebuia să se întâlnească cu ceilalți la Zentsbridge, unde spera ca Kuwei să fie resuscitat în scurtă vreme. Avea să fie din nou alături de Nina și - poate aveau să înceapă să se gândească la viitor.

— Matthias Helvar! s-a auzit o voce stridentă și agresivă.

Matthias s-a întors. În mijlocul străzii pustii se postase un băiat. Un druskelle cu părul alb ca zăpada care se uitase la el atât de fioros în timpul licitației. Purta uniformă cenușie, nu neagră, semn că încă nu fusese ridicat la rangul de ofițer druskelle. Oare îl urmărise pe Matthias de la biserică? Ce văzuse? Băiatul sigur nu avea mai mult de paisprezece ani.

Mâna în care ținea pistolul îi tremura.

— Te acuz de trădare, a spus el cu glas tremurător. Te acuz de trădare împotriva Fjerdei și împotriva fraților tăi druskelle.

Matthias a ridicat mâinile:

— Sunt neînarmat.

— Ți-ai trădat patria și zeul.

— E prima oară când ne întâlnim

— Mi-ați omorât prietenii când ați atacat Curtea de Gheață.

— N-am omorât niciun druskelle.

— I-au omorât tovarășii tăi. Ești un criminal. L-ai umilit pe comandantul Brum.

— Cum te cheamă? l-a întrebat Matthias cu blândețe - băiatul din fața lui nu voia să facă rău nimănui.

— Nu contează.

— Ai intrat de curând în ordin?

— De șase luni, a răspuns băiatul, ridicându-și bărbia.

— Eu am intrat când eram și mai mic decât tine. Știu cum e, știu ce idei vă bagă în cap. Dar nu trebuie să faci asta.

Băiatul a început să tremure și mai tare.

— Te acuz de trădare, a repetat el.

— Sunt vinovat, a spus Matthias. Am făcut lucruri îngrozitoare. Și dacă vrei, mă întorc cu tine la catedrală chiar acum. Am să mă predau prietenilor și comandanților tăi să mă judece cum cred de cuviință.

— Minți! Și i-ai lăsat să-l omoare pe băiatul shuhan pe care ar fi trebuit să-l aperi. Ești un trădător și un laș.

Ce bine, deci credea că Kuwei a murit.

— Am să merg cu tine. Ai cuvântul meu. Iar pistolul e la tine. N-ai niciun motiv să te temi de mine.

Matthias a făcut un pas în față.

— Stai pe loc! a strigat băiatul.

— Nu te teme. Prin frică vă controlează.

O să găsim o cale să-i facem să se răzgândească. Băiatul se înscrisese în ordin doar de șase luni. Putea fi convins. Pe lumea asta sunt multe lucruri de care n-ai de ce să te temi, trebuie doar să deschizi ochii.

— Ți-am zis să rămâi pe loc.

— Nu vrei să-mi faci rău. Știu. Am fost și eu ca tine.

— Nu sunt deloc ca tine, a spus băiatul, cu ochi scăpărători.

Matthias a recunoscut furia în privirea lui albastră. Ura pe care o cunoștea atât de bine. Dar tot a fost surprins când a auzit împușcătura.

Nina și-a dat jos peruca și pântecele greu din cauciuc pe care și-l prinsese cu niște curele peste tunică, iar Rotty s-a descotorosit de barbă și palton. Au legat totul într-un ghem pe

care Nina l-a aruncat în apă, apoi au urcat în luntrea vânzătorului de vinuri legată sub Zentsbridge.

— Bine c-am scăpat, a spus ea, după ce a văzut balotul scufundându-se în apă.

— Nu prea ai sentimente materne, a comentat Kaz, ieșind din spatele lăzilor cu vin.

— Unde e Inej?

— Aici, a răspuns Inej din spatele lui Kaz. Dar Kuwei...

— Iarăși sângerezi, a observat Nina, când Inej li s-a alăturat la adăpostul stivelor înalte de lăzi - nu mai era mult trafic pe canal, dar nu avea niciun rost să-și asume riscuri. Și ce-ai pățit la ochi?

— Ți-aș zice s-o întrebi pe Lama Albă, dar..., a spus Inej, ridicând din umeri.

— Sper c-a suferit.

— Nina.

— Ce-i? Nu putem să fim amândouă îndurătoare și senine.

Stăteau în spațiul întunecat delimitat de lăzile cu vin și arcul de piatră al podului. Targa cu trupul lui Kuwei era întinsă pe o masă improvizată din lăzi. Genya injecta ceva în brațul băiatului, în timp ce Zoya și bărbatul care - credea Nina - era Sturmhond se uitau atenți la ea.

— Cum se simte? a întrebat Nina.

— N-am reușit să-i simt pulsul, a spus Genya. Otrava și-a făcut efectul. Poate prea bine.

Genya spusese că otrava avea să-i reducă pulsul și respirația atât de mult, încât să pară mort. Însă era o aparență îngrijorător de reală. O parte din Nina știa că lumea putea fi mai sigură dacă murea Kuwei, dar mai știa și că, dacă descoperea și altcineva secretul parem-ului, el era cea mai bună șansă a Ravkăi de-a obține un antidot. Uneltiseră, făcuseră alianțe și luptaseră pentru ca băiatul shuhan să-și poată continua cercetările printre Grisha. Kuwei era o rază de speranță. Și era un băiat care merita șansa de a trăi fără o sabie deasupra capului.

— Ăsta e antidotul? a întrebat Nina, uitându-se la seringa din mâna Genyei.

— E a doua doză pe care i-o administrează, i-a răspuns Kaz.

Se uitau cu toții la Genya, care i-a verificat pulsul și respirația, după care a clătinat din cap.

— Zoya, a spus Sturmhond pe un ton poruncitor.

Zoya a oftat, suflecându-și mânecile:

— Descheie-i cămașa.

— Ce faci? a întrebat Kaz, în timp ce Genya îi desfăcea restul nasturilor.

Pieptul îngust și costeliv al lui Kuwei era împroșcat cu sângele de porc cu care umpluseră bășica făcută din ceară.

— Fie o să-i trezesc inima la viață, fie o să-l prăjesc pe dinăuntru, a spus Zoya. Dați-vă în spate.

S-au străduit să-i dea ascultare, deși spațiul era foarte înghesuit.

— Ce vrea să zică? a întrebat-o Kaz pe Nina.

— Nu-mi dau seama, a recunoscut Nina.

Zoya și-a ridicat mâinile și a închis ochii. Aerul a devenit brusc umed.

Inej a inspirat adânc:

— Miroase a furtună.

Zoya a deschis ochii, apoi și-a împreunat mâinile ca pentru rugăciune, frecându-și repede palmele una de alta.

Presiunea a scăzut, iar Nina a simțit gust de metal pe limbă.

— Cred... Cred că invocă un fulger.

— E sigur? a întrebat Inej.

— Nici pe departe, a spus Sturmhond.

— Măcar a mai făcut asta vreodată? a întrebat Kaz.

— În scopul ăsta? a întrebat Sturmhond. Am mai văzut-o făcând asta de două ori. A mers de minune. O dată.

Vocea suna ciudat de familiar, iar Ninei i se părea că îl mai văzuse undeva.

— Sunteți gata? a întrebat Zoya.

Croitoreasa a băgat între dinții lui Kuwei o bucată de pânză groasă împăturită și a făcut un pas în spate. Cu un fior, Nina și-a dat seama că Genya a făcut asta ca să nu-și muște Kuwei limba.

— Îmi doresc din tot sufletul să-i iasă, a șoptit Nina.

— Nu la fel de mult pe cât își dorește Kuwei, a spus Kaz.

— E riscant, a spus Sturmhond. Fulgerului nu-i place să aibă stăpân. Zoya își pune și viața ei la bătaie.

— Nu mi-a lăsat impresia că ar fi genul ăsta, a răspuns Kaz.

— Ai fi surprins..., au răspuns la unison Sturmhond și Nina, care iarăși a avut senzația ciudată că îl știa de undeva.

Rotty stătea cu ochii închiși, neputând să urmărească ce făcea Zoya, iar buzele lui Inej se mișcau ușor - Nina și-a dat seama că se ruga.

Între palmele Zoyei a pârâit o lumină albăstruie. A inspirat adânc, apoi și-a izbit palmele de pieptul lui Kuwei. Spatele lui Kuwei s-a încordat, întregul corp arcuindu-i-se atât de tare, încât Nina s-a temut că o să-și rupă coloana. După o clipă, trupul lui Kuwei a căzut pe targă.

Ochii nu i s-au deschis. Pieptul i-a rămas nemișcat.

Genya i-a verificat pulsul:

— Nimic.

Zoya s-a încruntat, apoi și-a împreunat din nou palmele. Pe fruntea ei perfectă apăruseră câteva broboane fine de sudoare.

— Suntem absolut siguri că vrem să trăiască? a pufnit ea.

Nu i-a răspuns nimeni, dar a continuat să-și frece palmele una de alta, lumina pârâitoare apărând din nou între ele.

— Și care se presupune că ar fi efectul? a întrebat Inej.

— Să-i facă inima să-și recapete ritmul normal, a spus Genya. Iar căldura ar trebui să ajute la distrugerea otrăvii.

— Sau să-l omoare, a spus Kaz.

— Sau să-l omoare, a recunoscut Genya.

— Acum, a spus Zoya cu glas hotărât.

Nina s-a întrebat dacă își dorea din tot sufletul să-l salveze pe Kuwei sau dacă pur și simplu nu suporta să dea greș.

Zoya și-a izbit din nou palmele de pieptul lui Kuwei.

Trupul lui s-a arcuit ca o creangă verde prinsă de un vânt nemilos, apoi iarăși s-a prăbușit pe targă. Kuwei a tras brusc aer în piept și ochii i s-au deschis. S-a ridicat în capul oaselor, încercând să scuipe bucata de pânză.

— Slavă sfinților! a spus Nina.

— Slavă mie, a spus Zoya.

Genya l-a apucat de umeri, iar ochii lui Kuwei s-au făcut și mai mari de spaimă.

— Șșș, i-a șoptit Nina, apropiindu-se de el.

Kuwei le cunoștea pe Genya și Zoya doar ca membre ale delegației ravkane, deci erau ca niște străine pentru el.

— Totul e bine. Ești în viață. Ești în siguranță.

Inej s-a apropiat și ea de Kuwei, i-a scos călușul din gură și i-a mângâiat părul negru.

— Ești în siguranță, a repetat ea.

— Licitația...

— S-a terminat.

— Și shuhanii?

Ochii lui aurii erau înspăimântați, iar Nina și-a dat seama ce frică îi fusese de ei.

— Te-au văzut murind, l-a asigurat Nina. La fel ca toată lumea din biserică. Reprezentanți ai tuturor țărilor te-au văzut împușcat în inimă. Medicul și personalul spitalului vor depune mărturie că ai murit.

— Cadavrul...

— Până la noapte, o să fie luat de ciocli, a spus Kaz. S-a terminat.

Kuwei s-a întins la loc pe targă, și-a acoperit ochii cu un braț și a izbucnit în lacrimi. Nina l-a lovit ușor pe spate:

— Știu cum te simți, puștiule.

Zoya și-a pus mâinile în șolduri:

— Are cineva de gând să ne mulțumească mie și Genyei pentru miracolul ăsta?

— Mulțumesc că aproape l-ați omorât și apoi l-ați readus la viață pe cel mai valoros ostatic din lume, ca să-l puteți folosi în avantajul vostru, a spus Kaz. Iar acuma, trebuie s-o luați din loc. Străzile sunt aproape pustii și trebuie să ajungeți în cartierul manufacturilor.

Zoya și-a mijit frumoșii ochi albaștri:

— Vino tu o dată în Ravka, Brekker, și îți arătăm noi ce înseamnă bunele maniere.

— O să țin minte. Când o să fiu ars pe Barja Morții, sigur o să-mi doresc ca lumea să mă țină minte ca politicos.

— Vino cu noi, Nina, a spus Genya.

Nina a clătinat din cap:

— Nu ne-am terminat treaba. Și în plus, Kuwei e prea slăbit ca să poată merge.

Zoya și-a țuguiat buzele.

— Numai să nu uiți cui îi ești loială, a spus ea, apoi a coborât din luntre, urmată de Genya și Sturmhond.

Corsarul s-a întors spre barcă și s-a uitat la Nina. Ochii lui aveau o culoare ciudată, iar trăsăturile lui nu prea să potriveau unele cu altele:

— În caz că sunteți tentați să nu vă întoarceți, vreau să știți că tu și fjerdanul tău sunteți bineveniți în Ravka. Nu știm cât parem ar mai putea avea shuhanii și nici câți soldați Kherguud au făcut. Armata a Doua are nevoie de darurile tale.

Nina a șovăit:

— Nu... nu mai sunt ce eram

— Ești soldat, a spus Zoya. Ești Grisha. Și am fi norocoși să te avem lângă noi.

Nina a rămas cu gura căscată - aproape că era o laudă.

— Ravka vă e recunoscătoare pentru serviciile voastre, a spus Sturmhond, înainte să plece. La fel și coroana.

Le-a făcut semn cu mâna și, în lumina după-amiezii târzii, cu lumina soarelui în spate, nu mai semăna cu un corsar și mai degrabă cu... Nu, era o idee prea caraghioasă.

— Trebuie să mă întorc la biserică, a spus Kaz. Nu știu ce-o să facă membrii Consiliului cu Wylan.

— Du-te, o să te așteptăm aici cu Matthias.

— Fiți vigilenți, a spus Kaz. Țineți-l ascuns până se înserează. Pe urmă știți unde să vă duceți.

Apoi a urcat pe chei și a pornit spre Biserica Trocului.

Ninei nu i se părea o idee bună să-i dea vin lui Kuwei, așa că i-a dat niște apă și l-a sfătuit să se odihnească.

— Mi-e teamă să închid ochii, a spus el.

Nina a întins capul să vadă peste marginea canalului, în lungul străzii:

— De ce întârzie Matthias atât de mult? Crezi că i-a făcut medicul probleme?

— Dar apoi l-a văzut venind în direcția ei, traversând cu pași mari piața pustie. Matthias i-a făcut cu mâna.

Nina a sărit din barcă și a luat-o la fugă spre el, aruncându-se în brațele lui.

— Drusje, i-a spus el în păr. Ești teafără.

— Bineînțeles că sunt teafără. Tu ești cel care a întârziat.

— Am crezut că n-am să te mai găsesc în furtună.

Nina s-a dat în spate:

— Te-ai oprit undeva să bei?

I-a cuprins fața cu o mână.

— Nu, i-a spus el, apoi a sărutat-o.

— Matthias!

— Nu mi-a ieșit bine?

— Ba da, ți-a ieșit nemaipomenit. Dar de obicei eu te sărut prima.

— Ar trebui să facem o schimbare, a spus el, apoi s-a prăbușit peste ea.

— Matthias?

— Nu-i nimic. Voiam să te mai văd o dată.

— Matthias! Pe toți sfinții!

Matthias a dat drumul hainei, pe care o ținuse până atunci cu mâna, și Nina i-a văzut rana de glonț de la burtă. Avea cămașa îmbibată cu sânge.

— Ajutor! a țipat ea. Ajutați-mă!

Dar străzile erau pustii. Ușile blocate cu drugi. Ferestrele bătute în scânduri.

— Inej! a strigat ea.

Matthias era prea greu. Au căzut amândoi pe caldarâm, iar Nina i-a sprijinit cu grijă capul în poală. Inej a venit în fugă spre ei.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

— A fost împușcat. Oh, pe toți sfinții! Cine a făcut asta, Matthias?

Aveau atât de mulți dușmani.

— Nu contează, a spus el, cu un glas aspru, ciudat. Tot ce-am vrut a fost să te mai văd o dată. Să-ți spun...

— Adu-l pe Kuwei, i-a spus Nina lui Inej. Sau pe Kaz. El are parem. Aduceți-mi drogul. Pot să-l salvez. Pot să-l repar.

Dar oare era adevărat? Dacă ar fi folosit drogul, oare puterea ei ar fi redevenit ce fusese înainte? Putea să încerce. Trebuia să încerce.

Matthias a strâns-o de mână cu o forță surprinzătoare. Era pătată de sânge.

— Nu, Nina.

— Pot să lupt cuparem-ul a doua oară. Pot să te vindec și apoi să lupt cu drogul.

— Nu merită riscul.

— Merită orice risc, a spus ea. Matthias...

— Vreau să-i salvezi pe ceilalți.

— Care ceilalți? a întrebat ea cu disperare.

— Ceilalți druskelle. Jură-mi că măcar o să încerci să-i ajuți, să-i faci să vadă adevărul.

— O să facem asta împreună, Matthias.O să fim spioni. Genya o să ne retușeze și o să mergem amândoi în Fjerda. O să port cele mai urâte veste împletite.

— Du-te în Ravka, Nina. Fii liberă, așa cum ești menită să fii. Fii o luptătoare, cum ai fost dintotdeauna. Dar păstrează niște

îndurare pentru poporul meu. Trebuie să există o parte din Fjerda care merită să fie salvată. Promite-mi.

— Promit, a suspinat ea.

— Am fost menit să te protejez. Chiar și după moarte, am să găsesc o cale să te apăr.

I-a strâns mâna mai tare și a zis:

— Înmormântează-mă, Nina, ca să mă pot duce la Djel. Înmormântează-mă, ca să prind rădăcini și să urmez apa spre nord.

— Promit, Matthias. Am să te duc acasă.

— Nina, a spus el, ducându-i mâna la inima lui. Sunt deja acasă.

Ochii i s-au stins. Pieptul i-a rămas nemișcat sub mâinile ei. Nina a țipat - un urlet care s-a ridicat din locașul întunecat în care inima ei bătuse până cu o clipă înainte. I-a căutat pulsul, a căutat lumina și forța care fuseseră. Matthias. Dacă aș mai fi avut puterea de altădată. Dacă n-aș fi luatparem. Dacă aș fi avut parem. A simțit fluviul din jurul ei, șuvoaiele negre ale durerii. Și s-a scufundat în apa rece ca gheața.

Pieptul lui Matthias s-a ridicat și i s-a scuturat tot trupul.

— Întoarce-te la mine, i-a șoptit ea. Întoarce-te.

Putea să facă asta. Putea să-i dea o nouă viață, o viață născută din acel fluviu adânc. Nu era un om obișnuit, era Matthias, fjerdanul cel curajos.

— Întoarce-te, i-a cerut ea apăsat.

Și Matthias a respirat. Pleoapele i-au fluturat și s-au deschis, dând la iveală niște ochi negri și strălucitori.

— Matthias, a șoptit ea. Spune-mi numele.

— Nina.

Vocea lui, frumoasa lui voce. Era aceeași. Nina l-a strâns de mână, căutându-l pe Matthias în privirea aceea neagră. Dar ochii lui avuseseră culoarea ghețarilor din nord, un albastru-pal și pur. Nu era deloc bine.

Inej stătea în genunchi alături de ea:

— Lasă-l să se ducă, Nina.

— Nu pot.

Inej a cuprins-o pe după umeri:

— Lasă-l să se ducă la zeul lui.

— Ar trebui să fie aici, cu mine.

Nina i-a atins obrazul rece. Trebuia să există o cale să-l readucă lângă ea, să îndrepte lucrurile. Câte lucruri imposibile nu înfăptuiseră ei împreună?

— Ai să-l reîntâlnești în viața de apoi, a spus Inej. Dar numai dacă treci prin suferința asta.

Erau suflete pereche, soldați meniți să lupte pentru tabere diferite, să se întâlnească și să se piardă unul pe altul prea repede. Nina nu avea să-l țină alături de ea.

Nu așa.

— Atunci în viața următoare, a șoptit ea. Pleacă.

Și i-a văzut ochii închizându-i-se din nou.

— Farvell, i-a spus ea în fjerdană. Fie ca Djel să te ocrotească până am să te pot ocroti eu din nou.

Matthias visa din nou. O visa pe ea. Furtuna vuia în jurul lui, acoperind vocea Ninei. Și totuși, inima îi era ușoară. Știa cumva că Nina avea să scape teafără, că avea să găsească un loc unde să se adăpostească de frig.

Matthias era din nou pe gheață și din depărtare se auzeau urlete de lupi. Dar de data asta, știa că urletele lor erau urări de bun venit acasă.

Wylan stătea între Alys și Jesper pe o bancă de lângă altar. Între ravkani, shuhani și fjerdani izbucnise o bătaie generală de pe urma căreia câțiva soldați se aleseseră cu vânătăi, iar ambasadorul Fjerda, cu umărul dislocat. Toate părțile implicate amenințaseră cu sancțiuni comerciale și militare. Dar deocamdată se restabilise ordinea într-o oarecare măsură. Mare parte dintre spectatorii licitației fugiseră de mult sau fuseseră conduși spre ieșire de gărzile stadwatch- ului. Shuhanii plecaseră, amenințând că vor răzbuna cu represalii militare moartea unui cetățean de-al lor. Fjerdanii mărșăluiseră până la porțile Stadhall-ului ca să ceară găsirea și arestarea lui Matthias Helvar, dar li se spusese că măsurile de urgență în caz de ciumă in-terziceau întrunirile în public. Li s-a cerut să se întoarcă imediat la ambasada lor, altminteri ar fi fost îndepărtați cu forța de pe străzi.

Oamenii aveau vânătăi și umflături, iar Wylan auzise că o femeie se alesese cu o mână strivită pentru că fusese trântită la pământ și călcată de mulțimea care se bulucea spre ieșire. Dar

puțini s-au dus la spital pentru îngrijiri. Nimeni nu voia să se expună la ciuma care se împrăștia prin Butoi. Doar Consiliul Comercial și câteva gărzi mai rămăseseră lângă altar, certându-se în șoaptă și ridicând din când în când tonul. Wylan, Jesper, Alys și servitoarea ei erau înconjurați de gărzi, iar Wylan spera ca Mâini-Murdare să fi avut dreptate când insistase ca el să rămână în catedrală. Nu-și dădea seama dacă gărzile îl protejau sau îl țineau sub supraveghere. După felul cum bătea Jesper darabana pe genunchi, Wylan și-a dat seama că și el era la fel de neliniștit. În plus, pe Wylan îl durea fiecare respirație și își simțea capul ca pe un timpan lovit sălbatic de un percuționist prea entuziast. Era plin de răni, aproape că se iscase o răzmeriță, iar reputația Ketterdamului era făcută zdrențe, și totuși, Wylan zâmbea ca pentru sine.

— De ce ești așa de bucuros? a întrebat Jesper.

Wylan i-a aruncat o privire lui Alys și a zis în șoaptă:

— Am reușit. Știu, Kaz a avut propriile lui motive, dar sunt sigur că tocmai am contribuit la evitarea unui război.

Dacă Ravka ar fi câștigat licitația, shuhanii și fjerdanii ar fi găsit un pretext ca să atace Ravka și să pună mâna pe Kuwei. Acum, Kuwei avea să fie în siguranță, și chiar dacă până la urmă ar mai fi descoperit cineva secretul parem- ului, mulțumită lui Kuwei ravkanii aveau să fie deja aproape de realizarea unui antidot.

— Probabil, a spus Jesper cu zâmbetul lui strălucitor. Ce contează că tocmai s-a produs un mic incident internațional între prieteni?

— Cred că Keeg mi-a rupt nasul.

— După ce Genya ți-l făcuse atât de drept și de frumos.

Wylan a ezitat o clipă și a spus:

— Poți să pleci, dacă vrei. Știu că îți faci griji pentru tatăl tău.

Jesper a aruncat o privire spre gărzi:

— Nu cred că noii noștri prieteni o să mă lase să plec fără să nu mă întrebe nimic. În plus, nu vreau să mă urmărească nimeni până la tata.

În plus, Wylan îl auzise pe Kaz spunându-i lui Jesper să rămână.

Alys și-a trecut palma peste pântece.

— Mi-e foame, a spus ea, aruncând o privire spre locul în care membrii Consiliului Comercial încă se certau. Când credeți că o să putem merge acasă?

Wylan și Jesper s-au uitat unul la altul.

În clipa aceea, un tânăr a traversat în fugă culoarul dintre bănci și i-a înmânat un teanc de hârtii lui Jellen Radmakker. Purtau sigiliul verde-deschis - deci erau acte de la Gemesbank -, iar Wylan bănuia că ele dovedeau că toți banii Consiliului Comercial fuseseră direcționați din falsul consorțiu al jurdei direct într-un cont pentru shuhani.

— E o nebunie! a strigat Van Eck. Doar nu credeți ceva din toate astea!

Wylan s-a ridicat în picioare, ca să vadă mai bine, și a icnit din pricina durerilor ascuțite din coaste. Jesper l-a sprijinit cu o mână. Dar ce a văzut Wylan lângă podium i-a luat complet gândul de la durere: un ofițer din stadwatch îi punea cătușe tatălui său, care se zbătea ca un pește prins în cârlig.

— E mâna lui Brekker, a spus Van Eck. El a pus consorțiul la cale. Găsiți-l pe fermier. Vorbiți cu Pekka Rollins. O să vă spună adevărul.

— Nu te mai da în spectacol, i-a șoptit furios Radmakker. De dragul familiei tale, controlează-te.

— Să mă controlez? Când m-ați pus în cătușe?

— Fii calm, omule. O să fii dus la Stadhall ca să ți se aducă la cunoștință acuzațiile. După ce îți plătești cauțiunea...

— Cauțiune? Sunt membru al Consiliului Comercial. Cuvântul meu.

— Nu valorează nimic! a ripostat Radmakker, iar Karl Dryden s-a zbârlit într-un fel care i-a amintit lui Wylan terierul lui Alys când zărea câte o veveriță. Ar trebui să fii recunoscător că nu te ducem la Poarta Iadului în clipa asta. Șapte milioane de kruge din banii Consiliului au dispărut, iar Kerchul a fost făcut de râs în fața întregii lumi. Ai idee ce prejudicii ne-ai pricinuit astăzi?

Jesper a oftat:

— Noi facem toată munca, iar el primește toate laudele?

— Ce se întâmplă? a întrebat Alys, întinzând mâna spre mâna lui Wylan. De ce e are Jan probleme?

Lui Wylan îi părea rău pentru ea. Era drăguță și naivă și nu făcuse decât să se supună voinței alor ei. Dacă Wylan înțelegea bine, tatăl lui avea să fie acuzat de fraudă și trădare. A semna

un contract fals cu scopul de a submina piața nu era doar ilegal, ci și o blasfemie, o pângărire a lucrării lui Ghezen, iar pedepsele erau aspre. Dacă era găsit vinovat, avea să i se interzică dreptul de a mai deține proprietăți sau fonduri. Toată averea lui avea să fie trecută pe numele lui Alys și al moștenitorului său nenăscut. Wylan nu era sigur că Alys era pregătită pentru o asemenea responsabilitate.

A strâns-o de mână și i-a spus:

— O să fie bine. Promit.

Și vorbea serios. Aveau să găsească un avocat bun sau un om de afaceri priceput care s-o ajute pe Alys cu administrarea averii. Dacă Mâini-Murdare îi cunoștea pe toți escrocii din Ketterdam, cu siguranță îi cunoștea și pe oamenii onești - fie și numai ca să-i evite.

— Or să-l lase pe Jan să vină acasă diseară? a întrebat Alys, cu buza de jos tremurătoare.

— Nu știu, a recunoscut el.

— Dar tu o să vii, nu?

— Eu...

— Să stai departe de ea! a pufnit Van Eck în timp ce gărzile îl coborau pe treptele podiumului. Alys, să nu-i dai ascultare. Să te duci la Smeet să-i zici să vină cu banii de cauțiune. Du-te la…

— Nu cred că Alys o să te poată ajuta în chestiunea asta, s-a auzit vocea lui Kaz.

Stătea în picioare pe culoarul dintre bănci, cu mâinile sprijinite pe capul de cioară al bastonului.

— Brekker, bandit nenorocit ce ești! Chiar crezi că se termină aici? a spus Van Eck, îndreptându-se de spate în încercarea de a-și recăpăta o parte din demnitatea pierdută. Mâine pe vremea asta, o să ies pe cauțiune și o să-mi repar reputația. Trebuie să existe o dovadă că ai fost implicat în consorțiul Rietveld, și am s-o găsesc. Jur!

Wylan l-a simțit pe Jesper încordându- se. Colm Fahey era singura dovadă.

— Chiar te rog, jură, a spus Kaz. Fă un legământ solemn. Deja știm cu toții cât valorează cuvântul tău. Dar s-ar putea să nu dispui de resurse. De banii tăi o să se ocupe custodele averii tale. Și nu știu ce fonduri e dispus Wylan să aloce apărării sau cauțiunii tale.

Van Eck a râs ironic:

— L-am scos din testamentul meu imediat ce Alys a rămas însărcinată. Wylan n-o să vadă niciun sfanț din banii mei.

Un murmur surprins s-a auzit dinspre membrii Consiliului Comercial.

— Ești sigur? a întrebat Kaz. Eu îmi aduc aminte că Wylan mi-a zis că v-ați fi împăcat. Bineînțeles, asta se întâmpla înainte de povestea asta urâtă.

— Testamentul meu e cât se poate de limpede. O copie a lui se află în.... a dat Van Eck să spună, dar s-a oprit la mijlocul frazei, iar Wylan a văzut cum se așterne pe fața lui o expresie îngrozită. În seif, a încheiat Van Eck în șoaptă.

Câteva secunde mai târziu a înțeles și Wylan. Pentru căpitanul navei, Specht falsificase o scrisoare, imitând scrisul tatălui său; de ce n-ar fi falsificat și altceva? Uneori, un hoț adevărat nu doar ia, ci mai și lasă ceva în urma lui. În noaptea în care intraseră într-ascuns în casa tatălui său, Kaz nu urmărise să fure doar sigiliul, ci și înlocuise testamentul lui Van Eck cu un fals. Wylan și-a amintit ce-i spusese Kaz: Îți dai seama că furăm banii tăi, nu? Vorbise serios.

— Mai există un exemplar, a spus Van Eck. Avocatul meu...

— Cornelis Smeet? a întrebat Kaz. Știi cumva dacă își prăsește câinii ăia de pază? Când îți dresezi câinii să se supună, chestia nasoală e că uneori e prea ușor să le dai comenzi. Mai bine îi păstrezi un pic sălbatici.

N-ai cum să câștigi dacă joci un singur joc. Oare de câtă vreme plănuia Kaz să-i dea lui Wylan imperiul tatălui său?

— Nu, a spus Van Eck, clătinând din cap. Nu.

Și cu o forță surprinzătoare, s-a smuls din mâinile gărzilor.

— Nu poți să-i dai cretinului ăstuia controlul asupra fondurilor mele, a strigat el, făcând semn spre Wylan cu mâinile încătușate. Chiar dacă mi-aș fi dorit să mă moștenească, e incapabil să-mi administreze averea. Nu știe să citească și nu-i în stare să scrie o propoziție. E un idiot, un băiat pe care nu-l duce capul.

Wylan a văzut groaza de pe fețele consilierilor. Acesta era coșmarul pe care Wylan îl avusese de nenumărate ori în copilărie - să-i fie date pe față neputința în public.

— Van Eck! l-a mustrat Radmakker. Cum poți să zici așa ceva despre fiul tău, sânge din sângele tău?

Van Eck a izbucnit în râs:

— Măcar pe asta pot s-o dovedesc! Dați-i să citească ceva. Haide, Wylan, arată-le ce mare om de afaceri o să fii.

Radmakker și-a pus o mână pe umărul lui Wylan:

— Nu trebuie să dovedești că bate câmpii, băiete.

Însă Wylan a înclinat capul într-o parte, o idee înfiripându-se în mintea lui.

— Nicio problemă, domnule Radmakker, a spus el. Dacă asta ne va ajuta să rezolvăm această tragică poveste, am să-i fac pe plac tatei. Ba chiar, dacă aveți la îndemână un Transfer de autoritate, îl pot semna chiar acum ca să pot începe strângerea banilor necesari pentru apărarea tatălui meu.

S-au auzit murmure dinspre scenă, apoi a fost adus dosarul cu documentele necesare pentru cumpărarea serviciilor lui Kuwei. Wylan s-a uitat în ochii lui Jesper. Oare înțelegea ce avea de gând Wylan?

— Aceste documente au fost pregătite pentru Kuwei Yul-Bo, a spus Dryden. Însă n-au fost completate. Printre ele ar trebui să fie și un Transfer de autoritate.

I-a întins dosarul lui Wylan, dar Jesper l-a luat și a început să-l răsfoiască.

— El trebuie să-l citească! a strigat Van Eck. Nu celălalt băiat!

— Cred că prima ta investiție ar trebui să fie o botniță, a mormăit Jesper, apoi i-a înmânat un document lui Wylan.

Ar fi putut fi orice. Wylan a văzut cuvintele, le-a recunoscut formele, și totuși nu le pricepea înțelesul. Dar îi răsuna muzica în minte, acel truc de memorare pe care îl folosise atât de des în copilărie - vocea lui Jesper citindu-i documentul în holul de la Sfânta Hilde. Și-a amintit de ușa albastră și i-a revenit în nări mirosul de glicină.

Wylan și-a dres glasul și s-a prefăcut că citește de pe foaie:

— Acest document, întocmit sub privirea lui Ghezen și în acord cu obiceiurile cinstite ale oamenilor, autentificat de tribunalul din Kerch și de Consiliul Comercial, pecetluiește transferul tuturor bunurilor mobiliare și imobiliare, precum și al tuturor fondurilor deținute de...

A făcut o pauză:

— Presupun că aici o să fie scris numele tău:... Jan Van Eck către Wylan Van Eck, care le va administra până când Jan Van Eck își va recăpăta capacitatea de a-și administra. singur afacerile. E nevoie să continui?

Van Eck se holba cu gura căscată la Wylan, în timp ce consilierii clătinau din cap.

— Cu siguranță nu, fiule, a spus Radmakker. Cred că ai îndurat destule.

Și s-a uitat compătimitor la Van Eck:

— Duceți-l la Stadhall. S-ar putea să fie nevoie să-i aducem și un medic. Ceva i-a tulburat mințile, i-a băgat în cap gândurile astea nebunești.

— E un șiretlic, a spus Van Eck. Încă un șiretlic de-ale lui Brekker.

S-a smucit dintre gărzi și a dat fuga spre Wylan, însă Jesper a pășit în fața lui, apucându-l de umeri și ținându-l la distanță cu brațele întinse.

— O să distrugi tot ce am construit, a strigat Van Eck, tot ce-au construit tata și tatăl lui. Tu...

Jesper s-a aplecat spre el și i-a zis în șoaptă, să nu audă decât el:

— Pot să-i citesc eu.

— Are o voce foarte mângâietoare de bariton, a adăugat Wylan, după care gărzile l-au înhățat și l-au târât pe culoarul dintre bănci.

— Nu scapi așa ușor! a țipat Van Eck. Am înțeles care ți-e jocul, Brekker. Am o minte mai ascuțită ca a ta.

— Poți să ascuți cât vrei un cuțit, a spus Kaz, alăturându-se lui Wylan și Jesper. Dar ce contează cu adevărat e calitatea metalului.

— Nici măcar n-aveți de unde ști dacă chiar e Wylan! a urlat Van Eck. Poate că doar poartă fața lui! Nu înțelegeți...

Restul consilierilor au pornit pe culoar în urma lui, cu toții având expresii uluite.

— Și-a pierdut mințile, a spus Dryden.

— Ar fi trebuit să ne dăm seama că nu mai e rațional din momentul în care s-a aliat cu ticălosul de Pekka Rollins.

Wylan i-a înapoiat Transferul de autoritate lui Radmakker:

— Poate ar fi bine să nu ne ocupăm de asta acum. Sunt cam tulburat.

— Bineînțeles. O să cerem testamentul de la Smeet și o să ne asigurăm că totul e în ordine. O să-ți trimitem acasă documentele necesare.

— Acasă?

— Nu te duci acasă, pe Geldstraat?
— Păi...
— Într-adevăr, acolo o să meargă, a intervenit Jesper.
— Nu înțeleg, a spus Alys, în timp ce servitoarea o bătea ușor pe mână. Jan a fost arestat?
— Alys, a spus Kaz. Nu ți-ar plăcea să aștepți la țară sfârșitul acestei povești? Departe de amenințarea ciumei. Poate în frumoasa casă de pe lac?
Alys s-a luminat la față, apoi a șovăit:
— Crezi că e potrivit ca o soție să-și abandoneze soțul într-un asemenea moment?
— Ba chiar e de datoria ta, a spus Kaz. La urma urmelor, nu copilul ar trebui să fie prioritatea ta?
Jesper a încuviințat din cap cu un aer înțelept:
— Aer curat de țară, câmpuri pe care să... zburzi. Eu am crescut la o fermă. De-aia sunt așa de înalt.
Alys s-a încruntat:
— Ești un pic prea înalt.
— Era o fermă foarte mare.
— Și ai putea să-ți continui lecțiile de muzică, a adăugat Wylan.
Ochii lui Alys au scăpărat de bucurie:
— Cu domnul Bajan?
S-a îmbujorat și, mușcându-și buza, a zis:
— Poate că așa ar fi cel mai bine. Pentru copil.

În lumina tot mai slabă a serii, au mers împreună spre casa lui Van Eck, Kaz sprijinindu- se în baston, iar Alys, de brațul servitoarei. Străzile erau straniu de pustii. Din când în când, vedeau gărzi din stadwatch, și lui Jesper începea să-i bată inima mai tare, întrebându-se dacă aveau să dea din nou de necaz. Dar acum, că Van Eck și Pekka fuseseră complet discretidați, stadwatch-ul avea cu totul alte probleme, iar focarele de ciumă din Butoi deveniseră singura grijă a bandelor. De aceea părea că cetățenii Ketterdamului - atât cei cinstiți, cât și cei nelegiuiți - își vedeau de treburile lor, lăsându-i în pace pe Jesper și prietenii lui. Dar nimic din toate astea nu conta pentru Jesper. Tot ce voia era să se asigure că tatăl lui era în siguranță. Era tentat să meargă la brutărie, dar nu putea risca să fie urmărit. Era stăpânit de neliniștea care de obicei îl împingea către saloanele

de jocuri, dar deocamdată putea să-i reziste. Poate îl ajutase că își folosise puterea. Poate că era agitat de la încăierare. Era prea devreme să încerce să înțeleagă. Dar, cel puțin în noaptea aceea, putea jura că nu avea să facă nicio prostie. Avea să stea într-o cameră, folosindu-și puterea ca să extragă culoarea dintr-un covor, sau avea să tragă la țintă cu pistolul, sau, la nevoie, avea să-l roage pe Wylan să-l lege de un scaun. Jesper voia să știe care era planul pe mai departe. Voia să ia parte la ceea ce urma să se întâmple. În ciuda scandalului care pătase numele familiei Van Eck în ziua aceea, la ferestrele casei de pe Geldstraat felinarele tot erau aprinse, iar servitorii le-au deschis bucuroși ușile lui Alys și tânărului domn Wylan. Când au traversat încăperea care părea să fie o sufragerie, dar îi lipsea masa, Jesper a aruncat o privire la gaura uriașă din tavan. Prin ea se putea vedea camera de deasupra, cu mobilier foarte elegant.

Jesper a clătinat din cap:

— Cred că ar trebui să fii mai grijuliu cu lucrurile tale.

Wylan a încercat să zâmbească, însă Jesper și-a dat seama că era foarte încordat. Wylan trecea cu grijă dintr-o cameră în alta, atingând scurt câte o mobilă sau câte un punct de pe perete. Wylan încă era destul de învinețit. Trimiseseră după un medic de la universitate, dar probabil avea să treacă mult timp până să vină cineva.

Când au ajuns în salonul de muzică, Wylan s-a oprit. Și-a trecut o mână peste capacul pianului:

— E singurul loc din casa asta în care m-am simțit fericit.

— Să sperăm că acum lucrurile o să se schimbe.

— Mă simt ca un intrus. Am impresia că, din clipă-n clipă, tata o să dea buzna pe ușă și o să-mi zică să ies afară.

— O să te ajut la semnarea actelor. Vreau ca situația asta să devină permanentă, a spus Jesper zâmbind. Și să știi că te-ai descurcat de minune la biserică.

— Am fost îngrozit. Încă sunt.

A coborât privirea spre clape și a interpretat un acord delicat, iar Jesper s-a întrebat cum a putut să-l confunde pe Kuwei cu Wylan. Aveau mâinile complet diferite - atât forma degetelor, cât și încheieturile.

— Jes, a spus Wylan, chiar ai de gând să faci ce i-ai zis tatei? O să rămâi cu mine? O să mă ajuți?

Jesper s-a lăsat pe pian, sprijinindu-se în coate:

— Să vedem. Să trăiesc într-o vilă luxoasă de negustor, să fiu servit de valeți și să petrec mai mult timp cu un expert pirotehnist care cântă al naibii de bine la flaut? Cred că m-aș descurca.

Jesper și-a plimbat privirea de la cârlionții arămii ai lui Wylan la vârful cizmelor lui și înapoi, apoi a adăugat:

— Dar să știi că percep un onorariu foarte piperat.

Obrajii lui Wylan au căpătat o superbă nuanță de roz.

— Atunci să sperăm că medicul o să vină cât mai repede să-mi repare coastele, a spus el, pornind înapoi spre camera de zi.

— Serios? a întrebat Jesper.

— Da, a spus Wylan, aruncând o scurtă privire peste umăr, cu obrajii deja roșii precum cireșele. Mi-ar plăcea să-ți plătesc un avans.

Jesper a izbucnit în hohote de râs. Nici nu mai ținea minte de când nu se mai simțise așa bine. Și nici măcar nu trăgea nimeni în el.

Bucătarul le-a pregătit o cină rece, Alys s-a retras în camerele ei, iar ei au rămas pe treptele care duceau la grădina din spate, urmărind priveliștea neobișnuită a soarelui apunând deasupra Geldcanal-ului aproape pustiu. Apa era brăzdată doar de bărcile stadwatch-ului, de ale pompierilor și, din când în când, de luntrea unui medic, lăsând în urma lor unde neîntrerupte. Nimeni n-a mâncat mult. Cu toții erau încordați, așteptând să se lase noaptea. Oare ceilalți scăpaseră teferi? Oare totul mersese conform planului? Mai aveau atâtea de făcut.

Kaz stătea perfect nemișcat, dar Jesper simțea tensiunea din el, încolăcită ca un șarpe cu clopoței. Jesper simțea cum îl părăsește speranța, măcinată de grijile pentru tatăl lui. A explorat vila, s-a plimbat prin grădină, s-a minunat de distrugerile din biroul lui Van Eck. Și de când dura așa mult amurgul? Își putea spune oricât de mult că tatăl lui era teafăr, dar nu avea s-o creadă decât în clipa în care avea să vadă cu ochii lui fața colțuroasă a lui Colm Fahey.

În cele din urmă, s-a lăsat noaptea și, o interminabilă oră mai târziu, barca lată a vânzătorului de vinuri a tras la cheiul elegantului debarcader al lui Van Eck.

— Au reușit! a chiuit Wylan.

Kaz a oftat ușor, iar Jesper a înhățat felinarul și șam-pania pe care o păstrase la rece. Au traversat grădina cu pași mari, au deschis poarta și au intrat în debarcader. Dar urările de bun venit le-au înghețat pe buze. Inej și Rotty îl ajutau pe Kuwei să urce pe chei. Deși era boțit și abia se ținea pe picioare, iar cămașă descheiată îi dădea la iveală pieptul împroșcat cu sânge de porc, măcar era întreg. Tatăl lui Jesper stătea cu umerii lăsați, mai obosit decât îl văzuse Jesper vreodată, iar pe fața lui pistruiată era întipărită tristețea. S-a ridicat încet și a urcat pe chei. L-a îmbrățișat strâns pe Jesper și i-a spus:

— Ești teafăr. Ce bine că ești teafăr.

Nina a rămas în luntre, cu capul sprijinit pe pieptul lui Matthias. Fjerdanul era întins lângă ea, cu ochii închiși, cu fața cenușie.

Jesper i-a aruncat o privire întrebătoarea lui Inej, care avea fața brăzdată de lacrimi. Inej a clătinat o singură dată din cap.

— Cum? a întrebat Kaz cu glas scăzut.

Ochii lui Inej s-au umezit din nou:

— Încă n-am aflat.

Wylan a adus o pătură din casă, pe care au întins-o într-un colț al debarcaderului, apoi Jesper și Rotty au ridicat din barcă trupul masiv al fjerdanului. A fost o operațiune stângace, lipsită de demnitate, iar Jesper s-a gândit că nu i-ar fi fost pe plac fjerdanului.

L-au întins pe pătură, iar Nina s-a așezat lângă el, fără să spună nimic, strângându-i mâinile. Inej a adus un șal pe care i l-a pus Ninei pe umeri, apoi s-a așezat pe vine alături, cu capul sprijinit pe umărul ei. O vreme, nimeni n-a știut ce să facă, dar în cele din urmă Kaz s-a uitat la ceas și le-a făcut semn discret. Mai aveau treburi de făcut. S-au apucat să modifice luntrea. Până la zece ceasuri, nu mai trebuia să semene cu o prăvălie ambulantă, ci cu o barcă de ciocli. Mai făcuseră asta de multe ori, construind pe structura de rezistență a unei bărci ba o florărie ambulantă, ba o barcă de pescuit, ba o mică piață plutitoare - ce le trebuia pentru o lovitură.

Cea de acum era o transformare mai ușoară. Nu trebuia construit nimic, ci doar scoase anumite părți ale luntrei.

Au cărat lăzile cu vin în casă și au demontat partea de sus a punții, eliminând compartimentul de depozitare. În felul acesta, barca a devenit mai lată și mai plată. Colm le-a dat și el o mână

de ajutor, lucrând împreună cu Jesper, ca pe vremuri, la fermă. Kuwei se plimba între grădina din spate și debarcader, încă slăbit de încercarea prin care trecuse.

În scurtă vreme, Jesper a început să transpire, încercând să se concentreze asupra muncii, și totuși nu-și putea alunga tristețea din suflet. Mai pierduse prieteni. Și mai luase parte la lovituri care sfârșiseră prost. Atunci de ce acum i se părea atât de diferit? După ce au terminat treaba, Wylan, Kaz, Rotty, Jesper și tatăl lui au rămas în grădină. Nu mai aveau nimic de făcut. Barca mortuară era gata. Rotty era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, iar gluga de cioclu au cusut-o din pânza scumpă a unui costum elegant din garderoba lui Van Eck. Era timpul să plece, dar niciunul dintre ei n-o lua din loc. Jesper simțea mirosul dulce și revigorant al primăverii, parfumul narciselor, al zambilelor și al trandafirilor timpurii.

— Ar fi trebuit să scăpăm toți cu viață, a spus Wylan cu glas stins.

Poate că era o naivitate, protestul unui fiu de negustor care gustase doar un pic din viața de Butoi. Dar Jesper și-a dat seama că și el gândea același lucru. După toate necazurile din care scăpaseră la mustață, începuse să creadă că ei șase erau cumva protejați de o vrajă, că pistoalele lui, mintea lui Kaz, istețimea Ninei, talentul lui Inej, ingeniozitatea lui Wylan și puterea lui Matthias îi făcuseră cumva invincibili. Da, era de așteptat să sufere, să încaseze niște lovituri, dar Wylan avea dreptate: la final, ar fi trebuit ca toți să scape cu viață.

— Fără bocitoare, a spus Jesper, surprins de lacrimile pe care le simțea în fundul gâtului.

— Fără înmormântări, au răspuns toți cu glas scăzut.

— Haideți, a spus Colm. Luați-vă rămas-bun.

Au pornit spre debarcader. Dar înainte să intre, Wylan s-a aplecat și a rupt o lalea roșie. I-au urmat cu toții exemplul și au intrat tăcuți pe ușă. Unul câte unul, au îngenuncheat lângă Nina și au pus câte o floare pe pieptul lui Matthias, apoi au rămas în picioare, înconjurându-i cadavrul, ca și când acum, când era prea târziu, ar fi putut să-l apere.

Kuwei a fost ultimul. Avea lacrimi în ochii aurii, iar Jesper s-a bucurat că s-a alăturat cercului lor. Mulțumită lui Matthias scăpaseră Kuwei și Jesper din ambuscada de pe Vălul Negru;

mulțumită lui, Kuwei avea să trăiască viața ca un adevărat Grisha în Ravka.

Nina și-a întors fața spre apă, privind către casele cu fațadă îngustă care mărgineau Geldcanalul. Jesper a observat că erau lumânări la mai toate ferestrele, ca și când în felul acesta ar fi putut alunga întunericul.

— Am să mă prefac că le-au aprins pentru el, a spus ea, apoi a luat o petală roșie de pe pieptul lui Matthias, a oftat, dându-i drumul la mână și s-a ridicat încet. Știu că a venit timpul.

Jesper a strâns-o în brațe:

— Te-a iubit foarte mult, Nina. Iubirea pentru tine l-a făcut mai bun.

— Dar, la urma urmelor, a contat vreun pic?

— Bineînțeles, i-a răspuns Inej. Matthias și cu mine nu ne rugam la aceiași zei, dar amândoi știam că mai există ceva dincolo de viața asta. S-a dus mai ușor în lumea de dincolo știind că a făcut bine pe lumea asta.

— O să rămâi în Ravka? a întrebat Wylan.

— Numai cât să aranjez transportul lui Matthias în Fjerda. Știu Grisha care mă pot ajuta să-i pregătesc cadavrul pentru călătorie. Dar nu mă pot întoarce acasă, nu mă pot odihni până nu-și găsește el odihna. Am să-l duc în nord, în ținuturile înghețate. Am să-l îngrop lângă țărm.

Apoi s-a întors spre ei, ca și când i-ar fi văzut pentru ultima oară:

— Dar voi ce o să faceți?

— Va trebui să hotărâm cum să ne cheltuim banii.

— Ce bani? a întrebat Jesper. Toate fondurile au fost vărsate în cuferele shuhane. Ca și când ar fi dus lipsă de bani.

— Chiar au ajuns în cuferele lor?

Nina a mijit ochii, iar Jesper a văzut cum își recapătă o parte din ironia de altădată:

— Nu te mai juca cu noi, Brekker, altfel trimit după tine armata mea blestemată de cadavre.

Kaz a ridicat din umeri:

— M-am gândit că shuhanii se pot descurca și cu patruzeci de milioane.

— Deci am rămas cu cele treizeci de milioane pe care ni le datora Van Eck…, a spus Jesper cu glas scăzut.

— Avem câte patru milioane de kruge fiecare. Partea lui Per Haskell le-o împart lui Rotty și Specht. Banii o să fie spălați printr-o afacere a Scursurilor înainte să ajungă la Gemesbank, dar până la sfârșitul lunii ar trebui ca fiecare să aibă în contul lui partea care i se cuvine, le-a explicat el, apoi a făcut o pauză: Partea lui Matthias o să meargă la Nina. Știu că banii nu contează pentru...

— Ba contează, a răspuns Nina. Am să găsesc o cauză pentru care să conteze. Voi ce o să faceți cu banii voștri?

— Eu o să-mi cumpăr o navă, a spus Inej. Și o să-mi fac un echipaj.

— O să ajut la conducerea unui imperiu, a spus Jesper.

— Ai grijă să nu-l ruinezi, a spus Wylan.

— Și tu, Kaz? a întrebat Nina.

— O să construiesc ceva nou, a spus el ridicând din umeri. Și o să mă uit cum arde.

Jesper și-a luat inima în dinți și a zis:

— De fapt, partea mea ar trebui s-o pui pe numele tatei... Nu cred că sunt pregătit să am pe mână o asemenea sumă.

Kaz s-a uitat îndelung la el:

— Cred că e decizia corectă, Jes.

Vorbele lui semănau cu iertarea. Și totuși, Jesper era copleșit de tristețe. Avea bani cu nemiluita și ferma tatălui său era salvată. Dar nu se simțea bucuros.

— Credeam că, după ce o să devin bogat, totul o să fie mai bine.

Wylan a aruncat o privire spre vila tatălui său:

— Aș fi putut să-ți spun că nu așa merg lucrurile.

În depărtare, au început să bată clopotele. Jesper a ieșit să-l aducă pe tatăl lui din grădină. Colm stătea lângă treptele casei, cu pălăria boțită în mâini.

— Măcar acuma ne permitem să-ți luăm o pălărie nouă, a spus Jesper.

— Asta e comodă.

— O să vin să te vizitez, tată. Când se redeschide orașul. După ce se lămurește situația lui Wylan.

— E un băiat bun, a zis Colm, iar Jesper s-a gândit în sinea lui: Prea bun pentru mine. Chiar sper să-mi faci o vizită.

Colm și-a plecat privirea spre mâinile lui mari:

— Ar trebui să treci și pe la familia la care a fost mama ta atunci. Fata pe care a salvat-o cu ani în urmă... Am auzit că ar fi foarte puternică.

Jesper nu știa ce să spună.

— Mi-ar plăcea. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Că te-am amestecat în povestea asta. Că ai fost la un pas să pierzi ferma pentru care ai muncit din greu. Ce vreau să spun e că... fapta asta n-o să aibă niciun ecou.

— Poftim?

— Sună mai bine în suli. O să încerc, tată.

— Ești fiul meu, Jesper. Nu te pot proteja. Poate că nici n-ar fi trebuit să încerc. Dar am să fiu alături de tine chiar și când dai greș. Tot timpul.

Jesper l-a îmbrățișat strâns. Ține minte sentimentul ăsta, și-a spus în sinea lui. Ține minte tot ce ai de pierdut.

Nu știa dacă era suficient de puternic, încât să respecte promisiunile făcute în noaptea aceea, dar putea încerca.

S-au întors împreună la debarcader și li s-au alăturat celorlalți. Inej și-a pus mâinile pe umerii Ninei:

— O să ne revedem

— Bineînțeles că o să ne revedem. Voi mi-ați salvat viața, iar eu v-am salvat-o pe a voastră.

— Cred că tu ne-ai salvat-o de mai multe ori.

— Nu mă refer la situațiile de viață și de moarte, a spus Nina, uitându-se la toți. Mă refer la micile salvări. Că ați râs la glumele mele. Că m-ați iertat că am fost nesăbuită. Că n-ați încercat niciodată să mă faceți să mă simt neînsemnată. Că o fi peste o lună, la anul sau peste zece ani, astea sunt lucrurile pe care o să mi le aduc aminte când o să ne revedem.

Kaz i-a întins Ninei mâna înmănușată:

— Sper să ne revedem, Zenik.

— Fii sigur, Brekker.

Și au dat mâna.

Rotty a coborât în barca mortuară:

— Gata?

Kuwei s-a întors spre Jesper:

— Să vii să mă vizitezi în Ravka. Am putea învăța împreună să ne folosim puterile.

— Sau ce-ar fi să te îmbrâncesc în canal să vedem dacă știi să înoți? a spus Wylan, imitând acceptabil încruntătura lui Kaz.

Jesper a ridicat din umeri:
— Am auzit că e unul dintre cei mai bogați oameni din Ketterdam, așa că ar fi bine să nu-l scoți din sărite.
Kuwei a pufnit ofensat și s-a întins în barcă, încrucișându-și mâinile pe piept.
— Nu, nu așa, a spus Kaz. Cioclii nu se sinchisesc să aranjeze cadavrele.
Kuwei și-a lăsat mâinile să-i atârne pe lângă corp.
Următorul s-a întins Colm, iar Jesper și-a dorit să uite imediat imaginea tatălui său întins ca un cadavru.
Au folosit pătura ca să-l coboare pe Matthias în barcă, apoi au tras-o de sub el. Nina i-a luat lalelele de pe piept și le-a împrăștiat în apă, după care s-a întins lângă el. Rotty a împins cu prăjina lungă în fundul nisipos al canalului și barca s-a îndepărtat de chei. În întuneric, semăna cu un cioclu ca oricare altul ce își împingea încăr-cătura lugubră pe canale. Numai bărcile mortuare puteau să străbată libere Ketterdamul și să iasă din port, adunând cadavrele și ducându-le pe Barja Morții să fie incinerate. Rotty avea să-i ducă mai întâi în cartierul manufacturilor, unde se ascunseseră refugiații Grisha după licitație, după ce își dăduseră jos robele albastre pe care le îmbrăcaseră ca să dea impresia că ar fi Consiliul Mareelor. Kaz își dăduse seama că nu avea cum să transporte așa mulți Grisha fără să atragă atenția. Așa că străbătuseră galeria secretă care ducea de la ambasada ravkană la tavernă, apoi străbătuseră drumul până la biserică în robe albastre, cu fețele învăluite în ceață, etalându-și puterea, în loc să încerce s-o ascundă - Jesper s-a gândit că era o lecție de învățat în povestea asta. Printre ei se aflau doar patru Iscă-Valuri, dar fuseseră de ajuns. Bineînțeles, luaseră în calcul și posibilitatea ca la licitație să-și facă apariția și adevăratul Consiliu al Mareelor, dar, judecând după istoricul lor, Kaz considerase că merita să-și asume riscul.
Sturmhond și refugiații Grisha urmau să urce în barcă nu departe de Reciful Dulce. După aceea, Rotty avea să-i ducă dincolo de port și să semnalizeze cu un trasor locul în care să vină nava lui Sturmhond. Era singurul mod în care puteau fi scoși din oraș un grup de refugiați Grisha, un fermier care dăduse o mână de ajutor la escrocarea întregului Consiliu Comercial și cadavrul unui băiat care - până cu câteva ore în urmă fusese cel mai căutat ostatic din lume.

— Să stați nemișcați, le-a șoptit Inej celor din barcă.

— Nemișcați ca un mormânt, i-a răspuns Nina.

Luntrea aluneca pe canal, iar Nina le-a făcut cu mâna, palma ei strălucind în întuneric precum o stea. Jesper și ceilalți au rămas pe chei mult timp după ce barca a dispărut. La un moment dat, Jesper și-a dat seama că Mâini-Murdare dispăruse.

— Nu prea îi place să-și ia rămas-bun, nu? a bombănit el.

— Kaz nu-și ia rămas-bun, a spus Inej, cu privirea ațintită asupra luminilor de pe canal.

De undeva din grădină a început să cânte o pasăre de noapte.

— Pur și simplu lasă lucrurile să plece, a încheiat ea.

Kaz și-a sprijinit piciorul beteag pe un taburet scund și a ascultat-o pe Anika raportându-i câștigurile de la Clubul Ciorii, precum și numărul de turiști de pe Doaga de Est. În cele trei săptămâni care trecuseră de la licitația încheiată în urletele sirenelor de ciumă, Kaz preluase biroul lui Per Haskell de la parterul Stinghiei. Încă dormea la ultimul etaj, dar îi era mai ușor să administreze afacerile din bârlogul lui Haskell. Nu ducea lipsa drumurilor suplimentare pe scări, iar vechiul lui birou părea pustiu acum - de câte ori lua loc acolo să lucreze, se trezea că privirea îi fugea spre cadrul ferestrei. Orașul încă nu-și revenise la normal, dar asta crease oportunități interesante. Prețurile de pe Doage scăzuseră, întrucât lumea se pregătea pentru o lungă epidemie de ciumă, iar Kaz profitase de situație. Cumpărase clădirea de lângă Clubul Ciorii ca să se poată extinde, ba chiar reușise să cumpere o mică proprietate în Capac. Acum, că panica trecuse, iar turismul fusese reluat, Kaz abia aștepta să jumulească o categorie mult mai înstărită de gugustiuci. De asemenea, izbutise să cumpere la un preț rezonabil acțiunile lui Per Haskell la Clubul Ciorii. Ar fi putut să pună mâna pe ele fără să plătească nimic, dat fiind haosul din Butoi, însă nu voia ca lumea să-l compătimească prea mult pe bătrân.

Când Pekka Rollins avea să se întoarcă în oraș, Kaz avea să găsească o cale să-l scoată din branșă. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca beneficiile muncii lui asidue să ajungă în cuferele lui Rollins. După ce și-a terminat Anika recitalul, a venit rândul lui Pim, care i-a povestit lui Kaz ultimele detalii din procesul lui Van Eck. Misteriosul Johannus Rietveld nu fusese găsit, dar după

ce conturile lui Van Eck au fost făcute publice, devenise repede limpede că se folosise de informațiile pe care le aflase în Consiliul Comercial ca să cumpere ferme de jurda. Pe lângă faptul că și-a escrocat prietenii, și-a răpit propriul fiu și a încercat să influențeze rezultatul unei licitații, au fost descoperite și indicii că angajase o echipă care să intre prin efracție într-o clădire guvernamentală fjerdană și, probabil, ca să-și saboteze propriile silozuri de zahăr. Van Eck nu fusese eliberat pe cauțiune. De fapt, nu părea că va ieși prea curând din închisoare. Deși fiul lui oferise o sumă pentru apărarea lui, aceasta putea fi descrisă cel mult ca moderată.

Wylan alesese să-și folosească o parte din bogăția de curând dobândită ca să-și repare vila. Îi dăduse lui Jesper o mică alocație pe care s-o folosească în speculații bursiere și își adusese mama acasă. Lumea de pe Geldstraat a fost șocată s-o vadă pe Marya Hendriks stând în parc cu fiul ei sau în timp ce era plimbată cu barca pe canal de unul dintre servitorii lor. Uneori, mama și fiul puteau fi văzuți de pe canal, stând în grădina vilei cu câte un șevalet în față.

Alys rămăsese cu ei o vreme, dar în cele din urmă ea și terierul ei aleseseră să scape de oraș și de bârfele lui. Avea să-și încheie perioada de detenție la domiciliu în casa de pe lac, și se spunea că progresele ei la canto erau destul de modeste. Kaz era bucuros că nu era vecin cu ea.

— Ai făcut o treabă bună, a spus Kaz, după ce Pim și-a terminat raportul - nu-și închipuise că Pim avea talent la strâns informații.

— Roeder a întocmit raportul, a spus Pim. Cred că vrea să devină noul tău păianjen.

— N-am nevoie de un nou păianjen, a spus Kaz.

Pim a ridicat din umeri:

— Fantoma n-a mai fost văzută la față. Lumea vorbește.

Kaz le-a cerut să plece Anikăi și lui Pim, apoi a rămas nemișcat în biroul tăcut. Dormise puțin în ultimele săptămâni. Așteptase aproape jumătate din viață ca acest moment să devină realitate și îi era teamă că, dacă ar fi adormit, ar fi putut să dispară. Pekka Rollins fugise din Ketterdam și nu se mai întorsese. Se zvonea că se ascunsese cu fiul lui într-o casă de la țară, păzită fără încetare de oameni înarmați. Din pricina carantinei impuse la Prințul Kaelish, la Palatul de Smarald și la

Prăvălia cu Dulciuri, și dat fiind că nu era de față să îndrepte lucrurile, afacerile lui Pekka Rollins erau pe punctul de a se prăbuși. Ba chiar umbla vorba că s-ar fi pregătit o răzmeriță în rândul Leilor de Duzină. Șeful lor plecase, iar înțelegerea pe care o încheiase cu Van Eck îi făcuse să pară niște simpli lachei ai unui bogătaș - ce erau ei, gărzi din stadwatch?

Cărămidă cu cărămidă. În cele din urmă, Rollins avea să iasă de sub dărâmături. Kaz trebuia să fie pregătit.

S-au auzit ciocănituri în ușă. Singurul neajuns al biroului de la parter era că lumea te putea deranja mult mai ușor.

— A venit o scrisoare, i-a spus Anika, aruncând un plic pe birou. Văd că ai tovarăși foarte dubioși, Brekker, i-a spus ea cu un zâmbet ironic.

Kaz i-a răspuns doar cu o privire. Nu avea niciun chef să vadă cum își flutura Anika genele galbene.

— Am înțeles, a spus ea și a dispărut, închizând ușa în urma ei.

Kaz a ridicat plicul în lumină. Sigiliul din ceară azurie era marcat cu un vultur cu două capete aurit. A deschis plicul și a citit scrisoarea, după care le-a ars pe amândouă. Apoi a scris un bilet și l-a sigilat cu ceară neagră. Kaz știa că Inej stătuse acasă la Wylan. Din când în când, găsea pe biroul lui câte un bilețel scris în grabă - ba o informație despre Pekka, ba câte un secret din Stadhall -, iar el știa că Fantoma trecuse pe acolo. Și-a pus haina pe el, și-a luat pălăria și bastonul, punându-și biletul în buzunar. Ar fi putut să-l trimită printr-un curier, dar voia să-l ducă personal. Kaz a ieșit din birou și a trecut pe lângă Anika și Pim.

— Mă întorc într-o oră, a spus el, pornind spre ieșirea din Stinghie, și ar fi bine să nu vă găsesc pierzând timpul pe aici, puturoșilor.

— Clubul e aproape pustiu, a spus Pim. Turiștii sunt prea speriați de ciumă.

— Duceți-vă la pensiunile în care așteaptă să treacă panica toți gugustiucii speriați. Arătați-le că plesniți de sănătate. Și spuneți-le că veniți de la Clubul Ciorii, unde ați jucat câteva partide profitabile de mărăcine la trei mâini. Dacă nu vă iese figura, vă cărați în port și momiți niște docheri.

— Eu tocmai mi-am terminat tura, a protestat Pim.

Kaz și-a pus pălăria pe cap, îndreptându-i borul cu două degete:

— Nu te-am întrebat.

* * *

A traversat orașul spre est. Era tentat să facă un ocol, numai ca să vadă cu ochii lui cum mergeau lucrurile pe Doaga de Vest. Din pricina atacului shuhan și a cazurilor de ciumă, casele de toleranță erau pustii. Câteva străzi fuseseră baricadate pentru a asigura carantina instituită la Menajerie și la Prăvălia cu Dulciuri. Se zvonea că, luna asta, Heleen Van Houden nu avea să încaseze nici măcar banii de chirie. Ce păcat. Bărcile de pasageri nu circulau, așa că trebuia să meargă pe jos până la cartierul financiar. În timp ce mergea de-a lungul unui canal îngust și pustiu, a văzut o ceață groasă ridicându-se din apă. Doar câțiva pași mai încolo, pâcla a devenit atât de deasă, încât abia mai putea vedea. Ceața i se agăța haină, umedă și grea, cu totul nelalocul ei într-o zi caldă de primăvară. Kaz s-a oprit pe podul scund care traversa canalul, așteptând cu bastonul pregătit. O clipă mai târziu, trei siluete cu glugă au apărut în stânga lui. Alte trei au apărut în dreapta, cu mantiile albastre fluturând, deși nu bătea deloc vântul. Deci imaginația lui Kaz n-o luase razna, însă măștile lor nu era făcute din ceață. În schimb, acești Iscă-Valuri din Consiliul Mareelor - adevărați sau impostori foarte convingători - purtau niște măști care îți lăsau impresia că te uitai la cerul înstelat.

— Frumos efect.

— Kaz Brekker, a spus cel care părea să fie șeful lor.

— Unde e Kuwei Yul-Bo?

— E mort de mult. N-a mai rămas din el decât cenușa de pe Barja Morții.

— Unde este adevăratul Kuwei Yul-Bo?

Kaz a ridicat din umeri:

— O biserică plină l-a văzut împușcat în inimă și un medic l-a declarat mort. Mai mult de atât, n-am cum să vă ajut.

— Tinere, nu vrei să ai Consiliul Mareelor printre dușmanii tăi. Niciunul dintre transporturile tale nu va mai pleca din Ketterdam Și vom inunda Portul Cinci.

— Chiar vă rog. Nu mai am acțiuni la Portul Cinci. Iar dacă vreți să-mi blocați transporturile, va trebui să opriți toate navele care vin și pleacă din port. Eu nu sunt negustor. Nu închiriez nave și nici nu înregistrez mărfuri la administrația portuară. Sunt hoț și contrabandist. Încercați să puneți mâna pe mine și o să descoperiți că vânați vânt.

— Ai idee cât de ușor e să te îneci? a continuat șeful Consiliului, ridicând o mână. Se poate întâmpla oriunde.

Dintr-odată, Kaz a simțit că i se umplu plămânii cu apă. A tușit, a scuipat apă de mare și s-a îndoit de mijloc, cu respirația întretăiată.

— Spune-ne ce vrem să știm, a continuat Iscă-Valuri.

Kaz a inspirat adânc:

— Nu știu unde e Kuwei Yul-Bo. Poți să mă îneci chiar aici, tot n-o să știu.

— Atunci poate o să-ți găsim prietenii și o să-i înecăm în somn.

Kaz a tușit și a scuipat din nou.

— Sau poate o să vă treziți cu turnurile puse sub carantină, a spus el, iar grupul de Grisha a fremătat neliniștit, cețurile unduindu-se odată cu ei. Eu am făcut să urle sirenele alea. Eu am creat ciuma asta, eu o controlez.

— E o cacealma, a spus Iscă-Valuri, coborând prin ceață brațul cu mâneca albastră.

— Pune-mă la încercare. O să împrăștii boala în jurul turnurilor voastre. O să devină focare ale epidemiei. Crezi că n-o să vă închidă și pe voi Consiliul Comercial? Că n-o să vă ceară să vă declarați în sfârșit identitatea? Ba cred că o să fie foarte încântați de pretextul ciumei.

— N-ar îndrăzni una ca asta. Fără noi, țara asta s-ar duce de râpă.

— N-o să aibă de ales. Oamenii o să ceară să se facă ceva. O să dea foc la temelia turnurilor.

— Puști monstruos.

— Ketterdamul e făcut din monștri. Se întâmplă ca eu să am colții cei mai lungi.

— Secretul jurdei parem nu trebuie dezvăluit lumii niciodată. Pentru că apoi niciun Grisha nu va mai fi în siguranță. Nici aici. Nici în altă parte.

— Atunci aveți noroc că secretul a murit odată cu sărmanul băiat shuhan.

— N-o să uităm asta, Kaz Brekker. Într-o zi, ai să-ți regreți insolența.

— Uite ce-ți propun, a spus Kaz. Când se apropie ziua aia, s-o însemnați în calendar. Știu multă lume care o să vrea să sărbătorească.

Siluetele s-au estompat, iar când ceața s-a subțiat și, în cele din urmă, a dispărut, Kaz n-a mai văzut nici urmă de Iscă-Valuri.

A clătinat din cap, apoi și-a continuat drumul de-a lungul canalului. De asta era Ketterdamul minunat - nu te lăsa niciodată să te plictisești. Pe viitor, Consiliul Mareelor sigur avea să-și mai dorească ceva de la Kaz, iar el avea să-i servească cu plăcere.

Dar deocamdată, avea niște treburi de rezolvat.

Inej nu credea că mai putea urca treptele până la dormitorul ei. Cum putuse să stea atâta ore la masă cu Jesper și Wylan? În seara aceea, bucătăreasa și-a cerut mii de scuze în timp ce li se servea masa. Încă nu găsea mărfuri proaspete la piață, dat fiind că oamenilor le era în continuare teamă să vină în oraș. Au asigurat-o că nu erau nicidecum deranjați și au înfulecat plăcinte cu brânză și praz, apoi au mâncat pe săturate prăjituri îmbibate în miere, stând pe podeaua salonului de muzică. Mama lui Wylan plecase devreme la culcare. Erau tot mai dese momentele în care își recăpăta luciditatea, însă Inej bănuia că recuperarea avea să fie de lungă durată.

Wylan a cântat la pian, iar Jesper a cântat cele mai porcoase cântece marinărești pe care le auzise Inej vreodată. Îi era tare dor de Nina. Nu primiseră nicio scrisoarea de la ea, și Inej nu putea decât să spere că prietena ei ajunsese cu bine în Fjerda și că își găsise alinare printre ghețarii din nord. După ce avea să-și cumpere nava, Inej se gândea să meargă mai întâi în Ravka. Apoi putea să meargă la Os Alta, să încerce să-și găsească familia pe unul dintre drumurile pe care obișnuiau să meargă și s-o revadă pe Nina. Într-o bună zi.

Inej alesese să-și petreacă nopțile acasă la Wylan, întorcându-se la Stinghie doar ca să-și ia puținele lucruri pe care le avea acolo. Acum, cu contractul răscumpărat și cu o mulțime de bani în cont, nu-și mai dădea seama unde era locul ei. În

ultima vreme, se informase despre nave cu tunuri puternice și strânsese informații care, spera ea, aveau s-o conducă la negustorii de sclavi ale căror rute treceau prin porturile Kerchului. Aptitudinile pe care le dobândise cât fusese Fantoma aveau să-i fie de folos. Dar în noaptea asta, nu voia să se gândească decât la somn.

A urcat cu greu scările și s-a tolănit în patul ei delicios de confortabil. Abia când s-a întins să stingă lampa a văzut biletul - un bilet sigilat cu scrisul mâzgălit a lui Kaz. Răsărit. Portul Cinci.

Bineînțeles că reușise să intre în vila încuiată a lui Wylan, apoi să se strecoare pe lângă servitori și pe lângă cei trei caraghioși care cântau cât îi țineau bojocii. În ultimele săptămâni, și ea se dusese de mai mult ori la Stinghie, strecurându-se pe ferestre și uși, și îi lăsase informații lui Kaz când a avut nevoie. Ar fi putut foarte bine să ciocănească la ușa biroului de la parter, însă îi era mai ușor așa.

Kaz se schimbase. Plasa de siguranță. Răscumpărarea contractului. Încă simțea pe piele mângâierea buzelor lui, încă își amintea atingerea mâinilor lui în timp ce îi desfăcea bandajele. Inej întrezărise scânteierea a ceea ce ar fi putut deveni Kaz, dacă și-ar fi dat voie. N-ar fi suportat să-l vadă din nou îmbrăcat în armură, încorsetat în costumele lui imaculate și în atitudinea rece. Nu voia să-l asculte vorbind ca și când Curtea de Gheață și tot ce urmase după fusese doar o lovitură între altele, încă o situație de pe urma căreia avuseseră de câștigat. Dar nici nu voia să-i ignore biletul. Sosise timpul să pună capăt unei povești care nici măcar nu avusese șansa să înceapă. Avea să-i spună ce auzise despre Pekka și să se ofere să-i împărtășească lui Roeder câteva dintre rutele și ascunzătorile ei. Totul avea să se termine. A stins lampa și, după o vreme, a adormit cu biletul strâns în palmă.

* * *

A doua zi dimineață, i-a fost greu să se dea jos din pat. În ultimele trei săptămâni, căpătase niște obiceiuri proaste - dormea când avea chef, mânca ce și cât voia. Nina ar fi fost mândră de ea. După ce se mutase în vila lui Wylan, se simțea de parcă ar fi intrat într-o lume fermecată. Mai fusese acolo înainte, o dată când furase DeKappel-ul împreună cu Kaz și încă o dată

înainte de lovitura de la Reciful Dulce. Însă una era să furi dintr-o casă și cu totul altceva să fii musafir în ea. O stânjenea plăcerea de a fi servită, și totuși, personalul lui Van Eck părea încântat de prezența lor acolo. Poate se temuseră că Wylan avea să închidă casa și că toți aveau să-și piardă slujbele. Sau poate se gândeau că Wylan merita un pic de bunătate. Una dintre servitoare îi așezase pe pat un halat de mătase albastru-ultramarin și o pereche de papuci căp-tușiți cu blană. Lângă lavoar - un bol mare de sticlă cu petale de trandafiri - era un ulcior cu apă caldă. Inej s-a spălat, s-a pieptănat, și-a împletit părul, apoi s-a îmbrăcat și a ieșit din casă - pe ușa din față.

Și-a ridicat gluga și a pornit cu pas iute spre port. Străzile erau încă aproape pustii, mai ales la acea oră a dimineții, însă Inej știa că nu trebuia să lase garda jos. Pekka Rollins fugise. Van Eck era la închisoare. Dar, deși scăpase de contractul cu Scursurile, câtă vreme Kaz avea dușmani, avea și ea. Kaz stătea pe chei, uitându-se la apă. Haina neagră îi venea frumos pe umeri, iar briza sărată îi flutura părul negru. Inej știa că nu trebuia să-și anunțe prezența, așa că s-a oprit lângă el, privind spre vase și docuri. Părea că veniseră câteva nave în dimineața aceea. Poate că orașul își recăpăta ritmul obișnuit.

— Cum e acasă la Wylan? a întrebat el în cele din urmă.

— Confortabil, a recunoscut ea. Am devenit leneșă.

O clipă, Inej s-a întrebat dacă ar fi putut s-o invidieze pentru confortul ei sau dacă pur și simplu îi era ceva cu totul străin. Oare Kaz avea să-și permită vreodată să se odihnească? Să doarmă până târziu? Să stea la masă pe îndelete? Inej nu avea să afle niciodată.

— Am auzit că Wylan îl lasă pe Jesper să facă speculații bursiere.

— Foarte precaut și cu fonduri extrem de limitate. Wylan speră să-i canalizeze fascinația pentru risc spre ceva productiv.

— Povestea asta se poate încheia cu un mare succes sau cu un eșec total, dar așa îi place de obicei lui Jesper să lucreze. Iar la bursă are șanse mai bune decât în orice salon de jocuri.

— Wylan a fost de acord numai după ce Jesper i-a promis că se apucă să se antreneze cu un Fabrikator.

— Presupunând că o să găsească unul. S-ar putea să fie nevoie de o călătorie în Ravka pentru asta.

Kaz și-a înclinat capul, urmărind un pescăruș care plutea deasupra lor, cu aripile larg desfăcute.

— Spune-i lui Jesper că i se simte lipsa. La Stinghie.

Inej a ridicat o sprânceană:

— La Stinghie.

Venind din partea lui Kaz, vorbele astea echivalau cu un buchet de flori și o îmbrățișare cordială - și aveau să însemne foarte mult pentru Jesper.

O parte din ea își dorea să prelungească momentul, să rămână mai mult alături de Kaz, să-i asculte vocea hârâită sau pur și simplu să stea împreună, învăluiți într-o tăcere confortabilă, cum mai făcuseră de nenumărate ori. Însemnase atât de mult pentru ea o vreme atât de îndelungată. În schimb, Inej a spus:

— În ce problemă, Kaz? Nu se poate să plănuiești o nouă lovitură așa curând.

— Poftim, a spus el, întinzându-i o lunetă.

Cu o tresărire, Inej și-a dat seama că nu purta mănuși. A luat luneta cu precauție, a dus-o la ochi și s-a uitat spre port:

— Nu știu după ce să mă uit.

— Dana douăzeci și doi.

Inej a reglat lentilele și s-a uitat de-a lungul docurilor și, în dana din care porniseră spre Curtea de Gheață, era ancorată o navă de război mică și îngrijită. Era suplă și perfect proporționată, avea tunurile scoase, iar în vârful catargului principal flutura un stindard cu cei trei pești kerchieni. Pe bordul ei era scris cu elegante litere albe: Fantoma.

Lui Inej i-a stat inima în loc. Imposibil.

— Doar nu e.

— E a ta, a spus Kaz. I-am cerut lui Specht să te ajute să recrutezi un echipaj bun. Dacă vrei pe altcineva drept ofițer secund, ar putea să...

— Kaz.

— Wylan mi-a oferit un preț bun. Flota lui taică-su e plină de nave bune, dar asta... Ți se potrivește.

Kaz a plecat privirea spre vârfurile cizmelor:

— Iar dana douăzeci și doi îți aparține. Te va aștepta mereu când, dacă vei vrea să te întorci.

Inej rămăsese fără cuvinte. Își simțea inima prea plină, precum albia unui râu secat luată prin surprindere de o asemenea ploaie.

— Nu știu ce să spun.

Mâna lui fără mănușă a strâns capul de cioară al bastonului. Era o priveliște atât de ciudată, încât lui Inej îi era greu să-și ia privirea de la mâna lui.

— Spune-mi că o să te întorci.

— Nu mi-am încheiat socotelile cu Ketterdamul, i-a răspuns Inej, dându-și seama abia acum, rostind cuvintele, că vorbea serios.

Kaz i-a aruncat o privire:

— Credeam că vrei să vânezi negustori de sclavi.

— Da, vreau. Și am nevoie de ajutorul tău.

Inej și-a umezit buzele, simțind sarea oceanului.

Viața ei fusese o serie de situații imposibile, așa că de ce să nu ceară acum un lucru imposibil?

— Nu vreau să-i vânez doar pe negustorii de sclavi. Ci și pe proxeneți, și pe clienții bordelurilor, pe șefii din Butoi și pe politicieni. Pe toți cei care închid ochii în fața suferinței, dacă e vorba să scoată un profit.

— Și eu sunt șef în Butoi.

— Tu n-ai vinde niciodată oameni, Kaz. Știi mai bine ca oricine că nu ești un șef oarecare, dornic să obțină cel mai mare câștig.

— Șefii de bande, clienții, politicienii, a repetat el cu glas tare. Asta poate să însemne jumătate din populația Ketterdamului - iar tu vrei să lupți cu toți.

— De ce nu? a întrebat Inej. Pe mare și în oraș. Unul câte unul.

— Cărămidă cu cărămidă, a spus el, apoi a clătinat din cap o singură dată, ca și când ar fi alungat ideea. Nu sunt făcut să fiu erou, Fantomă. Ar fi trebuit să-ți dai seama de asta până acum. Vrei să fiu altfel decât ceilalți, un om bun. Eu...

— Orașul n-are nevoie de un om bun. Are nevoie de tine.

— Inej...

— De câte ori mi-ai zis că ești un monstru? Așa că fii un monstru. Fii omul de care se tem cu toții noaptea, când închid ochii. N-o să vânăm toate bandele. N-o să închidem casele care

își tratează corect angajatele. Îi vânăm doar pe cei ca Tante Heleen și Pekka Rollins.

A făcut o pauză:

— Și gândește-te că, în felul ăsta, o să-ți. micșorezi concurența.

Kaz a scos un sunet care ar fi putut foarte bine să fie un hohot de râs. Avea o mână pe baston, iar pe cea de lângă Inej o ținea întinsă pe lângă corp. Inej nu trebuia decât să se miște un pic și l-ar fi atins. Atât de aproape era. Atât de inaccesibil era. Cu multă grijă, și-a atins încheieturile degetelor de ale lui - o mângâiere, atingerea unei pene de pasăre. Kaz s-a încordat, dar nu s-a retras.

— Nu sunt pregătită să renunț la orașul ăsta, Kaz. Cred că merită să fie salvat. Cred că tu meriți să fii salvat.

Odată, stătuseră împreună pe puntea unei nave, iar ea așteptase exact ca acum. Nu-i vorbise atunci și nu-i vorbea nici acum. Inej a simțit că se îndepărtează de ea, târât de un curent care avea să-l ducă tot mai departe de țărm. Inej înțelegea suferința, știa că era un loc în care nu-l putea urma, pentru că s-ar fi înecat și ea. Când erau pe Vălul Negru, Kaz îi spusese că aveau să scape luptând. Cu pistoalele și cuțitele în mâini. Pentru că asta știm să facem. Inej avea să lupte pentru el. Dar nu-l putea vindeca. Nu voia să-și irosească viața încercând.

Inej i-a simțit degetele alunecând pe ale ei. Apoi i-a simțit mâna în mâna ei, palma lui lipită de a ei. Trupul lui era străbătut de un ușor tremur. Încetul cu încetul, Kaz și-a lăsat degetele să se împreuneze cu ale ei. O vreme, au rămas nemișcați amândoi, ținându-se de mână și uitându-se la întinderea cenușie a mării. O navă ravkană ce arbora vulturul cu două capete al Lantsovilor era ancorată câteva dane mai încolo de Fantomă. Din ea coborau probabil turiști sau imigranți în căutare de lucru. Lumea se schimba. Lumea mergea înainte.

— Kaz, de ce ai ales ciorile? a întrebat ea dintr-odată.

— Cioara și potirul? Probabil pentru că ciorile se hrănesc cu hoituri. Vin să adune rămășițele.

— Nu mă refer la tatuajul Scursurilor, care e de când s-a înființat banda. Te întreb de ce ți-ai ales tu cioara. Bastonul tău. Clubul Ciorii. Ai fi putut să alegi un nou simbol, un nou mit.

Ochii negri precum cafeaua amară a lui Kaz au rămas ațintiți asupra orizontului învăluit în lumina aurie a răsăritului.

— Ciorile țin minte fețele oamenilor. Își amintesc cine le-a dat de mâncare, cine a fost bun cu ele. Și își amintesc și cine le-a făcut rău.

— Serios?

Kaz a încuviințat lent din cap:

— Nu uită. Și își spun una alteia de cine să se apropie și de cine să se ferească. Inej, i-a făcut el semn spre port cu vârful bastonului, ia uite.

Inej a ridicat luneta și s-a uitat din nou spre port, la pasagerii care coborau din nava ravkană, însă imaginea era încețoșată. Cu părere de rău, Inej i-a dat drumul la mână - strângerea aceea părea o promisiune și nu voia să renunțe la ea. A potrivit lentilele și a zărit două persoane pe pasarelă. Pășeau elegant și se țineau drepte ca două lame de cuțit. Aveau mișcările unor acrobați suli. Inej a tras brusc aer în piept. Totul în ea s-a limpezit, la fel ca imaginea din lunetă. Dar mintea ei refuza să creadă. Nu putea să fie real. Era o iluzie, o reflecție înșelătoare, o minciună într-un caleidoscop. Inej avea să tragă din nou aer în piept și imaginea avea să dispară. S-a agățat de mâneca lui Kaz. I se muiaseră genunchii. Kaz a sprijinit-o, cuprinzând-o pe după talie. Mintea lui Inej s-a despicat în două. O jumătate era conștientă de degetele goale pe mâneca ei, de pupilele ei dilatate, de trupul lui Kaz lipit de al ei. Cealaltă jumătate încă se străduia să înțeleagă ce vedea.

Sprâncenele lui negre s-au împreunat:

— N-am fost sigur. N-ar fi trebuit să...?

Inej abia îl putea auzi din pricina bătăilor puternice ale inimii.

— Cum? a reușit ea să spună, cu vocea răgușită, sugrumată de lacrimile pe care încerca să și le stăpânească.

— Cum i-ai găsit?

— O favoarea din partea lui Sturmhond. Și-a trimis iscoadele după ei. A fost parte din înțelegerea noastră. Dacă am făcut o greșeală...

— Nu, a spus ea, dând frâu liber lacrimilor. N-ai făcut nicio greșeală.

— Desigur, dacă lovitura ar fi sfârșit prost, ar fi venit doar ca să-ți ia cadavrul.

Inej a izbucnit în râs.

— Lasă-mă să mă bucur de asta.

S-a îndreptat de spate, recăpătându-și echilibrul. Oare chiar își închipuise că lumea nu se schimba? Era o neghioabă. Lumea era făcută din miracole, din cutremure neașteptate, din furtuni care veneau de nicăieri și puteau să schimbe un continent întreg. Băiatul de lângă ea. Viitorul din fața ei. Orice era posibil. Acum, Inej tremura cu mâinile la gură, urmărindu-i în timp ce înaintau pe chei. A pornit spre ei, dar s-a întors spre Kaz:

— Vino cu mine, a spus ea. Hai să faci cunoștință cu ei.

Kaz a încuviințat din cap, îndoindu-și degetele.

— Stai, a spus el, cu vocea mai răgușită decât de obicei. Cum îmi stă cravata?

Inej a izbucnit în râs și gluga i-a căzut de pe cap.

— Așa te vreau, a spus el cu glas scăzut, însă Inej deja o luase la fugă pe chei, abia atingând pământul.

— Mami! a strigat ea. Tati!

Inej i-a văzut întorcându-se. Mama ei l-a apucat de braț pe tatăl ei. Au luat-o și ei la fugă spre ea. Inima lui Inej era un fluviu care o purta spre mare.

Pekka stătea în camera din față a casei lui de la țară, uitându-se afară din spatele unei perdele albe de dantelă. Dantelă kaelish. Importată din Maroch Glen. Pekka nu făcuse economie când își amenajase casa. O construise din temelie, specificând dimensiunile pentru fiecare cameră și culoarea lacului pentru podele, alegând fiecare mobilă și accesoriu cu multă grijă. Palatul de Smarald era marea lui mândrie, iar Prințul Kaelish, amenajat în stilul strident al Butoiului, era perla coroanei, emblema luxului ce domnea în imperiul lui. Dar casa de la țară era căminul lui, castelul în care se retrăgea. Fiecare detaliu al casei degaja respectabilitate, prosperitate, dăinuire. Pekka se simțea în siguranță aici, alături de fiul lui și de gărzile personale pe care le plătea atât de bine. Și totuși s-a îndepărtat de fereastră. Era mai bine să nu riște. În jurul casei erau multe locuri în care ar fi putut să se ascundă un țintaș. Poate că ar fi trebuit să taie fagii care mărgineau pajiștea. Pekka se străduia să înțeleagă cum de își pierduse viața dinainte. Cu o lună în urmă, era un om bogat, un om de care trebuia să ții seama, un rege. Și acum?

Și-a așezat băiatul în poală și i-a mângâiat părul roșcat. Băiatul era agitat.

— Vreau să mă duc să mă joc! a spus Alby, sărind de pe genunchii lui Pekka, apoi și-a băgat degetul mare în gură, strângându-și la piept unul dintre mulții lei pe care îi avea.

Pekka nu mai suporta să vadă în fața ochilor lei de jucărie. Kaz îi întinsese o cursă, iar el îi căzuse în plasă. Însă era mai rău de atât. Brekker reușise să-i intre în cap. Iar acum Pekka se gândea întruna la fiul lui, la băiatul lui minunat îngropat în pământ, plângând și strigând după tatăl lui - și la el, incapabil să-i vină în ajutor. Uneori, fiul lui plângea de undeva, de pe câmp, dar Pekka nu știa unde să sape.

Uneori, Pekka era cel îngropat în mormânt, paralizat sub pământul care se prăvălea peste el - mai întâi ca o rafală de ploaie, apoi în bucăți mari, care îi umpleau gura și îl izbeau peste piept, tăindu-i respirația. Deasupra lui, auzea oameni râzând - băieți, fete, femei, bărbați. Erau siluete profilate pe cerul înserării, cu fețele întunecate, dar Pekka știa cine erau. Toți cei pe care îi furase, pe care îi trăsese pe sfoară, pe care îi omorâse. Toți nătărăii pe care îi sacrificase în timp ce urcase în so-cietate. Dar tot nu-și putea aminti numele ăla blestemat. Oare cum îl chema pe fratele lui Brekker? Pekka își spusese într-o vreme Jakob Hertzoon. Și mai avusese o mie de alte nume. Dar Kaz Brekker îl găsise. Și voia să se răzbune. Dar dacă îl putea găsi unul dintre neghiobii ăia, de ce nu l-ar fi descoperit și alții? Oare câți stăteau la coadă să arunce și ei o lopată de pământ? A lua decizii, chiar și dintre cele simple, devenise o sarcină dificilă pentru el. Ce cravată să-și pună. Ce să comande la cină. Se îndoia de el . Or, Pekka nu se îndoise niciodată de el. Pornise în viață ca un nimeni. Un spărgător de piatră din Insula Rătăcitoare, un băiat vânjos prețuit doar pentru șalele puternice și pentru tinerețea lui, pentru puterea de a mânui târnăcopul și de a căra o roabă de piatră. Dar reușise ca, printr-un șiretlic, să se strecoare pe o navă spre Ketterdam, unde își construise o reputație cu ajutorul pumnilor. Fusese boxer și bătăuș, cel mai temut executant din toate bandele. Supraviețuise pentru că era viclean și cel mai puternic, pentru că nimeni nu-i putea frânge voința. Acum, nu-și dorea decât să stea în casă, să bea whisky și să se uite la jocul umbrelor pe tavan. Orice altceva îl obosea cumplit.

Dar într-o dimineață, când s-a trezit, cerul albastru și senin strălucea ca porțelanul, iar aerul era plin de cântecele păsărilor

și de miresmele începutului de vară. Vremea se încălzise și fructele din livadă dăduseră în pârg.

S-a îmbrăcat. A luat micul dejun. Și-a petrecut ziua pe câmp, lucrând în soarele dimineții și jucându-se cu Alby. Când s-a făcut prea cald, s-au întors pe veranda lată și au băut limonadă rece. Apoi Pekka a intrat în casă și s-a apucat să studieze documentele și facturile care se îngrămădiseră pe biroul lui.

Situația era dezastruoasă la Palatul de Smarald și la Prințul Kaelish. Fuseseră închise de autorități ca măsură de precauție, iar pe ușile și ferestrele lor fuseseră desenate cu vopsea neagră X-uri amenințătoare, care arătau că epidemia izbucnise acolo. Veștile din Ketterdam dădeau de înțeles că fusese o alarmă falsă - un virus sau o ciupercă ciudată lovise rapid, însă părea să fie inofensivă. Autoritățile orașului erau optimiste cu moderație.

Pekka s-a uitat pe bilanțurile financiare. Ambele saloane de jocuri puteau fi salvate în timp. Avea să înregistreze pierderi în anul acela, dar după ce lucrurile se vor fi calmat, avea să revopsească cele două clădiri și să le dea nume noi, după care își putea relua afacerile. Probabil trebuia să închidă Prăvălia cu Dulciuri. Niciun bărbat nu mai avea să-și dea pantalonii jos dacă prețul era riscul de a se molipsi de ciumă, mai ales că erau atâtea alte stabilimente care puteau să le satisfacă dorințele. Mare păcat. Însă mai primise în trecut astfel de lovituri. Avea o sursă de aprovizionare bună, de unde își procura fete „cu contract" care lucrau pe te miri ce. Încă era Pekka Rollins, regele Butoiului. Și dacă vreunul dintre derbedeii care hălăduiau pe străzi uitase asta, era cât se poate de bucuros să-i reamintească.

Când a terminat de sortat teancurile de corespondență, deja se înnoptase. S-a întins, și-a terminat paharul de whisky, apoi s-a dus să-și vadă fiul, care dormea dus cu leul ăla blestemat sub bărbie. Le-a urat noapte bună gărzilor postate lângă ușa de la dormitorul lui Alby, după care a pornit spre celălalt capăt al holului.

— Te bagi la somn, șefu’? a întrebat Doughty, care îi păzea camerele pe timp de noapte, împreună cu un alt zdrahon în care Pekka știa că putea avea încredere.

— Da, Doughty. Și o să dorm bine.

Când s-a băgat în pat, știa că nu-l va visa pe Alby plângând, nici mormântul, nici corul întunecat care râdea de pe marginea

gropii. În noaptea aceea, avea să viseze Insula Rătăcitoare, câmpiile ei verzi și cețurile care învăluiau munții. A doua zi dimineață, avea să se trezească odihnit și cu mintea limpede, pregătit să-și recucerească tronul. În schimb, s-a trezit cu pieptul împovărat ca de un bolovan. Primul lucru la care s-a gândit a fost mormântul și apăsarea pământului. Apoi și-a revenit. Dormitorul era întunecat și cineva stătea călare pe el. A icnit și a încercat să sară din așternut, dar și-a simțit corpul strâns între o pereche de genunchi și una de coate, iar pe gât, apăsarea înțepătoare a unei lame de cuțit.

— Te omor, a icnit Pekka.

— Ai încercat deja.

O voce de femeie - ba nu, de fată.

Pekka a deschis gura să strige după gărzi, Dar fata i-a împuns gâtul cu cuțitul. Pekka a tras aer printre dinți, simțind sângele picurându-i pe sub guler.

— Dacă țipi, îți pironesc gâtul în pernă.

— Ce vrei?

— Îți place viața, Rollins?

Văzând că nu răspunde, fata l-a împuns încă o dată:

— Ți-am pus o întrebare. Îți place viața?

— Cum ai trecut de gărzile mele?

— Alea sunt gărzi?

— I-ai omorât?

— Nu m-am sinchisit.

— Singura fereastră a dormitorului are zăbrele. Cum... ?

— Sunt Fantoma, Rollins. Crezi că mă pot opri niște zăbrele?

Fetița suli a lui Brekker. S-a blestemat în gând pentru banii irosiți pe mercenara ravkană.

— Deci Brekker te-a pus să-mi trimiți un mesaj? a întrebat el.

— Am propriul meu mesaj pentru tine.

— Zi-mi ce înțelegere ai cu Brekker. Oricât te-ar plăti, te plătesc dublu.

— Șșș, i-a spus fata, strângându-l și mai tare cu genunchii, iar Pekka a simțit că îi trosnește ceva în umăr. Dunyashei i-am împrăștiat creierii pe caldarâmul din Ketterdam. Aș vrea să te gândești la ce aș putea să-ți fac ție.

— Ce-ar fi să mă omori pe loc și să mă scutești de amenințări? i-a răspuns el - doar nu avea să se teamă de o fată de la Menajerie.

— Moartea e un dar pe care încă nu-l meriți.

— Tu...

Dar fata i-a îndesat ceva în gură.

— Acuma poți să țipi, i-a șoptit ea.

Apoi i-a ridicat cămașa de noapte și i-a înfipt cuțitul de piept. Pekka a țipat prin căluș, încercând s-o răstoarne de pe el.

— Ai grijă, a spus ea. Nu vrei să alunec în clipa asta.

Pekka s-a străduit să stea nemișcat. Și-a dat seama cât de mult trecuse de când nu mai simțise durere adevărată. De ani de zile nu mai îndrăznea nimeni să ridice mâna asupra lui.

— E mai bine așa.

Apoi s-a lăsat pe spate, ca pentru a-și admira lucrarea.

Gâfâind, Pekka s-a uitat în jos, dar n-a văzut nimic. L-a cuprins un val de greață.

— Asta a fost prima tăietură, Rollins. Dacă mai calci vreodată prin Ketterdam, o să ne întâlnim din nou ca să ți-o fac pe a doua.

I-a tras cămașa la loc și l-a bătut ușor pe piept, apoi a dispărut. Pekka n-a auzit-o plecând, ci doar a simțit că greutatea fetei i s-a ridicat de pe piept. Și-a smuls cârpa din gură și s-a răsucit spre noptieră, bâjbâind după lampă. Lumina a inundat încăperea - șifonierul, oglinda, lavoarul. Nu era nimeni. S-a apropiat împleticindu-se de fereastră. Încuiată. Și zăbrelele intacte. Îl ardea pieptul acolo unde îl tăiase. S-a apropiat cu pași nesiguri de măsuța de toaletă, ridicându-și cămașa de noapte îmbibată cu sânge. Fata îi făcuse o tăietură precisă, chiar deasupra inimii. Sângele gros îi țâșnea din ea în ritmul inimii. Asta a fost prima tăietură. A simțit cum i se urcă fierea în gâtlej. Pe toți sfinții și mamele lor, și-a spus în sinea lui. Vrea să-mi scoată inima din piept.

Pekka s-a gândit la Dunyasha, una dintre cele mai dotate asasine din lume, o făptură fără conștiință și fără milă, pe care Fantoma o răpusese. Poate că într-adevăr nu era om întru totul. Alby.

A dat ușa de perete și a ieșit pe hol, dând cu ochii de gărzile postate în fața ei. Doughty și celălalt vlăjgan au luat imediat poziție de drepți, cu expresii uluite, dar Pekka a trecut în fugă pe lângă ei, pornind spre ușa fiului său. Te rog, se ruga în sinea lui, te rog, te rog, te rog.

A deschis ușa de la dormitor, lumina de pe hol revărsându-se peste patul lui Alby. Băiatul dormea dus pe o parte, cu degetul în gură. Pekka s-a sprijinit de tocul ușii, copleșit de ușurare, ținându-și cămașa la pieptul însângerat. Apoi a văzut jucăria pe care o strângea Alby în brațe. Leul dispăruse. În locul lui, era o cioară.

Pekka s-a dat brusc în spate, de parcă și-ar fi văzut fiul dormind cu capul pe un păianjen cu picioare păroase.

A închis ușa cu grijă și s-a întors la Doughty.

— Trezește-i pe Shay și Gerrigan, a spus el.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Doughty. Să chem un medic?

— Spune-le să ne facă bagajele. Și strângeți toți banii pe care îi avem în casă.

— Unde mergem?

— Cât mai departe.

Rollins a intrat în dormitorul lui și a trântit ușa. S-a dus iarăși la fereastră. Încuiată. A încercat din nou zăbrelele. Intacte. Și-a văzut reflecția în strălucirea neagră a geamului și nu s-a recunoscut. Cine era acest bărbat cu părul rar și ochi înspăimântați? Fusese o vreme în care ar fi înfruntat orice pericol cu bărbia ridicată și pistoale în mâini. Oare ce se schimbase? Să fi fost de vină doar trecerea timpului? Nu, și-a dat el seama, de la succes mi se trage. Dăduse de gustul confortului și se lenevise. Pekka s-a așezat la măsuța de toaletă și s-a apucat să-și șteargă sângele de pe piept. Se mândrea că făcuse din Ketterdam orașul său. Întinsese capcane, pornise incendii și îi călcase pe grumaz pe toți cei care îndrăzniseră să i se opună, apoi culesese roadele îndrăznelii lui. Mare parte din concurență se prăbușise - fuseseră ținte ușoare -, iar rarele provocări de care avea parte aproape că îl bucu-rau, întrucât îi mai procurau niște senzații tari. Adusese Butoiul la picioarele lui, scrisese regulile jocului după bunul său plac - și le rescria oricând avea chef. Problema era că ticăloșii care reușiseră să supraviețuiască în orașul pe care îl construise pe gustul lui erau mult mai periculoși - Brekker, regina lui Fantomă, micul lui grup de bandiți. Erau o specie neînfricată, brutali și neînduplecați, mai dornici de răzbunare decât de îmbogățire.

Îți place viața, Rollins?

Da, într-adevăr, îi plăcea foarte mult și avea de gând să trăiască foarte mult. Pekka avea să-și numere banii. Avea să- și

crească fiul. Avea să-și găsească o femeie bună - sau două, sau zece. Și poate că, în momentele de tihnă, avea să închine un pahar în cinstea oamenilor ca el, în cinstea camarazilor artizani ai nefericirilor care, în cele din urmă, îi creaseră pe Brekker și oameni lui. Avea să bea pentru toți, dar mai ales pentru neghiobii care nici măcar nu bănuiau ce necazuri îi așteptau.